

# Giới thiệu Đế Vương Sủng Thần

Đế Vương Sủng Thần là truyện xuyên không nói về đương kim hoàng thượng chỉ thích mỹ nam không thương mỹ nữ, lại càng không yêu giang son.

Nghe đồn, đương kim hoàng thượng sủng Binh Bộ Thị Lang đại nhân, sủng tận lên trời

Nghe đồn, đương kim hoàng thượng vì Binh Bộ Thị Lang chuẩn bị một tòa cung điện huy hoàng ở hậu cung, hai người cùng nhau ngày đêm làm việc ấy. .

Nghe đồn, Binh Bộ Thị Lang so với những nương nương trong hậu cung còn muốn đẹp hơn gấp mấy lần, nam nhân nhìn thấy sẽ trực tiếp nhào tới, nữ nhân thấy liền trực tiếp chặn lại, tiểu hài tử thấy liền quần quít lấy không tha, lão nhân dù có đồng lớn nếp nhăn cũng có thể đỏ mặt. . .

Nghe đồn, Binh Bộ Thị Lang là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ai gặp cũng muốn giành giật. . .

Mời đọc giả cùng theo dõi tiếp tựa truyện hay nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 1: Mặc Kệ Là Nam Hay Nữ , Đều Đã Định Rồi.

Thánh Hoàng Triều.

Trận đại tuyết từ đầu đông tới nay mới ngừng, phóng mắt nhìn lại, khắp núi đồi là một mảnh mờ mịt trắng xóa, trên cây tùng bách cao lớn kết băng thật dày. Gió lạnh băng hàn tận xương vu vu thổi tới, như tiếng quỷ khóc!

Trước mắt một mảnh mê mê mông mông, cảnh vật phía trước dùng mắt thường cơ hồ xem không thấy.

Tùng tăng tuyết lớn che phủ trên mặt đất, đồng thời cũng xâm chiếm nóc nhà, ngọn cây để trở thành lãnh thổ của mình.

Mùa Đông —— biểu tượng của thánh khiết.

Nhưng cũng lạnh đến thấu xương!

(gốc: thứ cốt như sương – ý giống rét đến cắt da cắt thịt)

Trên mặt đất ngay cả một sinh vật hoạt động cũng không có, trong gió lạnh tĩnh mịch (gốc: trầm tịch)! Trong cái ngày rét lạnh này, ở vùng đất đã đông cứng lại ảm ảm xa xa truyền đến thanh âm những hài tử nhỏ giọng nói chuyện.

Cảnh tượng vừa chuyển, liếc mắt một cái nhìn lại là một phiến trắng xóa, cư nhiên, tại vùng tuyết rơi mịt mờ này, lại hiện ra ánh sáng kim bích huy hoàng (nguy nga lộng lẫy)!

Nơi này có điện phủ kim bích huy hoàng, cũng có đình đài lầu các tinh xảo đặc sắc, mỗi cửa đều có trọng binh canh gác, trời lạnh như thế, thân thể vẫn như cũ có thể đứng thẳng bất động như trước, nếu không phải ở đó còn có thể thấy kia lông mi hơi hơi run rẩy vài cái, mọi người còn tưởng rằng những người này đều đã chết.

Trên đài giới mấy trăm thước đều tích đầy băng, ở nắng sớm hạ, hiện ra khó coi lãnh ý!

Từ đài giới đi vào chính là thư viện hoàng gia!

Đại môn thư viện mới vừa vắng vẻ, lúc này không ngừng hiện ra đám người!

Tĩnh tế nhìn kỹ, thì ra là một nhóm thiếu niên lớn nhỏ, ai ai cũng một thân hoa phục, trên mặt quý khí hiển hiện, liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra bọn họ đều là con cháu hoàng gia hoặc là quan lại quyền quý!

Một đám hài tử tám chín tuổi lúc này đứng xung quanh một thiếu niên trên dưới chín tuổi đang bước ra cửa, mọi người đều mỉm cười lấy lòng thiếu niên bọn họ vây quanh đang xuống đài giới!

Chỉ thấy thiếu niên này ngũ quan tuyệt mỹ, trên người tán ra đã tính sức quyến rũ làm cho người ta khó có thể kháng cự, đôi hắc đồng nho nhỏ của thiếu niên có vài tia thâm trầm, cả người tà tử vô cùng! Một cái thiếu niên chín tuổi bị phân đông tiểu hài tử tiền hô hậu ủng còn có thể bảo trì vẻ mặt lãnh mạc,

bất động như núi, lão khí hoành thu bộ dáng đủ để một loại vương giả phong phạm ở bên trong ẩn ẩn dần hiện ra.

Lúc mọi người cho rằng hắc hội hướng phía trước mà đi, hắc bổng nhiên đổi đường.

“Thái tử điện hạ, hôm nay ngài không đi bắn tên ư?” Một cái thiếu niên mười tuổi ăn mặc đẹp đẽ quý giá cẩn thận nghiêng cái đầu nho nhỏ hỏi, xung quanh hắn là mười mấy hài tử cùng lứa. Một đám hài tử nghe được hắc mở miệng, cũng lập tức đều đem tầm mắt đầu hướng về thiếu niên kia.

Thiếu niên được gọi là thái tử điện hạ lạnh lùng dừng lại bước chân nhỏ! Bọn tiểu hài tử thấy thái tử điện hạ dừng lại, trông mong nhìn thái tử điện hạ của bọn họ, cảm thấy bất ổn trong lòng.

Đừng cho rằng đây là những tiểu thí hài không hiểu chuyện, nhưng hài tử này đều sinh tồn ở bên trong hoàng thất hoặc là nhân vật quan trọng, tuổi còn nhỏ đã muốn hiểu được rất nhiều việc tranh quyền đoạt lợi, thiếu niên trước mắt chính là con trai duy nhất của đương kim hoàng đế cũng chính là thái tử điện hạ, đại nhân bọn họ khẳng định hội giáo dục con cái làm thế nào để chiếm được cảm tình của thái tử một quốc gia, nói qua nói lại, không hề kém bình thường đại nhân lục đục với nhau! Khả năng quan sát sắc mắt đều được học từ nhỏ, tâm cơ cũng so với tiểu hài tử bình thường càng thêm thâm trầm.

“Các người đều lui đi, hôm nay phụ hoàng tìm bản thái tử có việc...” Nhìn đám con em quan lại trước mặt, trên khuôn mặt có chút lãnh tuấn của thiếu niên hiện ra thần sắc không kiên nhẫn.

Mọi người mặc dù đều là tiểu hài tử, nhưng thấy thần sắc không kiên nhẫn của thái tử điện hạ như thế rõ ràng, ai cũng không dám lên tiếng, lời muốn nói đều thu lại trong miệng.

Cũng đúng lúc này, một thiếu niên nho nhỏ nghênh diện mà đến hấp dẫn mọi người ánh mắt, bao gồm thái tử điện hạ đã muốn đi xa kia.

Đám hài tử toàn bộ ngừng lại, đều nhìn không chớp mắt thiếu niên đứng dưới đài giới phủ tuyết, một thân áo trắng như cùng tuyết tương dung, trên mặt thiếu niên là nét cười nhẹ nhàng. Phía sau hắn là một tên quan văn còn gắt gao theo sau, một lớn một nhỏ hướng phía bọn tiểu hài tử mà đến.

Càng ngày càng gần, đợi mọi người thấy rõ ràng dung mạo của thiếu niên nho nhỏ kia, đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh!

Da thịt trong suốt tuyết trắng, mỹ mạo kinh thế hãi tục so với kia thái tử điện hạ còn muốn hơn hẳn vài phần! Thần thái tú dị (thanh tú một cách dị thường), châu minh ngọc nhuận, một đôi mắt ngọc con người tỏa sáng (gốc: sán nhiên sinh huy), giống như ở trong đó có một loại hấp lực hút người vào trong đó!

Rõ ràng là một mảnh thể giới rét băng tuyết lạnh, đám hài tử này lại đột nhiên cảm thấy xuân về hoa nở, trong phiến hàn băng này bỗng nhiên như có ánh nắng mặt trời tháng ba!

Ánh mắt như lưu ly thần nhiên đảo quanh, giống như có một tầng vụ sa che lại (vụ: sương, sa: cát)! Bộ dáng bốn năm tuổi đã mỹ mạo kinh thiên như vậy, vậy trưởng thành còn phải ...?

Sự hoàn mỹ của hắn làm mọi người lú lỏi!

Tiểu thiếu niên khẽ mỉm cười về phía mọi người, nhất thời cảm thấy như tháng ba mùa xuân mới lướt qua!

Bọn hài tử đều sững sờ tại chỗ, bởi vì sự xuất hiện đột nhiên của thiếu niên nho nhỏ này, miệng đang há to cả kinh tức khắc một câu cũng không nói nên lời, vì sự xuất hiện của hắn, trong không khí có chút vi diệu biến hóa!

Thái tử điện hạ nhìn tiểu thiếu niên như thần tiên kia, trên khuôn mặt lãnh mạc nhỏ nhắn cũng xuất hiện tươi cười ấm áp chưa từng có!

Bước chân nhỏ chạy tới, cười mị mị nhìn tiểu thiếu niên kia, dị thường ôn nhu nói: “Người tên là gì? Tại sao ta chưa từng gặp qua người!” Có lẽ ngay cả hắn cũng không phát hiện, khi đối mặt tiểu thiếu niên như thần tiên kia, ngay cả “Bản thái tử” xưng hô cũng bị hắn vứt đi một cách tự nhiên.

“Vân Thiên, ta tên là Vân Thiên!” Tiểu thiếu niên mỉm cười, như gió xuân thổi qua cỏ xanh, từ nay về sau, cái tên này trở thành toàn bộ mọi thứ của người kia!

Mọi người đều biết tính tình thái tử điện hạ luôn luôn cực lạnh, cũng không thích nói chuyện, nay thái tử điện hạ bình thường không để ai vào mắt lại đối đãi ôn nhu với tiểu thiếu niên kia, đám tiểu hài tử vọng phong khởi thuyề (ý nói muốn nương theo bạn này để lấy lòng bạn thái tử) đều mỉm cười xông tới, hỏi đông một câu hỏi tây một câu! Rốt cuộc vẫn là hài tử, nhìn thấy tiểu đệ đệ như thiên thần này trong lòng vẫn không nhịn được hiếu kỳ bốn phía nổi lên!

Bọn trẻ vây quanh tiểu Vân Thiên, tò mò đánh giá hắn, thất chủ bút bất thiết (nguyên đám hỏi cùng lúc) nói: “Vân Thiên, người mấy tuổi?”

“Tại sao bộ dạng của người xinh đẹp như vậy?”

“Tại sao người đến đây?”

“Người là từ đâu đến?”

“...”

Đôi mắt trường hợp hỗn loạn như vậy, Vân Thiên nhất nhất mỉm cười như gió xuân trả lời, không hề khó chịu chậm rãi trả lời vấn đề mọi người.

“Ta lớn lên như vậy là cha mẹ cho, Vân Thiên không thể quyết định. Ta là đến đây đi đọc...” Ánh mắt mỉm cười nhìn về phía mỗi người, vừa quay đầu lại, vừa vận đối diện một đôi mắt đen thâm thúy trầm lãnh, Vân Thiên sùng sốt! Khẽ mỉm cười về phía đôi mắt đen kia.

Lãnh sắc con người thấy Vân Thiên hồi xoay người lại nhìn mình, con người lạnh lùng kia liền nhu hòa, nhovn miệng cười, từ đầu đến cuối cũng không thua so với tiểu Vân Thiên, cũng là vẻ đẹp hấp dẫn ánh mắt! Chính là cùng cái loại thanh nhã trên người tiểu Vân Thiên bất đồng, vẻ đẹp trên người hần tỏa ra là vẻ đẹp tà mỹ!

“Ta tên là Cô Độc Úy, ngươi là người có bộ dạng xinh đẹp nhất mà ta thấy, sau này lớn lên ta muốn cưới ngươi!” Thái tử Cô Độc Úy nhất ngữ kinh người!

Tiểu Vân Thiên lại là sùng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng nhiễm một tia cười, đôi mắt đen lạnh nhạt như gió nhìn Cô Độc Úy hồi lâu, “Ta là nam hài tử, nương nói qua, hai cái nam hài tử không thể trở thành vợ chồng...” Trong giọng nói trẻ con mang theo chút ý cười.

“Ta mặc kệ ngươi là nam hay là nữ, sau này lớn lên ta muốn cưới ngươi!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cô Độc Úy hiện ra vẻ nghiêm túc không giống như đang nói giỡn, thật nghiêm túc nhìn lại đôi mắt đen kia, cảnh tượng này có chút buồn cười!

Thấy thái tử nói lời không theo luân thường đạo lý một cách thật tình, mọi người đều ngáy ra.

“Thái tử điện hạ, bên ngoài này lạnh lẽo, không bằng theo thần tiên vào trong điện!” Quan viên kia cũng chỉ cười cười mà cho qua, vẫn không đem lời nói tiểu hài tử trong lúc vui đùa nói ra của Cô Độc Úy để ở trong lòng.

Bất quá là một cái tiểu hài tử chưa đến mười tuổi, ai cũng sẽ không để trong lòng, huống chi đối phương lại là thái tử điện hạ duy nhất của Thánh Triều, loại sự tình này như thế nào cũng sẽ không phát sinh ở trên người hần.

“Đưa tay cho ta, ta mang ngươi đi gặp phụ hoàng, mẫu hậu!” Cô Độc Úy vẻ mặt ôn hòa, hần tuổi còn nhỏ cũng đồng dạng tuấn mỹ nhất tuyệt, nụ cười ôn hòa cũng hấp dẫn tâm thần tiểu Vân Thiên, khẽ nghiêng đầu nghiêm túc nhìn nửa mặt nghiêng yên tĩnh của Cô Độc Úy, trong đồng tử đều là tìm tòi nghiên cứu.

Tay nhỏ bé trắng bóc ngoan ngoãn đặt trong lòng bàn tay ôn hòa so với tay hần lớn hơn rất nhiều, “Vì sao?” Tiểu Vân Thiên nghiêng tiểu đầu hỏi, bộ dáng kia làm trong lòng Cô Độc Úy hơi ngứa, nụ cười trên mặt càng đậm.

Mọi người đều khó hiểu, nhìn hai tiểu thiếu niên hiển nhiên nhất thời không rõ vì sao Cô Độc Úy nhìn trúng cái tên Vân Thiên trên dưới bốn năm tuổi, đám tiểu hài tử này đều là người thông minh số một số hai trong Thánh Triều, nhưng không rõ cử động này của Cô Độc Úy mang ý tứ hàm xúc gì. Nghĩ lại bọn họ mấy năm nay làm bạn bên người thái tử điện hạ lâu như vậy, đều không được thái tử điện hạ coi trọng, không nghĩ tới tiểu Vân Thiên lớn lên kinh người này lại là người đầu tiên chiếm được ưu ái của thái tử điện hạ, nói thế bọn hần làm sao mà chịu được.

Cho nên khi tiểu Vân Thiên chiếm được đặc thù đối đãi của thái tử điện hạ dưới một người trên vạn người, cũng đồng thời nhận đến oán hận của con em quan thần!

“Cầu phụ hoàng ban ngươi cho ta!” Cô Độc Úy quay đầu cười với hần, cực kỳ giống dất con dâu đi gặp cha mẹ chồng!

Vân Thiên cũng chỉ cười hi hi, trong đôi mắt đen cũng không có bao nhiêu biến hóa, chẳng qua ánh mắt xinh đẹp mở to ngẩng lên nhìn thiếu niên cùng đứng bên cạnh hần, cười thần bí cũng không nói gì thêm.

“Thái tử điện hạ, không thể như thế...” Quan viên phía sau kêu lên bất đắc dĩ, trong lòng thầm nghĩ thái tử điện hạ này quá mức hồ đồ, loại sự tình này làm sao có thể xin chỉ thị của hoàng đế, quả nhiên vẫn là tiểu thí hài không hiểu chuyện.

“Lớn mật! Ngươi muốn ngăn trở bản thái tử sao?” Tiểu Cô Độc Úy khi nghiêm mặt lại cũng có một phen uy nghiêm ở bên trong, một tiểu thí hài vẻ mặt lãnh khốc chống lại một cái đại nhân so với chính mình cao lớn rất nhiều, cảnh này có chút buồn cười lại có chút bất đắc dĩ.

Quan viên nghe vậy, quýnh lên, cúi đầu xuống, “Thái tử điện hạ, thần không dám!” Đối diện với thái tử điện hạ lãnh khốc, quan viên cung kính khom người xuống.

“Hừ, tin tưởng ngươi cũng không dám, Vân Thiên, chúng ta đi!” Nói xong liền kéo Vân Thiên với ý cười trên mặt, sải bước có chút gấp vội, lực đạo cầm tay Vân Thiên lại tăng thêm, rước lấy người phía sau khẽ nhủ mảy, nhưng ý cười trên vẻ mặt vẫn không mất đi.

Quan viên cười khổ, đuổi kịp thái tử điện hạ đang hồ háo kia, mang tiểu Vân Thiên vào cung học tập có phải hay không là sai?

Chúng tiểu hài tử liếc mắt nhìn nhau, khôn khéo gương mặt hiện ra một chút bất khả tư nghị, một đường chạy chậm đuổi theo!

Hai cái tuấn mỹ thiếu niên một cao một thấp nắm tay giẫm trên băng tuyết, được mọi người hộ tống vào đại điện môn.

## Chương 2: Cô Độc Hồng

Ngàn dặm đóng băng, vạn dặm tuyết phiêu, bức nào khí phách; cả một mảnh tuyết trắng trắng cả một mảnh hồn nhiên, ngọc thụ kia như băng lãng, tình xảo đặc sắc. Mùa đông thuần khiết như vậy, siêu nhiên, ánh nắng mùa đông chậm rãi xuyên qua trong mê mang sương sớm, lộ vẻ yên tĩnh đậm xa, ánh mặt trời mùa đông hết sức đáng yêu cũng đáng giá quý trọng.

Xa xa nhìn lại, vài cung điện đỏ thắm san sát nhau giống như khám ở trên mặt tuyết.

Một bóng trắng chậm rãi theo cửa cung di động, nếu không phải nhờ mái tóc đen như mực hỗn độn trong gió, nhìn từ xa như vậy chỉ sợ nhìn không ra đó là một người.

Nhìn gần lại, nguyên lai là một tiểu thiếu niên bốn năm tuổi tả hữu, thân thể nhỏ như vậy đập trên phong tuyết với cước bộ nhẹ nhàng, vẻ mặt bình thản ung dung. Chỉ thấy tiểu thiếu niên này làn da mịn nhẵn như ôn ngọc nhu quang, một đôi mắt đen như mực ngọc lẳng lẳng nâng lên lướt qua gió tuyết nhìn về con đường phía trước. Tóc đen thướt cao sau đầu, một cái dây lưng màu trắng lay động sau đầu, tăng thêm một màu phong cảnh!

Ở trong gió tuyết nơi này, ai lại nhẫn tâm như vậy để một cái hài tử trên dưới bốn năm tuổi một mình đi đường xa như vậy?

Dấu chân của tiểu thiếu niên để lại trên mặt tuyết trắng xóa, trong chốc lát lại bị bông tuyết trong không trung che lại!

Tiểu thiếu niên bất tri bất giác dừng cước bộ, nhìn người bên cạnh.

Chỉ thấy một cảm y thiếu niên đang từ cửa bên vụng trộm ló ra, một đôi con ngươi đen bóng gắt gao nhìn chăm chăm tiểu thiếu niên, con ngươi cũng không chớp một cái, trong gió tuyết, hai người liền như vậy đối diện!

Tiểu thiếu niên rốt cục nhìn không được đập tuyết đi về phía hắn, từng tảng từng tảng lớn bông tuyết không trung rơi xuống, trắng toát tinh khiết như ngọc, nhẹ nhàng như sương, mềm nhẹ đảo quanh người tiểu thiếu niên, dường như chỉ trong một cái nháy mắt, tiểu thiếu niên như thần tiên trước mắt sẽ biến mất. Theo một khắc kia, Cô Độc Hồng bắt đầu biết được ở trên đời này, hắn mới là người chân chính thích hợp đứng dưới bông tuyết.

Vân Thiên ánh mắt như mực ngọc hơi hơi hiện ra ý cười, như gió xuân thổi qua nơi băng thiên tuyết địa này! Cô Độc Hồng sững sờ nói không nên lời.

“Trời lạnh như thế này, tại sao ngươi ở đây?” Vân Thiên mỉm cười, như gió xuân thổi qua mặt hồ!

“Ta, ta đi ra ngoài một chút...” Cô Độc Hồng lúc này còn nhỏ có chút nhát gan hạ xuống mí mắt, không dám nhìn Vân Thiên như thần tiên trước mắt.

Thấy Cô Độc Hồng như vậy, đầu nhỏ nhỏ không khỏi nâng lên, “Chính hoa cung” ba cái hoàng chữ có chút cũ đập vào trong mắt, Vân Thiên sững sờ. “Ta tên là Vân Thiên! Còn ngươi?” Vân Thiên ánh mắt hữu hảo cười.

Cô Độc Hồng dường như có chút kinh hỉ nâng mắt, trong ánh mắt hiện lên một chút hào quang, “Ta tên là Cô Độc Hồng!” Nói thật ra, Cô Độc Hồng khi đó ở trong mắt Vân Thiên là một tiểu tử ngọc!

“Vậy chúng ta sau này là bằng hữu!”

“Bằng hữu?” Khi đó Cô Độc Hồng cảm giác hai chữ bằng hữu đối với hắn mà nói là cỡ nào xa lạ, đó cũng là gì đó mà hắn vẫn hy vọng xa vời!

“Àn!” Vân Thiên còn nghiêm túc gật đầu một cái, vươn tay ngọc nhỏ so với tuyết còn trắng hơn.

Cô Độc Hồng sững sờ, khuôn mặt nhỏ nhắn không biết là bị lạnh đến đỏ lên hay là bị động tác mới rồi của Vân Thiên chọc cho đỏ.

“Bắt cái tay, về sau chúng ta chính là chân chính bạn tốt!” Không để ý tới thần sắc sững sờ của Cô Độc Hồng, hai cái tay lớn nhỏ không đồng nhất liền như vậy ở trong gió tuyết nắm lấy nhau.

Vân Thiên không biết, một hành động của hắn vừa rồi, đem vận mệnh của Cô Độc Hồng thay đổi.

Vân Thiên bắt tay lên xuống hai lần, vừa lòng nở nụ cười.

Nhìn hai tay gắt gao nắm lấy nhau, Cô Độc Hồng tại thời điểm kia liền âm thầm thề, hắn nhất định phải đi ra Chính Hoa Cung, mà hắn cũng làm được.

“Vân Thiên!” Lúc hai người đang nắm tay nhau, phía sau truyền đến một cái thanh âm khác chen vào.

Cô Độc Hồng cả kinh, mạnh rút tay về, gắt gao lui về sau cửa, chỉ lộ ra đôi mắt.

Dưới ánh mắt lạnh lùng trừng kia, thân mình đơn bạc của Cô Độc Hồng ở trong gió tuyết nhịn không được co rúm lại một chút.

Hoa quý cảm y thái tử điện hạ dẫn một đám con em quan lại vội vàng đi tới, Vân Thiển nhẹ nhàng thờ dài, trên mặt xuất hiện vẻ nhẹ bất đắc dĩ, biểu tình giống như một người lớn!

Từ mấy ngày trước cái thái tử điện hạ kia kéo hắn đến trước mặt đôi yêu nghiệt bàn vợ chồng, nói rõ muốn cưới hắn, hắn liền nhất định chạy không thoát. Thật sự là phiền toái không ngừng, mà cũng chỉ có một mình Vân Thiển cho rằng sủng ái của thái tử điện hạ là một loại phiền toái.

Vân Thiển trong lòng tuy là nghĩ như vậy, trên mặt vẫn lộ ra như tươi cười thấm đẫm gió xuân, có thể thấy được nhỏ nhỏ thiên hạ này tâm cơ thành thực!

Gương mặt lãnh tuấn của Cô Độc Úy vừa đến gần liền lộ lên một chút ý cười, “Vân Thiển, ngươi như thế nào chạy đến nơi đây, đi, theo ta trở về!” Cuối cùng, còn hung hăng trừng mắt Cô Độc Hồng đang lui ở nội môn một cái, như là sợ Cô Độc Hồng cướp đi Vân Thiển của hắn, gắt gao chế trụ tay Vân Thiển.

Vân Thiển cười hữu hảo với Cô Độc Hồng một tiếng, “Ngươi mau trở về đi thôi, bên ngoài này rất lạnh!”

Cô Độc Hồng kinh hi, gật đầu lia lịa, làm khi đối diện với ánh mắt ăn thịt người của Cô Độc Úy, thân thể vẫn là nhịn không được co rúm lại một chút, lặng yên xoay người trở lại trong cửa.

Thấy Cô Độc Hồng đi rồi, Vân Thiển này mới thu hồi tầm mắt.

“Đến, ta công ngươi!” Cô Độc Úy ngồi xổm xuống, về phía sau vươn bàn tay bạch ngọc.

“Ta không phải không tay không chân!” Vân Thiển ý cười liên tục đưa tay kéo tay Cô Độc Úy.

Cô Độc Úy đứng dậy, lôi kéo tay nhỏ bé của Vân Thiển dẫn một đám người đi hướng càng sau trong cung, ở tĩnh phòng nguyệt gian, bóng dáng màu trắng kia từng chút từng chút biến mất.

Nội môn, một đôi hắc mâu lại một lần nữa hiện ra, miệng hộc lạnh như băng ngôn ngữ, “Chờ xem!”

Năm ấy, vận mệnh bọn họ đều bởi vì sự xuất hiện của Vân Thiển mà đảo lộn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Kéo Cung

Hôm nay, đại tuyết sau mấy ngày rét cục ngừng.

Hoàng cung, võ tràng.

Bài học hôm nay là võ thuật, tất cả con em quan thần đều chỉnh tề xếp hàng ở trên giáo trường, trong đó đương nhiên cũng bao gồm Vân Thiển, nhìn qua nhìn lại, người nhỏ nhất chính là hắn. Cô Độc Úy cao lớn đứng bên cạnh hắn, cúi mắt cười với hắn một tiếng.

Trên cao cao chủ vị của giáo trường là nam nhân có một đôi mắt đen hắc ngọc thâm thúy, khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều toát ra hồn nhiên thiên thành (vốn có, có sẵn trong người) để vương khí phách, khiến cho người nhìn khó có thể kháng cự sức quyến rũ dã tính kia, hoàng đế hôm nay một thân y phục tùy ý, càng thêm một tầng... mê hoặc mọi người

Hoàng đế ở trên đài cao cùng các đại thần nhỏ giọng trò chuyện, phụ thân Vân Thiển – Vân Phi cũng ở trong đó, thường thường chỉ về phía bọn nhỏ, tiếng cười sang sảng không ngừng truyền đến, hôm nay hoàng đế thật phần vui vẻ.

Bài học hôm nay là bắn cung, cho nên lúc này đến đây dạy bọn hắn là một vị đại tướng quân mới từ chiến trường trở về.

Vị nam nhân tên Lý tướng quân đến trước mặt mọi người, hành lễ với Cô Độc Úy, đôi mắt thiết huyết không khỏi nhìn qua tiểu Vân Thiển. Có lẽ do mới từ trên chiến trường trở về, trong đáy mắt có thêm một tầng thị huyết quang mang, cứ như vậy trực tiếp ép đến, đừng nói là một cái tiểu hài tử, cho dù một cái đại nhân cũng sẽ chịu không nổi. Nhưng Vân Thiển vẫn tựa như khi bình thường, cười hữu hảo với Lý tướng quân, như gió xuân thổi qua! Lý tướng quân sững sờ, có chút ngoài ý muốn kinh ngạc, thầm nghĩ mình thật sự già rồi.

Lý tướng quân đưa cung tiễn phù hợp cho mỗi người, Vân Thiển nhỏ nhỏ cầm lấy đại cung cao bằng mình, bất đắc dĩ thờ dài một tiếng.

Bên cạnh Cô Độc Úy thử kéo dây cung một chút, cúi đầu nhìn Vân Thiển đang ôm cung tiễn không biết như thế nào cho phải, một chút ý cười hiện lên

trên khuôn mặt anh tuấn, “Vẫn là giao cho ta đi!” Đưa tay định nhận lấy cung tiễn trong tay Vân Thiển.

Vân Thiển co tay lại, đẩy cánh tay đang vươn ra của hắn, “Không được, lúc này đây ta không muốn lại ăn gian!”

Mỗi lần đến giờ võ thuật, Cô Độc Úy lại ở trước mặt mọi người thay hắn hoàn thành bài tập, quang minh chính đại như thế, hắn là thái tử điện hạ nên không ai dám nói gì hắn, đây cũng là nguyên nhân tiểu Vân Thiển cảm thấy bất đắc dĩ.

Đánh nhau hắn đánh hai ván, cưỡi ngựa hắn kỵ hai con, bắn tên hắn bắn hai lần, việc khổ cực hắn đều làm hết. Làm hại mọi người hiện tại ánh mắt nhìn hắn đều thay đổi, còn có người ở sau lưng vụng trộm nói hắn là cái kẻ bất lực, sau đó, người kia đã chết! Sau này cũng không có người nói bậy sau lưng hắn, nghĩ đến đủ chuyện ở đoạn thời gian trước, Tiểu Vân Thiển vô lực gục đầu xuống.

“Đưa cung cho ta, bằng không lát nữa ngươi ở trước mặt nhiều người như vậy bêu xấu ta cũng không giúp được ngươi nga!” Cô Độc Úy giương cung bắn trúng hồng tâm, nhận lấy một tràng âm thanh ủng hộ!

Tài bắn cung của Cô Độc Úy khiến vị Lý tướng quân kia gật đầu liên tục, xem ra là thập phần vừa lòng, “Thái tử điện hạ vẫn võ Song Toàn, cũng là may mắn của quốc gia!”

Thành tích bắn cung của mọi người đều không tệ, cuối cùng đến phiên tiểu Vân Thiển, Lý tướng quân sắc mặt quái dị nhìn nhìn dung mạo thần tiên của tiểu Vân Thiển, lại nhìn nhìn thân thể nhỏ nhỏ lạnh lợi đáng yêu, không khỏi sùng sốt. Bởi vì, mọi người ở đây đều biết thân thể nhỏ nhỏ của hắn căn bản là không có khả năng kéo được trường cung lớn gần bằng hắn, Lý tướng quân lúc này không biết làm thế nào cho phải.

Gặp Lý tướng quân khó xử, hoàng đế không khỏi cười ha ha, “Thân thể tiểu Vân Thiển sợ là kéo không nổi ‘Đại’ cung kia, chờ hắn lớn lên chút lại đến kéo cũng không muộn!” Tiểu Vân Thiển luôn luôn được mọi người yêu thích, hoàng đế cũng là thập phần thích tiểu thiếu niên này, cho nên mới hội nặc cho Cô Độc Úy thay hắn ăn gian.

Mọi người nghe xong, không khỏi cười một tiếng.

“Phụ hoàng, liền để hài nhi lại thay Vân Thiển bắn một lần!” Cô Độc Úy đột nhiên nói.

Thái tử điện hạ lại không phải một lần thay hắn xuất đầu, mọi người đều thấy được nhưng không hề trách.

Hoàng đế gật gù đầu, xem như đáp ứng.

Cô Độc Úy lĩnh mệnh định kéo cung, hắc mâu như ung nhắm vào cái bia trước mắt cách mấy trăm thước.

“Hoàng Thượng, Vân Thiển muốn tự mình thử một lần!” giọng nói trẻ con thanh thúy dễ nghe của Vân Thiển đi vào trong tai mọi người, đây là lần đầu tiên Vân Thiển không cần Cô Độc Úy hỗ trợ, mọi người đều tò mò.

Nét mặt tà mị của hoàng đế biểu lộ một chút hứng thú cười, “Nga? Tiểu Vân Thiển muốn kéo cung?” Ánh mắt không khỏi nhìn về phía nam tử nho nhã bên cạnh, “Vân ái khanh!”

Vân Phi với mỹ mạo như tiên hoàn hồn từ trong kinh ngạc, “Hoàng Thượng!”

” Tiểu Vân Thiển của ngươi thật là thú vị!”

Vân Phi cười nhạt, vờ như đang làm gì khác, không nói gì, thấy Vân Phi không nói, hoàng đế cũng không giận!

“Tiểu Vân Thiển nếu là bắn được tên, trăm liền ban thưởng cho ngươi!” Tâm tình hoàng đế hôm nay tốt hơn bình thường!

Vân Thiển nghiêng tiểu đầu ý cười như xuân phong, “Hoàng Thượng thật sẽ ban thưởng cho Vân Thiển?”

“Quân vô hí ngôn!”

“Ban thưởng cái gì đều được?” Vân Thiển được voi đòi tiên (gốc: đắc thốn tiến xích), cũng không biết trong cái đầu nhỏ nhỏ kia chứa đựng cái gì.

Hoàng đế thấy thế sang sảng cười, càng thêm một vẻ tà mị ý!” Chờ tiểu Vân Thiển bắn trúng, ngươi nếu là muốn cái gì, trăm đều đáp ứng!”

“Hảo!” con ngươi trong sáng của Vân Thiển hiện lên một đạo quang mang!

Cô Độc Úy tò mò nhìn hắn hồi lâu, theo lý thuyết, hắn không phải là một người thích chơi nổi, mọi lần đều để cho mình giúp hắn, không giống như hôm nay!

Vân Thiển thử thử kéo cung, với vóc dáng hiện tại của hắn căn bản là không cầm được, muốn kéo được lại càng thêm khó khăn. Tất cả mọi người tò mò, ánh mắt đặt trên động tác của nàng\*, hai mắt vị Lý tướng quân kia thẳng tắp nhìn Vân Thiển chăm chú, muốn xem xem hắn có thể hay không giờ trò gì.

\*: cái này là do tác giả, vì nữ phần nam trang, nàng với hắn đều là ngôi thứ ba, nói giống nhau chỉ có viết khác nhau, thông cảm mình không sửa cho nó đồng nhất được, sau này trong nguyên văn là she hay he mình để nguyên, khi đối thoại CĐU gọi VT là nàng thì vẫn coi như là hắn, vì lúc đó CĐU vẫn

chưa biết chị là nữ

Chỉ thấy Vân Thiển liên tục gật đầu với cây cung, bộ dáng thấp phần hữu ái! Cô Độc Úy bên cạnh thiếu chút nữa nhịn không được xúc động muốn đem hân ôm vào trong ngực!

Chúng thần cảm thấy buồn cười, hoàng đế lại càng chờ mong biểu hiện của Vân Thiển.

Vân Thiển nghiền cứu cây cung cả buổi, ngay tại một khắc bọn họ đang chờ mong, Vân Thiển đột nhiên buông cung, nói với thị vệ đang ở một bên đợi mệnh, “Phiên người đổi một cái cung mới cho ta!”.

“Phốc!” Không biết là ai, đột nhiên đem trà đang cho vào miệng phun ra.

Đang lúc mọi người nhin cười, thị vệ sau một phen khó khăn lấy một cây cung mới đưa đến trước mặt Vân Thiển.

Nhận lấy cung, Vân Thiển lại liên tục gật đầu, lần này người khác cũng không biết tiểu quý đầu này là vừa lòng hay là không hài lòng.

Ngay khi bọn họ cho rằng Vân Thiển lại buông cung lần nữa, chỉ thấy nhân nhi nho nhỏ bắt lấy huyền tuyến (dây cung màu đen), nhận lấy vũ tên Cô Độc Úy đưa qua, để hài màu trắng đột nhiên hơi động. Ý cười thâm đậm gió xuân trên mặt hơi mân lại, trước mặt mọi người biểu diễn một tư thế bắn cung chưa thấy bao giờ. Chỉ thấy tiểu Vân Thiển nhấc giày trắng lên, một chân đạp trên cây cung, thêm vào vũ tên, dưới chân dùng một chút lực, cư nhiên có thể kéo căng dây cung!

Chúng đại thần kinh hãi sững sờ tại chỗ!

Cô Độc Úy ngay bên cạnh trên gương mặt như thần tiên kia có một ý cười bất đồng ngày thường, Cô Độc Úy vẫn cho rằng thực hiểu biết hết thái của hân không khỏi gây ngạc cả người.

Tên “Sư” một tiếng bay ra, lực bắn cũng không phải rất lớn, nhưng kết quả lại làm cho người ta ngoài ý muốn!

Cư nhiên thật sự bắn trúng, tuy rằng thành tích không bằng Cô Độc Úy, lệch khỏi tâm một chút, nhưng một cái nhân nhi nho nhỏ thể nhưng ngoài ý muốn mọi người bắn trúng tâm bia, nhưng cũng đáng để nói tới!

Mọi người còn chưa kịp hoan hô, Vân Thiển đột nhiên thay đổi phương hướng, hướng lên thiên không, một mũi tên liền vọt tới, nhò trải qua lần thử bắn tên ban đầu, lúc này đây rõ ràng lực bắn đã mạnh hơn!

Tên bay lên, một con chim trắng ứng thanh rơi trên mặt đất, ngọc ngoạn vài cái liền tác thối!

Tràng diện thoáng cái yên lặng đến có thể nghe thấy tiếng kim rơi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Chọc Giận Tà Đế

Bốn phía bùng nổ ra một trận hoan hô mãnh liệt!

“Thiển nhi, tên pháp của ngươi học khi nào?” Cô Độc Úy mở to hai mắt hỏi Vân Thiển đã buông cung tiến!

“Ta không phải đã nói không được kêu ta Thiển nhi sao?” Tiểu Vân Thiển nhẹ trừng mắt nhìn về mặt đang cười lấy lòng của Cô Độc Úy.

“Tiểu Vân Thiển !” Phía sau, thanh âm hoàng đế vang lên.

“Dạ!”

“Nói nói một chút coi ngươi nghĩ muốn cái gì!” Vân Thiển một mũi tên bắn thành công, làm cho hoàng đế cười đến càng vui vẻ, dường như lúc này tiểu Vân Thiển nói cái gì chính là cái đó!

Nhân nhi nho nhỏ tiến về phía trước hai bước, hướng về phía hoàng đế hành khởi đại lễ. Hoàng đế thấy vậy, vừa lòng gật gật đầu.

“Hồi Hoàng Thượng, Vân Thiển xin hoàng thượng một ân huệ!” Tuổi còn nhỏ xiu như thế nào nói chuyện già dặn như thế, một cái tiểu hài tử làm thế nào hiểu được ân huệ? Lập tức, ánh mắt mọi người đều đặt trên Vân Phi ở phía sau hoàng đế.

Tuy nói Vân Thiên là con hán, nhưng là, loại chuyện này thật đúng là không phải hán dạy, ôn khuôn mặt nhu tươi cười của Vân Phi lập tức có chút lúng túng.

Hoàng đế nghe thế tiểu thí hài thâm trầm như vậy, không khỏi sùng sốt, mím môi cười hỏi, “Nói nói xem, ngươi là muốn ân huệ cho người nào?” Không riêng gì hoàng đế tò mò, những người khác đều thập phần hiếu kỳ đem ánh mắt đặt ở trên người Tiểu Vân Thiên.

Chỉ thấy Tiểu Vân Thiên cười tủm tỉm đứng dậy, hoàng đế cũng không có ý trách cứ hán vô lễ, những người khác cũng theo thói quen xem nhẹ.

“Vân Thiên là muốn khẩn cầu Hoàng Thượng để cho Hồng ca ca cùng nhau học tập với chúng ta!” Đôi mắt to non nớt chớp chớp, bộ dáng hiện tại của hán làm cho người ta cảm thấy cho dù là nói cái gì đại nghịch bất đạo cũng không nở trách cứ hán.

Sắc mặt bình thản của Hoàng đế nghe vậy, hơi trầm xuống, lãnh ý đột nhiên phát ra!

Không khí xung quanh cũng vì câu nói của tiểu Vân Thiên trở nên quái dị, không ai dám nhìn khuôn mặt xanh mét của hoàng đế.

Mọi người đều trong lòng đều biết rõ vì sao đại hoàng tử Cô Độc Hồng không thể ra chính hoa cung, mà hết thấy vấn đề về chính hoa cung vốn là một cái vấn đề cấm kỵ trong hoàng cung. Tuy “Hồng ca ca” trong miệng tiểu Vân Thiên vẫn chưa nói rõ là ai, nhưng mọi người đều trong lòng biết rõ, đúng là Cô Độc Hồng – người không thể đi ra chính hoa cung.

Mọi người đều ở vì tánh mạng của Tiểu Vân Thiên lo lắng, đương nhiên, khó tránh khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa.

Vân Phi đứng ở phía sau hoàng đế, rõ ràng có thể cảm nhận được tức giận phát ra trên người hoàng đế, cái trán không dấu vết hơi nhú một cái, lo lắng nhìn con mình.

Khuôn mặt tà mị của hoàng đế lạnh như đóng băng, ngay cả những người đang đứng rất xa đều có thể cảm nhận được hoàng đế sắp bộc phát núi lửa.

Cô Độc Úy nhăn nhó tiểu mi, bỗng chốc quỳ gối trước mặt hoàng đế, “Phụ hoàng, Vân Thiên đều không phải là cố ý, thỉnh phụ hoàng không trách tội Vân Thiên, sở hữu...”

Hoàng đế đại vung tay lên, sắc mặt vẫn như cũ không chút nào tốt hơn, tinh thần vừa mới cao hứng lập tức bị quét đi. “Được rồi, bãi giá hồi cung...” Hoàng đế đột nhiên đứng dậy, nhìn cũng không nhìn Cô Độc Úy một cái, mang gương mặt lạnh lùng trực tiếp hồi cung.

“Bãi giá hồi cung!” Hoàng đế vừa xuống đài, lập tức vang lên thanh âm sắc bén của thái giám.

“Cung tiễn Hoàng Thượng!” Quân thần rạp người quỳ xuống tiễn bước hoàng đế.

Tiến bước hoàng đế xong, không khỏi nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“Vân Thiên, tại sao ngươi lại chộc phụ hoàng, ta không phải nói qua không cho ngươi ở trước mặt phụ hoàng đề cập hết thảy những việc về chính hoa cung sao? Vạn nhất phụ hoàng thật sự lấy mạng nhỏ của ngươi...” Cô Độc Úy đứng dậy, bắt đầu đi căn nhắc về hành vi lớn mật của Tiểu Vân Thiên.

Vân Thiên ngẩng cái đầu xinh xắn, ý cười trên mặt xua đi bắt đầu dĩ của Cô Độc Úy, “Hoàng Thượng không phải là không có phát hỏa sao!”

Thấy Tiểu Vân Thiên như vậy, Cô Độc Úy cũng thập phần bắt đầu dĩ, “Về sau không cho phép chưa thương lượng mà làm chuyện nguy hiểm như vậy, ngươi cũng biết, vừa rồi thiếu chút nữa ta bị ngươi hù chết!”

“Không phải là có ngươi sao!” Nghiêng tiểu đầu híp mắt cười nói.

Tiểu Vân Thiên ý lại hán, xác thực làm cho hán thập phần vui sướng!

“Thiên Nhi!” Một thanh âm cực kì uy nghiêm đến từ phụ cận.

Nụ cười như xuân phong của Vân Thiên hướng về phía Vân Phi đang tới gần mình, Vân Phi vốn là tròn mắt mà đến, nhìn thấy bộ dáng như vậy của nhi tử, bao nhiêu trách cứ đều nuốt vào trong bụng mình. Nhi tử còn nhỏ, trước mặt hoàng đế phạm vào sai lầm cũng là do chính mình lúc trước không có thời gian nhắc nhở nhi tử. Sở hữu giận mắng chửi đều biến thành một tiếng thở dài thật dài, không thể làm gì nhi tử.

“Cha!” Tiểu Vân Thiên biết Vân Phi lúc này thập phần mất hứng, cũng biết chính mình đã làm sai, vội vàng chạy đến dưới chân hán ôm chặt lấy đùi hán, bắt đầu làm nũng!

“Ai!” Vân Phi ôm lấy Tiểu Vân Thiên, tầm mắt cũng là dừng ở trên người Cô Độc Úy, “Thái tử điện hạ, Thiên Nhi hôm nay sợ là không nên nán lại quá lâu trong hoàng cung!” Nếu không có thái tử điện hạ thay con hán cầu tình, bằng không lấy cá tính Hoàng Thượng như vậy đã sớm trách tội. Từ khi vài người biến mất một cách kì lạ, tính tình hoàng đế là càng ngày càng tệ, ánh mắt không khỏi mở rộng xa xa (ý nói không còn rộng lượng).

“Ân!” Thông minh như Cô Độc Úy làm sao không thể nhận ra ý tứ trong lời nói của Vân Phi, lập tức lạnh lùng gật đầu một cái. Đến khi nhìn lại đôi mắt đen sáng bóng của Tiểu Vân Thiên mới dâng lên một chút ý cười, “Thiên Nhi yên tâm đi, phụ hoàng sủng ta như vậy, chỉ cần ta ở trước mặt phụ hoàng thay ngươi cầu tình sẽ không xảy ra chuyện gì.” Nếu như Vân Thiên đột ngột xảy ra cái gì không hay, người đầu tiên nhảy ra bảo vệ hán sợ cũng là thái tử điện hạ – người tuyên bố muốn kết hôn với hán đi!



“Ân!” Tiểu Vân Thiên ở trong lòng Vân Phi nhu thuận gật gật đầu!

Cô Độc Úy đưa phụ tử hai người bọn họ ra cửa cung, vẻ mặt ý cười liên tục, khuôn mặt tuấn tú ở một khắc quay đầu nhất thời lạnh xuống, như là một người trưởng thành, trong mắt có sát ý không thể tầm thường so sánh, mà địa phương ánh mắt hân hướng tới chính là chính hoa cung!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 5: Có Nương Ngươi Như Thế!

Chuyện Vân Thiên chọc giận hoàng đế rất nhanh được truyền ra, lúc này ai cũng rất muốn đoán xem Vân gia có hay không vì vậy mà mất đi Hoàng sủng. Rất nhiều người đỏ mắt (ghen tị) việc Vân gia lớn nhỏ đều nhận được sủng ái của hoàng gia, hiện tại có cơ hội này, liền thêm mắm thêm muối bên tai hoàng đế.

Vân phu nhân nghe thấy tin này, ở trong Vân phủ đứng ngồi không yên, không biết Tiểu Vân Thiên rốt cục đã gây họa gì.

Khi Vân Phi mang Tiểu Vân Thiên về phủ, Vân phu nhân Lạc Song đã đón lấy Tiểu Vân Thiên đang tủm tỉm cười, ngược mắt nhìn vào ánh mắt đậm nhiều của trượng phu, “Vân ca, Thiên Nhi hân...”

Vân Phi chưa kịp lên tiếng, Tiểu Vân Thiên đang bị ôm trong ngực liền lên tiếng trước, “Yên tâm đi nương! Có Úy ca ca, không có việc gì!”

Hai vợ chồng nghe xong, cau mày lại, “Ngươi lúc nào cũng lảm nhảm!” Vân phu nhân nhìn Vân Thiên trong lòng, vẫn đang cười cười, đành phải dở khóc dở cười. “Vân ca, ngươi cũng mệt mỏi, vào phòng nghỉ ngơi trước! Tiểu gia hòa này cứ giao cho ta!”

Vân Phi xoa xoa cái trán, gật gật đầu với Vân phu nhân liền trở về phòng.

Vân phu nhân quét một vòng xung quanh, trên khuôn mặt thanh lệ thoát tục xuất hiện một chút giả tạo hiếm thấy. Trong lòng Vân Thiên thấy bộ dáng này của nương mình, nhìn không được vụng trộm cười.

“Lặng lẽ” vào trong phòng Tiểu Vân Thiên, Vân phu nhân nhanh chóng đặt Vân Thiên lên giường, vẻ mặt khẩn trương dán mắt vào ‘nhi tử’ của mình.

Vân Thiên hai tay ôm ngực, híp mắt cười. Bộ dáng này thiếu chút nữa là làm cho Vân phu nhân phát điên, con trai quá thông minh cũng là một chuyện thập phần đau đầu, nhưng đồng thời cũng may mắn khi có nhi tử thông minh như vậy.

“Nói, cha ngươi có phát hiện cái gì hay không? Hoặc là người khác có phát hiện chút gì khác thường hay không?” Vân phu nhân ngàn lần như một hỏi cùng một vấn đề.

Ai! Nương hân vào thời điểm này, liền mất đi hình tượng của một nữ nhân bề ngoài ôn nhu kia!

“Ai ~!” Tiểu Vân Thiên nghiêng đầu, vô lực thán khí (than thở buồn bực), “Nương, ta nói rồi bao nhiêu lần, nhi tử của nương cả đời thông minh làm sao có thể lộ ra sơ hở!”

Chính là vì hân quá mức thông minh, nên mới có vấn đề.

Vân phu nhân nhớ tới sắc mặt Vân Phi khi nãy, ngưng thần ngưng quý tới gần mặt nhi tử, “Vậy vì sao cha ngươi tức giận như vậy?”

Tiểu Vân Thiên trượt xuống giường, bò lên cái ghế cao lớn, Vân phu nhân cũng không có ngăn cản động tác của nhi tử, “Cha chính là bị ta làm cho tức giận, cũng không có cái gì khác, nương! Ta thật không rõ, vì sao ta không thể như vậy không được? Cha yêu ngươi như vậy, tại sao phải sợ hân cười tiểu thiếp?” Vân Thiên nhân tiểu quý đại (còn nhỏ nhưng thông minh có thừa), khi nói chuyện, quả thực bộ dáng y như người lớn! Nhưng mọi người thương hân chính là vì điểm này.

Vân phu nhân vẻ mặt buồn rầu, “Ngươi cũng biết, Vân gia hai lão đều đã nói, nếu như ta sinh ra là nữ nhi thì phải cho cha ngươi cưới tiểu thiếp, ta không muốn khiến cho cha ngươi khó xử, Thiên Nhi, chỉ có thể tùy duyên!”

Nhìn bộ dáng thương hề hề của Vân phu nhân, Vân Thiên lại bội phần bất đắc dĩ. “Thân phận của ta chung quy có một ngày sẽ bị lộ.”

Vân phu nhân dường như sức nhớ tới cái gì, nhãn tình sáng lên, Tiểu Vân Thiên thấy vậy, thân thể nho nhỏ co rụt lại. “Nương? Ngươi lại định làm gì?”

“Thiên Nhi, thái tử điện hạ rất là thích ngươi!” Vân phu nhân không quên cái ngày thái tử điện hạ tuyên bố muốn kết hôn Vân Thiên, trong lòng mừng rỡ như hoa nở.

Không thể nào? “Nương, ngươi nhưng đừng loạn xuất chủ ý”.

“Thiên Nhi, nghe nương, chặt chẽ nắm lấy thái tử điện hạ, tương lai nếu trở thành thái tử phi, những người khác đối với thân phận thái tử phi cũng sẽ có vài phần cố kỵ, sẽ không phát sinh việc gì!”

Vân Thiên giật nảy mình, “Ủy ca ca còn nhỏ, chẳng qua chỉ nói giỡn mà thôi, làm sao mà ngươi cũng tin?”

“Cho nên, nương mới muốn ngươi chặt chẽ bắt lấy gốc đại thụ này!” Vân phu nhân từng bước từng bước một “Giáo dục” nhi tử, ách, không, là nữ nhi!

“Nương! Ta nhớ, cha đang ở trong phòng chờ ngươi!” Vân Thiên còn cố ý cười ái muội với nương, Vân phu nhân tiểu mặt đỏ lên, thâm mắng Vân Thiên còn nhỏ quý đại. Hải tử trưởng thành sớm như vậy cũng không biết là tốt hay là xấu, mỗi lần Vân phu nhân cùng nhi tử nói chuyện, đều cảm thấy mình đang cùng đối thoại với một người lớn. Lắc lắc đầu, có lẽ là mình suy nghĩ nhiều.

Vân phu nhân ra khỏi phòng không lâu, Vân Thiên cũng theo sau đi ra ngoài.

Đứng ở trước cửa phòng vợ chồng Vân gia, Tiểu Vân Thiên khoanh tay nghiêng tai nghe ngóng.

“Vân ca, ngươi nhẹ chút ~!” Là thanh âm mềm mại của Vân phu nhân từ bên trong truyền ra.

“Song Nhi, ngươi thật đẹp! Vân ca ta của ngươi sắp nhịn không được ...”

“Ngươi... A ~! ... Ân!”

“...”

Đứng ở cửa Vân Thiên không nhịn được rung mình, ban ngày ban mặt, này hai vợ chồng này thích nhất là làm cái chuyện này! Tuy rằng thường gặp đến mức quen thuộc, nhưng khi nghe thấy đến cái loại thanh âm này vẫn khiến cho Vân Thiên nhịn không được nổi da gà.

Thân thể run rẩy, nhanh chóng chạy ra Vân phủ.

“Công tử, ngài đi nơi nào?” Lão quản gia nhìn thấy, nhanh chóng gọi hấn lại.

“Ân, trong nhà buồn, đi chơi một chút!” Tiểu Vân Thiên hướng lão quản gia khoát tay áo.

“Mang theo vài cái thị vệ, bên ngoài nguy hiểm!” Phía sau lần nữa lại truyền đến thanh âm như gà mẹ quán con của quản gia.

Vân Thiên tăng cước bộ, nhanh như chớp biến mất khỏi cửa phủ.

Tuy nói là đi chơi, nhưng lại chạy đến cửa sau của một thanh lâu, tường rào tuy không cao nhưng khi hấn vừa đứng ở dưới khi so với liền trở nên thập phần cao lớn.

Ngẩng đầu nhìn nhìn đầu tường, Vân Thiên miệng thờ hồng học. Dường như đã làm loại chuyện này rất nhiều lần, từ trong ngực móc ra một sợi dây thừng nhỏ, thuận thực thắt một cái nút ném vào bên trong.

Thử thử độ chắc của dây thừng, nhẹ dùng lực, thân thể nho nhỏ dùng lực nâng lên. Lướt qua tường, thân mình nho nhỏ lưu loát nhảy xuống tường bên kia.

Hậu viện thanh lâu này thập phần phức tạp, nếu không quan sát cẩn thận sẽ bị mấy tòa viện thất linh bát lạc (lộn xộn) làm cho lạc đường. Thu hồi dây thừng, Vân Thiên quen thuộc tiêu sái đi xuyên qua nơi này, hiển nhiên là thường đến địa phương này.

“Môn chủ, lần này nhất định sẽ thành công ...”

Một cái thanh âm vang lên khiến cho Vân Thiên rất hiếu kỳ, lui về sau vài bước, rẽ qua phương hướng phát ra âm thanh.

“Hắn cũng không phải là dễ đối phó như vậy, hoàng cung đề phòng sâm nghiêm, bằng nhân lực lúc này của chúng ta e rằng không vào được trung tâm hoàng cung ...” Trong phòng truyền ra thanh âm dễ nghe của một nam tử, hiển nhiên là thập phần trẻ tuổi.

Đứng ở bên cửa, Vân Thiên nghe dạng đối thoại này, phản ứng đầu tiên đó là đây là mấy cái linh tinh “Phản Thanh phục Minh”! (là tiền triều tạo phản í)

“Lúc này chúng ta đã làm tốt vạn toàn chuẩn bị, địa đạo thông vào hoàng cung đã đào xong, chỉ chờ môn chủ ra lệnh!”

Vân Thiên nghe đến thanh âm nữ tử này thiếu chút nữa liền kêu ra tiếng, bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, thân hình định thối lui, loại việc mưu đồ bí mật này vẫn là thiếu nghe thì tốt hơn!

“Ai?”

Thanh âm vừa rơi xuống, cửa phòng đã bị người mở ra.

“Bích nhi tỷ tỷ!” Người mở cửa là một vị mỹ mạo nữ tử mười bảy mười tám tuổi, ngẩng đầu không thấy người, cúi đầu vừa nhìn, lại thấy vẻ mặt đang cười tít mắt của Vân Thiên, nhất thời sùng sốt.

“Thiên Nhi? Ngươi vào đây như thế nào?” Nữ tử được gọi là Bích nhi giật mình bước ra cửa, ngồi xuống nhìn Tiểu Vân Thiên.

Vân Thiên nhu thuận cười, “Thiên Nhi tìm Bích nhi tỷ tỷ chơi!” Thanh âm thanh thúy dễ nghe làm nữ tử cười một cái, tiến lên ôm lấy tiểu Vân Thiên luôn chọc người yêu mến.

“Hiện tại tỷ tỷ còn đang tiếp khách, Thiên Nhi trước hết ra đại sảnh ngồi một lát, được không!” Nữ tử tên Bích nhi cũng thập phần thích thiếu niên như thân tiên này.

Tiểu Vân Thiên nhu thuận gật gật đầu, thập phần vui vẻ!

“Ngoan!” Trìu mến sờ sờ đầu Vân Thiên, thả hân xuống đất, “Đi đi!”

Vân Thiên xoay người liền chạy về hướng khác, Bích nhi thấy nhân ảnh biến mất, lúc này mới thu lại nụ cười bên miệng bước vào phòng.

“Tiểu Bích, tiểu hài tử kia sẽ không nghe được cái gì đi? Một cái giọng nam thô tục vang lên.

“Hắn chỉ là một tiểu hài tử cái bốn tuổi, cái gì cũng không hiểu, cho dù là nghe được, cũng không biết chúng ta đang nói cái gì” Bích nhi tức giận nói với người nọ.

“Tiểu Bích, thả rằng giết nhầm, cũng không thể bỏ sót, để ta ra ngoài kết liễu hắn!”

“Ngươi làm gì? Ta không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn hắn...”

“Tiểu Bích, ngươi đây là muốn khiến cho chúng ta —”

“Được rồi, tiểu Bích nói không sai, tiểu hài tử kia sẽ không làm ra cái gì đối với chúng ta” cái kia môn chủ rốt cục lên tiếng.

“...”

Tựa vào bên tường, Vân Thiên sắc mặt bình thản, suy nghĩ loạn chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 6: Hoàng Đế Bị Âm Sát

“Giá! Giá!” Vào đêm, trên đường lớn truyền đến thanh thúy thanh âm của một thiếu niên, thân mình nho nhỏ hỗn độn ở trong gió, bạch y phiêu linh.

Định nhân nhìn kỹ, không phải Vân Thiên thì là ai?

Tiếng vó ngựa vang vọng phổ lớn ngõ nhỏ, thấy Vân phủ tiểu nhi tử cười ngựa lướt qua người qua đường, mọi người đều nhanh chóng nhường đường, theo sau là một trận thanh âm nghị luận. Đây chính là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Vân phủ công tử làm ra chuyện tình như vậy, đều đoán có phải hay không có cái gì đại sự xảy ra.

Ngày đông, sắc trời vừa mới vào đêm đã đen kịt, một đôi mắt như minh châu trắng lấp nhìn chăm chú về phía trước, thuật cưỡi ngựa cao siêu, so với một người từ nhỏ lớn lên trên lưng ngựa còn muốn thuần thực hơn. Nếu như có người nhận thức hắn nhìn thấy nhất định sẽ tròn tròn hai mắt.

Vừa đến cửa thành, thủ binh canh gác như thường ngày, Vân Thiên vút ngựa chạy về phía cửa cung.

“Vân công tử, trễ như vậy sao còn tiến cung?” Thủ vệ nhìn thấy Vân Thiên, sùng sốt.

“Ân, ta có việc gấp cần tìm Úy ca ca!” Khấp thiên hạ, chỉ sợ cũng chỉ có mình hắn xưng hô tôn quý thái tử điện hạ như vậy!

Vân Thiên không đợi người đáp lời, trực tiếp bay vào trong đại môn, đám thị vệ cũng không ngăn lại, tiếp tục gác đêm như bình thường.

Một đường chạy tới, nhân nhi nho nhỏ này cũng không nửa điểm thờ dốt, có thể thấy rất thần kỳ!

Một đôi mắt như hàn tinh đảo qua tường rào cao cao, lơ đãng nhíu nhíu mày.

Thân hình nho nhỏ vừa động, dưới bóng đêm, không còn nhìn thấy thiếu niên tung ảnh. Nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy trên tường cao một sợi dây thừng nhỏ

vừa thu lại, bóng người chột lóe xuyên qua tường rào cao cao, ngay tại địa phương mới vừa rồi thiếu niên đang đứng, chân hấn vừa rời đất, liền có một đám thị vệ tuần đêm đi tới.

Nếu vòng qua tường rào, bằng cước bộ của hấn sợ là mất tới nửa canh giờ, mà trong lòng nóng như lửa đốt nên mới lựa chọn vượt tường.

Hôm nay Vân thiên thật vất vả mới thoát khỏi cơ sở ngầm của Bích nhi, nghĩ đến kế hoạch của bọn họ lúc chiều, nóng vội đến mức bất chấp mọi thứ chạy vào trong cung. Đám người chỗ Bích nhi tuy không có bao nhiêu cố kỵ đối với hấn, nhưng vì lý do an toàn những người đó vẫn âm thầm phái người giám thị mình.

Chạy trong quen thuộc hoàng cung trọng địa, phương hướng đầu tiên chính là thái tử điện.

“Vân công tử?” Nha hoàn gác đêm nhìn nhân nhi nho nhỏ vọt tới bên này, cả kinh lên tiếng.

Nữ nhân trong cung rất thích tiểu nhân nhi như thần tiên này, cho nên lần đầu tiên thấy hấn liền có thể vui vẻ cả buổi.

Vân Thiên bình thường lúc nào nhìn thấy đang tùm tùm cười, lúc này liền mặc kệ hai người, trực tiếp đẩy cửa vào phòng thái tử.

Hai cái nha hoàn thông minh hai mặt nhìn nhau, tiểu Vân công tử hôm nay làm sao vậy?

“Úy ca ca!” Đẩy cửa vào không nói hai lời, liền đi vào bên trong.

Nghe được tiếng gọi thanh thúy, Cô Độc Úy đang ở trong bể cả kinh, cơ hồ nhảy dựng lên (Ặc, anh đang tắm – mãi đến khi edit mình mới biết có chi tiết này, bình thường đọc convert mấy lần cũng không để ý). Hồ tắm bốn phía là lụa trắng rủ xuống, sương trắng lộn lộn, nhìn không rõ bộ dạng bên trong.

“Thiên nhi!” Bên trong khói trắng lượn lờ, thanh âm của Cô Độc Úy có chút khàn khàn, nếu không phải một tiếng “Úy ca ca” kia truyền đến, chi sợ hấn đã sớm cầm lấy lợi kiếm đặt cạnh bể đâm ra. Nghĩ đến mình hội ngộ thương đến Vân Thiên, Cô Độc Úy kinh sợ ra một thân mồ hôi lạnh, không còn tâm tình nán trong hồ tắm, tiếng nước nhẹ vang, đã ra khỏi bể mặc lấy tiết khổ, vừa vén lụa lên đi ra liền nghênh đón một đôi mắt nhiếp nhân diệu mục. (sáng ngời hút người)

Khi đôi hắc đồng lạnh như băng cốt kia nhìn thấy Vân Thiên, một chút ôn nhu dâng lên, tà mị cười, Cô Độc Úy bộ dạng tuy chưa đến mười tuổi nhưng da mặt cũng là một bộ hại nước hại dân, thật không có nói ngoa, “Thiên nhi, tại sao tối nay...”

Vân Thiên thâm than trong lòng, nam nhân này quả thực không phải là người, tuổi còn nhỏ đã đẹp như vậy như vậy, thế nhưng hiện tại không phải là thời điểm thương thức, “Trước không nói những thứ này, ta tối là...” Nói xong liền vươn tay ngọc kéo Cô Độc Úy đang ngần ra.

“Thái tử điện hạ!” Cô Độc Úy còn chưa hiểu được là chuyện gì xảy ra, ngoài cửa liền vang lên một cái thanh âm khàn cập.

Cô Độc Úy sắc mặt trầm xuống, “Chuyện gì?”

“Hoàng Thượng gặp ám sát!” Một câu nói như kinh lôi đánh tới Cô Độc Úy cùng Vân Thiên.

Nhớ tới buổi nói chuyện hôm nay, Vân Thiên sắc mặt trầm xuống, không nghĩ tới bọn họ hành động nhanh như vậy, từ một bên lấy một kiện xiêm y ném tới Cô Độc Úy. Cô Độc Úy cũng nhanh chóng mặc lấy, nắm lấy Vân Thiên liền ra thái tử điện.

Bên ngoài một cái thị vệ cùng kia hai cái gác đêm nha hoàn đang quỳ, nghe đến tin tức này, lòng người trong hoàng cung hoảng sợ.

“Đi!” Hai tay khê nắm, gắt gao lôi kéo, Cô Độc Úy mặc dù trong lòng thập phần cấp bách muốn biết hoàng đế có việc gì hay không, nhưng vì để cho Vân Thiên đuổi kịp cước bộ của mình, vẫn cố ý thả chậm một chút.

Người trong hoàng cung bởi vì chuyện ám sát mà rối loạn, trong ngoài vây lại, bọn thị vệ lại thêm một tầng đề cao cảnh giới, nhìn thị vệ lúc ẩn lúc hiện, Vân Thiên khẽ nhíu mày, không biết Bích nhi tỷ tỷ có hay không bị bắt? Tuy nói Bích nhi là bè đảng tạo phản, nhưng lúc bình thường đối với mình cũng tốt vô cùng. Lần này mình sốt ruột như thế vào cung, chủ yếu là vì cứu cái người đối đãi với mình như tỷ tỷ Bích nhi, chứ không phải cái người cao cao tại thượng kia.

Suy nghĩ bay xa, bỗng nhiên Vân Thiên thoáng nhìn ở góc tối góc tường có bóng người chột lóe, thân hình kia thập phần giống một người!

Hoàng hậu!

Vân Thiên cơ hồ kêu ra tiếng, khi giương mắt nhìn lại, bóng người đã tinh diệu né tránh tầng tầng lớp lớp thị vệ, nhảy vào trong trời đêm biến mất không thấy.

Hào công phu!

Đám đại thần nghe được chạy đến, quỳ ở ngoài điện, mọi người đều ưu sắc nặng nề! Trong số đó không biết là mấy phần thật giả, Vân Thiên quét mắt một vòng, không phát hiện cha mình ở trong đó, âm thầm thở phào một hơi.

“Có bắt được thích khách hay không?” Cô Độc Úy trực tiếp hỏi một ngự tiền thị vệ đang canh giữ bên ngoài, mà vấn đề Cô Độc Úy hỏi cũng là cái mà Vân Thiên muốn hỏi.

Ngự tiền thị vệ kia nghe tiếng, thân thể khẽ run, cúi đầu xuống, không dám nhìn hàn băng ánh mắt của Cô Độc Úy, “Hồi thái tử điện hạ, bắt được mười ba người, ba mươi bảy người đã chết, chạy thoát ...”

Cô Độc Úy có chút không kiên nhẫn đánh gãy lời nói của hắn, “Mười ba người bắt sống đâu?” Cô Độc Úy lúc này không quan tâm đến long thể hoàng đế, ngược lại ở chỗ này hỏi tung tích của thích khách, nói thật ra, hắn cũng là thập phần tin chắc với võ công của hoàng đế sợ là không có mấy người làm hắn bị thương được.

Thị vệ kia sau lưng đổ mồ hôi lạnh, cảm giác thái tử điện hạ trước mắt tuy chưa đến mười tuổi nhưng so với hoàng đế còn khó ứng đối, “Hồi thái tử điện hạ, người đã muốn cần độc tự sát!”

“Phé vật!” Cô Độc Úy hừ lạnh một tiếng.

Thị vệ đánh rùng mình một cái, thân thể càng áp xuống thấp hơn một ít.

Vân Thiên nghe vậy, biến sắc, hỏi: “Trong những người chết có một nữ nhân hay không?”

Cô Độc Úy có chút kinh ngạc cúi mặt, nhìn thần sắc Vân Thiên nhướng mày lên, hơi ngừng lại, “Thiên nhi?” Ánh mắt lóe ra, dường như đoán được mục đích tối nay hắn đột nhiên tiến cung.

Vân Thiên lắc đầu, trong mắt một mảnh trong suốt, ý cười như xuân phong.

Thái tử này quá mức tỉnh minh (thông minh), trước khi xác định Bích nhi tỷ tỷ đã chết hay chưa, nàng chỉ có thể âm thầm tìm kiếm đáp án.

Thái tử Cô Độc Úy mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng không có hỏi thêm, chuyện Vân Thiên làm từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ hỏi. Kéo kéo tay Vân Thiên, đẩy cửa vào đại điện, một cỗ nồng đậm được vị tử trong điện truyền đến, trong cung sở hữu thái y ở bên trong bận rộn tới lui lui.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 7: Vì Người Mà Vứt Bỏ Hoàng Vị Chi Tranh

Bên Long giường, huân yên lượn lờ. (huân yên: khói hương)

Hoàng hậu bình thường yêu mị mê người, lúc này thần sắc âm đạm, nước mắt ướt đầm đôi mắt sáng trong.

Nằm trên giường đúng là vị hoàng đế trẻ tuổi ban ngày còn tức giận với Vân Thiên, lúc này, vẻ điên cuồng tà mị hấp dẫn nữ nhân đã bị một mảnh tái nhợt thay thế. Cặp mắt tinh quang lạnh lẽo đã sớm âm đạm vô quang, hai mắt trống rỗng nhìn lên trên. Trên ngực, băng gạc trắng băng lại, ần ần còn có nhiều điểm hồng mai (vết máu).

Thái y đã sớm nom nớp lo sợ băng bó vết thương trên vai hoàng đế, lui ở một bên không dám nói một chữ.

Cô Độc Úy cùng Vân Thiên vừa tiến vào nội điện, nói cái gì cũng không nói, lặng lẽ đứng bên cạnh đám thái y, nhìn hoàng đế trên giường thoáng cái đã già đi rất nhiều.

“Hoàng Thượng!” Thấy hoàng đế như vậy, hoàng hậu Thủy Thu Tích đã khóc không thành tiếng.

Trong trí nhớ, hoàng hậu luôn luôn đều là mang theo ý cười, Vân Thiên chưa bao giờ thấy hoàng đế cùng hoàng hậu như vậy. Bàn tay nhỏ đang bị bao lại nắm thật chặt, Cô Độc Úy mím mím bạc môi cúi mặt nhìn thật sâu vào Vân Thiên.

“Thu Tích, ta nhìn thấy nàng!” Trong thanh âm khàn khàn của hoàng đế có chút run run.

Không ai biết ‘nàng’ mà hoàng đế nói là ai, vui buồn trong mắt hắn là vì người nào. Nhưng Vân Thiên ần ần đoán được, người hắn nói chính là nữ nhân lúc này mình thoáng nhìn thấy, nhớ tới việc bóng dáng nữ nhân kia cùng hoàng hậu thập phần giống nhau, nhìn không được nâng mắt nhìn hoàng hậu đang rơi từng giọt từng giọt nước mắt.

“Hoàng Thượng, nàng đã chết, tại sao ngài còn không quên được?” Thủy Thu Tích đau lòng cầm lấy bàn tay to của hoàng đế, trong nội điện chỉ truyền ra tiếng khóc của hoàng hậu.

“Không!” Hoàng đế kích động giẫy tay hoàng hậu ra, trong mắt hiện lên lệ quang, lại bị hắn cố gắng nhịn xuống.

Hoàng đế yếu ớt như lúc này, làm cho người ta nhìn thấy mà lòng chua xót.

Hoàng đế vẫn không cách nào tiếp nhận chuyện này, thanh âm cũng trở nên nghẹn ngào, “Nàng nhất định là trở lại để nhìn Hồng nhi, Thu Tích, nàng vẫn là không nỡ rời bỏ Hồng nhi có phải hay không?” Hoàng đế giống như một cái tiểu hải tử cố chấp, gất gao nhìn chăm chăm về mặt nước mắt của hoàng hậu.

Hoàng hậu dùng sức gật gật đầu, lúc này không dám kích thích hoàng đế lần nữa.

“Ân, Hoàng Thượng yên tâm, ta đã sai người mang Hồng nhi từ trong Chính Hoa Cung về đây!”

Cũng không biết hoàng đế nhớ tới cái gì, nước mắt đang cố nén chậm rãi chảy xuống trên gương mặt anh tuấn.

Hoàng đế vốn dĩ là một người si tình! Trong cuộc đời hắn chỉ cưới qua hai nữ nhân, một người là tiền hoàng hậu đã chết không rõ, người còn lại chính là hoàng hậu đang ở trước mắt này. Nhưng người mà hắn thủy chung yêu, chỉ có một mà thôi.

Hoàng đế hạ một đạo thánh chỉ xưa nay chưa từng có, phong Cô Độc Hồng thành Thánh Triều đệ nhất Vương gia, cùng thái tử điện hạ bình khôi bình tọa (ngang hàng nhau)!

Các đại thần nghe thấy bắt đầu chuyển hướng, những người nguyên bản đang duy trì thái tử điện hạ lập tức chuyển hướng về phía Thánh Triều đệ nhất Vương gia, kỳ thật trong lòng mọi người đều biết rõ, một cái hoàng tử do tiền hoàng hậu sinh ra mới là người kế tiếp đi lên ngôi vị hoàng đế.

Mà hiện tại Cô Độc Úy mang cái danh hiệu thái tử điện hạ cũng chỉ là một cái vỏ bọc mà thôi, đây chính là hoàng thất, trong một đêm rất nhiều chuyện có thể thay đổi.

Vân Thiên lại nghĩ, nếu như hôm đó mình có thể liều lĩnh ngăn cản những người đó tiến vào hoàng cung, có hay không sẽ thay đổi ít nhiều?

Vân Thiên biết, từ một khắc kia trở về sau, vận mệnh của Cô Độc Hồng xoay chuyển. Mà Cô Độc Úy cũng chính từ thời điểm đó, phải chịu áp lực từ khắp nơi gấp bội lần.

Cô Độc Hồng từ một hoàng tử không được sủng trở nên một thân tập trung hàng vạn sủng ái, mà Cô Độc Úy cũng dần dần lãng quên, “Úy nhi, ngách nương nọ nàng nhiều lắm, nếu như có thể, ngách nương hy vọng ngươi buông tha hoàng vị tranh đoạt...” Hoàng hậu một câu chạm đến trái tim Cô Độc Úy, lúc ấy Vân Thiên đứng bên cạnh hắn, nghe được lời này, tâm tình khi đó cũng không biết hình dung như thế nào.

Ngay lúc đó, Cô Độc Úy gất gao nắm lấy tay Vân Thiên, cúi đầu, ai cũng nhìn không ra biểu tình trên mặt hắn. Nhưng Vân Thiên biết, người như vậy hắn là thông khổ. Bởi vì, hắn có thể cảm nhận được, từ trên tay, một phần bi thương truyền đến.

Nhìn nhìn nhi tử đau thương như vậy, trong lòng người làm nương làm sao chịu nổi, nhưng tình huống trước mắt không phải một nữ nhân như nàng có thể khống chế, lúc này Cô Độc Úy càng tranh, sẽ càng là cái gì cũng không chiếm được.

Cô Độc Úy tuy rằng không biết hoàng hậu nọ là cái gì, nhưng cuối cùng, hắn vẫn là gật đầu một cái, xoay người liền kéo Vân Thiên ra khỏi tầm cung của hoàng hậu.

Trong ngày đông lạnh lẽo, Cô Độc Úy vẫn chưa đến mười tuổi lần đầu tiên trầm mặc, đưa Vân Thiên ra cung.

Dọc theo đường đi, Vân Thiên cũng không nói, tùy ý để hắn kéo mình ra cửa cung.

“Úy ca ca!” Vân Thiên cuối cùng vẫn không nhịn được mở miệng.

Cô Độc Úy đầu cũng không có nâng lên một chút, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Vân Thiên biết giờ phút này tâm tình của hắn thật không tốt, cho nên cũng không có để ý, hắn đáp lại lời mình cũng coi như là chuyện tốt, “Úy ca ca, kỳ thật không làm hoàng đế không phải rất tốt sao! Sau này lớn lên, ta có thể cùng Úy ca ca tiêu dao giang hồ!”

Nghe thế, Cô Độc Úy hơi ngừng lại, trong đôi hắc đồng hết sức đẹp mắt hiện lên một đạo hào quang, “Thiên nhi thật sự không muốn ta làm hoàng đế sao? Ngươi không phải đã nói chờ đến khi ta làm hoàng đế là có thể giúp ngươi nhon nhon ngoài vòng pháp luật trong Thánh Triều sao?”

Vân Thiên theo thói quen nghiêng đầu, cười như gió xuân lướt qua, “Làm hoàng đế thật vất vả, ta vẫn là thích cuộc sống không có ước thúc hơn!”

Cô Độc Úy sùng nịch sờ sờ đầu của hắn, khuôn mặt tươi cười, phiền muộn trong chốc lát mất đi, “Hảo! Chỉ cần Vân Thiên ngươi cao hứng, làm hoàng đế hay không có là cái gì!”

Bởi vì một câu nói của Vân Thiên, Cô Độc Úy thật sự buông xuống chuyện hoàng vị, để tất cả nổi bật đều cho Cô Độc Hồng.

Vân Thiên cười đến ngọt, hai người một lớn một nhỏ nắm tay nhau, nghĩ cuộc sống tiêu dao của bọn họ sau này!

Chỉ tiếc, Vân Thiên cũng thật không ngờ, vì hắn, Cô Độc Úy cải biến ước nguyện ban đầu, sự việc lại không theo ý nguyện (gốc: sự bất nguyện vì).

Trong những người chết trong hoàng cung không thấy Bích nhi thi thể, Vân Thiên cảm thấy thực may mắn, người kia có thể đào thoát khỏi hoàng cung

bao vây trùng điệp.

Từ đó về sau, Vân Thiên không cần phải trèo tường để vào tòa thanh lâu kia, mà là quang minh chính đại đi vào từng tòa viện. Hắn trở thành chủ nhân nơi đó, chỉ là không có cái nữ tử tên Bích nhi.

Muốn hỏi Vân Thiên nhỏ bé lấy bạc từ đâu? Đương nhiên đó là tiền thái tử điện hạ của chúng ta xuất ra!

Đây là thanh lâu thứ nhất hai người mở ra, nhưng thanh lâu hiện tại không phải là thanh lâu lúc trước, mà là một nơi thanh nhã tên là Nhã Các! Nữ tử ở đây bán nghệ chứ không bán thân, mà đại đa số người tới nơi này là vương thần quý công tử!

Hoàn toàn tương phản với thanh lâu lúc trước, Vân Thiên bố trí nơi đây lấy ‘Nhã’ làm chủ, hiện tại Nhã Các so với thanh lâu trước kia mạnh hơn gấp trăm lần, là nơi mà quý công tử nhất định phải đến!

Sau cái đêm kia, hoàng đế lại đối với Cô Độc Úy lạnh nhạt, đối với những gì Cô Độc Úy hiện tại làm nên cũng chỉ nhắm mắt mở một con mắt, hoàn toàn đem sở hữu tâm tư đặt trên người Cô Độc Hồng.

Sau lần này, hai người kia mới chân chính tiêu dao khoái hoạt!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Nhã Các

Mười năm sau.

Trên cái thảm huyết hồng nhung, một mỹ cơ khinh sa vũ đài phiến phi, khinh ca mạn vũ. (ý nói đang múa – khinh sa: lụa mỏng – vũ: múa – phiến phi: bay lên; khinh ca mạn vũ: nhạc êm dịu múa uyển chuyển)

Linh động, phiêu dật, thanh nhã linh động phảng phất trong tỷ bà trong tay tựa như đang bay, phiêu dật như bông tuyết đầy trời nhẹ rơi, thanh nhã được tựa như tiên tử của hoa sen đang bước từng bước, kiều vũ uyển chuyển, nhẹ nhàng, khi múa khi hát, nâng dùng trường mi (mày dài), điệu mục (mắt đẹp), ngón tay, vòng eo của nàng; dùng đóa hoa trên búi tóc, bên hông lai quần của nàng; dùng từng bước nhảy, phồn vang tiếng chuông, khi nhẹ như mây trôi, khi mạnh chuyển như gió lốc, vũ đạo cùng lời ca như bi hoan ly hợp (đau buồn cùng vui về tách ra lại hợp lại). Hào một cái nữ tử tuyệt sắc!

(ahhhhhhhh, ta edit xong đoạn này điên mất. Có cần phải tả kỹ như vậy không? Có cần dùng câu văn dài như vậy, nhiều phần như vậy không? Ta biết là múa rất đẹp, tả rất tinh tế. Nhưng câu văn tiếng việt không có dài như vậy! Cũng không có rối như vậy! Thành phần câu cũng không lung tung như vậy! Ta vốn dốt văn rồi mà! T.T phù, xả xong, edit tiếp)

Cao cao trên vũ đài, lụa mỏng mê người!

Dưới đài, đám con em nhà giàu quây thành một đoàn xung quanh, sững sốt, cười đối ẩm với mỹ nhân!

Giống như hôm nay mới uống rượu, hiện tại cảm giác như đang say!

Phía sau đài, khúc nhạc như suối phối hợp với người đang chuyển động vòng eo trên đài, nhẹ nhàng truyền vào trong tai mọi người.

Nhất phái hòa nhạc tương dung!

(ta không chắc nên viết thế nào, là cảnh sắc cùng âm nhạc hòa hợp với nhau, hay từng đám người đó hòa thuận vui vẻ với nhau – ta để nguyên văn)

Một khúc kết thúc.

Trên đài cao, nữ tử múa dẫn đầu hướng những người dưới đài từng bước sâu sắc như hoa sen (ta không hiểu ý của tác giả), ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp như hoa sen của nàng, cùng đuôi mây ngài, đôi mắt ngàn vạn lời không thể tả được. Nàng tao nhã đứng đấy.

Trong Nhã Các nhất thời bùng nổ từng trận hoan hô, thậm chí còn có thể nghe được một ít người say sưa nâng rượu nhưng nhớ, lớn tiếng gọi mỹ nhân đang đứng cao cao trên đài, “Doanh Doanh cô nương biểu diễn lần nữa!”

“Doanh Doanh cô nương! Biểu diễn lần nữa!”

“Biểu diễn lần nữa!”

“.....”

Một người kêu lên, vạn người kêu theo!

Nữ tử được gọi là Doanh Doanh chỉ nhẹ nhàng cúi đầu về phía chúng đệ tử (đây là con em), lại ngược mắt nhìn về phía nhĩ gian lầu hai tỏ vẻ xin lỗi với đám quan thần quý công tử! Về phần lầu ba thần bí kia, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy đang hoàn toàn phong bế.

“Nhĩ các quy củ không thể vi phạm, mong mọi người lượng thứ!” Nói xong, Doanh Doanh hành lễ, cùng hai tên nữ tử vén rèm ra sau màn.

Phàm là những người tiến vào Nhĩ các đều biết, quy củ của Doanh Doanh cô nương là một ngày chỉ múa một khúc, cho nên cũng là không có bao nhiêu phản ứng. Những người múa giúp vui vừa ra, bọn họ vẫn như cũ có thể lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, vui vẻ đối rượu!

“Trước kia ta không rõ Thiên nhi vì sao làm như vậy, hiện tại ta hiểu được!”

Lầu ba, truyền đến thanh âm từ tính của một nam tử, lầu ba vắng vẻ có chút lạnh lẽo buồn tẻ, hoàn toàn tương phản với lầu một náo nhiệt.

“Nam nhân, nên đối đãi như thế!” Tiếng nói thanh nhã, như xuân phong thổi qua gương mặt. Nghe được thanh âm kia chính là một loại hưởng thụ, không biết người có thanh âm như vậy có bộ dáng như thế nào?

Nam tử vừa mới lên tiếng trước đó thoáng sùng sốt, sau đó âm thanh run run của nam tử truyền tới, hiển nhiên là đang cố gắng nhịn cười, “Nga? Thì ra Thiên nhi cũng thích như vậy, ta có chút ghen tỵ với Doanh Doanh cô nương rồi!” Giọng nói gần như đang làm nũng, để cho người bên trong chợt cảm thấy không còn gì để nói, dứt khoát, không thêm nhìn hân.

Lầu một, chỉ cần trong túi người có, quản chi là mấy văn tiền cũng có thể tiến vào. Nhưng lầu hai chính là đặc biệt chuẩn bị cho những vương tôn quý tộc, người bình thường phải không thể tiến vào, trừ phi người ở bên ngoài rất nổi danh.

Nhĩ các!

Là địa phương mà mỗi người trong Thánh Triều tranh nhau đi vào, nếu không có quy định này, sáng sớm nếu cứ rầm rộ mở cửa, chỉ sợ sẽ lay động cả trong ngoài Nhĩ Các.

Kể từ khi có này Nhĩ các, lũ ăn chơi trác tác thường đến thanh lâu giảm đi, mà chuyển hướng đi Nhĩ các. Bọn họ cũng thích người khác gọi mình là kẻ sĩ phong nhã, mà không phải là hoàn khổ.

Ngay cả người nước khác cũng nghe đồn mà đến, tìm hiểu về chỗ lạ của Nhĩ Các.

Doanh Doanh cô nương đã sớm đối y phục bình thường, nghênh đón khách quý, mang theo nụ cười nhẹ nhàng.

Tính ra, Doanh Doanh cô nương cũng chính là quản sự trong Nhĩ Các, thông thường có chuyện gì cũng là nàng ra mặt! Thủ đoạn của cô gái này cũng giỏi vô cùng, xử lý sự vụ từng phần đúng chỗ, đây cũng là điều mà đại đa số những người gặp qua Doanh Doanh cô nương ca ngợi.

Doanh Doanh là nữ tử xinh đẹp hiếm có, những người vào đây cũng đối với những nữ tử này ba phần thêm thưởng. Nhưng không có người nào dám vươn tay bắt lấy, Thánh Triều ai không biết, phía sau Nhĩ Các chính là thái tử điện hạ, tuy nói thái tử điện hạ chẳng qua chỉ là cái vỏ bọc. Nhưng rốt cuộc vẫn là thái tử điện hạ, cũng không thể đắc tội.

“Doanh Doanh cô nương! Nghe nói thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ở nơi này, không biết là thật hay là giả?” Có người lớn tiếng thô lỗ hỏi một câu. Giọng nói lớn như vậy cũng không sợ gây sợ hãi đám “Nhĩ” khách nơi đây.

Người này la to như vậy, vừa nghe cũng biết là từ địa phương khác tới, căn bản không rõ ràng Nhĩ các quy củ.

Doanh Doanh xảo tiểu nghênh tiếp một bàn khách quý đang ngồi ở tiền phương lầu một, chỉ thấy ở bàn này có bốn người, mà cái người nói chính là một người cao to thô lỗ (gốc: thô đầu thô não). Ba vị khác cũng là Nhĩ Các chi sĩ, đang lẳng lặng ngồi đối ẩm, cũng không ngăn cản người cao to làm bậy. Một người trong đó đưa lưng về phía nàng, Doanh Doanh không cách nào thấy rõ chân diện mục của hắn, nhưng hai vị kia cũng là mỹ nam tử hiếm thấy! Nói vậy kia đưa lưng về phía nàng người cũng sẽ không phải người xấu ở nơi nào.

Ở trong Nhĩ các lẫn lộn nhiều năm, ít nhiều cũng biết những người này không phải là người đại phú đại quý, nhưng cũng không phải là người là dễ dàng đắc tội.

“Mấy vị khách quý này chắc là đường xa mà đến a!” Không phải là câu hỏi thử dò xét, mà là khẳng định.

“Đừng thế! Chúng ta nghe tiếng gió mà vừa đến quý quốc, không biết cô nương có thể hay không giới thiệu một hai?” Không đợi cái tên đại đầu kia lên tiếng, vị kia làm y mỹ nam bên cạnh hân mở miệng trước, khi nói chuyện, cái loại khí chất hồn thiên thành này khiến cho Doanh Doanh sùng sốt.

Những người ở lầu một nghe những người bàn này thảo luận cái chủ đề mà ngày nào bọn họ cũng cảm thấy hứng thú nhất, cũng đồng tai lên nghe. Phải biết rằng, bọn họ mỗi một ngày tốn thời gian ở nơi đây chính là vì muốn gặp thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, chẳng qua là thể lực sau lưng Nhĩ các làm cho bọn họ không dám lên tiếng.

“Giới thiệu cũng không dám, chỉ là vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này hành tung bất định, Doanh Doanh dù có muốn gặp hắn một lần cũng là chuyện khó!”



Doanh Doanh làm hành động tạ lỗi.

Kia ba vị nghe vậy, sắc mặt biến hóa, Doanh Doanh cô nương nói rõ chính là cho dù có thấy cũng sẽ không giới thiệu.

Thấy ba người vừa muốn nổi giận, nam tử đưa lưng về phía Doanh Doanh xua tay, ba người kia sắc mặt sợ hãi thu liễm tức giận.

“Thái. . . . Công tử” Thanh y mỹ nam một bên khác đã muốn không chịu nổi, bọn họ tới chỗ này chính là vì thấy thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, chờ đã hơn nửa ngày mới không nhịn được lên tiếng.

Thấy phản ứng của ba người, Doanh Doanh có chút hiếu kỳ không biết bộ dáng của nam tử đang đưa lưng về phía nàng.

“Cô nương, bọn họ bình thường làm việc hơi lỗ mãng, mong cô nương tha thứ!” Thanh âm dễ nghe từ phía trước bay tới, thanh âm tựa như quang thánh.

Doanh Doanh có chút ngậy ra, lấy làm lạ, “Vô sự! Lầu hai có tiếp đãi đặc biệt, thỉnh mấy vị khách quý theo Doanh Doanh!”

Lầu một, mọi người nghe thấy là Doanh Doanh tự mình dẫn người lên lầu hai, cũng nhịn không được quay đầu, âm thầm suy đoán lai lịch bốn người kia.

Lầu một ồn ào, lộn xộn, loại người nào cũng có, bọn họ mấy vị này là bất phàm, mặc dù bọn họ tận lực làm trang phục mình trở nên bình dân một chút, nhưng Doanh Doanh vẫn nhìn một cái là nhìn ra, hướng về phía bọn họ làm một cái ‘thỉnh’ thủ thế, “Bốn vị thỉnh!”.

“Như vậy, làm phiền cô nương rồi!” Bạch y nam tử đưa lưng về phía nàng rồi cục đứng lên.

“Tê!” Nam tử vừa quay người, mọi người lầu một lầu hai không nhịn được hút một ngụm khí lạnh.

Tuấn mỹ tuyệt luân, sắc mặt như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, từng góc cạnh khuôn mặt đều tuấn mỹ dị thường. Bề ngoài thoạt nhìn dường như phóng đảng không câu nệ, nhưng trong mắt lo lắng toát ra tinh quang làm cho người ta không dám xem thường. Áo trắng tóc đen, dưới đôi mày kiếm cũng là một đôi hoa đào mắt dài nhỏ, tràn đầy đa tình, làm cho người ta không cẩn thận sẽ lún hãm đi vào. Cái mũi cao thẳng, môi đỏ mọng dày mỏng vừa phải lúc này nở nụ cười làm người khác hoa mắt. Ngẩng đầu lên, có một loại quý tộc khí thế tùy liên tịnh tán, cao quý không thể nhìn gần. . . . .!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 9: Hồng Lăng Xuất Hiện

Doanh Doanh không phải chưa từng gặp qua mỹ nam, nhưng vị đang đứng trước mặt này, một đôi mắt hoa đào xen lẫn vài tia tiểu ý, cơ hồ là có thể đem linh hồn con người dẫn vào.

Cao quý, phóng đảng không câu nệ, mắt hoa đào, cứ như vậy tổ hợp trên người hắn vô cùng hài hòa (góc: lâm ly tấn trí). Không riêng gì Doanh Doanh một cái cô nương gia nhìn thất thần, ngay cả nam nhân cũng thấy có một loại cảm giác không đúng, không dám ngắt đầu đối mặt.

Doanh Doanh rất nhanh thu liễm vẻ mặt, thay bằng khuôn mặt tươi cười, dẫn bốn người lên lầu hai.

Con đường đi vào đại môn lầu hai là một mảnh đường hoàng, âm thanh ồn ào ở lầu một cũng bị ngăn lại một hai, nơi này cách âm rất hiệu quả, điều này khiến cho nam tử hoa đào mắt kia âm thầm lấp bấp kinh hãi.

Ánh sáng trên lầu hai vô cùng tốt, không khí tự nhiên so với lầu một tốt hơn.

Đi một vòng dài, đều thấy khách quý ở trong nói chuyện với nhau, thanh âm mơ mơ hồ hồ, hiển nhiên là có cách âm.

Mỗi một gian nhà gian bố trí thập phần tao nhã tự nhiên, bên cạnh có một cửa sổ có thể dễ dàng đóng mở, tạo điều kiện cho người ta quan sát trong lầu trên dưới.

Doanh Doanh tự mình dẫn bốn người vào một gian nhà gian treo đầy tranh sơn thủy, cửa sổ trước sau, bởi vì bây giờ là giờ Thìn, không khí nơi này thập phần tốt. Sau có thể ngắm cảnh hậu viện, trước có thể quan sát cảnh trong lầu. Hậu môn có cầu thang nối thẳng vào hậu viện, nhưng bốn người này chú ý tới là, không phải gian nhà gian nào đều có thể thông vào hậu viện. Mà nhà gian của bọn họ lại có thể thông hậu môn, điều này thuyết minh cái gì? Ánh mắt bốn người không hẹn mà cùng nhìn về phía Doanh Doanh đang đứng cạnh cửa.

Vào lầu hai, đại đa số đều là quan lại quyền quý, đương nhiên cũng sẽ có một ít quan thần tiểu thư thường xuyên đến nơi này bao trọn một gian nhà gian cũng cần một ít đường bát quái (ta chém theo ý ta hiểu, liên quan đến đoạn trên, tức là đám tiểu thư ko muốn người khác biết mình đến nơi này nên cái cầu thang đó là để tiện cho việc chạy trốn, tránh mặt).

“Bốn vị khách quý nếu có cái gì không hài lòng, hoặc cần cái gì chỉ cần kéo chuông là được! Nếu các vị cảm thấy phiền muộn, có thể đến hậu viện ngắm cảnh!” Doanh Doanh chân trước vừa vì bọn họ giới thiệu xong, đám mỹ thị nữ, mỹ thị nam đã lục tục giới thiệu trà bánh cho bọn họ (quảng cáo thức ăn trong menu đó). Dạng phẩm chồng chất, có vài loại bọn họ đều chưa bao giờ gặp qua, ba tên tùy tùng thấy từng loại từng loại nối tiếp nhau, ánh mắt hơi tròn tròn. Đây quả thực còn phong phú hơn so với hoàng cung, hoàng đế hưởng thụ nói ra cũng không hơn thế này, tên to con kia không khỏi rụt rụt cổ.

Nam tử hoa đào mắt vẫn tiếp tục mỉm cười, nhưng trong ánh mắt hẩn lại hiện lên một đạo hào quang.

“Làm phiền Doanh Doanh cô nương!”

“Đây là việc Doanh Doanh nên làm, nếu như không có chuyện gì khác, Doanh Doanh cáo lui trước!” Doanh Doanh mỉm cười đóng cửa lại cho bốn người, dẫn bọn mỹ thị nữ, mỹ thị nam trở về hậu viện.

Doanh Doanh vừa rời đi, bốn người, lấy áo trắng nam tử cầm đầu mà ngồi, sắc mặt khác nhau.

“Thái tử, Nhã Các này thật đúng là sâu không lường được” thanh y nam tử mở miệng trước tiên, sắc mặt ngưng trọng.

Bạch y nam tử gật gật đầu, hoa đào mắt híp lại thành một sợi chỉ.

“Thái tử, có cần thuộc hạ” lam y nam tử đánh một cái thủ thế với bạch y nam tử được gọi là thái tử.

Thái tử lắc đầu, “Sau lưng Nhã Các là Thánh Triều thái tử điện hạ, không thể hành động thiếu suy nghĩ, an tĩnh chút”.

“Vâng!” Hai người hiểu ý.

Cái người cao to bên cạnh không hiểu sờ sờ đầu, “Thái tử điện hạ, cô nương kia không chỉ xinh đẹp, võ nghệ cũng không giống thường nhân!”

Bạch y nam tử gật gật đầu, nàng kia không giống người thường, không hổ là người Thánh Triều thái tử điện hạ.

Thấy ba người không để ý đến mình, tên to con cũng chỉ thô lỗ ngồi lại.

Lúc này, lam y nam tử đẩy cửa sổ trước ra, ánh mắt nhìn về phía lầu ba đang đóng kín mít, “Lầu 3 có chút cổ quái”.

Nghe vậy, bạch y nam tử đang nâng ly trà khề nâng mí mắt

Lầu một lầu hai đều mở ra, mà duy độc lầu lại gát gao che lại. Nhưng bọn hắn không biết, ở lầu ba, người bên trong có thể quan sát bên ngoài, nhưng người bên ngoài không thể nhìn thấy được bên trong.

“Lô Quốc thái tử!” Lầu ba, thanh âm từ tính lúc trước miễn cưỡng vang lên.

“Ngươi làm sao mà biết được?” Như xuân phong thổi vào mặt mà đến.

“Ba ngày sau là lục quốc đại yến ở trong cung, không nghĩ tới, Lô Quốc thái tử lại vào Thánh thành trước ba ngày.” Trong giọng nói, có chút kinh ngạc động tác của Lô Quốc thái tử giờ phút này.

“Nghe nói, Lô Quốc thái tử tuần mỹ phi phạm, mê hoặc trái tim ngàn vạn thiếu nam thiếu nữ!” Từ trong góc, thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

Nghe vậy, vị bên cạnh mắt húng, “Thiên nhiên, ngươi tổn thương trái tim Úy ca ca của ngươi”.

Người trong góc không nói, cúi đầu, chỉ truyền ra tiếng cười như thanh phong.

Nhìn không ra lầu ba có cái gì khác thường (thập yêu đạo thường), Lô Quốc thái tử lại đặt ánh mắt lên Doanh Doanh đang qua lại dưới lầu một. Kiều mỹ nữ tử tương đối khéo léo, đúng mực, giống như một con bướm bay giữa bụi hoa.

Nhã Các có nữ tử như thế, cũng khó không có đông khách.

Có người khi đang ăn uống không nhịn được nhìn về phía lầu 3, trên nóc có đoàn hồng sắc treo một cái linh đăng (chuông) thật to, mọi người đều quái dị thứ đó dùng để làm gì.

Mấy người không biết hỏi Doanh Doanh cô nương công dụng của thứ này, Doanh Doanh cũng chỉ xảo diệu cười mà không đáp, mặt lộ vẻ bí hiểm.

Lúc mọi người đang ngẩn đầu, đột nhiên, từ lầu 3 vốn tĩnh mịch nặng nề, một cánh tay tuyết trắng như ngọc vươn ra.

“Xoát xoát ~!” Vài tiếng, lầu hai nguyên bản là tĩnh mặc cũng mở cửa sổ trước, cảnh vật bên trong đều hiện ra trước mặt. Lầu một ai cũng đột ngột ngẩn đầu, ánh mắt mỗi người trừng lớn, cơ hồ muốn nhìn xuyên qua cánh tay tuyết trắng đang vươn ra.

Tay ngọc lười kéo, kéo những sợi dây nối với đại linh đăng.

“Linh! ~” thanh thúy dễ nghe.

Hồng sắc bạch trù (lụa đỏ) ở trên nóc rơi xuống chính giữa Nhã Các, linh đàng to to cùng với hồng Lăng đưng đưa mấy cái giữa không trung.

Chuông rơi, đến khi chỉ cách mặt đất một tấc thì dừng lại.

Hồng Lăng điểm minh chói mắt (xinh đẹp), ở trong gian Nhã Các lại thêm vài phần xinh đẹp yêu dã!

Mọi người lại ngẩng đầu, đã không còn thấy cánh tay ngọc xuất hiện cũng nhanh mà biến mất cũng nhanh (gốc đâm hoa nhắt kiện), ngay sau đó bắt đầu bàn tán sôi nổi.

“Đó là người phương nào?”

“Hong lăng này là có ý gì? Chẳng lẽ Nhã Các lại muốn làm cái gì?”

“Người vừa mới vurun tay ra sẽ không là thái tử điện hạ đi?”

“Tay Thái tử điện không có nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, có nhiều khả năng là mỹ mạo nữ tử ẩn giấu trong Nhã Các!”

“Chẳng lẽ Nhã Các còn có nữ tử so với Doanh Doanh cô nương còn đẹp hơn? Vậy vì sao không sớm cho nàng xuất hiện?”

“Ngốc quá a! Đây là chỗ thần bí của Nhã Các!”

“Nga nga...”

“...”

Thoáng chốc, mọi người đông đảo nói nhau loạn xạ.

“Thái tử, cư nhiên có người ở lầu ba!” Đám người Lô Quốc lúc này thập phần giật mình.

Lô Quốc thái tử nheo nheo mắt, nâng mắt chăm chú nhìn vào lầu 3.

“Làm cái gì thần bí, trốn trốn tránh tránh giống cái đàn bà!” Cái người cao to bên cạnh nhin không được nói.

“Ngươi không hiểu, đây là mảnh lối của! Gọi là thần bí!” Thanh y nam tử ha ha cười.

Người cao to từ nhỏ không thích cái kiểu ngượng ngùng ưỡn ẹo, lập tức hừ một tiếng. “Ta thấy, đều là một đàn bà rút trong mai rùa!”

Trừ bỏ bạch y thái tử, hai người bọn họ chỉ cười không nói.

Nhìn Hồng Lăng hạ xuống, Doanh Doanh có chút vi lăng (ngạc nhiên), nhưng vẫn là nâng mắt làm một động tác hướng về lầu ba, thấy động tác của Doanh Doanh, mọi người đều đoán được bảy tám phần.

Trên vũ đài trung tâm, đám vũ cơ đều lui xuống, Doanh Doanh xảo tiểu nâng váy bước lên, đứng ngay chính giữa. Thấy vậy, mọi người đều dừng động tác trong tay dán mắt vào Doanh Doanh, trên dưới Nhã Các là một mảnh im lặng.

“Các vị, hồng lăng rơi xuống, Nhã Các hôm nay phá lệ, Doanh Doanh lại múa thêm một khúc tặng mọi người!” Nói xong, Doanh Doanh cười với đám khách quý trên lầu hai.

Nhã Các phá lệ?

Rốt cuộc là khách quý từ nơi nào đến đây, đáng cho Các chủ tử Hồng Lăng xuống mà phá tiền lệ.

Doanh Doanh nhẹ cúi đầu với gian Nhã gian duy nhất đối diện với vũ đài, nơi đó chính là nhĩ gian của Lô Quốc thái tử.

Phía dưới một mảnh vui mừng thanh âm vang lên!

Lầu hai Lô Quốc thái tử cả kinh, chẳng lẽ...

“Thái tử, nàng này biết được thân phận của chúng ta?”

Lô Quốc thái tử gật gật đầu, “Không hở là Nhã Các!” Cười tuấn mỹ tuyệt luân, thanh nhã nâng lên nước trà, miệng khẽ nhếch, cho vào trong môi, thâm ý nhìn về phía lầu ba.

## Chương 10: Đệ Nhất Vương Gia.

Một khúc chưa kết thúc, trong lúc mọi người đều ngồi xem si mê, có một đám quan binh đột nhiên xông vào trong Nhã Các, nháy mắt đã bao vây Các vào bên trong.

Bỗng chốc, mọi người trong lòng hoảng sợ, trên vũ đài Doanh Doanh cau mày dừng lại điệu múa (gốc: vũ bộ – bước nhảy), người biết rõ chỗ dựa lưng của Nhã Các là thái tử điện hạ, còn có thể lớn mật như vậy xông vào, trong Thánh Triều e rằng chỉ có hai người dám làm như thế. Một người là Hoàng Thượng, một người là Thánh Triều đệ nhất vương gia. Hoàng đế vẫn đối với chuyện của thái tử điện hạ nhất khái bất quân (tha thứ mặc kệ), khả năng duy nhất chính là người còn lại.

Ai cũng biết đệ nhất vương gia mới là thật sự là người được chọn kế vị ngôi vị hoàng đế, mấy năm nay căn bản không đem thái tử để vào trong mắt, lúc này vì sao lại xông vào Nhã Các như vậy?

Người không có kiến thức suy đoán là ai to gan như vậy, dám can đảm đối nghịch cùng thái tử, người thông minh vừa nhìn đã biết là người của Hồng vương gia, ngậm miệng ngoan ngoãn chờ xem diễn!

Doanh Doanh cảm thấy khản trương, nhìn đám thị vệ đột nhiên vây quanh Nhã Các, sắc mặt trong nháy mắt đã tái nhợt; cường ngạnh làm cho chính mình tỉnh táo lại, xoay người ý bảo bạn nhảy phía sau đều lui ra, nâng vẩy bước xuống vũ đài nghênh đón tận cửa.

Hai hàng binh lính uy nghiêm chỉnh tề sắp hàng, vẻ mặt lãnh khốc, khiến cho người xem run sợ.

Vì những người này đột nhiên xông vào, Nhã Các vốn đang náo nhiệt cũng nhất thời lặng xuống, ngay cả thờ mạnh cũng không dám.

Đây là lần đầu tiên từ khi Nhã Các khai trương tới nay bị quan binh vây quanh như vậy. Chẳng lẽ là thái tử điện hạ phạm vào sai lầm gì? Hay là Nhã Các làm chuyện ám muội gì?

Sự tình phát sinh đột nhiên như vậy, trên dưới Nhã Các cư nhiên không có ai dám đi ra nửa bước, nhìn đám binh lính quây thành một vòng xung quanh hỏi ai còn dám động nửa phần, ngay cả bọn quý tộc lâu hai cũng lo lắng đề phòng nhìn chăm chú về phía cửa, đây cũng là chuyện tình xưa nay chưa từng có.

Binh lính vừa vây quanh xong, một đôi giày đen thêu Long Đằng trầm ổn hữu lực bước vào.

Mọi người mở to hai mắt, nhìn về phía chủ nhân đôi giày kia.

Một thân hoa y màu đen phác họa thân thể nam nhân thon dài, khuôn mặt sáng sủa trắng trẻo (gốc: quang khiết bạch tích – VP dịch tron bóng trắng nõn - ặc! Giống tả con gái quá! – ta thấy không thích hợp lắm nên đổi thành thể này – mặc dù thể này giống tiêu bạch kiếm nhưng cũng đỡ hơn), lộ ra lãnh tuấn góc cạnh rõ ràng; đôi mắt đen láy thâm thúy, ánh lên ánh sắc của hàn băng; đôi lông mày rậm, mũi cao thẳng, bạc môi lạnh nhạt, không chỗ nào không có đường hoàng cao quý cùng lãnh khốc. Trong đôi mắt đen thâm thúy tán ra sắc lạnh như băng cự nhân ra xa ngàn dặm, khiến người nhìn e ngại!

Nam nhân này không một chút nào không lộ ra độ lãnh trên người hắn, Nhã Các ám áp bởi vì nam nhân này xông vào, nhiệt độ hạ xuống băng băng.

Toàn trường nhiều người như vậy, không ai dám thở một cái.

Doanh Doanh thân hình cứng ngắc, nam nhân này thật quá lạnh! Tuy rằng trong lòng thập vạn cái không muốn nhìn thấy người này, nhưng trên mặt không thể không hiện ra một chút ý cười miễn cưỡng, “Tham kiến Hồng vương gia!” Hành lễ về phía nam tử về mặt lãnh khốc vô tình. Người này tuyệt đối không phải người, bởi vì năng cảm giác được tầm mắt trên đỉnh đầu cơ hồ muốn xuyên qua thân thể của nàng, cả người không khỏi rung mình một cái.

Hàn mâu đảo qua, đầu người trong Nhã Các chỉnh tề hạ xuống.

Đây vẫn là người sao? Ai! Thật là lãng phí một bộ túi da tốt như vậy!

Một mắt đôi sắc bén trực tiếp nhìn về phái nữ gian đối diện lâu hai, đâm thẳng vào lòng người!

Hoa đào mắt mê hoặc người của Lô Quốc thái tử Tây Lâu Mạch ngả ngón, mang theo ý cười nhẹ thấm vào ruột gan. Cả người cũng không có bởi vì Cô Độc Hồng đột nhiên xâm vào mà có gì không khỏe, vẫn giống như lúc trước bình tĩnh nhàn nhã nhấp nước trà thơm ngát.

Thanh âm lãnh liệt cương ngạnh vang lên, “Lô Quốc thái tử.”

Trong một tiếng này, ánh mắt hai người ở khoảng cách rất xa trong nháy mắt đồng thời chạm nhau, chỉ trong một cái liếc mắt này hai người đã đánh giá xong đối phương. Không khỏi thán thán, quả nhiên là nhân trung long phượng!

Tây Lâu Mạch cũng không nghĩ tới Cô Độc Hồng nhận ra mình, nói vậy chính mình vừa tiến vào thánh thành, những người này đã muốn chú ý đến mình.

Không hổ là Thánh Triều đệ nhất vương gia, làm việc không phải như người bình thường.

“Hong vương gia phở trương thật lớn.” Trong thanh âm lạnh nhạt không mang một tia bó buộc.

Lô Quốc thái tử?

Cái vị trong nhĩ gian kia cư nhiên là Lô Quốc thái tử? Mọi người kinh ngạc nhìn về phía nhĩ gian.

Doanh Doanh đứng trước mặt Cô Độc Hồng, cảm nhận lãnh sương trước nay chưa từng có, cả người không được tự nhiên. Nhưng lại không thể rời xa nửa phần, chỉ đành phải kiên trì rũ mắt đứng ở bên cạnh chờ phản phó của Thánh Triều đệ nhất vương gia.

Trên gương mặt cương ngạnh tuấn tú là một tầng lạnh lùng khó coi không thay đổi, nhìn không ra hi vọng ái ố.

“Bỏn vương phụng mệnh phụ hoàng đến đây nghênh tiếp Lô Quốc thái tử, thỉnh!” Cô Độc Hồng đặc biệt nhấn mạnh chữ ‘nghênh tiếp’, không có nửa điểm ý tứ muốn mời người, lạnh lẽo cứng nhắc khiến cho người khác da đầu run lên.

Doanh Doanh thì thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai là vì Lô Quốc thái tử mà đến, ánh mắt không khỏi nhìn về phía lầu ba.

“Nhĩ Các rất tốt, Hồng vương gia sẽ không không nể mặt bản thái tử đi!” Tuyệt không để trong lòng sự cường ngạnh của Cô Độc Hồng, y tao nhĩ nâng chén cười với hân.

Lông mày lạnh lẽo nhíu nhíu, “Nếu Lô Quốc thái tử thích, bỏn vương cùng đi là được...” Nói xong liền nhìn về phía Doanh Doanh đang sững sờ.

Doanh Doanh cảm nhận được hàn ý băng gai tận xương bắn tới chính mình, đột nhiên thu lại tầm mắt đang hướng về lầu ba. “Vương gia có gì phản phó?” Doanh Doanh vẫn cố gắng đón nhận hàn khí lạnh lẽo của Cô Độc Hồng, thân thể cứng đờ. Thấy Cô Độc Hồng không có phản ứng, thân thể lập tức run lên, “Doanh Doanh sẽ chuẩn bị nhĩ gian cho vương gia ngay!” Doanh Doanh thiếu chút nữa liền cắn đứt đầu lưỡi chính mình.

Lãnh mâu nâng lên, thoáng nhìn qua lầu ba kín mít không lộ một chút, “Không cần” tay áo vung lên, lãnh ý càng tăng lên, “Ngay tại chỗ này ngồi xuống là được.” Nói xong liền ngồi xuống vị trí đối diện nơi Hồng Lăng rơi xuống.

Doanh Doanh khẽ nhúc nhích khóe miệng, lời nói nuốt vào trong bụng. Nàng muốn nói, vị trí trước Hồng Lăng người khác không thể ngồi, đây là quy củ của Nhĩ Các. Nếu là người khác, nàng có thể khéo léo khuyên người rời đi, nhưng là giờ phút này đối mặt là Thánh Triều đệ nhất vương gia, lá gan bình thường của nàng dùng không đủ.

Huống chi, hân một người ngồi ở chỗ này như vậy, còn có ai có tâm tình xem ca vũ a? Ngay cả động cũng không dám động, có người nào có lá gan xem cùng với người? Nhìn nhìn đám thị vệ vây trong Nhĩ Các, người người trên mặt đều mang sợ hãi, Nhĩ Các đang tốt bị hân – đệ nhất vương gia biến thành như vậy, cũng coi như hân có bản lĩnh.

Tây Lâu Mạch bắt đầu đi lác đác, Cô Độc Hồng này...

Ở trước mặt người như vậy, bọn họ ngay cả một chữ “Không” cũng không có quyền lực để nói.

Nhĩ Các đang nóng lạnh đi, mọi người đều cảm thấy bất an, cúi đầu.

Doanh Doanh lập tức ra hiệu thị nữ dâng trà bánh tốt nhất, ai dám thất lễ với vị đại gia này a! Cấp nàng mười cái đầu cũng không đủ dùng.

Thấy trong Các không ai dám động, Cô Độc Hồng hừ lạnh một tiếng. “Mọi người tùy ý, không cần kiêng kị bỏn vương.”

Nói là nói như vậy, người một cái người sống to đùng ngồi ở chỗ này, ai dám động? Nhưng mọi người vẫn thực “Nể tình” khẽ động khóe miệng cứng nhắc, cười xác nhận.

Thấy động tác Cô Độc Hồng như vậy, Tây Lâu Mạch cũng chỉ cười cười, cũng không ngại hân phá hủy không khí nơi này. Ba vị bên cạnh cũng không có nhàn nhĩ như hân, Cô Độc Hồng vừa xuất hiện, ba người đề phòng nắm lấy bội kiếm ở bên hông.

“Nhĩ Các quy củ, mong Hồng vương gia tuân thủ!” Thanh phong xuy phát mà đến, du dương thấm vào lòng người, so với âm thanh của tự nhiên càng dễ nghe!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11: Ông Trời Tác Họa.

Là ai? Là ai dám cùng đương triều Hồng vương gia nói như vậy? Hẳn không muốn sống sao?

Âm thanh truyền từ lầu ba, ngẩng đầu, là gian phòng kín không kẻ hở. Chẳng lẽ là thái tử điện hạ? Nhưng thanh âm này...

Khi mọi người đều đang tĩnh tọa chờ Hồng vương gia đại phát thần uy, trong hàn mâu của Cô Độc Hồng hiện ra một đạo hào quang, bàn tay to uy nghiêm vung lên, bọn thị vệ vây quanh trong Nhĩ Các dạ một tiếng thối lui ra cửa.

Mọi người choáng váng! Nghe lời như vậy? Tuy nói là lui ra ngoài, nhưng cái loại cảm giác này vẫn từ ngoài cửa mơ hồ tràn vào, khiến cho người ta cả người không được tự nhiên.

“Như thế liệu có vừa lòng?” Trong thanh âm lãnh ngạnh mang theo vài điểm sự mềm mại, cảm giác như loại nào tình tứ dâng lên. Có lẽ này ngay cả chính bản thân hắn cũng không nhận thấy, nhưng Tây Lâu Mạch ngồi trong nhĩ gian lại chú ý tới chi tiết này, có chút thâm ý quét nhìn qua lại lầu ba cùng Cô Độc Hồng, khóe miệng nhấc lên nụ cười bí hiểm.

Nguyên bản mọi người cho rằng lầu ba hội truyền đến thanh âm vừa lòng, nhưng, ngay sau đó, mọi người hoàn toàn cứng ngắc. “Không hài lòng!” Ngay cả nói “không hài lòng” cũng là thối vào lòng người như thế, thực muốn nhìn một chút người ở lầu ba là ai.

Thực ngoài ý muốn chính là, Cô Độc Hồng cư nhiên nở nụ cười. Chẳng lẽ thiên yếu hạ hồng vũ (cụm này ta không hiểu)? Cái người lãnh ngạnh này cười lên thật đúng là không phải bình thường xinh đẹp! Có chút không tin đây là Hồng vương gia trong lời đồn lãnh khốc vô tình. Sẽ không phải là dấu hiệu trước khi bão táp bộc phát đi? Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều theo bản năng chuẩn bị chạy trốn.

“Người đâu!” Thanh âm như nước lũ của Cô Độc Hồng truyền ra, một tiểu đầu lĩnh lập tức chạy vào, thi lễ với Cô Độc Hồng.

“Vương gia!”

“Rút về thành, nơi này đã có bốn vương...” Lại vung tay lên, đuổi đám thị vệ kia đi.

Đầu lĩnh kia không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn lĩnh mệnh rút về thành.

Chỉ đơn giản như vậy? Không phải hẳn là một hồi huyết tinh quyết đấu với lầu ba sẽ đến sao? Mọi người kinh ngạc!

Đám người kia vừa đi, toàn bộ Nhĩ Các lúc này có vẻ rộng rãi hơn rất nhiều, ngay cả hô hấp cũng thuận hơn. Mọi người cảm kích nhìn về phía lầu ba, nhưng tiếp đó, bọn họ cũng không có như ý nghe được cái thanh âm kia, có chút thất vọng đặt ánh mắt lên trên vũ đài.

Doanh Doanh cho đám vũ cơ lui xuống, trên vũ đài sắp xếp giấy và bút mực, đặt một tờ giấy Tuyên Thành lớn, đợi chủ nhân đến vẽ.

Mọi người tò mò, vũ mạc lộng họa Nhĩ Các mỗi năm một lần chẳng lẽ tới sớm? Trong Nhĩ Các hưng phấn! Đương nhiên, trừ bỏ Hồng vương gia của chúng ta đang lãnh băng băng ngồi cạnh nơi Hồng Lăng roi.

Tây Lâu Mạch cảm thấy kỳ quái, bọn họ mới đến quý quốc, đối với chuyện tình của Nhĩ Các cũng không biết rõ, không rõ mọi người vì sao hưng phấn như vậy.

“Chẳng lẽ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân muốn tới?” Vài thương nhân đến từ nước hán nhin không được hỏi một người trung niên bên cạnh đang hưng phấn đến phân không rõ đông nam tây bắc.

“Không đoán chắc được!” Mặt mày hồng hào đáp một câu.

Không đoán chắc được? Không đoán chắc được mà các người còn hưng phấn như vậy?

Doanh Doanh cẩn thận hết thảy bố trí tốt ở trên đài, một đám thị nữ, thị nam đều chỉnh tề lui xuống, chỉ còn lại mình Doanh Doanh đứng ở bên đài mỉm cười nhẹ gật đầu về phía lầu ba.

Lúc này, đám người nghe nói mà đến nhiều không kể xiết, trong lầu một Nhĩ Các lập tức đầy ắp người.

Cô Độc Hồng nhử mỳ trị cảm một trà bánh cho vào miệng, hoàn hảo mọi người còn biết dưới Hồng Lăng là Thánh Triều đệ nhất vương gia, không dám chen về phía hắn.

Mọi người ở lầu hai nhurón cao cổ, có đơn giản chỉ ngửa đầu đứng ở bên hành lang gấp khúc nhìn lại, bên tai chỉ nghe thấy tiếng chuông thanh thúy dưới Hồng Lăng!

“Thái tử, xem ra là người ở lầu ba muốn đi xuống!” Lam y nam tử lộ đầu, nhìn Hồng Lăng thật dài kia rơi xuống, hứng thú nổi lên!

Tây Lâu Mạch gật gật đầu, ánh mắt không khỏi theo Hồng Lăng nhìn lên.

“Linh ~!” Dây nhỏ ở lầu ba bị người cắt đứt, phát ra một tiếng chuông thanh thúy dễ nghe.

Đến đây!

Tìm đập rộn lên!

Hành lang gấp khúc ở phong bế lâu ba nháy mắt bị kéo ra, lộ ra hiện trạng trắng lè của hành lang gấp khúc.

“Linh ~!” Hồng Lăng lúc này động, tự động chuyển qua trung tâm vũ đài, chiều dài ngắn lại, Linh Đang to to vừa vịn chạm vào trên thảm nhung màu đỏ, hợp thành một đường!

Cửa sổ vốn đang đóng mở ra, một bóng dáng tuyết trắng nhoáng cái liền đứng trên hành lang gấp khúc, mọi người còn chưa tới kịp thấy rõ người, bên cạnh hẳn một người lác minh bay ra, liền cùng cái bóng dáng màu trắng kia hướng hồng lăng bay ra.

Mọi người trừng lớn trông mắt nhìn về phía hai người cùng một chỗ trên Hồng Lăng, há hốc miệng không phát ra được thanh âm nào.

Tóc dài đen óng chảy xuống, mang theo một cổ lực dụ hoặc, hấp dẫn ánh mắt chuyên chú của mọi người, không rời ra nửa phần.

Tuyết y theo hạ xuống mà nhẹ nhàng phiêu linh, mang theo thần thánh khiết quang chậm rãi rơi xuống. Hai người này vừa xuất hiện, đập vào mắt người đầu tiên, là bóng dáng màu trắng kia. Dáng người tinh tế như nữ tử, tản ra thần thánh quang mang không thể xúc phạm, sáng sủa nhu hòa mang đến một lực hấp dẫn trước nay chưa từng có, thật là một nam tử như thần tiên! Một trương mặt nạ nửa mặt thủ công điêu khắc tinh xảo che lấp đường nét gương mặt, lại tăng một tầng cảm giác thần bí!

Một đôi mặc ngọc con người tách ra quang mang của nó, dưới mặt nạ, chỉ lộ ra cái cằm hoàn mỹ cùng bạc môi dẫn người mơ màng.

Hoa y lay động, ngũ quan tuần mỹ như đao khắc, vừa tà ác lại mang theo một chút ôn nhu! Khí chất phát ra trên người hẳn có chút phức tạp, như là nhiều loại khí chất hỗn hợp, vừa có chút ôn nhu trong tuần mỹ, lại có chút tuấn tú cùng không linh độc đáo của chính hắn! Cả người phát ra một loại khí chất vương giả uy chấn thiên hạ, trên khuôn mặt tà mị mà tuần mỹ lúc này chứa đựng một chút sùng nịch cười.

Nhưng không ai biết, một chút sùng nịch cười kia là về mặt chỉ có khi đối mặt với bạch y nam tử giam trong tay hắn!

Tuyết trắng nam tử kia từ trong chế trụ gát gao của tà mị nam tử, chậm rãi theo Hồng Lăng lướt xuống vũ đài.

Hai người này một tà mị một như tiên (gốc: nhất tà nhất tiên) vô luận nhìn như thế nào, liền thấy thật thích hợp, giống như trời sinh xứng đôi như thế. Rõ ràng là hai cái nam tử, nhưng lại làm cho người ta cảm giác chính là ông trời tác hợp! Trời sinh liền nhất định là một tổ hợp hoàn mỹ!

Chính là cái thứ ‘ông trời tác hợp’ chết tiệt này, Cô Độc Hồng nắm ly trà trong tay, khi nhìn đến hai người ôm nhau xuất hiện, một cổ khói trắng từ lòng bàn tay toát ra. Cái chén cứng rắn bị hắn biến thành bột phấn, hàn khí lạnh lẽo trên mặt càng tăng.

Tuy rằng tuyết bạch y nam tử mang mặt nạ nửa mặt, nhưng chỉ bằng những bộ phận lộ ra liền đủ khiến cho người mơ màng mấy ngày liền, nam tử thần tiên thế này, khó trách hội làm Thánh Triều thái tử điện hạ buông hết thầy sở hữu, thậm chí là truyền ra đồn đãi thái tử điện hạ đoạn tụ, hiện tại xem ra là không giả. Nhìn bạch y nam tử hể mồm cười, trên miệng mọi người không khỏi lưu lại chất lỏng không rõ (nước miếng đó), lúc này nếu đổi lại là bất kỳ nam nhân nào khác, cũng hội làm như vậy.

Đi xuống vũ đài, bạch y nam tử được buông ra, hoa y nam tử kia tà mị cười, hoàn toàn không đem cái gì mà đệ nhất vương giả, Lô Quốc thái tử để vào mắt. Giống như trong mắt hắn, chỉ có bạch y nam tử đứng ở trung tâm vũ đài, cả đời ý cười, cả đời sùng nịch đều chỉ dừng trên người bạch y nam tử.

“Vi nghênh tiếp nước ta Triều yển cùng với các quốc gia sứ thần ba ngày sau sẽ đến, Vân Thiên hôm nay ngay tại này Nhã Các bên xấu !” Như gió xuân thổi qua, nghe thấy thanh âm này là một loại hương thụ!

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!”

Không biết là người nào đầu tiên la lên một câu như vậy, trong Nhã Các, tiếng hoan hô đỉnh tai nhức óc vang lên! Ngay cả đám quan thần tiểu thư thiên kim tránh ở lầu hai, rốt cuộc bất chấp hình tượng nhưn cổ qua hành lang gấp khúc, nhìn về phía bạch y nam tử trên vũ đài.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 12: Mời Người Lên Đài

Thử hỏi, trong thiên hạ, ai không thích mỹ nhân?

Dưới đài, tiếng người ồn ào, thiếu niên lăng lạng đập đất cười yếu ớt, nhưng là chính là một cái đứng yên vô cùng đơn giản như vậy, một phần khí chất thần tiên siêu thoát lại càng tăng lên. Một đôi ánh mắt như hàn tinh rạng rỡ sinh huy, lộ ra quang mang trong trẻo nhưng lạnh lùng, có chút ý tứ cự nhân ngàn dặm.

Hắn vẫn chói mắt như thế, như cái ngày tuyết kia. Khuôn mặt lãnh tuấn của Cô Độc Hồng mang theo âm ảm lạnh lùng, suy nghĩ bay về cảnh tượng cái ngày tuyết hôm ấy lần đầu tiên nhìn thấy người này.

Không ai có thể chống cự được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cho dù đại bộ phận khuôn mặt đã bị mặt nạ che đi, không thể thấy rõ gương mặt thật. Có đôi khi, sự tồn tại của thần bí ngược lại khiến người ta lóp lóp theo đuổi, chính là vì thứ không chiếm được, vĩnh viễn là tốt nhất!

Đối mặt với tình cảnh khó khăn chế được như vậy, Vân Thiên khoanh tay mà cười, dáng mũi hơi cong kia, càng khiến người vì đó mà điên cuồng!

Tây Lâu Mạch lần đầu tiên phát hiện một nụ cười đơn giản của một người lại có ma lực lớn như thế, ngay cả ánh sáng bên ngoài dường như nháy mắt hơi lơ mơ, dưới cái dạng mỉm cười này, chính mình cũng trong nháy mắt mất phương hướng. Người này, trời sinh chính là từ nhỏ đã hấp dẫn người.

Bên cạnh, Doanh Doanh sớm vì Cô Độc Úy chuẩn bị một cái ghế dựa, Cô Độc Úy rất tự nhiên (gốc: đại đại phương phương) ngồi xuống ở một bên, không coi ai ra gì nhìn người kia. Trên mặt gương lên ý cười tà tởm, một bộ duy ngã độc tôn mà ngồi ở đó. Cho dù ở trước mặt Vân Thiên trong cái dạng chói mắt kia, hắn khiến cho người khác liếc mắt một cái liền thấy hắn như chủ nơi này.

Lãnh đàm hắc mâu hơi hơi quét qua, mọi người chậm rãi phát hiện, ở bên cạnh đệ nhất mỹ nhân còn có một thái tử điện hạ. Mà dưới đài còn có một Thánh Triều đệ nhất vương gia, hai người này đồng thời xuất hiện ở chỗ này, mọi người đều có chút tự giác ngậm miệng lại.

Lam y nam tử bên cạnh Tây Lâu Mạch kinh ngạc thu hồi tầm mắt, “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cư nhiên là cái nam tử?” Nói không kinh ngạc là giả. Một người được công nhận là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là một người nam nhân, đối với bọn họ mà nói có điểm kinh thế hãi tục, một người nam nhân đẹp đến như vậy, không biết là phúc hay là họa.

Người cao to hơn mười thước kia ở bên cạnh mặc kệ, trên mặt bày ra một bộ dáng ‘bị lừa’, “Một cái nam nhân như thế nào có thể xem như mỹ nhân, ta thấy, nhiều lắm chính là một tên ẻo là thích ra ngoài đặt chuyện lừa đảo!” Hắn không giống những người khác, nói chuyện lòng vòng, cứ thẳng thắn.

Tây Lâu Mạch chỉ cười mà không nói, mắt hoa đào hơi hơi nheo lại, dường như muốn xuyên qua mặt nạ thấy rõ dung nhan bên trong.

Cảm giác được một cỗ khí âm lãnh hướng về phía mình, Vân Thiên sắc bén ngược mắt, con ngươi đậm nhạt vô vị nhẹ nhàng tỏa ra hàn ý.

Tây Lâu Mạch thu hồi thần sắc, nâng chén gật đầu về phía Vân Thiên ở dưới, cảm tới bên môi nhấp một ngụm.

Dường như không có gì động tác hơi hơi gật đầu với nam nhân trong nhĩ gian, hai người cùng không biết ý nghĩ trong lòng của nhau.

Trên đài, Doanh Doanh khôi phục tươi cười thường ngày của nàng, nữ tử mỹ mạo như sen như vậy, ở trước mặt Vân Thiên cũng âm thầm thất sắc. Doanh Doanh vì Vân Thiên bài bố tốt vật phẩm nâng bình thường cần, sắp xếp tốt hết thảy, đứng ở một bên lẳng lặng vì nàng mài mực. Giống như chỉ cần có Vân Thiên ở bên cạnh, cái gì Vương gia, thái tử đều không cần phải sợ hãi.

Vân Thiên hơi nghiêng người, khẽ gật đầu với cái nam nhân đang cười đến tà ác kia, ý cười trên mặt Cô Độc Úy càng sâu hơn.

Nhìn hai người trên đài hồ động ăn ý như thế, trong ung mâu hiện lên tia lửa nhẹ nhàng không rõ, cái chén trong tay Cô Độc Hồng lại bị bóp nát, nheo mắt nhìn về phía hai người bên trên không coi ai ra gì. Cho dù, hắn chiếm được nhiều hơn, cho dù, hắn ra khỏi chính hoa cung. Ở trước mặt hai người bọn họ, hắn vẫn như cũ là cái hoàng tử bị nhốt trong chính hoa cung kia.

Tựa hồ cảm nhận được Cô Độc Hồng ở dưới đài tức giận, thiếu niên đang cười đến thâm trầm gió xuân kia chuyển tầm mắt đến trên người hắn.

Ở trước mặt hai người bọn họ, hắn vẫn như cũ là cái hoàng tử bị nhốt trong chính hoa cung kia.

Tựa hồ cảm nhận được Cô Độc Hồng ở dưới đài tức giận, thiếu niên đang cười đến thâm trầm gió xuân kia chuyển tầm mắt đến trên người hắn.

Không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nhận lấy ánh mắt nàng quăng tới, Cô Độc Hồng trong nháy mắt ngưng ngẩn cả người.

Chưa cho hắn hoàn hồn cơ hội, Vân Thiên quảng minh chính đại hướng Cô Độc Hồng hơi khom người, giơ tay nhắc chân đều ả ả một cỗ anh khí nam tử nên có, “Nhĩ Các có thể nghênh đón Thánh Triều đệ nhất vương gia cùng Lô Quốc thái tử,” ngừng một chút, nâng mắt nhìn thoáng qua nhĩ gian phía trên, “Là vinh hạnh của quý các!”

Cô Độc Hồng không biết dùng tâm tình gì để hình dung tâm tình lúc này trong lòng mình, hắn cũng không cần nàng làm vậy.

Vân Thiên không cho hai người có cơ hội phản ứng, liếc mắt ra hiệu một cái với Doanh Doanh đang mài mực.

Doanh Doanh rất ăn ý ngừng động tác trong tay, nói một câu với hai thị nữ đang chờ đợi phía dưới đài, hai người đều gật đầu rồi đi.

Trong chốc lát, hai thị nữ đều tự mang hai cái ghế dựa đặt hai bên, một cái ở đối diện Cô Độc Úy, mà một khác tự nhiên là ở bên cạnh hắn. Đối với phong cách của Vân Thiên, đã sớm sáng tỏ, Cô Độc Úy cũng không có động tác gì, Vân Thiên làm cái gì tự nhiên có quyết định của nàng, hắn cũng không can thiệp.

Đợi hai thị nữ rời khỏi đài, Vân Thiên tiến một bước, hướng tới hai người dưới đài cùng nhĩ gian làm một cái thủ thế ‘thỉnh’, “Hồng vương gia, Lô Quốc thái tử, xin mời ngồi!”



Tuy rằng đã nhìn ra cử động của nàng, nhưng thấy nàng thỉnh thoảng lên đài như thế, hai người vẫn trong nháy mắt sững sờ một chút.

Cô Độc Hồng thân hình vút qua, đã nhảy lên đài, chọn chỗ đối diện Cô Độc Úy lạnh lùng ngồi xuống. Từ đầu đến cuối, hai người này lẫn nhau không chào hỏi, giống như người xa lạ. Vân Thiên thần nhiên nhìn quét hai người, trong đôi mắt đen tràn đầy bất đắc dĩ.

“Lô Quốc thái tử, thỉnh!” Vân Thiên tựa như không hề tức giận lại một lần nữa thỉnh Lô Quốc thái tử lên đài, bày tỏ đạo đài khách của Nhã Các.

Tây Lâu Mạch xuống khỏi nhả gian, mặt sau là ba cái người hầu vờ mặt phòng bị.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân nở nụ cười chói mắt, bề ngoài phóng khoáng không câu nệ thực dễ làm người ta bỏ qua tình quang hấn lộ đang toát ra trong đôi mắt hoa đào. Áo trắng tóc đen, trong đôi mắt hoa đào tràn ngập đa tình, nam nhân như thế này thực dễ làm nữ nhân luân hãm rơi vào. Cùng là một thân áo trắng, áo trắng mặc trên người Vân Thiên cùng hấn là mỗi người một vẻ (gốc: các hiền thiên thu).

Đội Lô Quốc thái tử đến gần, Vân Thiên âm thầm đánh giá nam tử xuất sắc này.

Ra hiệu ba cái thủ hạ tìm vị trí, bóng trắng chợt lóe, cũng sử xuất ra công phu tuyệt đỉnh, “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân quả nhiên danh bất hư truyền, hôm nay vừa thấy, có thể đảm nhận mỹ danh này!” Tây Lâu Mạch cũng không nói láo, gần gũi tiếp xúc, hấn mới có thể chân chính cảm nhận được khí chất thần tiên phát ra trên người nàng, nhất ngôn nhất cử (mỗi lời nói cử động) đều có thể làm lòng người vui vẻ thoải mái! Hấn chưa bao giờ nghĩ tới, thế gian này, cư nhiên có nam tử như thế!

“Lô Quốc thái tử quá khen, Lô Quốc thái tử thỉnh nhập tọa (mời ngồi)!” Đây đã là lần thứ ba Vân Thiên mời, bên mời là một cái lúm đồng tiền.

Tây Lâu Mạch có chút hoảng thần, đến khi hoàn hồn, chính mình đã dừng ở ghế dựa bên cạnh Cô Độc Úy.

Liếc mắt nhìn Cô Độc Úy bên cạnh đang tà cười không ngừng, ánh mắt lại không khỏi dời về phía kia bạch y thiếu niên trên trung tâm vũ đài, trên cái mặt nạ tinh xảo có khắc hoa văn phức tạp, tựa như nàng, vô cùng phức tạp khó hiểu!

Bên cạnh, tà tiếu trên mặt Cô Độc Úy thu liễm, nhìn lướt qua người bên cạnh cùng người đối diện, trên khuôn mặt tuấn mỹ xuất hiện lạnh lẽo hiếm gặp.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 13: Tranh Mỹ Nhân

( Câu này hai nghĩa nha bà con )

Editor: Ngọc Lan son trang

Vân Thiên dĩ nhiên chú ý tới sóng ngầm trong lúc đó giữa ba người nam nhân trên đài, thần sắc thu lại, cũng không dừng lại ở trên người ai.

Mỹ nhân phát tay áo, hoa mai bay tới! Ba người này thực hiển nhiên đang hưởng thụ chuyện tốt này.

Vân Thiên lẳng lặng tiếp nhận bút lông Doanh Doanh đưa lên, thấy động tác của Vân Thiên, mọi người dụi mắt cho thật sang nhìn về phía thiếu niên thần tiên trên đài, dường như mỗi cái động tác của hấn đều như muốn dự định làm cái trò nào đó (gốc: thập yêu hoa dạng).

Cầm bút trong tay, một tay chống cằm suy tư. Động tác này, khiến cho nữ tử ở đây kích động đến hai má nhiễm sắc đỏ ửng, còn đám nam tử thì khen không dứt miệng, thật muốn thay thế cái thiếu niên được kia thái tử điện hạ đặc biệt ủng hộ này.

Không để ý tới phản ứng người phía dưới, đi tới chỗ giấy Tuyên Thành màu trắng trước đó đã sớm bố trí tốt cho nàng, yên lặng tập trung suy tư (gốc: ngưng thần chuyên chú). Mọi người đều rướn cao cổ, tập trung ngắm nhìn.

Lúc lâu sau.

Khi mọi người ở đây đều rướn cổ đến cứng ngắc, bạch y thiếu niên đang ngưng thần trước giấy Tuyên Thành kia hơi hơi động (gốc: động liễu nhất hạ – VP: giật mình – ta đổi thế này cho có vẻ phù hợp với ngữ cảnh), nói một câu, “Giúp ta đổi một tờ mới” .

Mọi người thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất, Doanh Doanh ngừng động tác trong tay, lại đem giấy Tuyên Thành tốt nhất sớm chuẩn bị tốt đặt lên khung vẽ.

“Công tử...” Doanh Doanh mỉm cười, đưa mực cầm trong tay lên.

Vân Thiên vừa thu lại ống tay áo, bút lông trên tay đã sớm dính mực, nhúng hai lần vào nghiền mực, trong lúc giờ tay nhắc chân đều là một một phong thái mãnh liệt (gốc: đại tác chi phong).

Doanh Doanh giống như đã sớm thành thói quen, lại một lần nữa quay lại trước đài mài một loại màu mực.

Người không biết hẩn dưới lời đài, thấy động tác như vậy, khoe miệng không khỏi co quắp mấy cái.

Đã thấy qua tác phong cổ quái của Vân Thiên, bạc môi lạnh lẽo của Cô Độc Úy nở nụ cười có chút tà mị.

Lúc này đây, Vân Thiên thế nhưng ngay cả suy nghĩ cũng không cần, một cái chấm bút liền vung mực trên giấy Tuyên Thành trắng tinh, trong lúc đó còn không ngừng thay mấy chục màu nước mực, thuần thực giống như đã luyện tập cả trăm lần. Đương nhiên, ở sau lưng, năng tự nhiên là sử dụng không ít công phu.

Thân thể gầy yếu nhẹ nhàng lay động, một tay giữ giấy, một tay cầm bút vung huy sái tự nhiên ở trên giấy Tuyên Thành. Quần áo như tuyết, bạch như mực (cái này ngoài khả năng hiểu của ta)! Hai vật tương hợp, hơn nữa trên mặt nạ màu trắng tinh xảo kia, sắc thái thần bí lộ ra.

Lúc này, Cô Độc Úy cũng thật tò mò không biết nàng sẽ vẽ ra thứ gì. Đôi mắt đen tà khí không khỏi theo động tác lay động tiêu sái của nàng mà chuyển qua, còn thật sự nhìn vật được vẽ dưới ngòi bút của nàng, người đã hấp dẫn linh hồn người khác như thế, nói chi là vật trong tranh vẽ nên.

Nhìn gương mặt hoàn mỹ kia, bờ môi mê người tựa như là không có lúc nào không hấp dẫn ánh mắt người khác, Cô Độc Hồng nhìn thiếu niên đang nghiêm túc vẽ tranh, tâm hồn tựa hồ cũng say theo! Biết rõ phản ứng như vậy không đúng, nhưng vẫn là không khắc chế được lòng của chính mình. Từ sau cái đêm phát sinh chuyện kia, Vân Thiên cơ hồ không đi vào hoàng cung, mà đều là Cô Độc Úy chạy ra ngoài cung, nếu như không có hôm nay nàng triển lộ tài năng như vậy, Cô Độc Hồng thật đúng là không biết, thiếu niên nhìn như gầy yếu thể này còn biết mấy thứ này, hẩn biết, thật đúng là quá ít.

So với tâm tình hai người này, Tây Lâu Mạch bên cạnh từ đầu đến cuối đều mỉm cười, ngẫu nhiên vì một động tác của Vân Thiên mà hơi ngây ra, cũng không có động tác dư thừa nào khác.

Hai canh giờ sau.

Vân Thiên tuyệt bút vung lên, thu bút lần cuối cùng, vì vẽ thứ này mất không ít sức lực, thân đứng trước bức tranh, bạc môi thần nhiên nở ra nụ cười có chút vừa lòng.

Mọi người lúc này náo nhiệt, tầm mắt bị Vân Thiên chắn đi, nhìn không thấy tranh vẽ thứ gì, không khỏi có chút nóng lòng.

Vân Thiên khẽ dời thân hình, một bức tranh mỹ nhân liền bày ra trước mặt mọi người.

Vân Thiên khẽ dời thân hình, một bức tranh mỹ nhân liền bày ra trước mặt mọi người.

Người trong tranh tay phải nâng lên, tay trái đặt trên dây đàn, mỗi một chỗ đều giản lược mà không hề mất đi vẻ tỉ mỉ, trong tranh lại điểm thêm hoa hồng có trong cung, không có chỗ nào sơ sót, trên mặt đất là đá cẩm thạch, màu sắc sáng lên hô ứng trong tranh, tinh tế nhìn thật kỹ, mỗi một tác đều hoàn mỹ, dĩ nhiên là một bức tranh mỹ nhân gây đàn!

(đoạn này thật sự là ta chém – cúi đầu ‘thất lễ’)

Lập tức trong Nhã Các nội bốn phía ồ lên! Thế gian có tiêu mỹ nhân giống như thế này!

Ba nam nhân trên đài mở to mắt ngạc nhiên, nàng vẽ cư nhiên là một bức tranh mỹ nhân!

Điều khiến cho mọi người khiếp sợ không phải là bức tranh mỹ nhân này là xuất ra từ tay của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mà là mỹ nhân trong tranh này có mỹ mạo cùng vẻ mặt thật sự rất thực! Tựa như người nọ an vị đánh đàn ở trước mặt mọi người, hương mực nhàn nhạt bay tới, thấm vào ruột gan!

Lại nhìn kỹ hơn, chỉ thấy nữ tử trong tranh, một thân hắc y phiêu linh dưới hoa hồng, lấy bối cảnh là cung điện xa xưa mơ hồ, nhưng mọi người ở đây rõ ràng, kia tuyệt đối không phải là hoàng cung hiện tại của Thánh Hoàng Triều, nữ tử kia một thân hắc y có chút chói mắt. Lại không thể không thừa nhận, nữ tử như vậy thập phần thích hợp màu đen.

Cái mũi khéo léo, đôi môi linh lung, thích hợp tương xứng. Ánh mắt cũng không nhỏ, lại bị cố ý nheo lại, rõ ràng toát ra sát khí lạnh lùng. Phần sát khí này khiến cho nhu hòa trong ánh mắt nàng cùng với mái tóc dày đen óng hiện rõ vẻ đẹp mềm mại dường như thực không thích hợp. Giai nhân chung quy vẫn là giai nhân, ô cảm (cái đàn i) phát ra hàn quang trong tay nàng đủ để cho lông tóc mọi người dựng đứng, giống một loại khí hướng về bọn họ. Mỹ nhân lạnh như vậy, cho dù là rất đẹp, lại mê người, cũng không ai dám có bất kỳ ý nghĩ không an phận đối với nàng, dưới tàng cây hoa hồng, màu đen như tôn lên gương mặt không có biểu tình lạnh lẽo đến tận xương của nàng.

Có thể vẽ người như thật? Thật không hổ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!

Cô Độc Úy – người từ nhỏ tiếp xúc cùng Vân Thiên – hoàn toàn thu liễm tà tiểu, trên khuôn mặt tuấn mỹ góc cạnh xuất hiện vẻ ngưng trọng như nước lạnh chảy qua.

“Tranh tốt! Cũng chỉ có này thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mới có tài năng có thể vẽ ra bức tranh tốt như thế! Tranh tốt!”

“Không hổ là xuất ra từ tay của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân! Không chỉ người tuyệt, ngay cả tranh vẽ cũng tuyệt như thế!”

“Nữ tử trong tranh quả thật là tuyệt nhất thiên hạ! Chẳng qua là không biết là thiên kim quý phủ nhà ai?”

“Ta như thế nào cũng chưa thấy qua nữ tử tuyệt sắc như thế! Chẳng lẽ là nữ tử lánh đời?”

“Nhìn bối cảnh hoàng cung này, đoán chừng là công chúa một quốc gia nào đó!”

“Vân công tử ít khi nào ra tay, lần này ra tay thế nhưng vẽ cái mỹ mạo nữ tử, không lẽ nàng là người trong lòng Vân công tử?”

“...”

Trong đông lộn xộn này, để cho người để ý là câu nói cuối cùng về ‘người trong lòng’.

Cô Độc Úy mày kiếm nhú lại thành một khối.

Cô Độc Hồng càng không cần phải nói, biểu tình kia đã sưng giá lại càng thêm sưng. Vốn đã không hiểu biết hết nàng, lúc này lại từ đâu đó xuất hiện một cái nữ tử xuất sắc như thế, ám vệ của hắn vì sao không có báo cáo bên cạnh Vân Thiên tồn tại nữ tử này? Hàn mâu lại một lần nữa nhìn về phía mỹ nhân lạnh lùng trong tranh, mặt mày nhú lại.

Thế gian lại có nữ tử tuyệt sắc đến bậc này, khó trách Vân Thiên hội động tâm!

Tây Lâu Mạch âm thầm chắc lưỡi tấm tắc bức tranh Vân Thiên vẽ, đây tuyệt đối là một bức tranh tuyệt đối cực phẩm, ngay cả nhìn người trong tranh cũng là một loại vô cùng hưởng thụ!

Chính là...

Người trong tranh là ai? Nữ tử như vậy chẳng lẽ là người tâm nghi của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?

Tựa như ấn theo những ý tưởng đồng dạng này, mấy tầm mắt nóng rực nhìn về phía thiếu niên đang nhìn người trong tranh, lộ ra thần sắc si mê. Thấy biểu tình này, mọi người hoàn toàn kinh ngạc.

Chẳng lẽ, quả thật là?

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14: Nàng Đã Không Tồn Tại

Vân Thiên nheo mắt lại, nhìn người trong bức họa, tựa như đang nhớ lại cái gì, ánh mắt cũng trở nên mê ly, mang theo một ít si mê. Ít nhất, trong mắt người ngoài là thấy như vậy.

Kỳ thật biểu tình bên ngoài của nàng mê hoặc mọi người của thế giới này, ai cũng không biết, nàng là người đã chết một lần

Mà dưới nữ tử vẽ ra dưới ngòi bút nàng ở trước mắt đúng là bộ dáng chân chính của nàng ở cái thế giới kia, mà cây cầm trong dùng để thay thế vũ khí chí mệnh ở hiện đại. Không phải nàng quá mức tự luyện mới bức tranh về bản thân kiếp trước, đây chẳng qua là một loại hoài niệm ký thác! Cho dù biết tại cái thế giới kia, những gì mình trải qua cũng không có tốt như hiện tại, nhưng đây thủy chung là những gì nàng đã trải qua ở kiếp trước.

Có vài thứ, mặc kệ là tốt hay là xấu, đã qua, đã mất đi, bất kể người nào đều hoài niệm. Tựa như là một người, mặc kệ là tốt hay là xấu, đã gặp gỡ, có chuyện đã trải qua, người đều sẽ nhớ rõ hắn.

Nhưng nàng lúc này lại quên mất, nơi nàng đứng là Nhã Các, Thánh Hoàng người đang nhìn nàng.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân lúc nào cũng có người chú ý đến nhất cử nhất động của nàng, cử động này của nàng giống như bức họa của người yêu.

(làm thần tượng như chị đúng là khổ thiệt)

Cô Độc Úy chưa từng thấy Vân Thiên như vậy, giống như cả người đều bị kia nữ tử trong tranh hút đi linh hồn, không coi ai ra gì phóng ra ánh mắt nóng rực. Người không biết, còn tưởng rằng nàng có bao nhiêu là yêu thích người trong tranh.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thế nhưng âm thầm có một cái tâm nghi nữ tử! Tin tức này đánh vỡ sự yên lặng của Thánh Hoàng Triều, tựa như một hành động nhỏ của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này gây nên rung động, đều có ảnh hưởng hơn so với hoàng đế một quốc gia. Mà lúc sau Vân Thiên đối với đủ loại cách nói vân vân, cũng chỉ là cười mà bỏ qua, cũng không có giải đáp cho bất luận kẻ nào.

(đấy, đúng kiểu ngôi sao luôn, bao nhiêu người muốn đào bát quái, phỏng vấn ... đều chỉ đành lờ)

Đây là điều đặc biệt của hạ đệ nhất mỹ nhân.

Nhưng chính là vì phần đặc biệt này, khiến cho vị thiếu niên ngưng thần đứng thẳng trên đài kia chịu sự vây khốn khó chịu, người ở bên ngoài thấy là sáng rọi, bản nhân chưa hẳn có tâm tình đi hưởng thụ quang mang vạn tượng như vậy.

Vân Thiên cũng không nói nữ tử trong tranh là người phương nào, liền bảo Doanh Doanh treo bức họa này tại nơi dễ thấy nhất ở Nhã Các, còn nhấn mạnh phải bảo hộ bức họa này.

Hành động này vô tình cho mọi người ăn một viên thuốc an thần, vừa mới đều đoán đã muốn không hề như mây mới tụ lại (gốc: ngưng vân – ta đoán là mới vừa hình thành, chưa ra hình dạng rõ ràng), trực tiếp xác định nữ tử trong tranh là người yêu trong lòng Vân công tử! Bằng không cũng sẽ không trân trọng như thế!

Cô Độc Úy sắc mặt quái dị đặt ánh mắt về phía thiếu niên đưa lưng về phía cửa hán, trong lòng phức tạp khó hiểu, xem ra, hán vẫn là chưa hiểu rõ người kia.

Nam tử đa tài đa nghệ như thế vốn là vương tử trong lòng mọi thiếu nữ, nhưng hôm nay người trong tranh vừa xuất hiện, không ít thiên kim tiểu thư đang ngắm nhìn đều phiền não căm phẫn nhìn chăm chú vào bức họa mỹ nhân còn đang đứng đưa kia.

Đám thiên kim tiểu thư thoa một lớp phấn này căn bản không thể so sánh bằng một góc người trong tranh, gặp nữ tử tuyệt sắc như thế, chúng nữ đã sớm không có dũng khí ngẩng mặt gặp người, người trong tranh khiến cho các nàng đã kích thích không nhỏ.

Mà Vân Thiên cũng không biết đám quan thần tiểu thư vì một bức họa của chính mình mà cảm thấy xấu hổ, nàng chính là thoải mái mà phát mà thôi, bình thường khi không có cái gì hay để trầm mê, duy độc tranh này nhưng thật ra luyện được xuất thần nhập hóa .

Nói thật ra, ngay cả chính mình cũng không thể tin được mình ở tình huống không có thuốc màu hiện đại, còn có thể vẽ ra bức tranh của bản thân ở kiếp trước.

Tranh này vừa mới hoàn tất, trong Nhã Các đã là một mảnh hoàng hôn mờ nhạt, dần dần có thị nữ đốt lên đèn đuốc, trong phòng sáng lên không ít!

Trên đài, giấy và bút mực được dọn dẹp, một lần nữa thay bằng một đám vũ cơ dưới đèn đến giúp chúng nam nữ trợ hứng nâng cốc góp vui!

Dưới ánh đèn, bức họa mỹ nhân treo tại lầu hai đặc biệt dễ thấy, lại tương đối thích hợp với cách treo như vậy, tựa như cái vị trí kia chính là dùng để cho nó .

“Nữ tử này, là thiên kim nhà nào? Bốn vương làm sao chưa bao giờ gặp qua?” Khế nâng hàn mâu, Cô Độc Hồng hỏi ra vấn đề ai cũng muốn hỏi. Mấy người đứng ở lầu hai không hẹn mà cùng đem ánh mắt đặt ở trên cái thiếu niên đang nâng mắt cười nhẹ, dưới ánh đèn, da thịt mịn màng kia phấp lên ánh sáng màu hoàng kim!

Vân Thiên cười rạng rỡ, vô cùng thần bí, cũng không có đi nhìn biểu tình của bọn hán về phía mình, “Nàng a! Là một cái người đã trải qua một cuộc sống người không giống người, quý không ra quý...” Phảng phất chính mình đang cảm thụ cuộc sống trước của chính mình.

Cảm giác được cái thiếu niên như thần tiên kia ngập tràn cảm giác ưu thương, mấy người thức thời không có xen vào.

Khuôn mặt tà tử tuấn tú của Cô Độc Úy hơi nghiêng qua một bên nhìn nhìn, khi đôi con ngươi tà ác đảo qua thân mình gầy yếu kia, trong mắt lóe lên một chút đau lòng.

Thấy trên mặt Vân Thiên lộ vẻ thương cảm, người ban đầu đặt ra câu hỏi Cô Độc Hồng có loại xúc động muốn tát mình một cái, nhưng hỏi chính là hỏi, cặp mắt lạnh kia nhìn thẳng vào Vân Thiên đang hơi ngẩng đầu.

Đứng ở một bên, Tây Lâu Mạch nhìn không được lại đặt tâm mắt về phía nữ tử trong tranh, mặc hương độc nhất tựa như phát ra từ trên người hắc y nữ tử kia, thấm vào gan phổi! Nữ tử, ngay cả hán cũng bị hấp dẫn thật sâu.

Chỉ đối mặt với bức họa, khí chất hàn băng kia rất thật như đâm vào trái tim, Tây Lâu Mạch đoán rằng, đây hẳn là một kỳ nữ tử hiếm có có một không hai!

Nhưng kế tiếp, Vân Thiên nói một câu làm cho bọn họ kinh ngạc , “Nhưng là, cuối cùng nàng vẫn là tiêu thất...” Mang theo buồn lòng hết thảy thư sướng, lúm đồng tiền như trước hiện ra một chút, tựa hồ cái người vừa mới tràn đầy sầu não không phải là nàng.

Nghe cái đáp án ngoài ý muốn như thế, mọi người đều mang theo ngũ vị, tuy rằng không biết rõ nàng tiêu thất theo như lời nói là đại biểu cho là rời đi nhân thế, hay là biến mất ở trước mắt, nhưng nữ tử trong tranh này thật sự không tồn tại trong cuộc sống bọn họ.

“Lô Quốc thái tử, Hồng vương gia thỉnh!” Thiếu niên vẫn như xuân phong thổi qua mặt, thỉnh hai vị nhân vật trọng yếu vào nhả gian, mà Cô Độc Úy bên

kia, nàng chỉ cho một cái ý cười an tâm.

Hai người thần sắc khác nhau, cũng không có thái độ nhăn nhó vào nhĩ gian lâu hai.

Vân Thiên đợi mấy người ngồi xuống, quay đầu phân phó vài câu với Doanh Doanh vẫn đứng bên.

Trong suốt được ý bảo của Vân Thiên, lập tức khôi phục một mặt nữ cường nhân của nàng, hướng phía dưới một đường phân phó xuống, phò trương lớn hết sức.

Người ở trên dưới lầu cũng liên tiếp nhìn về phía lầu hai nhĩ gian, mắt lại đảo qua kia bức tranh mỹ nhân treo cao cao tường cao, sau đó lại đem ánh mắt dời đến trên người thiếu niên công tử vẫn ôn nhĩ mà cười kia, cư nhiên đã quên trong Nhĩ Các còn có thái tử hai nước cùng Vương gia đang ở!

Chủ đề mẫn cảm như vậy, đặt trên người nàng, như thế nào cũng vô pháp làm người ta tâm bình khí tĩnh nhận lấy, chủ đề này phỏng chừng là muốn ồn ào một thời gian tài mới có thể ngừng lại.

(xem như là scandal với tin vịt)

“Thiên nhi, đứng lâu cũng mệt mỏi, lại đây!” Trong lúc những người kia đang ngần ra, cái nam nhân không ngừng cười tà kêu lên thanh âm ôn nhu nhất của hắn, tay trái thon dài theo thói quen chỉ chỉ chỗ trống giữ lại bên trái.

Không khí ban đầu có chút quái dị trong chốc lát trở nên có chút ái muội không rõ, mang theo dòng điện khác thường tới lui trong không khí.

Cô Độc Hồng đang dựa lưng vào ghế lớn theo bản năng xiết chặt ly trà trong tay, uống một hơi cạn sạch, hàn đàm khí trong mắt hướng về phía hai người.

Người của Lô Quốc thái tử Tây Lâu Mạch bên này, dường như là có chút quái dị nhìn chăm chăm về mặt cười tà tự nhiên của Cô Độc Úy, trái tim thiếu chút nữa không chịu nổi sự kỳ lạ như vậy của Cô Độc Úy.

Thiên nhi?

Này hắn cũng kêu ra được!

Còn dùng thanh âm ôn nhu thuần thực như thế, không coi ai ra gì kêu lên xưng hô thân mật của tiểu tình lữ mới có.

Thánh Triều thái tử thật sự giống như lời đồn, vì này thiên hạ đệ nhất mỹ nhân làm đoạn tự?

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 15: Vào Ở Nhĩ Các.

Bình thường khi ở trước mặt người ngoài, Cô Độc Úy tuyệt đối sẽ không thân mật gọi người này như vậy, nhưng hôm nay trước mặt hai cái xuất sắc nam tử, Cô Độc Úy mang theo vài phần cố ý.

Vân Thiên đương nhiên hiểu được tâm tư nhỏ của nam nhân này, tuy rằng cũng không ủng hộ động tác lúc này của Cô Độc Úy, nhưng mặt ngoài vẫn là không có biến hóa, không để ý sắc mặt quái dị những người ở đây tao nhĩ ngồi xuống!

Thánh Hoàng Triều thái tử điện hạ tự mình pha trà rót rượu cho thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tư dung tôn quý mà tà mị, động tác thuần thực giống như đã làm hơn ngàn lần, “Tạ thái tử điện hạ!” Vân Thiên nhận lấy, tựa tiểu phi tiểu nói một câu.

Cô Độc Úy sùng sốt, thu liễm nụ cười trên mặt, biết được mình làm có chút quá phận.

“Lô Quốc thái tử, Hồng vương gia, thái tử điện hạ thỉnh!” Hiện tại là giờ ăn cơm chiều, trong nhĩ gian dâng lên đồ ăn nóng hôi hổi, người trong nhĩ gian này, tâm tư khác nhau dùng cơm chiều không biết là tư vị gì.

Trong Nhĩ Các nhộn nhịp, một màn ca múa lại bắt đầu, từ nhĩ gian lâu hai có thể quan sát rõ ràng hoan hoan hi hi ở dưới lầu một! Trong Nhĩ Các mỗi ngày điệu múa đều đổi mới đa dạng, những người này mỗi ngày vui vẻ gặp mặt như thế, so với bên ngoài phố xá mưa bán còn muốn náo nhiệt hơn!

Mấy người vừa ăn vừa nói chuyện vài câu, Vân Thiên đối đáp trôi chảy, bất luận đối phương đột ngột hỏi ra vấn đề gì, nàng đều không hề khó chịu trả lời.

Đêm đã khuya, khi Cô Độc Hồng thỉnh Tây Lô Mạch về dịch cung, hần liền cự tuyệt, nói là thập phần thích Nhã Các. Ý tứ hết sức sáng tỏ, Cô Độc Hồng thấy Lô Quốc thái tử kiên trì như thế cũng đành thôi, lệnh cho Vân Thiển sắp xếp Lô Quốc thái tử nghỉ ngơi thật tốt, sau liền gọi Cô Độc Úy rời đi.

Cô Độc Úy vốn thấy cái tên Lô Quốc thái tử không có hảo ý ở lại Nhã Các, cũng có ý muốn lưu lại. Nói như thế nào nơi này cũng là địa bàn của hần, muốn ở hay không ở cũng là chuyện của hần.

Nhưng một câu nói của Cô Độc Hồng làm cho hần phải tạm thời hồi cung.

“Đây là ý của phụ hoàng!” Cô Độc Hồng đương nhiên không cho hần có cơ hội phản kháng.

Trên danh nghĩa, Cô Độc Hồng là hoàng huynh của Cô Độc Úy, lớn hơn Cô Độc Úy một tuổi.

Dĩ nhiên, vị thái tử điện hạ này vẫn chưa đem việc Hồng vương gia nắm giữ thực quyền để vào mắt, hần cũng không thèm nghe. Nhưng cái vị ngồi trên điện kia kia tính tình càng ngày càng xấu, nếu thái tử điện hạ có cái hành động nào làm hần không hài lòng sẽ trực tiếp phế bỏ thái tử hần.

Cô Độc Úy đau đầu, “Thiên nhi, xem ra trong khoảng thời gian tới không thể tới Nhã Các!”

Vân Thiển nở nụ cười, “Thái tử điện hạ yên tâm trở về đi!”

Người ở bên ngoài xem ra, thái tử điện hạ thập phần vô năng, cũng chỉ có Vân Thiển hiểu được. Những gì mắt thấy, đều không phải là sự thật. Tuy rằng mười năm trước hần bỏ qua hoàng vị chi tranh, nhưng ở sau lưng, hần vẫn gạt người trong thiên hạ khuếch trương thế lực của chính mình. Đối với việc này, Vân Thiển chưa từng có hỏi qua, thậm chí là trực tiếp bỏ qua.

Thái tử điện hạ thông minh nhất thế nghĩ rằng chính mình giấu diếm được người trong thiên hạ, nhưng hần như thế nào cũng không có nghĩ tới, hần giấu giếm mọi người lại không thể gạt được ánh mắt dưới mặt nạ kia!

Thấy hai người tách ra còn “Thâm tình” nhìn nhau như thế, Cô Độc Hồng thỉnh linh nói một câu, “Hoàng đệ, chậm thêm chút nữa phụ hoàng không phải dễ nói chuyện...” Nhìn Vân Thiển một cái, xoay người bước đi.

Cô Độc Úy âm thầm lắc đầu đi theo, mãi đến khi hai người biến mất khỏi Nhã Các đều không có lại quay đầu nhìn Vân Thiển một cái.

Vân Thiển đợi hai người biến mất, thấy tầm mắt Tây Lô Mạch hướng về phía mình, lóe không rõ cùng tìm tòi nghiên cứu.

Tự động bỏ qua về tìm tòi nghiên cứu của hần, “Lô Quốc thái tử, thỉnh lên lầu!”

Lầu ba.

Đây là lầu ba theo như xếp hạng khách nhân của Vân Thiển ai cũng không vào được, Tây Lô Mạch có chút kinh ngạc.

Lầu ba cùng lầu hai không giống, nơi này mỗi một gian tuy rằng cũng là bố trí thập phần lịch sự tao nhã, nhưng rõ ràng lại đẹp đẽ quý giá hơn rất nhiều, bình phong được thêu tinh mỹ tầng tầng cách xa nhau. Không gian cũng là thập phần rộng rãi, một bước đi vào tựa như có cảm giác về tới nhà mình, thập phần có cảm giác thân thiết! Lầu ba cùng lầu hai không giống, nơi này mỗi một gian tuy rằng cũng là bố trí thập phần lịch sự tao nhã, nhưng rõ ràng lại đẹp đẽ quý giá hơn rất nhiều, bình phong được thêu tinh mỹ tầng tầng cách xa nhau. Không gian cũng là thập phần rộng rãi, một bước đi vào tựa như có cảm giác về tới nhà mình, thập phần có cảm giác thân thiết!

Vân Thiển không đợi chủ tớ mấy người đánh giá xong gian phòng, liền lui một bước nói, “Nhã Các đơn sơ, ủy khuất Lô Quốc thái tử! Lúc ta không có ở đây có gì chỉ cần tìm Doanh Doanh là được!”

Lô Quốc rất tử Tây Lô Mạch có chút quái dị nhìn nàng một cái, “Các chủ không ở nơi này?” Nhã Các là của Vân Thiển, vốn tưởng rằng nàng ở chỗ này cũng dễ dàng đi tìm hiểu một ít tin tức hơn, hiện tại xem ra đều không phải là như thế.

“Thái tử có thể gọi ta Vân Thiển! Vân Thiển có nhà tất nhiên phải về nhà ở!” Bằng không cái kia mẫu thân thấy nàng buổi tối không về ngủ, chắc chắn lại nói không ngừng ở bên tai.

Mắt hoa đào hơi rung động, không khỏi có chút thất vọng, “Àn, như thế làm phiền Doanh Doanh cô nương!”

Vị Lô Quốc thái tử anh tuấn tuyệt luân dễ nói chuyện như thế, Doanh Doanh tự nhiên là vui sướng có khách quý như vậy. khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ mạo như hoa hơi cúi, “Lô Quốc thái tử quá khách khí! Có thể hầu hạ nhân vật giống như thái tử là vinh hạnh của Doanh Doanh!”

Gật đầu với Doanh Doanh, ánh mắt hơi dôi, “Không biết có hay không hữu hạnh thỉnh Vân công tử ngắm trăng uống một ly?” Đôi mắt hoa đào tràn ngập đa tình lóe ra hơi hơi chờ mong.

Vân Thiển cười xin lỗi, “Người trong nhà không đồng ý ta về nhà quá muộn, ngày khác lại thỉnh Lô Quốc thái tử uống chén tạ tội!”

“Chủ tử không thể bởi Lô Quốc thái tử, không bằng để cho Doanh Doanh múa một khúc cho Lô Quốc thái tử như thế nào!” Trong suốt không đợi Lô Quốc thái tử nói chuyện, lập tức đánh gãy.

Vân Thiển đồng ý gật gù đầu, ý bảo Doanh Doanh cẩn thận chút.

Doanh Doanh nâng mắt nhận được tâm ý quan tâm của Vân Thiên, mỉm cười gật đầu.

Trong suốt thật là mỹ nhân hiếm có, ngay cả khi cười lên cũng tương đối mê người, trong Thánh Hoàng triều coi như là tuyệt sắc!

Mắt hoa đào nhú lại, cũng không biết là cao hứng hay là mất hứng, “Như thế rất tốt!” Một câu không mặn không nhạt.

Giờ phút này cũng không biết Lô Quốc thái tử cao hứng vẫn là mất hứng, Vân Thiên dường như cũng cũng không để ý, chỉ cần vào Nhã Các của nàng liền không cần phải đi tìm tòi nghiên cứu hi giận của khách nhân! Nàng không thích làm động tác không có dinh dưỡng như vậy.

“Lô Quốc thái tử mời chậm rãi thưởng thức, Vân Thiên cáo từ trước!”

Áo trắng vừa chuyển, để lại cho Tây Lâu Mạch là bóng lưng gầy yếu, nhìn bóng dáng gầy yếu kia Tây Lâu Mạch sùng sốt một chút như vậy.

“Lô Quốc thái tử! Doanh Doanh bêu xấu!” Doanh Doanh cố gắng đem tầm mắt chú tới mấy người kéo về, mềm nhẹ hướng về phía bốn người hành lễ!

Tây Lâu Mạch gật đầu ý bảo Doanh Doanh có thể bắt đầu, phía sau sớm đã có ghế dựa lớn người cao to đưa đến. Tây Lâu Mạch cũng không khách khí ngồi ở hành lang lâu ba xem xét, thần sắc tự nhiên giống như bị ở trong nhà mình!

Thân hình như sen vừa ló, khi người ta không hề phòng bị, Doanh Doanh thế cư nhiên vung Hồng Lăng lên không trung!

“Linh ~!”

Thanh thúy êm tai!

Váy áo lúc ẩn lúc hiện, Doanh Doanh bắt ngờ vòng quanh hồng lăng đang bay mà nhảy xuống.

Phía dưới âm thanh nhất thời ủng hộ thành một mảnh, vũ cơ trên vũ đài thấy thế đều tạo thành đội hình hoa sen đón nhận mỹ nhân đang chậm rãi rơi xuống!

Nhã Các đêm nay náo nhiệt phi phàm, rất nhiều con em quan vương si mê với Doanh Doanh cô nương thật lâu không muốn rời đi!

Đêm, cực kỳ yên tĩnh, trăng tròn như ngọc dường như ở trong mây ghé qua, ánh trăng nhàn nhạt sáng cả một vùng đất.

Dưới màn đêm, phía sau truyền đến từng đợt âm thanh ủng hộ, dần dần đi xa!

Dưới đêm trăng, thân hình tinh tế lướt qua cực nhanh, áo trắng phát pho! Bạc môi nhẹ cười, mặc phát dưới đêm vuốt ve lên vũ động liễu lĩnh. Ban đêm yên tĩnh, bạch y thiếu niên lộ ra hơi thở thần tiên của hắn, ngay cả ánh trăng thánh khiết sáng cả một vùng đất lớn kia cũng không lấn át được!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 16: Sát Ý Của Hoàng Hậu.

Khi Cô Độc Úy cùng Cô Độc Hồng trở lại trong cung, sớm đã có thái giám công công chắn ở ngoài cửa, nói là hoàng đế mệt mỏi đi ngủ sớm, bảo hai vị hoàng tử ngày mai lại đến.

Hai người nhìn nhau, hai người này đều là người thông minh, tự nhiên là hiểu được ý tứ của hoàng đế.

Trên hành lang dài thâm uyên của hoàng cung, hai người rời đi theo hai hướng ngược lại, công công luôn luôn hầu hạ tại ngự tiền nhìn bóng lưng lạnh như băng của hai người, nhẹ nhàng thở dài dưới đêm trăng.

Đôi con ngươi thâm thúy như đầm thu ở khúc quanh của đại điện hơi hơi nhú lại, một luồng ánh trăng chiếu rọi xuống, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân mang theo vẻ câu hồn. Trong tuấn mỹ mang theo âm nhu, trong tà mị lại lộ ra một tia lãnh liệt...

Cô Độc Úy đứng yên bên Đông cung của mình, một đầu tóc đen như tơ lụa thốc lên ở phía sau rủ xuống bên hông, biếng nhác hơi hơi lay động theo gió, mâu quang hơi hơi phóng xa, phẳng phất như muốn nhìn bao quát vạn vật cả một vùng đất trong cái đêm yên tĩnh này. Không có động tác nào cả, liền cứ như vậy lẳng lặng mà đứng, một cỗ khí thế đặc hữu của bá giả tùy theo mà phát ra! So với Cô Độc Hồng, Cô Độc Úy càng có khí thế của hoàng đế.

Đột nhiên, ánh mắt sắc bén xoay chuyển.

Trong một góc tối, thế nhưng có một bóng dáng tiêm nhỏ đứng thẳng ở đó, hiển nhiên là trước khi Cô Độc Úy tới đã đứng ở đằng kia rồi.

Hơi thở lạnh như băng của Cô Độc Úy liền thu lại, hướng về phía người nọ làm một cái tiểu lễ, “Mẫu hậu.” Giọng nói bình thản không mang theo một tia cảm tình, giống nhau cái vị đứng yên ở đó cũng không phải là mẹ đẻ của hắn, mà là một người xa lạ.

Nghe được con mình gọi, hoàng hậu dõn một bước nhỏ ra khỏi bóng tối, dưới ánh trăng loang lổ, lộ ra hình dáng của hoàng hậu.

Chỉ thấy quần áo là sắc lửa đỏ, cổ áo dùng tơ vàng thêu đồ án hình hồ điệp (con bướm), váy thì thêu đồ án Tường Vân màu vàng, dùng bảo thạch làm trang sức, một đôi mắt xéch sắc bén kiêu mỵ hàm chứa ý cười, phượng loan ở chính giữa búi tóc Lăng Vân, trong miệng phượng loan còn ngậm một viên Minh Châu, dưới viên Minh Châu là tầng tầng dây tua nhẹ nhàng rủ xuống, ánh lên lộng lẫy mà quyến rũ, chẳng qua là trong đó mang theo một tia tái nhợt, cũng không biết là do ánh trăng khuyêh sái khiến cho thấy nàng như thế, hay là nàng vốn là như thế.

Hoàng hậu bất luận khi còn trẻ hay là hiện tại, nàng đều giống như được ông trời chiếu cố hết sức, tựa như thanh xuân bất lão! Lúc này nhìn kỹ, nói nàng là tỷ tỷ của Cô Độc Úy cũng sẽ có người tin! Bộ dáng của Cô Độc Úy cũng không có một chút nét nào của hoàng hậu, ngược lại lại có bóng dáng của hoàng đế khi còn trẻ. Nói đến giống, vẫn là Cô Độc Hồng càng giống hoàng hậu một ít, người không biết sự tình còn tưởng rằng Cô Độc Hồng vốn là thân sinh con của hoàng hậu đâu.

Hoàng hậu đón ánh trăng thê mỵ, hơi hơi nghiêng người đón ánh mắt của con.

Nàng biết con trai của nàng vẫn luôn là xuất sắc nhất, mấy năm nay vì nàng mà cắt đứt quang mang trên người mình, đem tất cả những gì tốt nhất đều để lại cho Cô Độc Hồng. Từng thứ ngày nàng đều nhìn thấy rõ ràng, trong lòng mặc dù đau lòng con phải ẩn nhẫn, nhưng một hồi sau lại nhớ tới cái đêm kia ở nhiều năm trước, đôi con lại không thể mềm lòng.

“Nghe nói người gần nhất thường thường đến trốn ở Nhã Các?” Đôi mắt xéch của hoàng hậu hơi hơi co lại, rốt cục mở miệng.

“Nhã Các cũng coi như là sản nghiệp của nhi thần, thường đến chỗ đó cũng là chuyện bình thường...” Dưới ánh trăng, Cô Độc Úy lơ đãng nhẹ nhúh mày một chút, không minh bạch tại sao mẫu hậu tới nay lại đặc biệt chờ mình hỏi cung? Chẳng lẽ là vì hỏi chuyện này? Lúc bình thường bất luận mình làm cái gì, như thế nào, nàng cũng không hỏi tới, nhưng hôm nay lại có chút khác thường.

Không biết là do Cô Độc Úy quá mức miễn cảm hay là do chuyện khác, thế nhưng nhận thấy được một tia nguy hiểm ở trên người hoàng hậu, “Úy nhi có hay không quá mức thân mật với Vân phủ công tử?” Hoàng hậu nói nhẹ như nước, nhưng lại khiến không khí có chút dao động.

Đôi mắt của Cô Độc Úy vốn trở nên nhu hòa trong giây lát neoh lại, tan thành miếng băng mỏng, “Nhi thần cùng Thiên nhi từ nhỏ liền cùng nhau lớn lên, mẫu hậu ngài muốn nói cái gì cứ nói đi.”

“Úy nhi, đừng quên, Vân Thiên cũng giống như người...” Hồng y tay áo phát một cái, mang theo hơi chút ý lạnh.

Vân Thiên cũng giống như người...

Cô Độc Úy cả người chấn động, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, hai bàn tay nắm chặt thành nắm, ánh mắt âm trầm đáng sợ!

Dường như cảm giác được biến hóa trong cảm xúc của Cô Độc Úy, hoàng hậu thở dài. “Ngạch nương biết hai người các người từ nhỏ tình cảm đối với nhau rất tốt, mấy năm nay ngạch nương cũng không có nói gì, nhưng hiện tại không giống như vậy nữa, các người đều trưởng thành...”

Cô Độc Úy không nói gì, nghe lời nói của hoàng hậu mà nắm nắm càng nắm chặt thêm.

“Đây là chuyện của nhi thần và Thiên nhi, ngạch nương ngài đa tâm!” Cô Độc Úy đương nhiên nghe được sau lưng có người dèm pha hai người bọn họ, trong cung ngoài cung đã sớm đem chuyện bọn họ đoạn tụ truyền qua truyền lại. Mấy chuyện này, Vân Thiên cũng nghe qua đi, không biết hắn sẽ nghĩ như thế nào? Kỳ thật, Cô Độc Úy để ý nhất, vẫn là suy nghĩ của người kia.

Hoàng hậu vừa liếc mắt, mạnh mẽ xoay người sang chỗ khác, ống tay áo tung bay, trong lời nói mang theo chút hàm súc. “Ngạch nương không cho phép các người tiếp tục sai như vậy, cảm tình của các người đã vượt qua phạm vi kia rồi, Úy nhi, người thật sự không thể lại tiếp tục sai nữa...” Nói xong lời cuối cùng, hoàng hậu nhẹ nhàng nói.

“Nhi thần nói, đây là chuyện của nhi thần và Thiên nhi, mong rằng ngạch nương không cần xen vào...” Cô Độc Úy dứt khoát nhắm mắt lại, không muốn đi tìm tòi nghiên cứu loại chuyện tình làm chính mình sợ hãi.

Đúng vậy, hắn hơi sợ hãi.

Hoàng hậu thấy con cố chấp như thế, không khỏi nhúh mày, “Úy nhi, người chẳng lẽ cứ như vậy...”

Cô Độc Úy mạnh mẽ mở mắt, lạnh nhạt nói, “Nhi thần không thêm để ý điều này.” Chỉ cần có thể cùng một chỗ với Thiên nhi như vậy là đủ rồi, lời nói của người ngoài có quan hệ gì đến hắn đâu?

“Người không thêm để ý?” Đây là con nàng sao? Như thế nào đột nhiên cảm thấy hắn thay đổi, chẳng lẽ cứ như vậy để mặc cho hai người bọn hắn dính với nhau? Hoàng hậu có chút đau đầu, “Vân Thiên thì sao? Hắn cũng không thêm để ý sao?”

Thân thể theo bản năng cứng đờ, gương mặt tuấn dật tà mị dưới ánh trăng chiếu xuống càng lộ vẻ tái nhợt.



Nhớ tới những năm gần đây, Vân Thiên đối mặt chính mình luôn nở nụ cười chân thành, Cô Độc Úy liền an ủi chính mình, Thiên nhi hẳn là cũng giống như hẳn không thêm đề ý những điều này đi. Thực rõ ràng, ý nghĩ này ngay cả chính mình còn cảm thấy hết sức gượng ép.

Thấy sắc mặt của con không tốt, hoàng hậu sâu kín thờ dài, “Mình ngươi cần thận suy nghĩ cho kỹ đi, tách ra có lẽ là tốt nhất đối với hai người các ngươi, ngạch nương cũng là vì tốt cho ngươi.” Một bước nữa đến gần Cô Độc Úy, ánh mắt trong nháy mắt trở nên âm hàn đáng sợ, “Nếu xuất hiện tình huống vạn bất đắc dĩ, ngạch nương sẽ áp dụng thủ đoạn có lợi cho ngươi...” Một chút tình hồng sát khí thoáng hiện trong con ngươi sắc bén kia.

Đồng tử Cô Độc Úy co rút lại, tràn ngập vẻ lo lắng, “Không ai có thể động hẳn, bất luận là ai đều phải trả giá đại giới thật thảm trọng, cho dù là ngạch nương ngài cũng không được.” Ngữ khí âm trầm, kích thích thân mình hoàng hậu run lên.

Hoàng hậu nhủ lại mắt phượng, hơi nhăn mày liễu, “Thực đến tình trạng này, ngạch nương vô luận như thế nào đều phải làm như vậy, nếu không muốn khiến cho hẳn bị thương tổn, thì sớm buông tha đi.”

Hai mẹ con này ngươi một câu ta một câu âm trầm nói chuyện với nhau, ngay cả thị vệ canh giữ ở xa cũng không nhận được rung mình một cái, đây là cách nói chuyện giữa một đôi mẹ con nên có sao? Giống như là địch nhân đi!

Lửa đỏ ống tay áo nhẹ phất, không đón lấy cái nhìn âm trầm hàn sương của Cô Độc Úy, lướt qua hẳn đi ra khỏi thái tử điện, rất xa, hai nha hoàn cầm đèn gặp hoàng hậu với sắc mặt khó coi, chiếu theo những cái đèn trong cung đi xa.

Cô Độc Úy nắm chặt hai đấm, đáy lòng lại vang lên những lời hoàng hậu vừa mới nói, nếu như là chủ đề khác hẳn sẽ không để ý, nhưng hoàng hậu lại nói ra vấn đề hẳn nhiều năm qua không dám đi đối mặt. Hẳn không thêm đề ý ánh mắt của người ngoài, nhưng Vân Thiên thì sao? Hẳn có phải hay không cũng sẽ giống như mình thân nhiên đối mặt với cảm tình mà thể nhân không cho phép?

Cô Độc Úy bình thường không sợ trời không sợ đất, lúc này lại sợ hãi. Sợ không được đến đáp án mà chính mình muốn.

Hẳn chú ý nhất, vẫn là phản ứng của Vân Thiên.

Dường như đêm nay lạnh hơn.

Cô Độc Úy một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 17: La Sát Môn.

Ba ngày sau là đại yến “Hữu nghị” của sáu nước, cứ ba năm cử hành một lần, năm nay ngay tại Thánh Hoàng Triều cử hành. Mà này cái gọi là đại yến của sáu nước đơn giản chính là, so vài tài nghệ với nhau coi quốc gia nào cao siêu hơn, sau đó lại bàn luận về việc quốc gia đại sự. Kỳ thật, trong này còn có một chuyện, đó là đàm hỏi trả hình giữa sáu nước. Tự nhiên, đàm hỏi cũng không phải chỉ có công chúa hoàng tử của các quốc gia, mà còn bao gồm những thiên kim công tử của các vương công quý tộc.

Mà một loạt những việc này vốn do mình Cô Độc Hồng phải làm, nhưng khi vào triều hoàng đế đưa một ý chỉ hiệp trợ Hồng vương, khiến cho sau đó nhiều ngày cuộc sống của Cô Độc Úy hết sức bận rộn. Vì không để cho Cô Độc Úy hay đến chơi Nhã Các, Cô Độc Hồng đúng thật mất không ít tâm tư.

Vân phủ.

Phía trước cửa sổ, mây khói giống như mái tóc đen dài nhẹ bay trong gió mát ngày hè, mang theo nhã hương thấm tận lòng người.

Nhìn xuyên qua rèm châu, chỉ thấy một thiếu niên áo trắng đứng dựa lưng về phía cửa sổ. Dưới ánh nắng mặt trời, có thể thấy được vạt áo trắng nhu hòa kia mang theo một tia lãnh liệt.

Rèm châu đột nhiên bị người nhẹ nhàng vén lên, tạo nên tiếng va chạm thanh thúy. Một đôi giày sẫm màu đạp thềm đi đến một cách trầm ổn hữu lực, không có tiếng động đứng thẳng phía sau thiếu niên áo trắng.

Vân Thiên không có quay lại, phảng phất như phía sau không có người tiến vào, mà là một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua.

Không gian ấm áp bên trong, bởi vì nam tử kia đột nhiên đi vào mà đánh vỡ, mang theo khí lạnh nhẹ nhàng.

“Như thế nào?” Vân Thiên mang theo gió lạnh, đứng ở trước cửa sổ hồi lâu nhẹ nhàng mở miệng.

Nam tử vẫn đứng phía sau chờ nàng mở miệng, bên khóe môi lãnh liệt hiện ra nụ cười.

Nam tử này ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, trên người mặc áo choàng màu xanh đen bình thường, một đầu tóc đen cũng chỉ dùng một dải băng cùng màu cột lại, tay phải cầm một thanh thượng hạng bảo kiếm. Trang phục như vậy, đi ở trên đường cái, mười người thì có hai ba người mặc giống như hắn, rõ ràng thực bình thường, nhưng khi hắn cười, vẫn khiến cho người ta ngẩn ngơ.

“Công tử muốn biết cái gì.” Nam tử sau lưng trầm giọng hỏi.

Vân Thiên hơi nghiêng người, mặt nạ tinh xảo màu trắng có thể thấy được hết sức rõ ràng. Đôi con ngươi như mặc ngọc mang vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên bạc môi lại vĩnh viễn cong lên nụ cười ôn nhu không khi nào thay đổi của nàng, khiến cho người ta không thể nhận ra hi vọng của nàng. “Tình huống của bên Thái tử như thế nào?”

Thanh y nam tử vừa nghe vậy, hơi hơi kinh ngạc, “Hôm nay vào triều Hồng vương gia ở trước mặt chúng thần mặt xin chỉ thị của Hoàng Thượng, cần thái tử hiệp trợ một chuyện, lúc này thái tử điện hạ đang hiệp trợ Hồng vương gia xử lý đại yểm của sáu nước lúc này...” Giương mắt, hơi liếc qua ánh mắt Vân Thiên, muốn từ trong mắt nàng nhìn ra được chút gì, con ngươi trong trẻo lạnh lùng vừa nhu hòa, tựa như cái gì cũng không có.

Vân Thiên gật gù đầu, tuy rằng không rõ vì sao Cô Độc Hồng làm như vậy, nhưng cũng vô tình gây áp lực cho thái tử. Nếu là nước khác, các chuyện trọng yếu như thế này bình thường đều do thái tử làm, mà Cô Độc Uy cũng là vừa vận tương phản, cục diện như vậy ít nhiều sẽ có người khinh thường hẳn thân là thái tử, có lẽ liên ngay cả sứ thần của các nước khác cũng sẽ cười trộm.

Lại nhớ lại câu nói của Cô Độc Uy cái đêm tuyết mười năm trước, cùng với những gì hắn ẩn nhẫn mười năm nay, tuy rằng mặt ngoài nhìn không ra cái gì, nhưng hoàng đế cùng chúng thần từ ở Thánh Hoàng Triều đều đặt trọng tâm trên người Cô Độc Hồng, còn người đang giữ hư danh thái tử điện hạ Cô Độc Uy thì quảng ở sau đầu, mấy năm nay thậm chí là còn truyền ra lời đồn hắn là đoạn tụ (là gay đó), nghĩ đến mấy chuyện này, Vân Thiên âm thầm cười khổ trong lòng.

“Mấy sự kiện kia điều tra như thế nào rồi?” Hồi tưởng xong, Vân Thiên dời bước đến bên cạnh bàn rót một ly trà đưa đến trước mặt thanh y nam tử.

Thanh y nam tử vừa muốn mở miệng nói chuyện chợt sững sốt, lập tức liền hoàn hồn tiếp nhận uống một hơi cạn sạch, đặt chén xuống. Giương mắt, thấy Vân Thiên lẳng lặng nhìn mình, gương mặt tuấn tú đỏ lên, vội vàng dời đi tầm mắt, không dám nhìn thêm thiếu niên áo trắng mang theo ma tính kia.

Vân Thiên thấy thế nhẹ nhàng cười, đợi thanh y nam tử nói tiếp.

“Có chút manh mối.”

Nghe vậy, đôi mắt như mặc ngọc vừa động hiện lên quang mang khác thường.

Thanh y nam tử vô tình thấy được quang mang này, khuôn mặt tuấn tú lại nóng lên, lúc này cả người không được tự nhiên. Quả nhiên, bộ dạng họa quốc như vậy, mang mặt nạ lên ngược lại càng khiến người ta hướng tới, nam nữ thông sát!

Thanh y nam tử ho nhẹ một chút, làm cho vẻ mặt của mình tự nhiên hơn một ít, “Dựa theo những gì công tử miêu tả, nếu không có đoán sai, mười năm trước quy mô tiến cung ám sát đúng là La Sát môn...”

La Sát môn?

Từ sau khi sự kiện mười năm trước phát sinh, hoàng đế không biết đã dùng thủ đoạn gì đã phong sát toàn bộ tin tức, khiến cho mấy năm đây Vân Thiên mắt không ít khí lực, đến nay mới biết được một chút tin tức rêu rĩa.

Xem ra, hoàng đế ngầm bồi dưỡng không ít thế lực trong tối, quả nhiên là không đơn giản.

“Có thể tra được vị trí của La Sát môn? Bên phía hoàng đế liệu có thể nhận thấy được.” Hoàng đế – đừng nhìn hắn hiện tại thân thể không được tốt lắm, nhưng mỗi một sự kiện trong Thánh Hoàng Triều tựa hồ đều ở lòng bàn tay của hắn, nếu bị hoàng đế phát hiện chút gì, La Sát môn kia đừng nghĩ tồn tại trên thế gian.

Thanh y nam tử lắc đầu, “Cơ sở ngầm trong tối này quá nhiều, trong Thánh Hoàng triều không chỉ có thế lực ngầm của hoàng đế tồn tại. Muốn phá tan những thứ này, e rằng hơi khó.” Lời nói của hắn đúng vào chuyện Vân Thiên còn đang đau đầu, “Còn có một việc...”

Vân Thiên tự nhiên quay đầu lại, môi mím giảm đi ý cười, dùng ánh mắt bảo thanh y nam tử nói tiếp.

“Trong Thánh Đô gần đây có rất nhiều người lai lịch không rõ, hết sức cấp tốc vào thành, ta hoài nghi là La Sát môn lại bắt đầu hành động.” Nói đến đây, ngay cả sắc mặt của thanh y nam tử kia cũng trầm xuống, cứ cảm thấy sau đó có chuyện sẽ phát sinh.

Vân Thiên trong lòng đè nặng, trong đầu có dự cảm không tốt.

“Thanh y, theo dõi hoàng cung thật chặt, nếu có thể ẩn nấp bên cạnh hoàng đế tất nhiên là tốt nhất, một khi có tin tức nào, lập tức cho ta biết. Bên phía Doanh Doanh thì bảo nàng cẩn thận chút, mấy ngày nay sợ là sẽ không yên bình.” Nghĩ đến La Sát môn thừa dịp đại yểm sáu nước lần này trà trộn vào trong thành, trong lòng có chút lo lắng.

“Ân.” Đường như cảm nhận được tính chất nghiêm trọng của sự tình, áo xanh thu liễm cảm xúc lên tiếng đáp lại, ánh mắt đã có chút cổ quái nhìn qua vẻ hồ hững của Vân Thiên, bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Có cái gì cứ nói...”

“Bên phía Hồng vương gia cùng với thái tử, chúng ta có cần hay không cũng phải những người này đi qua?” Lúc nói đến thái tử, còn cố ý nhìn chăm chú thẳng vào Vân Thiên một hồi. Đứng nhìn Vân Thiên chẳng qua vừa mới mười bốn tuổi, nhưng lão thành\* có thừa (\*lão thành: sắc bén, từng trải, đầy kinh nghiệm giống người đã nh` tuổi), có đôi khi khiến cho Thanh Y cảm thấy là lạ.

Vân Thiên sững sốt, bình tĩnh suy nghĩ.

“La Sát môn nhằm vào hoàng đế, bên phía bọn họ hẳn là không có vấn đề gì, chúng ta chỉ cần tìm được La Sát môn ngăn cản bọn họ là được, những thứ khác không cần phải đi quan tâm” Cũng không biết Bích nhi tỷ tỷ có thể hay không cũng ở trong số đó? Hay là nàng đã sớm đã xâm nhập vào trong Thánh Đô?

“Công tử vì sao phải hao hết nhiều tâm tư như vậy tìm kiếm La Sát môn?” Thanh Y rốt cục hỏi ra nghẹn trong lòng từ mười năm trước, cũng thật khó cho hẳn.

Vân Thiên thần nhiên cười, “Có một người rất trọng yếu chờ ta đi tìm!”

Thanh Y sững sốt lộ rõ, dường như nhớ tới cái gì, thốt ra. “Là nàng kia sao?”

Vân Thiên chỉ mỉm cười không lắc đầu cũng không gật đầu, không cho người ta đáp án, có chút gầy vò hành hạ người.

“Người đã thấy tự nhiên sẽ hiểu rõ!” Vân Thiên vén rèm châu lên, thu lại ý cười, đôi con ngươi đen như mực ngọc chớp động.

Thanh Y đỏ mặt, thấy động tác của Vân Thiên thì hơi cứng người lại, cố gắng kìm nén chính mình, mở miệng hỏi cho ra đáp án mình muốn. “Vậy còn thái tử điện hạ? Công tử suy nghĩ như thế nào?” Mỗi câu này mà cả buổi mới nói được ra, nói xong, cả người thả lỏng.

Đáp án mà Thanh Y muốn biết cũng là thứ Cô Độc Úy muốn được biết, chẳng qua hẳn không dám mở miệng ra hỏi giống Thanh Y như vậy, sợ được đến đáp án không giống như những gì hẳn muốn.

Vân Thiên tựa hồ không ngạc nhiên với câu hỏi của Thanh Y, cũng chỉ vút lại một câu cho Thanh Y, “Thanh Y khi nào cũng ‘bà tám\*’ như vậy?” (\*gốc: bát quái) Không đợi Thanh Y có thể tiếp tục mở miệng, bóng dáng màu trắng kia đã muốn biến mất ở phía sau rèm châu rồi.

Thanh Y ngây người tại chỗ, há miệng, kỳ thật câu tiếp theo mà hẳn muốn hỏi, người bây giờ là định chạy trốn đi nơi khác đi?

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 18: Tâm Tư Từng Người.

Ánh tà dương đã tắt nắng trên ngọn cây cuối cùng, người vào thành vẫn đông nghịt.

Binh lính gác thành đã phơi dưới ánh mặt trời chói chang nhiều ngày liên tục, con tức cũng khá nặng, tiếng quát truyền khắp cả tòa đại thành. Thấy có người đi chậm, thanh âm liền đề cao, có chút dọa người. Ngẫu nhiên có một cỗ xe ngựa hoa lệ đi qua, những người đó lập tức liền đổi mặt, nịnh nọt đón chào, một lát sau xoay người lại là sắc mặt nghiêm nghị, cứng nhắc lên giọng với đám người vào thành lúc đó.

Ba ngày sau chính là đại yến của sáu nước, sứ thần từ các quốc gia đều đến Thánh Hoàng Triều, thoáng cái đã cảm thấy Thánh Đô đặc biệt chật chội.

Trong đại yến của sáu nước có một cuộc so tài ở ngoài hoàng cung, người người đều tới xem, đây cũng là lí do đã mấy ngày nay thánh đô lại loạn như vậy. Những nơi trọng binh canh gác càng thêm nghiêm mật, ngay cả việc vào thành cũng kiểm tra hết sức chặt chẽ. Tuy vậy, trong tình huống này nếu có người muốn trà trộn vào trong thành cũng hết sức dễ dàng, nếu muốn tạo cảnh hỗn loạn thì dễ càng thêm dễ.

Vì là nguyên nhân này, toàn triều trên dưới đều có vẻ như cực kỳ bận rộn.

Trong ba ngày này sứ thần từ các quốc gia đều lục tục vào thành, nếu như trong đó có bất kỳ sai sót nào, thì người phụ trách việc này tất nhiên là không trốn trách nhiệm được. Mà an ninh từ trong đến ngoài thành lại cố tình do Cô Độc Úy phụ trách, Binh bộ thượng thư Vân Phi hỗ trợ.

Cô Độc Hồng thì phụ trách tiếp đãi sứ thần các quốc gia, việc này rõ ràng so với Cô Độc Úy là kém một trời một vực, việc khó khăn liền do Cô Độc Úy tiếp nhận, Cô Độc Hồng lần này là muốn Cô Độc Úy mệt chết. Nói trắng ra là, Thánh Triều thái tử điện hạ này chuyên môn đi bảo hộ sứ thần các quốc gia.

Cô Độc Úy tự mình kiểm tra các lối đi, hoàn toàn không thêm đề ý việc Cô Độc Hồng chơi mình một ván, về mặt thần nhiên chấp hành nhiệm vụ.

Vân Phi mặc triều phục vẫn đi theo sau đến cổng thành, nhìn dòng người đông đi vào không dứt, bắt giặc nhủ mảy. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không khỏi nhìn về phía Cô Độc Úy ở cách đó vài bước, phía sau là một đám hoàng gia thị vệ, lúc này cũng đang dùng ánh mắt quái dị đánh giá bóng lưng cao lớn kia, có loại cảm thụ khó nói nên lời.

Cô Độc Úy áo quần sạch sẽ, khi ánh mắt nhìn quanh, sắc bén như kiếm, giống như có thể nhìn xuyên qua tầng tầng lớp lớp người thấy được phía ngoài thành. Dung mạo tôn quý mà tà mị, hần chỉ đứng đó, người đi ngang qua dù không biết rõ hần là ai, lại luôn quay đầu nhìn lại, cũng có nữ tử lớn mật tiêu sái gần một ít, mặt đỏ tím đập nhìn về phía hần. Đối với những thứ này, hần hoàn toàn không để ý, trong con ngươi hiện ra chút lãnh liệt cùng không kiên nhẫn.

Vân Phi thập phần thương thức thái tử điện hạ trẻ tuổi này, nếu xét về thủ đoạn, Hồng vương gia e rằng cũng không kịp hần. Phía sau, Vân Phi đi thẳng một đường, mắt không rời Cô Độc Úy, nhìn nhìn lại liên tiếp gặt đầu với chính mình. Nhưng sau đó lại nghĩ tới lời đồn về thái tử và con của mình mấy năm nay, cái trán hơi nhăn lại, cũng không biết nên cảm thấy như thế nào.

Tên thủ lĩnh thủ thành vừa nhìn thấy thái tử trong đám người, lập tức nịnh nọt chạy tới, áo giáp trên người phản chiếu dưới ánh chiều tà.

“Tham kiến thái tử điện hạ!” Không biết hần nhìn thấy qua hình dáng của thái tử lúc nào, ngay lúc đó có thể nhận ra liền.

Cánh tay thon dài của Cô Độc Úy khẽ phát, ý bảo hần đứng dậy, “Tuyên bố xuống dưới, không có giấy thông hành, hết thảy không thể vào thành, người vào thành phải đợi ba ngày sau yến hội mới có thể ra khỏi thành.” Cô Độc Úy vừa thấy người đến, liền hạ một mệnh lệnh, mắt quét qua dòng người vào thành.

Vừa nghe mệnh lệnh của thái tử, nam tử kia biến sắc, giống như vừa ăn một đồng phân, hai mắt lóe lóe, giống như có việc gì khó nói.

Cô Độc Úy nhíu đôi mày kiếm, hừ lạnh một tiếng.

Người nọ vừa nghe, liền biết hành động vừa rồi chọc giận thái tử điện hạ, cả người run run, cúi thấp người xuống. Tuy nói thái tử điện hạ không được sùng, nhưng thủy chung vẫn là cao cao tại thượng thái tử điện hạ, mình không thể đắc tội nổi a. Nhưng mà, người phía bên kia hần cũng không thể đắc tội. Nam nhân cả người đỏ mồ hôi lạnh, lại nghe nói thái tử điện hạ thập phần thích nam sắc, trong lòng tò mò không nhịn được vụng trộm nâng mí mắt lên một chút.

Con ngươi đen như hồ lạnh hơi hơi nheo lại, đôi mắt lạnh như băng vừa vặn nhìn vào hần, nam tử đột nhiên run run suy nghĩ, gian nan nuốt nuốt nước miếng, to gan nói: “Hồng vương gia bên kia...”

“Chẳng lẽ bản thái tử làm việc còn phải đợi Hồng vương gia đồng ý hay sao?” Thanh âm lãnh liệt thông thả vang lên.

Nam tử kia cả người lão đảo thiếu chút nữa liền ngã xuống đất, “Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm!” Dù sao có thái tử chịu trách nhiệm, đến lúc đó đổ lỗi lên người hần là được, nghĩ như thế, thủ lĩnh thủ thành thở phào một hơi, truyền mệnh lệnh xuống.

Mệnh lệnh truyền ra, những người vào thành liền than phiền bất mãn, nhưng cũng không thể làm thế nào được.

Nhìn đám người đông dần dần giảm bớt, cái trán của Cô Độc Úy mới hơi giãn ra.

P phía sau Vân Phi từ đầu đến cuối không nói một câu nào, hình dáng vẫn anh tuấn bất phàm như khi còn trẻ, trên người nhẹ phát ra khí tức như thần tiên. Nói vậy, cổ hơi thờ dặc thủ trên người Vân Thiên cũng là có một phần là do hần di truyền.

“Thái tử điện hạ làm như vậy, sợ là sẽ dấy lên không ít phiền toái.” Nghĩ nghĩ, Vân Phi vẫn tiến lên một bước nói.

Cô Độc Úy đương nhiên hiểu được phiền toái trong lời nói của hần là cái gì, có lẽ là nổi bực ản giấu nhiều năm trong khoảng thời gian ngắn không thể không chế được, cũng thế, Cô Độc Hồng tên kia nếu vẫn không chịu buông tha, như vậy hần cũng chỉ có thể một lần nữa lựa chọn con đường có lợi cho hần. Giờ phút này, chỉ cần là Cô Độc Hồng không thương tổn những người bên người của hần, hần có thể dễ dàng tha thứ một chút.

Mặt trời lặn xuống, đuốc đèn xung quanh bắt đầu sáng lên, ánh sáng khiến cái bóng của Cô Độc Úy kéo dài, khuôn mặt tuấn tú tràn ngập tà khí nhẹ nở nụ cười cô đơn. “Chút việc này, ta tự có chừng mực!”

Vân Phi gặt gặt đầu, vì vẫn luôn duy trì thái tử nên hần đối với những chuyện này có chút miễn cảm, cho dù là sai một chút cũng không được. Nếu không phải Vân Thiên cùng thái tử có loại quan hệ phức tạp không rõ kia, có lẽ Vân Phi sẽ hoàn toàn không chút khó chịu duy trì thanh niên này. Nghĩ tới quan hệ giữa con mình cùng với thái tử quan hệ, Vân Phi nhăn mặt, trong lòng hạ quyết tâm muốn kéo dài khoảng cách giữa hai người. Cô Độc Úy không dễ xuống tay, hần cũng chỉ có thể bắt đầu xuống tay với con của mình.

Cô Độc Úy vừa lòng nhìn dòng người bị chặn lại ở bên ngoài thành, xoay người phản phó vài câu với thị vệ ở phía sau, truyền mệnh lệnh của mình xuống.

Lúc này, thánh thành tiến vào đêm tối lại náo nhiệt vài phần, tựa như cả ngày không có lúc nào ngừng nghỉ. Nhìn con đường dài đằng đẵng, Cô Độc Úy lúc này xúc động muốn đến Nhã Các, cũng không biết Thiên Nhi như thế nào? Rõ ràng chỉ mới tách nhau có một ngày thôi, mà giống như đã lâu không thấy hần. Nghĩ đến đây, ánh mắt không khỏi dời qua, nhìn Vân Phi ở trước mắt, Cô Độc Úy vẫn cảm thấy có chút quái dị.

Trong lòng hần sớm thừa nhận sự thật là mình yêu Vân Thiên, chính là này sau này, hần nên đối mặt với người nhà của Vân Thiên như thế nào? Hần cũng

không muốn khiến cho Vân Thiên phải khó xử.

Sau một lúc lâu, chờ bọn tuần tra thị vệ trở lại vị trí, hai người lúc này mới không suy nghĩ thêm nữa, đến chỗ khác tiếp tục kiểm tra.

Có lẽ, hẳn làm thái tử thật sự có chút thất bại, thế nhưng ở chỗ này làm việc tuần tra, Cô Độc Úy không khỏi âm thầm cười khổ.

Đội đoàn người rời khỏi cổng thành, âm thanh bất mãn ở ngoài thành vẫn còn loáng thoáng truyền đến.

Trong thành, giữa dòng người, có người cúi đầu lướt qua bọn họ. Cô Độc Úy tựa như đã nhận ra cái gì, con người co lại, đột nhiên quay đầu, lại phát hiện cảm giác mới này lại theo dòng người tiêu tán đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 19: Thánh Nữ Của Thuật Quốc.

Động tác của Cô Độc Úy khiến cho Vân Phi kinh ngạc, nhìn về hướng hắn đang nhìn, chỉ thấy phía trước là dòng người chật chội mà đi, cùng với tiếng nói cười rôm rả truyền tới, nhưng không thấy chỗ nào có vấn đề khả nghi.

“Thái tử điện hạ phát hiện cái gì?”

Cô Độc Úy không có trả lời, giữa lông mày lại ẩn ẩn có hơi thở rét lạnh, dường như phát hiện được cái gì, lại nhất thời không biết được là sao.

Thật lâu sau.

Cô Độc Úy lúc này mới xoay người uy nghiêm phát tay với đám người phía trước, ý bảo tiếp tục đi tới, đoàn người đi trên phố xá như vậy, hết sức nổi bật.

Tuy vậy, Cô Độc Úy vẫn là quay đầu nhìn thoáng qua một cái, đồng tử cơ hồ muốn xuyên đám người kia tìm kiếm cảm giác lúc này. Đã mấy lần, hắn nghĩ sắp đến, nhưng thủy chung không có hành động nào.

Vân Phi tự nhiên biết Cô Độc Úy phát hiện ra cái gì khác thường, nhìn Cô Độc Úy mấy lần quay đầu nhìn quét qua quét lại, đợi Cô Độc Úy quay đầu lại, suy nghĩ của Vân Phi lại bay trở lại chuyện như thế nào tách con mình với thái tử ra.

“Phách!” lẩn trong tạp âm âm ỉ, theo một góc khác truyền đến một tiếng đập nhỏ.

Trên lầu cách cổng thành không xa, cửa sổ giấy lầu hai trong Nhĩ Các hơi động đập, hiển nhiên là mới bị người đóng lại, đôi mắt như mặc ngọc khuất sau ở cửa sổ giấy, chợt lóe rồi biến mất, như thoáng nhìn kinh hồng!

Không sai!

Đó chính là Vân Thiên canh giữ ở đây một ngày, nàng lợi dụng độ cao lầu hai, theo dõi từng người trong dòng người vào cổng thành qua cửa sổ giấy. Mà nàng đã ngồi ở đây cả một ngày, nhưng không phát hiện người nào khả nghi vào thành. Lại không thể tưởng được là, ở chỗ này lại thấy Cô Độc Úy cùng lão cha của mình, nhớ tới cảm giác miễn cưỡng của Cô Độc Úy, khi nàng nhìn lên thấy cái bóng của bọn họ, liền rất nhanh thu hồi tầm mắt, đợi sau khi bọn họ rời đi nàng mới dám một lần nữa mở cửa sổ, ngẫu nhiên phát hiện trong dòng người có vài người lặng lẽ đến gần đi với nhau, trong dòng người lúc này thật có chút khả nghi.

Vân Thiên đóng cửa sổ giấy lại, mở cửa nhĩ gian đi thẳng xuống lầu.

Khi đi qua lầu một ồn ào, liền thấy mọi người ngừng mọi động tác. Thấy vậy, Vân Thiên mỉm cười với bọn họ, như gió xuân phả vào mặt, thấm tận ruột gan!

Không đợi bọn họ bừng tỉnh nói ra cái người như thần tiên kia là ai, Vân Thiên tự nhiên bước chân nhẹ nhàng rất nhanh ra khỏi lầu.

Bóng trắng kia vừa biến mất, trong lầu, lập tức có người kinh hi la lên, “Đó không phải là Vân công tử sao!”

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cư nhiên xuất hiện ở đây?” Có người không dám tin tưởng kích động, ai oán chính mình lúc này vì sao không có ngay lập tức đuổi theo, đây chính là cơ hội hiếm có a.

Những người từ nơi khác đến, đều bu lại một chỗ, thảo luận những chuyện về mỹ nhân thiên hạ này.

Vân Thiên lúc bình thường ít xuất hiện trước mặt người khác, cho dù là ở trong Nhã Các, nàng cũng rất ít khi xuất hiện. Có đôi khi chỉ cùng Cô Độc Úy hai người ngồi với nhau, ngẫu nhiên, hai người cũng chỉ bận rộn các việc trong các, từ lúc một nhà thế thiếp con trai con gái sau khi thấy được bộ dạng của nàng liền gắt gao theo nàng không thả, nàng lại càng không dễ dàng xuất hiện trước mặt người khác.

Nghĩ đến đây, Vân Thiên lúc này đã hòa vào dòng người không nhận được sờ sờ mặt nạ, thứ này cho dù là ở nhà nàng cũng không dễ gì tháo xuống, trừ bỏ ở trước mặt người nào đó, ngay cả nàng cũng không nghĩ ra được, vì sao duy độc người kia không có phản ứng kia?

Vân Thiên đi vào trong đám người lập tức liền cảm giác được sau lưng có một ánh mắt nóng rực dõi theo mình, bạc môi nhếch lên, lộ ra lúm đồng tiền.

Vân Thiên lúc này có chút hận khuôn mặt của chính mình rồi, có đôi khi nàng có một loại xúc động, muốn hủy đi gương mặt yêu nghiệt này.

Nhớ tới mình đi ra là để đuổi theo người, vút những ý nghĩ kia đi, chạy nhanh đuổi theo bóng người phía trước không xa.

Cũng không biết là do ánh mắt của Vân Thiên quá lộ liễu, vẫn là mấy người kia võ công thấp phần cao mình, hiển nhiên là loáng thoáng phát hiện Vân Thiên ở phía sau, cố gắng từ trong dòng người đông đúc lướt qua, muốn cắt đuôi Vân Thiên ở phía sau.

Vân Thiên phát hiện chuyện này, cũng là hơi kinh ngạc, người có thể phát hiện bản thân thật đúng là rất ít, biết được đối phương phát hiện sự tồn tại của mình, lập tức liền đổi lại phương hướng tránh đi tầm mắt thăm dò của bọn họ ở phía sau, ẩn dấu hơi thở trên người, hòa vào trong dòng người.

Quay đầu lại không phát hiện cái gì dị thường, mấy người kia hai mặt nhìn nhau, đều nghĩ rằng mình cảm giác sai rồi.

Quay đầu lại không phát hiện cái gì dị thường, mấy người kia hai mặt nhìn nhau, đều nghĩ rằng mình cảm giác sai rồi.

Tuy mấy người này không quá chắc chắn liệu thật sự đang có ai theo dõi bọn họ hay không, nhưng vì đề phòng ngửa, vẫn dẫn theo Vân Thiên qua lại vài vòng. Biết những người đó nghi ngờ mình, Vân Thiên cũng không nóng nóng, chậm chậm theo sau bọn họ, chờ họ hết nghi ngờ.

Có lẽ đã xác định không có ai đuổi theo ở phía sau, mấy người gật gật đầu, nhanh chóng hướng tới tây thành.

Vân Thiên nheo đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, phương hướng kia là...

Chính là dịch quán, nơi mà các sứ thần của các quốc gia khác tạm ở, bởi vì lục quốc người tới quá nhiều, này dịch cung cũng chỉ có thể trụ chút hoàng tử công chúa, mà này ngoài cung trạm dịch cũng là cung cấp các quốc gia sứ thần cư dừng là.

(Dịch quán, hay còn gọi là trạm dịch, nơi quan viên nước khác đến ở, ngày xưa Đường Tăng đi lấy kinh hay ở chỗ này trước khi gặp vua mấy nước khác; Dịch cung, tương tự dịch quán, nhưng ở trong cung)

Mím môi mỉm cười, Vân Thiên theo sau mấy người trơ mắt nhìn bọn họ vào dịch quán.

Tóc đen hơi tán loạn trong gió đêm, địa bàn này, thủ vệ tầng tầng lớp lớp, không có đám đông, bóng người dưới tuyết trắng đứng gần đó cực kỳ nổi bật.

Những người bất thường ban nãy đi vào, thị vệ gác cửa cũng không ra tay ngăn lại bọn họ, thực hiển nhiên, đám thị vệ nhận ra bọn người này, nếu không đoán sai, bọn họ chính là sứ thần một quốc gia trong đó. Vân Thiên tâm tình phức tạp nhìn cánh cổng đóng chặt kia, đang cân nhắc xem có nên đi vào điều tra hay không, một thanh âm kinh ngạc đột nhiên vang lên từ phía sau.

“Tại sao ngươi lại ở đây?” Thanh âm trầm thấp cũng không lớn, nhưng rõ ràng mang theo một chút ngạc nhiên vui vẻ.

Vân Thiên trông như thế này, có người nhận ra mình cũng không có gì là ngạc nhiên.

Miệng cười ảm áp, từ từ quay đầu lại, “Tham kiến Hồng vương gia!” Vân Thiên chấp tay nói.

Gương mặt vốn tràn đầy vui sướng trong nháy mắt thay đổi, cực kỳ lạnh lùng. Cô Độc Hồng một thân hoa phục, đứng ở trong đám người trông thập phần xuất sắc cao lớn! Nhưng biểu tình lúc này lại lạnh như băng còn mang theo ba phần giận dữ, vài vị đại thần ở phía sau hẳn thấy sự biến hóa trước sau của Cô Độc Hồng, cũng hiếu kỳ đem đưa tầm mắt hướng về phía thiếu niên như thần tiên kia.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nhìn thấy người này, nhưng khi liếc mắt một cái, mọi người vẫn không khỏi hít sâu một hơi.

Thiếu niên kia lẳng lặng đứng đó, hơi hơi cong môi cười, đôi mắt mặc ngọc ánh nét ôn hòa nhìn về phía mọi người, phảng phất như có ma tính hấp dẫn người khác, khiến cho người ta không thể dời mắt ra nửa phần.

Đây là nguyên nhân vì sao Vân Thiên không muốn xuất hiện trước mặt người khác, bộ dạng như vậy, có đôi khi cũng là một chuyện rất thống khổ, bạn đi đến chỗ nào, bất luận bạn che giấu như thế nào, bạn vẫn như cũ là đối tượng bị mọi người truy đuổi, điểm này, Vân Thiên là cảm nhận rất rõ.

Cô Độc Hồng dời người, đi về phía nàng, âm thanh lạnh lùng nói, “Ta hỏi ngươi, ngươi làm sao có thể xuất hiện ở chỗ của thánh nữ Thuật Quốc?” Khi nói chuyện, Cô Độc Hồng hơi hơi nhíu mày, nhưng mọi người lại phát hiện: khi đang nói chuyện với Vân Thiên, mặc dù giọng điệu của hắn lạnh lùng, nhưng thùy chung vẫn mang theo tí ôn nhu, giống như sợ dọa đến thiếu niên đang đứng yên thấp thoáng trong gió.

Vân Thiên mặc dù nở nụ cười trên môi, nhưng vừa nghe đến hắn nói ra hai chữ thánh nữ, đôi con ngươi mặc ngọc vô ý thức co lại.

## Chương 20: Ân Lộ Trùng

Thuật Quốc, là địa phương thần bí nhất lục quốc, là nơi ở của người trên vạn người Thánh nữ! Nghe đồn rằng, nàng trước giờ ít khi bước khỏi Thuật quốc Thánh nữ điện một bước, cho dù là người của Thuật Quốc muốn nhìn thấy Thánh nữ cũng là chuyện không có khả năng, mà người duy nhất có thể diện kiến Thánh nữ chỉ duy có hoàng đế nước đó, nói Thuật Quốc này thần bí còn không bằng nói Thánh nữ Thuật quốc thần bí.

Có lời đồn nói Thánh nữ này có vu thuật\* (\* là mấy thuật sử dụng tâm linh, hay linh lực này nọ) lợi hại, vấy tay một cái liền khiến người thần trí không rõ, có thể làm người ta tin nàng bởi có nhiều người trong lời đồn này bán mạng cho nàng. Cái chính thực hư những lời đồn đã này, sợ cũng chỉ có vị thánh nữ kia là rõ ràng, các quốc gia khác sau khi nghe lời đồn này cũng không dám đi gây chuyện với Thuật quốc nữa.

Từng có một hoàng đế một nước không tin chuyện tà thần này, ngầm mệnh cho tử sĩ xuất sắc nhất của mình lên vào Thánh nữ điện, người kia thực đi vào được. Nhưng từ đó không nghe hần có bất kì tin tức gì truyền về, hoàng đế nghi hoặc, trong lòng lo lắng lời đồn kia trở thành sự thật. Như vậy qua ba năm, ba năm sau đúng lúc lục quốc chi yên, vừa vận tổ chức tại quốc gia của tên hoàng đế kia, ngay thời điểm hoàng đế nghênh đón sứ thần Thuật Quốc, hóa ra lại là tử sĩ hần phái tới dò thám Thuật Quốc Thánh nữ điện. Hoàng đế kinh ngạc toát mồ hôi, bởi vì vô luận hần có thử lòng bao nhiêu lần, thì tử sĩ kia vẫn dứt khoát làm thần dưới Thuật Quốc triều, lấy chuyện đó, về sau không có bất kì người nào dám nuôi ý nghĩ ám sát Thuật quốc thánh nữ trong đầu.

Thường thường là loại này hư hư thật thật gì đó, nhất hù dọa lòng người.

Chính là Vân Thiên vẫn không khỏi nghi hoặc, nhiều năm đã qua như vậy, Thuật Quốc thánh nữ cũng không có lần nào đến, vì sao lần này một mình xuất hiện ở Thánh Hoàng?

Hiểu biết của Vân Thiên đối với Thuật quốc này không tường tận, ngoài những lời đồn thổi cũng chỉ tìm được vài manh mối nhỏ, hơn nữa thật giả khó phân biệt, phân không rõ không phải thật không phải giả. Nhưng điều duy nhất nàng để ý, là mấy người nghênh ngang đi vào nơi ở tạm của Thánh nữ, xem bóng dáng, có thể đoán ra đó là ba nam hai nữ, hơn nữa trong đó một nam một nữ tuổi còn khá trẻ.

Nhìn thiếu niên đứng trong gió không nói lời nào, Cô Độc Hồng không khỏi nhẹ nhàng nhún mày, "Ban đêm ở Thánh thành cũng không phải thực an toàn, vẫn là nhanh chút rời khỏi đây đi." Nói xong, nhìn Vân Thiên thật sâu liếc mắt một cái, dường như người này có chuyện không muốn nói, hần cũng sẽ không tìm hiểu thêm cái gì. Liền ngay cả người bên ngoài cũng nhìn ra Hồng vương gia thể nhưng lại rất thiên vị thiếu niên này a, tỷ như, nếu là những người khác đứng ngang nhiên trước dịch quán của Thuật quốc Thánh nữ, nhìn chăm chú thật lâu, sớm bị Hồng vương gia sai người bắt thi hình rồi a. Nhưng duy độc chỉ có thiếu niên trong lời đồn này hết lần này đến lần khác đặc biệt, những người để ý không khỏi đem ánh mắt dừng trên người Vân Thiên dò đến khuôn mặt băng sơn của Hồng vương gia.

Vân Thiên thói quen khẽ nhếch môi cười, ánh trắng nhàn nhạt lộ vẻ thánh khiết quang huy! Mọi người như thấy được thần tiên hạ phàm, không khỏi đem ánh mắt đổ dồn về phía nàng, lại không dời đi được nửa phần.

Thói quen bị ánh mắt này nhìn chăm chăm, Vân Thiên cũng không để ý, chỉ cười nhạt nhìn Cô Độc Hồng, rồi xoay người định dời đi

"Khoan đã..." giống như bị khiển, ngay lúc Vân Thiên xoay người, ma xuôi quỷ khiến như thế nào mà hần lại gờ tay ra cản đường.

Vân Thiên nghi hoặc quay đầu, "Hồng vương gia còn có cái gì phân phó sao!" Thanh âm thấp phần ôn nhu, lại luôn mang theo hơi thở cách người ngàn dặm, làm cho người ta khó có thể tới gần.

Cô Độc Hồng giống như có cái gì bị ghen lại, trên khuôn mặt băng lãnh lóe lên một tia dị sắc khó phát hiện, chỉ thấy bàn tay của hần đột nhiên đưa ra lại thu về. "Không có chuyện gì, lần sau không có việc thì đừng nên đến nơi này..." Tới nay nếu không phải gặp được hần, nếu là những người khác thấy được, sợ là sẽ hiểu lầm nàng.

Mặc cho Cô Độc Hồng còn muốn nói gì đó, Vân Thiên cũng chỉ cười gật đầu, cũng không xoay lại người, một mạch rời đi.

Nhìn Vân Thiên vòng qua một góc tường cao cao, biến mất sau bóng tối mọi người mới thu hồi lại tinh thần. Lần này nhìn đến vị lãnh khốc Hồng vương gia, hần nẫu tràn đầy vẻ lo lắng, mọi người như bị đánh một cái Kích Lãng, như người từ trong mộng tỉnh dậy. (Đoạn này ta chém)

Cô Độc Hồng sắc mặt không tốt dẫn chúng thần vòng theo dịch quán Thuật Quốc Thánh nữ vòng đi, phía sau quần thần sắc mặt khác nhau, thậm chí có người ngẩng đầu nhìn Cô Độc Hồng, thần sắc lộ ra vẻ quái dị, dọc theo đường đi nhưng không ai dám nói cái gì.

Sau khi mọi người rời đi, tại chỗ kia lại xuất hiện một vạt áo màu trắng.

Rất xa, Vân Thiên đã quay trở về, trong con người mặc ngọc không phải là ôn nhu, mang theo thần sắc trước nay chưa từng có lạnh lùng, hạ thấp tầm



mắt nhìn đường lúc này đuổi theo bọn họ

Coi theo con đường theo dõi mà phân tích, căn bản sẽ không thể phát hiện ra nàng được, không kể là người có võ công cao tới đâu, độ miễn cảm có tốt như thế nào thì cũng không có khả năng phát hiện ra nàng ở giữa đám người nhộn nhịp. Trừ phi...

Nương ánh trăng, Vân Thiển ngồi xồm lên

Có lẽ nguyên nhân là bóng cây chóp lên, nàng có thể cảm giác được bọn họ chạm xuống rất lạ, có cái gì đó nhẹ nhàng nhấp nháy. Vân Thiển hơi kinh hãi, theo dấu kiểm tra một cái cây nhỏ, đối với vật không bị dấu chân vòng qua kia nàng nhẹ nhàng nhặt lên.

Vân Thiển cũng có kiến thức rất tốt, biết ở dị giới này cũng tồn tại nhiều thứ kì dị đi. Càng cẩn thận nhìn, Mặc Ngọc con người cũng càng mỉa mai càng tế \*, giống như phát hiện điểm bất ổn gì.

Đây là một loại ẩn lộ trùng ( trùng làm mất dấu đường đi hay gì gì đó ), đặt ở nơi bình thường liền bị nhìn nhầm thành một con sâu nhỏ, nhưng là nếu là người có ý đồ có thể lợi dụng rất tốt, loại này sâu tuyệt phẩm tốt nhất giúp che dấu hơi thở, hơn nữa người khác sẽ không đạp chết. Mềm mại đa tạp phần cứng còi, hình dáng bên ngoài cũng chia làm nhiều loại biến dị.

Tỷ như, này là màu vàng đậm, như vậy nó chính là theo mặt nhan sắc thay đổi, có thể cắn mất vết chân người đi trên mặt đất cùng hơi thở, chỉ cần người nọ hơi thở vừa đi, này sâu sẽ biến mất tại chỗ đó, nghe qua thập phần thần kỳ, sâu này cư nhiên là cao thủ che dấu!

Chuyện này cũng chỉ là đọc trên sách mà biết, nhưng không được ghi chép tỉ mỉ, đối với loại trùng này nàng cũng không thật hiểu biết. Lại không ngờ lại xuất hiện trong cuộc sống của nàng. Lập tức, nhìn mấy con ẩn lộ trùng còn lại, liền ngưng mắt nhìn.

Nếu là ở trước kia, nàng tuyệt không hội những tay việc này, nhưng là về người kia, lại bị vây trong Thánh Hoàng, nàng không thể không đi quan tâm một chút.

Dường như cảm giác được cái gì, Vân Thiển đột nhiên quay đầu, xuyên thấu qua bóng tối có thể nhìn thấy một cái đầu vừa ló ra khỏi vách tường.

Người ở đằng kia biết, khi đầu mình vừa để lộ ra đã bị nàng phát hiện, hiển nhiên là bị dọa đến sửng sốt một chút, không kịp thu lại ánh mắt điều tra lại vô tình bị Vân Thiển bắt gặp.

Làm nàng không chút do dự liền đứng dậy, tầm mắt người nọ mới nháy mắt rút trở về.

Xuyên thấu qua mặt nạ màu trắng, Vân Thiển có thể cảm giác được người nọ đứng là một trong những người mình theo dõi lúc đó. Thực hiển nhiên , những người đó lo lắng nên lại đến trạm dịch Chu Biên rà sát một lần, Vân Thiển liền đoán rằng , bọn họ đêm nay là muốn thực hiện một hành động gì đó.

Dường như có cái gì vậy thoáng qua trong đầu, nhìn kia vách tường xanh cao cùng với những thị vệ gác cửa cao kia, Vân Thiển không khỏi thầm mắng một tiếng: ngu xuẩn!

Cô Độc Úy!

Giống như nhớ tới cái gì, Vân Thiển trong đầu hiện lên tên của hắn! Cũng không biết là gió đêm thổi trúng nàng rất lạnh, vẫn là nhớ tới cái gì đáng sợ, chỉ thấy thân thể của nàng từ ở trong gió nhẹ nhàng run rẩy một chút.

Vân Thiển thầm nghĩ một tiếng không xong, sắc mặt buồn bã, xoay người liền trở về bay nhanh chạy tới. ( Nguyên văn vậy a.)

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 21: Nhã Các Có Người Chết.

Vội vàng trở về Vân Thiển mới nhận ra mình bị người kia lừa bòn, trong lòng sâu não , nói cho cùng , là do mình quá xem thường đối phương.

Bây giờ nàng chỉ không hiểu là, thánh nữ kia vì nguyên nhân gì lại xuất hiện ở Thánh Hoàng triều? Mà vì sao lại không ở dịch cung đặc biệt chuẩn bị cho nàng ta mà lại chọn dịch trạm bên ngoài? Nàng ta có mưu đồ gì sao?

“ Công tử!” Đột nhiên một lam y nam tử từ trong đám người lách mình , bám sát theo nàng.

Lam y nam tử xuất hiện , làm cho su bất an trong lòng nàng lại càng thêm sâu một phần , nhưng bước chân lại không hề dừng lại một chút. " Có chuyện gì?"



Lam y nam từ mặt tái xanh , trầm giọng nói. " Công tử , Ngô đại nhân người Lô quốc đột nhiên chết."

Vân Thiên khẽ mân môi mỏng , con ngươi mực ngọc khẽ neho lại , tản ra khí lạnh nhẹ nhẹ. " Chuyện xảy ra từ khi nào?" Vậy là Ngô đại nhân Lô quốc chết , trong lòng nàng không hiểu , vì có gì hấn lại chết? Chẳng lẽ kẻ thù của hấn giết chết? Mà tại sao lại ở Thánh Hoàng triều mà làm , hơn nữa hết lần này tới lần khác lại khiến hấn chết vào lúc này?

Lập tức nhiều vấn đề đồng thời hiện.

" Đã hai canh giờ trước." Lam y nam từ khẽ khom người , lãnh âm tràn ra. " Vô duyên vô cớ lại chết ở Nhã Các

Chân mới vừa bước một nửa , trong lòng Vân Thiên nổi lên dự cảm không rõ, " Nhã các" Hai chữ này theo khóe miệng của nàng lạnh lẽo tràn ra.

Hai canh giờ trước , nàng vẫn ngồi trong nhĩ gian kia nhìn chăm chăm vào từng người vào thành, mà lúc đó có người ra tay trên địa bàn của nàng.

Đây là lần đầu tiên có người có đủ khả năng giết người bên trong Nhã các , ở ngay tại thời điểm mà nàng không hề phòng bị, hơn nữa còn có thể vượt qua ánh mắt của biết bao người, có thể thấy được cách xử lý của bọn họ đã đem người của mình thuận lợi ẩn thân , đến khi họ hoạt động đã không còn trong tầm mắt của người khác. Địa bàn của mình lại bị người khổng chế , nhất thời khiến nàng tức giận.

Ai cũng biết chỗ dựa sau lưng Nhã Các này là Thái tử, nếu có chuyện gì xảy ra thì hấn cũng không trốn khỏi trách nhiệm, huống chi , mà Ngô đại nhân kia lại là đại thần nằm trong sự bảo hộ của hấn. Cô Độc Úy có trách nhiệm bảo vệ những người này an toàn, nhưng hôm nay lại ở ngay chỗ của hấn xảy ra án mạng , hoàng đế bên kia sớm muộn thế nào cũng sẽ tìm đến hấn.

“ Vì sao người chết đã hai canh giờ trước mà bây giờ người mới đến nói với ta?” Vân Thiên lạnh giọng hỏi .

Lam y nam từ cúi người nói. " Thuộc hạ là mới từ trong mà ra , mới lấy được thông báo của mọi người , hành tung của công tử trước giờ chỉ có thuộc hạ rõ ràng .....” Câu nói kế tiếp hấn không nói ra.

Vân Cận mới biết hành tung của mình từ lam y nam tử này ra , những người khác nàng căn bản không thể dễ dàng tìm ra vị trí chính xác của nàng. Mà trước đó nàng đã phái hấn đi quan sát mọi động tĩnh trong cung , mà khi nàng rời đi cũng không nói mình sẽ đi đâu , hấn lúc này có thể dụng phải mình sợ là đơn thuần vận khí chiếm đa số .

Vân Thiên gật đầu một cái , cũng không có ý trách cứ gì.

Hai người vừa đi vừa nói , bước chân thật nhanh .

“ Thái tử điện hạ bên kia như thế nào?” Bây giờ nàng chỉ lo Cô Độc Úy e là gặp chuyện rắc rối rồi , nhưng rất rõ ràng , lần này , Cô Độc Úy không tránh khỏi có liên lụy.

Lam y nam tử hơi ngưng trọng , mới chậm rãi nói , “ Thuộc hạ lúc từ trong cung đi ra thì đã thấy Thái tử bị hoàng đế triệu vào cung, e là dữ nhiều lành ít.”

Xảy ra loại chuyện như thế này , chịu thiệt chỉ có mình Cô Độc Úy , cũng chỉ có mình hấn chịu trách nhiệm a.

Trong đầu liền hiện lên một bóng dáng thoáng qua, trong lòng Vân Thiên càng bất an, nàng cũng không quên còn có Lô quốc Thái tử đang ở bên trong Nhã các của nàng , người kia thế nào cho phép thủ hạ của mình chết ở trước mắt của hấn? Nếu như nàng suy đoán không sai, Ngô đại nhân ki một mạch đi đến Nhã Các chỉ có thể là đi diện kiến Lô quốc thái tử kia đi.

Lô quốc thái tử này là có ý định gì, chẳng lẽ hấn ở lại Nhã các vì muốn hãm hại Cô Độc Úy? nhưng vì sao hấn lại làm như thế.

Nàng càng nghi ngờ thì càng vấp phải nhiều điều khó hiểu , trong lòng càng bất an.

Bước chân càng nhanh thêm mấy phần , Lam y nam tử theo sát phía sau.

Lúc hai người họ chạy đến Nhã Các , xa xa liền nhìn thấy bên ngoài người đứng vây xem như núi, hiển nhiên là thi thể kia cũng không có người dời đi, Vân Thiên cùng Lam y nam tử nhanh chóng rẽ người đi vào , thấy là nàng , mọi người cũng tránh một đường.

Vừa vào , Vân Thiên đã nhìn thấy thi thể nằm trên sàn , người này hiển nhiên là đến tìm Lô Quốc thái tử , nhưng chưa gặp được người đã bị giết chết.

Con ngươi dưới mặt nạ co rụt lại , trong lòng càng căng thẳng một chút.

Những người bên trong Nhã Các đã bị hạ lệnh không được rời khỏi một bước, mới vừa nãy vẫn còn ở đây ca múa náo nhiệt bây giờ đã là một mảng tử khí thâm trầm, trên mặt mọi người ai cũng có điểm âm u.

Trên đất đã sớm có những quan viên đến nghiệm thi thể , đương lúc xem xét các thi thể mọi phía, những nơi khác còn có một vài thi thể nằm la liệt , cách có chút xa , Vân Thiên không thể nhìn thấy rõ mặt những người nọ.

Cách đó không xa là bốn người đi sứ của Lô Quốc , Tây Lâu Mạch sắc mặt thâm trầm , ánh mắt tà mị vương đầy lạnh lẽo.

Người của hấn cư nhiên lại chết ngay dưới mắt của hấn , tất nhiên tâm trạng không dễ chịu.

Giống như , Vân Cạn biết được có người ở bên trong Nhã các của nàng giết người , hơn nữa nghĩ đến đây trong lòng càng thêm lo lắng , người này nàng đến bây giờ còn chưa biết là ai , và làm sao có thể giết được người này , trong lòng nàng nhiều nhất cũng là giận. Nhưng nàng biết , giận dữ cũng bây giờ không quan trọng , thiết yếu bây giờ là nghĩ biện pháp thu xếp , mà Cô Độc Úy bên kia làm sao thu xếp?

Vân Thiên vừa xuất hiện ở Đại môn Nhã các, những người của Nhã các vốn còn lo lắng trong lòng , điều lộ vẻ mặt tươi tắn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 22: Vào Cung

Ghi lại trạng thái của thi thể , trừ hai mắt trợn trắng , đôi môi trắng bệch bên ngoài , trên người không có tổn thương nào khác. Trong miệng cũng không gì khác thường , nhìn đến cũng là đã chịu qua thống khổ mà chết.

Đem thứ đang cầm trên tay đặt xuống , nhìn lên khuôn mặt của Doanh Doanh , “ Trước khi hấn chết có điểm gì thường gì không?” ở tại chỗ nàng giết người , e là cuộc sống sau này cũng không còn thanh bình nữa.

Doanh Doanh cau mày thật chặt, khuôn mặt nặng nề khẽ lắc đầu, kì quái là người này cư nhiên lại vô thanh vô thức mà chết, ai cũng không thấy hấn là bị giết như thế nào, hơn nữa chung quanh cũng không có nhân vật nào khả nghi xuất hiện , nếu là có người trong nháy mắt giết chết hấn, lấy những cao thủ bên trong Nhã Các cũng sẽ có thể nhìn thấy điểm tình quái , nhưng đằng này...

Vân Thiên gật đầu một cái , nhìn thị vệ mang thi thể rời khỏi Nhã Các không nói thêm lời nào nữa.

" Doanh Doanh , đem đám người này giải tán trước , chuyện này chưa điều tra rõ , Nhã Các đóng cửa , không buôn bán."

" Ân." Doanh Doanh đem mấy người trong Nhã Các nhanh chóng đuổi mấy người khách vậy xem nhanh chóng rời khỏi.

Vân Thiên xoay người nhìn Lô quốc Thái tử., “ Thái tử xin hãy an tâm, Vân Thiên can đoan có thể cho các vị một câu trả lời thỏa đáng , hy vọng Thái tử có thể kiên trì một khoảng thời gian” khuôn mặt mang vẻ ôn hòa , đi về phía Tây Lâu Mạch đang đứng cạnh cầu thang.

Đôi mắt hoa đào nhìn xuyên qua chiếc mặt nạ , nhìn sâu vào con ngươi mặc ngọc , giống như thâm dò , cũng giống như nghi hoặc , cuối cùng vẫn không nói gì cả.

“ Hừ! Ngươi đại nhân của nước ta chết tại trên địa bàn của ngươi , Vân công tử là muốn chối tội?” lam bào nam tử hừ lạnh một tiếng , lời nói như kim châm không thấy máu.

Hấn thật nói không sai , nàng chính là muốn trốn cái tội danh này , mọi chuyện không phải do người của nàng làm , đâu có chuyện vô duyên vô cớ gán tội thay người khác chứ.

Vân Thiên cũng không tức giận , ánh mắt chứa sự vui vẻ vẫn nhìn Tây Lâu Mạch, nơi này người duy nhất làm chủ chỉ có hấn.

“ Bất Hổ.....” Tây Lâu Mạch liếc hấn một cái , Bất Hổ chỉ đành nuốt cục tức này vào trong , lui về phía sau.

“ Bỏ cung chờ Vân công tử đến giao phó.....” muốn nói thêm mấy lời , nhưng vì khuôn mặt vui vẻ dưới mặt nạ , hấn cũng đành mím môi lại.

Vân Thiên cười yếu ớt nói lời cảm ơn , “ Lô quốc Thái tử , Nhã Các này e là không ở được , xin người hãy dời đến dịch cung nghỉ ngơi.” lời này là nghĩ cho hấn mà nói , chuyện phát sinh ở đây , hấn đường đường là thái tử không nên nán lại đây nữa.

Tây Lâu Mạch nhìn nàng một cái , chỉ đơn thuần là nhìn qua , nhưng cái nhìn này rất sâu , rồi đi lướt qua nàng , mang theo hơi thở đặc biệt

Chạy về phía Vân Thiên , Doanh Doanh nhìn nàng nói mấy lời liền khiến bọn người kia dời đi liền thở ra một hơi.

“ Công tử , kế tiếp chúng ta phải làm như thế nào?”

“ Người đứng đằng sau vô cùng kì quái , ta nghĩ hấn là muốn giết chết đại nhân này bên trong Nhã Các. ” Vân Thiên khẽ mím môi môi , ánh mắt xuyên thấu qua cửa , nhìn ra phương hướng xa xôi.

Hai người sau lưng cả kinh , “ Công tử , vậy ngươi mới vừa .....” Vì sao không nói rõ với Lô Quốc thái tử kia.

Vân Thiên đột nhiên hừ lạnh một tiếng , “ Không người nào dám bày kế chúng ta mà có thể yên ổn mà sống được. ” trong hơi thở mang theo sự ôn nhu

lúc này chột biển ảo.

Hai người đứng phía sau nhìn nhau một cái , đây là lần đầu tiên nhìn thấy công tử biểu lộ thần khí này , bởi vì sự tình lần này thực khiến cho nàng vô cùng tức giận.

“Lam Y , bên Thuật quốc Thánh nữ người điều tra kĩ càng một chút , về phần Nhã Các Doanh Doanh vẫn là ở lại đây trông coi , ta muốn vào cung một chuyến .....” cũng không biết cô độc úy kia mà thế nào.

Lam y nam từ gương mặt trầm xuống , “ Công tử hoài nghi Thánh nữ đến từ Thuật quốc thiết kế giết chết Ngô đại nhân? ” nhưng bọn họ vốn không thù không oán gì với nhau , vì sao nàng ta lại làm như vậy?

Nhìn hiện trường e là có liên quan đến vụ thuật , trừ những người Thuật quốc là đáng hoài nghi nhất , nàng thật sự là không nghĩ ra còn có ai có khả năng làm chuyện này.

“Nhưng đây chỉ là nghi ngờ , chúng ta bây giờ là cần có nhân chứng vật chứng , nếu không tội danh giết chết đại thần nước khác sẽ đổ lên đầu chúng ta , chịu trách nhiệm a.....” mà đích liệu đến cuối cùng là với Cô Độc Úy.

Sự tình lần này so với tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, lại ở nơi này mà lại để cho mọi chuyện xảy ra , đây cũng là vì nàng quá sơ suất.

Vân Thiên một lần nữa coi hắc mã , chạy thẳng tới ở trên đường cái , lần này nàng cũng không sợ đã quấy rầy việc buôn bán chung quanh nữa , một lòng nghĩ đến phải nhanh chóng vào cung .

Thân ảnh bạch y bị gió đêm thổi cuộn cuộn, đôi mắt đen như mực cũng chìm vào trong đêm tối. Đêm nay , ngay cả ánh trăng cũng nép mình sao những đám mây đen.

Phảng phất giống như ngày đó mười năm trước , nàng cũng như vậy xông thẳng vào hoàng cung , chẳng qua là khi đó là vì Bích nhi tỷ tỷ , nhưng lần này , là vì cô độc úy. Nam nhân ngốc nghếch đó , có phải hay không vì nàng mà gánh hết tội danh.....

Hoàng cung như cũ xanh đỏ hoa lệ , chẳng qua là , nàng lúc này tâm cảnh lại bất đồng mười năm trước .

Thủ vệ bên ngoài hoàng cung dày đặc , đột nhiên thấy một bóng dáng màu trắng vũ đi đến , lấy làm hơi sợ hãi.

Kể từ lần trước về sau , thủ vệ chưa từng nhìn thấy vị Vân công tử trong lời đồn một lần nào nữa , nhưng mọi người đều biết lần này Vân Thiên xuất hiện ở hoàng cung , là vì ai mà đến , nghe nói Ngô đại nhân Lô quốc , đột nhiên chết bên trong Nhã Các , sợ là chuyện này nàng cũng không thoát khỏi có liên quan.

Một thủ vệ hảo tâm giúp kéo dây ngựa , để nàng bước xuống , “Cám ơn!” Vân Thiên thật lòng nói cảm ơn , khí độ đúng là có chút vui vẻ.

Thị vệ kia nét mặt liền đỏ lên , tại hoàng cung Mỹ nhân nào mà chưa từng thấy qua , nhưng trước mắt cái này cũng là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân , ngay cả nhẹ nhàng cười một tiếng , liền làm người ta tâm thần sáng khoái , nhịp tim đập dồn dập !

Hồi đó , khi nàng còn nhỏ đã người gặp người yêu , lúc này mới mười bốn tuổi thì phải đeo mặt nạ , nếu mà tháo xuống không biết có bao nhiêu người không kháng cự được. ( \* P/s: Thế mới bảo Hồng nhan họa thủy. Mà còn họa nhiều lắm..)

Vân Thiên dĩ nhiên không biết tâm tư vị thị vệ đại ca này , chỉ một lòng muốn hỏi: “Thị vệ đại ca , có nghe được thông tin gì về Thái tử không?” Hoàng đế từ lần đó trở đi liền bắt đầu ít thân cận với Cô Độc Úy nữa , lần này sự thể nghiêm trọng , nếu không xử lý tốt không chừng sáu quốc yên , còn năm quốc yên thôi a.

Thị vệ lắc đầu một cái , bọn họ canh phòng ở ngoài đại môn , có thông tin gì e là người được biết cuối cùng đi.

Vân Thiên bây giờ cũng không phải là Vân Thiên trước kia , không thể tùy ý xuất nhập hoàng cung , đối với chuyện của Cô Độc Úy nàng có chút quan tâm.

“Vân đại nhân cũng bị cùng nhau gọi vào cung , sợ chuyện này cũng sẽ làm liên lụy tới Vân đại nhân . ” Chuyện Nhã các chết người được truyền đi rất mau , chưa qua mấy canh giờ thì mọi người cũng đã biết cả , thị vệ này cũng là vì nghe được chút thông tin.

Sắc mặt Vân Thiên trầm xuống , thiếu chút nữa liền quên , cha mình lần này là chủ động đi giúp đỡ Thái tử , nàng cốt lo lắng cho Cô Độc Úy lại quên đi mất phụ thân cũng có liên lụy.

“Thị vệ đại ca , có thể để cho Vân Thiên vào cung một chuyến hay không? ” Phụ thân nàng mặc dù còn trẻ từng là bạn tốt của hoàng đế , nhưng nàng cũng không có quên đi mười năm trước hoàng đế có thể có bộ dáng như vậy, tùy thời sẽ ban cho phụ thân tội chết.

Thị vệ kia hiểu được là nàng muốn vào cung cầu tình , cửa này cũng vì nàng mà mở ra.

“Đa tạ!” Vân Thiên cũng không nghi ngờ hấn , vào cửa cung , lại một lần nữa nhìn hai bên tường rào cao lớn , có cảm giác trống trải mà xa cách thế.

Đêm đó mười năm trước , vì khẩn cấp mà nhảy tường , hôm nay nàng lại một lần nữa ném thử cảm giác đó , nhưng phía trước một bóng dáng kia dựa vào tường khiến cho nàng bỏ đi cái ý niệm đó.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 23: Hắc Ngươi Không Được Động Tới.

Nửa khuôn mặt trắng nõn lộ dưới mặt nạ , trong bóng đen mờ ảo , Vân Thiên có thể nhìn xuyên thấu qua ánh sáng kia , thấy một đôi gò má lãnh tuấn góc cạnh rõ ràng. Tựa hồ nghe được một số âm thanh từ phương xa truyền đến , mi cong rũ xuống , mặc ngọc ngời khẽ động , một đôi con ngươi thâm thúy , đang nhìn hướng nàng đi đến khẽ nháy lên tia sáng lạnh cùng nhàn nhạt đau đớn.

Có lẽ là có chút mong đợi , nhưng , khi hắc thấy bóng dáng thanh mảnh đi tới từ bên hành lang dài kia , môi mỏng khẽ nâng lên một chút nụ cười tự giễu.

“Ngươi đã đến rồi!” đầu nép sau vách tường đen khẽ ngước lên nhìn bầu trời màu lam nhạt của tháng này. ( Nguyên văn: Là màu trắng nhưng từ này đúng nghĩa nên là lam nhạt. ) ( P/s: Có chút không hiểu câu này lắm )

Ngươi đã đến rồi.

Ba chữ này khiến cho Vân Thiên đứng cách hắc mấy bước đột ngột dừng chân lại , trong lòng hơi lạnh , nhưng cũng không tới mức biểu lộ lên mặt , “ Hắc thế nào....” Cô Độc Hồng đợi mình , e là đã biết mình sẽ đến đây đi , lính gác cửa kia hắc cũng là do hắc phân phó. Điều này , để cho Vân Thiên ý thức được , Cô Độc Hồng của ngày xưa không còn tồn tại nữa , người đứng trước mặt nàng đây không phải là Cô Độc Hồng mà nàng từng biết.

Con ngươi đen nhánh của Cô Độc Hồng khóa chặt trên người nàng , một thân tuyết trắng như nàng trong đêm tối thật nổi bật , vào giờ phút nào đập vào mắt hắc lại khiến hắc cảm thấy đau...

“Người vốn là như vậy , chỉ cần là chuyện của hắc ngươi liền mất đi lí trí...”.

Vào cái ngày tuyết đó.

Hắc đã rõ ràng nói.

Hắc rõ ràng nói qua họ sẽ mãi là bạn tốt , nhưng từ đó về sau , hắc cũng rất ít thấy một màn kia làm người ta hướng tới bóng dáng của .

Vân Thiên liếc nhìn qua , không nhìn tới đôi mắt đen như mực mang theo một chút ưu thương kia.

“Nguyên lai là ngươi.” nàng nhàn nhạt lên tiếng .

Nàng không nghĩ tới , sẽ là hắc. Nàng nghĩ tới Thuật quốc Thánh nữ , nghĩ tới người của những nước khác , cũng nghĩ tới chính là Lô quốc Thái tử kia , lại duy chỉ có không nghĩ tới là hắc. Có phải bởi vì nàng tin nhiệm hắc không.

Con ngươi Cô Độc Hồng lóe hàn quang , “ Không phải là Bồn vương ra tay .....”

Ánh mắt Vân Thiên khẽ chuyển , nhìn một thân hoa y dân chặt , thoáng một cái đang ở trước mắt , hơi thở trầm ổn đột nhiên có chút thờ dốc , tại chỗ nàng đứng cơ hồ toát một mùi hương tóc , là mùi của một loại hương liệu đến từ cường quốc. ( P/s: Bỏ tay đoạn này , có bạn nào đọc bên vietphrase hiểu xin giúp. )

Nàng khẽ nâng mắt , nhìn về phía con ngươi đen như mực của hắc , như muốn nhìn thấu tất cả,

Bên trong mang theo sự lạnh lẽo , cũng không còn sự ôn nhu như ngày xưa nữa , Vân Thiên dứt khoát dời mắt , không muốn tiếp tục nhìn nữa.

Thấy nàng ngay cả một ánh mắt cũng không tình nguyện cho mình , lãnh môi mỏng khẽ mím chặt , hai cách tay thon dài chế trụ người nàng , để cho nàng nhìn thẳng vào mình. Ánh mắt của hắc trung dần dần lộ ra sắc bén , nhìn Vân Thiên một lúc , chỉ cảm thấy cổ họng chợt khô khốc , ngay cả một chữ hắc cũng không nói ra được.

Đôi môi căng mọng khẽ cong , nhưng cũng không nói một lời nào.

Trong không khí một mảnh im lặng.

Vân Thiên , ngươi có biết , không riêng gì hắc Cô Độc Ủy luân hãm , trong ngày tuyết đó , hắc Cô Độc Hồng cũng bị sa vào. ( P/s: Đây thì lười tình , còn nhiều người lắm anh Hồng ạ. ). Cầm hai vai của nàng , khẽ nắm chặt.

Tựa hồ nhận ra sự biến hóa này , Vân Thiên nhu nhu nhìn hắc , con ngươi đậm nhả ( Lãnh đạm + Thanh nhả ) gần như trong suốt , thanh thuần như tuyết

Nàng luôn là ôn nhu như thế .

Cô Độc Hồng chính là sợ sự ôn nhu này.

Cô Độc Hồng đột nhiên buông nàng ra , để lại một bên bóng lưng , “ Loại chuyện như vậy còn chưa đến phiên Bôn vương làm , Thiên không cần hoài nghi là Bôn vương đã hạ thủ .....” còn chưa tới một bước kia , hấn quyết không sẽ dễ dàng xuất thủ .

Thông minh như Vân Thiên , người phải là hiểu ta đi .

Nhưng Cô Độc Hồng đã xem nhẹ sự quan tâm của Vân Thiên với Cô Độc Úy , trong tâm nàng hấn đã chiếm một vị trí quan trọng.

“ Bất kể như thế nào , hấn , người không động được .....” nếu không , ngay cả chính người cũng sẽ không thoát khỏi.

Đến lúc đó , mặc dù nàng không muốn hấn chết , nhưng không còn cách nào khác nữa.

Khi nàng nói những lời này , Cô Độc Hồng hấn có thể cảm giác rõ rệt , kia một cổ hàn băng truyền đến tận tâm , là đau thấu xương !

Hấn xoay người lại , cúi đầu nhìn nàng.

Lần này , trong con người màu đen sẫm của hấn nhiều hơn một phần quyết tuyệt.

“ Nhưng , lần này , Bôn vương sẽ đích thân đưa hấn vào tù .....” phảng phất như một loại bùa đòi mạng , trong người đen tuyền kia lóe lên tia lệ khí.

Vân Thiên thấy được trong mắt hấn một tia quyết tuyệt cùng sát ý , kia con người mặc ngọc lạnh lùng híp lại.

“ Cô Độc Hồng , người sẽ hối hận .....” Cô Độc Úy cũng không có ngu ngốc như vậy , hấn chẳng qua là không muốn tranh giành gì nữa thôi. Nhưng nếu Cô Độc Hồng giờ phút này chọc giận hấn , thì là đi tìm đường chết.

Cả người tỏa ra hàn khí , hắc mâu trong tròng mà lạnh lùng đến bức người . “ Bôn vương từ một khắc bước khỏi Hoa Cung kia , cũng chưa từng hối hận .....”

Vân Thiên...

Vì người , Cô Độc Hồng ta cho tới bây giờ cũng chưa từng hối hận .

“ Hoa Cung ” hai chữ này khiến Vân Thiên nhớ lại , nàng vẫn như cũ nhớ rõ ngày tuyết rơi năm đó , có người len lén thò đầu ra từ ngưỡng cửa ....

Nhưng mà...

“ Hy vọng việc hôm nay người làm đều sẽ đúng . ”

Vân Thiên một thân y phục tuyết trắng đi lướt qua bóng dáng cao lớn của hấn , thẳng lối mà đi .

Nhưng , một cánh tay thon dài cứng rắn bất ngờ chặn lại trước thân người mảnh mai như liễu của nàng , không cho nàng bước tiếp.

“ Tôi nay , hoàng cung Thiên sợ là vào không được . ” Hấn ở chỗ này chính là vì cản đường đi của nàng .

Con người dưới lớp mặt nạ màu trắng co rút lại , xoay người nhìn nhậm nhìn người cản đường mình , không sai là Cô Độc Hồng , hấn quả nhiên thay đổi .

“ Hồng vương gia đây là ý gì ? ” bạch y tiêu sái , không nhiễm bụi trần , ánh mắt nhìn nhậm nhìn hấn lại sắc lẹm như lưỡi đao.

“ Chờ sau khi phụ hoàng định tội hấn , Bôn vương tự nhiên sẽ để Thiên vào cung .....” hấn không cho phép người kia lại một lần nữa có cơ hội bảo vệ nàng. Hấn chẳng qua là muốn chứng minh chính mình cũng có thể bảo vệ nàng mà thôi , thế giới này không có Cô Độc Úy , Vân Thiên sẽ còn có hấn .

“ Hồng Vương gia là đang muốn Vân Thiên hận người sao ? ”

Nhậm nhậm , không mang theo bất kỳ cảm xúc nào , đắm vào trái tim của hấn , thân hình cao lớn trong đêm tối hung hăng run lên một cái .

Cô Độc Hồng nghiêng rằng : “ Cho dù như thế , Bôn vương cũng không cho phép người bước vào hoàng cung . ”

Chỉ cần người kia không còn địa vị , không còn năng lực , Vân Thiên tự nhiên sẽ nhìn đến mình .

Cô Độc Hồng này đầu óc quả có chút ngây thơ.

Vân Thiên đột nhiên nhấc tay , hướng Cô Độc Hồng xuất lực .

Lực lượng to lớn, cứng rắn đem bóng dáng cao lớn toàn bộ đẩy ngã trên lưng tường cao, khiến cả người Cô Độc Hồng dán chặt vào tường, thậm chí cảm giác được thân tường cao đầy hung hăng rung lên một cái, một tiếng va chạm mạnh mẽ vang thật lớn.

Cô Độc Hồng hoàn toàn kinh ngạc, không nghĩ tới thiếu niên thoát nhìn yếu ớt như thế lại có sức lực kinh hoàng, thế nhưng đem hấn áp siết ở trên tường, sau lưng bị ma sát đến đau nhức.

Vân Thiên đầy mắt bình thần không gọn sóng nhìn hấn, hai cánh tay không chút lưu tình đánh vào trên ngực rắn chắc của hấn.

Không phải là Cô Độc Hồng không có năng lực phản kháng, mà là bị cả kinh không biết phải phản kháng thế nào.

“Ngươi……”

Vân Thiên lạnh lùng cắt đứt lời của hấn, “Ngươi cái gì cũng không biết, lại bày ra một dáng vẻ cái gì cũng biết, Cô Độc Hồng, ta chính là ghét nhất điểm này của ngươi.” nàng nói rõ ràng từng chữ lạnh lùng, mỗi một câu đều hung hăng nện vào lòng hấn, khiến cho hấn không cách nào nhúc nhích, ngay cả hô hấp đều là khó khăn.

Ta ghét nhất điểm này của ngươi.

Đây là lần đầu tiên Vân Thiên đối với hấn nói lời như vậy, hấn lúc này mới thực sự ý thức được, mình nguyên lai đều khiến lòng nàng cảm thấy chán ghét.

“Cho nên, chớ cố gắng đi cản đường của ta……” hậu quả ngươi gánh không nổi. Nói những lời này, nàng thực ra là bất đắc dĩ.

Vậy mà, cũng chính là những lời này đã chọc giận người nam nhân kia.

Bởi vì hấn hiểu lầm lời của nàng là thực tình tàn nhẫn như thế.

Vân Thiên buông tay ra, xoay người rời đi.

Bạch y như tuyết, tà áo theo bước chân nàng tung bay như múa.

“Ngăn hấn lại”. Sau lưng, Cô Độc Hồng nhắm mắt lại, gọi ra từ sĩ tùy thân đi theo phía sau hấn. Hấn không hạ thủ được, chỉ có thể gọi người khác tới làm, hấn cũng không cho phép Vân Thiên đi về phía trước một bước. Bởi vì, con đường kia chính là tiến về phía người đó.

Cho nên, hấn không cho phép.

Một tiếng rỗng ngậm. ( Cái này là nguyên văn đó @\_@)

Phía trước cùng sau lưng Vân Thiên đồng thời hiện ra vài bóng đen nghiêm nghị, trên mỗi một người đều tản ra một cỗ hơi thở tử vong đặc thù.

Đó là mùi vị đặc trưng ở tử sĩ.

Vì để cho Cô Độc Úy không có khả năng chống cự, hiển nhiên, Cô Độc Hồng tốn không ít công phu, mà nay cuối cùng là để cho nàng thấy được……

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 24: Trời Sinh Câu Hồn Ngươi

Con ngươi đen như ngọc lướt qua những từ sĩ đang vây thành vòng tròn xung quanh, khóa chặt bóng dáng nam nhân cao lớn đưa lưng về phía mình, Vân Thiên lặng lẽ mím môi, trong lòng cảm xúc rối loạn.

Những từ sĩ kia không được Cô Độc Hồng ra chỉ thị, bọn họ chỉ có thể vây quanh Vân Thiên, không để cho nàng tiến về phía trước.

“Vân Thiên……” Bóng dáng đưa lưng về phía nàng thanh âm có chút khàn khàn, một loại cảm xúc khó có thể mở miệng, ngôn từ cứ như vậy nghẹn ở cổ họng. Những lời đó, bất luận là lúc nào đều là khó nói như thế. Hấn cho tới bây giờ đều là như vậy, đều là hướng về phía Vân Thiên, mỗi một bước đều cẩn thận như vậy, không dám sơ suất nửa bước.

Nhưng mà.

Những điều này, nàng cũng không biết.

Hồi lâu, rốt cục hấn cũng hỏi ra miệng.

“Nếu như, có một ngày, trong hai chúng ta người chỉ có thể lựa chọn một người, người .....” sẽ chọn người nào .... Nói những lời này xong, trong lòng hắn cũng là rất khổ sở.

Đến nước này, hắn không còn hơi sức tiếp nhận câu trả lời, biết rất rõ rằng nàng cuối cùng lựa chọn là người kia, nhưng vẫn còn ngu ngốc ở chỗ này hỏi cái vấn đề đã sớm biết câu trả lời.

Vân Thiển nhẹ nhàng thở dài, “Lúc Hồng vương gia cản đường đi của ta, người không phải là đã biết đáp án sao?.” Lời nói bình thản như thế, căn bản không có vị trí cho hắn xen vào.

Vân Thiển như vậy, không người nào có thể đi suy đoán.

Đưa lưng về phía bọn họ, Cô Độc Hồng nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, gơ tay phải lên, từ từ đồng loạt khẽ gạt đầu.

“Đem Vân công tử hồi phủ” lời nói lạnh như băng không mang một tia tình cảm.

“Dạ!”

Trên lối đi tĩnh lặng mà tiêu điều, bạch y mờ ảo, đứng đưa tuông như làm đau mắt người.

Không khí nơi này, lại có loại mùi vị đè nén làm người ta hít thở không thông.

Ở chỗ này, tất cả mọi người cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng Vân Thiển trực tiếp động thủ, bao gồm cả Cô Độc Hồng. Nhưng là, Vân Thiển một thân tỏa ra hàn khí, ngay cả thân trải qua trùng cơ bách chiến ( vô vạn nguy cơ, muôn vạn trận chiến ) như những tử sĩ kia cũng không khỏi sinh ra chút ý niệm lùi bước. Nàng cứ như vậy lẳng lặng chấp tay đứng ở chính giữa lối đi, con người mặc nhọc dưới lớp mặt nạ bình thản không gợn sóng, nhìn thẳng vào tử sĩ, phảng phất như bọn họ căn bản là không tồn tại trước mắt. Khiến cho nhóm tử sĩ cảm giác như mình bị bỏ qua, rất rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên nhóm tử sĩ bị người đối đãi như thế đãi, Hơn nữa lại chỉ là một thiếu niên gần mười bốn tuổi.

Vân Thiển trong trí nhớ bọn họ, trên khuôn mặt luôn hàm chứa nụ cười ôn nhu, cho dù là đối mặt với ai, nàng luôn bày ra một bộ dáng ôn nhu vui vẻ.

Nhưng lần này .....

Mới vừa rồi nàng động thủ với hắn, Cô Độc Hồng cũng cảm giác tâm trạng nàng ảm ảm biến hóa, mang theo nhè nhẹ tức giận.

Bạch y vừa động, tất cả tử sĩ đồng loạt hướng về phía chính giữa bóng dáng màu trắng đánh tới.

Bén nhọn, trực tiếp hướng nàng tới, mang theo một cỗ mạnh mẽ liệt phong.

Đột nhiên, toàn thân bạch y thiếu niên trong chớp lát bỗng nhiên chuyển động, mái tóc đen dài bay múa, cánh tay như ngọc hạ xuống trên đầu vai một tử sĩ.

Một thân phong hoa tuyết thế, khuynh đảo thiên địa.

Bạch y phiêu diêu, tà áo thật dài uốn lượn, thùy môi hé mở, cười ôn nhu như nước, lại ảm ảm đâm sâu vào lòng người khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Đến khi tử sĩ áo đen buông tay, đang muốn đánh đến dưới chân mang giày tím của Vân Thiển thì lại chỉ thấy thiếu niên trong phút chốc phi thân về phía sau, lượn vòng. Giống như một con bướm trắng xinh đẹp, lặng yên không tiếng động xuất hiện sau lưng tử sĩ, thân mình thẳng tắp, không bị thương chút nào.

Khinh công như thế thật khiến người người kinh ngạc.

Cô Độc Hồng giật mình xoay người lại, những tử sĩ này của hắn cũng coi như là cao thủ hạng nhất, không nghĩ tới lúc này ngay cả vạt áo Vân Thiển cũng không đụng tới được. Dù trước đây chưa từng thấy qua võ công của Vân Thiển, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ ở chỗ này chứng kiến một màn khinh công trác tuyệt của nàng.

Cô Độc Hồng lạnh lùng nói, “Vân Thiển, không nên cố gắng chống cự, Bôn vương không hy vọng thấy người bị thương tổn .....” hai đạo ánh mắt đã trở nên xanh thâm tàn nhẫn tựa như dã lang. ( Ps : ở đây muốn nói là ánh mắt giống như loài sói nha ).

Vân Thiển nàng nếu là muốn rời đi, ai cũng không thể ngăn cản.

Coi như là Cô Độc Hồng hắn, cũng không ngoại lệ.

Vân Thiển đưa lưng về phía hắn, không nói một lời.

Thấy vậy, Cô Độc Hồng lần nữa đối với tử sĩ ra ám hiệu.

Tối nay, hắn nhất định phải ngăn cản nàng.

Gió lạnh sau lưng ủa tới , thần sắc nơi đáy mắt nàng dần trở nên tĩnh lặng .

“ Cô Độc Hồng ,cô lẽ chúng ta quen biết , cũng đã là một loại sai lầm , nếu như có thể , thì đừng để cho sự sai lầm này tiếp tục nữa .....” từng chữ nhẹ nhàng như gió xuân vang vọng trong không khí, bóng dáng mảnh mai màu trắng đã tung người nhảy lên trên đầu tường cao..

Cho nên .

Cô Độc Hồng , người cũng dừng tay đi .

Như vậy .

Chúng ta , vẫn là bằng hữu .

Đáy lòng Cô Độc Hồng cười lạnh , thân hình vừa động , hần cũng phi thân tiến lên , đứng ở bên tường cao đối diện , lạnh lùng nhìn bạch y thiếu niên .

Vân Thiển lạnh lùng liếc mắt một cái ,nhìn những tử sĩ áo đen phía trước cùng sau lưng nàng. Đứng trên tường cao, Vân Thiển có thể thấy rõ ràng toàn cảnh trong hoàng thành .

Tựa hồ như ý thức được ý đồ của Vân Thiển , sắc mặt mọi người biến đổi , không nói lời nào , đồng loạt phi thân lên.

Tử sĩ mặc dù xuất ra lực lượng mãnh liệt , nhưng cũng không dám thực sự đả thương nàng, bọn họ thấy được chi thị của chủ tử , chẳng qua là muốn bắt nàng trở về , không có ý muốn thương tổn nàng nửa phần ...

Mà Vân Thiển chẳng qua là muốn tránh thoát chiêu thức trói buộc của bọn họ , hiển nhiên so với nhóm tử sĩ phải khổ sở chú ý không làm nàng bị thương kia dễ dàng hơn nhiều .

Trên tường cao , từng đạo bóng đen cùng trắng mờ ảo giao phong , tốc độ quỷ dị như chỉ trong chớp mắt .

Vân Thiển mỗi một chiêu thức đều là công kích vào tử huyết của đám tử sĩ, khiến cho bọn họ có chút kinh hãi, giống như chỉ cần sơ suất một chút là sẽ phải xuống hoàng tuyền lúc nào không biết.

Con người mặc ngọc vốn ôn nhu thoáng qua tia sắc bén ,cánh tay của nàng tới gần một tên Hắc y nhân , thân thủ vừa động , miếng vải đen rơi xuống , lộ ra sắc mặt ửng đỏ , ánh mắt nam tử bỗng hiện lên tia bối rối , không dám nhìn thẳng vào trong mắt thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết .

Đó là một đôi đồng tử có ma lực mê hoặc bất kì kẻ nào trên thế gian này , dường như chỉ cần bị nàng dùng loại ánh mắt này nhìn tới , không người nào có thể thoát khỏi , cho dù là một tử sĩ máu lạnh cũng vậy.

Bởi vì , chỉ cần người là người , nhất định trốn không thoát.

Ngay lúc tử sĩ chưa kịp hoàn hồn, một đạo bóng trắng bỗng nhiên chuyển động , Vân Thiển phi thân lên hạ một cước , tử sĩ áo đen liền ngã xuống tường .

Lúc này , con người của nàng đã chuyển thành ôn nhu thanh thoát như thu thủy.

Những tử sĩ khác chứng kiến một màn này , hai mặt nhìn nhau , trong lòng đồng thời sinh ra ý niệm không bao giờ muốn nhìn vào mắt Vân Thiển , nếu không, người kẻ tiếp ngã xuống tường chính là mình .

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân .

Thật ra chính là một đóa hoa xinh đẹp mang độc dược chí mạng , chỉ một khắc không cẩn thận , cũng sẽ bị câu đi hồn phách .

Nàng chính là trời sinh câu hồn người .

Cho nên , đối với việc bắt sống nàng , tử sĩ cũng thầm cảm thấy khó khăn .

Lúc này , Cô Độc Hồng mới thực sự biết được, người này , căn bản chính là một loại độc dược nguy hiểm . Chính là chỉ liếc mắt nhìn một cái , cũng phải trả giá thật lớn.

Mà chính hần , cũng là trả giá bằng tâm của mình .

Nhìn bóng lưng đơn bạc mà lạnh lùng của nàng , Cô Độc Hồng đột nhiên cả kinh , đang định lên tiếng .....

Bỗng một bóng dáng hồng diễm tinh tế như u linh xuất hiện nơi tường cao, trong nháy mắt đã đi đến bên người Vân Thiển.

Vân Thiển Đang cùng tử sĩ áo đen giao thủ cũng thất kinh, người này không biết xuất hiện từ khi nào , khinh công quỷ dị vô cùng , nháy mắt đã chắn ở phía trước nàng .



Không chỉ có Vân Thiên, tất cả mọi người đứng đó cũng là không biết phản ứng thế nào.

Cô Độc Hồng sắc mặt đại biến, đột nhiên xuất ra khí lực toàn thân, tung người nhảy đến chỗ Vân Thiên, hướng về phía người trên tường cao rống to, “Vân Thiên, cẩn thận, mau bảo vệ hần .....” Cô Độc Hồng lúc này chỉ hận không thể biến mình thành ngọn gió, thật nhanh tới bên người nàng.

Những tử sĩ kia trong phút chốc thức tỉnh, từ trên người Vân Thiên thu tay lại, nhưng đã không còn kịp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 25: Thay Thế

Vân Thiên thấy thế, dùng lực ngăn cản người áo đỏ, nhưng những tử sĩ mới vừa ra tay còn chưa kịp thu lại, chưởng phong mãnh liệt cứ thế đồng thời đánh úp về phía nàng.

Hung hãn như thế, không gì có thể đỡ được.

Con người Cô Độc Hồng trở nên đồ ngẫu, chỉ hận người đứng trên tường cao kia không phải là mình, như vậy, gánh chịu một chưởng vừa rồi cũng sẽ không phải nàng..

Vân Thiên chỉ cảm thấy tai mình ong ong, ngay cả tiếng rống truyền tới từ phía sau của Cô Độc Hồng cũng không nghe rõ.

Mất thấy tử sĩ của mình cùng người áo đỏ đồng thời đã thương Vân Thiên, mà mình lại không thể làm gì, Cô Độc Hồng gấp đến phát điên.

“Um...” Vân Thiên rên lên một tiếng

Mấy đạo trường phong vừa rồi đồng thời đánh vào trên người Vân Thiên, khiến nàng trở nên vô lực, bước chân loạn choạng, người áo đỏ bịt mặt nội lực quá thâm hậu, nàng bị nội thương nghiêm trọng, căn bản không tiếp nổi một chưởng của người áo đỏ kia.

Huyết dịch sôi trào, toàn thân máu chảy ngược, khí tức công tâm.

Vân Thiên chỉ cảm thấy cổ họng hơi ngọt.

Bên môi máu chậm rãi ứa ra, bạc môi mê người nhuộm một màu đỏ càng thêm diễm lệ, đối lập với một thân y phục tuyết trắng của nàng, khiến cho người ta nhìn vào không khỏi kinh ngạc.

Từng giọt máu rơi xuống thấm trên áo, như những đóa hồng mai nở rộ trong mùa đông lạnh, thật chói mắt..

Thiếu niên vẫn luôn mang một thân bạch y phiêu dật đang đứng trên tường cao kia, giờ khắc này, lại đang chậm rãi ngã về phía sau.

Thân thể phẳng phất như không còn là của chính nàng, một loại cảm giác vô lực lan truyền khắp tứ chi bách hài (Ps: là lan truyền khắp cơ thể ý).

Cánh tay người áo đỏ duỗi ra một cái, dễ dàng dò được hông của nàng.

Một đạo phong khẽ lay chuyển, trong tay người bịt mặt áo đỏ đã nhiều thêm một nhuyễn kiếm.

Đó đích thị là nhuyễn kiếm từ trên hông Vân Thiên lấy xuống, phát ra ánh sáng trong trẻo. Mềm dẻo như xà uốn lượn trong nước, mang theo một cỗ hàn khí.

Vô cùng sắc bén.

Con người Vân Thiên co rút lại, đang muốn đoạt lại kiếm, mới cảm giác được thân thể của mình đã không bị khống chế lui về phía sau mà rơi xuống, người áo đỏ đã buông tay, bên tai trên đến âm thanh ô ô của tiếng gió.

Từ lúc nàng bị đã thương, người áo đỏ từ bên hông nàng lấy kiếm, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vòng ba giây.

Nhanh đến khiến cho người ta không kịp phản ứng.

Người áo đỏ bịt mặt nhanh chóng chuyển động thân kiếm, kiếm trong tay lóe lên quang mang trí mạng, thẳng hướng nàng tới.

Không ai rõ ràng hơn nàng uy lực của nhuyễn kiếm kia, coi như là tùy tiện hướng kiếm tới cũng đã là một lợi khí khiến người ta sợ hãi.

Sát khí ngưng tụ , trường kiếm xé gió lao tới , mang theo vô vàn sức ép hướng đến trên ngực của nàng .

Dưới tình huống này , Vân Thiên đương nhiên là vô phương chống cự , thân thể không chịu nổi chế ngự vậy rơi xuống .

Gió lạnh tạt vào mặt , Vân Thiên có một loại cảm giác như đang chờ chết , thực tức giận. Đúng vậy, chính là tức giận, mắt thấy cái chết đang tới gần, bản thân mình lại cái gì cũng không làm được, chỉ có thể vô lực chấp nhận, sao có thể không tức giận.

Đột nhiên .

Vân Thiên cảm giác như sau lưng có một luồng ấm áp ủa tới , nàng kinh hãi , theo bản năng muốn phản kích lại.

Một cổ hơi thở vừa quen thuộc lại vừa như xa lạ xâm nhập , mang theo hơi ấm

Nàng không nghĩ đến, dưới tình huống này Cô Độc Hồng vẫn không chịu buông tha nàng , mâu quang như ngọc tối sầm lại.

Lúc này , thân thể nàng trên không trung bỗng bị người ta ôm vào lòng , dùng sức chuyển thân một cái , hai người trong nháy mắt chuyển ngược tư thế , hướng về phía mặt đất rơi .

Tựa hồ cảm thấy được cái gì , đôi đồng tử như mặc ngọc của nàng tròn to..

Thân thể hai người dán chặt , cảm nhận được nhịp tim đập của đối phương, nàng thậm chí còn có thể cảm giác được bạc môi của hắn áp bên cạnh cổ nàng, phả ra hơi thở dồn dập...

( Đó các bạn là ai a?)

“Ngô . ” mặc dù người bên dưới hết sức cẩn thận di chuyển thân thể , cực lực không để người mình áp vào lưng Vân Thiên .

Nhưng Vân Thiên một khắc này vẫn rõ ràng cảm giác được sau lưng một cổ chất lỏng nóng hổi đang không ngừng chảy ra, thấm vào xiêm áo bên trong . Một kiếm của xích y nhân kia , chính xác là bị người sau lưng cản lại , thay nàng hứng chịu một kiếm.

Giờ khắc này , Vân Thiên cảm giác được nhịp tim của mình ngừng đập .

Những từ sĩ từ xa thấy vậy, theo tường cao nhanh chóng phi thân xuống .

Xích y nhân bị mặt kia tựa hồ cũng không có nghĩ tới , Cô Độc Hồng lại đột nhiên phi thân tiến lên thay bạch y thiếu niên này cản một kiếm của mình.

Kiểm trong tay y run lên

Mặc dù xích y nhân cố gắng nghiêng đường kiếm đi một chút , nhưng vẫn khiến cho Cô Độc Hồng trọng thương .

Thân kiếm bị rút ra , một vệt máu dài theo đường kiếm bắn ra trên không trung , mang theo cổ mùi tanh đặc trưng của máu , mạnh mẽ kích thích giác quan .

Sau lưng Vân Thiên, Cô Độc Hồng hô hấp ngày càng nghiêm trọng, thật giống như , chỉ một khắc sau , hắn sẽ ngất xỉu .

Vân Thiên nháy mắt như muốn ngất đi , sau lưng truyền tới một cổ phản lực, đem nàng cùng Cô Độc Hồng đang rơi xuống va chạm mãnh liệt với bên dưới , khung cảnh lúc này phá lệ tuyệt mỹ mà thê lương ..

“ phanh” một tiếng vang lên.

Cô Độc Hồng phía dưới Vân Thiên nặng nề té ở trên bản mặt cứng rắn của một tảng đá lớn , phía dưới , truyền tới một tiếng thật giống như âm thanh xương cốt gãy lìa . Ở nơi lồi lõm yên tĩnh này , có thể nghe được rõ ràng.

Những từ sĩ đã không còn kịp tiếp lấy chủ tử của bọn hắn , trơ mắt nhìn hắn làm đệm thịt ngã xuống đất .

“ Khụ khụ ... ” Cô Độc Hồng ho khan một tiếng

Áp chế không được huyết dịch đang sôi trào trong cơ thể, quay đầu sang một bên , phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Vân Thiên lúc này mới bừng tỉnh, ý thức được mọi việc mới vừa phát sinh , nhần nhin toàn thân đau đớn , lật người ngồi dậy ở một bên bản mặt của tảng đá lớn..

Trên đất .

Cô Độc Hồng khắp người đều là vết máu, khuôn mặt trắng nhợt của hắn đã tái nhợt đến không huyết sắc , đôi môi cũng là một màu trắng bệch . Y phục loang lổ máu.

Từ sĩ áo đen lập tức đem hắc đồ dậy , nhìn thấy vết máu ở trên miệng hắc , từ trên người hắc điểm mấy huyết vị , ngăn cản huyết dịch chảy ra quá nhiều .

Mâu quang của Vân Thiên dưới lớp mặt nạ càng thêm lạnh lùng, chậm rãi tựa vào bên tường , đem cả người mình gượng dậy , cố nén cảm giác sôi trào của lục phủ ngũ tạng.

“Người là ai?” âm thanh nhẹ nhàng không gọn sóng , nếu không phải bên mép nàng dính vết máu, cùng với bạch y bị máu nhuộm hồng ( hồng=đỏ ) , căn bản là không nhìn ra người này đang bị thương nặng .

Xích y tung bay , trong tay nắm một chuỗi kiếm nhuộm máu, mũi kiếm điểm thạch bản , phía trên còn lưu lại dấu máu của Cô Độc Hồng

Cánh tay tinh tế , ngón tay trắng nõn , thân mình tỏa ra một cỗ linh khí .

Là một nữ tử ...

Vân Thiên cau mày , võ công cao cường như vậy lại là nữ nhân , vì sao mình cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua ?

Chẳng lẽ .....

Nghĩ đến có thể là cái đó, Vân Thiên không khỏi lần nữa quan sát nữ tử đứng yên trong gió kia, một thân hồng cầm y xinh đẹp, duy băng màu đỏ chói mắt buộc trên đầu , một đôi tròng mắt bén nhọn chăm chú nhìn chăm chăm Cô Độc Hồng đang bị thương trên đất.

Vân Thiên chú ý tới , trong đáy mắt người đó khiếp sợ cùng ưu thương .....

Nàng ta , nhận thức Cô Độc Hồng .

Đây là Vân Thiên suy đoán ..

“Người là người phương nào ? ” Vân Thiên lại một lần nữa đậm thanh hỏi .

Xích y nhân kia buông lỏng kiếm trong tay, trường kiếm rơi xuống ở trên mặt của tảng đá lớn phát ra âm thanh chói tai. Xích y nhân ( xích=đỏ ) khẽ nhúc nhích , thân thể tinh tế dịch chuyển , trong mắt mang theo lãnh ý nhìn về phía bạch y thiếu niên ở bên tường , ánh mắt hàm chứa nỗi căm thù không đội trời chung.

Vân Thiên bình tĩnh tiếp nhận ánh mắt của nữ tử kia , cho dù trước mắt đối diện với người có võ công cao cường , mình như thế nào đi nữa cũng không phải đối thủ của nàng . Vân Thiên vẫn bình tĩnh như cũ, trong con ngươi tản ra khí chất trong trẻo, bản quang, không ai có thể nhìn ra nàng che giấu điều gì.

Hồi lâu , hồng y nữ tử nheo mắt lại, tản ra hàn khí , bạch y thiếu niên đó đem cho nàng cảm giác hết sức cổ quái .

Đó là một loại cảm giác gọi là ..... sâu không lường được .

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 26: Ôn Nhu.

Màn đêm càng yên tĩnh thâm trầm.

Một trắng một đỏ , đứng đối mặt nhau , không ai nói một lời nào , thời gian dường như ngừng lại xung quanh bọn họ.

Cô Độc Hồng chậm rãi mở con ngươi đã đỏ như máu ra , mang theo hàn khí lạnh thấu xương.

Không ai có thể làm cho Vân Thiên bị thương.

Bất luận kẻ nào cũng không thể.

Đôi con ngươi đen nhánh thâm thúy , so với tuyết mùa đông , so ra còn lạnh hơn ba phần. Mang theo hơi thở thâm thúy và lãnh khốc, điểm trụ vài mạch máu , chậm rãi đứng người lên.

Những từ sĩ vì không kịp thời thu lại chương phong mà tổn thương đến nàng , đưa đến chủ tử bị thương , lúc này mọi người đồng cúi đầu , không dám ngược mắt nhìn nam nhân lãnh khốc kia.

“ Bất kể người là ai , hôm nay nhất định không để cho người rời khỏi hoàng thành. .... ”

Không ai có thể đã thương nàng rồi rời khỏi như vậy , hấn cô độc hồng không cho phép điều đó.

Vân Thiển nhìn hấn khó khăn chống cả người lên , lúc này còn dám buông lời cảnh cáo nữ tử kia , hấn có phải là không muốn sống rồi hay không.

Cũng chỉ có nàng biết , thực lực của nữ tử kia có bao nhiêu điểm kinh người , tất cả đám người bọn họ có cùng xông lên cũng khó lòng địch nổi nàng ta , huống chi hai người bọn họ đều bị trọng thương , những tử sĩ này mà còn xông lên , chỉ là tự mình tìm đường chết.

“ hừ . ”

Trong không khí chỉ nghe nữ tử kia phát ra một âm thanh.

Nàng chính là không thêm.

Lấy tình huống của họ bây giờ không tính đến là đối thủ của nàng , điểm này ngay từ thời điểm nữ tử hồng y kia tới xem nàng đã nhận ra , Vân Thiển biết lúc này mà còn đối mặt với nữ nhân kia , bọn họ ngay cả một phần thắng cũng không có.

Mím môi mỏng đi về phía nữ tử kia.

“ Bất kể ngươi là người phương nào , hôm nay đừng mơ tưởng ngăn cản đường của ta .....” Bạch y lay động , chân khẽ chuyển liền dời đến trước mặt hồng y nữ tử.

Một cỗ hương thơm đánh tới , là mùi hương thuần thuộc về nàng.

Đột nhiên trong con ngươi lóe lên tia lợi khí.

“ Ngươi là con trai của nàng ” không phải là câu hỏi , mà là khẳng định , hơn nữa còn không đầu không đuôi.

Đây là câu nói đầu tiên mà nữ tử này thốt ra , còn mang theo tia khiếp sợ.

Vân Thiển sững sốt , không trả lời , mạn điều tư lý \* ( = Chậm rãi ) nhặt nhuyễn kiếm bị vứt của nàng lên , bàn tay Bạch Ngọc nắm chắc . Đầu ngón tay kẹp trên thân kiếm , dùng Bạch Y trên người lau đi vết máu trên kiếm , hấn quang chớp động , nhuyễn kiếm kia đã thu về bên hông.

Toàn bộ quá trình không ai nói một lời nào.

“ Bất kể mai sau có chuyện gì , ngươi vì hôm nay sẽ trả giá đắt , cuối cùng có một ngày , ngươi hay là muốn thương còn đích .....” nàng đưa lưng về phía họ , âm thanh âm nhu đáng sợ.

Không để ý đến vết thương trên người , Vân Thiển hướng lối đi dài kia mà bước .

Sau lưng là mảng máu tươi đỏ thẫm in trên nền tuyết trắng , như một đóa ho máu , yêu dị không thể tả.

Cánh tay dài của Cô Độc hồng dũi ra , hấn cũng không quên hôm nay hấn xuất hiện ở nơi này là làm chuyện gì .

“ Bốn vương không cho phép .....”

Trong đầu không nghĩ tới mà lao đến.

Hồng y nữ tử nhìn hai người này một trước một sau , đôi mắt nhiễm lãnh đạo : “ Tiểu tử ngu ngốc .....” tay cong thành trảo , thế công hung mãnh.

Cô Độc Hồng cả kinh , dù muốn dù không cũng muốn né một chương này của nàng ta.

Hồng y nữ tử cười lạnh , cố ý nghiêng người về phía hấn.

Vân Thiển vẫn qua lưng về phía bọn họ lúc này chỉ cảm thấy đầu vai trầm xuống , ngay sau đó nàng rõ ràng cảm giác được thân mình bị người ta lôi kéo , trọng lực vừa mất , nàng không thể không quay đầu lại lùi thân thoát khỏi trời buộc

Thế nhưng còn chưa có thoát được , lại chỉ thấy trước mắt xuất hiện vết hồng hư ảo . Đôi hàn mâu băng lãnh thấu xương của hồng y nữ tử đang ở trước mắt .

Đã sớm ý thức được sự lợi hại của hồng nữ tử , chỉ là không nghĩ đến , tốc độ này so nàng cái mà nàng vừa nhìn thấy ở xa tựa hồ còn nhanh hơn rất nhiều .

Sau lưng , những tử sĩ áo đen cùng Cô Độc Hồng trong nháy mắt động .

Hồng y nữ tử quả thật cuồng vọng hết sức , lại không tránh không né , đối mặt với Vân Thiển , đưa lưng về phía nhóm người Cô Độc Hồng.

Vân Thiển không biết tự tin của nàng ta từ đâu tới , con ngươi mặc ngọc dưới lớp mặt nạ hơi trầm xuống , cánh tay trắng nõn dưới lớp bạch y vừa động.

một thanh chủy thủ tinh xảo theo cánh tay của nàng trượt xuống .

Hồng y nữ tử ánh mắt trở nên lạnh lẽo , thân hình lui về phía sau một bước .

Vân Thiên không cho để cho nàng ta lui lại , chủy thủ vung lên , mang theo khí thế bén nhọn quét ngang ngực nữ tử kia .

Ông tay áo đảo qua , cùng với khí thế như hồng thủy của đám người phía sau ập tới.

“Tê..”

Là thanh âm quần áo bị phá nát..

Vân Thiên một đạo hướng chủy thủ đi xuống , mặc dù không có đánh trúng nơi nàng muốn , nhưng thủy chung cũng làm cho nàng ta bị thương .

Một vết thương dữ tợn lằng lằng nằm ở trên cánh tay của nàng ta , nơi đó , cùng với y phục của nàng là đồng một màu đỏ thẫm kinh người .

Nhìn thờ hơi hỗn hển của Vân Thiên , hồng y nữ tử giận dữ cười, trong màn đêm yên tĩnh lại phá lệ chói tai .

“Đây chỉ là nho nhỏ lợi tức .....” Nàng Vân Thiên cho tới bây giờ đều không phải là người tốt lành gì , chỉ cần có người đã thương nàng nửa phần , sẽ phải lấy gấp mười lần trả trở về .

Nhìn hồng y nữ tử cười , môi mỏng kia khê cong một cái , mang theo tí tà ác , lại mỉa hoặc chết người .

“Đây mới là con trai của nàng , quả nhiên là giống nhau .....” những người khác cũng không rõ lắm nữ nhân này đến tột cùng là muốn nói gì , nhưng Vân Thiên lại rõ ràng , người mà nàng ta nói kia , chính là mẫu thân của Vân Thiên , Lạc Song ..

Nàng ta nhiều lần nhắc tới Lạc Song , rất hiển nhiên , nàng ta cùng mẫu thân nàng trong quá khứ từng qua lại .

Dáng vẻ như hoa như ngọc kia phảng phất như ánh trăng thanh cao mà cô tịch , tản ra một cỗ hơi thở đặc biệt..

Che dấu sau tấm mặt nạ kia có lẽ chính là muôn vàn cảm xúc không muốn ai thấy được của Vân Thiên , thật ra thì , cái dáng vẻ bề ngoài chẳng qua là bày ra cho người khác thấy mà thôi .

Bây giờ , Cô Độc Hồng mới hiểu được Vân Thiên nói một câu kia là có ý gì .

“Người cái gì cũng không biết , lại làm bày ra một dáng vẻ như cái gì cũng biết, Cô Độc Hồng , ta ghét nhất điểm này của ngươi .”

Một câu nói này ở bên tai của hắn ong ong vọng lại , khiến cho toàn thân hắn cứng ngắc .

Hắn chỉ biết nàng ôn nhu , chỉ biết nàng luôn luôn dùng khuôn sự tươi cười ôn hòa đối mặt với người khác,nhưng cũng không biết , đó không hẳn là dáng vẻ chân thật của nàng .

Hắn quả nhiên còn chưa hiểu rõ nàng , một chút cũng nhìn không thấu .

Hắn cho là , hắn đã xuyên qua cái ngày tuyết phủ dày đó , tìm được nàng .

Thì ra , chẳng qua chỉ là một câu chuyện buồn cười .

“Hào ... hào ... hào ...” nữ nhân áo đỏ nói liên tục ba chữ “ hào ”, nhưng lại nặng nề đến vậy, phảng phất như sự việc trước mắt buồn cười nhường nào..

Nhìn hai người kia , tất cả mọi người không khỏi cảm thấy kì quái.

“Vân Thiên?” thanh âm trầm ổn hữu lực từ cuối lối đi vang lên , cách rất xa , người vừa tới không xác định kêu một tiếng .

Triều phục thêu hạc , người tới bước chân nặng nề có lực .

Vân Thiên thu lại nét cười quái dị trên mặt , có chút lằng lằng quay đầu lại .

Chỉ thấy người nọ một thân triều phục , phong thái tựa như trích tiên đạp gió bước tới , mang theo mùi vị thanh thoáng của hoa sen.

Ánh sáng lập lờ , không thấy rõ mặt của người kia , có chút như thoát ải thoát hiện.

Vân Thiên lúc này quay đầu lại nhìn sang , lại thấy rõ ràng thân thể hồng y nữ tử trong đêm tối khê run lên một cái , trong mắt là cảm giác ngoài ý muốn .

“Tiểu tử thú , hôm nay coi như ngươi may mắn .....” không tiếp tục dây dưa , hồng y nữ tử liếc mắt nhìn người xa xa đang đến gần , trong mắt lóe lên dị quang mờ ảo . Chỉ thấy hồng y nữ tử tung người nhảy một cái , trong nháy mắt đã đứng ở trên tường cao . Gió đêm thổi bay tà áo đỏ của nàng càng thêm xinh đẹp yêu diễm..

Thân ảnh xa xa đang đi tới thấy vậy thì sửng sốt , hai người một trên một dưới xa xa xuyên qua không khí mà nhìn chăm chú một lúc lâu .

Hồng y nữ tử vùng hồng tụ ( = tay áo ) , theo gió nháy mắt biến mất trong đêm tối .

Nhìn bóng dáng biến mất dưới trời đêm , Vân Thiên trong đầu thoáng qua một cảm giác quen thuộc.

Mà người vừa đến đứng ở giữa lối đi , bỗng nhiên mở to cặp mắt , tựa hồ nhớ ra cái gì đó .

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 27: Hắc Nhất Định Phải Biến Mất

Vân Phi ở bên cạnh nghe được lời này , cũng đại khái hiểu vì sao mấy người này lại chật vật như vậy , lúc mình mới vừa tới nơi này đã thấy thoáng qua bóng dáng xích y nhân , sợ là cũng vì sự việc này mà tới.

“ Vân Thiên , cùng ta về nhà , đừng ở chỗ này hồ nháo loạn .....” Vân Phi trầm giọng nói .

Hiện tại người làm cha như hắc phải khiến Vân Thiên cách xa Cô Độc Hồng một chút , bị Cô Độc Hồng nhìn trúng , cũng không phải chuyện tốt

Nhớ tới bên trong kia còn có một Cô Độc Úy , Vân Phi chỉ hận đáng kiếp con trai mình sao không xấu xí một chút .

Thừa dịp lúc này đem con trai cùng Thái tử tách ra cũng là không tồi , tuy nói mình cũng rất khâm phục khí chất của Thái tử, Nhưng ngay lúc này, hắc cũng không hi vọng Cô Độc Úy ra khỏi đó sớm như vậy .

Vân Thiên lẳng lặng nhìn người phụ thân uy nghiêm của mình , trong mắt vẫn là bình tĩnh khiến người ta không hiểu được .

“ Chỉ một chút , Ta chỉ nhìn xem hắc một chút , mong phụ thân thành toàn .....” nếu không , dưới tình huống hiện tại , không biết người kia sẽ làm ra loại chuyện gì . Sâu trong lòng nàng, như cũ không hi vọng Cô Độc Hồng phải chịu bất kỳ tổn thương nào.

Vân Phi liếc mắt nhìn thẳng vào Vân Thiên .

Nhi tử lớn lên như vậy, từ nhỏ đến giờ cũng là thực nghe lời chưa bao giờ khiến hắc phải phí quá nhiều tâm sức , chỉ trừ một màn đoạn tụ đã truyền ra ngoài kia

“Được rồi.” hồi lâu , Vân Phi mới khẽ thở dài , coi như đồng ý , quay đầu lại nhìn Cô Độc Hồng ở bên cạnh .

Cô Độc Hồng cũng không để ý đến ánh mắt của Vân Phi , Sự lạnh lùng cứng rắn vừa rồi đã khôi phục lại bình thường.

Vân Thiên cười yếu ớt.

Con người mặc ngọc ôn nhu như lưu thủy , tĩnh lặng đứng ở đằng xa , tựa như một bức tranh thủy mặc xinh đẹp không gì sánh bằng .

Cô Độc Hồng ngẩng đầu lên nhìn , thấy được, chính là nụ cười ôn nhu lộ ra hai núm đồng tiền tình xảo trên khuôn mặt nàng .

Trái tim bỗng co rút thật chặt , dưới ống tay áo siết chặt hai nắm, mang theo một tia đau đớn nhắm mắt lại .

Tới lúc mở mắt ra lần nữa, hai bóng dáng màu trắng kia đã chấp chờn ẩn hiện trong gió, đưa lưng về phía hắc đi về phía trước .

Cho đến khi mắt hút ở cuối con đường , nàng đều không có quay đầu lại liếc hắc một cái .

Mắt của hắc , thủy chung không rời khỏi bóng lưng màu trắng kia .

Thật ra thì , tối nay .....

Hắc chỉ là muốn tìm một cái cơ gặp nàng mà thôi, không thực sự muốn phá hỏng chuyện của nàng .

Nhưng là , nàng lại cứ thế lướt qua hắc , hướng người nọ đi tới.....

Cho nên , Cô Độc Úy nhất định phải biến mất trên thế giới này .

Bởi vì , đây là con đường Vân Thiển khiến hấn phải lựa chọn , hấn , chỉ có thể đi con đường này .....

Thấy Cô Độc Hồng không tiếp tục ngăn cản Vân Thiển , những tử sĩ áo đen kia không hiểu nhìn về mặt đau đớn của Cô Độc Hồng , há miệng muốn nói , nhưng thùy chung không có dũng khí nói ra .

“ Hành động đi . ”

Thân ảnh người trên lối đi biến mất hồi lâu , ban đêm lại trở nên tĩnh lặng , thanh âm Cô Độc Hồng lạnh vang lên băng lãnh mà quyết tuyệt .

Một người trong nhóm tử sĩ áo đen trịnh trọng gật đầu một cái , di chuyển thân mình , biến mất ở nơi cửa cung .

Một màn ngăn cản giằng co này cũng qua loa như vậy mà kết thúc .

Bọn họ cũng không ai biết , chính lúc Cô Độc Hồng ra chỉ thị cho nhóm tử sĩ , thì hoàng cung phía sau lưng hấn , sóng ngầm cũng mãnh liệt dâng lên.

Một đêm này , phảng phất toàn bộ thánh hoàng triều đã bắt đầu chậm rãi biến đổi .

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 28: Bắt Đầu Hành Động.

Phòng giam bình thường , nhưng người trông coi lại không hề bình thường.

Một cái phòng giam nho nhỏ cư nhiên lại điều cận vệ tùy thân của hoàng đế canh giữ , có thể thấy được , vị hoàng đế này biết rõ khả năng của Cô Độc Úy không tầm thường .

Nhưng là tình huống như thế , Vân Thiển cũng là lần đầu tiên thấy , cho dù hoàng đế đối đầu với Cô Độc Úy như thế nào , cũng sẽ không đến mức giết cả con trai mình đi .

Vân Thiển bước theo Vân Phi chậm rãi mà vào , cứ vậy đi thẳng , lại không có người chặn lại . Xem ra , hoàng đế này cũng không hạn chế người khác vào , chẳng qua chỉ là hạn chế tự do của người bị nhốt bên trong kia . Như thế , Vân Thiển càng đoán không ra hoàng đế đang suy tính cái gì . Yên tiệc sáu nước còn chưa bắt đầu , liền phát sinh loại chuyện như vậy , trong lòng nàng luôn cảm thấy có chút bất an .

Vân Thiển cũng không phải là vạn năng , đối với một số chuyện nàng cũng là không nắm rõ , mà chính bản thân nàng cũng không phải là người thích xen vào chuyện của người khác . Thông thường sự việc không liên quan đến nàng , nàng sẽ lựa chọn mặc kệ !.

Con người linh động nhàn nhạt quét qua những cận vệ cũng như những ám vệ đang ẩn nấp , quả nhiên không bình thường , nói vậy bên trong cô độc úy cũng phát giác điểm này .

Khó trách hấn sẽ như thế .....

Đêm khuya .

Ngon đèn dầu trong địa lao tỏa ra ánh sáng mờ mờ , đường đi phía trước cũng bị bóng tối che đi hơn phân nửa , những chỗ không được ánh sáng chiếu tới lạnh lẽo u ám như những vực sâu không đáy , âm khí nồng đậm .

Vân Thiển bước đi trên nền đất ẩm ướt , trong lòng cũng cảm thấy có chút không thoải mái , nhà lao này xây dựng có nhiều chỗ không thích hợp .

Đến tận cùng bên trong địa lao , một cửa gỗ lớn rắn chắc xuất hiện trước mắt bọn họ , Mà Cô Độc Úy, chính là bị giam ở chỗ này. Thiếu đi nhân khí, địa lao này càng lộ ra vẻ âm trầm yên tĩnh .

Lẳng lặng đẩy tám gỗ , nhìn ánh trăng tròn bên ngoài cửa sổ nhỏ , khóe miệng Cô Độc Úy tà mị nhếch lên.

Lúc Vân Thiển tiến đến gần , thấy được chính là bộ dáng này .

Gò má , sườn mặt tinh xảo như đao khắc , ánh trăng mờ lung chiếu lên khuôn mặt khiến nụ cười ở môi hấn càng thêm kinh diễm. Hai tay đan trước ngực , gương mặt tà ác vui vẻ , căn bản nhìn không ra hấn lúc này là một tù nhân , Ngược lại giống như là một người nhàn dỗi đang thưởng nguyệt\* vậy .  
(\* Thường thức về đẹp của ánh trăng ).

Vân Thiển nhưc đầu sâu kín thờ dài , người này nhìn qua thực không có hảo ý a.

Từ lúc Vân Thiển cùng Vân Phi đi tới trước cửa nhà giam , Cô Độc Úy đã biết là nàng tới .

Cho nên , Biểu tình vui vẻ trên mặt kia không phải là bởi vì kế hoạch của mình , mà là vì đứng trước cửa ngục chính là bạch y thiếu niên niên.

Cô Độc Úy thân nhiên quay đầu qua , thu hồi vừa động tác vừa rồi , đi tới gần cửa gỗ. Đợi đến khi đến gần Vân Thiển , nụ cười trên mặt càng sâu hơn , phảng phất như muốn đem nàng dung nhập vào trong lòng.

Câu hồn nhiếp phách , con người xinh đẹp tuyệt luân tràn ngập ôn nhu cùng thâm tình gắt gao nhìn nàng . Hắn cứ như vậy nhìn nàng , cũng không quan tâm còn có một Vân Phi ở bên cạnh , phảng phất như Vân Phi đứng ở bên cạnh bọn họ chẳng qua chỉ là không khí mà thôi

Vân Phi âm thầm nhưc đầu , tiếp tục như vậy nữa , thật không khống chế được hai người này .

“Nơi này , Thiển không nên tới .....”, Gặp nàng trong hoàn cảnh này ,hắn cũng không dễ chịu gì .

Vừa mới rồi trên mặt hắn còn bày ra biểu tình vui vẻ kì vọng nàng tới , đến nước này lại còn nói mấy loại lời nói này , Vân Thiển trong lòng hừ lạnh .

“Người làm những thứ này không phải là hy vọng ta tới sao .....” Vân Thiển lạnh lùng nói , ngôn ngữ có chút bất đắc dĩ .

Cô Độc Úy vui sướng cười , khuôn mặt tinh mỹ càng thêm mê người , Vân Thiển nhìn người trước mắt , đôi mắt hơi nheo lại . Qua hồi lâu , mới chậm rãi thu hồi lãnh sắc .

“Thiển đừng tức giận! ” Cô Độc Úy thận trọng quan sát đáy mắt biến ảo khó lường của Vân Thiển , từ từ thu liễm nụ cười trên mặt , lúc này chọc giận Vân Thiển cũng không phải là một chuyện tốt .

Vân Thiển bất đắc dĩ ở trong lòng thờ dài , “Vốn cho là Thái Tử điện hạ ở trong này không dễ dàng gì, hiển nhiên là , thảo dân lo lắng thừa rồi .....”

Một câu ôn nhu như vậy lại khiến bộ dạng vui vẻ của Cô Độc Hồng vừa rồi lập tức biến mất .

“Thái tử điện hạ , là Thiển nhi nói mà không suy nghĩ , xin lượng thứ cho .....” thấy nhi tử mình cùng Thái tử điện hạ vô lễ như thế , tuy nói Thái tử điện hạ vô cùng cưng chiều Vân Thiển , nhưng là người làm phụ thân như hắn , không khỏi cũng có chút lo lắng.

Cô Độc Úy lạnh lùng khoát tay , ý bảo vân phi không cần nhiều lời .

Vân Phi ánh mắt lơ đãng lóe lên một cái , thân mình thẳng tắp , nhàn nhạt nhìn Cô Độc Úy .

Thân hình cao lớn , bóng lưng thẳng tắp chặn lại tầm mắt Vân Thiển.

“Thiển , muốn biết cái gì ..... ?” hắn cho tới bây giờ cũng không dám lừa gạt Vân Thiển nửa phần , trừ phi là tình huống đặc biệt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Cô Độc Hồng trong lòng Vân Thiển so ra đều kém Cô Độc Úy , phương thức mà hai người bọn họ dùng chính là hoàn toàn bất đồng nhau. Một là cưng chiều , mà một lại là cứng rắn bá đạo .

Vân Thiển ánh mắt tối sầm lại , quả nhiên vẫn bị nàng đoán ra .

“La Sát Môn .....”

Ba chữ này vừa nói ra , Cô Độc Úy trong nháy mắt xoay người lại , đôi hàn mâu khép hờ , mang theo một tia khiếp sợ .

Mây kiếm nhần lại , tựa hồ có chút khó có thể mở miệng , “Thiển , ta hy vọng .....” không muốn đem người cuốn vào màn phân tranh đầy máu tanh này .

Nhưng lời của hắn vẫn chưa nói hết , liền bị Vân Thiển cắt đứt , “Nếu như không tiện nói , cũng không cần miễn cưỡng . ” hắn làm được đến thế này , cũng đã đủ rồi .

Vân Thiển chống lại cặp mắt đen láy đang nhìn mình , thần sắc ôn nhuận như ngọc cười , nhàn nhạt nhu quang , có một loại cảm giác như mỵ độc làm mê lòng người .

Tuần nhan tràn đầy bất đắc dĩ , Vân Thiển như thế làm cho hắn không cách nào chống cự .

Vân Phi đứng ở bên người , lạnh nhạt nhìn hai người họ ở chung một chỗ , nhưng trong lòng lại như quá sơn đảo hải ( \* Ngắn gọn = kinh ngạc ) , không vì cái gì khác , chỉ vì một từ “La Sát Môn” là từ trong miệng bọn họ mà ra .

Vân Thiển cùng Cô Độc Úy đều không có chú ý tới hơi thở người bên cạnh biến hóa , lặng lẽ nhìn nhau.

Cô Độc Úy bật cười , Vân Thiển a , thực không biết phải đối với nàng như thế nào cho phải đây! .



“Thiên nếu là muốn biết , ta liền nói ...” Chi cần là người muốn , hán cũng đều làm vì nàng .

Vân Thiên lặng lẽ đứng ở trước cửa ngục , chờ đợi .

“Sáu nước đại yến, yến hội này thực chất là để làm gì, Thiên chắc cũng đoán được một hai, Ta cùng với Cô Độc Hồng đều là chưa lập gia đình .....” đến đây không cần hán nói tiếp , Vân Thiên cũng đại khái hiểu được .

Tựa hồ nghĩ tới điều gì , Vân Thiên tròn to hai tròng mắt , không thể tới tin nhìn chăm chăm bản mặt tươi cười tà ác của Cô Độc Úy , “ Là người ”

Ý cười càng đậm , lắc đầu , “ Không phải là ta , Thiên cũng có lúc nghĩ không thông ” trên đầu đầy ý vị , “ Đừng quên , người sau lưng Nhã Các là ta . ”

Cho nên , Cái này căn bản không có khả năng .

Vân Thiên cau mày , cái này vòng tới vòng lui , trọng điểm rốt cục ở chỗ nào .

Một sứ thần , người giết hán sẽ có lợi ích gì?

Không nghĩ ra , nếu là nàng , muốn giết cũng sẽ giết một hoàng tử hoặc là công chúa .

“ Chẳng lẽ , người này chết là La Sát Môn gây nên ? Nhưng là vì sao La Sát Môn muốn gét chết sứ thần ngoại bang , chuyện này có thể đem đến cho họ chỗ tốt gì ? ” Nàng bây giờ chỉ cần tìm được Lâm Bích là tốt rồi , những thứ khác âm mưu này nọ liền giao cho Cô Độc Úy tự mình giải quyết , dù sao đầu óc của hán cũng quá thông minh đi .

Cô Độc Úy cười thần bí , không đáp .

Quả nhiên , La Sát Môn a .

Vân Thiên chưa hết giận hờn lạnh một tiếng , tuy rất nhỏ , nhưng vẫn là bị nam nhân phía trước kia nghe được .

Cô Độc Úy đột nhiên ngược mắt , nhìn về phía cánh cửa sổ , ánh trăng hôm nay thực đẹp , nhưng này không phải là trọng điểm .

“Bọn họ hành động .....” không biết lời này nói ra là loại biểu tình gì , Cô Độc Úy đột nhiên phun ra mấy chữ này .

Vân Thiên kinh hãi , một đôi ngọc mâu trong nháy mắt mở thật lớn .

Cô Độc Hồng .....

Lúc này , nàng mới nhớ tới mới vừa rồi Cô Độc Hồng đúng là có khác thường , .

Thấy Vân Thiên phản ứng như vậy , Cô Độc Úy sắc mặt trầm xuống , có chút không yên nói , “ Thiên ~~~, đừng đi ”

Vân Thiên không nói lời nào , liếc mắt nhìn Cô Độc Úy , xoay người liền vọt ra khỏi đại lao .

“ Vân Thiên! trở lại .....” Cô Độc Úy kinh thanh kêu lên , Khuôn mặt tuần dật trong nháy mắt trở nên thâm trầm , ung mâu chăm chú nhìn chăm chăm bóng trắng nhanh chóng biến mất.

Vân Phi ngây ngẩn cả người , còn chưa kịp tới ngăn cản , cũng đã không thấy bóng dáng của Vân Thiên đâu nữa..

“ Vân đại nhân , mau , mau ngăn nàng lại .....” Cô Độc Úy một quyền nện vào cột gỗ , làm văng ra một mảnh gỗ , liền như vậy bị một quyền của hán đánh nát. ( P/s: Ta để “nàng” để phân biệt nữ chính cho dễ thôi, trong tiếng Trung cũng là cùng một từ, cho nên đoạn này là “hán” ta vẫn dịch là “nàng”, chứ nam chính chưa biết nữ chính là con gái đâu nha )

Vân Phi cau mày , cũng không nhìn người phía sau , bước nhanh đuổi theo ...

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 29: Thái Tử Vị

Trên người Vân Thiên mang theo thương thế , mặc dù đại lao mờ tối , thế nhưng vết máu dính trên bạch y của nàng rất rõ ràng , nếu không phải nhìn ra vết máu kia là của người khác , Cô Độc Úy đã sớm phát điên . Thời điểm nàng tới đây , tất nhiên là bị người chặn lại , mà , người duy nhất cản nàng chỉ

có thể là người kia.

Cô Độc Hồng .

Về mặt Cô Độc Úy trở nên thâm trầm , liếc nhìn ánh trắng bên ngoài , trên mặt không còn một tia vui vẻ .

Bởi vì , Vân Thiên một thân nội thương không gạt được hấn .

Vân Thiên không nói ra , hấn cũng sẽ không nói .

Cô Độc Hồng , lại dám để cho nàng bị thương .....

Nghĩ đến Vân Thiên bởi vì Cô Độc Hồng mà bị thương , trong lòng hấn sinh bức tức , con ngươi âm trầm lóe lên tia tà khí .

Vân Thiên không biết , một cuộc chiến tranh quyền đoạt vị đã bắt đầu chuyển động , hết thấy , chính là một màn giao long tranh đấu .

Lúc Vân Thiên rời khỏi , Cô Độc Úy trong ngực không ngừng đi đi lại lại trên nền đất tối tăm , sắc mặt càng ngày càng âm trầm , ngay cả người canh giữ ở bên ngoài cũng cảm nhận được hấn đã không nhịn được mà bạo phát .

Hấn không nên nhắc đến chuyện này với Vân Thiên , lại càng không nên khiến nàng nhúng sâu vào chuyện này .

Cô Độc Úy không biết là , coi như hấn không nói , không đề cập tới chuyện này đi chăng nữa , Vân Thiên cũng sẽ vì tìm Lâm Bích mà bị kéo vào vũng lầy này . Không chỉ vậy , lời nói của Hoàng Hậu đêm hôm đó. ....

“Phanh”

Cô Độc Úy thành công làm bể cửa sổ phía sau , gió đêm thân nhiên thổi vào , làm rối loạn tóc hấn .

Ánh trắng tuy nhu mỹ , nhưng lại không lòng dạ nào thương thức .

“Hoa lạp lạp” một mảnh thanh âm dồn dập hùng hồn từ phía sau truyền đến , chỉ thấy bên trong ngực bị vây đến nước chảy không lọt , người người sắc mặt nghiêm túc chắc băng , một đôi tròng mắt đen sáng quắc nhìn chằm chằm cửa sổ bị Thái tử điện hạ đánh hỏng mất .

Cô Độc Úy về mặt như không có chuyện gì xảy ra , cửa sổ hở mảng lớn , hoàn toàn đem cảnh đêm bên ngoài hiện lên trước mắt .

Ngoài cửa sổ , bóng đen nặng nề bao phủ .

Đó là ám vệ hoàng đế cố ý an bài , lúc này đã đem cửa sổ vây nghiêm ngặt , gió thổi không lọt .

Cô Độc Úy âm trầm ngước mắt , Ám vệ cả kinh .

Thái tử làm ra động tĩnh lớn như thế , Họ do dự có nên hay không đem tình huống trình báo cho Hoàng thượng , nhìn sắc mặt Thái tử điện hạ âm trầm không bỏ kia , Ám vệ môn chỉ cảm thấy tiến thoái lưỡng nan , khí lạnh từ lòng bàn chân truyền lên óc .

“Thái tử điện hạ , xin ngài trở về .....” rất cục , Ám vệ dẫn đầu nhin không được mở miệng .

Cô Độc Úy khóe môi giờ lên một cái ý cười “vui vẻ” , mê loạn mắt người , Ám vệ không khỏi nuốt nước miếng một cái , đè nén cảm giác run sợ trước khí thế bá đạo .

“Xin Thái tử điện hạ đừng khiến chúng thần khó xử ,” lạnh giọng mở miệng , không dám nhìn tới đích mâu sâu thẳm kia .

“Nga ?” Cô Độc Úy quay đầu , nhìn ám vệ áo đen ngoài phía cửa sổ , “Thế nào , Bồn cung ở chỗ này phát tiết phần hận trong lòng , cái này cũng là làm khó các người?” thanh âm chậm rãi vang lên .

Phát tiết ?

Cả đám nhìn cửa sổ bị phá nát kia , ách , có thể coi là cửa động a. khuôn mặt xuất hiện vài vạch hắc tuyến , cái này phát tiết cũng không khỏi quá kinh khủng .

Người nọ lau mồ hôi lạnh trên trán , cất cao giọng nói , “Không có .”

Kể tiếp cũng không còn người dám nói một tiếng , Thái tử nói đây là đang phát tiết thì chính là đang phát tiết , bọn họ không thể nói cái gì . Nhưng là cho dù là như vậy , bọn họ cũng không dám rời đi nửa bước , biểu tình cứng ngắc nhìn Thái tử điện hạ hướng tường oanh tạc “phát tiết” .

Nhìn Cô Độc Úy một quyền lại một quyền nện ở trên tường , âm thanh tàn phá vang dội , trước mặt của bọn họ , không khỏi khiến người ta run lên .

Cô Độc Úy sắc mặt vừa thu lại , hung hăng nện ở trên vách tường , oanh một tiếng , toàn bộ vách tường rốt cục bị hấn đánh rụng .

Ám vệ đứng trong bóng đêm rừng mình , không nghĩ tới Thái tử điện hạ bạo phát như vậy .

Vị máu từ trên tay hắt tã ra , từng giọt đỏ thẫm điểm lệt thấm ướt trên đất , Cô Độc Úy rốt cục yên tĩnh trở lại , hơi thở trên người hắt âm trầm rét lạnh so với tu la dưới địa ngục còn khủng bố hơn . Hai quả đấm nắm thật chặt , phảng phất như một việc gì đó đã được quyết định , Ám vệ áo đen nhìn nhau , bắp thịt toàn thân căng cứng , cảnh giác cao độ .

Hơi thở Cô Độc Úy hơi suyễn lại , khuôn mặt tà mị mà tuần mỹ lúc này về lên một nụ cười khổ sở .

Mọi người nghi hoặc , tâm càng khẩn trương hơn .

Hồi lâu .

“Nói cho hã biết , cái này .....” cô độc úy hơi ngừng một chút , tất cả ám vệ cũng dựng lên màng nhĩ lắng tai nghe , “ Thái tử vị , Bồn cung không hiểm lạ , cho nên , hã nếu là muốn cảm liên cứ việc cảm .....” bây giờ , hã chỉ muốn đi đến bên người Vân Thiên , không để cho nàng bị thương tổn .

Nghe xong lời này , tất cả mọi người mở to cặp mắt .

Bọn họ nhận được mệnh lệnh , nếu là Thái tử làm như vậy , bọn họ chỉ có thể để hã đi .

Mấy canh giờ trước , lời nói uy nghiêm của hoàng đế vẫn còn vang lên bên tai hã , ....Người nếu đi ra khỏi địa lao , như vậy , Thái tử vị người cũng không ngồi vững . Hoàng đế đưa Cô Độc Úy vào trong ngục này cũng là để hã lựa chọn giữa hoàng quyền và Vân Thiên .

Cuối cùng , hã vẫn thua .

Thái tử vị này vốn là thuộc về Cô Độc Hồng , cho tới bây giờ cũng không phải là hã , trước , hoàng thượng đem hã trở thành Cô Độc Hồng mà sủng ái . Hã một mực không hiểu đây là vì cái gì , rõ ràng Cô Độc Hồng sống sờ sờ , nhưng bây giờ , hã hoàn toàn hiểu .

Cô Độc Úy một thân buông lỏng bước ra cửa động , chẳng qua là , từ nay về sau sợ là không còn bất kỳ hoàng quyền nào để trợ giúp người kia ( Vân Thiên ) .

“ Thái tử điện hạ .....”

Cô Độc Úy bước chân hơi ngừng , “ Từ nay về sau , ta , không còn là Thái tử của các người .....”.

Nói xong , tung người nhảy một cái , biến mất ở trong đêm tối .

Đêm này , thật rất rất dài .

Quần quanh , tìm không được phương hướng của nàng .

Vân Thiên , tất cả , chỉ có người mới là trọng yếu nhất .

Ngự thư phòng .

Bóng đen thoáng một cái , trống rỗng , trong điện yên lặng lạnh lẽo xuất hiện một bóng người , cung kính một chân quỳ xuống .

“ Cái này , chính là lựa chọn của hã . ” hoàng đế uy nghiêm lạnh giọng chậm rãi mở miệng , bàn tay duyệt tấu chương hơi ngừng một chút .

“ Dạ , xin Hoàng thượng hạ lệnh , quá .....” bây giờ Thái tử không còn là Thái tử , bọn họ thật đúng là nhất thời không biết xưng hô như thế cùng Cô Độc Úy .

Động tác người bên trên rốt cục ngừng hã , nâng lên mâu quang bén nhọn , nhìn về phía ngoài điện , ngũ quan anh tuấn cũng không phải khó nhìn ra , khuôn mặt mị hoặc chứng sinh của Cô Độc Úy cũng là từ hã mà ra .

So sánh với mười năm trước , vị vương giả trước mắt này tuy tuổi có tăng nhưng khí thế mười phần cũng là không giảm , duy chỉ có điều gầy đi rất nhiều , sắc mặt hết sức tái nhợt .

Hai con người bén nhọn cũng có vài điểm vẫn đục , , “ Lý Nhất .....” vừa nói , vừa từ trên bàn cầm lên một hoàng quyền trục .

Lý công công canh giữ ở trước cửa điện nghe được động tĩnh vội vàng chạy lại , đuôi mắt thấy Hoàng thượng nắm một đạo thánh chỉ , trong lòng biết chuyện không tốt rốt cục phũ xuống đầu Cô Độc Úy , “ Có nô tài . ”

“ Ban chỉ đi xuống , phế bỏ Thái tử vị của Cô Độc Úy .....” ánh mắt lợi hại sắc bén , Khiến tâm Lý công công run lên một cái . đưa tay run run nhận lấy .

“ Tra...” Thờ dài một tiếng ..

Úy , chớ oán phụ hoàng , phụ hoàng đã cho người lựa chọn .

Cô Nhật Quyết xuyên thấu qua cửa điện , xa xa nhìn lại , bèn nhón mà lãnh lệ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30: Mẫu Tử Tỷ Thí

Đêm càng sâu , bóng tối bao phủ khắp nơi .

Bóng bạch y thấp thoáng xuất hiện ở hoàng cung , dị thường rõ ràng , liếc nhìn lại , bạch y đã vững vàng đứng trên ngói hoàng đình cao vọt vọt kia , con người lẳng lẳng ngưng thần nhìn nhóm bóng đen xuất hiện ở địa đạo sâu trong hoàng cung .

Bọn họ , đang tiến hành một cuộc so tài trong bóng tối .

Ở nơi này đại yển sáu nước còn chưa tới, tám hướng đã nhìn không được mà đẩy lên động tĩnh .

Có lẽ vị trí nàng đang đứng quá rõ ràng , sau lưng người đuổi theo tới tung người nhảy lên một cái , liền nhìn thấy nàng .

“Thiên , trở về .....” Vân Phi cho tới bây giờ cũng không biết con trai có võ công , hôm nay vừa thấy , mới phát hiện mình quá mức lơ là đứa con trai này .

Chạy thẳng tới hướng Vân Thiên , liếc mắt thấy nơi góc tối có bóng đen ẩn nấp , cắn răng một cái , kiên định hạ quyết tâm phải bảo vệ Vân Thiên bình an về nhà. Trận cung đấu này không thể để cho Vân Thiên dính vào , chuyện như mười mấy năm trước không thể phát sinh nữa .

Nghe được tiếng gọi lỗ lú không quản có bị bại lỗ thân phận hay không của Vân Phi Con người như của Vân thiên dưới mặt nạ chuyển một cái , tung người nhảy xuống , tìm đúng phương hướng , chạy như bay , trong nháy mắt liền biến mất khỏi tầm mắt Vân Phi.

Thấy Vân Thiên không để ý mình gào thét , Vân Phi khẩn trương , khẽ nguyên rủa một tiếng phi thân đuổi theo .

Hoàng cung vẫn yên lặng như cũ , nhưng phòng vệ xung quanh lại lặng lẽ tăng lên , Ngự lâm quân , ám vệ của hoàng đế cũng như lâm đại địch trong đêm yên tĩnh hoàng cung .

Nhưng cho dù là như vậy , vẫn có không ít người có thể tự do hoạt động trong hoàng cung , tỷ như thị vệ hắc y của Cô Độc Hồng , thể lực đen tối của Cô Độc Úy .....

Động tĩnh khắp nơi , ai cũng không rõ người nào mới chân chính là đối thủ của mình , trong lúc nhất thời trở nên có chút hỗn loạn không chịu nổi .

Cô Độc Úy một đường đuổi tới , nhưng bản thân hần từ trong lao ra đã muộn , bóng trắng kia đã sớm không biết chạy về phía phương nào , trong bụng khẩn trương . Bây giờ các phe chẳng phân biệt được địch ta , chỉ cần vừa có cơ hội đụng phải sẽ ra tay ngay , mà người hần phải đi , cho tới bây giờ đều chưa thu được kết quả gì . Có một khắc , Cô Độc Úy thực sự sợ người kia sẽ chết ở trước mặt mình ..

Hoàng cung nặng nề , đêm nay , chính là lúc Cô Độc Hồng cùng Cô Độc Úy tranh phong .

Lại nói Cô Độc Úy đã thua ở chuyện Vân Thiên vừa rồi , đây cũng là hần tự nguyện thua , không oán được bất luận kẻ nào .

Ngẩng đầu , vàng trắng sáng kia đang chậm rãi rơi xuống , đêm nay , mới có qua một nửa .

Thân hình hần khẽ nhúc nhích , đột nhiên , sau lưng hồng ảnh đứng đưa , một cái bóng màu hồng chậm rãi hướng hần đến .

Cô Độc Úy trong lòng vừa động , cau mày xoay người lại , ngược mắt hơi sững sờ sau đó là lạnh lùng khom người một chút , “ Tham kiến mẫu hậu . ”

Hoàng hậu vẫn là một bộ hoa y màu đỏ chói mắt , cổ áo đính bảo thạch tán mát ra màu sắc sáng bóng , một đôi sắc bén kiêu mỹ , mắt phượng lạnh lùng nhìn Cô Độc Úy phía trước , mặt có lẽ bởi vì gió đêm mà hơi tái , lại mang theo một cỗ sát khí nhìn nhát.

Cô Độc Úy xoay người muốn đi , đối với mẫu hậu này phảng phất vĩnh viễn mang theo nhân nhạ xa cách , có lẽ , là bởi vì Vân Thiên , cũng có lẽ là bởi vì những lời nàng ta nói mười năm trước .

“Nghe nói người vì Vân phủ công tử bỏ Thái tử vị ? .....”

Bước chân Cô Độc Úy dừng lại , biểu lộ càng lạnh như băng , đứng dưới màn đêm đợi nàng ta nói xong .

“Úy, hấn đối với ngươi thật sự trọng yếu như vậy ? trọng yếu đến mức khiến ngươi ngay cả Thái tử vị cũng bỏ qua .....” Trên khuôn mặt của Tích Thu Thủy dâng lên một tầng khổ sở, trong khoảng thời gian ngắn, nàng cảm thấy người trước mắt này đã không phải là nhi tử của nàng. Bởi vì, từ đầu chí cuối, nàng cũng chưa có chân chính hiểu rõ được Cô Độc Úy.

“Đây không phải là kết quả mà mẫu hậu ngài mong muốn sao, mười năm trước lúc ngài khuyên hải nhi buông tha cho ngôi vị hoàng đế cũng nên nghĩ tới hôm nay .....” Cô Độc Úy hừ lạnh một tiếng, không muốn nghe nữa phi thân đi xuống, tìm phương hướng Vân Thiên rồi đi.

Nghe được câu này, trong lòng Tích Thu Thủy bong cu rút đau đớn, lời đến khóe miệng liền bị nàng khó khăn nuốt trở về ..

“Úy, đứng lại. Chẳng lẽ ngươi quên mẫu hậu đã nói gì sao, ngươi nếu là còn cố ý đi xuống, mẫu hậu không thể bảo đảm người kia an toàn .....” thấy Cô Độc Úy không nghe, nàng không thể không để làm chút gì đó.

Đây là uy hiếp, hoàng hậu tỏ rõ ý uy hiếp.

Cô Độc Úy đột nhiên quay đầu lại, tròng mắt đen thâm thúy kia thoáng qua tia sát khí, cho dù chính hấn biết người đối diện kia là mẫu hậu của hấn. Nhưng khi Tích Thu Thủy nói ra một lời kia, trong lòng của hấn đích thị là nổi lên sát ý.

Ánh mắt kia như ác lang nồng đậm uy hiếp khiến cho Tích Thu Thủy không tự chủ lùi về sau một bước, con trai của nàng hận nàng.

Lúc này Tích Thu Thủy mới cảm nhận được, người mẹ như hấn còn không bằng một cái Vân Thiên. Thậm chí con trai nàng còn sinh ra sát ý với nàng.

Nàng quả là một người mẫu thân thất bại, nhất thời, nàng cảm giác như thứ gì đó đang dần mất đi.

Tích Thu Thủy cắn răng, tựa hồ quyết định cái gì, “Úy Nhi, bất kể ngươi như thế nào hận mẫu hậu, tới nay, không cho ngươi hồ nháo, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn trở về với phụ hoàng ngươi nói xin lỗi, Thái tử vị sẽ vẫn cứ là của ngươi .....”

Cô Độc Úy hừ lạnh một tiếng, không hề quan tâm, “Không có hấn, ta đây làm Thái tử có ích lợi gì ?” nếu là muốn lần nữa ngồi Thái tử vị, hấn cũng quyết sẽ không chỉ có chút dã tâm như vậy.

Cô Độc Úy tính tình vốn là cùng Cô Nhật Quyết hết sức giống nhau, hai người đều mang bá khí vương giả.

Nhưng là, một núi chỉ có thể có một hồ, giang sơn này, cũng chỉ có thể có một vương.

Tích Thu Thủy đã sớm nên nghĩ đến, chỉ có lời của người kia hấn mới nghe lọt, lời của người khác có nói nhiều thế nào chẳng qua cũng chỉ là gió lửa bên tai.

Hoàng hậu không cho Cô Độc Úy cơ hội rồi đi, từ phía sau lưng bất ngờ phát động công kích.

Cô Độc Úy thân hình chợt lóe tránh chiêu hướng về phía trước đuổi theo, cũng không có cùng hoàng hậu dây dưa chung một chỗ, trể một khắc đến bên cạnh nàng liền đưa đến nhiều nguy hiểm cho nàng.

Hoàng hậu ra tay hết sức bén nhọn, đối với con trai mình cũng không hề nương tay.

Đây là lần đầu tiên hai mẫu tử động thủ, ở nơi này trong đêm tối, vì Vân Thiên, quan hệ mẹ con bọn họ miễn cưỡng bồi dưỡng nhiều năm đã tan rã.

Cuồng phong từng trận, hai bóng dáng ở trên nóc nhà hoàng cung di chuyển tới lui thật nhanh, có thù vạ đuổi bắt đích nhìn thấy hai bóng dáng hư ảo mà qua, làm thế nào cũng không thấy rõ hai người kia là người phương nào.

Cô Độc Úy là đối mặt hoàng hậu còn giữ lại tình, chẳng qua là đơn giản hóa giải chiêu thức bén nhọn của hoàng hậu. Mà điểm này, hoàng hậu cũng phát hiện.

Miếng ngói màu hoàng kim vì hai người đấu nội lực mà tung bay một mảnh, Âm thanh vang dội trời đêm.

Cô Độc Úy từ thủ chuyển thành phản công, chân nhanh như gió, mang theo kinh lực đảo qua. Tích Thu Thủy bị nhi tử đột nhiên phản công có chút khó phòng bị, dẫn động lực đạo toàn thân hướng phía trên bay tới, thân hình trên không nảy lên, hoa y màu đỏ tán ra màu sắc diễm lệ chói mắt.

Nàng ta tránh né một kích, thấy trường phong hung mãnh sắp tới mặt, hoàng hậu dưới chân vững vàng đạp ngói, thấy phía sau nàng chính là đất trống, bọn họ ở độ cao cách mặt đất mười mấy thước. Tích Thu Thủy điểm mũi chân, thân thể nghiêng về sau, thân pháp quỷ dị, lại một lần tránh được chiêu thức của Cô Độc Úy.

Cô Độc Úy thân hình lướt qua hoàng hậu, môi mỏng quyền rũ tràn ra ý cười tà ác.

Tích Thu Thủy khom người, liếc thấy vẻ mặt tươi cười của nhi tử mình, trong lòng chợt lạnh. Thiếu chút nữa quên mất Cô Độc Úy là con trai của ai, làm sao có thể sẽ để cho mình dễ dàng khống chế như vậy.

Tích Thu Thủy chỉ cảm thấy thân thể của mình bất ngờ bị người khống chế mang xuống, sau lưng âm phong tập kích tới.

“Phanh” một tiếng phanh nhiên vang lớn, ngay sau đó chính là một trận mảnh ngói rơi xuống, thanh âm truyền đi xa, lần này thanh âm lớn kéo tới sự chú

ý của rất nhiều người, trong lúc nhất thời, mấy nhóm thị vệ hoàng cung cũng tới.

Tướng lĩnh dẫn đầu vốn là muốn rống to một tiếng thị uy, đợi thấy rõ một màn phượng hoàng y thì ngậm cả người, tất cả mọi người biểu lộ kỳ quái nhìn hai người trên ngai.

“Phàm là người có ý muốn hại nàng, ta, cũng sẽ nghĩ hết biện pháp diệt trừ, bao gồm mẫu hậu ngài!”. Cô Độc Úy một tay đè ép Tích Thu Thủy, trong mắt hàn mang càng hơn, dưới con nóng giận, thậm chí ngay cả thân là hoàng hậu nàng cũng bị hấn áp chế nặng tay không kiêng nể như thế.

Chỉ thấy Tích Thu Thủy cả người bị cô độc úy hung hăng dùng sức đè xuống ngai đính, dưới người mảnh ngai đã bị lưng của nàng ép tới vỡ vụn. Nhìn nhi tử trong mắt lóe lên sát ý, nghe những lời bén nhọn từ chính miệng nhi tử, Tích Thu Thủy cảm thấy mình cũng không cách nào nhúc nhích nữa, phảng phất mình lần đầu tiên nghiêm túc thấy rõ người nhi tử này..

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 31

“Nhi thần hi vọng trong những ngày kế tiếp, mẫu hậu sẽ không để cho nhi thần thất vọng” Cô Độc Úy buông tay, tiếng nói lạnh băng. Lần này, hấn không ra tay được, nhưng hấn không dám đảm bảo nếu bà còn đã thương nàng, thì lần sau hấn còn có thể bình tĩnh được hay không.

Tích Thu Thủy nheo mắt, lại nhìn con trai mình một lần nữa. Vào giờ khắc này, dường như bà đã trở về những năm trước kia, khi mà người ấy cũng che chở nàng ta như vậy, không thể không nói, giờ phút này, Cô Độc Úy không còn ngông cuồng như ngày trước nữa. Tích Thu Thủy lạnh lùng cười, mang theo một nỗi thâm lương.

Cô Độc Úy lạnh lùng nhìn bà, rồi xoay người tung đi

Tích Thu Thủy đứng trên mái đình, trong đêm tối, gương mặt cười bỗng nhiên trở nên dữ tợn, bọn người thị vệ phía dưới thấy hoàng hậu cười như thế, cũng không khỏi rung mình một cái

“Tốt! Rất tốt! Đây mới đúng là con của hấn, điểm này hấn còn thua người một bậc rồi, ha ha ha...”

Yên lặng hồi lâu, hồng ý nữ tử đứng trên ngai cao, chấp tay cười như hóa cuồng, âm thanh như từ quỷ vực truyền đến, bọn thị vệ phía dưới nhìn nhau, đều cho là hoàng hậu đã hóa điên rồi.

Ánh mắt Tích Thu Thủy biến đổi, như là ánh mắt quỷ dữ, “Coi như người giống hấn như thế nào đi nữa, nhưng chung quy người vẫn là con trai do Bồn cung sinh ra, Nếu Bồn cung không cho phép, người cùng Vân Thiên đừng hòng mơ tưởng...”

“Vương gia, phía trước phát hiện ba đội nhân mã đang hoạt động ngoài phạm vi hoàng cung...” trong bóng tối, từ sĩ áo đen trầm giọng nói, chỉ thấy Cô Độc Hồng, trên đầu vai còn đang mang thương tích, ánh mắt ung lóe sáng lên như đao phong trong bóng đêm, “Có phải là người của Cô Độc Úy”

“Không giống người của hấn”

Cô Độc Hồng nhíu mày kiểm, Cô Độc Úy cũng không phải là hạng người có thể dễ dàng đối phó như vậy, cho dù đã lục tung tất cả các địa phương nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng người của hấn, giống như tất cả đều biến mất.

Hành động tối nay là vì muốn làm tan rã thế lực trong bóng tối của đối phương, ngăn chặn đối phương động chân động tay, chung quy chỉ có tối nay, Cô Độc Hồng thế phải diệt toàn bộ người mà Cô Độc Úy đưa tới, sau đó, đánh gãy đường lui của hấn, nếu không sau này Cô Độc Úy nếu muốn giãy giụa, thì khó khăn càng thêm khó.

Giờ phút này hấn đứng bên ngoài hoàng cung, vừa mới tìm được nơi ẩn thân của thế lực sau lưng Cô Độc Úy, không muốn lại làm điều vô ích.

Cô Độc Hồng nhìn theo phương hướng của người trên lầu, trong lòng có một ngọn lửa vô danh bùng phát. Đây chính là địa điểm mà hấn đã sai người âm thầm điều tra nhiều năm nay, nhưng lại không nghĩ tới Cô Độc Úy vậy mà lại phát giác hành động của hấn.

“Bất quá...” Hắc y nhân kia trầm ngâm hồi lâu, mới thốt ra một lời.

“Bất quá cái gì?” Cô Độc Hồng trầm giọng hỏi

“Cô Độc Úy đã từ ngục giam đi ra..” câu nói kế tiếp của hắc ý nhân mang theo ý coi thường

Cô Độc Hồng nắm chặt nắm đấm, sắc mặt càng trở nên âm trầm đáng sợ

Hắn rút cuộc vẫn phải lựa chọn, nhưng còn Văn Thiên, hắn có biết hay không

“Một khi phát hiện người của hắn, không cần biết là ai, liền chặn đánh” nói xong lời cuối cùng, hai mắt hắn toát ra huyết quang.

“Tuân lệnh” Hắc y nhân liếc nhìn thương tích trên người Cô Độc Hồng, cuối cùng vẫn lên tiếng, “Xin Vương gia trở về phủ xử lý vết thương, nơi này xin giao cho Phương Hữu” âm thanh trầm thấp vang lên

“Vết thương nhỏ này không đáng quan tâm, mau chóng xác nhận vị trí của bọn họ, một ngày chưa diệt trừ Cô Độc Úy, nàng...” sẽ một ngày nữa vẫn đứng bên cạnh hắn.

Phương Hữu thấy vậy, cũng không lên tiếng, chẳng qua là nặng nề gật đầu một cái, xoay người biến mất trong bóng tối, mà Cô Độc Hồng trở về.

Dịch cung

Đêm đã khuya, nhưng trong dịch cung Lô Quốc, chỉ thấy một bóng bạch y, mắt hoa đào tản ra khí sắc mê người, bóng dáng thon dài tựa vào khung cửa, sau lưng, một người to cao, một người gầy yếu lộ lãnh nhược bằng sương, đứng yên bất động chỉ nhìn chủ tử của mình

Gió đêm lất phất thổi đến, thoáng cái bóng màu lam xuất hiện ở đầu tường, vội vàng đi đến nơi bạch y nam tử đang đứng, cung kính quỳ xuống, “Thái tử điện hạ...”

“Như thế nào rồi” Tây Lâu Mạch vẫn bất động, khóe miệng khẽ cười quỷ dị

“Bọn họ đã bắt đầu...” Sở Hồ đứng dậy nói

Thái tử Lô Quốc neho mắt, mang theo ý vui nhẹ nhàng, lúc này giống như đang tính toán cái gì đó, làm cho người ta luôn có cảm giác khó dò

“Nói cho Hồng Vương giá biết, người của chúng ta đã chuẩn bị xong”

“Đạ” Sở Hồ nhất thời cảm thấy có chút buồn bực “Thái tử điện hạ, thuộc hạ vẫn không hiểu, người của chúng ta chết ở thánh hoàng triều, vì sao chúng tôi còn phải giúp Cô Độc Hồng?”

Tây Lâu Mạch càng thấy vui vẻ hơn, ánh mắt thoáng nhìn xa “Chết một người, đổi lấy lý do để tranh đoạt quyền lực thánh hoàng triều, đây không phải là phương thức đơn giản nhất mà Bốn cung muốn hay sao”

“Như vậy tại sao điện hạ lại chọn Cô Độc Hồng mà không chọn Cô Độc Úy?” nam nhân to con đầu óc mụ mị sau lưng thốt lên hỏi.

Vì sao lựa chọn Cô Độc Hồng? Đó là bởi vì Cô Độc Úy so với Cô Độc Hồng càng giống với hắn ngày trước, hắn không muốn thánh hoàng triều này rơi vào tay Cô Độc Úy trong tương lai, Cô Độc Úy đối với hắn mà nói, là một đối thủ khó đối phó “So với Cô Độc Hồng, Cô Độc Úy càng giống một vị đế vương...” mặc dù người kia chủ động từ bỏ tranh giành hoàng quyền, nhưng lại ở sau lưng lên tranh thủ bồi dưỡng thế lực, người như vậy, nếu đặt ở thánh hoàng triều thì lại quá nguy hiểm, cho nên, hắn chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường.

Ba người trước sau đều đồng nhất gật đầu

“Không thể để cho chút thế lực còn sót lại nào của thánh hoàng triều có thể quật khởi, như thế thì sáu quốc phân tranh, cái gọi là cường quốc thánh hoàng triều chẳng phải sẽ rơi xuống vực sau vạn trượng hay sao” đến lúc đó, Lô Quốc mới có thể có cơ hội thống nhất thiên hạ trở nên cường đại

“Vậy cái chết của Ngô đại nhân cứ cho qua hay sao?” Nam nhân to con không hiểu hỏi.

Nhắc tới chuyện này, sự vui vẻ của Tây Lâu Mạch đông cứng “Người kia tự nhiên sẽ cho chúng ta câu trả lời thôi, tối nay, chúng ta chỉ cần làm cánh tay đắc lực của Hồng Vương gia là được rồi, Sở Hồ...”

Có thuộc hạ

“Cứ xuất hết toàn lực, cải trang thành người của Cô Độc Hồng, cũng không nên để cho người ta có cái cớ bắt được chúng ta, kỳ này không chỉ là trận chiến của Cô Độc Hồng và Cô Độc Úy, mà cũng là trận chiến giữa Bốn cung và hắn” Ánh mắt Tây Lâu Mạch nhìn xa, và suy nghĩ cũng chuyển thật sâu

“Thuộc hạ hiểu rõ:

“Hai người các người cùng nhau...” Tây Lâu Mạch đem ánh mắt chuyển đến phía sau lưng “hỗ trợ cho Cô Độc Hồng, bởi vì, tối nay hắn nhất định phải thắng”

“Vâng”

Ánh mắt 3 người giao nhau, cùng nhau tung người biến mất ở góc tường.

Tây Lâu Mạch nhìn trời, tháng đã hết, trận chiến âm thầm này, sẽ mở ra ở đại yến sáu nước.

Nếu như Cô Độc Úy vì vậy mà thất bại, gió làm tay áo Tây Lâu Mạch bay phất phới, thì hẳn có thể vững vàng an ổn được hay không, Vân Thiên.

Hắn không tự chủ được mà nhớ cái tên đó, chẳng qua là, họ vĩnh viễn không thể là bằng hữu, mà chỉ có thể là địch nhân

Có một số thứ, không thể thực hiện vì đại cuộc

Lại tựa như có một số thứ, rõ ràng là không thể chạm tới, nhưng vẫn cứ muốn đưa ta bắt lấy

Người kia, rõ ràng là nam tử hán, lại như một thần chú, hút linh hồn của hắn thật chặt

“Vân Thiên!” trong lúc này đây, khi màn đêm hỗn loạn, lần đầu tiên hắn nhẹ nhàng gọi tên của người thiếu niên đó, mang theo ý nhu hòa mà ngay cả hắn cũng không phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 32: Gặp Cao Thủ

Vân Phi nhìn màn đêm trống rỗng, bóng áo trắng đã sớm biệt dạng, tại thời khắc mấu chốt này mà Vân Thiên lại đùa giỡn với hắn như vậy, lúc này chỉ có thể dùng hai chữ khổ sở để đánh giá tâm tình của Vân Phi. Bây giờ hắn mới có thể ý thức được rằng, con trai hắn lại có thể lợi hại hơn hắn

Đang ngay lúc Vân Phi tùy ý chọn một con đường phía trước mà đi tới, thì sau một bóng trắng sau lưng hắn chậm rãi bước ra

Cũng ngay chính lúc này, một tín hiệu vang lên trong đêm tối, ngay sau đó tín hiệu đột nhiên cao vút, trong lúc nhất thời bầu trời đêm bỗng trở nên hỗn loạn

Lui về phía sau từng bước, bóng dáng màu trắng hết sức nổi bật giữa bóng đêm, giống như một tia sáng chớp chòn giữa bóng tối

"Đi ra đi!" Giọng nói thanh nhã của nàng lặng lẽ vang lên

Lời vừa dứt, chỉ thấy trong bóng đêm nặng nề kia, từ sĩ áo đen trong nháy mắt vây quanh bóng dáng nàng, kìn như thể gió cũng không cách nào lọt qua, cơ hồ làm cho người ta cảm thấy không còn bóng áo trắng ở trong đó

Từ sĩ áo đen mang theo nồng đậm sát khí, vây trước mặt bạch y thiếu niên, tuy gương mặt được che bởi mặt nạ, nhưng từ đôi mắt mặc ngọc có thể nhìn ra được, người nọ một thân thanh nhã thoát tục, trong bóng đêm, mang cho người ta cảm giác phiêu dật, như người nọ chỉ là một ảo ảnh

Nhưng cũng có người đẩy mắt loé lên ánh sáng, như là đã đoán được thân phận của bạch y thiếu niên kia, trong mắt nhất thời loé lên kinh ngạc nhưng vẫn lạnh lùng chăm chú đối mặt với nàng, không dám có chút lơ là

Vân Thiên trong lúc này không cử động, những người này đêm tối ẩn núp ở đây, nhất định là đang chờ ai đó, mà người đó tuyệt đối không phải là mình, "Các ngươi là người của Hồng Vương Gia" đây là lời khẳng định, không có chút nghi ngờ nào

Tất cả từ sĩ đều bất động, cũng không có bất kỳ biểu lộ nào, phảng phất như chỉ là những khối gỗ chăm chú nhìn người trước mặt

Xem ra nàng thật đã đoán đúng, những người này quả thật là người của hắn

Người của hắn vừa ra, như vậy nhân mã của Cô Độc Úy hẳn là đã rút lui rồi

Vân Thiên khẽ nhếch môi, như nước hồ xuân đang gợn sóng, hiện lên ánh sáng bạc, làm mắt người đối diện loé sáng

"Chuyện giữa huynh đệ bọn họ, ta sẽ không nhúng tay vào..." Nếu như ngay cả việc này Cô Độc Úy cũng không thể giải quyết được, như vậy thì hẳn sẽ không còn là Cô Độc Úy nữa, đối với nàng, có lẽ đây là một loại tín nhiệm

Nàng chậm rãi đi về phía trước, đám từ sĩ cũng không người nào dám động thủ, chẳng qua là nương theo bước chân của nàng mà rời đi. Cho đến một đoạn, từ sĩ cảm đầu khẽ hướng ánh mắt đến những kẻ khác, một lối đi từ từ mở rộng

Tình hình hiện tại thoát nhìn thật không thích hợp, một đám từ sĩ sát khí nặng nề vây quanh một bóng dáng màu trắng xông ra từ hẻm tối, thế nhưng lại từ từ mở ra một con đường

Ra khỏi đầu hẻm, từ sĩ áo đen đưa mắt nhìn bóng trắng biến mất trong bóng tối, từ sĩ đầu lĩnh mới cúi đầu nói với người nọ câu gì đó, lập tức người nọ hướng theo một hướng khác mà chạy tới, những người còn lại thì một lần nữa chìm vào bóng tối



Vừa quay đầu lại, chỉ thấy tại chỗ lại xuất hiện bóng trắng, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn phương hướng từ sĩ đó vừa biến mất, đó chẳng phải là hướng hoàng cung hay sao

Nàng không hề đuổi theo, mà lại đi theo phương hướng của đám tử sĩ còn lại, lướt qua những lâu phòng nặng nề, gắt gao bám sát

Vô thanh vô tức

Bỗng nhiên xuất hiện đám người đón đầu nhóm tử sĩ, hơn nửa hoàn toàn không có địch ý, mà giống như có chuyện cần thương lượng, rồi nhìn về phía trước như đã phát hiện được điều gì

Vì nàng đang vận một thân bạch y, không thích hợp để đứng quá gần, đứng xa nhìn bọn họ đi cùng phương hướng, nhất nhất chỉ ra dấu, không mở miệng. Điều này làm cho nàng không khỏi nhũn mày, ánh mắt có chút trở nên phức tạp.

Bọn họ cứ như vậy tụ tập lúc hơn nửa đêm, nhưng cho tới bây giờ mới bắt đầu hành động, Cô Độc Hồng chẳng lẽ muốn động thủ trước bình minh?

Nghĩ đến đây, Vân Thiển híup mắt thành đường lá liễu

Mắt thấy bọn người đó hành động, Vân Thiển đang định đứng dậy, đột nhiên liền lộn sang một bên, nhanh như cắt

"Tranh!" Vân Thiển không do dự rút nhuyễn kiếm ra đối kháng về trước một đường kiếm, một loạt tiếng "đình đình đình..." thanh thủy vang lên, Vân Thiển đứng dậy thật nhanh, nhào lộn trên không trung, nhuyễn kiếm mềm mại như vật thể sống, hất mạnh về phía sau, mang theo ngân quang

Trong bóng tối, từng đợt ngân quang bay về phía nàng nhanh như gió, như không muốn nàng có chỗ thoát thân

Tay áo trắng phát lên về phía trước, hoá giải một hàng ngân quang đang tiến đến, mang theo cỗ nội lực mang ngân châm quét thẳng đến nơi bóng tối, cùng đối kháng với đợt ngân châm đối phương vừa xuất, kèm theo âm thanh "đình đình" và những đốm sáng loé lên trong bóng tối

Vân Thiển vừa thu kiếm, đối phương liền công kích như muốn nàng không kịp thời gian ứng phó. Giống như lần công kích đầu tiên, khi nàng vừa rút nhuyễn kiếm, đối phương liền xuất ra hàng loạt độc châm cùng với cỗ nội lực cường hãn, nếu như không phải nàng kịp thời ứng phó, thì chẳng phải bây giờ trên người nàng đều cắm toàn độc châm rồi hay sao

Đối phương có thể núp sau lưng mình lâu như vậy mà nàng không hề phát hiện, có thể thấy được người này võ công nhất định là cao hơn nàng, trước đó, nàng lại bị trọng thương, cho nên lúc này đây căn bản không phải là đối thủ của người nọ

Mặc dù như vậy, nàng cũng không thể chấp tay nhìn ngân châm bắn thẳng vào người mình, trên người nàng lúc này xuất hiện hơi thở khác biệt làm cho người khác không thể hiểu được suy nghĩ của nàng

Đối phương thấy tập kích thất bại, nhất thời cũng chìm vào bóng tối, cách Vân Thiển khá xa

Có lẽ đã chờ quá lâu, Vân Thiển động bước chân, bình tĩnh đi về hướng đối thủ

Vân Thiển vừa bước được vài bước, chỉ thấy người trong bóng tối như bị ảnh hưởng, xuất hiện một hơi thở cao quý đặc thù kèm với sát khí nồng đậm. Vân Thiển thấy vậy nên dừng bước.

Thân hình đối phương khẽ động, nhẹ nhàng đi tới, mang theo hương vị nhàn nhạt

Bóng đêm nồng đậm, trong nhất thời Vân Thiển chỉ nhìn thấy tà áo đối phương bay lượn

Ngay khi nàng đang muốn cất bước lại gần, thì đối phương đột nhiên ngừng đầu, một loạt ngân châm lại nhắm ngay hướng Vân Thiển bay tới

Vân Thiển nhũn mày, dù muốn hay không thì nàng cũng phải trực tiếp tránh đi, nhất thời ánh mắt bị dò đi làm nàng không thể nhìn thấy dung nhan đối phương

Đột nhiên sau lưng chợt lạnh, lại thêm một hàng ngân châm như mưa bay đến phía nàng. Vân Thiển nhất nhất cố gắng tránh ngân châm, mắt thấy đối phương đang đến gần nhưng lại không thấy người nọ phát ngân châm như thế nào

Người nọ vẫn chậm rãi bước tới, nhẹ nhàng toả ra khí chất cao quý, ngừng đầu lên lộ ra sát khí, liên tục phát ra ngân châm, làm cho Vân Thiển muốn tránh cũng không được

Vân Thiển lần đầu tiên gặp phải cao thủ, chỉ bằng vào ngân châm mà chút xíu nữa mạng của nàng đã không xong, nếu như người nọ còn sử dụng thêm thứ khác, mạng này của nàng coi như kết thúc tại nơi này.

Thân hình nàng vừa động, chỉ cảm thấy huyết dịch dâng trào, hiển nhiên là do nội thương phát tác

Vân Thiển thầm than tiêu rồi, nhưng trên mặt lại bình tĩnh tự nhiên như người bị thương không phải là nàng.

## Chương 33: Thất Bại

Bỗng nhiên lại có thêm người xuất hiện

Người vừa tới này cũng không biết Vân Thiên trước đó đã bị nội thương nghiêm trọng, lại có thể năm lần bảy lượt đỡ được ngân châm của đối thủ, cũng có thể làm cho đối phương có kỵ, nên lúc đầu sẽ không có làm ra hành động khinh suất

Vân Thiên cố sức bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt đối phương, đang lúc đó, chỉ nhìn thấy người này một thân hắc long trường bào, trong chớp mắt đã đứng trước nàng, kèm theo hương thơm đặc thù truyền tới.

Hắc bào phiêu dật, hòa quyện vào đêm

Trong nháy mắt, Vân Thiên xoay người, hiện ra trong tầm mắt nàng là hắc bào đặc biệt kia, sau đó là chiếc mặt nạ quý che khuất khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt ung cùng bạc môi mỏng, toàn thân người kia lộ ra loại khí chất cao quý, làm cho người ta có loại cảm giác ngưỡng vọng, tràn ngập khí thế cường đại

Nàng và người kia, hai người đều dùng mặt nạ, một thanh khiết, một tà ác

Vừa lúc thấy người kia, Vân Thiên sững sốt trong nhất thời, sau đó nàng lại phản ứng. Người kia không chỉ là một loại cường giả. Ở nơi này trong bóng đêm khá lâu, cùng lúc xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho Vân Thiên nhất thời vẫn chưa có thể thích ứng được. Từng người đột nhiên xuất hiện một cách thần bí trước mặt nàng, làm cho đêm này thật sự là một đêm không yên bình. Đầu tiên là hồng y nữ tử, sau đó là hắc y nam tử, cả hai người đều không rõ ràng xuất hiện, sau đó, mục tiêu của bọn họ đều là nàng

“Người là ai?” Vân Thiên sau khi mở miệng, như gió xuân lật phát thổi tới, cho dù trước mặt là địch nhân, nhưng nàng vẫn cứ thể duy trì bình tĩnh

Nam nhân kia đứng trước mặt nàng cách đó không xa, lạnh lùng nhìn Vân Thiên. Vân Thiên nhẹ nhàng cong khóe miệng, mang theo hơi thở vô cùng thánh khiết, cứ như vậy, làm chói mắt nam nhân đối diện.

Trong phút chốc, bỗng nhiên cánh tay thon dài của nam nhân xoay vòng, một loạt ngân châm hướng về phía Vân Thiên. Vân Thiên vẫn duy trì nụ cười nơi khóe môi, nàng cứ đứng như vậy, tĩnh như mặt nước, liếc về phía ngân châm, điều chỉnh hô hấp. Vô công của đối thủ nàng chỉ biết sơ qua, chứ không thực hiểu biết. Nàng quét mắt nhìn qua bóng đêm tĩnh lặng, tình huống lúc này đối với nàng vô cùng không ổn, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Vì đối phương không biết nàng đã bị trọng thương trước đó, nên nàng nhất định phải thoát khỏi người này, nếu không tối nay, nàng nếu không chết thì cũng sẽ bị thương trầm trọng.

“Ta cùng với các hạ không cừu không oán, vì sao lại phải dồn ta đến đường cùng như vậy!” tay của Vân Thiên sau lưng đã đặt lên nhuyễn kiếm, chỉ cần nam nhân này tiếp tục phát độc châm thì nàng sẽ tức khắc rút ra nhuyễn kiếm.

Người nọ vẫn tiếp tục nhìn nàng, không lên tiếng, nhưng trong bóng đêm, hắc bào chợt lộ ra tia giễu cợt, Vân Thiên không biết ý tứ đó của hắn là gì.

Không chút giấu giếm, tay áo hắc bào vung lên, ngân châm như hồng thủy, hàng hàng đến trước mặt nàng, uy lực so với đợt ngân châm trước càng mạnh hơn gấp mấy lần, Vân Thiên không dám khinh thường, liền trong nháy mắt, nàng từ eo nhỏ rút ra nhuyễn kiếm.

Lần này, tay của nam nhân kia không dừng lại, đợi Vân Thiên xuất kiếm cũng không kịp dùng kiếm đỡ mà chỉ có thể lách người né tránh. Độc châm “hưu hưu...” sát bên người nàng. Mắt đen của nam nhân kia híp lại, rốt cục hắn cũng động, thân hình theo sát động tác của Vân Thiên mà tiến tới, mỗi chiêu đều nhanh đều ngoan độc

Ngón tay chỉ nắm cây ngân châm nhỏ và lại chỉ dùng một cánh tay để đối kháng với nhuyễn kiếm của Vân Thiên. Hắn đủ điên cuồng, chỉ dùng một cánh tay cầm một cây ngân châm nhỏ để đối kháng cùng Vân Thiên, bất kể đời trước hay đời này, hắn là người đầu tiên.

Huyết dịch Vân Thiên đột nhiên dâng trào, thân thể nàng bị thương nhưng không được điều trị mà lại bồn ba trong đêm tối, lại cho nàng gặp gỡ cao thủ kỳ lạ đến nhường này, phải dùng đến nội lực, làm thiếu chút nữa làm lộ ra thương thế của nàng.

Nhuyễn kiếm của nàng vẫn chưa dính máu, loé lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng, nhân lúc nam tử kia đang đi tới, nàng bình tĩnh quan sát từng chiêu thức của hắn

Thế lực đối địch với hai người, âm thầm quan sát hai người giao thủ, chiêu thức biến hoá vi diệu của hai người cũng không qua khỏi mắt bọn họ, cả hai người đều cao sâu khôn lường

Nam tử một tay chấp sau lưng, một tay nắm ngân châm, hung hãn quét tới, đao phong kinh người

Ngân châm quét qua trước mắt, Vân Thiên khom người về sau, ngân quang thoảng qua trước mắt nàng, ngọc thủ chợt động, nhuyển kiếm quét qua tạo thành đường cong, nhẹ nhàng vung xuống nhưng mạnh mẽ kinh người

Nam tử vừa thu lại tay, không hề mang theo ý thăm dò, hai tay biến đổi, ngân quang hiện đầy bóng đêm

Vân Thiên bỗng nhiên huy kiếm, lần này, nàng không hề cho đối phương cơ hội công kích. Mũi kiếm đâm thẳng mặt nam tử, nam tử không còn kịp ứng phó, chỉ là phát thêm đợt ngân châm, ngân châm bay về trước chạm vào thân kiếm trên tay Vân Thiên.

Mâu quang chợt loé, Vân Thiên đột nhiên buông tay, chuyển góc độ cầm kiếm, đồng thời nàng mượn lực nhảy lên, giữa không trung xoay nửa thân người, nhuyển kiếm thuận thế vung xuống đỡ ngân châm bay tới, nhanh như thiểm điện, bén nhọn như dao

Trong nháy mắt nam tử mở rộng hai chân, từ bên dưới Vân Thiên biến mất nhanh như chớp

Người này lại có thể trốn được chiêu này của nàng, quả nhiên lợi hại, phản ứng của hắn đã làm cho Vân Thiên trong lòng cảm thấy mơ hồ

Hai người đồng thời đứng thẳng, bỗng nhiên, hết thảy đều trở nên tĩnh mịch, tầng tầng lầu phòng cùng hai người đều dường như hoá băng

Con người mặc ngọc của Vân Thiên chợt động, một loại huyết dịch cổ quái thâm nhập. Vừa mới nãy, tay cầm nhuyển kiếm của nàng đã bị nam nhân kia đâm trúng độc châm, giờ phút này, cánh tay đó suýt chút nữa đã làm rớt nhuyển kiếm trước mặt hắn

Kiếm quang loé lên, mũi kiếm của nàng đã đặt ngay cổ họng của hắn, mà ngân châm của hắn cũng đặt ngay cổ nàng

Hai người đều đặt ngay điểm trí mạng của đối phương, nhưng không người nào nhúc nhích

Mắt Vân Thiên có chút trở nên mơ hồ, mặt nạ quỷ trước mặt cũng từ từ dung nhập vào bóng tối, đây thực sự không phải là triệu chứng tốt

Dưới mặt nạ nàng bình tĩnh chống lại sự lạnh lẽo, lẳng lặng nhìn nam tử kia. Do mặt ngoài bình tĩnh của nàng nên đối phương không biết một châm kia có đâm trúng nàng hay không

"Ta cũng không đắc tội với người, vì sao..." Vân Thiên thực sự không hiểu, ở đâu lại xuất hiện một người muốn lấy mạng của nàng. Nếu nàng nhớ không lầm, từ khi nàng đến nơi này, ngoại trừ Độc Cô Hồng, nàng cũng không có đắc tội với người nào. Ban đầu là hồng y nữ tử, tiếp đến là hắc bào nam tử, nàng không biết đến tột cùng đã gây ra lỗi lầm gì

Trong tình hình muốn ngắt đi như hiện tại, nhưng nàng vẫn cố gắng duy trì tỉnh táo, vì nàng không cho phép bất kỳ người nào dễ dàng lấy đi sinh mệnh này của nàng, mà nàng cũng không muốn rời đi mà không minh bạch như vậy

Điều nàng không hề nghĩ tới chính là nam tử kia đột nhiên khẽ cười nói "Người biết quá nhiều", mang theo âm điệu trầm thấp

Biết quá nhiều, đích thực, chính nàng đối với thế giới này hiểu hết sức rõ ràng, nhưng biết quá nhiều, là có ý tứ gì

Tay cầm nhuyển kiếm của Vân Thiên căng thẳng, nàng hé mắt, bình thân nói "Lời của người đây là có ý gì"

Hơn nữa, cái gì cũng không được rõ ràng, làm cho nàng có cảm giác rất kỳ lạ

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 34: Ngã Xuống

Nam tử kia vẫn không trả lời nàng, cô tay vung lên, mang theo nội lực, tiếp tục phóng ra ngân châm

Tiếng động vang lên, nhuyển kiếm vừa nhắc đã bị ngân châm của nam tử kia đánh rơi

Vân Thiên trong lòng cảm thấy thất kinh, sự vật trước mắt càng trở nên mơ hồ, nàng âm thầm cắn môi, dùng con đầu để cố làm đầu óc thanh tỉnh, nhưng con hôn mê vừa ập tới ban nãy đã làm cho cơ thể nàng không thể khống chế mà ngã xuống, mà một loạt ngân châm nữa lại hướng nàng bay đến

Âm phong độc châm vang lên, Vân Thiên cảm giác như toàn bộ cánh tay phải của nàng đã tê cứng

Tay trái nàng hướng đất chống lên, trong nháy mắt, cả người nàng chuyển ngược, tung bay giữa không trung, khi nàng đang rơi xuống đất, nam tử kia bàn tay như quỷ mị, đột nhiên tập kích thân người nàng, nhanh như thiểm điện

Trong lúc vô tình, một chưởng của hắn đã làm đầu vai nàng bị thương, con ngươi trong tròng lạnh lùng của Vân Thiên đột nhiên tối sầm lại, thân thể nàng nghiêng qua thật nhanh, một cổ gió mạnh mẽ lạnh lùng lướt qua, mang theo bong người nàng nhanh chóng bay đi ra ngoài

Nàng đã dùng cả toàn lực chống đỡ, chân và tay cũng đã dùng hết, nhưng khi quay đầu lại, ngay cả vạt áo đối phương nàng cũng thể chạm đến, ngược lại, vì đã cố hết sức, nên chính nàng lại rơi vào việc chật vật tránh né.

Nam tử kia nhiều lần tập kích vào điểm trí mạng, khí thế hai người không thua nhau, nhưng chỉ là Vân Thiên không thể chủ động công kích, mà nam tử kia lại có thể dễ dàng xuất ra độc chiêu, khiến nàng liên tiếp rơi vào trạng thái chật vật

“Phốc”, nhất thời không tránh né kịp nên hai cái độc châm đánh trúng sau lưng nàng, con đau thấu xương dần dần lan ra khắp toàn thân

Vân Thiên lao đảo, đầu gối khụy xuống, một tay chạm đất, tóc dài chầm đất, dưới người, vết máu dần dần hiện lên, sáng bóng rực rỡ, đẹp đẽ một cách quỷ dị

Cách đó vài bước, nam tử kia đứng đó chấp tay, ung mâu lạnh lùng, nhìn nàng trên mặt đất. Lúc này, đối với hắn, nàng như người sắp chết, nên hắn cũng không vội vã ra tay, chỉ là đứng đó, lạnh lùng nhìn nàng thống khổ do độc phát

Vân Thiên ho khan, cơ thể co quắp lại, không nhìn được ho nhẹ, đầu cuối xuống chịu đựng đau đớn

Bị trúng ba độc châm của nam nhân kia, trước đó, nàng lại bị trúng chiêu của bọn tử sĩ áo đen, nên có thể chống đỡ tới giờ phút này đã là không dễ dàng gì

Nếu giờ phút này, nam tử kia biết được Vân Thiên trước đó đã bị thương nặng, mà vẫn còn có thể cùng hắn giao phong đến giờ phút này, thì không biết, hắn có thể giữ được vẻ bình tĩnh nhàn nhạt như thế kia không

“Ta không muốn chết không minh bạch như vậy...” Vân Thiên đột nhiên ngẩng đầu lên, ho ra ngụm máu, bạc môi điểm lệ sáng ngời mang theo hơi thở căm dữ, con ngươi mặc ngọc dưới ánh trắng hiện lên nhu hòa, bạch y phát sáng, thoáng hiện lên vẻ đẹp kinh người

Ánh trắng nhàn nhạt, trong tròng lạnh lùng trên đầu, cùng với nàng, như vĩnh viễn không tách rời, nàng theo ma lực thu hút người đối diện.

Cho dù rơi vào tình trạng chật vật, nhưng phần nhu hòa thánh khiết trên người nàng không giảm mà dường như lại tăng thêm. Sức căm dữ của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân không phải chuyện đùa, có như vậy, trong nháy mắt, làm cho nam tử kia thất thần bất động

Nam tử kia lạnh nhạt nói “người chết không cần...”

Ý tứ của hắn đã rất rõ ràng. Vân Thiên tựa hồ như đã đoán được tình huống này, nàng biết cho dù bất luận như thế nào, nàng cũng sẽ không thể lấy được câu trả lời nàng muốn từ miệng hắn. Mặt Vân Thiên đạm nhả, bộ dáng bình tĩnh, làm cho người ta không thể dò xét được suy nghĩ thật sự từ nội tâm của nàng

“Nếu như, ta không muốn chết ở đây...” nàng cười, toát lên vẻ yêu mỉ.

Con người nam tử co rút lại, khi hắn ý thức được điều gì đang diễn ra, ngón châm trong tay chưa kịp phát, một bóng trắng trong thời gian ngắn nhất, nhanh chóng dung một cổ lực mạnh mẽ đâm thẳng vào lòng ngực của hắn, đó là tình huống không thể dung bất kỳ từ ngữ nào để hình dung, bạch tị vừa nhấc, ánh sáng vừa lóe, huyết hoa đã nở rộ.

Những động tác liên tiếp này, chỉ phát sinh trong nháy mắt, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Tiếng rên vừa truyền lên, sau lưng hắn đã bay thẳng vào tường, phát ra tiếng “ầm” vang dội, đánh vỡ tịch mịch của màn đêm.

Nam tử kia vừa phản ứng, ngón châm phát ra ngoài bất kỳ, Vân Thiên đột nhiên chuyển biết thân pháp quỷ dị đến đáng sợ, ngay lập tức đã đứng trước mặt hắn

Mới vừa rồi, rõ ràng hắn còn thấy nàng đang bước một chân trên tử lộ, nhưng tại thời điểm này, thiếu niên kỳ lạ kia lại nổi lên dị biến, xuất kỳ bất ý hướng hắn công kích

Hai người đứng gần nhau, như có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Nam tử nhíu mày kiểm, không để ý đến chủy thủ còn đang ở bả vai, phát ra nội lực mạnh mẽ đánh bay Vân Thiên

Vân Thiên cũng không ngu ngốc đợi hắn đã thương mình, nàng vội vàng buông nam tử, thối lui ra sau, thế nhưng mười mấy cây ngón châm lại trực tiếp đâm thẳng vào thân thể nàng, làm cho thương thế càng thêm nghiêm trọng. Lại một trận hôn mê kéo đến, nàng không thể giữ vững thân người. Mới vừa rồi do đã dồn hết sức để công kích lần cuối kia, nên hiển nhiên lúc này, độc tố đã công tâm, không thể nào áp chế được nữa.

Sắc môi nàng tái nhợt, hai mắt vẫn đục, hô hấp từ từ trở nên dồn dập. Bây giờ ngay cả lực để nâng mí mắt nàng cũng không còn, hơi thở gấp gáp, cho dù bây giờ tên nam nhân kia có cho nàng một nhát đao trí mạng, nàng chắc cũng sẽ không còn cảm thấy đau nữa.

Nam tử rút chủy thủ cắm trên thân mình, hắn nghĩ thật may là Vân Thiên trúng độc, lực tay trở nên yếu ớt, nên chủy thủ kia chỉ cắm vào một nữa, nếu

không đã đâm thẳng vào tim hắn. Hắn vội vàng điểm vào mấy đại huyết quanh miệng vết thương, hô hấp sâu, lãnh nhược băng sương nhìn về hướng Vân Thiên, nằng hiện giờ đã không còn vẻ bình tĩnh nhẹ nhàng trước đó nữa.

Có thể vừa trúng độc châm của hắn, mà còn có thể dồn hết sức lực cuối cùng để công kích hắn, trên đời này sợ là không còn được mấy người, nhưng hắn càng nhìn càng không tin thiếu niên nhu nhược trước mắt hắn, lại có thể dưới tình huống này mà đã thương hắn, ưng mâu nhìn Vân Thiên đang thờ dốc.

Vân Thiên ổn định thân thể, dùng chút sức lực để rút ngân châm trên người mình.

“Lúc địch nhân bị thương, mới là lúc nguy hiểm nhất..” Vân Thiên sắc mặt tái nhợt, kèm theo nụ cười thản nhiên, làm cho người ta cảm thấy thương tiếc. Nam tử kia nghe vậy, ưng mâu thoáng hiện tia buồn, môi mím lại, một lần nữa, hắn nghiêm túc nhìn nàng

“Người là người thứ nhất có thể đã thương ta” Nam nhân trầm thấp lên tiếng, nhìn chúi thủ trong tay, rồi lại nhìn về phía Vân Thiên với ánh mắt phức tạp khó hiểu. Bởi vì Vân Thiên nói không sai, là do trước đó hay khinh thị nàng, nên mới có thể trúng một chiêu này, nếu không, với tình hình hiện tại của Vân Thiên, căn bản là không thể đâm xuống một đao như vậy.

Vân Thiên ánh mắt mê ly, tuyết dính trên áo nam nhân kia, hòa cùng huyết hoa, kiều diễm động lòng người.

Vân Thiên cười yếu ớt, nét môi hiện lên ý vui vẻ, làm cho nam tử đối diện không chế không được nhịp tim.

Thân thể nàng không thể khống chế, ngã lui về phía sau, giống như điều đứt dây. Nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, như thể khối đá lớn hung hăng đập vào đầu nàng, toàn thân không thể cử động.

Nhìn nàng từ từ ngã xuống, ánh mắt nam tử nhất động, đang định ra tay, nhưng một cổ âm phong quét tới, bén nhọn dừng mãnh, lãnh khốc kết hợp với sát khí vọt tới. Âm dạ vốn đang lẳng lẳng nằm trên mặt đất, lập tức như rắn độc lao thẳng vào nam tử kia, thiên quân chi thế không thể đỡ.

Nam tử vừa tung người tránh, lúc rơi xuống đất vững vàng, nhuyển kiếm kia đã cắm sâu vào bất tường dày, chỉ lộ chui kiếm. Hắc mâu của nam tử dưới mặt nạ chợt co thắt lại, người vừa tới thật không đơn giản

Đội hắn vừa xoay người trong chót lát, không tránh khỏi cảm giác hơi sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 35: Xuất Thủ

Dưới bóng đêm, y phục thù hoa, một trắng một đen, tương dung thành nhất thể, đẹp đến kinh tâm, một tĩnh như tiên, một ngạo nghệ lạnh lùng nhưng khi phách. Độc Cô Uy tả mị cùng khí phách, nhìn hướng nam nhân đeo mặt nạ kia, băng mâu híp thành đường lá liễu, để lộ tâm tình lãnh khốc.

Nam nhân kia tay cầm chủy thủ không tự chủ được mà nắm thật chặt, thế nhưng hắc mâu không rời hai người kia. Vào giờ phút này, đứng ở chỗ này, nhìn hình ảnh của hai người kia cũng cảm thấy một loại cảm giác hưởng thụ

Nam nhân đeo mặt nạ lúc này mới phát hiện, hai người này là trời sanh tương dung, thiên y vô phòng, giống như chỉ cần hai người kia ở cùng nhau, sẽ không có bất kỳ người nào, bất kỳ thế lực nào có thể nhúng tay vào giữa họ.

Cách hắn mấy bước, tại chỗ kia, thân hình nam nhân tuấn mỹ, êm ái nhẹ nhàng ôm ngang thiết niên bạch y, giống như hắn đang ôm bảo vật trân quý nhất trong ngực, ánh trắng thanh nhu, thánh khiết cùng tà mị, gió nhẹ nhàng thổi động vạt áo của hai người, phảng phất như thế gian vạn vật cũng không thay đổi được nhu tình của hai người.

Trên người của hai người có một loại khí chất mà không chữ nào có thể nói nên, vào giờ phút này, hắn, lộ nên khí chất lạnh lẽo cao ngạo, coi rẻ hết thảy thiên hạ, nhưng cũng đủ làm thiên hạ khuê trung nữ tử động tâm.

Thế gian này, sao lại có hai người hợp nhau đến như vậy. Từ trước đến nay, không có bất kỳ điều gì khiến nam nhân đeo mặt nạ kia cảm giác sợ rung đến như vậy, nhưng nay, lúc nhìn về phía hai người đứng trước mặt, ánh mắt hắn liền trở nên phức tạp

“Thương thế này của ngươi là do hắn làm...” Ngôn ngữ tuy nhẹ nhàng, nhưng từng chữ từng lời lại mang theo hàn băng lạnh thấu xương người

Nam nhân kia thu thần, chớp mắt, vì vừa rồi hắn đang trong trạng thái thất thần nhưng nghe được lời kia, hắn lập tức trở nên nghiêm túc.

Đột nhiên được người ôm ngang trong nháy mắt, lúc đang mơ mơ màng màng, Vân Thiên chỉ cảm thấy bên người truyền đến hơi ấm, dù là cách tầng tầng lớp lớp áo, nhưng vô cùng nóng rực, làm thân người đang lạnh như băng trở từ từ có độ ấm. Cảm nhận được mùi vị quen thuộc, nàng liền cảm thấy yên tâm

Nam nhân đeo mặt nạ không dám khinh thường, trong tay chẳng biết lúc nào đã nắm sẵn ngân châm, hàn quang lóe lên.

Giờ này đã tờ mờ sáng, thời gian sắp tới.

Trong đêm tối không thể thấy được nắm ngón tay, nhưng ánh mặt lạnh lẽo của Độc Cô Úy trong bóng tối lóe lên, âm nhu lạnh lẽo.

Tiếng hừ nhỏ từ sau mặt nạ truyền tới, như có như không. Cô Độc Cô Úy ngay cả chuẩn bị cũng không cần, bay vút người lên, nhanh như thiểm điện.

Nam tử kia ánh mắt lạnh lẽo, hẳn không ngờ Độc Cô Úy lúc này trong ngực đang ôm một người, vậy mà chứ như vậy hướng hẳn đánh tới. Hẳn cho là chỉ bằng tốc độ này mà có thể thương tổn được mình, thật là mơ tưởng, khóe miệng nam tử đeo mặt nạ dâng lên ý cười lạnh

Ngân châm nắm sẵn trong tay, lại kèm theo Vân Thiên đang bị thương trong tay hắn, nam nhân đeo mặt nạ không hề chậm trễ, phát ra mười phần nội lực công kích

Bay lên không trung, cứng rắn đối diện với mặt nạ nam tử, Cô Độc Cô Úy thân hình như quý mị, lách mình dồn ép nam tử kia. Độc Cô Úy trong tay đang ôm một người mà có thể phản ứng nhanh như vậy, đã vượt qua dự liệu của mặt nạ nam tử, chân phong quét ngang, mang theo ý hung hãn tập kích mặt nạ nam tử

Mặt nạ nam tử chỉ cảm thấy sau lưng chột lạnh, kinh hãi không thôi, hẳn chỉ cảm thấy nóng hừng hực kèm đau nhói truyền khắp toàn thân, thân hình lao đảo, cổ họng cảm thấy ngọt. Lần này, hẳn đã quá sơ sót, tự cho là trong tay của đối phương có thêm một người sẽ không thể trực chiến với mình, nhưng không ngờ là hắn đã phán đoán sai

Đột lúc hắn trở về mặt đất, Cô Độc Cô Úy nhẹ nhàng đặt bạch y thiếu niên bên tường, mà trên tay hắn đã nắm nhuyển kiếm bị cắm vào tường lúc này, hàn quang sâu thẳm, mũi kiếm hướng mặt nạ nam tử đánh tới

Nhìn Cô Độc Cô Úy, nam tử mặt nạ kia lạnh lùng cười một tiếng, sát ý trong ứng mâu phát càng tăng

“Tin đồn Thánh hoàng triều Thái tử yêu thích nam nhân, ta cứ cho là chuyện đùa của thiên hạ, tất nhiên sẽ không tin, nhưng hôm nay, tận mắt chứng kiến, Thái tử vì nam sắc mà giận dữ, đã chứng thực được tin đồn thế nhân đúng là thật.”

Chẳng biết tại vì sao, từ khi bắt đầu giao chiến, nam nhân mặt nạ kia hoàn toàn không hé môi, mà khi mở miệng lại nói một câu có mục đích châm chọc như vậy, mang theo ý vị không rõ ràng, có chút quái dị.

Độc Cô Úy mím môi, lạnh lẽo không đổi

“Người không thể đã thương hắn...” giọng nói âm u vang lên.

Chỉ cần đã thương nàng, Độc Cô Úy hẳn sẽ bất tri bất giác mà không giữ được bình tĩnh, một chiêu vừa rồi chẳng qua chỉ là khởi đầu nhẹ nhàng thôi. Trên thế giới này, chỉ có nàng, chỉ có một mình Vân Thiên mới có thể làm hắn mất bình tĩnh như vậy.

Nhưng giờ phút này, người đang đứng trước mặt, lại dám tổn hại nàng nghiêm trọng như vậy, khí tức trên người Cô Độc Cô Úy trong phút chốc trở nên âm trầm đáng sợ. Cho nên, chỉ cần có người nói động đến nàng, hay làm ra bất kỳ việc gì gây bất lợi cho nàng, hẳn sẽ không bỏ qua, người đó, sẽ trở thành địch nhân của hắn.

Kiếm như rắn độc trực tiếp vọt ra, lời đỉnh vạn quân chi khác, kiếm cùng thân người sát bên. Cô Độc Cô Úy vừa tay, cũng sẽ không để cho hắn có cơ hội xuất thủ phát ra ngân châm, do đó, kiếm cùng châm tương khắc, âm thanh nhẹ nhàng phát ra, dưới màn đêm, hiện ra ánh sao vô cùng rõ ràng

Kiếm càng múa càng nhanh, tựa như ngân long vòng quanh nam tử mặt nạ, trên tung dưới bay. Bóng kiếm nặng nề trùng trùng điệp điệp, cương mãnh bén nhọn, trong lúc ngân châm phát tới, nhuyển kiếm mềm dẻo vùng lên, trong không khí phát ra từng tiếng “đỉnh đỉnh đỉnh”.

Nhanh như phi long, chậm như du vân, vững vàng nhưng lại mang thêm vài phần tiêu sái. Trong bóng tối, chỉ nhìn thấy thân kiếm cùng ngân châm giao thủ.

Nhuyển kiếm trong tay như đang đùa cợt người giao thủ, có lẽ, bởi vì Độc Cô Úy là nam nhân chân chính, nên kiếm trong tay hắn, mỗi một chiêu đều mang khí thế bén nhọn mà xuyên qua, kiếm khí, càng có thể đã thương người trí mạng

Cô Độc Cô Úy như thể đã phát cuồng, muốn lấy mạng đối phương, điểm này không cần nhìn, cũng thấy nam nhân mặt nạ kia đã thua một bậc, liên tiếp thất bại mà lui xuống.

Liên tiếp mười mấy chiêu phát ra, hắc long bào đã xuất hiện nhiều chỗ tan vỡ, một luồng huyết khí mơ hồ tán ra. Hãn kiếm dính đầy mùi máu, từng giọt máu chậm rãi nhỏ ra từ mũi kiếm. Hai người đưa lưng về phía nhau.

Rốt cuộc, dưới mặt nạ, nam nhân kia truyền tới một trận ho khan. Trong bóng đêm tịch mịch, tiếng ho vang dội dị thường.

Hắn cho tới bây giờ chưa hề nghĩ tới, hẳn một thân võ nghệ phi phàm, mà trong tối hôm nay, lại để cho hai người làm mình bị thương nặng như vậy. Dưới mặt nạ, phát ra tiếng cười.

Cô Độc Cô Úy trở tay hướng kiếm đâm tới, gương mặt lộ ra đường cong cứng rắn vô cùng

Nam tử mặt nạ kia tất nhiên sẽ không tránh khỏi, nhưng đột nhiên, sau lưng hắn, có một lực lượng kéo hắn lui về phía sau.

Cô Độc Úy hàn mâu híp lại, hắn không nghĩ tới trong lúc muốn kết thúc đối phương, lại xảy ra biến cố như vậy.

Mũi kiếm bén nhọn trực tiếp vọt tới hướng nam tử mặt nạ. Ngăn chận trong tay nam tử mặt nạ nhanh chóng phát ra như mưa. Cô Độc Úy trong giây lát lần người mà lên. Hắn thề không bỏ qua ý kết liễu người này, nhưng người nào cũng không biết, hắn đây chỉ là muốn tốc chiến tốc thắng, vì hắn cũng không có quên, Vân Thiên vẫn còn nằm bên kia. Vừa nghĩ tới Vân Thiên bị người này đã thương nặng như vậy, con ngươi của hắn đột nhiên co rút, không thèm để ý đến ngân châm, cứ thế mà đánh thẳng tới

Tựa hồ như cảm thấy sát khí nồng đậm trên người Cô Độc Úy, người sau lực dùng sức kéo nam tử mặt nạ. Một kiếm này của Cô Độc Úy rơi vào khoảng không. Hai người cùng nhau đối chưởng, bay nhanh ngược trở về sau.

Áo đỏ tung bay, đứng bên cạnh nam tử mặt nạ.

Mặt trời đã lên, bóng đêm từ từ tan dần.

Trong phút chốc, bốn mắt nhìn nhau

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 36: Vân Công Tử

Cô Độc Úy kinh ngạc nhìn hồng y nữ tử che mặt đột nhiên xuất hiện, từ lúc nữ nhân này xuất hiện đến lúc dùng công lực để kéo nam nhân kia, có thể thấy được người này võ công cũng không phải là bình thường

Đối phương đột nhiên có thêm một cao thủ trợ lực, ánh mắt Cô Độc Úy trở nên bình tĩnh, khí thế trên người tăng lên, lạnh lùng đối diện hồng y nữ tử.

Nhìn Cô Độc Úy xuất sắc như thế, không biết thế nào, nhưng hồng y nữ tử lạnh lùng híp mắt, hừm lạnh một tiếng, trong giọng nói mang theo hận ý. Cô Độc Úy nhướng mày lên, nữ tử kia cho hắn cảm giác hết sức không ổn, cũng không biết là do đâu. Có lẽ là do một nguyên nhân nào đó, khi Cô Độc Úy nhìn hồng y nữ tử thì không khỏi lâm vào trầm tư, cô gái này nhìn có chút quen mắt, nhưng hắn thật sự không nhớ nổi mình đã gặp người này ở nơi nào rồi.

Cô Độc Úy một lần nữa âm thầm quan sát nàng, hồng y nữ tử cũng lạnh lùng mà nhìn hắn, nếu như ánh mắt có thể hóa thành đao thì trên người Cô Độc Úy giờ này đã xuất hiện thêm vài cái động

Đang lúc Cô Độc Úy cho rằng tối nay nhất định hắn sẽ phải cùng hồng y nữ tử này giao thủ, nhưng chỉ thấy người kia nhìn Cô Độc Úy một cái, sau đó lui về phía nam tử mặt nạ, nắm lấy cánh tay của hắn, nói một tiếng “đi”

Hồng y nữ tử nói đi là đi, làm cho Cô Độc Úy chưa có cơ hội phản ứng. Hai người trong thời gian ngắn biến mất không dấu vết, ngay cả mùi hương cũng không có lưu lại.

Tay nắm chặt chuôi kiếm, hắn không đuổi theo, vì một khi đuổi theo, nếu có chuyện gì phát sinh thì không thể cứu vãn được, nữ tử kia khinh công quý dị vô cùng, ngay cả hắn cũng khó có thể nắm bắt, từ lúc nào mà trong Thánh thành lại xuất hiện cao thủ cao sâu đến như vậy?

Nhìn người đã thương Vân Thiên cứ như vậy chạy trốn ngay dưới mí mắt của mình, mảy kiếm hắn khóa chặt, ánh mắt trở nên lạnh lẽo kinh người.

Hắn thu hồi nhuyển kiếm, nhanh chóng xoay người, nhẹ nhàng ôm Vân Thiên vào lòng. Cũng không biết là do Vân Thiên ý chí quá mức cường đại hay hay nội công quá mức thâm sâu, bị người ôm nhẹ nhàng như vậy, mà nàng vẫn chậm rãi mở mắt ra.

“Mau, mau đi tìm mẹ ta...” hơi thở hỗn hển, rút hết sức lực để thốt ra những lời này

Cô Độc Úy nhìn thấy Vân Thiên như vậy, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng pha lẫn yêu thương, tâm hắn hết sức căng thẳng, thần sắc vô cùng trầm trọng.

“Thiên nhi, ta thật xin lỗi, ta...” không thể bảo vệ người thật tốt, câu cuối cùng này, bị nghẹn ở cổ họng không thốt được ra ngoài

Vân Thiên dĩ nhiên biết hắn muốn nói cái gì, nhưng ngay lúc này, thần trí nàng mơ mơ màng màng, căn bản là không thể nói được câu nào, nếu không phải nàng mạnh mẽ chống đỡ, thì có lẽ lúc nàng đã sớm mất đi cảm giác. Độc này mặc dù nàng đã liều mạng để chế trụ, nhưng thân thể đã sớm khó chịu như vạn thiên trùng từ đang gặm nhấm ở lòng ngực nàng

Nhìn người trong lòng ngày thường xinh đẹp mê người nhưng nay lại tái nhợt vô sắc, hô hấp khó khăn, mười ngón tay nắm chặt. Một tay hất ôm nằng, một tay đưa tới trước cô áo nằng, đang định mở nút cài để bắt mạch. Vân Thiển tựa hồ như cảm giác được cái gì đó, cũng không biết nằng lấy khí lực ở đâu, lại có thể đánh rớt tay của Cô Độc Úy. Cô Độc Úy, có chút nghi hoặc nhưng cũng rút tay về.

“Ta...mẹ ta...” Vân Thiển cắn răng, tận lực đè nén cảm giác thống khổ của mình. Mới vừa rồi, nếu để Cô Độc Úy sờ lên mạch của nằng, như vậy, thân phận nữ nhi của nằng sẽ bị bại lộ ngay lập tức. Mặc dù nằng cũng không phải cố ý lừa gạt hấn, nhưng dưới tình huống này, nằng thực sự không thể...

Cô Độc Úy vẫn không buông nằng ra, người bị thương nặng như vậy, dù muốn hay không vẫn trực tiếp ôm nằng, thi triển khinh công, chạy như bay về hướng Vân phủ.

Bình minh vừa đến, để lộ ra đường chân trời.

Một khắc trước khi bình minh đến, ngoài xa cách hoàng cung mấy dặm, đã xảy ra một cuộc tình phong huyết vũ. Cũng không biết từ nơi nào mà bọn họ biết được nhóm người của Cô Độc Úy đã dời lộ trình, một đường nhanh chóng truy tìm dấu vết. Một nhóm người, hai nhóm người, bao vây xung quanh thật chặt chẽ, bóng áo đen chằng chịt, ngay cả chào hỏi đều không làm, gặp người liền sát, tình huyết vậy đây.

Bóng đêm qua đi, thiên địa rộng mở, khắp nơi đều nhuộm máu, trên mặt đất thi thể ngổn ngang, vô cùng thảm thiết. Vô thanh vô tức, những thi thể này được người dọn dẹp không còn dấu vết.

Hoàng cung,

Độc Cô Hồng đã được băng bó kỹ vết thương đứng yên ở hậu viện, nhìn mặt trời mọc, màu hoàng kim tỏa ra khắp nơi, phản chiếu trên gương mặt tuấn mỹ lạnh lẽo của hấn. Nhưng vào lúc này, sau lưng đột nhiên có một bóng người lách mình mà vào, quỳ phía sau hấn.

“Bẩm vương gia, không còn một người sống sót, thi thể đã được xử lý sạch sẽ. Thái tử Lô Quốc đã rút lui an toàn, chuyện đêm qua ngoại trừ chúng ta và Lô Quốc, sẽ không có bất luận kẻ nào biết được sự tình”, Phương Hữu hồi bẩm tình hình cuộc chiến đêm qua, có lẽ là do theo Cô Độc Hồng đã lâu, nên cả người hấn trên dưới đều phát ra tia lạnh khốc.

Cô Độc Hồng nghe xong chẳng qua là chỉ khẽ ừ một tiếng, sau đó lại tiếp tục trầm tư.

“Nhưng...” Phương Hữu dùng một chút. Cô Độc Hồng đột nhiên xoay người lại, con ngươi âm trầm đáng sợ, cả đêm nay hấn không ngủ, nên trong con ngươi hấn lên tia máu, nhìn hấn lúc này càng lạnh lẽo kinh người.

Phương Hữu thấy vậy toát ra mồ hôi lạnh, thân thể không dám nhúc nhích. “Người đã đi theo Bôn vương nhiều năm như vậy, thế sao lá gan ngược lại càng nhỏ đi vậy.” hấn lạnh lẽo thốt ra.

Phương Hữu cúi đầu thấp xuống, “trước khi hành động, chúng thuộc hạ có gặp qua Vân công tử...”. Ba chữ “Vân công tử” này lại khiến Độc Cô Úy vốn là đang nhìn chằm chằm Phương Hữu, lại giật mình dời mắt đi, nhìn về phía xa xa.

“Hấn...” lúc này hấn mới phát hiện, cổ họng mình giống như bị một vật gì đó chặn lại, “có hay không...” đến đây thì khóe miệng của hấn rớt cuộc cũng không thốt lên được.

Không phải là hấn đi về địa lao để nhìn người kia sao, vì sao sẽ còn quay lại, có phải hay không ..... Trong lòng hấn luôn mong muốn kết quả khác, cùng với hành động của nằng, có thể hay không... Hấn biết, đây là một hy vọng xa vời.

Cảm nhận được ý buồn của chủ nhân, Phương Hữu ngẩng đầu lên, “Vương gia xin yên tâm, thuộc hạ cũng không có tổn thương Vân công tử, nhưng theo thuộc hạ quan sát lúc ấy, Vân công tử thật giống như đang tìm người nào đó...” nói tới chỗ này, Phương Hữu dừng lại.

Cô Độc Hồng chấp tay sau lưng, lặng lẽ nắm thành nắm đấm, biểu hiện trên mặt càng trở nên lạnh lùng.

Nằng còn có thể tìm người nào sao, Cô Độc Úy từ trong địa lao chạy ra ngoài, nếu nói nằng đi tìm người khác, điều này thật không xác đáng.

“Không phải đi tìm Cô Độc Úy sao...” giọng nói nhẹ nhàng, mang theo chút lạnh lẽo, hoặc cũng có thể là đã toát lên sự bi thương cô độc của hấn.

Phương Hữu nhìn Cô Độc Hồng, “Nhưng người của chúng ta có gặp Vân công tử lúc Thái tử hấn mới...” nói đến hai chữ Thái tử, hấn cảm thấy có gì đó không ổn, nên lập tức ngậm miệng. Chỉ cần có chuyện gì liên quan đến thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, thì khi nhắc đến Phương Hữu hấn luôn có cảm giác không được tự nhiên, từ vừa nói đến với người kia có chút liên quan.

Chỉ cần có chuyện gì đó liên quan đến bạch y thiếu niên kia, Vương gia luôn biểu lộ sự cô độc như vậy. Đi theo hấn đã nhiều năm, nên Phương Hữu hiểu, Đệ nhất vương gia của Thánh hoàng triều đã động tình với một người không thể động tâm.

Vương gia của bọn họ cũng không phải kém hơn so với vị Thái tử kia, vì sao, Vân Thiển kia luôn luôn không thể quay đầu lại liếc nhìn hấn dù chỉ một lần coi như đang giúp đỡ hấn.

Phương Hữu nhìn Vương gia vì người kia đau khổ như thế, nhưng chung quy vẫn không nhận được một tia hồi báo, ngược lại, lại bị người kia từ chối hết lần này đến lần khác. Nếu như có thể, thân là thuộc hạ của Hồng vương gia, hấn hi vọng cái người gọi là Vân Thiển kia cứ như thế vĩnh viễn biến mất trên thế gian này, có như vậy, thì Cô Độc Hồng sẽ cũng không còn đau khổ như vậy nữa.



Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 37: Sợ Mất Đi Nàng

Cô Độc Hồng cũng không nghĩ đến tâm tư của Phương Hữu lúc này, quay về phía hấn mà khoát tay áo, “Người lui xuống đi!”, giờ khắc này, hấn khôi phục lại thành Hồng vương gia vô tình lãnh khốc.

“Tuân lệnh” Phương Hữu nhìn hậu viện một cái, mang theo một thân máu tanh mà lui xuống

Cô Độc Hồng nhìn về phía mặt trời, cũng xoay người ra khỏi viện. Có hay không, Cô Độc Hồng hấn, cả đời đã được định, một đời sẽ mãi không chiếm được thứ mà hấn muốn

Hấn xoay người, trong nháy mắt, hắc mầu kia lộ về kiên định, hấn hạ quyết tâm, trong con ngươi thoáng ra tia máu. Hấn, không cam tâm...

Vân phu

Nhìn người nằm lẳng lẳng trên giường, tâm Cô Độc Úy như bị giày xéo, mím môi, gương mặt tuyệt mỹ tuấn tú thoáng hiện tia sáng.

Lạc Song thay Vân Thiên đắp kín mền, xoay người nhìn thẳng vào nam tử sau lưng mình, không khỏi nhẹ nhàng thờ dài.

“Đa tạ Thái tử điện hạ, nếu không có ngài ra tay cứu giúp, Thiên sợ là đã bước đi trên tử lộ” Lạc Song đã thay Vân Thiên khử độc, ánh mắt lóe lên nhìn Cô Độc Úy, trong lòng có chút nghi hoặc.

“Là tại ta hại hấn, nếu ta đến sớm hơn chút nữa, hấn cũng sẽ không bị người khác đả thương thành như vậy, mà ta lại để cho người kia trốn thoát...” Lời này Cô Độc Úy nói ra mang ý tự trách sâu sắc.

Gương mặt xinh đẹp của Lạc Song chuyển một cái, như muốn tìm ra điều gì đó trên người Cô Độc Úy, hoặc là như muốn hỏi hấn cái gì đó.

“Ở nơi Thánh thành này, có thể làm cho Vân Thiên bị thương nặng như vậy, cũng không có được mấy người...” Thân thủ của Vân Thiên nàng hết sức hiểu rõ, mà đối phương có thể đem Vân Thiên làm bị thương thành như vậy, tất nhiên là người không đơn giản, còn có những độc châm kia.

Cô Độc Úy hướng mép giường đi đến, nhìn Vân Thiên không nói, nhưng Lạc Song lại lộ ra sát ý, “Thái tử điện hạ...” từ phía sau lưng hấn kêu lên một tiếng.

“Từ một khắc kia ta từ địa lao bước ra, ta đã không còn là Thái tử điện hạ, Vân phu nhân thần thông quảng đại, chắc người cũng đã biết nguyên nhân của điều này” Cô Độc Úy đột ngột quay đầu lại, thần nhiên nói, tựa hồ đối với tình huống này, hấn cũng không có chút gì lo lắng, hoặc có thể nói, căn bản hấn cũng không để ý đến, trừ người đang nằm trên giường kia.

Lạc Song sắc mặt trầm xuống, tựa hồ như đã hiểu rõ, nhìn về phía giường Vân Thiên, bất an hỏi “Đêm qua có phát hiện điều gì khả nghi...” Vân Thiên là do Cô Độc Úy ôm về, nàng bị thương nặng như vậy, có thể Cô Độc Úy đã phát hiện gì hay không, nhưng nhìn thần sắc của hấn, lại giống như cái gì cũng chưa biết.

Không khí trở nên trầm mặc

Cô Độc Úy mặc dù không hiểu vì sao Lạc Song lại hỏi câu hỏi này, nhưng hấn vẫn nghiêm túc hồi tưởng lại sự tình đêm qua. Điều duy nhất làm cho hấn cảm thấy kì lạ, chỉ có việc hồng y nữ tử kia đột nhiên xuất hiện.

Thấy Cô Độc Úy không đáp, mặt Lạc Song chẳng qua chỉ ngưng trọng trong chốc lát, nhưng cũng không hỏi tới nữa.

“Thiên để ta chiếu cố là được rồi, người về cung một chút đi, chuyện phát sinh đêm qua lớn như vậy, người cũng nên về xem một chút” Tận sâu trong tâm, Lạc Song vẫn là hết sức coi trọng thiếu niên này. Bây giờ trong cung loạn như vậy, hấn còn có thể đặt tâm tư vào Vân Thiên, nam tử này đã làm cho Lạc Song nâng cảm thấy hết sức đề ý và vui mừng.

Cô Độc Úy chẳng qua chỉ gạt đầu một cái, nhưng chân vẫn không rời đi một bước, mà ngược lại, hấn lại đi vào ngồi trên mép giường Vân Thiên.

Lạc Song nhíu đôi mày liễu “Độc trong người Thiên ta đã trừ rồi, người không cần phải lo lắng cho hấn”, bây giờ người xảy ra chuyện ngược lại là Cô Độc Úy

“Ta tự mình trông hấn sẽ cảm thấy yên tâm hơn...” Mặc dù Lạc Song nói những lời này có chút vô lý, nhưng có Vân Thiên ở đây, hấn không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Lạc Song bắt đầu dĩ lạc đầu than thở, hần như vậy cùng người kia hết sức giống nhau, nhưng vì sao, chuyện lại trở thành như vậy, “Vân ca đã đi một đêm không về, ta sợ trong cung đã xảy ra chuyện...”

“Chuyện trong cung, không thể trọng yếu bằng việc này” Một câu nói này đã làm cho Lạc Song không thốt nên lời.

“Ài, chân tướng...” Cũng không biết Lạc Song đã nhớ ra điều gì, trong phút chốc không khỏi cảm khái

Cô Độc Úy tựa như không nghe thấy điều gì, mắt không rời hai mắt nhắm chặt của người nằm trên giường.

Thân thể giống như vừa bị đánh hung hăng, Vân Thiên từ từ mở mắt, đập vào mắt, chính là nụ cười cùng với gương mặt tuần tú kia.

“Thiên nhi...” giọng nói trầm thấp có chút khàn khàn buông ra.

Vân Thiên giật giật môi, đôi mắt dưới mặt nạ lẳng lặng nhìn người trước mắt, cười ông hòa nhìn nam tử đối diện, trong lòng có chút khổ sở

“Thiên nhi, con tỉnh rồi” nàng còn chưa thấy được rõ ràng gương mặt tuyệt mỹ tuần tú kia, thì đã có một âm thanh khác chen ngang.

“Mẹ...” Vân Thiên dùng hết sức để nhúc nhích thân mình.

Không chờ Lạc Song đi tới, Cô Độc Úy đã tiến lên, nhẹ nhàng nâng nàng dậy, nửa nằm nửa ngồi, sau lưng nàng kê cái gối lớn, để nàng ngồi thoải mái hơn một chút.

“Bây giờ thân thể người rất yếu, không được tùy ý lộn xộn” Cô Độc Úy đi đến bên bàn rót cho nàng ly trà.

Vân Thiên nhìn hần một cái, đưa tay nhận lấy ly trà, nếu không hần lại vịn có nàng còn yếu mà dứt trà cho nàng.

Cô Độc Úy nhìn nàng hơi uống sạch ly trà, Lạc Song bên cạnh nhìn nhất cử nhất động của hai người, theo bản năng lui qua một bên, đôi mắt thâm thúy đảo nhanh trên hai người kia.

“Người...” Vân Thiên để ly xuống, thấy hai người bọn họ giờ phút này lại ở đây, trong lòng không khỏi có chút bất an.

Tựa hồ như biết nàng định nói gì, Cô Độc Úy mang theo ý cười. “Thiên nhi đang lo lắng điều gì”

Vân Thiên tức giận liếc mắt nhìn nam nhân đang nhàn nhã “Vì sao phải đuổi theo ta...” hần bị giam ở nơi đó, coi như là không ai cho nàng biết điều gì đang xảy ra, nhưng trong mơ hồ, nàng vẫn hiểu được trong chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Cô Độc Úy nhìn nàng gần thêm một chút, ánh mắt mị như tơ, “Nếu không phải ta đuổi theo, chẳng phải Thiên nhi đã bỏ luôn tánh mạng nàng ở đó rồi hay sao”.

Vân Thiên chuyển mắt, nhìn về mặt của hần, thử dò xét hỏi “Người đây có phải là đang tức giận hay không?”

Nhìn hai người này như vậy, Lạc Song lặng lẽ thối lui ra khỏi phòng

“Như vậy là người đã muốn đem tánh mạng của mình bỏ đi rồi hay không, người có nghĩ tới ta hay không...” Cô Độc Úy lại tiến gần hơn, cơ hồ như đã dán tới trước mặt nàng

Vân Thiên sững sốt, lúc ấy nàng vẫn cho là từ sĩ xuất hiện ở cửa, chỉ là của Cô Độc Hồng, nhưng không có nghĩ tới mình lại gặp phải xui xẻo nguy hiểm đến tính mạng như vậy, rồi bị đánh thương, tiếp theo là gặp phải nam tử mặt nạ thần bí kia, nếu không phải Cô Độc Úy xuất hiện đúng lúc, nàng có thể chạy thoát khỏi nơi đó hay không cũng khó nói.

“Úy ca, ta ....” Thật ra lúc đó nàng cũng không có nghĩ tới những thứ này, lúc này nghĩ tới, thấy nhiều loạn trong ánh mắt Cô Độc Úy, tâm can nàng như đã bị dao động.

Người nam nhân này, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, phạm là vì nàng, chuyện gì hần cũng có thể làm, mà nàng, tựa hồ như cái gì cũng không thể giúp hần, rõ ràng là có thể, nhưng giờ lại làm liên lụy đến hần, Vân Thiên luôn cảm thấy mình thật sự vô dụng

Khoảng khắc lúc nàng không tự chủ được mà nghiêng về phía trước, bỗng có một lực đạo ôn nhu, kéo nàng rơi vào lòng ngực ấm áp, nơi đó, có tiếng đập trầm ổn.

Trước kia, Cô Độc Úy tuyệt sẽ không ôm chặt nàng giống như vậy, bởi vì hần cho rằng, nếu hần làm như vậy sẽ khiến cho Vân Thiên hết sức khổ sở. Mà hần cũng không biết, Vân Thiên lại cũng không hề để ý, giống như, nàng chỉ quan tâm đến cảm thụ của người đàn ông này.

Cô Độc Úy đem người này ôm thật chặt vào lòng ngực, thật hi vọng mỗi thời mỗi khắc đều có thể ôm nàng thật chặt như vậy.

“Úy ca, người đang run sao...” không kìm hãm được, Vân Thiên chậm rãi trở tay ôm nam nhân này. Lúc này, Vân Thiên mới biết, hần cũng biết sợ. Bởi vì nàng không cần thận, để cho người khác có cơ hội đã thương nàng, cho nên hần sợ

Hắn... là sợ mất đi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 38: Hắn Cũng Yếu Đuối

“Thiên nhi” giọng nam từ sau lưng khàn khàn truyền đến bên tai. Vân Thiên theo bản năng ừ nhẹ.

“Thân thể của người ôm còn thoải mái hơn ôm nữ nhân!” lời nói tà mị của nam tử truyền đến, pha lẫn chút buồn bực và ý cười.

Mặt Vân Thiên bỗng nhiên liền biến sắc, liền đẩy nam nhân đang giận này ra, mới vừa rồi rõ ràng hắn vừa có một bộ dạng thô lỗ tâm tình, giờ phút này lại giống như kẻ trộm mèo thê kia. “Ủy ca, người là ôm nữ nhân lúc nào vậy?” Vân Thiên hí hóp mắt, giọng nói âm nhu làm người ta sợ hãi, mới vừa rồi nàng còn mang bộ dạng yếu ớt, sắc môi tái nhợt, nhưng lúc này đây lại mang vẻ hồng hào diễm lệ, hết sức mê người.

Cô Độc Úy mím môi, nhìn Vân Thiên bằng ánh mắt nóng rực, hầu tiết chuyển động, nhìn mỹ vật trước mặt mà không thể làm được gì, đúng là đã làm khó hắn mà.

“Thiên nhi, ngươi không biết chuyện này sao?” Cô Độc Úy vui vẻ, môi mông nâng lên mang theo vẻ hấp dẫn mê hoặc lòng người, ngồi trên giường đối diện Vân Thiên, lười biếng dựa người vào giường, đáy mắt đen sâu thẳm.

Có lẽ do đã thấy qua nhiều nam nhân yêu nghiệt như vậy, Vân Cạn mang theo ý cười, đôi mắt hắc ngọc nhìn thẳng vào nam tử trước mặt “Ta thì có liên quan gì chứ? Ủy ca người yêu người nào thì ôm người đó, cùng với ta thì có quan hệ gì” tuy rằng nói lời như vậy, nhưng khi nghe hắn ôm nữ nhân khác, trong lòng nàng có chút buồn bực.

Độc Cô Úy bỗng nhiên giật mình, đáy mắt hiện tinh quang.

“Thiên nhi, nói vậy thì cứ cho là vậy đi!” gương mặt tà mị tuấn tú của Cô Độc Úy tựa như đang cười, nếu như lúc bình thường, Vân Thiên sẽ không thể nào không nhìn ra, người này, hết lần này đến lần khác nói đến ôm nữ nhân khác, để cho nàng mất đi năng lực phán đoán bình thường.

Thấy Cô Độc Úy cười hí hóp cả mắt, Vân Thiên trong lòng càng giận “Đương nhiên là thật rồi, ta cũng không phải là gì của người...” Vân Thiên định nghiêng mặt đi, không nhìn đến gương mặt tuyệt mỹ làm cho tim người ta đập rộn lên kia.

Vân Thiên thật không biết lúc này, bộ dạng nàng có bao nhiêu khả ái, làm cho con ngươi của nam nhân đối diện đột nhiên co rút, lóe lên đích quang khác thường, thậm chí có thể nghe được âm thanh vang lên từ cổ họng của hắn.

Vân Thiên đợi hồi lâu cũng không thấy có động tĩnh gì, nghe được âm thanh nuốt nước miếng không khỏi quay đầu lại, một khuôn mặt tuấn đạt tuyệt luân liền phóng đại ở trước mắt nàng.

Mâu quang hắc sâu không đáy, vẻ khác thường thoáng hiện, ôn nhu ngắm nhìn Vân Thiên khiến cho nàng có chút hơi sợ.

Gần ngay trước mắt, hô hấp nặng nề phun ra trên mặt nạ, xuyên thấu qua mặt nạ bạc, Vân Thiên rõ ràng cảm thấy người nam nhân này đột nhiên có chút khác lạ, càng không khỏi khản trương.

Nhìn đôi mắt hắc ngọc kia, Cô Độc Úy chỉ cảm thấy trước tầm mắt toàn là sương mù, hắn không làm bất kỳ động tác nào khác, chỉ là hít một hơi thật sâu mùi hương trên người Vân Thiên. Mới vừa hít thở mùi thơm của nàng vào thì càng làm cho huyết dịch trong cơ thể hắn càng không thể khống chế mà sôi trào, nếu không phải là năng lực tự kiềm chế của hắn quá mạnh, chỉ sợ đã sớm nhào đến và ăn sạch nàng rồi.

Vân Thiên đột nhiên thấy hắn như vậy thì bị dọa sợ đến cả người cứng ngắc, trong lòng thầm nghĩ, nam nhân này có phải là đã nhẫn quá lâu rồi hay không, bây giờ bạo phát, muốn đem nàng “giải quyết” luôn một thể?

Nghĩ tới khả năng này, thân thể nàng không tự chủ mà run lên. Nhiệt độ hai người tăng lên, hai bờ môi sát nhau, chỉ cần đến gần hơn chút nữa liền đụng vào nhau, không khí ẩm ướt lan tỏa.

Động tác rất nhỏ này của nàng lại rơi vào mắt Cô Độc Úy, lúc này hắn mới phát hiện mình bị người trước mắt mê hoặc, thiếu chút nữa đã làm ra chuyện tổn thương hắn, trong lòng Cô Độc Úy không khỏi ảo não.

“Người...” Vân Thiên vừa nghe đến giọng nói của mình, liền bị dọa, giọng nói mềm mại vô lực này là của nàng sao?

Cô Độc Úy không dấu vết lui về phía sau, có trời mới biết so với đánh nhau thì việc nhẫn nại không đụng vào nàng, làm cho hắn mệt mỏi vô lực đến cỡ nào.

Cô Độc Úy vừa lui ra, hô hấp của Vân Thiển dần dần trở nên bình thường, “Người không phải là...” đang muốn cái kia chứ, lời nói sau này của Vân Thiển vừa đến cổ họng thì không thể phun ra được, thật là sợ một khi nam nhân này bốc hỏa, có phải sẽ đem mình làm cái kia hay không.

Cô Độc Úy thấy nàng dùng con mắt nghi hoặc nhìn mình, gương mặt tà mị trăm năm không đổi, “Thiên nhi không phải nói ta muốn ôm người nào liền ôm người đó sao, Úy ca của người là ta đây bây giờ vô cùng yếu đuối, muốn tìm chút an ủi từ Thiên nhi thôi...” nói xong lời này gương mặt hắn hiện lên chút vô sỉ nghiêng thân người qua nàng, bày ra một dáng vẻ hết sức đáng thương.

Vân Thiển nhất thời nổi đóa, nhưng nghĩ tới hắn từ nhỏ đến lớn vì nàng làm đã rất nhiều chuyện, nên tâm không khỏi mềm nhũn ra.

“Người không phải mới vừa rồi đã ôm ta sao...” nhưng nghĩ tới hắn nói đến ôm nữ nhân khác, nàng buồn buồn tròn mắt nhìn hắn.

“Đã nhiều năm như vậy rồi, Thiên nhi cũng chưa từng ôm ta, nhìn xem ta làm lão bản ở sau lưng Nhã các che mưa chắn gió khổ cực biết mấy, không có một phần ấm áp nào hết!” nói xong hắn lại làm ra một bộ dạng bị ủy khuất.

Không biết như thế nào, nhưng hôm nay Vân Thiển cảm thấy Cô Độc Úy thật đặc biệt khác lạ, bình thường dù thế nào đi nữa, hắn cũng chỉ chiếm tiện nghi của nàng ngoài miệng thôi, chứ không giống hôm nay có một bộ dạng như vậy, còn động chân động tay với nàng. Ách, mặc dù cái kia không tính là ôm, nhưng không phải là đang ăn đậu hũ của nàng sao.

Vân Thiển thừa dịp hắn không nhào tới trước, bàn tay bạch ngọc chống đỡ lồng ngực của hắn, vô cùng chăm chú nhìn hắn, “có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Cô Độc Úy trên mặt ý cười càng đậm, ánh mắt đối cùng ánh mắt của Vân Thiển, “Quả nhiên là cái gì cũng không lừa được Thiên nhi mà, Thiên nhi, người bắt ta nên nói với người như thế nào đây!” Cô Độc Úy cũng chịu cầm đôi tay bé nhỏ của nàng đang đặt trên người hắn, thật chặt mà bao bọc tay nàng trong lòng tay hắn, giống như tình nhân, mang theo dòng điện truyền vào lòng bàn tay nàng.

Mâu quang Vân Thiển khẽ giật, ý thức muốn rút tay về. Cô Độc Úy như đoán được phản ứng của nàng, nên nắm tay nàng thật chặt, làm nàng vô phương rút tay về. Nàng bất đắc dĩ, chỉ đành phải mặc cho hắn nắm.

Nhìn nam nhân anh tuấn này Vân Thiển có chút động dung, đến miệng cũng không nói ra lời, chỉ có thể lẳng lặng nhìn hắn.

Cô Độc Úy nhìn vào mắt nàng, đột nhiên tay đang nắm lấy đôi tay nàng lại nắm càng chặt, đầu đột nhiên cúi xuống gần.

Vân Thiển chỉ bỗng nhiên cảm thấy trên vai chột nặng, một cổ hương thơm thuộc về Cô Độc Úy xông vào mũi nàng.

Đang lúc Vân Thiển dùng miệng để thở, trên vai chột động một cái, thanh ti quét qua cổ trắng nõn của nàng, có chút nhột, mũi Cô Độc Úy đang lúc hô hấp nhẹ nhàng phun tới luồng nhiệt khí, Vân Thiển bị động tác này của hắn làm cho choáng váng. Hơi thở của hắn, động tác của hắn đều mang theo sự yếu đuối trước giờ chưa bao giờ có.

Người này, luôn mạnh mẽ trước mặt nàng, đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được hắn yếu đuối như vậy. Cho dù là mười năm trước, lời nói của hoàng hậu làm cho hắn bị đá kích đến như vậy, cho dù là hắn bị hoàng đế lạnh nhạt, cho dù là các đại thần luôn đứng về phía Cô Độc Hồng, nhưng hắn cũng chưa từng có tình trạng này.

“Úy ca, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì” Vân Thiển nhiều loạn trong lòng hỏi hắn, thân thể không hề di động một cái, mặc cho hắn nắm tay, mặc cho hắn đem đầu tựa vào vai nàng.

“Cứ để như vậy đi, chỉ một lúc thôi...” Cô Độc Úy tựa như vô lực, lời nói nhẹ nhàng truyền đến bên tai Vân Thiển.

Cô Độc Úy như vậy làm cho Vân Thiển đau lòng không thôi, đây là lần đầu tiên trước mặt nàng Cô Độc Úy lại thành người yếu đuối như vậy. Không biết là do sự việc xảy ra lần này, hay là bởi do nguyên nhân gì khác mà khiến hắn trở nên như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 39: Ta Còn Có Người

“Chi nha” âm thanh cửa mở truyền tới.

“Vân ca, hai người bọn họ vẫn còn đang nói chuyện bên trong, có chuyện gì thì lát nữa chàng hãy trở lại...” Tiếng nói của Lạc Song kèm với âm thanh cửa mở truyền tới.

Cô Độc Úy đang tựa vào người Vân Thiên có chút sùng sốt, tựa hồ như hẳn biết người mới vừa đi vào là ai.

“Các người...” Vân Phi thấy một cảnh mập mờ diễn ra trước mắt thì nhất thời sắc mặt đại biến.

Cô Độc Úy nhẹ nhàng thở dài một tiếng, không khí đang thật tốt đẹp như vậy mà lại có người đến quấy rầy, hẳn chỉ có thể bắt đắc dĩ mà buông tay Vân Thiên ra, thân hình lui ra, nhưng vẫn ngồi bên giường nàng như cũ, mặc cho Vân Phi phùng mang trợn mắt nhưng thân hình hắn cũng không thềm động dậy nửa phân, biểu lộ tự nhiên, không giống như người đang làm chuyện xấu bị bắt quả tang, giống như đây bắt quả chỉ là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng ở trong mắt Vân Phi, chuyện này lại là chuyện đại sự không phải chuyện bình thường, bản thân hắn còn đang suy nghĩ cách để tách hai người kia ra, lúc này thấy dáng vẻ Cô Độc Úy như vậy, trong lòng hắn càng thêm lo lắng về tiền đồ trong tương lai của con trai mình.

“Vân đại nhân” Cô Độc Úy cười tà mị, ánh mắt đột nhiên dời về phía Vân Phi

Vân Phi đen mặt, nhẹ nhàng gạt đầu một cái, thân phận của đối phương làm cho hắn muốn hung hăng hừ một cái cũng không thể, chỉ có thể sải bước đi vào.

Lạc Song ở phía sau cười thầm, nhìn Vân Thiên một cái, rồi cũng đi theo Vân Phi vào trong ngòi ở một bên.

Vân Thiên dĩ nhiên là nhìn ra được tâm tình của phụ thân mình lúc này, chẳng qua nhẹ nhàng thở dài, mở mắt nhìn phụ thân mình “Phụ thân, chuyện đêm qua thật sự có lỗi với phụ thân...” nhớ lại Vân Phi một đường đuổi theo mình, làm cho đến bây giờ trẻ như vậy mới về tới nhà, chẳng lẽ mẫu thân không phải người báo với ông.

Vừa nhắc đến chuyện đêm qua, sắc mặt Vân Phi càng thêm khó coi, lạnh lùng nhìn lướt qua hai người trước mặt

Một là đứa con liễu mạng đã bỏ rơi hắn cả đêm hôm qua, một là đương kim Thái tử điện hạ, là người hắn toàn lực ủng hộ, nên chẳng thể nói gì, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng.

Lạc Song biết trong lòng hắn đang rất tức giận, chỉ cười cười, cầm tách trà nóng lên đưa cho hắn

Vân Phi im lặng cầm lấy tách trà, không dám nhìn khuôn mặt đang tươi cười của thê tử, sợ rằng một chút nữa hắn cũng sẽ bị mềm lòng thôi.

“Thái tử điện hạ có biết mình đã phạm vào sai lầm lớn đến nhường nào không...” uống một hớp trà nóng, Vân Phi khó khăn mở miệng.

Cô Độc Úy gạt đầu một cái, đó là chuyện tình nằm trong dự tính của hắn, nhưng giờ khắc này trước mặt Vân Thiên, hắn chỉ có thể gạt đầu, không thể nói rõ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thấy sắc mặt Vân Phi khó coi, Vân Thiên mở miệng hỏi, mặc dù quan hệ của hai người họ cũng không đến nỗi nào, nhưng nhất định trong đó còn có chút vấn đề

“Chỉ là một chút chuyện vặt thôi” Cô Độc Úy cười yếu ớt nhìn Vân Thiên, “Vân đại nhân, chúng ta tốt hơn là nên đến chỗ khác nói chuyện đi, thân thể Thiên vừa mới khôi phục được một ít, trước hết hãy để cho hắn nghỉ ngơi thật tốt trước đã”

Vân Phi hơi sùng sốt, hiểu trọng tâm lời nói của hắn, rồi liếc nhìn Vân Thiên, cuối cùng cũng gạt đầu đồng ý.

Sắc mặt Vân Thiên vì liễm “Thân thể của ta đã không có gì đáng lo, rốt cuộc là các người có chuyện gì không thể nói trước mặt ta” Lời nói của nàng lúc này, là nhìn thẳng vào mắt Cô Độc Úy mà nói.

Cô Độc Úy ngồi trên giường đối diện Vân Thiên, ý vui vẫn không giảm “Đương nhiên là chuyện nhỏ rồi, Thiên nhi không phải là luôn luôn không thích chuyện quốc gia đại sự sao”

Nàng không thích là vì những thứ kia toàn là chuyện quyền lực hoàng gia khô khan vô vị, nhưng vì biểu hiện của hai người này hết sức không bình thường, làm sao nàng không tò mò, không quan tâm cho được.

“Lần này ta muốn nghe” Vân Thiên bưng bình “Nếu các người không muốn nói, ta sẽ tự mình đi điều tra...” Vân Thiên cười yếu ớt, thanh âm êm ái nhưng lại làm cho người nghe không biết ứng phó ra sao.

Cô Độc Úy thờ dài cười, “Vân đại nhân...” thân thể hắn lọt vào sau trụ giường, mở miệng nói ý bảo Vân Phi tiếp lời.

Vân Phi thâm thúy nhìn hai người này đang vờn nhau, lại nhìn ý cười không rõ trong mắt thê tử, Vân Phi chỉ cảm thấy thập phần bất đắc dĩ “Hôm nay, lúc Hoàng thượng lâm triều thì đã hạ một đạo thánh chỉ, Thái tử vị của Thánh hoàng triều đã thay đổi người...” nói xong lời này, hắn dùng ánh mắt để thăm dò phản ứng Cô Độc Úy.

Cô Độc Úy nghe đến đó, chẳng qua hắn chỉ mỉm cười, không có bất kỳ ý kiến nào, đây là chuyện sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, từ khi hắn bước ra khỏi địa lao kia, thì Thái tử vị này cũng đã sớm sửa đổi rồi.

Vân Thiên thần sắc lạnh lẽo, Hoàng thượng đúng là người tuyệt tình tuyệt nghĩa, nói thay người thì lập tức thay, đáng chết hơn nữa là đang trong tình huống này. Đại yển sáu nước chỉ còn 2 ngày nữa sẽ tiến hành, đây không phải là đang làm cho Cô Độc Úy mất hết mặt mũi hay sao, thật là không có nhân tính mà.

Tầm mắt nàng nhìn về phía nam tử đang cười vui vẻ như cũ, Vân Thiển cảm thấy trong lòng mình khá hơn “Người thật là bây giờ cái gì cũng không có” Cuối cùng Vân Thiển cũng còn nhớ nhắc nhở hần một câu.

Cô Độc Úy tất nhiên là biết nàng đang phiền nhiễu cái gì, nhưng trên mặt vẫn là ý cười, căn bản là không thể nhìn ra tia khổ sở nào trên mặt hần, “Ta còn có người”

Tim Vân Thiển đập loạn nhịp.

Chỉ có ta, là người có thể thỏa mãn sao.

Lạc Song cười cười, “Đạo thánh chỉ này vừa ra, sợ rằng Hoàng hậu sẽ...” nàng dừng một chút, cùng Cô Độc Úy nhìn nhau “Người còn không mau trở về cung, với tính cách của mẫu hậu người sợ rằng không biết nàng sẽ làm ra chuyện gì đâu”

Nghe nói như thế, ánh mắt Cô Độc Úy trở nên lạnh lẽo

Mẫu hậu nếu biết hần vì Vân Thiển mới đi ra khỏi địa lao, lời uy hiếp của đêm kia tất nhiên sẽ trở thành sự thật. Người của hần đêm qua đã bị Cô Độc Hồng tiêu diệt toàn bộ, coi như hiện giờ hần muốn bảo vệ Vân Thiển, thì trong nhất thời hần cũng không cách nào điều động nhân thủ. Cuộc chiến đêm qua, hần đã thua, hần không còn lời nào để nói.

“Điểm này ta tự nhiên biết rõ...”

Điều mà Thủy Thu Tích muốn làm, không có người nào có thể ngăn cản được nàng, nghĩ đến lời nói của nàng đêm qua, sâu trong con người Cô Độc Úy mơ hồ nảy sinh sát ý

“Thánh chỉ vừa tuyên, các đại thần nhất định cũng sẽ đứng về phía hần, ta hy vọng người có thể chuẩn bị tốt...” Vừa nói, Vân Phi vừa đứng lên. Không ai có thể hiểu được vì sao hần lại đứng về phía Cô Độc Úy, dù chỉ có một mình hần.

Cô Độc Úy tựa như chuyện không có gì, gạt đầu, hần cũng không đem cái mà hần cho là “chuyện nhỏ” lấy làm phiền não.

“Đây chính là chuyện mà người nói là chuyện nhỏ sao? Người có chuyện gì đang gạt ta có phải không? Vì sao ngày hôm qua Hoàng thượng nhốt người vào địa lao?” coi như là có người chết ở Nhã các, thì cũng đâu đến nỗi hần bị nhốt vào địa lao.

Cô Độc Úy chỉ cười không nói

Nhìn người nam nhân trước mặt cười tươi như hoa, Vân Thiển càng tức giận đến không chịu nổi, một chút ý thức nguy hiểm cũng không có, “Người đừng tưởng cười là có thể không cần giải thích với ta”

Vân Phi thấy hai người như thế, gương mặt bất động, đang muốn lên tiếng, nhưng bị Lạc Song yêu kiều vui vẻ bên cạnh kéo tay áo. Có ai thê bên cạnh giúp đỡ bọn họ, nên Vân Phi chỉ có thể đen mặt mà im lặng.

Thấy Vân Thiển có chút nóng nảy, Cô Độc Úy càng cười vô tâm vô phách.

“Thiên nhi, người đây là đang lo lắng cho ta sao?”

Vân Thiển nhắm mắt, không muốn thừa nhận

Cô Độc Úy nhẹ giọng cười, sau đó giấu đi ý cười, “Lần này ta trở về cung, sợ là sau này sẽ không còn nhiều cơ hội gặp Thiên nhi nữa.” Nếu muốn ngăn cản, thì chỉ có thể trở về, hơn nữa phải thật nhanh

Vân Thiển thấy hần vẫn không chịu nói, cũng không truy cứu nữa, để sau nàng sẽ hỏi phụ thân nàng sẽ tốt hơn, nàng không làm cho Cô Độc Úy khó xử nữa, gạt đầu nói “Chính người cũng phải cẩn thận” Bây giờ Cô Độc Hồng đã là Thái tử, còn hần, cái gì cũng không phải.

Cô Độc Úy đứng dậy, nhìn nàng một cái, cáo từ Vân Phi cùng Lạc Song, sau đó xoay người rời đi.

Cô Độc Úy vừa đi, Vân Phi thờ phào nhẹ nhõm, nếu để cho hai người này ở gần nhau nữa, không biết sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo, hần thật không quên màn vừa rồi hần nhìn thấy lúc mới vào cửa.

“Bắt đầu kể từ hôm nay, người tới cửa cầu hôn, người nhất định không được phép từ chối” Nói xong câu này, Vân Phi cũng không thèm để ý tới vẻ mặt đờ đẫn của hai mẹ con Vân Thiển mà trực tiếp vọt ra khỏi phòng.

Buồn cười, nếu hần còn ở lại đây, bị thê tử "giữ thủ đoạn", thì coi như chuyện này không xong rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lạc Song vắn vẹo có chút không bình thường.

Vân Thiển dờ khóc dờ cười, nhìn phụ thân nàng vọt ra khỏi phòng như ngọn gió, nàng chỉ muốn nói người một câu thôi.

“Phụ thân a phụ thân, “con trai” của người năm nay mới chỉ mười bốn thôi a!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 40: Chuỗi Sự Việc Liên Tiếp

Đại yến sáu nước gần đến, Thánh hoàng triều trước đại yến dường như náo loạn cả lên.

Nhã các đột nhiên xuất hiện người chết, mà người này lại là người của Lô Quốc, làm cho giờ này Nhã các đang buộc phải đóng cửa tạm thời, trong lúc nhất thời gây ra sự chú ý cho nhiều người, có người vì thế mà đến, nhưng đột nhiên lại nhận được tin tức Nhã các đóng cửa, thì không khỏi than thở sao mình vô phúc thế.

“Thiên nhi, sao con dậy sớm vậy? Thân thể của con còn chưa khôi phục hoàn toàn đâu...” Lạc Song vừa vào đến cửa lại thấy Vân Thiên đang sửa soạn y phục, liền biết nàng muốn ra ngoài, trong lòng không khỏi lo lắng vết thương trên người nàng, vội vàng ngừng động tác của Vân Thiên lại.

Vân Thiên mặc quần áo tươm tất, nhẹ nhàng đẩy tay Lạc Song ra.

“Mẫu thân, bây giờ có người chết tại Nhã các, con đây là quân sự tất nhiên phải phụ trách việc này, con đã hứa với Thái tử Lô Quốc, trước đại yến sáu nước sẽ cho hắn câu trả lời thỏa đáng” Thân thể của Vân Thiên, chính nàng là người hiểu rõ nhất, nàng tất nhiên không giống như loại thiên kim tiểu thư ôn nhu yếu ớt, có chút vết thương nho nhỏ mà nằm trên giường cả ngày không dậy nổi thì không phải là nàng.

Lạc Song nhìn Vân Thiên thật lâu, “Có phải con đang lo lắng cho hắn hay không?”

Ánh mắt Vân Thiên không tự chủ được nhìn ra xa, “Hắn bây giờ cái gì cũng không còn, con chỉ là muốn giúp hắn một chút thôi...”

Chỉ cần Thiên nhi nguoi, có làm Hoàng đế hay không cũng không có gì quan trọng. Lời này của hắn là đã nói với nàng cách đây mười năm, lúc hắn vẫn còn là tiểu hải tử, đến bây giờ, nàng vẫn còn nhớ như in.

“Yên tâm đi, không phải vẫn còn phụ thân của con hay sao?” Lạc Song nâng khóe miệng mỉm cười.

Lạc Song đúng là mỹ nhân cổ đại, lúc nàng cười, trông hết sức đẹp mắt!

Đúng vậy, hắn vẫn còn phụ thân của nàng chống ở sau lưng, đừng nghĩ Vân Phi chỉ là một Binh bộ thượng thư, một phần quyền lực chống đỡ Thánh hoàng triều là đang nằm trong tay hắn. Hoàng đế vì sao để mặc cho Vân Phi nắm quyền lực trong tay như thế, trừ hai người bọn họ ra, người bên ngoài không ai có thể biết được rõ ràng.

“Dạ, mẫu thân, có một mình phụ thân là cũng đủ rồi” Có lẽ khi đến lúc cần thiết, nàng cũng sẽ ra tay tương trợ một phen.

“Một hồi nữa, thiên kim của Trương đại nhân sẽ tới, nguoi thật không muốn nhìn thấy nàng một lần hay sao, nghe nói đầu nàng cũng là một mỹ nhân yêu kiều, thấu kinh đạt lý, lại cùng lứa tuổi với nguoi” Lạc Song hai mắt tỏa hào quang nhìn về phía Vân Thiên.

Vân Thiên nghe được lời này không thể nào không tức giận cho được

“Đây không phải là do mẫu thân gây chuyện hay sao” Phụ thân của nàng đúng là rất mau lẹ, sáng sớm vừa mới nói, bây giờ liền lập tức hành động. Không phải sao, người đều đã tới cửa rồi a.

Lạc Song trừng mắt, “Sao lại là chuyện của mẫu thân? Nguoi chẳng “con trai” này lại không thấy được lao tâm khổ tứ của lão nương sao?”

“Mẫu thân thân ái của con à, đây cũng không phải là chuyện có thể đùa giỡn được a. Người mau ngoan ngoãn đi giúp “con trai” của người giải quyết lão phụ thân cô quái kia đi” Vân Thiên khẩn trương đẩy Lạc Song ra khỏi cửa, nàng bây giờ tuổi còn rất trẻ a, cũng không muốn bị cái loại chuyện như vậy đùa cho một chết đầu.

Lạc Song vừa tức vừa cười đi ra ngoài, “Đây cũng là vì phụ thân nguoi muốn tốt cho nguoi mà thôi”

Vân Thiên nghe vậy muốn trợn tròn mắt tất thờ, đến lúc này rồi, mà lão nương kia còn có tâm tình ở đây mà đùa giỡn với nàng “Coi như nếu bốn công tử cưới nữ nhân về thì như thế nào, không phải là vẫn không thể lấy ra được cháu trai nối dòng cho các nguoi hay sao”

Lạc Song cười khúc khích, giống như thiếu nữ chưa trưởng thành, thấy Vân Thiên quả nhiên đã rất bực mình rồi.

“Thiên nhi”

Nói tới cái gì thì cái đó lại tới, vừa lúc này phụ thân của nàng đã lập tức tìm đến cửa.

Vân Thiên sắc mặt đại biến, đẩy Lạc Song ra, cái gì cũng không ngó tới liền phá cửa sổ sau mà chạy.

Lạc Song lẳng lặng nhìn theo bóng dáng của “con trai” mình, càng cười vô tâm vô phách.

“Thiên nhi đâu” Vân Phi vừa vào liền chỉ thấy thê tử đang cười một cách quái dị, lạnh lùng quét mắt khắp phòng Vân Thiên, tìm cả phòng trong lẫn phòng ngoài đều không tìm được bóng người Vân Thiên. Nhìn đến cửa sổ phía sau mở toan, Vân Phi liền hiểu rõ, sắc mặt càng trở nên khó coi, đứa con này của hắn thật là không thể làm cho hắn yên tâm a. Quay đầu lại nhìn thấy thê tử vẫn vui vẻ đứng đó, khuôn mặt Vân Phi càng đen thêm mấy phần.

“Vân ca, chàng đây là đang gấp ôm cháu trai sao?” Lạc Song thấy sắc mặt không tốt của tướng công, liền cười híp mắt

Vân Phi thật không thể làm gì thê tử, gương mặt lạnh lùng cũng không muốn nói gì

Thấy Vân Phi không nói, Lạc Song cũng không giận, “Thiên nhi cũng có người yêu của nó, chàng cần gì phải lãng phí tinh thần đi nhúng tay vào chuyện của hắn làm gì”

Sắc mặt Vân Phi càng thêm khó coi. Cũng bởi vì con trai hắn có người yêu, nên hắn mới nhúng tay vào, nếu không hắn đây vội vã để làm cái gì a?

Thấy hắn vẫn không nói chuyện, Lạc Song mím môi cười một tiếng, “Được rồi, chàng chịu khó nhịn một chút đi, nếu chàng còn như vậy, nói không chừng con trai của chàng về sau sẽ thật sự không dám về nhà đấy. Nếu không thì thiệp cũng sẽ giúp chàng một chút” Mắt đẹp của Lạc Song lóe ánh sáng, tựa hồ như đang tính toán cái gì đó.

Cặp mắt Vân Phi sáng lên, ngạc nhiên quay đầu lại nhìn thê tử, thê tử đồng ý giúp hắn “đối phó” với con trai a.

“Thật không?”

Lạc Song rất “chân thành” gật đầu một cái.

Có lẽ do sự “chân thành” của Lạc Song đánh động được Vân Phi, giờ phút này, hắn chỉ cảm thấy thê tử của mình xinh đẹp thanh lệ động lòng người. Hắn không nhịn được mà ôm chặt eo nhỏ của nàng, hưng phấn mỗi xuống, Lạc Song híp mắt phối hợp với hắn.

Thiên nhi, con chỉ có thể tự cầu phúc cho mình nhiều một chút thôi.

Len lén bước ra khỏi Vân phủ, Vân Thiên chỉ cảm thấy có một loại dự cảm bất an, quay đầu liếc nhìn về phía đại môn đóng chặt kia, nàng tính toán mấy ngày tới nàng sẽ không trở về nhà.

Vân Thiên mới vừa bước một bước vào Nhã các, Doanh Doanh liền tươi cười trực tiếp tiến lên nghênh đón.

“Công tử”

Vân Thiên nhẹ nhàng ừ một tiếng rồi ngồi xuống.

Hôm nay Nhã các đóng chặt đại môn, bên trong chỉ thấy có vài người quét dọn

Vân Thiên cùng Doanh Doanh liền ngồi ở gian trong của nhà gian lâu ba, nhìn bên ngoài từng vật từng cảnh không có gì thay đổi, đó là do Doanh Doanh vì nàng mà sắp xếp

Nhìn sắc mặt nặng nề của Vân Thiên, Doanh Doanh không nói lấy một câu, lẳng lặng chờ nàng giao phó

Doanh Doanh vừa nghe tới chuyện chánh sự, nhanh chóng định thần, nghiêm mặt nói, “Thanh Y vẫn chưa có động tĩnh gì, Công tử ngài là đang hoài nghi Thuật Quốc động chân động tay sao?”

Vân Thiên tay để trên mép bàn không nói gì, cũng không biết đang nghĩ tới điều gì, giống như thất thần.

Doanh Doanh một dạng tĩnh lặng, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân gần ngay trước mắt, coi như nàng ta bên cạnh Vân Thiên lâu như vậy, nhưng cũng không nhìn được mà nâng tầm mắt nhìn nàng.

“Có lẽ suy đoán của ta đã sai...” Vân Thiên đột nhiên quay đầu lại nhìn Doanh Doanh

Doanh Doanh bị nàng nhìn trúng, đột nhiên thu hồi ánh mắt, gò má đỏ ửng, mắt lập tức nhìn xuống.

Vân Thiên chẳng qua chỉ khẽ mỉm cười, như gió xuất! Ánh sáng bên ngoài như bao quanh lấy nàng, phảng phất như ánh sáng thần thánh.

“Công tử ngài đây là muốn nói đến cái gì?” Doanh Doanh đỏ mắt, lên tiếng thật nhỏ

Vân Thiên khẽ cười lên tiếng “Doanh Doanh người ngày đêm trông chừng Nhã các, người có phát hiện người nào khả nghi, hay điều gì khả nghi ở quanh đây không?” Đêm qua huyền ảo như vậy, các cao thủ có mặt trong Thánh thành không thể nào chẳng có chút phát giác nào hết.



Doanh Doanh chớp mắt, nghiêm túc lắc đầu.

Thuật Quốc sẽ không thừa dịp náo loạn đêm qua mà thám thính tình hình sao, còn La Sát Môn kia vì sao đêm qua cũng không có lấy động tĩnh gì cả? Đêm qua đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối là một thời cơ tốt, mà bọn lại hết thảy bỏ qua cơ hội này, điều này có đúng hay không, Hồng y nữ tử, mặt nạ nam tử thần bí xuất hiện trong hoàng cung, chẳng lẽ không có quan hệ gì tới chuyện này sao?

Cô Độc Úy đột nhiên vào đại lao là vì cái gì, Hoàng thượng trong đêm lại hạ chỉ phế Thái tử và lập Cô Độc Hồng làm Thái tử mới, là do nguyên nhân gì. Xâu lại các chuỗi sự kiện thần bí, càng làm cho Vân Thiên trở nên mông lung, hồ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 41: Chỉ Vì Chờ Một Người

“Kêu Thanh Y trở về đây, luôn nhòm ngó người ta như vậy cũng không nên, phải nghiêm chỉnh thôi” Hồi lâu sau, Vân Thiên mới nhàn nhạt nói ra một câu như vậy

Doanh Doanh nghe thấy vậy, quả thật muốn trợn trắng mắt. Mấy chữ ngưng ngưng như vậy, cũng chỉ có mình Vân Thiên có thể nói ra được, rõ ràng là nàng giao phó cho Thanh Y đường đường chính chính theo dõi nhất cử nhất động của người ta, quay đầu lại thì có thể nói ra câu ngưng ngưng. Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Doanh Doanh cũng không dám có biểu hiện gì trước mặt Vân Thiên “Dạ” vừa nói xong liền đi nhanh về phía trước, hướng về phía bóng tối, ra dấu tay.

Đợi đến lúc xoay người lại, hết sức không hiểu nhìn về mặt bình tĩnh của Vân Thiên, đang định mở miệng hỏi. “Muốn biết chân tướng, chỉ có thể tiếp xúc ở khoảng cách gần thôi” Mặc dù nàng thật không thích ánh mắt của nam nhân kia nhìn nàng, nhưng lúc này nàng thật không còn cách nào khác.

Doanh Doanh nghi ngờ.

“Ý công tử là” Vân Thiên đích thị là một chủ tử dễ nói chuyện, Doanh Doanh chỉ cần không hiểu vấn đề, liền có thể lập tức hỏi, đây chính là đại kỵ của người thân làm thuộc hạ, nhưng ở trước mặt Vân Thiên thì các điều cổ kỵ đều không có.

“Chỉ còn hai ngày nữa, nếu ta không thể tra ra hung thủ, chỉ sợ là Nhã các này không thể mở cửa được nữa rồi” Lời Vân Thiên nói thật nhẹ nhàng, nhưng khi Doanh Doanh nghe tới lời này, mặt liền biến sắc.

Đối với mỗi người bọn họ mà nói, Nhã các này không khác gì nhà của bọn họ, đột nhiên nghe nói “nhà” của mình có thể sẽ bị đóng cửa, cái loại tư vị đó thật không dễ chịu chút nào.

Không người nào có thể cam tâm tình nguyện để nhà của mình cứ như thế bị người ngoài làm cho tan rã, Doanh Doanh chăm chú nhìn Vân Thiên

Vân Thiên thấy Doanh Doanh bày ra bộ dáng này liền nhìn không được chạm đến lòng tự ái “Doanh Doanh chẳng lẽ đối với công tử nhà ngươi một chút lòng tin cũng không có sao?”

Chẳng biết tại sao, vừa nghe Vân Thiên nói đến hai chữ “nhà ngươi”, gương mặt Doanh Doanh đột nhiên đỏ bừng, quả quyết lắc đầu, “Không có chuyện gì mà công tử không thể làm được!”

Nàng nói lời này, giống như trên đời này, không có chuyện gì mà công tử của họ không thể thực hiện, trong lòng bọn họ, Vân Thiên như vị thần, nàng tồn tại như một thần thoại.

Vân Thiên nhìn Doanh Doanh nhưng không có nói gì. Gương mặt Doanh Doanh càng cúi thấp xuống, không dám nhìn vào mắt Vân Thiên

Sau thời gian một chung trà, chỉ thấy từ hậu viện có người đi tới, thật nhanh hướng về lầu ba đi lên.

Nghe động tĩnh, Vân Thiên đứng lên lộ vẻ vui mừng. Chân vừa bước ra, đã thấy một nam tử đứng thẳng bên ngưỡng cửa. Thanh Y một thân bình thường khoát áo choàng màu xanh, thanh ti cũng dùng màu xanh, tay phải nắm nhuyễn kiếm. Thanh Y không giống với kiếm khách khác, nhuyễn kiếm được hấn ôm trước ngực một cách tự nhiên, bất cứ đi đến nơi nào, nhuyễn kiếm cũng được hấn cầm bên tay phải, bất luận là ngủ hay thức, hấn vẫn luôn chuẩn bị tự thể rút kiếm. Vân Thiên vẫn luôn rất thương thức điểm này của hấn

Thanh Y cùng Doanh Doanh là hai dạng bất đồng, Thanh Y luôn lạnh lùng, Doanh Doanh mặc dù xử sự trầm ổn nhưng chỉ cần Vân Thiên vừa đến, thì lại đặc biệt hỏi rất nhiều.

Vân Thiên liếc nhìn Thanh Y một thân phong trần, vô tình hướng hấn gật đầu mỉm cười, bước chân vững vàng nhảy khỏi Nhã các

Doanh Doanh theo sát sau lưng, nàng suy đoán rằng Vân Thiên có ý đi tìm người kia.

Dịch cung

Mắt hoa đào neho lại, trong mắt quét qua lưu quang, gương mặt tuấn mỹ dị thường không rõ ý vị, người đi vào thông báo không dám ngẩng đầu lên nhìn.

“Người của Nhã các muốn gặp người nào thì có thể gặp người đó sao, Thái tử Lô Quốc của bọn ta có thể muốn gặp là gặp sao?” Nghe được người của Nhã các muốn gặp Thái tử, nam tử to con thân hình rung lên, âm thanh khó chịu phát ra.

Tựa hồ như đã biết thói quen vô lễ của nam tử to con này, tất cả mọi người đều không có ai lên tiếng, Thái tử người ta ở đây còn chưa nói lời nào, người ở đây lên tiếng làm gì, thủ vệ đưa thông báo cảm thấy khó chịu

“Quản sự của Nhã các đã tra được chút gì rồi sao?” Tây Lâu Mạch không nhìn nam tử to cao kia một cái nào, mà là lạnh nhạt hỏi thủ vệ vừa thông báo

Thủ vệ kia vốn là người của Thánh hoàng triều, dĩ nhiên là muốn người kia tra được chút gì đó, nếu không, tới lúc đó, người thua thiệt lại chính là Thánh hoàng triều bọn họ, thế nhưng người kia chỉ yêu cầu hắn vào thông báo, cũng không có nói cái gì, suy nghĩ một chút liền nói “Vân công tử chưa nói”

“Cho bọn họ vào đi” Hắn muốn gặp lại người thiếu niên thanh nhã đó, đây là ý muốn chân thật của Tây Lâu Mạch

Thủ vệ kia sau khi lấy được sự đồng ý của Thái tử Lô Quốc, liền vội vã rời đi

“Thái tử điện hạ, vì sao không làm khó dễ người kia một chút” Sở Hồ bức tức hỏi.

Người của Lô quốc bị giết một cách kỳ lạ ở Nhã các, hơn nữa còn là trên đất của Thánh hoàng triều, Thánh Hoàng triều lại không phái người điều tra, ngược lại còn tỏ ra bộ dáng sống yên bình lặng, điều này làm cho người của Lô quốc bọn họ hết sức căm tức, nếu không phải do Tây Lâu Mạch đã chỉ thị xuống, bọn họ nhất định sẽ đại náo một phen.

Tây Lâu Mạch ngồi đó, nhoen miệng cười, bộ dáng này của hắn, giống như là đang đợi ai đó.

Ba người sau lưng hắn, nhìn bộ dáng âm hiểm của Thái tử mình, không khỏi cảm thấy rùn mình, sau đó là hai mắt nhìn nhau.

Vân Thiên mới vừa bước một chân vào dịch cung Lô Quốc, nam tử kia liền vui vẻ tiến lên chào đón, thật đúng là cho Vân Thiên mặt mũi lớn a.

“Tham kiến Thái tử điện hạ” Vân Thiên liếc mắt nhìn nam nhân cao quý kia, dùng nụ kia mang theo lúm đồng tiền tiến đến chào hỏi, hai người sau lưng nàng hạ thân hành lễ.

Tây Lâu Mạch từ lúc nàng vừa vào cửa liền nhìn chăm chăm vào nàng không tha, ánh mắt nồng nhiệt làm cho Vân Thiên có chút mất tự nhiên.

“Vân công tử khách khứa” Tây Lâu Mạch thu liễm, bàn tay ngăn thân người nàng lại, ý bảo Vân Thiên ngồi xuống.

Vân Thiên mỉm cười ngồi về phía bên trái hắn, Doanh Doanh cùng Thanh y như hai vị thần canh cửa, đứng sau lưng nàng, còn “không cần thận” mà liếc mắt nhìn vị nam tử tuấn mỹ đang ngồi trên ghế chủ thượng kia.

“Thái tử điện hạ, việc liên quan đến cái chết của Ngô đại nhân quý quốc...” Vân Thiên lễ phép chấp tay hướng Tây Lâu Mạch, trực tiếp vào đề chính.

Tây Lâu Mạch khoát tay chặn nàng, cặp mắt anh đào thoáng vẻ vui mừng, lơ đãng toát ra tình ý, làm cho Vân Thiên thấy nét vui vẻ lộ ra càng rõ ràng nơi hắn.

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân vừa ngồi trước mặt, sao lại liên bản luận chuyện chính sự rồi, trước chúng ta nên bàn luận chuyện phiếm, người thấy sao” lúc hắn ngẩng đầu lên, khí thế hoàng gia cũng tiêu tán theo, chỉ còn lại đôi mắt hoa đào đa tình lộ ý cười không rõ ý vị như thế nào.

Vân Thiên chăm chú nhìn về phía nam nhân đặc biệt kia, Thái tử Lô Quốc này ẩn nhẫn sâu như thế, làm cho người ta không dám xem thường, mà nàng cũng thông suốt điểm này, nâng ly trà nha hoàn vừa đến dâng lên cho mình, nhấp một ngụm, rồi ngẩng đầu lên nói “Thiên không thích bàn luận chuyện phiếm, Nhã các xảy ra chuyện lớn như vậy, ta cũng không thể lấy ra bất kỳ tâm tình nào mà bàn luận với người, mong Thái tử lượng thứ”

Tất cả mọi người đều chú ý, bạch y thiếu niên trước mặt này cười lên ôn nhu như mặt nước, nói chuyện cũng hết sức thấm lòng người. Nhưng trong ý cười lại ẩn chứa hàn ý, trong trẻo lạnh lùng làm cho người khác không thể coi thường mà nghiêng đón ánh mắt của nàng.

Nghe Vân Thiên nói thế, Tây Lâu Mạch cũng không giận, ngược lại còn cười vui vẻ hơn.

Tựa hồ như cao thủ đang so chiêu, người vui vẻ ta cũng vui vẻ, xem ra đúng là như thế.

“Nếu như người đã không thích, thì hôm nay cũng không có Nhã các nữa”, một câu nói vô tình, vốn chẳng qua là một sự dò xét nhỏ nhỏ. Nhưng Tây Lâu Mạch phát hiện, khi hắn vừa nói xong lời này, người phía dưới kia, đích thực hơi thở có chút biến hóa. Hắn hơi giương mắt ra, nhìn thẳng bạch y thiếu niên đang ngồi kia, mỗi biểu lộ của nàng, hoặc là mỗi động tác của nàng đều được hắn ghi nhận từ đáy mắt.

Tại sao lại hôm nay có Nhã các???

Thật ra thì, sự tồn tại của Nhã các, chỉ là vì chờ một người, một người mà vẫn chưa biết sinh từ ra sao.

Nội tâm nàng đột nhiên bị khơi mào một hồi tâm sự, mắt ngọc buồn bã khép lại, nụ cười trên môi dường như bị thu liễm. Đây là lần đầu tiên trước mặt người khác Vân Thiên lộ ra vẻ mặt như vậy.

Không khí bên trong phòng đột nhiên trở nên quý dị vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 42: Giao Phó

Vân Thiên kéo môi cười một cái, giống như hơi thở trầm mặc vừa rồi không phải phát ra từ trên người nàng.

“Thái tử Lô Quốc, Thiên chỉ muốn biết rõ, vì sao Ngô đại nhân đột nhiên xuất hiện ở Nhã các, rồi trước khi tới hắn đã từng tiếp xúc qua người nào, rồi thường ngày hắn có đắc tội với ai hay không?...” Vân Thiên liên tiếp đặt ra câu hỏi.

“Vân công tử, vấn đề của Ngô đại nhân thực chất không liên quan đến các vấn đề ngoại hử” Tây Lâu Mạch nặng nề mở miệng nói.

Nhìn thần sắc lạnh nhạt của Thái tử Lô Quốc, Vân Thiên thực sự hoài nghi Ngô đại nhân đó có phải là người của Lô Quốc bọn họ hay không, nếu phải, vì sao Lô Quốc bọn họ vẫn còn có thể giữ vững bình tĩnh giống như là đang chờ một cái gì đó.

“Thái tử điện hạ, nếu như muốn biết chân tướng sự việc, xin hãy phối hợp với Thiên một chút” Vân Thiên lạnh lùng nhìn hắn, trong lời nói bình tĩnh cơ hồ có chút lạnh lẽo.

Tây Lâu Mạch ngưng mắt nhìn nàng, tựa hồ như hắn muốn từ đôi mắt hắc ngọc kia tìm ra được một chút gì đó.

Bị người nhìn như vậy, Vân Thiên khe khẽ nhíu mày.

“Chẳng lẽ ngoại không ý thức được gì sao?” Tây Lâu Mạch đột nhiên mở miệng.

Vân Thiên sững sốt, nàng thật không hiểu ý tứ của hắn. Nhưng có một loại cảm giác bất an nhen nhóm trong lòng nàng.

Nghe được hắn hỏi như vậy, hai người sau lưng nàng rõ ràng cũng đang cứng đờ, kỳ quái nhìn Vân Thiên, cũng không biết là đang nghĩ tới điều gì.

“Người của Lô Quốc chúng ta thiệt mạng, Hoàng thượng của Thánh hoàng triều các ngoại tự nhiên sẽ cho chúng ta câu trả lời thỏa đáng...” Nói đến chỗ này, đôi hắc mâu của Tây Lâu Mạch thâm thúy nheo lại, tựa hồ như đang nhìn thấu biểu lộ của nàng sau chiếc mặt nạ kia.

Vân Thiên sắc mặt trầm xuống, ánh mắt nhìn Tây Lâu Mạch thu hồi.

Đúng vậy. Nàng như thế nào lại không nghĩ tới vấn đề này.

Người của Lô Quốc chết tại Nhã các, vì sao Hoàng thượng ngoài giam Cô Độc Úy vào đại lao, thì hoàn toàn không động gì tới nàng. Phát sinh loại chuyện lớn như vậy, vì sao trong ngoài triều đình lại biểu hiện như không hề quan tâm. Sự việc này thật sự quá mức quý dị rồi, sự an tĩnh này một chút cũng không phù hợp với thực tế, vậy mà nàng lại không chú ý tới.

Cô Độc Úy, rốt cuộc đã thương lượng gì với Hoàng thượng.

Tây Lâu Mạch thấy nàng dường như đã thông suốt, bên môi càng lộ vẻ vui vẻ.

Nhìn cái cười này, Vân Thiên thế nào lại có cảm giác người này đột nhiên trở nên âm hiểm.

Cô Độc Hồng quả nhiên nói không sai, chi cần là chuyện liên quan đến người kia, nàng sẽ không chủ động được mà mất đi lý trí cùng sự thanh tĩnh.

“Mặc dù như thế nào, thân là quân sự của Nhã các, ta có nghĩa vụ đem chuyện này làm rõ, nhất định sẽ cho Thái tử điện hạ câu trả lời thỏa đáng” Vân Thiên giương mắt, khẽ nói, ngoài mặt nàng hết sức bình tĩnh, làm cho người khác nhìn không ra được bất kỳ sự bất ổn nào từ nàng.

Điều này làm cho Tây Lâu Mạch hoài nghi trực giác của mình, những điểm vừa rồi hắn nhắc nhở, rốt cuộc nàng có nghe được hay không.

“Vân công tử chẳng lẽ chưa nghe rõ lời mà Bôn cung vừa nói” Tây Lâu Mạch nghiêng đầu, lại một lần hảo ý nhắc nhở nàng, chuyện này nàng không cần nhúng tay vào, đầu mâu của hắn chỉ đến, không phải là Nhã các của nàng, mà là Thánh hoàng triều.

Ba người sau lưng Tây Lâu Mạch bắt chợt nhìn nhau, không hiểu sao hôm nay Thái tử lại trở nên tốt bụng như thế. Bình thường lúc nào hắn cũng âm hiểm, vì lợi ích của riêng mình, tuy nói như vậy là đang hình dung Thái tử bọn họ không tốt, nhưng biết bao nhiêu từ như vậy, chung quy chỉ có những từ đó là mô tả đúng hắn nhất.

Vân Thiên nghe vậy chẳng qua cũng chỉ cười cười, cao thâm khó lường nhìn nam nhân đang ngồi ở ghế chủ thượng.

Chính bởi vì như vậy nên nàng mới có dịp thừa cơ hội mà nhúng tay vào, nếu không đem chuyện này mà đề trên người của nàng, thì áp lực đè trên người kia sẽ càng thêm nặng. Mặc dù nàng cũng không biết Cô Độc Uyển đã cùng Hoàng thượng thương lượng những chuyện gì, nhưng nàng có thể mơ hồ cảm nhận được, chuyện này có liên quan đến mình. Nếu không, lấy tính tình thường ngày của Hoàng thượng, nàng đã sớm bị bắt lại, chứ không cần thiết phải chờ đến bây giờ.

Bị Vân Thiên nhìn như vậy, sắc mặt Tây Lâu Mạch trầm xuống, hắn dường như cũng đại khái đoán được ý tưởng của Vân Thiên “Người không muốn sống nữa sao...” Hắn lại có chút lo lắng cho thiếu niên ôn hòa đang tươi cười quá đáng ở bên dưới.

“Đa tạ Thái tử điện hạ nhắc nhở, nhưng Thiên hi vọng Thái tử điện hạ có thể cung cấp cho chúng ta một ít tin tức hữu dụng, để cho Nhã các mau sớm tra ra hung thủ” Nàng thân nhiên nói.

“Đừng quên, Cô Độc Hồng bây giờ đã là Thái tử chân chính...” Thân thể Tây Lâu Mạch hướng ghế phía dưới nghiêng xuống, miễn cưỡng nói. Nàng làm như vậy, không thể nghi ngờ là phải đối chọi cùng Cô Độc Hồng. Hắn so với ai khác có thể rõ ràng hơn, Cô Độc Hồng vô cùng muốn Cô Độc Uyển chết, đêm qua là minh chứng tốt nhất, mà Vân Thiên làm như vậy chính là giúp đỡ Độc Cô Uyển, hành động này, không chọc cho Cô Độc Hồng thẹn quá hóa giận mới là lạ.

“Chuyện này sáng nay đã được dán thông cáo trên hoàng bảng, không riêng gì Thánh hoàng triều, sợ rằng các nước khác sớm đã nghe thấy...” Cô Độc Hồng có phải là Thái tử hay không, nàng cũng không quá quan tâm, chỉ cần người kia không bị giam trong đại lao đã là kết quả tốt nhất rồi.

Tây Lâu Mạch thâm thúy nhìn Vân Thiên, mắt hoa đào nheo lại, “Vậy vì sao người...”

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên thị vệ thông báo đã vội vã chạy vào.

“Có chuyện gì hoảng hốt như vậy...” bọn họ đang nói chuyện đột nhiên bị người khác cắt đứt, sắc mặt Tây Lâu Mạch hết sức không tốt, hơn nữa người kia lại có chấp đến mức khiến người khác tức giận, thấy thị vệ vào thông báo đang quý gối, hắn thật muốn tiến lên đá cho vài đá để giải tỏa.

“Bẩm Thái tử điện hạ...” có thể nói ra lời này, không cần suy nghĩ cũng biết là người của Tây Lâu Mạch, “Thánh hoàng triều Thái tử mang theo một nhóm người hướng tới bên này...”

Tây Lâu Mạch nghe vậy, lông mày giương lên, theo bản năng nhìn về phía Vân Thiên.

Vân Thiên vui vẻ trên mặt không giảm, chẳng qua là buông ra câu nói không đầu không đuôi “tới thật mau”. Đột nhiên nàng nói ra câu nói với ý châm chọc như vậy, làm Tây Lâu Mạch tinh tế híp mắt

Khi Độc Cô Hồng mang theo đám thị vệ xông vào Dịch cung Lô Quốc, hắc mâu trực tiếp nhìn thẳng vào Vân Thiên.

Doanh Doanh cùng Thanh Y mặt liền biến sắc, lập tức phòng bị nam nhân vừa mới xông vào này, Thanh Y nắm chặt đuôi kiếm.

Cô Độc Hồng lạnh lùng quét mắt về phía hai người sau lưng nàng, ánh mắt cuối cùng vẫn trở lại trên người bạch y thiếu niên

Hồi lâu, Cô Độc Hồng mới hướng đến người đang ngồi trên phía ghế chủ thượng cúi đầu coi như là chào hỏi.

Tây Lâu Mạch híp đôi mắt anh đào, chứa nhiều ý vị “Không biết Thái tử Thánh hoàng triều làm vậy là có ý gì?”

Hắn băng trong đôi mắt đen thâm thúy quét tới, có lẽ bọn họ đều thuộc về loại người hoàng thất cao cao tại thượng, phương thức trao đổi của bọn họ có thể người khác không thể hiểu được

Nhìn hai người này, ánh mắt Vân Thiên trở nên âm trầm

“Cho Lô Quốc câu trả lời thỏa đáng” Cô Độc Hồng mặt biểu lộ vô tình, hắn đột nhiên nói chuyện chính sự làm cho người ta thực không thể không hoài nghi độ xác thực của lời nói này.

Triều đình trong lúc này tới làm việc này, có phải là chuyện kỳ lạ hay không...

Nhưng thân là Thái tử một nước, nên Tây Lâu Mạch cũng không biểu hiện, chỉ giả bộ như cái gì cũng không biết “Nga, cho Lô Quốc một giao phó, không biết Thánh hoàng triều Thái tử muốn cho Lô Quốc câu trả lời thỏa đáng như thế nào?”

Tây Lâu Mạch không nghĩ tới, đêm qua bọn họ vừa hợp tác để giết hết người của Cô Độc Uyển, thì hôm nay Cô Độc Hồng lại có ngay hành động thực tế. Thế lực trong bóng tối sau lưng Cô Độc Uyển đã bị hắn tiêu diệt gọn ghẽ, nhưng Cô Độc Uyển vẫn là sống sờ sờ trước mặt hắn, cho nên, lần này hắn tới...

Tất cả mọi ánh mắt đều hướng về người Vân Thiên, chỉ thấy bạch y thiếu niên lẳng lặng đứng thẳng, tràn đầy sức quyến rũ, trên người hắn như phát ra ánh sáng thần thánh, một loại ánh sáng nhu hòa mà trước giờ người ta chưa từng thấy, như mọi loại ma lực, làm cho mọi người trong phòng cùng một lúc

ngừng hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 43: Bắt Người

Vân Thiên tiến lên đón ánh mắt của mọi người, quét mắt nhìn qua một đội thị vệ phía sau lưng, cười nhạt không nói gì, làm cho mọi người không biết nàng đang nghĩ gì.

Cô Độc Hồng nhìn thật sâu vào bạch y thiếu niên trước mắt, thần sắc cứng rắn khẽ nhếch môi, “Sứ thần của Lô Quốc chết tại Nhã các, mong rằng Thái tử Lô Quốc giao vụ án này cho Bồn cung tự xử lý...”

Tây Lâu Mạch chớp mi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm “Nói như vậy, tội này do Nhã các gây nên sao, chẳng lẽ Thái tử Thánh hoàng triều muốn chối bỏ tội này? Sứ thần Lô Quốc ta chết ngay trên đất của Thánh hoàng triều, đây là chuyện mà cả thiên hạ đều biết, chẳng lẽ Thái tử Thánh hoàng triều nghĩ rằng sau khi tra rõ chuyện này, thì Quý quốc có thể phỉ tay trắng án sao?” Lô Quốc bọn họ cũng sẽ không mình không bạch mà chịu một ván thua thiệt như vậy.

Cho dù chuyện tra ra được tới đâu, thì rõ ràng sứ thần Lô Quốc cũng là do người của Thánh hoàng triều giết chết, Lô Quốc tất nhiên sẽ không vì thiện ý mà bỏ qua tất cả, chung quy, nếu cuối cùng có tra ra được hung thủ là người phương nào hay không tra ra được gì, thì có gì khác đâu.

Cô Độc Hồng cũng biết Thái tử Lô Quốc cứ an tĩnh như vậy mà chờ đợi, tất nhiên là hắn sẽ không muốn cứ như vậy mà dễ dàng bỏ qua. Cơ hội tốt như vậy để đối phó Thánh hoàng triều, hắn bỏ qua được sao? Cô Độc Hồng lạnh lùng nhìn lại “Chẳng lẽ Lô Quốc chỉ vì một sứ thần nhỏ nhoi mà làm rạn nứt hòa khí giữa hai nước sao?” Mới đêm qua, bọn họ còn là quan hệ hợp tác, hôm nay, lại đối chọi lẫn nhau, sống giữa những âm mưu thật khiến người ta cảm thấy mệt mỏi.

Vân Thiên lúc này lại nho nhã mở miệng, hoàn toàn không có đem hai vị Thái tử kia cho vào mắt.

“Thái tử điện hạ là tự mình đến bắt người sao? Thiên sao dám không theo, nếu như Thái tử điện hạ đã mở lời vàng tự tay điều tra chuyện này, Thiên sẽ chờ Thái tử điện hạ trả lại trong sạch cho Nhã các...”

Nàng, một câu Thái tử điện hạ, hai câu cũng Thái tử điện hạ, làm Cô Độc Hồng nghe cảm thấy hết sức chói tay. Sắc mặt hắn đã tương đối không tốt, giờ đây lại trở nên âm trầm hơn vài phần.

“Mang đi...” bàn tay vung về phía sau, lập tức có hai thị vệ lãnh nhược băng sương đi thẳng tới trước mặt Vân Thiên.

Vân Thiên vẻ mặt ôn hòa, hoàn toàn không vì mình sắp phải vào đại lao mà trở nên lúng túng.

Hai thị vệ vừa tiến lên vài bước, Doanh Doanh và Thanh Y sau lưng nàng cũng bước lên trước, tại nơi này muốn dẫn người đi, trước hết phải bước qua xác bọn họ. Nhuyễn kiếm đã được Thanh Y rút ra một nửa, kiếm quang rét lạnh.

Bỗng nhiên bàn tay ngọc vung lên, ý bảo hai người không được khinh suất mà vọng động.

Hai người lập tức lui về chỗ cũ, Thanh Y lạnh lùng thu hồi nhuyễn kiếm.

“Không cần, ta tự đi một mình là được rồi...” Nàng vừa nói vừa hướng tới hai thị vệ cười nhẹ nhàng một tiếng, ôn nhu như nước hồ thu, làm cho hai thị vệ trong lòng rạo rực, không khỏi lui bước nhường đường cho nàng.

Vân Thiên quay đầu về phía ghế chủ thượng, hướng về Tây Lâu Mạch chấp tay “Thái tử Lô Quốc, xem ra Thiên không thể tự mình điều tra được chuyện này, nhưng Thiên rất tin tưởng, Thái tử điện hạ nước ta chắc chắn sẽ cho ngài câu trả lời rõ ràng, trước tiên, Thiên mong Thái tử ngài có thể bình tĩnh chờ đợi.” Trong lời nói của nàng rõ ràng có ý tứ

Nói xong, không đợi mọi người có phản ứng trở lại, bạch y phát nhẹ nhàng, thân nhiên bước ra khỏi Dịch cung.

Cô Độc Hồng hướng về phía Tây Lâu Mạch khoát tay, đang lúc hắn quay đầu bước hai ánh mắt thâm thúy giao nhau.

Một đám người ồn ào đi tới, lại ồn ào trở về.

Nhìn bạch y thiếu niên chấp tay đi, khóe môi Tây Lâu Mạch khẽ cười tà mị

Doanh Doanh cùng Thanh Y đồng loạt biến sắc, vội vã hành lễ cáo từ Tây Lâu Mạch rồi đuổi theo.

Mới vừa rồi Dịch cung còn hết sức náo nhiệt, lập tức không khí lại trở nên trầm lắng, chỉ còn lại bốn chủ tớ bọn họ. Nhìn Tây Lâu Mạch ngấm nhìn ngoài cửa như có điều gì suy nghĩ, nên cả ba người sau lưng cũng không dám nhiều lời.

Một đội nhân mã ra khỏi đại môn Dịch cung, lập tức thấy có một đội thị vệ chỉnh tề khác đứng ngay trước cửa, vừa thấy Cô Độc Hồng bước ra thì vội hành đại lễ

Vân Thiên không dấu vết nhíu mày, Cô Độc Hồng này tâm tư thật cẩn trọng, chẳng lẽ hấn sợ nàng chạy trốn sao?

Thấy Vân Thiên vừa ra tới, lập tức có người cầm cờ sắt nặng nề tiến lên đang chuẩn bị còng tay Vân Thiên, nàng thấy vậy, cũng bất đắc dĩ đưa hai tay ra, biểu hiện ôn hòa làm cho người nọ tâm tư rung động.

Bản thân Vân Thiên chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, lúc này người thị vệ đứng gần nàng như vậy, chỉ có cảm giác như ma ám, bị đôi mắt mực ngọc kia hút vào, động tác trên tay cũng hơi ngừng trệ.

“Người đang làm gì vậy...” đội nhiên bên tai truyền tới tiếng quát.

Thị vệ kia cả kinh, vội vàng rút tay về, bất an nhìn về phía nam nhân lạnh lẽo kia.

“Hồi bẩm Thái tử điện hạ, người này là phạm nhân...” Lời của thị vệ chưa nói hết, chỉ cảm thấy trước mắt mình có một vật thể nhoáng qua, oanh oanh liệt liệt bị một cước đá bay ra ngoài.

“Phanh” tiếng va chạm thật chấn động

Vân Thiên thấy vậy cũng có chút không vui.

“Ai nói với người hấn là phạm nhân...” Gương mặt Cô Độc Hồng trở nên âm trầm đáng sợ, người người đột nhiên hốt hoảng rút đầu, dùng ánh mắt đồng tình mà nhìn về hướng thị vệ xui xẻo kia.

“Thái tử điện hạ, hấn cũng là đang làm tròn trách nhiệm thôi, người cần gì ra tay nặng vậy?” Thanh âm của nàng vẫn tao nhã dễ nghe như thường lệ.

Nhưng chẳng biết tại sao, vừa nghe đến Vân Thiên gọi mình là Thái tử điện hạ, tâm của Cô Độc Hồng càng trở nên khó chịu buồn bực đến vạn phần. Trước kia, khi nàng gọi mình là Hồng vương gia hấn cũng không thấy khó chịu như vậy, nhưng vì sao nay nàng xưng hô như vậy thì hấn lại cảm thấy hết sức không thoải mái

Cô Độc Hồng tỏ ra hi vọng vô thường, Vân Thiên cũng không có vẻ quan tâm bao nhiêu, chẳng qua là nàng vẫn cười ôn hòa, thản nhiên nhìn hấn.

Cô Độc Hồng thấy vẻ mặt nàng như vậy, không khỏi ảo não, hướng về đám người phía sau khoát tay, lập tức có hai người tiến lên đỡ thị vệ xui xẻo đó, rồi ẩn vào hàng ngũ.

Đoàn người cứ như vậy mà đi, bạch y thiếu niên hết sức nhàn nhã tự tại, không có chút gì là bộ dáng của phạm nhân, ngược lại, hai đội nhân mã đi theo phía sau làm cho người ta có giác như đang che chở hai người đi phía trước.

Có lẽ do tâm tình cực kỳ không tốt, nên dọc đường đi, sắc mặt Cô Độc Hồng vẫn âm trầm như cũ không giảm, nhưng vẫn cố gắng duy trì đi song song Vân Thiên, Thái tử một nước biểu hiện như vậy có chút giống tên hầu cận của nàng.

Khi đứng xa xa nhìn về phía đoàn người này, sẽ thấy thập phần cổ quái. Lập tức có người phía sau nhẹ nhàng nghị luận, hướng về phía đám người ồn ào ào này mà chỉ trỏ.

“Chúng ta nên làm sao bây giờ?” Doanh Doanh trầm mặt, trơ mắt nhìn Vân Thiên bị mang đi.

Triều đình vốn đang yên lặng, trong một lúc lại phát sinh ra quá nhiều chuyện, Cô Độc Hồng này lại đột nhiên đến bắt người. Nhưng hấn đường đường là Thái tử một nước, lại tự mình xuất thủ, không lạ sao?

Thanh Y mặt không biểu cảm, xoay người rời đi.

Doanh Doanh tức giận “Này, công tử bị người khác bắt đi, người vẫn có thể giữ được bộ dáng ‘mọi chuyện không liên quan đến ta’ được hay sao, người rốt cuộc có phải là thuộc hạ của công tử hay không vậy?”

Thanh Y dừng lại, nhẹ nhàng quàng ngược trở lại một câu “Nếu công tử muốn chúng ta làm gì, đã không thể đi theo Cô Độc Hồng dễ dàng như vậy rồi” Thanh Y biểu lộ bộ dáng của kẻ ngốc, làm cho Doanh Doanh tối sầm mặt mũi.

Nhưng sau khi trải qua lời cảnh tỉnh của Thanh Y, Doanh Doanh vòng vo “Người nói là, công tử có ý đi theo bọn họ, nhưng mà...”

“Tự mình ta sẽ đi truyền đạt với Nhị hoàng tử, để cho hấn đừng vọng động”, tất cả sự việc đang xảy ra là do Vân Thiên tự nguyện làm, như vậy tất nhiên nàng đã phải có tính toán.

“Hấn sẽ nghe lời người nói sao?” Doanh Doanh thật nghi ngờ nếu nam nhân kia mà biết Vân Thiên bị Cô Độc Hồng mang đi như vậy, hấn còn có thể

bình tĩnh mà nghe hết lời của Thanh Y sao.

“Không phải là lời của ta, mà là của công tử...”

Doanh Doanh gạt đầu một cái, nàng còn phải trở về trông chừng Nhã các.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 44: Thù Địch

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Hoàng hậu phượng bào đỏ rực, hơi thở toát ra âm trầm khiến người ta khó thở

Cô Độc Quyết gương mặt vô cảm, nhìn về phía thị vệ canh cửa và thái giám vung tay lên, chúng thị vệ cùng thái giám đồng loại cúi đầu và lui về phía sau, đồng thời đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng, đại điện trống rỗng càng trở nên lạnh lẽo.

Trên long ý, nam nhân với đôi hắc đầu thâm thúy đang ngồi đó, hắc vẫn như vậy, vẫn tuấn mỹ phi phàm như khi còn trẻ, giờ tay nhắc chân đều toát ra phong thái của bậc đế vương, trên người lại có một loại sức quyến rũ khiến người ta khó kháng cự, Hoàng thượng hôm nay một thân y phục bình dị, càng toát ra vẻ thu hút, người này lúc còn trẻ, đã khiến không biết bao nhiêu mỹ nhân trên nên điên cuồng...

Hoàng thượng phát tay, nhìn xuống nữ nhân có gương mặt xinh đẹp âm trầm đang đứng bên dưới, người này chính là đệ nhất mỹ nhân trong số các mỹ nữ.

“Đại yển sáu nước sắp diễn ra, vì sao, vì sao ngươi không thể chờ thêm một chút nữa” Long mi dài rung rẩy, môi mím chặt, phượng mâu như hồ thu, mỹ nhân tuy biểu lộ bộ dáng đáng thương nhưng trên thân lại tản ra một loại hàn quang

Con người Cô Độc Quyết thâm trầm co rút lại “Đây là do trẫm quyết định...” thanh âm lạnh thấu xương, làm cho hồng y mỹ nhân phía dưới bất chợt nhắm mắt lại.

“Nhưng mà Úy nhi vô tội...” Thủy Thu Tích rút cuộc cũng phải tiến lên về phía trước, ánh mắt sâu kín nhìn về phía nam nhân, người đã bắt đầu hận mình từ mười năm về trước, người nam nhân cao cao tại thượng này vẫn không tha thứ cho mình, kể cả Úy nhi, mà hắc cũng chưa từng đối xử tử tế.

Việc này, rốt cuộc là lỗi của ai.

Nghe vậy, Cô Độc Quyết nhìn chằm chằm vào nữ nhân đáng thương trước mặt, tiếng nói như từ địa ngục vọng về “Vô tội?” chỉ một âm hại chữ đã làm Thủy Thu Tích sợ hãi đến mức lui về sau một bước. Biểu hiện của Cô Độc Quyết như vậy khiến lòng nàng run sợ, giống như ngay một khắc sau hắc sẽ ăn tươi nuốt sống nàng.

“Dù sao Úy nhi cũng là con trai của người, thần thiếp không dám cầu xin người điều gì, thần thiếp chỉ cầu xin người đừng để hắc chịu thương tổn như vậy...” trong lúc đại yển sắp diễn ra như vậy mà hạ Cô Độc Úy khỏi vị trí Thái tử, điều này sẽ làm cho người người đều cười vào mặt hắc là điều không thể nghĩ ngờ, chỉ còn hai ngày nữa thôi là sẽ tới đại yển, bảo hắc làm sao để đối mặt với người ngoài đây?

Không đề cập đến Cô Độc Úy thì thôi, vừa nhắc tới Cô Độc Úy là con trai ruột của hắc, bàn tay Cô Độc Quyết quét qua chông tấu chương để trên bàn, âm thanh vang vọng khắp đại điện

Thủy Thu Tích không chớp mắt nhìn về phía vị hoàng đế hi nộ vô thường kia.

“Nếu không phải là tại ngươi, trẫm làm sao có thể hiểu lầm nàng ấy lâu như vậy? Thậm chí đến khi nàng ấy chết đi, trẫm vẫn đối xử với Hồng nhi lạnh lẽo như vậy, chẳng phải là do lợi ích của Cô Độc Úy hay sao, cho nên, hại hắc trở thành trò cười khắp thiên hạ này chính là ngươi...”

Một câu chính là ngươi hại hắc, vang vọng trong lỗ tai Thủy Thu Tích. Nàng lập tức bất động, lệ trong mắt lập tức lưng tròng.

“Thần thiếp cũng là vì quá yêu Hoàng thượng...” Thủy Thu Tích dùng đôi mắt đa tình nhìn trực tiếp về phía nam nhân trước mặt.

“Nếu không phải trẫm đã đáp ứng nàng phải chiếu cố ngươi thật tốt, ngươi nghĩ hậu vị của ngươi có thể bảo toàn đến giờ này hay sao?” Cô Độc Quyết vô tình hờ hững nhìn lại.

Thủy Thu Tích lúc này mới cảm nhận được, người nam nhân này vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho mình, “Thì ra từ mười năm về trước, Hoàng thượng người đã có ý định bỏ rơi thần thiếp...” Mắt Thủy Thu Tích mở to, nàng thật không tin nhìn về phía người nam nhân vô tình kia, nếu không phải vì một câu nói của nàng ta, có lẽ mình thật sự đã bị nam nhân này xử tử.

“Người lo làm tốt ngôi hoàng hậu của người đi, nếu còn không biết chừa đường lui, trẫm không biết trẫm sẽ còn làm ra chuyện gì đâu. Còn về Cô Độc Úy, trẫm đã cho hần hai lựa chọn, mà hần đã chọn con đường đối nghịch với trẫm...” Cô Độc Quyết dùng đôi mắt u ám vô tình nhìn chằm chằm về phía Thủy Thu Tích, làm cho nàng đau đớn đến nỗi không thốt được nên lời.

Nghĩ đến việc từ nay về sau mẫu tử nàng phải nhìn vào sắc mặt nam nhân này mà sống qua ngày, nàng thực sự không cam tâm, vì sao, ngay cả so với một người chết mà nàng cũng không bằng.

“Hoàng thượng, thần thiếp xin người cũng đừng quên, cái chết của nàng ta, trách nhiệm lớn nhất vẫn chính là do bản thân người...” Thủy Thu Tích cắn răng ngẩng đầu lên, qua thời gian dài như vậy, nàng mới thốt ra được một câu nói, nàng hung hãn gượng ép không cho nước mắt rơi xuống, nàng cao ngạo, nên nàng không cho phép mình dễ dàng rơi lệ.

Thân Hình Cô Độc Quyết rung lên, tâm đau như ngàn mũi kim châm, đôi mắt lạnh như băng tràn đầy tự trách, trong giờ khắc này, dường như hần đã già thêm mấy tuổi.

“Người đây là đang nhắc nhở lỗi của trẫm sao?”

Thủy Thu Tích thống khổ, cắn chặt môi, trẫm mặt nói “Không sai, dù sao, chúng ta người nào cũng có lỗi...” cho nên, cầu xin người bỏ qua cho Úy nhi.

Cô Độc Quyết lặng lẽ ngồi trên long ý, thống khổ nhắm mắt, hai tay nắm thật chặt tay vịn, cơ hồ như muốn đem tay vịn bóp nát.

Nhớ tới lỗi của mình trước kia, tâm hần càng bị thương sâu hơn, nặng hơn, hai mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở to, hắc đồng càng phát ra hàn quang lạnh kinh người “Bởi chính vì vậy, trẫm càng không thể bỏ qua sai phạm của người, một người cũng không thể trốn tránh, bao gồm cả trẫm”

Thủy Thu Tích không thể tin ngẩng đầu lên, mắt bao phủ tầng sương mỏng “Lời này của Hoàng Thượng là có ý gì?” Giờ khắc này, nàng lại hóa thân trở về một Hoàng hậu lãnh khốc.

“Chúng ta sẽ rất nhanh, rất nhanh thôi đi xuống dưới gặp nàng, Thu Tích, chúng ta mang theo Úy nhi đến trước mặt nàng mà bồi tội, được không?” Âm thanh của Cô Độc Úy lập tức trở nên ôn nhu.

Thủy Thu Tích mạnh mẽ lắc đầu “Người không phải là người, ngay cả con trai ruột của mình mà người cũng không bỏ qua, Cô Độc Quyết, ta không cho phép người làm vậy...” Bấy giờ nàng đã hiểu được ý muốn chân chính của Cô Độc Quyết là gì, trong lòng khó tránh khỏi hân ý.

Cô Độc Quyết đứng dậy, chậm rãi đi về phía nàng, hơi thở để vương sát bên, làm cho Thủy Thu Tích chỉ cảm thấy khó thở.

Cô Độc Quyết này, hần đã trở nên điên rồi.

“Thu Tích, chúng ta đã để nàng chờ quá lâu rồi, không thể chờ thêm được nữa. Ta đã vì Hồng nhi mà quét sạch hết thầy chướng ngại, không ai có thể cướp đi thứ gì của hần nữa...” Cô Độc Quyết càng lúc càng đến gần, ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn thẳng vào Thủy Thu Tích làm nàng có chút hoảng sợ.

Ánh mắt này là nhìn tỷ tỷ của nàng, không phải nhìn nàng

Thủy Thu Tích chột lui về sau vài bước, ánh mắt lạnh băng

“Cô Độc Quyết, ta sẽ không để người đạt thành ý nguyện, cho dù ta bỏ mạng...”

Cô Độc Quyết nhìn nàng, đột nhiên cười, nụ cười này rất ôn hòa. Nhưng chỉ có Thủy Thu Tích mới biết, lúc này đây hần mới thật sự lãnh khốc.

“Người vẫn như trước không thay đổi, như vậy, bắt đầu từ giờ khắc này, chúng ta sẽ trở thành địch nhân” Cô Độc Quyết dùng ánh mắt sâu kín lãnh khốc quét qua gương mặt Thủy Thu Tích, lộ ra nụ cười tàn nhẫn “Người che chở Cô Độc Úy như vậy, hay là để ta giết hần trước, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau đến trước mặt nàng mà bồi lại tội đã gây ra đêm hôm đó...”

Như lời ma mị đánh vào tâm khảm nàng, làm cho sắc mặt nàng càng trở nên âm hàn “Cô Độc Quyết, nhưng người đừng quên, Úy nhi là giống ai nhất...”

Lời nói này làm cho sắc mặt Cô Độc Quyết càng trở nên tối sầm, cũng là bởi vì Cô Độc Úy rất giống hần, cho nên, hần không thể để Cô Độc Úy trưởng thành được.

“Giống như thế nào đi nữa thì cũng chỉ là một nghiệt chủng mà thôi”

Thủy Thu Tích không chút do dự đánh một bạt tay về phía Cô Độc Quyết, sau một khắc, cánh tay nàng đã bị hung hăng chế trụ.

Một bàn tay khác nhẹ nhàng đưa ra hai ngón tay thon dài, chế trụ cổ nàng, Thủy Thu Tích đầy hận ý nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm kia, “Hần là con trai người” Nam nhân này sao lại có thể vô tình như vậy, sao hần có thể đối xử với Úy nhi như vậy, coi như trước kia lỗi là của nàng, muốn trả thù thì cứ tìm nàng, sao lại phải lôi kéo Úy nhi vào.



“Từ giờ khắc này, hấn không phải, ngươi đừng bao giờ để trẫm gặp lại hấn. . .” Cô Độc Quyết hung hăng hất nàng ra, “Nếu không, trẫm không dám đảm bảo trẫm không xử tử hấn tại chỗ. . .” Cố Độc Úy đối với hấn chỉ là một sai lầm, mà một sai lầm, thì không nhất thiết phải tồn tại.

Thủy Thu Tích lao đảo thân mình, ánh mắt lãnh nhược băng sương “Nếu Úy nhi có xảy ra chuyện gì, ngươi nghĩ là Hồng nhi của ngươi có thể an ổn sống mà kế thừa ngôi vị hoàng đế sao, nếu Úy nhi không có được, thì ai cũng đừng hòng mơ tưởng!”

Ánh mắt u ám như từ địa ngục nhìn lại nàng “Ngươi đang úy hiếp trẫm?”

“Vậy thì sao. . .” nhìn người nam nhân mình yêu nhất trong đời, Thủy Thu tích lạnh giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45: Ta Thật Sự Thích Ngươi

“Ngươi cho là trẫm không dám sao?”

Thủy Thu Tích lạnh lùng đáp trả “Hoàng Thượng, ngươi cũng đừng quên người mà ngươi vừa lệnh cho Cô Độc Hồng bắt là hài tử của ai, ngươi cho rằng bọn họ sẽ chỉ ngồi nhìn thôi sao? Còn có điều này, ngươi cũng đừng quên bọn họ vẫn là người đứng bên Úy nhi cho tới giờ phút này” Giờ khắc này, phu thê bọn họ đã chân chính trở thành địch nhân, lạnh lùng giằng co với nhau, không ai nể mặt ai

Cô Độc Quyết nghe vậy, thân thể bất động, sắc mặt đen như địch nòi

Thủy Thu Tích thấy vậy, lạnh lùng hừ một cái, mới vừa rồi nàng còn là một hoàng hậu thương tâm đau khổ muốn chết, lúc này đây lại lộ ra vẻ mặt băng hàn, tàn nhẫn. Hoàng hậu quả nhiên không phải là người đơn giản, đối mặt với người mình yêu mà còn có thể như vậy.

“Dù vậy, đồ của Hồng nhi, không ai có thể cướp khỏi tay trẫm. . .” Hấn không cho phép bất luận kẻ nào cản trở hấn, cho dù bọn họ cũng không được.

“Xem ra, Hoàng thượng là muốn nhận quyền rồi” Thủy Thu Tích cười khê.

“Người đâu” Cô Độc Quyết lạnh lùng hướng về cửa đại điện gọi lên, tựa hồ như không muốn nhìn thấy mặt của Thủy Thu Tích thêm giây phút nào nữa.

Âm thanh vừa rơi xuống, lập tức liền có người đẩy cửa ra, chỉ thấy hai tên ám vệ cung kính quỳ gối trước mặt hai người “Hoàng thượng”

“Dẫn Hoàng hậu đi, không có lệnh của trẫm, Hoàng hậu không được phép bước ra khỏi Tích Trữ cung nữa bước” Cô Độc Quyết vung long bào, đưa lưng về phía Thủy Thu Tích, ra lệnh cấm không cho Hoàng hậu rời khỏi cung

Thủy Thu Tích cười lạnh hỏi “Hoàng thượng, ngươi cho là một cái Hoàng cung nhỏ nhỏ như vậy có thể nhốt được Bôn cung hay sao?” Không đợi Hoàng đế xoay người, Thủy Thu Tích đã phát tay áo hướng về cửa điện mà đi tới.

Nhìn hai vị trước mặt như thế, tất cả mọi người đều nín thở, không dám nâng lên nửa mảnh mí mắt.

Chỉ có vị hoàng hậu này có thể đối xử với hoàng đế như vậy mà không bị xử tử, chỉ có riêng nàng.

Nhìn thân hồng y chậm rãi biến mất, Cô Độc Quyết nắm thật chặt hai tay, ánh mắt lạnh băng.

“Hôm nay, trẫm không muốn thấy bất kỳ ai. . .” Lạnh lùng bỏ lại một câu rồi quay lưng hướng về phía bên trong điện đi tới, bóng lưng cao lớn hết sức cô tịch

Lý công công nhìn bóng lưng hoàng đế, không khỏi vội vàng thờ dài gật đầu, “Dạ”

Thái tử điện

“Thái tử điện hạ, Thiên dù sao cũng là một phạm nhân, hình như điện Thái tử của ngài cũng không phải là nơi để nhốt phạm nhân”

Vân Thiên bị Cô Độc Hồng dẫn tới Thái tử điện mà không phải bị đưa trực tiếp vào đại lao

Thái tử điện này từng là cung điện của Cô Độc Úy, không ai có thể nghĩ tới chỉ trong vòng một đêm, mà Cung điện này đã trở thành của nam nhân trước mặt, thế sự thật là có nhiều thay đổi.

“Thế nào, bổn cung mang người đến đây cũng là lỗi sao?” nhìn thiếu niên trước mặt, Cô Độc Hồng không thể kìm nén được lòng mình, hẳn rất muốn hung hăng ôm người này vào lòng, xem một chút thực sự trong lòng nàng đang nghĩ gì.

“Không dám!” Vân Thiên tự nhiên trả lời.

Cô Độc Hồng vung tay lên, tất cả thái giám và thị vệ cùng với cung nữ trong điện đều lui ra, trong một lúc, trong cung điện này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cô Độc Hồng gắt gao nhìn nàng, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, “Thiên nhi”, rốt cuộc, bề ngoài lạnh lùng của hẳn cũng không chống lại lòng yêu thích nàng từ sâu thẳm trong nội tâm.

Vân Thiên quay đầu đi, “Thái tử điện hạ, xin ngài cứ kêu thảo dân là Vân Thiên, hơn nữa, ngài cũng đừng quan, Thiên là do tự ngài bắt giữ...” âm thanh nàng nhàn nhạt, không mang theo bất kỳ tình cảm nào.

Chính là bộ dạng này, giọng nói nhàn nhạt cùng với ngôn ngữ này đã làm Cô Độc Hồng nổi điên

“Thiên nhi, tại sao...?” Cô Độc Hồng vẫn luôn không hiểu nổi, người này sau khi rơi vào tay mình, mà vẫn còn có thể duy trì được bộ dáng thanh nhã kia, như một loại thần thánh mà không người nào có thể xâm phạm được

“Thái tử điện hạ, chắc là ngài đang đùa, Thiên chẳng qua chỉ là một phạm nhân...”

“Đủ rồi, Bổn cung đã khi nào nói qua người là phạm nhân chưa?” Hai mắt Cô Độc Hồng đỏ ngầu, âm trầm nhìn nàng, “Chỉ hẳn mới có thể, phải không?”

Vân Thiên cau mày ngẩng đầu lên, Cô Độc Hồng này hai ngày qua thật sự là khác thường, tính tình vô cùng kỳ dị, hơn nữa, hẳn cũng không giống người hay ả nhân như trước nữa

“Vân Thiên thật sự không hiểu Thái tử điện hạ nói gì?” nàng vẫn không nóng không lạnh mà hỏi hẳn

Nghe nàng cứ câu trước, câu sau gọi mình là Thái tử, tâm Cô Độc Hồng càng lúc càng hỗn loạn

“Nếu như có thể, ta tình nguyện mình vẫn là Hồng vương gia như trước kia...” Lúc đầu khi người trước mặt nói chuyện với hẳn, lúc nào cũng có chữ “Hồng”, còn bây giờ, ngấm lại, hẳn rốt cuộc cũng biết vì sao mình không thích danh hiệu Thái tử điện hạ này

Người cứng rắn như hẳn, vậy mà khi gặp Vân Thiên, tâm sẽ không tự chủ được mà mềm yếu đi

Vân Thiên lẳng lặng nhìn Cô Độc Hồng, không có mở miệng, bởi vì, nàng không biết phải đối diện với Cô Độc Hồng ra sao.

Có lẽ, trong ngày mưa tuyết năm đó, bọn họ không nên gặp nhau, nàng cũng không nên mềm lòng khi nhìn thấy hẳn, và cũng không nên vươn tay kéo lấy hẳn.

“Bây giờ người đã là Thái tử điện hạ, rất nhanh thôi, người sẽ có được tất cả những thứ người muốn, cho nên...” Vân Thiên chần chừ nhìn Cô Độc Hồng, “người hãy bỏ qua cho hẳn...” đừng ép hẳn vào đường cùng

Cô Độc Hồng hắc đồng chợt co rút lại, hung hăng nắm lấy cổ tay nàng.

Vân Thiên cũng không nhúc nhích, giống như nàng hoàn toàn bất động, đôi mắt mực ngọc lẳng lặng nhìn vào đôi hắc đồng kia.

“Lại là hẳn, Thiên nhi, không có hẳn, thì người vẫn còn có ta...” Cô Độc Hồng dùng cánh tay cứng rắn của mình, đem Vân Thiên kéo nhích lại gần hẳn, “lần này ta nhất định sẽ không để người trở lại bên người hẳn nữa, cho dù người sẽ hận ta...”

Nàng tĩnh như mặt hồ, không có chút tia dao động, tựa như hoàn toàn không để lời uy hiếp kia vào mắt, hoặc căn bản nàng đang khinh thường nó.

“Ta không thích người khác xem ta như một món hàng!” nàng nhẹ nhàng nhưng vô vị thốt ra câu này.

Cô Độc Hồng sùng sốt, nhưng ngay sau đó hẳn liền hiểu ý tứ của nàng “Người biết mà, ta không bao giờ đối đãi với người như một món hàng, Thiên nhi...” Nói đến đây, gương mặt lãnh tuấn dường như lộ ra vẻ mất tự nhiên, “Ta..Ta nghĩ là ta thực sự thích người rồi...”

Nói xong những lời này, đôi mắt đen nhánh của hẳn thâm thúy nhìn nàng, tràn ngập vẻ mong chờ.

Vân Thiên thật sự bị những lời này của hẳn làm cho hoảng sợ, mặc dù trước kia nàng cũng đã mơ hồ đoán được tâm tư của hẳn, nhưng giờ phút này chính miệng hẳn nói ra điều đó, thật khiến cho người ta khó mà tiếp nhận được

Chẳng lẽ..., hẳn cũng hi long dương tốt?

“Cho nên, ta không thể để cho người trở về với người kia được, người ở lại Thái tử điện đi...” Không đợi Vân Thiên hỏi thần, thân thể đã rơi vào một lòng ngực vững chắc.

Hẳn cùng với Cô Độc Úy thật bất đồng, nam nhân này cả người đều tản ra một loại hơi thở chiếm hữu, như là muốn giam cầm nàng ở bên hẳn.

Loại cảm giác này, thật khiến cho nàng không biết phải đáp lại như thế nào

Cô Độc Hồng gắt gao đem người này ôm vào trong ngực, cái loại an tâm mà hắn cảm nhận được, cảm giác thỏa mãn nhất thời bổ sung vào khoảng trống trong lòng hắn.

Hắn thề, cho dù tương lai Vân Thiên sẽ hận mình, nhưng hắn cũng nhất định không phép nàng rời khỏi hắn nửa bước.

Chỉ cần người kia thật sự biến mất, Vân Thiên tất nhiên sẽ thuộc về hắn.

Nghĩ tới đây, sát khí nhàn nhạt ẩn hiện trong con ngươi của hắn

Sức lực Cô Độc Hồng thật to lớn như muốn đem nàng khám vào trong ngực hắn, làm nàng ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó chịu.

“Cô Độc Hồng, buông ta ra...” Người trong ngực phát ra tiếng buồn bực. Nhưng Cô Độc Hồng dường như hoàn toàn không nghe được, lực trên tay càng chặt

“Thiên nhi, ta sẽ cho ngươi tất cả những gì ngươi muốn...” hắn tự mình lầm bầm, như hoàn toàn không để ý đến sự giãy giụa của Vân Thiên trong ngực

Sắc mặt Vân Thiên đã tối một nửa, trong lúc đang định dùng lực để đẩy hắn ra, chỉ cảm thấy thân thể đã bị một ngoại lực tách ra, trong nháy mắt không khí hết sức thoải mái.

“Oanh”, thân thể Cô Độc Hồng đột nhiên bị đánh bay ra ngoài, té ngã trên ghế thượng tọa, làm ghế vỡ vụn thành từng mảnh trên mặt đất. Mới vừa rồi hắn còn đẩy khí thể Thái tử, trong nháy mắt lại trở nên chật vật.

Vân Thiên quay đầu lại, không khỏi ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46: Sóng Dữ

“Úy ca...” Vân Thiên còn chưa nói hết lời, thì chỉ thấy bóng dáng cao lớn kia nhanh chóng lướt qua nàng, sai bước đi về phía Cô Độc Hồng đang đứng dậy bên kia.

Ánh mắt của Cô Độc Úy hiện giờ là ánh mắt mà Vân Thiên chưa từng thấy qua, sắc bén, tàn nhẫn, khát máu... và ở nơi đó còn có những con sóng dữ.

“Úy ca, không được...” mắt thấy Cô Độc Úy bực tức xông lên, không hề để ý đến hậu quả kinh người của hành động này, Vân Thiên nhanh chóng lấy tay cản hắn lại, bóng dáng cao lớn kia tự nhiên có chút hòa hoãn, vừa chạm đến thân thể hắn, Vân Thiên có thể cảm nhận được ngay hắn đang cứng ngắc.

Khuôn mặt tức giận của Cô Độc Úy nhăn nhó vặn vẹo, hắn bình thường lạnh lùng nhưng rất nhã nhặn, nay lửa giận bùng bùng nên trở nên trở nên đáng sợ kinh người, giống như Tu la từ địa ngục, chỉ cần Vân Thiên rút tay ra khỏi người hắn, người nam nhân này có thể sẽ nổi điên và mạnh mẽ xông lên

Hắn nghiền răng ken két, hai tay nắm thật chặt thành hai quả đấm, nổi đầy gân xanh, trong mắt lóe lên tia lửa giận không cách nào áp chế được, cho tới bây giờ Vân Thiên mới biết, khi hắn tức giận sẽ kinh khủng như vậy.

Cô Độc Hồng đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, “Cô Độc Úy, có phải là gan ngươi quá lớn rồi phải không...” tay lau đi vết máu trên khóe miệng, hai huynh đệ trợn mắt nhìn nhau.

Vân Thiên chớp mắt, Cô Độc Hồng này vừa mới bị thương chưa lành, tất nhiên hắn không thể là đối thủ của Cô Độc Úy, nhưng nàng thật không hy vọng hai huynh đệ này lại ra tay vì nàng.

“Thiên mà ngươi cũng dám đứng...” Cô Độc Úy chậm rãi lên tiếng, nhẹ nhàng nhưng ma mị

“Hừ!” Cô Độc Hồng cười lạnh, con ngươi đen nhánh co rút “Thiên là gì của ngươi, dựa vào cái gì mà ta phải cần ngươi đồng ý...”

Thiên là gì của ngươi, lời này làm cho Cô Độc Úy có chút thất thần.

Hắn một mực để Vân Thiên bên cạnh hắn, không tha cho bất kỳ người nào đụng tới nàng, gắt gao bảo hộ nàng phía sau lưng mình, nhưng cho tới bây giờ, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới, Vân Thiên rốt cuộc là gì của hắn, là huynh đệ? Hay bằng hữu? Không, tất cả điều đó đều không phải là điều hắn

muốn.

Sắc mặt Vân Thiên trầm xuống, “Hiện giờ các người đang là gì vậy, các người muốn đem ta trở thành cái gì...” Giọng nói băng lãnh, hai người chăm chú nhìn nàng, vì bọn họ vẫn chưa thấy qua này tức giận như vậy.

Nàng hít một hơi thật sâu, áp chế lửa giận, “Thái tử điện hạ, cái gì người cũng đều đã có rồi, giờ đây người lại muốn cái gì nữa...”

“Người...” Cô Độc Hồng không chút do dự nói.

Cô Độc Úy không nhịn được đang muốn tiến lên, hần thật muốn bẻ cổ Cô Độc Hồng ngay lập tức.

Nghe được lời này, Vân Thiên một chút cũng không có gì bất ngờ, nàng vừa ngăn Cô Độc Úy vừa thản nhiên nói “Thái tử điện hạ, ngài lại đang đùa rồi, Vân Thiên không thể cho ngài bất cứ điều gì, mong Thái tử điện hạ nương tay...”

Lời này vừa nói ra, sóng dữ trong mắt Cô Độc Úy đã hòa hoãn không ít.

Đích thực Cô Độc Úy không phải là người dễ kích động, nhưng tất cả những chuyện liên quan đến người kia làm hần không thể kìm chế được, tỷ như chuyện bây giờ.

Hai người trước sau đều vì một người mà lại có bộ dáng phát cuồng. Cô Độc Hồng hần thật không hiểu, không hiểu vì sao mọi điều tốt đẹp đều tập trung trên người Cô Độc Úy, mà hần, vĩnh viễn chỉ là một người thay thế, ngay cả vị trí Thái tử này cũng vậy, hần thật không cam lòng.

Hần chẳng qua chỉ muốn một thứ, đó là Vân Thiên mà thôi, có thể không nhắc đến hần đã cố gắng như thế nào, đã tranh thủ bao nhiêu, nhưng người kia, thì càng ngày càng cách xa hần.

“Bồn cung chỉ muốn người...” Thái tử vị thì sao, ngại vàng hoàng đế thì sao, tất cả đều là hi vọng xa vời mà hần không dám mơ tới.

Nam nhân này thật sự quá cố chấp, là cho hai người không khỏi cau mày.

“Thiên nhi, chúng ta đi...” ngăn lửa giận đang sôi trào trong lòng ngực, Cô Độc Úy cầm tay Vân Thiên đang để ngang trước người mình rồi xoay người rời đi.

Ánh mắt Cô Độc Hồng run lên “Ai cũng không được phép bước ra ngoài, Cô Độc Úy, người cho rằng Thái tử điện hạ là nơi mà người có thể tự tiện ra vào sao, ở tại nơi này mà lại ra tay đã thương người, người có biết tội không?”

Muốn vào được Thái tử điện, Cô Độc Úy chỉ có thể đem những người bên ngoài kia đánh ngất hoặc là đã giết chết toàn bộ. Vân Thiên cả kinh trong lòng, ngẩng đầu nhìn gò má hoàn mỹ của Cô Độc Úy, dùng ánh mắt để hỏi.

Gương mặt cứng ngắt của Cô Độc Úy trong nháy mắt được buông lỏng, môi nhẹ nhàng nhếch lên nụ cười tà ác, “Hừ, Thái tử điện? Cô Độc Hồng, nếu không phải vì Thiên, người cho rằng người có thể ngồi yên ở vị trí này hay sao...” trong lời nói nồng đậm ý châm chọc.

Lời nói này vừa làm cho toàn thân Cô Độc Hồng cứng ngắt, cũng vừa chọc giận hần.

Nghe đến lời này, Vân Thiên không khỏi quay đầu liếc nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Cô Độc Hồng, thật ra, nếu không phải vì nàng, Cô Độc Hồng cũng sẽ không trở nên như thế, ý tự trách dần dần dâng lên trong lòng nàng.

“Người cứ muốn đem hần đi như vậy sao, người đừng quên, sứ thần Lô Quốc chết bên trong Nhã các là sự thật, người cho rằng các người có thể chống lại được hoàng mệnh sao...” Hần là Thái tử, trong tương lai sẽ là hoàng đế Thánh hoàng triều, hai người kia đã hoàn toàn chọc giận hần, sự kiên nhẫn trong hơn mười năm qua của hần đã bị mài sạch sẽ.

“Chuyện của Nhã các tự ta sẽ điều tra rõ ràng, không cần Thái tử điện hạ hao tâm tổn trí” Cô Độc Úy cũng không để lời uy hiếp của Cô Độc Hồng vào trong mắt, kéo Vân Thiên đi ra ngoài, “Cô Độc Hồng, đây là ranh giới cuối cùng của ta, người đừng nên cố gắng chọc giận ta nữa...” âm thanh sâu thẳm của Cô Độc Úy từ xa bay đến.

Cô Độc Hồng giống như một con sư tử phát điên, dùng nội lực quét ngang, Thái tử điện lập tức bị oanh tạc một mảnh

Cô Độc Hồng bị lửa giận công tâm, lập tức ho khan rồi phun ra ngụm máu tươi, trên đầu vai bắt đầu rỉ máu, vết thương do hần vận công nên đã bị rách ra.

“Cho tới bây giờ chưa có điều gì Bồn cung muốn mà không có được, Cô Độc Úy, Bồn cung muốn người chết, thì người nhất định phải chết...” ánh mắt hần lên tia máu, Cô Độc Hồng cắn răng nhìn ngoài cửa, vô cùng thống hận nói.

Cô Độc Úy bây giờ hoàn toàn vô quyền vô thế, hần bây giờ ngay cả một thần tử cũng không bằng. Cô Độc Hồng không nghĩ tới võ công Cô Độc Úy lại cao thâm như thế, hần quét mắt nhìn ngoài cửa, thì thấy trên sân nhà toàn là “thi thể”. Cô Độc Úy một ngày không biết mất, hần sẽ có một ngày không an tâm.

Phượng Hửu mang theo một đám thị vệ chạy về Thái tử điện, thấy trên mặt đất đầy “thi thể”, sắc mặt trầm xuống, vội vàng tiến lên đỡ Cô Độc Hồng một thân nhuốm đầy máu.

“Thái tử điện hạ, thuộc hạ đã tới chậm...”

Phương Hữu liếc nhìn vết thương trên người Cô Độc Hồng, không khỏi lo lắng, “Thái tử điện hạ, vết thương của người...”

Cô Độc Hồng dùng bàn tay ngăn lại, không muốn Phương Hữu đỡ, đôi mắt lạnh lẽo nheo lại.

“Cô Độc Úy xông vào Thái tử điện cướp phạm nhân, lại là hung thủ thật sự trong vụ án giết người tại Nhã các, chuyện đã được Bồn cung làm rõ, bắt được liên giết, không cần bẩm báo” sát khí nồng đậm, tia máu lóe lên trong ánh mắt.

Phương Hữu cả kinh, lập tức cuối đầu, cắn răng nói “Xin Thái tử điện hạ suy nghĩ lại”

Cô Độc Hồng mâu quang nhìn thấp, giờ phút này, đôi mắt hần như ánh đao sắc bén đang xuyên thấu qua Phương Hữu.

Cho dù như thế, nhưng Phương Hữu biết Cô Độc Hồng chỉ do tức giận nên tạm thời mất lý trí, mặc dù bây giờ hần là Thái tử đường đường chính chính, còn Cô Độc Úy chẳng là gì. Nhưng muốn quang minh chính đại giết chết một hoàng tử, cuối cùng rước họa vào thân cũng là Cô Độc Hồng. Hơn nữa, hiện giờ không ai biết được chính xác suy nghĩ của hoàng thượng, nên không ai dám khinh suất, nếu giờ phút này Cô Độc Hồng lại tự nhiên hành động như vậy, về sau, nếu hoàng thượng hỏi tới thì bọn họ phải trả lời ra sao

Nhưng chuyện bất lợi cho Cô Độc Hồng như vậy, Phương Hữu hần phải kiên trì để Cô Độc Hồng suy nghĩ lại.

“Bồn cung không đợi được nữa, Bồn cung nói đáng chết thì là đáng chết”

“Thái tử điện hạ, đại yển sáu nước sắp bắt đầu rồi, hay người hãy chờ thêm chút nữa đi...” nội bộ bên trong Thành hoàng triều có biến, năm nước kia tất nhiên sẽ muốn thăm dò.

“Lời của Bồn cung, chẳng lẽ người không nghe sao...” Cô Độc Hồng ho khan, giọng nói giờ đây không còn âm trầm lạnh lẽo.

Thân hình mọi người rung lên, Phương Hữu lập tức cúi đầu nói, “Tuân lệnh” rồi liền dẫn ám vệ mạnh nhất rời đi.

Lặng lặng đứng trước cửa Thái tử điện, nhóm nha hoàn được kêu đến đây hầu hạ nom nớp lo sợ, chỉ dám đứng xa xa

“Thiên nhi, người trốn không thoát đâu...”

Cho đến rất lâu, mọi người mới loáng thoáng nghe được câu nói nỉ non phát ra từ trong điện

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 47: Buông Tay Rồi Đi Làm Đi

Hai người cùng nhau song hành giữa các hành lang trong hoàng cung.

“Thiên nhi, ta thật không an tâm...” Nam nhân sâu kín nói ra một câu như vậy

Vân Thiên ngẩng đầu, con ngươi mặc ngọc dưới mặt nạ chăm chú nhìn gương mặt tuấn tú vô cùng hoàn mỹ kia.

“Người đang lo lắng cái gì vậy?” Vân Thiên đảo mắt, nghiêng người nhìn xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp cung điện

Hần vừa mới quay người rời đi, nàng ở đây lại xảy ra chuyện, hơn nữa còn bị bắt vào Thái tử điện, đây chính là điều mà hần lo lắng. Hơn nữa, một màn vừa rồi lại làm hần cảm thấy bất an hơn.

Cảm giác của Vân Thiên nhẹ nhàng gọn lên một cái gì đó, chính nàng cũng không biết trong lúc này nàng đang suy nghĩ đến cái gì

“Thiên nhi...” khi đi đến khúc quanh, Cô Độc Úy đột nhiên dừng bước, nhìn nàng

Vân Thiên nghe vậy cũng dừng bước, xoay người lại, “Ừh”

“Người tin tưởng ta sao...” đôi mắt thâm thúy tựa như không thấy đáy, giờ đây lại thoáng qua một tia mệt mỏi.

Vân Thiên không khỏi băng khuôn, Cô Độc Úy hiện giờ chắc rất khổ tâm

“Ta vẫn luôn tin tưởng người...” vô điều kiện “cho nên...” nàng hỏi ngược lại.

“Cho nên, chuyện Nhã các cứ giao cho ta xử lý, có được không” đôi mắt tràn đầy tia máu, nhìn chăm chăm vào Vân Thiên.

Cô Độc Úy như vậy thật khiến người ta đau lòng, vì hấn nhẫn nhịn, vì hấn luôn tin tưởng hấn có thể tìm được đường lui, nên tựa hồ như có rất nhiều vật vô hình từng từng bước cắn chân hấn. Hấn từ bỏ ngôi vị hoàng đế, mười năm về trước hấn đã nói câu này hết sức nhẹ nhàng, nhưng mười năm sau, hấn bị chính Phụ hoàng của mình phế vị. Hấn hiện giờ đã không còn bất kỳ quyền hạn gì, nhưng lại nhất quyết đối đầu cùng Cô Độc Hồng, lại cũng muốn bảo vệ người mà hấn nên bảo vệ, đây mới chính là áp lực lớn nhất của hấn, nó giống như một cái lưới vô hình đang ngày đêm bao quanh lấy hấn.

Mấy ngày nay, bọn họ đã bắt đầu hành động, như muốn thừa dịp này làm cho hấn không thể lớn mạnh, thừa dịp trước khi chim ưng non trưởng thành, nhổ hết lông của nó, để nó không còn cơ hội và năng lực để bay lượn nữa. Điều này thật hết sức tàn nhẫn.

“Úy ca...” nàng chậm rãi nghiêng mắt nhìn hấn.

Khi Vân Thiên một lần nữa quay đầu lại nhìn hấn, lại thấy nam nhân kia đang lẳng lặng nhìn nàng, như chờ đợi câu trả lời của nàng

Cô Độc Úy trời sanh vương giả, khí thế cường hấn bao quanh người, vậy mà, suốt mười năm qua, hấn cứ rần che dấu, không biết có phải do câu chuyện của mười năm trước hay là do chuyện gì mà khiến hấn phải trở nên như vậy.

Hai mắt hấn thâm thúy chứa đựng nhiều điều, hấn vẫn đứng yên như cũ nhìn nàng.

“Thật ra thì, người không cần phải sống mệt mỏi như vậy đâu...” có thể bỏ qua được lời hứa trẻ con mười năm trước, như vậy, người sẽ không còn cực khổ nữa.

Mỗi lần đối mặt với Cô Độc Úy khi hấn nói ra những điều như vậy, thì nàng luôn cảm thấy có một loại thương cảm nào đó, giống như có một thứ gì đó buộc nàng thật chặt. Tay Vân Thiên lỏ vạt áo của hấn, đột nhiên ngược mắt lên, dùng bộ dạng cực kỳ nghiêm túc để nhìn thẳng vào mắt hấn.

Nhìn Vân Thiên như đã hạ quyết tâm cái gì đó, hấn yên lặng trong chốc lát, rồi thờ dài nói: “Thiên nhi, người quên rồi sao, chúng ta còn phải đi ra ngoài bốn ba giang hồ! Đây là điều ta đã đáp ứng người, chẳng qua là còn phải đợi thêm một thời gian nữa thôi. Yên tâm đi, lần sau, lần sau chúng ta nhất định có thể du sơn ngoạn thủy rồi”

Vân Thiên sững sờ, nàng thật không nghĩ tới điều hấn muốn còn có điều này.

“Ta còn tưởng là người đã quên rồi” Vân Thiên thanh nhã cười một tiếng, không biết nên nói với hấn như thế nào nữa, rõ ràng hấn đã bị người bức đến tuyệt lộ, vậy mà hấn còn có tâm tình ở đây nói lời này với nàng.

“Những lời Thiên nhi nói, mỗi một câu mỗi chữ ta đều khắc ở nơi này! Muốn quên cũng không thể nào quên được” Cô Độc Úy dùng ngón tay thon dài chỉ lên lồng ngực của mình, bộ dạng vui vẻ.

Đó là sự tuyệt mỹ làm rung động lòng người, từng đợt, từng đợt nhẹ nhàng dâng lên trong lòng nàng.

Tim nàng chột loạn nhịp, nam nhân như vậy, làm sao có thể không hấp dẫn nàng được.

Vân Thiên chột thu liễm nụ cười trên mặt, “Nếu quả thật như vậy thì ta rất may mắn, được rồi, không nhìn nữa, buông tay rồi đi làm đi”

Mắt Cô Độc Úy sáng lên, gương mặt tuấn đạt tà mị hiện lên một tia không thể tin nổi

“Thiên nhi, không phải người không thích ta làm hoàng đế sao?”

“Ta chẳng qua là không thích ngôi vị hoàng đế này mà thôi, nhưng nếu là người, không thích thì vẫn phải chấp nhận thôi” Vân Thiên suy nghĩ một hồi rồi nói.

Cô Độc Úy nghiêm túc nhìn nàng mỗi lúc thật lâu, “Đây là điều mà Thiên nhi thật sự hi vọng sao?”

Vân Thiên ngẩng đầu tròn mắt nhìn hấn “Đừng cho là ta cái gì cũng không biết, người mấy năm nay sau lưng ta lên lút qua lại cấu kết với đại thần trong triều đúng không?”

Cô Độc Úy hơi ngăn người ra, rồi có chút dờ khóc dờ cười, “Thiên nhi, đó không phải là cấu kết, mà là lôi kéo thế lực sau lưng!”

Vân Thiên lạnh nhạt nói “Không sao, lên lút như vậy còn không phải là cấu kết hay sao. Chẳng qua là, người làm như vậy, Hoàng thượng không có chút hoài nghi nào sao?”

Ánh mắt Cô Độc Úy có chút dời đi, không dám nhìn vào mắt nàng.

“Thật ra thì, ta đang cùng Phụ hoàng đánh cuộc, nhưng nội dung là cái gì, Thiên nhi, bây giờ ta vẫn không thể nói cho người biết được” Biết được càng nhiều thì nàng sẽ càng nguy hiểm, dù sao, người muốn hấn chết nhiều như vậy, hấn cũng không muốn liên lụy Vân Thiên, nên phải bảo vệ nàng thật tốt.

Nàng nhìn hấn thật sâu, cũng không có tức giận mà nói, “Ta hiểu, người cũng là vì tốt cho ta” từng là sát thủ, nên nàng biết, một người biết càng nhiều thì bản thân hấn sẽ càng gặp nguy hiểm, Cô Độc Úy đây là đang muốn bảo vệ nàng, “Cho nên, bây giờ người đừng có kỳ điều gì nữa, người cứ mạnh mẽ

phản kháng đi, ta sẽ vĩnh viễn đứng ở nơi này chờ người”

“Thiên nhi...” Cô Độc Úy có chút kích động nắm lấy tay nàng đặt lên lồng ngực mình. Vân Thiên cả kinh, giống như muốn từ chối, ánh mắt hơi sẫm lại “Chớ đối xử với ta quá tốt như vậy...”

Cô Độc Úy tà mị nhíu mắt, mang theo thâm tình nhìn nàng “Thiên nhi đã đi theo ta mười năm rồi, ta không đối xử tốt với người, thì còn đối tốt với ai đây?”

Vân Thiên có chút mất tự nhiên, ho khan rồi quay mặt qua chỗ khác, lúc quay mặt lại thì đã đổi thành bộ dạng nghiêm túc “Úy ca, người không phải là đồng tính luyến ái chứ?” chớp mắt một cách vô tội nhìn Cô Độc Úy

Cô Độc Úy sùng sốt, có chút không hiểu ý tứ của nàng, rồi nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng không nhận được mà hỏi “Ý của Thiên nhi là gì vậy?”

Lời nàng vừa nói là ngôn ngữ hiện đại, hần sao có thể hiểu được chứ, Vân Thiên ho nhẹ một cái, dùng ánh mắt cổ quái nói, “Chính là đoạn tụ đó!!!”

Sắc mặt Cô Độc Úy tối sầm, mặt hần chuyển từ màu này sang màu khác.

Vân Thiên thận trọng quan sát sắc mặt của hần, thăm kêu không ổn rồi, chẳng lẽ người này thật sự là thích nam nhân rồi sao?

“Thiên nhi không thích ta sao?” Hần dùng ánh mắt bi thương nhìn Vân Thiên, giọng nói giống như đang cực kỳ ủy khuất.

Khóe miệng Vân Thiên co rút, không biết nên trả lời hần ra sao.

Thật ra là nàng thích hần, cùng hần ở chung một chỗ, nàng có thể thả lỏng hoàn toàn, sẽ không có cái gì gọi là đấu đá hoàng gia, sẽ không phải lo lắng cái gọi là âm mưu đen tối, nhưng thích và yêu là hai chuyện khác nhau, đời trước nàng chưa từng yêu người nào, nên căn bản nàng không phân biệt được yêu và thích là như thế nào, có lẽ, loại chuyện như vậy cần phải dựa vào cảm giác mới chính xác.

“Người có thể thích nữ nhân sao?” suy tư một hồi rồi nàng mở miệng

Cô Độc Úy lại nghiêm túc suy nghĩ, trang trọng trả lời “Nếu như Thiên nhi là cô gái kia, chắc chắn ta sẽ thích!” Thừa lúc Vân Thiên ngẩn người ra, Cô Độc Úy đột nhiên đi tới phía sau lưng nàng rồi ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng.

“Nha!” Vân Thiên bị hành động này của hần làm sợ hết hồn “Cô Độc Úy, người, người buông ta ra mau!” nói chuyện cũng bị vấp, ánh mắt không ngừng liếc ra bên ngoài, thấy thủ vệ cùng nha hoàn đi xa xa đứng trước nhưng hoàn toàn không có ai để ý tới bọn họ thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Vân Thiên có chút bức tức muốn đẩy hai tay hần ra, nhưng người này tự nhiên khí lực lớn kinh người, siết nàng thật chặt, giống như muốn làm nàng tắt thở.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 48: Hoàng Hậu Tập Kích

“Thiên nhi, có thể mở mắt nà để ta xem lại mặt người không...” Cô Độc Úy nhả ra một nguồn nhiệt vào cổ nàng.

Vân Thiên chỉ cảm thấy buồn cười, chậm rãi đẩy hần ra, Cô Độc Úy thấy vậy nên đành buông ta ra. Vân Thiên nhẹ nhàng xoa mi tâm hồi lâu, lẳng lặng nhìn hần “Người không sợ khi nhìn thấy gương mặt thực của ta, người sẽ thật sự yêu ta sao?” Vân Thiên nửa đùa nửa giỡn nói với hần.

Nhưng Cô Độc Úy vẫn giữ nét mặt vui vẻ “Hình dạng thực của Thiên nhi, cũng chỉ có ta được nhìn thấy, nếu như có thể, thật muốn đem người giấu đi, ta thật không muốn bất cứ ai khác có thể nhìn thấy người rồi...” yêu người

Có lẽ bởi vì suy nghĩ như vậy, mà hần đã càng ngày lún càng sâu, nên hần còn có cơ hội để không yêu nàng sao.

Vân Thiên nghe rằng trọn mắt với hần, “Úy ca đây là muốn ta buồn chết ở nhà sao?” nàng vừa nói, vừa vờn tay ngọc ra sau ót, chậm rãi lần tìm nút thắt cổic mặt nạ trên mặt mình ra.

Nhìn động tác của nàng, tim của Cô Độc Úy đập càng lúc càng nhanh, mắt cũng không dám nháy một cái nào, như là hần sợ chỉ cần làm như vậy thì hần sẽ bỏ qua một cái gì đó.

Mặt dù, đây không phải là lần đầu tiên hần nghiêm túc thấy được gương mặt thật của nàng, nhưng mỗi một lần nhìn thấy thì lại làm cho tim hần đập liên tục. Mỗi một động tác của nàng, đều tác động đến nơi sâu thẳm trong tim hần.

Vân Thiên nhẹ nhàng nở nụ cười ôn hòa, lục lọi tóc đen để cố gắng tìm kiếm nút thắt. Đang lúc trong tóc nàng truyền tới tiếng vang nhẹ, thì con người thâm thúy của Cô Độc Úy đột nhiên co rút lại.

Ánh mắt Vân Thiên run lên, nàng thật nhanh cột lại nút thắt mặt nạ vừa mới tháo, hướng về phía sau lưng Cô Độc Úy khom người, “Tham kiến Hoàng hậu nương nương...”

Ánh mắt sắc bén của Cô Độc Úy chuyển thật nhanh, lúc xoay người lại, hắn chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh bay xoẹt qua thân mình, đang muốn đưa tay bắt lại, nhưng đã không kịp.

Áo đỏ tung bay, hung hãn bén nhọn

Bạch y Vân Thiên nhẹ nhàng lui về phía sau, nhìn về phía đôi phượng mâu đang lóe huyết quang kia, Vân Thiên có hơi kinh hãi, người nổi sát ý với nàng lại chính là hoàng hậu, mà bà ấy chỉ động thủ trong chớp mắt.

Vân Thiên không có bất kỳ phòng bị nào mà đột nhiên gặp tập kích, đối phương còn là hoàng hậu, là mẫu thân của Cô Độc Úy, nên nàng chỉ có thể tránh né mà không thể công kích.

Thật là đáng chết.

Có chuyện gì đang xảy ra sao, vì sao nàng luôn cảm thấy tựa như mình có thâm cừu đại hận gì với vị hoàng hậu trước mắt vậy.

“Hoàng hậu nương nương...” Vân Thiên cố gắng thức tỉnh nữ nhân đang đột nhiên phát cuồng kia.

Nhưng Thủy Thu Tích giống như là không nghe gì cả, trực tiếp động thủ như muốn giết Vân Thiên.

“Dừng tay!” Cô Độc Úy hung hăng nắm cổ tay Thủy Thu Tích, trong mắt tràn đầy tia máu.

Vân Thiên nhìn hai hành động kì dị của người, nhẹ nhàng chớp mắt.

Thủy Thu Tích mới từ ngự thư phòng trở về, liền thấy hai người bọn họ thân mật nói chuyện với nhau tại nơi này, nên nhất thời một tia lửa giận bùng phát trong lồng ngực, nên xuất thủ cũng cực kỳ tàn nhẫn, nếu không phải Vân Thiên nhanh chóng tránh né, thì sợ là nàng đã sớm bị một chiêu này đã thương.

“Hắn sẽ hủy hoại người...” Thủy Thu Tích nóng giận hét tay Cô Độc Úy.

“Nhi thần đã từng nói qua với người, nếu mẫu hậu vẫn cố ý làm như vậy, thì lần xuất thủ sau sẽ chính là con trai của người...”

Cô Độc Úy không phải ngoan cường đối diện với hoàng hậu lần đầu tiên, nhưng khi lời hắn vừa nói ra, Thủy Thu Tích không nhịn được mà ngưng trọng cơ thể.

“Úy ca, người làm sao có thể nói chuyện với hoàng hậu nương nương như vậy” mặc dù hiện tại nàng không hiểu hai người kia nói về chuyện gì, nhưng nói chuyện như vậy, thì Cô Độc Úy đã sai rồi.

Cô Độc Úy khẽ cười đi tới bên cạnh nàng “Những chuyện này, sau này Thiên nhi sẽ rõ...”

Thấy hắn còn tâm tình nói đùa, Vân Thiên liếc hắn một cái, “Hoàng hậu nương nương, Úy ca không cố ý, xin người cũng đừng để trong lòng, nhưng mà, vì sao mới vừa rồi Hoàng hậu nương nương lại tập kích Vân Thiên như vậy?” Vân Thiên đối với bất cứ người nào, cũng đều dùng bộ dạng ôn nhu mà đối diện, nàng luôn không muốn đắc tội với bất cứ ai, nàng cũng nhớ là nàng không gây ra chuyện gì đắc tội với Hoàng hậu, mà Hoàng hậu cũng chính là mẫu thân của Cô Độc Úy, tuy nói nàng không ngại trận tập kích vừa rồi của Hoàng hậu, nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, nàng không thể không hỏi rõ.

Hoàng hậu hừ lạnh, “Nếu người muốn úy ca của người vô sự, hãy cách xa hắn ra”

Vân Thiên không hiểu chớp mắt, “Vì sao người nói vậy?”

Cô Độc Úy nhíu mày nhìn nàng

“Vân Thiên, người có biết người bên ngoài đồn đãi như thế nào không, người có đem những lời đó để trong đầu không? Úy nhi vì người, bây giờ đến cả ngôi vị Thái tử cũng bị phế, thậm chí bị phế ngay khi có đại yến sáu nước. Vì người, Úy nhi đã hi sinh quá lớn rồi, nếu như người muốn tốt cho hắn, thì hãy tránh xa hắn ra, tốt nhất là người vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt hắn nữa!”

Sắc mặt Cô Độc Úy trong nháy mắt biến hóa thật khó coi, “Đủ rồi, chuyện của ta và Thiên nhi, chưa tới lượt của người quan tâm...”

Thủy Thu Tích vừa mới bị đắc kích lớn trong lòng, lại đối mặt với con trai mình lúc này, tâm cũng trở nên lãnh khốc, “Bổn cung đã từng nói qua với người, nếu như người vẫn không buông tay, như vậy, Bổn cung sẽ dùng thủ đoạn của mình để giải quyết...”

“Người dám” Lời nói này của Thủy Thu Tích đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Cô Độc Úy.

“Vậy thì người cứ nhìn thử xem, Bổn cung có dám hay không” Thủy Thu Tích lạnh lùng liếc nhìn Cô Độc Úy, rồi liếc nhìn Vân Thiên, sau đó vung tay áo



xoay người bỏ đi, cách đó không xa ám vệ đang đứng thẳng hàng để làm theo phân phó “đưa” Hoàng hậu nương nương về cung của Hoàng Thượng

Đứng nhìn bóng dáng kia chậm rãi biến mất trước mắt, Cô Độc Úy siết thật chặt hai nắm đấm

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Quan hệ của ngươi cùng Hoàng hậu sao lại thành như vậy rồi? Vân Thiên nhìn bóng lưng cao lớn thon dài của hần hoi, đồng thời cũng suy nghĩ ý tứ của Hoàng hậu lúc này.

“Thiên nhi đừng suy nghĩ nhiều nữa!” Xoay người nhìn Vân Thiên, Cô Độc Úy đã lập thay vào bộ mặt tươi cười.

Vân Thiên nghi hoặc nhìn hần thật lâu, với ánh mắt đó của hần, nàng cảm nhận được trong lòng hần đang dao động.

“Ta suy nghĩ nhiều? Chẳng lẽ hoàng hậu vừa tập kích ta, cũng là nhiều sao?” Vân Thiên biểu lộ vẻ mặt “có quý mới tin ngươi”

Cô Độc Úy có chút mất tự nhiên, nhưng càng vui vẻ lại pha chút lầy lòng.

“Có thể do mẫu hậu muốn thử công lực của ngươi thôi mà, Thiên nhi cũng đừng để trong lòng”

Vân Thiên kỳ quái nhìn hần, hần thật đứng như khi còn nhỏ, hần như vậy rõ ràng là có chuyện muốn gạt nàng.

“Có phải đúng như lời Hoàng hậu nương nương nói không, là do ta ở phía sau cản trở ngươi? Hơn nữa có phải do ta hại ngươi mất ngôi vị Thái tử không, vụ đánh cuộc giữa ngươi cùng Hoàng thượng có phải chính là ta hay không?”

Cô Độc Úy lập tức thu lại ý cười, nghiêm túc lắc đầu, “Thiên nhi không cần phải nhớ nhiều như vậy đâu, những việc này vốn dĩ đã phải phát sinh mười năm trước rồi, nên đều không liên quan đến ngươi. Mà ta làm sao có thể đem ngươi làm tiền đặt cọc được chứ, nếu dùng ngươi đánh cuộc, ta thật sự không làm được, cũng không dám làm...” ta sợ thua ngươi.

Vân Thiên nhẹ nhàng thở dài, “Úy ca, ngươi đừng đối với ta tốt như vậy, đến đây là đủ rồi, sau này cũng đừng bận tâm đến ta nữa, đừng nhìn về phía sau nữa, bất luận ngươi làm cái gì, Vân Thiên sẽ vĩnh viễn hỗ trợ ngươi...” trợ giúp ngươi đạt được thứ ngươi muốn.

Ánh mắt Cô Độc Úy chợt lóe lên, “Đến khi đó, Thiên nhi vẫn sẽ ở bên cạnh ta sao?”

Hần sợ khi hần lấy được vị trí chí cao vô thượng, hần sẽ mất đi nàng. Nếu chuyện đó xảy ra, hần tình nguyện không lấy vị trí đó nữa.

Vân Thiên bật cười, “Úy ca đang sợ sao?”

Cô Độc Úy thành thật gật đầu

“Ta đã nói sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi, làm sao có thể dễ dàng đổi ý chứ!”

Lúc này Cô Độc Úy mới hài lòng bật cười, “Có lời này của Thiên nhi là đủ rồi!”

Vì Vân Thiên, hần đã phá vỡ lời thề không làm Hoàng đế của mười năm trước.

Thánh hoàng triều, hơn mười năm sau, lại một lần nữa rơi vào khủng hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 49: Phân Tích Cùng Hoài Nghi

Sau khi ra khỏi cung, Vân Thiên liền trực tiếp trở về Nhà các.

Vậy mà, ngay sau thời khắc nàng bước ra khỏi cung, bên trong hoàng cung, đã bắt đầu hỗn loạn, người của Thái tử đã không kịp chờ đợi mà muốn xử tử Cô Độc Úy ngay.

Khi màn đêm buông xuống, bầu trời đêm nay tối đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy khó thở, phảng phất từng mảng tối như muốn cắn nuốt cả vạn vật

“Công tử!” Doanh Doanh từ hành lang đi tới hậu viên, nhìn bạch y thiếu niên đang đứng chấp tay đứng bên bờ ao nhỏ kia.

Tối nay, mặc dù trời không trăng, nhưng người bạch y thiếu niên trước mắt có thể mang đến cho người ta cảm giác chói mắt, làm cho người ta không thể dời ánh mắt ra khỏi bóng dáng ấy, giờ phút này, trên người Vân Thiên, hơi thở tà mị đang tỏa ra khắp nơi

Vân Thiên thu hồi ánh mắt nhìn bầu trời kia, “Doanh Doanh, ngươi nói hần sẽ thành công không?” Cô Độc Hồng là một Thái tử có đầy đủ thực quyền,

còn hấn, lại là người bị phé vị, hơn nữa, động cơ của hoàng thượng làm cho người ta hết sức khả nghi, những việc này, làm cho nàng không khỏi nghi ngờ liệu người kia có gặp thất bại hay không

Doanh Doanh nghe vậy sùng sốt, mỉm cười, “Công tử thật tốt với Nhị hoàng tử!” tuy nói như vậy, nhưng nàng cũng có chút ganh tỵ.

Vân Thiên không biết như vậy có buồn cười không, “Như vậy không được sao? Ta cảm thấy trong mười năm nay, người đối với ta tốt nhất vẫn là hấn...” mà nàng lại là nguyên nhân ngăn cản bước chân của hấn, hấn rõ ràng có thể thuận lợi đăng cơ, nhưng bây giờ bởi vì nàng mà lại rơi vào cảnh khốn đốn này.

“Công tử! Hai người các ngài ai cũng hy vọng đối phương bình an, nhưng thế cục trước mắt lại ép buộc các ngài không thể không phản kháng, nhưng mà, Công tử người có nghĩ là người đang lo lắng quá thừa rồi hay không?” Doanh Doanh chậm rãi từ từ đến gần nàng.

Có lẽ Doanh Doanh là người ngoài cuộc, lại hiểu được lòng người, nên dĩ nhiên vẫn sáng suốt hơn so với người trong cuộc

“Lo lắng thừa?” Nàng từ trước tới giờ cũng không nghĩ tới mình lo lắng là thừa, nhưng từ trong miệng Doanh Doanh nghe được lời này, nàng thực sự đang nghi ngờ có phải là mình đang lo lắng thừa hay không. Nhưng sự bất an trong lòng càng ngày càng tăng, tựa hồ như ngay khi nàng vừa bước chân ra khỏi cửa cung một bước, thì trong hoàng cung lại thực sự sẽ triển khai một cuộc chém giết đẫm máu.

Doanh Doanh cười gật đầu, “Thật ra thì công tử người đang quá xem thường Nhị hoàng tử rồi”

Nàng hung hăng nhún mày, không rõ ý tứ của Doanh Doanh là gì, “Ta cho tới bây giờ chưa bao giờ xem thường hấn...”

“Vậy tại sao bây giờ công tử lại lắng Nhị hoàng tử sẽ thất bại! Việc chưa bắt đầu mà người đã vội kết luận Nhị hoàng tử sẽ thua rồi, đây không phải là xem thường năng lực Nhị hoàng tử sao?”

Lời chất vấn này làm cho Vân Thiên sùng sốt.

Đúng vậy, nàng chính là lo lắng hấn gặp thất bại nên mới có thể bất an, bị lời Doanh Doanh nói như vậy, nàng mới tới mình cho tới bây giờ chưa nhìn thẳng vào năng lực của Cô Độc Úy, mà nàng chỉ muốn hấn cách xa hoàng quyền thôi. Nhưng cho đến cuối cùng, có phải là do nàng mới xảy ra cuộc chính biến này không, người kia, mặc dù hấn chưa nói lời nào, nhưng nàng cũng biết, chỉ vì bảo vệ nàng nên hấn mới lựa chọn như vậy.

Bọn họ, tựa hồ như vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi hoàng thất.

Dường như đã suy nghĩ thông suốt, Vân Thiên bỗng nhiên cười một tiếng, “Ta tin tưởng hấn, bởi vì, hấn sẽ không thua, lần này ta sẽ sau lưng trợ giúp hấn”

Doanh Doanh khẽ cười, “Có công tử làm cánh tay đắc lực, như vậy thì càng không phải lo lắng Nhị hoàng tử thất bại rồi”

“Thanh Y đâu?” Người của Nhã các toàn bộ đều ở đây, chỉ duy nhất không thấy Thanh Y

“Hấn đang theo dõi Thuật quốc...” Doanh Doanh thận trọng nhìn biến hóa trên mặt Vân Thiên, nàng không dám nói Thanh Y là vì đi tìm Cô Độc Úy nên đến giờ chưa trở lại, mà nàng càng không biết vì sao hấn chưa trở về. Chẳng qua là do Doanh Doanh không biết, Thanh Y vốn là đi khuyên Cô Độc Úy dừng hành động khinh suất, nhưng khi Cô Độc Úy vừa nghe được Vân Thiên bị bắt, liền đánh thẳng tới Thái tử điện. Điểm này thật đúng như lời Doanh Doanh nói, Cô Độc Úy căn bản sẽ không nghe lời Thanh Y nói.

Vân Thiên thu thần sắc, “Không phải ta đã nói hấn không cần theo dõi Thuật quốc nữa hay sao, cô độc này cũng không phải do Thuật quốc hạ, bọn họ cũng không có ngu xuẩn đến mức này, người trong thiên hạ đều biết bọn họ là cao thủ dùng cô, họ còn dám ở đây mà sử dụng sao?”

Doanh Doanh giật mình, có chút tỉnh ngộ, “Vậy rốt cuộc là người phương nào mà lại hận Nhã các đến như vậy?” Ngay thường, Vân Thiên cũng không đắc tội với bất kỳ kẻ nào, trừ phi là Cô Độc Úy, nghĩ tới đây, hai mắt Doanh Doanh mở to, “Chẳng lẽ là kẻ thù của Nhị hoàng tử?”

Điều này cũng có khả năng, nhưng kẻ nào to gan như vậy, thần không biết quý không hay mà hạ cổ trên người sứ thần Lô Quốc, hơn nữa, người này còn hết sức quen thuộc với cô độc

“Trên đường tới Nhã các, thậm chí là sau khi đã tiến vào Nhã các, vị Ngô đại nhân kia lại tiếp xúc với bao nhiêu người, loại cổ này, chỉ cần chạm nhẹ qua thì đã có thể sử dụng thành công rồi”

“Công tử, Doanh Doanh không hiểu, tại sao khi Ngô đại nhân chết, vị thái tử Lô Quốc kia cũng không có chút khăn trương nào, ngược lại, còn giống như tình huống này nằm trong dự tính của hấn vậy” Doanh Doanh nghi ngờ nói.

Phản ứng của Tây Lâu Mạch thật rất khả nghi, nhưng mà, nàng tin tưởng, việc đó cũng không phải do hấn cố ý ra tay giá họa cho Nhã các, hấn không cần thiết phải làm vậy.

“Thái tử Lô Quốc tuy phản ứng có điểm quái dị, nhưng việc đó cũng không phải do hấn gây nên” đây là cảm giác của nàng. Vân Thiên chấp tay sau lưng, chớp mắt suy nghĩ lại.

“Công tử, vì sao người lại khẳng định như vậy, ta xem Thái tử Lô quốc chắc chắn là kẻ núp bóng phía sau, làm tất cả mọi người bị lừa rồi”

Nàng lắc đầu, không dám phán đoán.

“Khi Nhị hoàng tử Thánh hoàng triều bị phế vị, thì người nào có lợi ích lớn nhất?”

“Hong Vương gia!”

“Đúng vậy, vấn đề như vậy, người cũng nhìn ra được, thế nhân không phải người ngu, cho nên, giả thiết này căn bản không thể thành lập” Nếu như Cô Độc Hồng ngọc như vậy, thì Thái tử vị này, hẳn không cần ngồi cũng được.

Doanh Doanh cau mày, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được là ai đã hại Nhã các.

“Ta nhớ mẫu thân ta từng nói, Hoàng hậu cũng đã từng học qua loại thuật không chế cổ...” nhớ tới sự việc trong cung vừa rồi, nàng không khỏi không hoài nghi.

Doanh Doanh trợn mắt, không thể tin nổi, “Công tử là đang hoài nghi Hoàng hậu nương nương sao? Nhưng tại sao nàng lại muốn hại con trai mình?”

Cũng chính do điểm này, cho nên nàng không thể xác định được

Hoàng hậu tuy lòng dạ độc ác, nhưng nàng có thể thật sự vì lợi ích nào đó mà tổn thương con trai mình không, thậm chí là đá hẳn ra khỏi Thái tử vị.

“Ngô đại nhân trước khi vào Nhã các, đã vào Hoàng cung thỉnh an Hoàng thượng trước, nên nếu điều tra thì phải điều tra bắt đầu từ hoàng cung...”

Nếu suy nghĩ lại những việc trong quá khứ, Hoàng cung thật không thoát khỏi nửa điểm quan hệ.

“Chẳng lẽ là do Nhị hoàng tử tính kế bất thành?” Doanh Doanh nói ra ý tưởng suy đoán to gan, ngay sau khi nàng nói ra, cũng cảm thấy có chút sợ.

Vân Thiên cười khổ “Có lẽ đây mới là sự thật!”

Doanh Doanh mất hứng, đến nước này rồi, mà công tử còn có thể nói giỡn, “Công tử, việc này không thể nói đùa được”

“Công tử ta cũng đang nói thật mà...”

Hoặc giả đây cũng thật là kế hoạch của hắn.

Một người đã chết, sự việc này không chỉ dính líu tới một người, mà còn cả toàn bộ Nhã các, hoặc là có thể nói là dính líu đến toàn bộ cả nhà Vân Thiên.

Tiếng là cây xào xạc ngoài viện bên ngoài vang lên.

“Công tử, là Thanh Y trở lại” Phía tường sau có bóng dáng một người đang chạy như bay vào, bước chân chững chạc nhanh chóng hướng tới hai người, biểu lộ hết sức cấp bách.

Thấy vậy, sắc mặt Vân Thiên trầm xuống, tựa hồ như sự bất an vừa rồi đã trở thành hiện thực.

Không thể suy nghĩ nhiều, Vân Thiên cùng Doanh Doanh vội vàng nghênh đón

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 50: Đã Có Chuyện Xảy Ra

“Công tử...” Thanh Y hướng Vân Thiên ôm quyền.

Vân Thiên nhìn Thanh Y, không dấu vết nhíu mày, nhẹ nhàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trong hoàng cung đã xảy ra chuyện...”

Khóe mắt Vân Thiên giật giật, dự cảm xấu đột nhiên ập tới.

“Người nào xảy ra chuyện?” Nàng mới rời hoàng cung chưa tới nửa ngày, sao lại có thể xảy ra chuyện?

Thanh Y sắc mặt trầm xuống, lắc đầu, “Trọng binh canh giữ khắp nơi, ngay cả âm vệ cũng được điều động, toàn bộ hoàng cung được canh phòng nghiêm ngặt, tin tức bên trong không thể truyền ra ngoài, người bên ngoài cũng không thể vào hoàng cung được.”

Trong lòng căng thẳng, nàng hết sức lo lắng, “Phong tỏa?” chuyện có thể nghiêm trọng như vậy sao.

“Công tử, người muốn đi đâu?” Doanh Doanh thấy Vân Thiển xoay người rời đi, liền hỏi.

“Ta không yên tâm...” Nàng không thể ngồi chờ ở đây được, lỡ có chuyện không tốt phát sinh....

“Nhưng người mới vừa rời khỏi hoàng cung, chúng ta chờ đợi một chút đi...” Doanh Doanh to gan kéo tay áo Vân Thiển.

Thanh Y cũng gật đầu đồng ý, loại chuyện như vậy, trước hết là phải quan sát một chút. So với Cô Độc Úy, hai người này càng lo lắng an nguy của Vân Thiển hơn, nếu như nàng xảy ra chuyện gì, thì bọn họ không thể nào rửa hết tội.

“Công tử, hay như vậy đi, người cũng có thể nhờ Vân đại nhân giúp đỡ mà” Thanh Y đề xuất.

Tìm phụ thân giúp một tay?

Nàng nhớ mình vừa mới từ trong nhà vụng trộm chạy ra ngoài, chính là vì muốn tránh vị phụ thân kia, bây giờ muốn mình dâng dè vào miệng cọp, thật sự có chút khó khăn a.

“Công tử, ta cảm thấy Thanh Y nói cũng không sai, hay chúng ta tìm Vân đại nhân thương lượng một chút xem sao...” Doanh Doanh nói xong, len lén liếc nhìn Vân Thiển.

“Ngay cả Thanh Y cũng không dò được tin tức gì, trong hoàng cung tất nhiên là đang rất rối loạn” Nhớ lúc nàng ra khỏi cung, ánh mắt kia của Cô Độc Úy, để lại cho lòng nàng một cảm giác bất an khó hiểu. Lúc này nàng chỉ muốn đi vào hoàng cung, đem người kia kéo ra ngoài, như vậy nàng mới thực sự yên tâm.

“Vân đại nhân là trọng thần bên cạnh hoàng thượng, nói chuyện nhất định có phân lượng” Doanh Doanh nói tiếp, hy vọng Vân Thiển đừng hành động theo cảm tính như hôm qua nữa.

“Công tử, người quên còn có hoàng hậu sao, nàng nhất định sẽ không để cho con trai mình gặp bất kỳ chuyện không may nào đâu...” Thủ đoạn của hoàng hậu, bọn họ cũng đã biết qua.

Chính là bởi vì có hoàng hậu ở trong cung, nàng mới càng thêm bất an, "khúc nhạc đệm" trong cung hôm nay nàng thực sự không quên, ánh mắt kia, tràn ngập sát khí.

“Công tử?”

Hai người nói nhiều như vậy, cũng không thể nào ngăn cản được ý muốn tìm hiểu hoàng cung của Vân Thiển.

Nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của Vân Thiển, hai người gấp đến độ như đang ngồi trên ổ kiến, liếc mắt nhìn nhau, rồi vội vàng theo sát.

Dịch trạm Thuật quốc.

Trướng mạn phiêu động trong bóng tối mờ ảo bên trong phòng, bên ngoài mạn sa có hai nam tử đang khom người cung kính.

“Tình huống bên trong hoàng cung như thế nào rồi...”

Hồi lâu, bên trong mạn sa truyền tới giọng nói thanh thúy của một nữ nhân.

“Cả hoàng cung đều bị phong tỏa nghiêm ngặt, cả ngọn gió cũng không thể qua lọt, thuộc hạ làm việc bất lực, xin chủ nhân trách phạt!” Thanh âm trầm thấp của một trong hai nam tử truyền tới.

“Hừ, phong tỏa? Xem ra Cô Độc Hồng nhện không được nữa rồi, quả nhiên, tuổi còn quá trẻ, nên làm việc gì cũng vội vàng. Hẳn cho Cô Độc Úy là quả hồng mềm sao. Như vậy thì làm sao hẳn có thành tựu về sau, đúng là bốn tọa đã nhìn lầm hẳn rồi...” Giọng nói của nữ nhân vô cùng lãnh phúng, hoàn toàn không đem Cô Độc Hồng, vị thái tử vừa được truyền vị kia, để trong mắt.

Hai người bên ngoài cúi đầu càng thấp, chỉ sợ người bên trong một khi mất hứng sẽ lập tức quét bọn hắn bay ra ngoài.

“Tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào, thưa chủ nhân” một người lớn mật lên tiếng hỏi.

Những lời này nói ra làm cho người bên trong nhất thời im lặng.

Hai người liếc mắt nghi ngờ nhìn nhau, không dám lên tiếng nữa, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

“Bây giờ cũng không thể nào đi vào trong hoàng cung, nên chỉ có thể chờ đợi thôi, các người lui xuống đi” Người trong phòng tối đưa lưng về phía họ khoát tay, ý bảo bọn họ lui ra.

“Vâng” Hai người vội vàng đóng cửa lui ra.

Sự tình tại Thánh hoàng triều đã phát triển như vậy, có thể thấy được trong đó có chỗ đáng sợ, một khi hoàng cung bị vây lại, thì người ngoài có muốn vào cũng không vào được.

Người nọ đứng nơi bóng tối, yên lặng đùa nghịch ánh sáng chiếu qua khe cửa sổ nhỏ, làm cho một bóng dáng tà mị được in bóng trên mặt đất.

“Lạc...” Phía cửa ngăm đột nhiên truyền tới tiếng vang nhỏ, ngay sau đó, tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

Vật áo đỏ sẫm bước tới, cùng nữ nhân kia đứng sóng vai, hai bóng đen lẳng lặng đứng thẳng.

Nữ nhân kia đột nhiên xoay người, nhẹ nhàng nói với người kia. Người vừa tới nhàn nhạt gật đầu một cái.

“Ta cho là ngài vẫn còn đang ở trong hoàng cung, xem ra ta đã lo thừa rồi, cái hoàng cung kia căn bản sẽ không giữ được chân ngài...” Nữ nhân kia lúc đang nói chuyện thì hết sức cung kính, so với giọng nói lạnh nhạt vừa rồi thật sự rất khác biệt.

“Ừm” Giọng mũi nhẹ nhàng, thanh âm nhàn nhạt không mang theo bất kỳ tình cảm nào.

“Đại yển sáu nước sẽ cử hành vào ngày mai, ta vốn tưởng rằng triều đình Thánh hoàng triều qua ngày mai mới có thể xảy ra đại loạn, lại không nghĩ rằng Cô Độc Hồng lại không giữ được bình tĩnh như thế, hấn hành động như vậy, ngài không sợ sẽ làm hỏng kế hoạch của chúng ta sao?” Nữ nhân kia có chút nghi ngờ hỏi

Thân ảnh đỏ sẫm kia vẫn không nói gì.

“Ta nghe nói, là vì một người mà khiến hấn trở nên như vậy, ngay cả quốc yển mà cũng không chờ được” Nữ nhân liếc nhìn người kia, lại một lần nữa lên tiếng, “Ta thấy, hấn thật sự không thích hợp...” điều sau này mới đúng là điều mà nàng muốn nói.

Chỉ nghe thấy trong không khí truyền tới tiếng rắc rắc, đó là do hai nắm tay bị nắm thật chặt mà tạo thành

“Hấn có thích hợp hay không cũng không tới phiên ngươi làm chủ, nhưng mà, người kia thì càng không thể giữ lại...” lúc nói lời này, trong mắt người kia bộc phát sát khí nặng nề.

Nữ nhân lấy làm kinh sợ, vì nàng nhớ có rất ít người có thể chọc giận người trước mắt nàng, theo tình hình này, người kia không chết thì không thể được.

“Ngài muốn khi nào động thủ?” Muốn diệt trừ một người thì đối với bọn họ là chuyện vô cùng dễ dàng.

Tựa hồ như đoán được lòng khinh địch của nữ nhân kia, người mặc y phục đỏ sẫm kia liếc nàng một cái, “Ngươi không được xem thường năng lực của người kia, nếu không, người thua sẽ là chúng ta...”

Có thể được người này xem trọng như vậy, xem ra, người kia thật sự không phải là hạng tầm thường, “Ngài cho rằng người kia là người phương nào, có cần ta điều tra hay không?” Nàng ta thật sự rất tò mò người nào mà có thể làm ảnh hưởng đến tâm tình của người này, thật sự sẽ là người như thế nào chứ.

Người kia lắc đầu, “Trước quốc yển, ngươi ít ra ngoài một chút, bây giờ Thánh hoàng triều đang náo loạn, đã có người bắt đầu nghi ngờ hành tung của ngươi, khi chưa có mệnh lệnh của ta, không cho phép ngươi tự tiện có bất cứ hành động nào”

“Ta hiểu, hấn có bị thương không?” khi thấy người kia xoay người, nữ nhân đột nhiên hỏi.

Người nọ gật đầu một cái.

“Có phải là người mà ngài nói đã thương hấn?” điều này càng làm cho nữ nhân kia càng thêm tò mò

“Cho nên, người kia cũng phải người đơn giản như vẻ bề ngoài, còn nữa, các ngươi nên cẩn thận Cô Độc Úy một chút, đừng trước mặt hấn mà gây ra chuyện” sau khi nói câu cuối cùng thì người kia quay trở lại cửa ngăm và biến mất.

Nữ nhân nhìn bóng dáng kia đang rời đi mà suy nghĩ, xoay người ngồi vào bàn cầm bút lên viết gì đó lên giấy.

Thu bút, nữ nhân lấy bỏ câu từ trong lòng ra, đem tờ giấy vừa viết xong nhét vào ống đồng trên chân bồ câu rồi mở cửa sổ thả bồ câu bay lên bầu trời đêm.

Nhìn bồ câu bay mất trong bóng tối, sâu thẳm trong đôi mắt nữ nhân kia thoáng qua tia sâu kín khó hiểu.

# Chương 51: Ta Sẽ Làm Cho Hắn Sống Không Bằng Chết

Yên tĩnh, chỉ còn bóng tối bao phủ.

Con người dưới mặt nạ lóe sáng, tựa như phát ra ánh sáng mờ hồ trong bóng tối, hàn băng tản ra quanh thân.

Bạch y kia thường có một mùi hương đặc biệt, mang đến cho người ta một loại cảm giác phiêu dật, bọn họ đều trầm mặc trong bóng tối, xuyên qua màn đêm, lặng lẽ nhìn đối phương.

Trên con đường nhỏ này, không khí thật yên lặng, vạt áo nữ nhân kia nhẹ nhàng phiêu động trong gió, như từng cánh hoa phù dung, cho dù tìm kiếm khắp thiên hạ, nhưng một nữ nhân tuyệt sắc như vậy, sợ là không tìm được mấy người.

“Thiên nhi...” Rốt cuộc, nữ nhân xinh đẹp cũng lên tiếng phát vỡ không khí yên lặng.

Vân Thiên vừa mới bước ra khỏi Nhã các một bước, vốn là nàng đang vội vào cung, lại bị người khác cản đường. Doanh Doanh cùng Thanh Y phía sau trầm mặt, đồng thời, thấy người phía trước mặt chỉ cản đường, nên cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

Đôi mắt dưới mặt nạ híp một cái, nhân nhạ nhìn về phía trước nhưng không nói.

“Người trở về đi, đây là sự việc phải diễn ra, một mình người không thể thay đổi được gì đâu...” Ánh mắt nữ nhân kia tràn đầy bất đắc dĩ.

“Người nói cho con biết, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, cho tới bây giờ người chưa bao giờ quản việc của con, tại sao, tại sao hết lần này đến lần khác đều là người tới?” Trong nháy mắt, hàn khí tăng vọt.

Như cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo của nàng, nữ nhân chậm rãi bước đến gần.

“Thiên nhi, nghe mẫu thân đi con, trở về đi. Đây là cuộc chiến tranh đoạt hoàng quyền, con không có cách nào nhúng tay vào đâu” Lạc Song ngưng mắt nhìn nữ nhi của mình, tình cảm của nữ nhi và Cô Độc Uy, nàng có thể hiểu được, nhưng mà vào giờ phút này, hoàng cung chỉ sợ con muỗi cũng không thể lọt vào được, tin tức bị phong tỏa hết toàn bộ. Vân Thiên ngay lúc này mà chạy vào, đây quả thực là đang tìm đường chết, không ai có thể rõ hơn nàng. Cô Nhật Quyết vốn dĩ là người máu lạnh.

(nhany111: cáo lỗi cùng các nàng, những chương trước ta nhầm, tên của Hoàng thượng là Cô Nhật Quyết không phải Cô Độc Quyết, bắt đầu từ chương này ta sẽ điều chỉnh lại)

Hơn mười năm trước hoàng hậu thiết kế âm mưu, làm hại mất đi người hắn thương yêu nhất kiếp này, bây giờ tính khí của hắn không người nào có thể chống lại được.

Vân Thiên nắm thật chặt hai quả đấm.

“Tại sao, bọn họ đều là con của hắn, vì sao hắn lại đối xử với Uy ca tàn nhẫn như vậy, ân oán của đời trước vì sao lại đổ trên đầu hắn?” Vân Thiên nhân nhạ nhìn Lạc Song, mặt ngoài của nàng thoạt nhìn rất bình tĩnh, nhưng người nào cũng biết, vẻ ngoài bình tĩnh này đang che giấu mặt trong lãnh khốc của nàng.

Lạc Song lên tiếng cười khò, “Con cho là tàn nhẫn ư? Hắn đã cho phép bọn họ sống lâu như vậy, là hắn đã thật sự nhân từ rồi...”

Thân hình Vân Thiên rung lên bần bật, ngược mắt nhìn Lạc Song.

“Lẽ nào...?”

“Không sai, là hắn, loại cổ này không chỉ riêng hoàng hậu quen thuộc, mà ám vệ bên cạnh hắn cũng hết sức thông thạo...” Lạc Song nhận thấy nàng không thể không nói ra sự thật.

Đôi mắt mực ngọc ôn nhu đột nhiên co rút, nhuộm đầy hàn khí bén nhọn, cả sát ý cũng phát ra.

Ba người kia lập tức dừng người, kinh sợ ngược mắt nhìn vào người bạch y thiếu niên đang phát ra hàn khí kia.

“Ha, ha...” Vân Thiên cười yếu ớt, nhưng nụ cười này quả thật làm cho lòng người kinh sợ.

“Thiên nhi?” Lạc Song lo lắng kêu lên.

Loại biểu cảm này của Vân Thiên bọn họ chưa bao giờ thấy qua, loại biểu cảm này, loại khí thế này, thật làm người ta không thở nổi.

“Vậy hắn có từng nghĩ tới hay không, một khắc kia khi hắn giết con trai hắn, thì Cô Độc Hồng của hắn, bao gồm cả thiên hạ của hắn, đều sẽ tan thành

bọt nước...”

Nàng cười lạnh, trong mắt âm trầm, như chứa đựng một mảnh sát khí điên cuồng.

Nếu hấn muốn giết Cô Độc Úy, thì hấn sẽ phải trả giá thật đắt.

Lạc Song khó khăn cử động thân thể, Vân Thiên như vậy thật sự là làm cho người khác đau lòng

“Thiên nhi, con đừng đi, người kia, ngay cả huynh đệ tỷ muội ruột thịt của hấn cũng tàn sát không còn một người, ngôi vị hoàng đế đó, là hấn dùng máu thịt của người thân mà xây nên, bây giờ hấn vì người kia mà giết chết hoàng hậu cùng con trai hấn, căn bản không người nào có thể ngăn cản được. Người tàn nhẫn như vậy, con không phải là đối thủ của hấn, nghe mẫu thân một lần đi con, đừng đi chịu chết mà...”

“Hừ, mẫu thân, có phải người thấy con trai của người vẫn còn nhỏ hay không? Các người ai cũng cho rằng Cô Độc Úy là quả hồng mềm có thể tùy ý cho hấn nắn bóp hay sao?” Vân Thiên lạnh nhạt nói

Lạc Song cau mày, trong lòng có dự cảm bất thường.

“Thiên nhi, không phải con muốn...”

“Nếu như hấn không quý trọng tính mệnh con trai hấn, vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí, mười năm trước, ta không muốn hấn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng mười năm sau, ta sẽ giúp hấn tranh đoạt thiên hạ, điều này, cũng là do bọn họ ép...” cho nên, không thể trách được nàng lòng dạ độc ác.

“Thiên nhi, trở lại...” thấy Vân Thiên thi triển khinh công bay về phía hoàng cung, Lạc Song vô cùng khẩn trương đuổi theo.

“Ta sẽ làm cho hấn sống không bằng chết...” Một câu nói lạnh nhạt từ phía trước bay tới, dần dần chìm vào bóng đêm.

Câu nói sau cùng này, khiến cho hồn phách người ta cũng phải sợ hãi

Doanh Doanh cùng Thanh Y thất kinh, nhưng nhanh chóng thi triển khinh công hết sức cố gắng đuổi theo.

Bọn họ cho tới bây giờ cũng không biết. Vân Thiên ôn nhu như vậy, nhưng cũng có lúc trở nên vô cùng đáng sợ, như La sát từ địa ngục. Từng bước, từng bước đến gần, ép cho người khác không còn đường lui.

Chém giết tàn nhẫn, máu tươi vẩy đầy khắp nơi, tiếng kêu gào thê thảm, giờ phút này, bên trong hoàng cung đang tái hiện một cảnh như vậy

Không ai biết, bên trong hoàng cung kính cổng cao tường kia lại đang tiến hành một cuộc đấu tranh thảm khốc.

Mấy ngàn tinh binh trong hoàng cung, minh thương lợi kiếm, đoàn đoàn vây lượn, trong nhất thời, không ai quen biết ai, nhưng lại tiến hành chém giết lẫn nhau.

Sự tình phát ra nơi này, thật sự làm cho người ta trở tay không kịp

Không có ai biết, Hoàng đế Thánh Hoàng triều lại tự mình kết thúc sinh mệnh người khác như vậy, cảnh tượng điên cuồng này, thậm chí là những vị nương nương dưới một người trên vạn người cũng gặp cảnh này.

Tự hồ như, không ai có thể trốn thoát, ép tới người ta hô hấp không thông.

Máu tràn đầy khắp nơi trong tầm mắt mọi người, cho dù ngày xưa người là người ôn hòa như thế nào đi nữa, thì khi gặp cảnh tượng này, cũng sẽ bị bức cho điên loạn mà giết chóc điên cuồng. Trong đây mất bọn họ giờ đây, chỉ có giết, giết và giết.

Hoàng cung bạch trụ, khắc từng cụm hoa trắng, kiến trúc huy hoàng như thế nhưng nay lại dính tầng tầng màu đỏ tươi, như những đóa hoa hồng đỏ thắm, kiều diễm thê lương

Tiếng hô xuyên qua bóng tối, mang theo một mảnh máu tanh, mọi người nhất thời vọt tới.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, trong lúc nhất thời, chung quanh thị vệ hoàng cung dần dần xuất hiện tầng tầng âm vệ.

Nếu như, Cô Nhật Quyết đạp lên xác người thân để leo lên ngôi vị hoàng đế.

Nhưng vậy, Cô Độc Úy hấn, có phải cũng là đạp lên thi thể phụ hoàng của mình để đoạt lại những thứ của hấn không.

Đáp ứng ý muốn của người kia, Cô Độc Úy đang bị ép từng bước lên tuyệt lộ. Một cuộc rối loạn như vậy, có phải hấn nên tới để thu dọn hay không.

Hấn lui về sau một bước, gương mặt tuấn mỹ đã nhuộm đầy máu tươi, đã không thể phân biệt từng đường nét trên mặt hấn, hét lớn một tiếng, hấn quang lớn lên, không trung vẩy đầy máu tươi.

Vì Vân Thiên, hấn nhất định phải sống.

Thiên nhi, ta sẽ sống, ta còn muốn xem gương mặt tuyệt mỹ dưới mặt nạ của ngươi.

Cả người đầy máu, trước mắt đầy huyết quang, làm cho bọn họ đã không phân biệt được trời và đất, thậm chí là mục đích tồn tại, hoặc sống hay chết.

Bọn họ chỉ biết chém giết, với ý chí quyết tâm đánh bại người kia.

Bình tĩnh nhìn hai đứa con trai chém giết lẫn nhau, gương mặt lãnh khốc lóe lên nụ cười tàn nhẫn.

Trong tay mỗi người đều là bảo kiếm, bảo kiếm đưa ra là một mảnh đầm đìa máu, một cái vũ động cũng mang đến một mảnh huyết quang.

“Cô Nhật Quyết...”

Xuyên qua tầng tầng tiếng kêu la âm ỉ, hồng y nữ tử trong mắt nồng đậm huyết quang, phá không bay tới, mang theo một nỗi căm tức, hận ý cùng thê lương lẫn tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 52: Tàn Sát Người Thân

Phá vỡ vòng vây, một bóng dáng thon dài thân thủ siêu phàm thoát tục xuất hiện.

Đây là cuộc thanh tẩy lớn nhất từ trước đến nay diễn ra tại hoàng cung, sự kiện phu quân điên cuồng chém giết thê tử và con trai của mình. Tuy nói loại chuyện này cũng thường xảy ra ở hoàng cung các nước, nhưng đối với Thánh hoàng triều như hiện nay, thì Cô Nhật Quyết là người đầu tiên.

“Tại sao, tại sao ngay cả con trai ruột của ngươi mà ngươi cũng không bỏ qua...” Thủy Thu Tích vùng tay áo, chân khí bộc phát, đánh bay thị vệ canh cửa bên cạnh nàng.

Gương mặt nghiêm nghị, tràn đầy sự sợ hãi lòng, vui vẻ một cách tàn nhẫn. Người mà Cô Nhật Quyết hận muốn giết, sao có thể chạy thoát, cứ cho là thê tử cùng con trai của hắn thì như thế nào, hắn nhất định không cho phép thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

“Trẫm từ trước đến giờ chưa bao giờ thừa nhận hắn là con trai trẫm”, sâu thẳm trong nội tâm của hắn, ngay cả một tia lương thiện cuối cùng cũng biến mất, còn lại chẳng qua là máu lạnh cùng với giết chóc.

“Mà ta thì từ trước đến nay, chưa từng có phụ thân...” Cô Độc Úy đưa lưỡi liếm đầu ngón tay đang chảy máu, lạnh giọng nói một câu, đôi hàn mâu xuyên thấu bóng dáng ngàn vạn binh lính, giăng co cùng Cô Nhật Quyết.

Hai người này tính tình hết sức giống nhau, si tình, tàn nhẫn, lãnh huyết vô tình chính là đặc trưng của bọn họ.

Nhưng là, ngày hôm nay, thượng thiên buộc họ phải đối mặt. Cuối cùng thì ai thắng ai bại?

Thủy Thu Tích thất kinh quay đầu lại, thấy trên người Cô Độc Úy, từ đế giày đến ngón tay đều dính máu, không khỏi hít một hơi lạnh khí, võ công của Cô Độc Úy gần như xuất thần nhập hóa, điều này nàng biết, nhưng là, khi nhìn đến Cô Độc Úy như vậy, thật làm lòng nàng hóa lạnh.

Hắn thích giết chóc như vậy, hắn tà ác như vậy, phảng phất có thể từ hắn mà nhìn thấy dáng vẻ của người đang đứng trên cao kia khi còn trẻ, chẳng qua là, trên người Cô Độc Úy còn khác hắn rất nhiều chỗ.

Nhìn Cô Độc Úy dưới bậc thang kia, Cô Nhật Quyết hí mắt, bàn tay vùng lên một lần nữa, “Giết cho ta”

Những chữ này tuôn ra, phảng phất như một luồng hàn khí lạnh thấu xương người.

Nhìn người nam nhân kia trở mặt vô tình, Thủy Thu Tích chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, chút xíu nữa là nàng ngã vào vùng máu trước.

“Hừ, vậy thì hôm nay để ta giết chết tên đế vương như ngươi trước...”

Thần trí nàng hoàn toàn bị cảnh máu ở đây bao phủ, chỉ còn dư lại là sát ý nồng nặc.

Thiên quân đông như kiến, Cô Độc Úy phi lên như hắc long, thể như chẻ tre, chém giết điên cuồng, mang theo nồng nặc mùi máu tanh.

Ám vệ bị Cô Độc Úy chém giết, xác đầy đất, số lượng dường như không còn bao nhiêu, căn bản không thể nào đồng hành cùng hoàng thượng. Nhưng



ám vệ càng bị kích thích, giết người không ngưng tay, tựa như điên cuồng hướng tới.

Bọn họ từng người từng người ngã xuống, khôi giáp trên người rơi xuống trên mặt đất, cũng bị đập thành từng mảnh vụn.

Phần hận chông chất, hoàng hậu một thân hồng trù, lại một lần nữa huy kiếm đâm về phía người trong lòng mình.

Người hoàng tộc Thánh hoàng triều chém giết lẫn nhau như vậy, là điều mà các nước mong muốn thấy nhất, nhưng Cô Nhật Quyết cũng không nhìn tới hậu quả chém giết điên cuồng kia, không người nào có thể thấu hiểu được ý muốn thực sự trong lòng hắn.

“Muốn đầu với trăm, ngươi không đủ năng lực đâu...” Cô Nhật Quyết lui về phía sau, nghiêng người tránh né.

Khi Cô Nhật Quyết lui về phía sau, lập tức có sau lưng hắn có vài bóng đen lác minh tới, thật giống như thời khắc nào cũng có thể hi sinh bảo vệ hắn.

Cô Độc Úy vừa thu thế, mắt nhìn thẳng, hắn là như vậy, lúc nào cũng cuồng vọng.

Dường như từ đầu đến cuối, Cô Độc Úy không hề đem vị hoàng đế này để vào trong mắt

“Ngươi cho rằng những người này có thể ngăn cản được ta hay sao, chúng ta sớm muộn gì cũng phải đánh một lần” Cô Độc Úy lạnh lùng liếc mắt, đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn tràn đầy ý giễu cợt.

Cho dù là như vậy, Cô Nhật Quyết ngay cả một biểu lộ cũng không cho hắn thấy, chấp tay đứng cùng với ám vệ ngay vị trí trung tâm, “Ngươi biết vì sao ta vội và cho ngươi chết như vậy không?” Hắn lạnh lẽo mở miệng

Cô Độc Úy bất động, việc này, giờ đây hắn không cần phải biết nữa rồi, hắn, cũng không hứng thú muốn biết những chuyện trước kia, hắn lại hết sức rõ ràng rằng giờ phút này, người phụ thân lãnh huyết vô tình kia nhất định phải chết.

Cô Nhật Quyết tựa như đoán được suy nghĩ của Cô Độc Úy, gương mặt cứng rắn tuấn tú đột nhiên vui vẻ, “Ngươi rất giống ta...” Vừa nói, hắn vừa ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Cô Độc Úy, “Nhưng ngươi có từng nghĩ tới chưa, lúc ngươi cầm kiếm hướng về phía trăm, người thiếu niên kia, sẽ như ngươi mà dễ dàng thoát khỏi tay của trăm hay sao?”

Gương mặt bình tĩnh vừa rồi của hắn đột nhiên biến sắc, mắt mở to.

“Ngươi đã làm gì với hắn...” Cô Độc Úy kéo kiếm hướng về phía Cô Nhật Quyết đang đứng tại trung tâm, tràn đầy sát khí.

Về mặt hắn như thế, làm cho Cô Nhật Quyết hơi sững sốt, sau đó lại truyền ra một trận cười.

“Quả nhiên, còn rất là giống nữa...” Cô Nhật Quyết nói một câu không đầu không đuôi, làm cho Cô Độc Úy cau mày, lúc này trong đầu hắn chỉ nghĩ tới an nguy của Vân Thiên.

“Hoàng cung đã bị trăm phong tỏa, đến gió cũng thổi không lọt, nhưng chỉ duy nhất người kia, trăm đã dặn dò vài câu, hôm nay, trăm nhất định để con của ngươi ném thử chút tự vệ thống khổ khi mất đi người mà nó yêu thương...” Câu cuối cùng là để nói với hồng y nữ tử đang đứng phía dưới.

Thủy Thu Tích lạnh lùng mím môi, chém rơi đầu một người, mặt biểu hiện vô tình tựa như đang nổi điên giống Cô Nhật Quyết.

“Ngươi điên rồi, hắn cũng là con trai ngươi, tất cả sự việc đều do ta gây ra, nếu có chuyện gì, ngươi cứ tìm ta tính sổ” Thủy Thu Tích gầm nhẹ một tiếng, phá vỡ vòng vây, phi thân tiến tới.

Cô Nhật Quyết nhìn hai mẫu thân Cô Độc Úy một cái rồi xoay người đi vào cửa cung sau lưng.

Cô Độc Úy tức giận huy kiếm trong tay, kiếm khí bén nhọn quét qua mang theo lực sát thương nặng nề. Câu vừa rồi của Cô Nhật Quyết, đã chọc đến giới hạn tận cùng trong cơ thể hắn, làm trong thời gian ngắn hắn bộc phát hết sát khí, liên tục chém giết..

Lòng quân nhất thời chấn động, thời gian dừng trong chốc lát để thở cũng không có.

Cuồng phong liên tục đánh tới, máu chảy nhiễm đỏ cả hoàng cung, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Bên trong hoàng cung chém giết náo loạn là thế, bên ngoài cửa cung, không gian hoàn toàn tĩnh mịch

Khi Cô Độc Hồng mang người chạy tới, nhìn tràng diện chém giết tàn nhẫn, không khỏi nhú mày, nhưng cuối cùng hắn vẫn không do dự gia nhập vào đoàn người chém giết kia, một đường thẳng tay giết người của hoàng hậu và Cô Độc Úy.

Người một nhà, trong cùng một đêm, mặt đối mặt, tay kiếm giờ lên, hung hăng nhắm buông tim của đối phương mà đánh tới, cho đến khi máu chảy thành dòng.

Cô Độc Úy nhanh chóng phá cửa mà vào, sau lưng lại đột nhiên bị một lực lượng cản trở, hắn nhanh chóng xoay người đón lấy

Hai huynh đệ trong nháy mắt giằng co với nhau, không biết vì sao người nào cũng tức giận đối phương, trên người họ ngoài sát ý ra không còn gì khác.

Đây chính là những người được sinh ra trong hoàng thất. Thật đáng buồn làm sao, rõ ràng là phụ tử, rõ ràng là huynh đệ, nhưng khi quay đầu lại, thì chính những người thân của mình mới là địch nhân của chính mình. Thật là tức cười.

Mấy chiêu liên tục xuất ra, Cô Độc Úy không còn đối với hấn hạ thủ lưu tình như trước nữa, Cô Độc Úy đã không thể nhịn được nữa.

“Cô Nhật Quyết, nếu như ngươi không muốn con trai ngươi chết trong tay ta, thì liền rút ra đây ngay lập tức cho ta...” Đang lúc Thủy Thu Tích cùng những người khác dây dưa, nàng hướng về phía cửa cung đóng chặt mà quát lớn.

Thì ra, con hấn chỉ có một người...

Cô Độc Úy nhíu mày thật sâu, huy kiếm ngạo nghễ trực tiếp đánh tới.

Ứng mấu của Cô Độc Hồng giật mạnh, đáy mắt hiện lên vẻ khó tin. Bây giờ hấn mới biết võ công Cô Độc Úy không phải như bề ngoài của nó. Bình thường không ai biết rõ võ công hấn như thế nào, chỉ là bởi vì hấn đã ẩn giấu quá sâu.

Thật ra thì, không phải Cô Độc Úy cái gì cũng không tranh giành...

“Phanh!”

“Tê!”

Hai tiếng giống như rất ăn ý với nhau nhất thời vang dội.

Tuyệt y tung bay trong gió, hung hăng phát qua, ánh sáng xuyên thấu qua cũng bị kính phong cản lại.

Mặt nạ tinh xảo trên gò má hình ảnh thê mỹ hiện ra trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 53: Bốn Người Tỷ Thí

Hai bóng dáng đứng thẳng mặt đối mặt giằng co hết sức căng thẳng, kinh phong qua đi, mọi thứ cũng dần dần trở nên rõ ràng.

Nhìn về phía bóng trắng kia, gương mặt lạnh như băng của Cô Độc Úy trong nháy mắt tan chảy, đôi môi hoàn mỹ kéo ra vẽ lên một đường cung tà mị

Máu đầy đất, hấn như vị vương giả đạp máu mà đứng lên, đưa mắt nhìn lên. Đó là loại ánh mắt nhìn người thương yêu của bậc vương giả, cuối cùng còn lưu lại một cái cười an tâm, trong tình thế tàn nhẫn như hiện nay, mà hấn còn cười ôn nhu đến thế, làm cho người ta có cảm giác hoảng hốt.

“Cuối cùng vẫn là do ta quá mức thiện lương, quá mức mềm lòng...” cho nên mới hại hấn mất tất cả, đến cuối cùng, bọn họ vẫn không chịu bỏ qua cho hấn. Vốn tưởng rằng, trong tương lai, nàng sẽ cùng Cô Độc Úy có thể sống cuộc sống tiêu điều tự tại, không phải chịu bất cứ áp đặt nào của hoàng quyền. Nhưng nàng thực không nghĩ đến, cho đến cuối cùng, nàng vẫn phải bước lên con đường giết chóc này.

Đời trước, nàng từng đạp lên từng cỗ thi thể mà đi lên, không có người nào rõ ràng hơn nàng, cái loại cuộc sống máu tanh đó, thật sự không tốt chút nào. Cho nên, đời này, nàng chỉ muốn sống thật yên lặng, tiêu dao mà sống qua ngày. Nhưng bất kể là đời trước hay đời này, hai bàn tay nhuộm đầy máu tươi, là điều mà nàng không thể tránh khỏi.

Cô Nhật Quyết hàn khí vây quanh, chấp tay phía sau, nhìn người bạch y thiếu niên đang bình tĩnh đứng trước mặt.

“Thật không nghĩ tới, mười vòng phong tỏa của trẫm đã hoàn toàn bị ngươi phá hỏng, còn thần không biết quỷ không hay mà xuất hiện bên người trẫm, ngươi đã làm như thế nào...” hấn đề phòng hết sức bí mật, nhưng vì sao thiếu niên nho nhỏ này mà thể tiến vào cung điện của mình dễ dàng như vậy.

Vân Thiên nhân nhạ nhìn hấn, con ngươi mặc ngọc thoáng qua tia lạnh lẽo.

“Không có bất kỳ nơi nào có thể cản trở được chúng ta...” nàng nói chúng ta có nghĩa là bao gồm luôn cả Cô Độc Úy.

Cô Độc Úy nghe vậy, gương mặt càng thêm vui vẻ.

Hai người như vậy, làm cho người ta đặc biệt ghen tỵ, đặc biệt là Cô Độc Hồng, hấn luôn ở khoảng cách gần mà nhìn hai người bọn họ phối hợp ăn ý như vậy, lòng hấn như bị nhấn chìm trong hàn băng ngàn năm.

Quả nhiên, những thứ hi vọng xa vời chẳng qua là một loại ảo ảnh giữa sa mạc, chỉ có thể ngắm, mà không bao giờ có thật.

“Quả nhiên là thanh từ lam, sư muội, ta nói đúng không...”

Hắn vừa nói câu sau cùng, thì phía sau lại có tiếng nhỏ vang lên, từ phía trên mái điện có một người phi xuống.

Một cô gái tuyệt thế thanh nhã, nếu không phải Lạc Song thì không thể là ai khác.

“Sư huynh...” Lạc Song vừa chạm đất, nhàn nhạt kêu lên một tiếng.

“Quả nhiên ta đoán không sai!” Cô Nhật Quyết thân nhiên xoay người, lẳng lặng nhìn Lạc Song

Một câu sư huynh cùng sư muội làm cho mọi người sững sốt, hóa ra hoàng đế cùng Vân phu nhân có quan hệ sư huynh muội.

So với sự giật mình của mọi người, Thủy Thu Tích lại thống khổ nhắm mắt.

Kể từ khi Lạc Song được gả vào trong Vân phủ, mười mấy năm qua cũng không hề xuất hiện trong hoàng cung, rất nhiều người cũng không biết là do nguyên nhân gì.

Chỉ có trong lòng bọn họ mới biết, mười mấy năm trước, sau khi người kia chết, Lạc Song liền không muốn qua lại với bọn người còn sống này nữa, ngay cả cái hoàng cung này nàng cũng không nguyện ý bước vào.

Ngôn thiên vạn ngữ đều không được nói ra, bọn họ chỉ có thể nghe được tiếng lòng của nhau.

“Sư huynh, hắn là con trai của ta, ta không thể trơ mắt nhìn người giết hắn...” Lời tuy là nói về Vân Thiển, nhưng đôi mắt nàng chung quy cũng không có nhìn về phía Vân Thiển.

Con người sâu hoắm của Cô Nhật Quyết lóe lên.

“Trẫm sẽ không giết hắn, bởi vì trẫm đã thiếu các người qua nhiều, tha cho hắn một mạng, coi như là trẫm bồi thường lại cho các người...”

“Ta không cần...” Vân Thiển đột nhiên nhàn nhạt mở miệng. Nàng không cần hắn dùng phương thức như vậy.

Gương mặt cứng rắn của Cô Nhật Quyết như có như không lộ ra nét vui vẻ.

“Hắn không có một chút nào giống người...”

Lạc Song chấp nhận gật đầu

“Chuyện tình lúc trước của các người không nên dính dáng tới đám hậu sinh tiểu bối bọn ta, Cô Nhật Quyết, giây phút người quyết định giết chết con trai của người, người...” Vân Thiển lãnh khốc nheo mắt, “cũng đã mất đi tư cách ngồi trên ngôi vị hoàng đế, người đã đến thời điểm nhường ngôi rồi.”

Mọi người đều kinh sợ xôn xao. Người này dám công khai soán vị, quả nhiên vô cùng lớn mật.

Cô Độc Úy môi mòng giương cao hơn, đây mới đúng là Vân Thiển chân chính.

“Thiên nhi nói thật hay!” nở ra nụ cười tà mị, người này thật giống như không có lúc nào là không thể trêu chọc và đùa giỡn.

Đối mặt với Cô Độc Úy như vậy, Vân Thiển không nhịn được mà quay đầu liếc hắn.

“Ha ha ha...” Tiếp theo là một trận cười vang dội của Cô Nhật quyết.

Sắc mặt Lạc Song chuyển biến, “Thiên nhi, không được nói vậy”

Vân Thiển đột nhiên lạnh lùng cười một tiếng, rút nhuyễn kiếm bên người ra, xoay người lại, hàn khí thâm trầm chỉ về hướng Cô Nhật Quyết.

Cho tới bây giờ, mọi người cũng không biết Vân Thiển sẽ có một ngày hành động như vậy, “Hôm nay, ta sẽ cho thanh kiếm này uống thỏa mãn máu của Cô Nhật Quyết người” Nếu bọn họ không thể an ổn, thì nàng chỉ còn lựa chọn cách rút kiếm.

“Tốt...” Cô Nhật Quyết liên tục nói ba chữ tốt.

Con người Cô Độc Úy co rút lại, đồng thời chạy như bay tới bên cạnh Vân Thiển, thân hình thẳng tắp, mũi kiếm hướng tới.

Nếu không phải lúc này Vân Thiển đang vận một thân nam trang, thì sẽ có người hét lớn hai người này đứng chung thật là một đôi tuyệt xứng. Giờ khắc này, cũng không có bất kỳ ai có thể ngăn trở được bọn họ.

Âm phong đột nhiên phát qua, đó là bóng dáng Cô Độc Hồng xẹt qua, bình tĩnh đứng sóng vai cùng Cô Nhật Quyết. Cô Độc Hồng hành động như vậy, là nằm trong dự tính của Cô Nhật Quyết.

Đang lúc này, hai người sẽ đối địch cùng hai người. Không khí càng trở nên ngưng trọng.

“Người dám khiêu chiến với hoàng uy, ta nhất định cho ngươi chết...” Cô Nhật Quyết phát tay áo.

Vân Thiên nhìn Cô Độc Úy, hai người bọn họ làm cùng nhau, thì chỉ có chiến thắng, không bao giờ chiến bại

Đứng giữa máu và thi thể, không người nào dám động, mà chỉ im lặng theo dõi.

Lạc Song cùng Thủy Thu Tích chớp mắt, muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng ai cũng không lên tiếng mà chỉ đứng nhìn bốn người bọn họ.

“Tất cả mọi người nghe đây, ai dám động một bước, giết không tha. Hơn mười năm rồi, trăm chưa có một trận nào sáng khoải giống như vậy, bây giờ, trăm cho các ngươi một cơ hội...” Vừa dứt lời, một tay hất đề sau lưng, một tay đưa ra trước, trong tư thế chuẩn bị chiến đấu nhưng lại hoàn toàn không vũ khí.

Không biết là nên nói Cô Nhật Quyết này quá mức tự tin, hay là quá coi thường bọn họ, hoặc là hẳn hoàn toàn không sợ chết.

Cho dù là như vậy, hai người bọn họ cũng không bởi vì chuyện mặt mũi mà hạ vũ khí, trên tay ngươi không có vũ khí thì đó là do ngươi lựa chọn. Nếu Cô Nhật Quyết tự cao tự đại như vậy, thì không thể trách bọn họ

Hai kiếm vung lên tiêu sái, tựa vào nhau thật chặt, tựa như quan hệ của họ vậy, không thể nào chia lìa.

Tình cảnh trước mặt, như là lưỡi dao vô hình, đâm thật mạnh vào lồng ngực Cô Độc Hồng.

Cả tình trạng hỗn loạn, lập tức biến thành cục diện bốn người quyết chiến. Trùng điệp biến ảo khó lường, làm cho người ta không kịp ứng phó với trận đánh đang diễn ra trước mắt.

Tất cả mọi người đều tự giác tránh đi, từng bậc thang dài nhiễm máu kéo dài thẳng tắp xuống phía dưới, phảng phất như được trải tấm thảm đỏ.

Đêm tối nặng nề kéo xuống, hoàn toàn che mất hoàng cung, từng đợt gió âm u như từ âm ty thổi qua, từng đợt hàn khí xâm nhập vào cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 54: Kết Thúc Chặng Qua Là Để Bắt Đầu

Vương giả, là dùng vũ lực để tạo nên.

Trên môi nở nụ cười nhàn nhạt, tuy máu tươi vẩy đầy khắp người bọn họ, trên tay binh khí tương hướng, nhưng lại vô cùng cao quý.

Thân ảnh bọn họ trong lúc tránh né cũng ưu tú như ánh sao, làm chói cả mắt người.

Võ công của bốn người đều không bình thường, tuy là người trong nhà, nhưng hạ thủ cũng không có chút nào lưu tình, từng bước đều mang sát khí, muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

Huyền quang, kiếm ảnh. Mỗi một chiêu đều tuyệt là sát chiêu.

Võ công Cô Nhật Quyết đã tiến vào trạng thái biến ảo khôn lường, tựa hồ như không ai có thể đối địch được với hắn. Cô Độc Úy và Vân Thiên mặc dù từng chiêu đều ngoan độc, nhưng đối mặt với Cô Nhật Quyết như vậy, hơn nữa còn có một Cô Độc Hồng trợ giúp hắn, rõ ràng là hai người này đều phải cố hết sức.

Cô Độc Úy kéo tay Vân Thiên, lui về phía sau một bước, thân thể bạch y của Vân Thiên quay lại đứng lên bậc đá, hai người từ đầu đến cuối hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Bọn họ tuyệt đối không thể thua, nhất định không thua.

Không khí nặng nề như địa ngục, chung quanh là một màn tối đen, đè nén cả hoàng cung.

Hai đứa tiểu bối này rõ ràng không phải là đối thủ của Cô Nhật Quyết. Cô Độc Úy vì bảo vệ Vân Thiên, nên trên người đã có rất nhiều chỗ bị thương.

“Các ngươi lui ra hết đi, cứ để cho ta...” Bầu trời đêm sâu thăm thẳm, một bóng dáng phóng như bay ra ngoài, tách cả bốn người ra, giơ tay lên chống lại

Cô Nhật Quyết.

Ba người kia bị đánh rơi trên mặt đất, lẳng lặng nhìn Lạc Song đột nhiên tiến lên.

Võ công Lạc Song và Cô Nhật Quyết tương đối ngang nhau, nhưng thủ đoạn của Lạc Song vẫn còn kém xa sự tàn nhẫn của Cô Nhật Quyết.

“Tiểu sư muội, muội đây là muốn đối địch cùng đại sư huynh sao?” Cô Nhật Quyết vừa đỡ, vừa trầm giọng nói.

“Người muốn giết con trai ta, ta sao có thể làm ngơ được chứ...” Lạc Song nhiều chiêu áp sát, Cô Nhật Quyết cau mày chỉ thủ chứ không tấn công, đúng là đối với tiểu sư muội từ nhỏ mà hắn thương yêu này vẫn còn hạ thủ lưu tình.

“Tiểu sư muội, muội đừng làm cho trẫm khó xử” Cô Nhật Quyết không muốn tự tay giết chết sư muội mà mình thương yêu từ nhỏ.

“Đây cũng là do người ép chúng ta, tựa như vào mười năm trước người khác cũng ép người như vậy, đều cùng một tư vị thôi...”

Cô Nhật Quyết nhủ thầm, tựa hồ như hắn không thích câu nói sau cùng này của Lạc Song. Không người nào có thể giống như Vân Thiên, sau khi nói ra lời nói đại nghịch như vậy, mà còn có thể sống sót dưới tay hắn, như vậy là hắn đã rất nhân từ rồi.

Nhưng giờ “Vậy thì người đừng trách trẫm vô tình...” Cô Nhật Quyết phản công, từng bước ép Lạc Song lui về phía sau.

“Ngô!” Lạc Song bị một chưởng đánh bay ra ngoài.

“Mẫu thân” Vân Thiên nhảy lên tiếp lấy thân thể Lạc Song, nhưng một bóng dáng đột nhiên bay ra từ trên mái ngói hoàng cung, tiếp nhận thân thể Lạc Song, xoay một vòng rồi rơi xuống đất.

Vân Thiên thấy vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Phụ thân” Nhìn Vân Phi, Vân Thiên nhủ thầm, chuyện như vậy nàng cũng không muốn hai người thân của mình tham dự vào, tự nàng có thể giải quyết được.

Vân Phi phát tay áo, buông Lạc Song ra, đi tới trước mặt Cô Nhật Quyết, hai người nam nhân này trong nháy mắt giằng co với nhau.

“Thế nào, ngay cả người cũng muốn cùng sư muội đối nghịch với trẫm hay sao...” Cô Nhật Quyết lạnh nhạt nói.

Vân Phi cúi người, “Vân Phi chẳng qua chỉ là thần tử của hoàng thượng, thần tử sao lại có thể đối kháng cùng hoàng thượng được chứ...” Tuy lời nói như vậy, nhưng người nào cũng có thể nhận ra khí tức trên người Vân Phi ngày càng trở nên âm trầm.

“Thần tử? Hừ, người mà cũng cho mình là thần tử của trẫm sao?” Cô Nhật Quyết khạc ra một câu đầy châm chọc.

Vân Phi híp tròng mắt, “Hoàng thượng không phải vừa muốn giết người diệt khẩu còn muốn bắt thần giao binh quyền ra chứ, nếu chỉ là những thứ này, chỉ cần hoàng thượng nói một câu là đủ rồi, cần gì phải náo động can qua, điều động binh mã”

“Trẫm rất muốn biết, vì sao từ trước tới giờ người luôn đối nghịch cùng trẫm như vậy?” Cô Nhật Quyết không thềm ngược mắt, lạnh giọng hỏi.

Mọi người đều im lặng.

Vân Phi chẳng qua chỉ là một binh bộ thượng thư, nhưng trong tay nắm trọng quyền, ngày thường hoàng thượng vô cùng nhẫn nhịn hắn, chẳng lẽ chỉ vì quan hệ của hắn với Lạc Song, thật đúng là đơn giản như vậy sao?

“Hoàng thượng chẳng lẽ không biết...” Vừa nói, Vân Phi vừa quay đầu liếc mắt nhìn về phía người đang đứng bên cạnh Vân Thiên, Cô Độc Úy, “Hắn giống như ngài của mười mấy năm về trước”

Cô Nhật Quyết nghe vậy, thân thể rung lên. Vân Phi là đang nhắc nhở hắn. Nhưng cũng bởi vì nguyên nhân này, cho nên hắn mới phải vì Cô Độc Hồng mà chừa lại một đường lui.

“Phụ thân, mẫu thân, đây là chuyện giữa chúng ta, mọi người lui qua một bên đi...” Vân Thiên cùng Cô Độc Úy đi tới, nhìn Vân Phi cùng Lạc Song một cái, lạnh lùng thu kiếm nhìn về phía Cô Nhật Quyết.

Trận chiến này vẫn còn chưa kết thúc.

“Hôm nay không phải người chết thì ta chết, Cô Nhật Quyết, người đừng quên, hôm nay ai mới là đối thủ của người...” Vân Thiên lạnh lùng, nói ra lời lớn mật.

Từ lúc sinh ra cho đến giờ, thật đúng là không có một người nào có thể đứng trước mặt Cô Nhật Quyết mà lời nói ra vẫn bình thản nhưng sắc bén, những câu này cũng đủ để cho hắn tức giận. Nhưng giờ phút này, tâm tình của hắn vẫn vô cùng bình tĩnh mà nhìn bạch y thiếu niên trước mắt.

Nam tử có thể để cho Cô Độc Úy cùng Cô Độc Hồng đều yêu thương, cũng có chỗ hơn người.

Thứ nhất, dung mạo hấn xinh đẹp tuyệt thế, có thể nói là hơn bất kỳ cô gái nào trên thế gian, thứ hai, chính là khí thế của hấn...

“Quốc yển sáu nước đã sắp diễn ra, hoàng thượng người muốn các nước nhân cơ hội này mà cướp lấy giang sơn của người hay sao?” Vân Phi nhú mắt nhìn Vân Thiển, lời nói cũng là dùng để nói với những người ở đây.

Người ở đây đều là người của Thánh hoàng triều, ai cũng không muốn đất nước mình bị chiếm lĩnh trước mắt mình, trong cùng một lúc, tất cả mọi người đều ngưng trọng.

Nhân mã của năm nước đang ở trên lãnh thổ bọn họ mà nhìn chằm chằm vào bọn họ, chỉ cần Thánh hoàng triều có động tĩnh gì, thì những người đó sẽ tùy thời cơ mà chiếm lấy hoàng cung.

Cô Nhật Quyết híp mắt, tự đánh giá tầm quan trọng trong lời nói của Vân Phi.

Thành hoàng triều tuy là đại quốc, nhưng dưới tình huống này thật không tốt khi làm ra bất kỳ động tác nào, tỷ như là chính biến trong hoàng cung hôm nay.

Người của bọn họ, người đã chết, người thì bị thương, như vậy nếu như các quốc gia kia đánh tới, thì sẽ lấy ai chống đỡ.

“Bất luận hoàng thượng muốn giết người nào, mong hoàng thượng suy nghĩ lại, chờ đại yển sáu nước qua đi, bọn họ vừa rời khỏi lãnh thổ Thánh hoàng triều, chúng ta sẽ chờ hoàng thượng xử trí” Lạc Song chen lời.

Ánh mắt Cô Nhật Quyết khẽ động, mặc dù bây giờ Thánh hoàng triều vì hấn ra lệnh mà tăng thêm thủ vệ tại các thành trì lớn, nhưng không có nghĩa là không có một con cá nào lọt lưới. Có lẽ trong lúc bọn họ tranh đấu trong này, các đại quốc kia đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Cô Nhật Quyết như người vừa tỉnh giấc, lý trí hấn lúc này đã được khôi phục lại, đầu óc không còn bị hận thù làm u mê nữa.

Cô Nhật Quyết lãnh mắt nhìn mọi người một cái, chấp tay sau lưng, xoay người nhảy về chỗ sâu nhất trong hoàng cung, để lại tiếng nói băng hàn lạnh thấu xương.

“Chuyện hôm nay coi như tạm dừng ở đây, nếu ai dám tạo nên chuyện gì trước quốc yển, cẩn thận đầu của các người...” Hấn là đang ám chỉ đoàn người Vân Thiển.

Vân Thiển nhú mày nhìn Cô Độc Úy, Hoàng thượng cứ như thế mà dễ dàng bỏ qua cho bọn họ hay sao?

Hai người không hiểu liếc mắt nhìn nhau, âm thầm lắc đầu.

Nhìn bóng dáng Cô Nhật Quyết mờ dần trong bóng tối của hoàng cung, tâm tư mọi người đều khác nhau.

Vân Phi thở phào nhẹ nhõm, hướng về đám người phía dưới phân phó xử lý sạch sẽ vết máu và đám thi thể.

Cô Độc Úy, Vân Thiển cùng Cô Độc Hồng ba người đứng thẳng giằng co với nhau.

Trong mắt ba người đều lóe ra ánh sáng không rõ, không người nào có thể suy đoán được suy nghĩ trong lòng của người nào.

Bọn họ biết, trận đấu này cũng chỉ là một sự bắt đầu, kế tiếp, thực sự sẽ có người chết, kẻ mất mạng.

Cô Độc Úy cười một cái tà mị, ôm Vân Thiển trong tay mà không hề nhìn bất luận kẻ nào, tay trong tay chậm rãi đi ra cửa cung, lần này không có bất kỳ người nào dám ngăn cản hai vị sát tinh này.

Mặc dù hai đại nam nhân dắt tay nhau đi có chút quý dị, nhưng không một người nào sau lưng dám nói ra một chữ, lẳng lặng nhìn hai nam nhân được ông trời tác hợp này đi càng lúc càng xa.

Làm phụ mẫu của Vân Thiển, bọn họ càng lúc càng bất an...

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 55: Hoàng Cung Đại Yển (1)

Ngay trong đêm đó, Thái tử Lô quốc được Cô Nhật Quyết truyền mời vào cung, không ai biết Cô Nhật Quyết và Thái tử Lô quốc đã nói những gì với nhau trong ngự thư phòng, bọn họ chỉ biết, khi Thái tử Lô quốc bước ra khỏi cửa cung, miệng khẽ cười hài lòng.

Sự kiện sứ thần Lô quốc chết tại Nhã các được bỏ qua, không truy cứu nữa, nên Nhã các lại tiếp tục mở rộng cửa để buôn bán.

Ngày hôm nay, trong Nhã các, lại tràn ngập khách.

Về phần đại yến hôm nay, bên trong đại điện Thánh hoàng triều đang lặng lẽ tiến hành. Tại dịch cung, sứ thần của các nước đang rí rít bước ra khỏi cửa, đi đến trước hoàng cung. Tuy lặng lẽ tiến hành, nhưng so với sự kiện đẳng vị của hoàng đế còn náo nhiệt hơn.

Dĩ nhiên, hôm nay chẳng qua chỉ là hoàng cung đãi tiệc thôi, ngày mai sẽ có một yến hội kinh động lòng người hơn, phạm là người đi đến yến hội này, sẽ một lần được gặp mặt các đại nhân vật phong vân của các nước.

“Hôm nay là đại yến, người không ở trong hoàng cung, mà chạy đến nơi này làm gì...”

Trên Nhã các lầu ba, Vân Thiên đứng tại cửa sổ.

Hôm nay, trên lầu ba vẫn ở trong trạng thái bí bí ẩn ẩn, người bên ngoài vẫn không thể nào thấy được cảnh vật bên trong như lúc trước.

Thân hình cao lớn nhích nhích, bước đến, “Thiên nhi chẳng lẽ muốn Úy ca ca của người lại lâm vào nguy hiểm sao? Thiên nhi chịu được à?”

Vân Thiên tức giận liếc hắt một cái, người này sao không lúc nào có thể đứng đắn trước mặt nàng hết vậy.

“Lúc này, ngay cả hoàng đế cũng không dám động vào người, chỉ cần quốc yến sáu nước qua đi, chúng ta liền bận rộn rồi, người còn không thừa dịp này mà buông lỏng nghĩ ngơi cho tốt một chút nữa”

Chờ nhân mã của các nước bước ra khỏi lãnh thổ của Thánh Hoàng triều một bước, Cô Nhật Quyết sẽ liền lập tức lấy mạng của bọn họ, đến lúc đó, ngay cả nàng cũng không biết có thể thắng được cái hoàng quyền khổng lồ kia không, dù sao, người hoàng thất cổ đại này chuyện gì cũng có thể dám làm, vì vậy, phòng bị sớm sẽ tốt hơn.

Lòng người, là thứ khó dò nhất.

Cô Độc Úy tự nhiên hiểu Vân Thiên đang lo lắng về cái gì, môi vẫn giữ nụ cười, “Thiên nhi nếu như muốn tìm hiểu một chút về đại yến trong cung, ta cũng có thể đổi ý mà đi” hắt đi tới bên Vân Thiên, nghiêng mặt sang nhìn nàng cười híp mắt.

“Hoàng cung.” Đôi mắt Vân Thiên xuyên thấu qua tấm rèm cửa sổ, nhìn về xa nơi chân trời, dưới chân, người ra vô tấp nập.

Cô Độc úy híp mắt, yên lặng nhìn nàng, “Thiên nhi không thích hoàng cung sao”

“Cái nơi ngu ngốc quý quái đó, ai mà thích chứ...” Vân Thiên xoay người, thản nhiên nói...”

“Nếu Thiên nhi không thích hoàng cung, thì bây giờ chúng ta lập tức lên đường, bỏ xuống tất cả những tranh đoạt tính kế, ngao du giang hồ, như thế nào!” Cô Độc Úy cười một tiếng, lúc nói lời này, đôi mắt hắt thoáng qua một tia sáng. Bản thân hắt chính là một nam tử tuấn mỹ vô cùng, lúc này cười lên, vẻ mặt phóng khoáng, lộ ra ánh sáng chói mắt, nụ cười nhẹ nhàng trên gương mặt kiệt ngạo anh tuấn, làm cho lời nói vừa rồi không giống như là giả.

Chỉ cần Vân Thiên gật đầu, hắt sẽ buông tay tất cả, bốn ba giang hồ

Vân Thiên cười yếu ớt, hai người cùng nhìn nhau.

“Ta cũng từng nghĩ tới, cũng đã cố gắng nghĩ qua, cùng người tiêu dao tự tại trên chốn giang hồ, nhưng mà, chúng ta...”

Cô Độc Úy cả kinh, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng, “Thiên nhi, người...” có phải muốn rời xa ta hay không.

“Úy ca ca, mặc dù Thiên không thích nhà tù kia chút nào, nhưng mà ta không thể ngăn cản người lấy lại vật của người nữa...”

“Ý của Thiên nhi là...”

“Ngôi vị hoàng đế này, người nhất định phải ngồi, không phải chúng ta đã từng nói rất rõ rồi sao!”

“Thiên nhi!” Cô Độc Úy bật cười, định đưa cánh tay lên ôm lấy bạch y thiếu niên trước mặt, nhưng nghĩ đến đối phương cũng là nam tử, nên động tác bị dừng lại, vẻ mặt vui mừng đột nhiên cứng đờ.

Thấy bộ dạng Cô Độc Úy như vậy, Vân Thiên phớt cười ra thành tiếng, “Kể từ lúc nào mà Úy ca lại câu nệ như vậy!” Mặc dù miệng nói như thế, nhưng nàng đã xoay người ngồi lại vào ghế

Cô Độc Úy bất đắc dĩ vuốt mũi.

“Điều này không phải do Thiên nhi cũng là nam tử sao”

“À, vậy có phải ta là nam tử thì Úy ca sẽ cách xa ta đúng không!”

“Thiên nhi, không phải lời này là do ngươi đã nói với ta sao! Được rồi, chúng ta nên vào cung thôi!” Cô Độc Úy không cười nữa, tự nhiên cầm tay nàng.

“Vào cung? Ta lúc nào nói với ngươi là ta muốn vào cung?” Vân Thiên đối với tòa hoàng cung kia đã có cảm giác bất an không thể nói thành lời, nên vội vàng né tránh tay của hắn

“Ngươi không muốn vào thật sao?” Nam tử anh tuấn kia đưa ra lời nói giễu cợt.

“Chết, còn phụ thân của ta!” Vân Thiên mở to hai mắt, nhớ đến điều gì đó, rồi sắc mặt bỗng tối sầm

Đáng chết thật, nàng làm sao mà quên còn có một Vân Phi đây. Xem ra hắn đương nhiên sẽ không quên chung thân đại sự của “con trai” hắn, nên đã vào cung “xem xét” trước rồi.

“Thiên nhi nhanh như vậy đã muốn cưới vợ rồi sao?”

“Chuyện đoạn tụ của ta và ngươi đã truyền ra ngoài như vậy rồi, còn nói gì muốn cưới hay không, phụ thân của ta thật đúng là đã bắt đầu tìm đủ số nữ nhân cho ta lựa chọn rồi đấy!” Lần này không cần Cô Độc Úy chủ động, Vân Thiên liền đi lên trước kéo tay Cô Độc Úy nhanh chóng trở về Vân phủ để ngăn cản Vân Phi vào cung.

Nàng hi vọng còn kịp để khuyên vị phụ thân cố chấp kia.

Cô Độc Úy chớp mắt, tự nhiên thoải mái để mặc cho Vân Thiên kéo đi, cảm thụ được hơi ấm từ bàn tay truyền tới kia, sau đó nắm tay nàng thật chắc.

Cho dù cả hai đều là nam tử thì như thế nào chứ, chỉ cần yêu nhau, hắn sẽ vì nàng mà dốc hết tất cả.

Bất kể là mười năm trước hay mười năm sau, đáy lòng của hắn đã khắc sâu tên của một mình Vân Thiên.

“Phốc” Lạc Song phun một ngụm trà ra ngoài

Chàng vừa mới nói cái gì?” đẩy bàn tay đang nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, Lạc Song cả kinh bắn người lên.

“Song nhi, nàng không cảm thấy cứ để hai người bọn họ cả ngày ở chung một chỗ sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện sao, lần này các tiểu thư trẻ tuổi khắp các nước cũng sẽ tụ tập tại Thánh hoàng triều, thừa dịp hiếm có như vậy, chọn một người tài mạo song toàn làm con dâu của chúng ta. Song nhi, nàng thấy sao?”

Lạc Song thả tay, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Vân Phi. Nàng cho là Thiên kim của Trương đại nhân vừa rời đi, chuyện sẽ kết thúc, thật không nghĩ tới Vân Phi lại còn có cả chủ ý này, đúng là làm người ta nhức đầu mà.

“Vân ca, con trai chàng mới có mười bốn tuổi thôi, chàng cứ như vậy mà vội vã muốn ôm cháu trai sao?” Coi như muốn ôm cháu trai thì cũng phải tìm nam nhân chứ, tìm nữ nhân, sợ là cả vạn năm sau cũng không kiếm được một được cháu trai để bông đùa. Huống chi, tình huống trước mắt đủ thích hợp để chọn con dâu sao.

“Song nhi không muốn sao?” Vân phi thật tò mò vì sao mỗi lần hắn nói đến chuyện này, Lạc Song không cần cái này cũng cần cái kia, thật sự vấn đề là ở đâu?

Thấy Vân Phi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mình, Lạc Song vội vàng ho khan một tiếng, “Vân ca, con trai chàng mới có mười bốn tuổi thôi, chúng ta cần chờ một chút nữa đi, không thể gấp được đâu”

Vân Phi suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy cũng đúng, gật đầu một cái, “Ừm, thành thân như vậy cũng hơi sớm”

Hai mắt Lạc Song sáng lên, cho là Vân Phi đã thông suốt rồi.

“Nhưng vẫn là phải đính ước trước, mới có thể làm cho tiểu tử thú kia an ổn một chút, nàng không biết ngoài kia bây giờ loạn như thế nào đâu, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì ta thật không biết bên ngoài sẽ truyền ra tới cái gì nữa!” Thân làm phụ thân, Vân Phi vẫn hết sức lo lắng Vân Thiên sẽ cùng nam tử khác, mà truyền tới một giai thoại long dương gì đó nữa thì thật không tốt.

Khóe miệng Lạc Song co rút, lời này nếu mà để Vân Thiên nghe được, thật sự sẽ giơ cả hai chân

“Việc đó..., Vân ca, con cháu tự có phúc của con cháu, chuyện của Thiên nhi cứ để cho hắn tự làm chủ đi, vạn nhất người mà chàng chọn không trúng ý của nó thì sao, cái này, không phải chàng đang làm người khác khó chịu sao!” Lạc Song len lén liếc nhìn sắc mặt của Vân Phi.

“Không được, nếu nó thích nữ nhân, thì ta sẽ không quản...” nhưng bây giờ bên ngoài truyền loạn rằng con trai hắn đoạn tụ, những lời này nếu cho lão nhân gia hai người biết được, hắn phải ăn nói như thế nào đây?

Nghe vậy Lạc Song liền nghĩ đến, nếu Vân Thiên thích nữ nhân, thì người làm phụ thân như chàng nhưc đầu mới đúng đó.

Lạc Song bất đắc dĩ lắc đầu, nàng hy vọng Vân Thiên có thể thông minh lên một tí, trước hết tìm một nữ nhân để chặn ý định của Vân Phi.

Nhìn Vân Phi vội vã bước đi, Lạc Song trợn mắt, nhưng không thể nói rõ chân tướng, làm dâu Vân gia đúng là mệnh khổ mà.



## Chương 56: Hoàng Cung Đại Yến (2)

Khi bọn họ trở về Vân phủ thì Vân Phi đã đi vào cung rồi.

Nhìn gương mặt khổ sở của Lạc Song, Vân Thiên và Cô Độc Úy đều hai mắt nhìn nhau.

Vân Thiên không tiếng động mà thở dài một tiếng.

“Đi thôi...” Cô Độc Úy có chút buồn cười kéo Vân Thiên đi đến xe ngựa để vào cung.

Bọn họ bây giờ mặc dù chỉ có thể quay rối từ bên ngoài, chứ không thể quang minh chính đại mà ngăn cản Vân Phi, nhưng dù sao muốn làm tất cả loạn lên thì vẫn có thể được.

Đại yến sáu nước, đây là yến hội rất ư là huy hoàng, điều này không cần phải nói thêm, sứ thần của các nước, các vương công quý tộc, các vị quan lại lớn nhỏ, các vị Quý phi mỹ nhân... tất cả các con người mang các thân phận khác nhau cứ ra ra vào vào, khiến cho thủ vệ của vương thành cũng phải tập trung cao độ. Toàn bộ thủ vệ cửa cung là do Cô Nhật Quyết tự mình lựa chọn ra từ những ám vệ xuất sắc, để phòng ngừa bất trắc có thể xảy ra, trong giờ phút này, bọn họ như lâm vào đại địch, mỗi một bước đều có người kiểm tra, không dám có chút coi thường nào, vì khi có một con cá lọt lưới thì cũng có thể để lại rất nhiều nguy hiểm.

Các xe ngựa sang trọng thường xuyên xuất hiện ở cửa cung, ngày thường cửa cung vô cùng yên tĩnh, nhưng giờ phút này lại trở nên hết sức náo nhiệt.

Xa xa kia, Vân Thiên đang ngồi bên trong xe ngựa, lặng lẽ vén rèm ngắm nhìn bên ngoài. Một hàng xe ngựa thật dài chen chúc nhau để đi vào cửa cung, những thứ này nhìn bề ngoài có thể thấy thật bình thường, nhưng đều là đại biểu thân phận của từng người bọn họ. Bởi vì hôm nay người ở cửa cung đã đổi thành ám vệ của Cô Nhật Quyết, nên mới có cảnh chặn xe ngựa mà tra xét cả bên dưới xe.

Ánh mắt sắc bén lặng lẽ dò xét từng cỗ kiệu và xe ngựa, tựa như thông qua những đôi mắt lợi hại kia để kiểm tra xem có dấu hiệu gì của những món vật không an toàn không, để ngăn ngừa những món vật đó được mang vào cung.

Không khí khẩn trương như vậy, nhưng vẫn không có chút nào ảnh hưởng đến tâm tình của Vân Thiên, chẳng qua là nàng cảm thấy Cô Nhật Quyết này cũng có chút đầu óc.

Để rèm xuống, nàng quay đầu về, ánh mắt lại chống ngại với đôi mắt sâu thẳm của Cô Độc Úy, có chút giật mình.

Từ trong bóng tối có ánh mắt xuyên thấu bóng đêm mà nhìn nàng, trong ánh mắt đó lại có một thứ tình cảm nhân nhật. Coi như đời trước Vân Thiên cũng không có cùng một nam nhân nào nói qua chuyện yêu đương nhưng nàng cũng có thể hiểu được ý tứ của việc này, ánh mắt nhìn như vậy, luôn quá mức nóng rực, nên làm cho nàng có một xung động khó kiểm soát.

“Sao rồi, Úy ca?” Vân Thiên ngồi ở phía đối diện hán, xe ngựa mà Cô Độc Úy cố ý chọn là loại xe ngựa nhỏ, cho nên, chỉ cần một người nói chuyện, thì người kia sẽ cảm nhận được hô hấp của đối phương, cũng có thể nói là trong lúc lơ đãng thì thân thể sẽ tự nhiên đụng vào nhau.

Mà điều này chính là điều Cô Độc Úy muốn, hán nheo tròng mắt, lặng lẽ nhìn môi nàng, mắt nàng, tóc nàng và hết thảy những thứ thuộc về nàng.

Trong khoảng khắc đó, hán thật hi vọng thời gian có thể dừng lại.

“Thiên nhi, người thật đẹp mắt” Cô Độc Úy nhoen miệng cười một tiếng.

Vân Thiên đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng.

“Úy ca, người đang trêu ghẹo ta sao, một nam nhân lớn lên lại giống như nữ nhân...” Vân Thiên đen mặt, mang theo vẻ không vui.

Cô Độc Úy bật cười, “Không, Thiên nhi đẹp như vậy cũng không phải lỗi của người mà, chẳng qua, người như vậy thật làm người ta không biết sao để hiểu được cảm giác của mình nữa, Thiên nhi, người có biết cảm giác như vậy thật là không tốt không...” Đôi mắt sâu thẳm của Cô Độc Úy nhìn vào con người mặc ngọc trong treo của nàng, như là muốn nắm bắt được các gì đó.

Vân Thiên hơi sùng sốt, không nghĩ tới Cô Độc Úy ngay bây giờ lại muốn nhiều như vậy, mình đã đứng bên cạnh hán rồi, hán còn sợ cái gì nữa chứ.

Vân Thiên đang định nói gì đó, đột nhiên bên ngoài lại vang lên tiếng của thủ vệ.

“Người vào cung dừng lại kiểm tra...”

Vân Thiên lại lặng lẽ vén rèm lên, ánh sáng bên ngoài chiếu vào trong cổ kiệu xuyên qua bóng tối, Cô Độc Úy giả vờ nhắm mắt ngủ say, lười biếng dựa vào vách. Nàng chỉ thấy nơi cửa cung chen chúc đầy cổ kiệu cùng xe ngựa, mà bọn họ cũng bị ngăn lại nên tạm thời không thể tiến lên.

Trong đám đó, nổi bật nhất là cổ kiệu màu trắng, bốn bên xe treo đầy lưu tô, bốn người đàn ông to cao mặc áo đen nâng kiệu cũng dừng bước, lưu tô bốn phía lắc lư vài cái, đám u linh được đính trên cổ kiệu màu trắng cũng rung rinh, mỗi một chỗ đều mang theo cảm giác phiêu dật. Mà bốn người đàn ông kia cũng giấu mặt trong đầu lạp màu đen, cái tổ hợp kỳ quái này càng lộ vẻ thần bí khó lường, trên người bọn họ lại sinh ra khí thế, làm cho người ta không thể nào không cảm thấy bọn họ võ công cao siêu, nội lực mạnh mẽ, loại nhân vật kì bí nguy hiểm này, làm sao bọn thủ vệ không đề phòng cho được

Ở nơi cuối kiệu đột nhiên có hai bạch y tiểu đồng bước ra, Vân Thiên ở đây nên chỉ có thể nhìn từ phía sau lưng bọn họ, dĩ nhiên là nàng không thể nhìn rõ bọn họ, chỉ biết hai bạch y tiểu đồng là một nam một nữ, là một đôi Kim đồng Ngọc nữ

Tràng diện này làm cho Vân Thiên hết sức hiếu kỳ, đến tột cùng tổ hợp kỳ dị là của đại nhân vật nào đây.

“Lớn mật!” Nữ đồng phía trước là một tiểu cô nương thanh tú, nhưng tiểu đồng này nội lực lại thâm sâu, thanh âm truyền qua xuyên thấu cả màng nhĩ, làm mọi người đều bị chấn kinh.

Ám vệ canh cửa thân hình run lên, hẳn không ngờ một tiểu đồng nho nhỏ mà nội lực lại cao thâm như vậy, thật là không thể coi thường được

Vân Thiên chớp mắt một cái.

“Người mở to mắt ra xem cái này là của ai” Nam đồng bên cạnh nữ đồng tiến lên vài bước, móc ra một khối lệnh bài màu xanh đen từ trong ngực ra, thoảng đưa về phía trước.

Chỉ thấy ám vệ kia có chút giật mình, ánh mắt lóe lên vài cái, rồi hướng về sau lưng, dùng ánh mắt đề báo cho người kia một cái, ý như đồng ý cho bọn họ đi qua.

Hai tiểu đồng hài lòng gật đầu, thu hồi lệnh bài, ngón tay nho nhỏ hướng về phía sau vung lên, bốn người đàn ông bắt động thanh sắc nâng cổ kiệu lên, chững chạc bước qua cửa cung cuối cùng

Những người này đến tột cùng là ai, mà không chút kiêng kỵ nào, chỉ cần lấy lệnh bài ra liền được đi vào cung. Vân Thiên nheo mắt thành đường thẳng, nhìn những quan lại lớn nhỏ mà bình thường nàng cũng chẳng quen biết, rồi chán chường buông rèm xuống.

Không lâu sau, xe ngựa của bọn họ cũng đến chốt kiểm tra của ám vệ. Có lẽ thấy xe ngựa bọn họ dùng là xe ngựa của Thánh hoàng triều, nên chắc chắn sẽ không dễ dàng cho bọn họ đi qua.

“Trên xe là người ai...” Có tiếng thủ vệ quát lên.

Vì vậy mà xe ngựa dừng lại, nhưng cũng không có chút động tĩnh nào, ngay cả người đánh xe cũng là người của Cô Độc Úy, nên dĩ nhiên, hẳn cũng dùng bộ mặt lạnh lùng mà nhìn vào thị vệ vừa hét.

Thấy tình huống này, không riêng gì ám vệ canh cửa cảm thấy kỳ quái, mà ngay cả những đội ngũ xe ngựa, kiệu bên cạnh cũng tò mò mà cùng nhau rời rít vén màn cửa lên để quan sát.

Loại tình huống này là lần đầu hướng đầu tiên bọn họ gặp, nên thủ vệ cau mày thét lên lần nữa, “Theo quy củ của hoàng thành, khi tiến vào cửa cung cuối cùng thì đều phải bỏ kiệu, xuống ngựa, đi bộ vào cung!”

Vừa nghe lời này Vân Thiên liền có cảm giác muốn phì cười, người nước mình phải đi bộ vào cửa cung, còn người nước khác thì được có thể nghênh ngang vào cung bằng xe, kiệu. Đây là quy củ gì vậy.

Vân Thiên cùng Cô Độc Úy rất hợp ý nhau mà cùng chớp mắt giả vờ ngủ, hoàn toàn không để ý tới người bên ngoài càng ngày càng không kiên nhẫn mà quát càng lớn tiếng.

Nam tử đánh xe cũng khoanh hai tay trước ngực, dứt khoát nhắm mắt không để ý tới.

Tình hình này vô cùng cổ quái, không hề báo danh, cũng không hề nói một câu, không khí xung quanh lập tức bị đè nén xuống.

Xem ra, người bên trong xe này để cho thủ vệ tự mình quyết định, chỉ có một câu nói thôi, hoặc là cho bọn họ đi vào cung, hoặc là cứ đứng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 57: Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân

“Đó là xe ngựa của ai mà lại vô lý như vậy nhỉ?”

“Xe ngựa đóng cửa chặt kín thế kia, thật không nhìn ra là ai ở trong đó, nhưng nhìn con ngựa kéo xe kia đáng vẻ thật giống như người của Thánh Hoàng triều...”

“Thần bí như vậy để làm gì, Thánh Hoàng triều sao có người vô lý như vậy được, rốt cuộc là ai chứ?”

“.....”

Người bên ngoài, nam có nữ có, nhỏ có lớn có, cùng sứ thần các nước đều vén rèm thảo luận, lập tức làm cho sắc mặt của ám vệ canh cửa càng thêm đen, rồi không thể không làm gì được, dù sao đây cũng là đại yến sáu nước, không thể làm cho người khác chê cười được.

“Xin mời xuống xe dùm cho...” Thủ vệ đen mặt, hướng xe ngựa cung kính làm đại lễ.

Khó được những người tâm cao khí ngạo này đối đãi như thế, Vân Thiên có cảm giác thỏa mãn, tựa hồ như cũng có chút hài lòng.

“Linh...” Vân Thiên vén bức rèm làm tiếng chuông thanh thúy vang lên, rèm hơi động, một bàn tay bạch ngọc nhấc tấm rèm nặng nề lên.

“Thị vệ đại ca thật khách khí!” Âm thanh vang lên, nhàn nhạt như gió xuân ôn hòa lướt phát thổi qua, như có một thứ gì đó đang đánh động vào lòng của từng người.

Thế gian này còn có thứ âm thanh dễ nghe như vậy sao!

Thủ vệ kia sừng sốt, không nhìn được mà ngẩng đầu lên, hần chỉ cảm thấy hồn xiêu phách lạc trong đôi mắt mặc ngọc xinh đẹp kia.

Bình thường, cơ hồ như Vân Thiên không lúc nào tùy ý xuất hiện trước mặt mọi người vào ban ngày, mà ở giữa ban ngày này, người thấy được nàng ít lại càng ít, cho nên, nàng cứ như vậy mà xuất hiện, thật là hù dọa người khác.

Ôn hòa, thanh nhã, trong trẻo lạnh lùng nhưng cao quý, u tĩnh như đoá nhuộc lan nhưng lại mang theo một loại khí chất kinh người, loại khí chất này chỉ cần người vừa nhìn vào, thì người sẽ bị vùi sâu vào trong đó, loại ma lực này thật sự rất dọa người.

Bàn tay trắng như tuyết, từng ngón tay thon thả trau chuốt.

Bàn tay này rất nhỏ, nhưng cũng rất nõn nà, năm đầu ngón tay thuần khiết sáng bóng.

Đôi tay này nhu hòa giống nữ nhân, nhưng cũng giống như nam tử

Một đôi tay như vậy lại mang cho người ta một loại cảm giác vô cùng phức tạp, vừa ôn nhu, vừa ngoan lệ, vừa bá đạo, lại vừa cao quý.

Tuy tay nhỏ bé mềm mại, nhưng từng đốt xương lại cứng rắn rõ ràng, như đã từng trải qua bao nhiêu gió mưa.

Đôi tay này khi nhẹ nhàng dao động, liền giống như nắm cả thiên hạ vào lòng bàn tay. Tất cả mọi người đều ngây dại, trong lòng bọn họ chợt nảy sinh một loại khát vọng, bọn họ khát khao muốn biết, chủ nhân của đôi tay này, thực ra sẽ là một người như thế nào.

Một góc rèm được vén lên, xuất hiện ngay sau đó là một mặt nạ tinh xảo trắng trẻo cùng với một đôi mắt đẹp, lúc nhìn người, lại phát ra tia trong trẻo lạnh lùng, làm cho người ta có cảm giác xa xôi ngàn dặm, ngay cả khi nàng chớp mắt cũng sẽ hiện lên một tầng ánh sáng

Đó là một bạch y thiếu niên không nhiễm bụi trần, như năm tháng lặng lẽ trôi qua trên núi sông, dài đằng đẳng bất tận nhưng không hề ảnh hưởng gì đến nàng, nàng bình tĩnh điềm nhiên, nhưng lại lạnh lùng thấm ra một loại sát khí.

Thiếu niên bên trong xe ngựa khẽ mỉm cười, “Mong rằng thị vệ đại ca cho xe ngựa của ta đi qua!” ngón tay bạch ngọc kia, giống như cánh hoa vừa lướt nhẹ qua rồi trong khoảnh khắc lại rút vào trong.

Hết thấy chỉ phát sinh trong một cái chớp mắt. Tinh huống trước mắt yên tĩnh như có thể nghe được tiếng kim rơi.

Nam tử kia cười ngựa đưa lưng về phía Vân Thiên nên dĩ nhiên là không nhìn thấy gì, thấy thủ vệ tóc dài kia ngây ngốc ra, nhìn về phía xe ngựa đang chạy vào cung kia.

“Trên xe là ai vậy?”

Lắc đầu

“Ta hình như thấy người này mang một cái mặt nạ...” Thủ vệ kia giống như đang say mê nữ nhân nói

“Chẳng lẽ là...”

Có người hoảng sợ tròn to hai mắt.

“Chẳng phải thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết hay sao?”

Kích động! Quá kích động rồi!

Thấy dáng vẻ của thủ vệ kia, tất cả mọi người đều thức tỉnh! Thì ra họ đã thực sự gặp được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết, những nữ tử chưa lập gia đình cũng hưng phấn theo, quốc yến lần này quả nhiên không tầm thường nga.

Nhưng các nàng cũng đã quên, bây giờ Vân Thiên chỉ mới có mười bốn tuổi thôi, vẫn còn chưa tới tuổi phối hôn a.

“Này! Đại ca, ngươi không sao chứ?” Có người đẩy thủ vệ đang ngăn người ra.

Thị vệ kia bị đẩy, hồn phách rớt cuộc cũng quay trở về, khoe miệng lại lắm bả, “Kia, kia thật sự là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân...”

Đội đến mọi người hoàn hồn, hình dáng nàng tại lần đầu tiên nhìn thấy cũng không thể nào diễn tả ra nổi. Bởi vì khi quá cố gắng nhìn, cố gắng ghi nhớ thì cũng rất dễ quên lãng, duy nhất chỉ còn cảm giác tận nơi đáy lòng, cho dù đến trọn đời cũng không thể quên được.

Thì ra mỹ danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân quả nhiên không phải là hư danh, tuy nàng mang mặt nạ, nhưng lại có thể câu đi hồn phách của một đại nam nhân như vậy, nếu mặt nạ kia được gỡ ra, thì tình cảnh sẽ như thế nào đây.

“Ta không thích người cười với người khác...” MÀN xe vừa rơi xuống, có người liền buồn buồn mở miệng.

“Vân Thiên liếc hán một cái, “Đây cũng không phải là lần đầu tiên...”

Cô Độc Úy đột nhiên ngồi dậy, làm Vân Thiên bị dọa giật mình, “Vì chính là không chỉ một lần, cho nên, Thiên nhi à, ta thật không thể nhẫn nhịn hơn được nữa...”

“Úy ca ca, ngươi đang làm gì vậy?” Vân Thiên bị buộc lui về sau một bước, nhưng không gian này lại nhỏ như vậy nàng có thể lui được đi đâu, còn Cô Độc Úy thì có thân hình thon dài cao lớn, chỉ cần chen một cái tới bên nàng, là cơ hồ như hai người được dán với nhau.

“Thiên nhi, sau này, đừng mang vật này nữa...” bị mặt nạ che khuất sẽ khiến hán có cảm giác không rõ ràng, còn có một loại cảm giác xa cách. Vừa nói, tay hán vừa đưa tới sau ót nàng.

Vân Thiên sửng sốt, bắt cánh tay không an phận của hán.

“Úy ca ca, ngươi có biết không, chỉ cần ta tháo vật này xuống, trong tương lai sẽ có rất nhiều người bởi vì khuôn mặt này của ta mà trở nên điên cuồng, sẽ dẫn tới thêm nhiều phiền toái hơn, đây là mặt trái của nó. Như vậy, ngươi vẫn muốn tháo nó xuống sao?”

Động tác của Cô Độc Úy chợt dừng, đáy mắt thoáng qua một tia không rõ.

“Thiên nhi, không ngờ ngươi lại thành thực nói mình như vậy...”

Vân Thiên gạt tay hán xuống, vui vẻ nói, “Khi thời cơ tới, ta nhất định sẽ tháo nó xuống...”

Cô Độc Úy hừ một cái, lại dựa vào vách xe.

Hai người lặng lẽ nhìn lại.

Xe ngựa dừng lại nơi lằn ranh canh gác, hoàng cung đang phát ra từng âm thanh rất vui vẻ cùng với nhạc linh đình.

Quốc yến sáu nước đã bắt đầu, tại nơi đại điện này đêm qua vẫn là chém giết máu tanh nhiễm đỏ, mà bây giờ đã là một cảnh hoan ca vui cười, nam thanh nữ tử đứng thành từng hàng mà đi vào, các vị đại thần, các vị quan lại rồi rít đối rượu xướng ẩm nói về sự hưng thịnh của quốc gia. Còn các quốc công cùng các vị hoàng tử thì lại nói chuyện với nhau, tình huống trước mắt là vô cùng vui vẻ.

Đây cũng chính là yến hội cùng cố các mối quan hệ, vì dù sao tại đây, mọi người cũng đem tên mình nói ra hoặc nghe một ít gì đó từ phía người khác.

Hoàng đế Thánh hoàng triều thật là một hoàng đế si tình, trong hậu cung chỉ có duy nhất một vị hoàng hậu, mà con, cũng chỉ có hai người hoàng tử, cho nên so với sự thịnh vượng về vấn đề hậu nhân của các nước, thì Thánh Hoàng triều lại hết sức đơn bạc. Hơn nữa, sau trận chiến đêm qua, lực lượng Thánh Hoàng triều cũng lặng lẽ chia thành hai phe.

Cho dù là như thế, nhưng những người này cũng còn có thể đem rượu uống cùng nhau, cùng nhau nói chuyện vui vẻ mà mặt không đổi sắc, thật khiến cho người ta khâm phục!

Trước mặt, đúng là thời điểm sứ thần các nước đồng loạt bái kiến hoàng đế Thánh Hoàng triều.

Vân Thiên cùng Cô Độc Úy dừng xe ngựa ở xa, nhìn một đội người kia thân nhiên đi tới.

Thái tử Lô quốc đang ngồi giữa mọi người, cùng trò chuyện với nhân vật quyền quý các nước, nhìn hán bây giờ, giống như cảnh chúng tình ủng nguyệt. Còn có các nữ nhân nói chuyện với nhau, không biết nói trúng điều gì, mà thi thoảng lại có tiểu thư trẻ tuổi thẹn thùng rút khăn tay che miệng mà mím môi cười.

Vân Thiên thật không có tâm tư nhìn những thứ này, vì nàng còn đang bận tìm kiếm bóng dáng vị phụ thân của mình.

Quả nhiên không lâu, nàng tìm kiếm nơi các tiểu thư tụ tập nhiều nhất, liền thấy bóng dáng của Vân Phi ở phía đối diện, lúc này hán đang ngồi với chúng tiểu thư trẻ tuổi, vừa nói chuyện, vừa có thể quan sát mà tìm kiếm được nàng đâu mà hán vừa lòng.

Nhìn bộ dạng vô cùng nghiêm túc của Vân Phi, Vân Thiên thiếu chút nữa tức hộc máu.

Vân Thiên nhìn không được vội bước ra khỏi xe ngựa, liền bị một người ở phía sau kéo vào trong ngực, “Đừng vội, chúng ta hãy chờ thêm một lúc nữa!”

Vì có chút phiền não, nên Vân Thiên cũng không phát hiện giờ khắc này động tác của hai người bọn họ cực kỳ mờ ám, nên nàng vẫn cứ chớp mắt mà yên bình ngồi trong lòng Cô Độc Úy.

Thấy Vân Thiên không phát hiện ra, đôi mắt tà mị kia khẽ nheo lại, mang đầy ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 58: Nàng Đã Định Là Họa Quốc Ương Dân

“Thánh nữ Thuật quốc đến!”

Lúc Vân Thiên thò đầu ra ngoài lần nữa, đột nhiên bị một tiếng kêu bén nhọn hấp dẫn ánh mắt.

Thuật quốc?

Tin đồn về thánh nữ Thuật quốc là đúng hay sai?

Vào lúc này, mọi người mới vừa lúc này còn nghị luận xôn xao, cũng tự giác dừng lại hết tất cả mọi động tác, ánh mắt xuyên qua tầng tầng đầu người mà nhìn về phía bên này.

Chỉ thấy hai tên bạch y đồng tử, mờ mờ ảo ảo như tiên tử mà lướt qua tầm mắt của Vân Thiên.

Vừa thấy đôi Kim đồng Ngọc nữ xinh đẹp kia, Vân Thiên liền hiểu ngay, cổ kiệu vừa mới vào cửa cung khi này là của người nào. Thì ra chính là người vừa vào đất Thánh Hoàng triều liền đóng cửa không bước ra ngoài, thánh nữ Thuật quốc. Nhưng điều làm người ta cảm thấy kỳ quái là tại sao Thuật quốc lại cử tới một vị Thánh nữ không cao không thấp, mà không cử tới một vị hoàng tử hoặc một vị công chúa, ngay cả sứ thần cũng rất ít xuất hiện trong đại yến hoàng cung này.

Nghe nói thánh nữ Thuật quốc cũng rất ít xuất hiện ở trước mặt người khác, giống như thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của Thánh Hoàng triều cũng thần bí khó lường như vậy. Nhưng quốc yến sáu nước hôm nay lại khiến nàng xuất môn, xem ra, Thuật quốc cũng rất coi trọng quốc yến sáu nước lần này.

Hai đồng tử đến trước cửa kiệu, cung kính mời thánh nữ của bọn họ xuống kiệu, một trong hai nam tử nâng kiệu phía trước vội vàng nhắc màn kiệu đầy lưu tô lên.

Thấy màn kiệu vừa động, tất cả mọi người đều tròn to hai mắt, mong mỏi chờ đợi thánh nữ trong truyền thuyết kia bước ra khỏi kiệu.

Ngồi trên vị trí cao nhất, Cô Nhật Quyết nheo đôi hắc mâu kia lại, Thuật quốc, thần bí nhất chính là vị thánh nữ này.

Nhưng một vị nữ nhân trong truyền thuyết, một mực đứng bên ngoài tất cả mọi chuyện, lại đến dự quốc yến sáu nước, trong này nhất định có gì mờ ám? Mọi người đều rối rít suy đoán. Một quốc gia nổi tiếng về vu thuật, dưới tình huống này lại xuất hiện ở quốc yến sáu nước ban giao này, có phải cũng có ý đồ giống bọn họ hay không, hoặc là, Thuật quốc này lại cao tay hơn.

Không ai biết thánh nữ Thuật quốc này đến lãnh thổ Thánh hoàng triều là có ý đồ gì, nhưng thánh nữ Thuật quốc không thể tự ý phối hôn, thánh nữ là đại biểu cho sự thánh khiết và không thể phát sinh quan hệ với bất kỳ nam tử nào, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết.

Cho nên, loại tình huống yến hội như hiện nay, căn bản không thích hợp để thánh nữ tham dự.

“linh linh linh ~ ! ”

Người trong kiệu khẽ động trong nháy mắt phát ra tiếng vang thanh thúy rất dễ nghe.

Mỗi một tiếng đều làm động lòng người, làm cho người ta không nhận được mà theo dõi từng động tác xuất hiện trên cổ kiệu kia.

“linh ! ”

Là âm thanh phát ra từ chuông bạc. Một đôi giày trắng bước ra khỏi màn kiệu, rơi xuống đất. Mỗi một động tác đều ưu nhã động lòng người.

Một đầu trang sức hoa lệ, một tấm lụa trắng che đi dung mạo của nàng, cử chỉ của nàng như đóa u lan, lụa trắng che đi nửa khuôn mặt bên dưới của nàng chỉ lộ ra đôi mắt hạnh, sóng mắt sâu thẳm rất mê người.

Nàng mặc một bộ y phục màu ánh trắng, ống quần đính một vòng chuông nhỏ, ngay cả nơi ống tay áo kia cũng đính một vòng chuông bạc, mỗi cử động của nàng đều làm vang lên âm thanh thanh thúy, đôi mắt hạnh cong cong, hiện nét vui nhàn nhạt.

Một bước nàng bước xuống mặt đất, hai tiểu đồng kia lập tức tiến đứng hai bên nàng, cùng thánh nữ đồng loạt tiến lên đón ánh mắt của mọi người.

Nữ nhân này vừa xuất hiện, giống như tiên tử hạ phàm trần, làm cho chúng nam nhân hạ giới bọn họ mở to mắt mà choáng váng.

Quốc yến sau nước này thật sự mang đến cho họ rất nhiều điều thú vị, nhân vật thần bí của các nước đều xuất hiện, làm cho ánh mắt của mọi người bọn họ lập tức không biết nhìn vào đâu.

Đầu tiên Thái tử Lô quốc, cùng với hoàng tôn quý tộc của các nước khác, đã làm bọn họ hoa mắt rồi

“Thánh nữ Thuật quốc bái kiến Thánh hoàng triều bệ hạ!” Hai tay thánh nữ kia hợp thành chữ thập, hướng về chủ tọa của yến hội ngày hôm nay, Cô Nhật Quyết, mà cúi người xuống.

Cô Nhật Quyết neho mắt, bàn tay ngăn lại, ý bảo người bên dưới đều lui xuống cả đi.

“Thánh nữ có thể tới dự Quốc yến sáu nước, thật sự là vinh hạnh của Thánh Hoàng triều! Ban thưởng một ly rượu ngon”

“Tạ ơn Thánh hoàng triều bệ hạ” Thánh nữ kia vừa mới ngồi xuống lại đứng dậy thi lễ cùng Cô Nhật Quyết.

Nữ đồng nhân lấy ly rượu do cung nữ mang đến, chuyển đến trên tay thánh nữ kia.

Thánh nữ nhận lấy ly rượu, đang lúc những người khác mong chờ nàng tháo khăn che mặt xuống, thì rượu kia lại cách khăn che mặt mà chảy vào miệng nàng một cách sạch sẽ, không chút nào ẩm ướt vấy bẩn!

Hành động này làm cho những nam nhân muốn nhìn mặt nàng có chút thất vọng.

“Thánh nữ Thật quốc quả nhiên là người sáng khoái!” Cô Nhật Quyết cũng đang nghi ngờ ly rượu trên tay thánh nữ kia.

Thảm đỏ phía dưới từng nhóm cung nữ ca múa như bay, làm loạn mắt người.

“Bệ hạ quá khen! Nghe tiếng mỹ nhân Thánh hoàng triều còn hơn cả rượu ngon, quả nhiên không sai!” Đôi mắt thánh nữ nhanh chóng đảo qua đoàn ca múa phía dưới, không ngớt lời khen ngợi.

Cô Nhật Quyết cười lớn, “Có thể được thánh nữ Thuật quốc khích lệ, thật sự là may mắn của chúng ta! Trăm kính thánh nữ thêm một chén!” Vừa nói, vừa đưa ly rượu về phía thanh nữ.

Thánh nữ cũng cười cười nâng chén, động tác vừa khởi, tiếng chuông lại vang lên.

Vào lúc thánh nữ vừa yên lặng, thì lập tức có rất nhiều ánh mắt hướng tới phía nàng.

Nghe nói Vu thuật của thánh nữ rất cao, lòng của mọi người ở đây đều rất hiếu kỳ.

Hoàng hậu Thủy Thu Tích ngồi bên cạnh Cô Nhật Quyết, đem từng động tác của Thánh nữ thu hết vào mắt, xuyên qua ly rượu kia mà quan sát nữ nhân đang che mặt này, không khỏi nhu mày.

“Hình như bốn cung đã từng gặp thánh nữ ở đâu rồi!” Thủy Thu Tích đột nhiên nói ra một câu.

Thánh nữ Thuật quốc không nhanh không chậm để ly rượu xuống, nhìn thẳng vào mắt hoàng hậu phía trên, tràn đầy vui vẻ.

“Ngà? Vậy không biết hoàng hậu đã gặp bốn tọa ở nơi nào, bốn tọa chưa bao giờ rời khỏi Thuật quốc!”

Lời nói vừa xong, Thủy Thu Tích lại cau mày, một lần nữa lặng lẽ quan sát thánh nữ Thuật quốc, nữ nhân này làm cho người ta có cảm giác không giống nhau, luôn có một loại cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng nàng, cho nên nàng mới hỏi thử một lần. Không ngờ thánh nữ Thuật quốc lại bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ nàng đã làm rồi?

“Có thể Bồn cung nhận nhầm người rồi, bồn cung kính thánh nữ một chén!” hoàng hậu nâng chén cười híp mắt.

Thánh nữ Thuật quốc bình tĩnh, trong đôi mắt kia lại thoáng qua dị quang, ngẩng đầu lên, uống cạn ly rượu.

Đám người phía dưới nói chuyện với nhau thật vui, rung động lúc thánh nữ Thuật quốc vừa đến cũng đã phai đi.

Lần này người sáu nước bọn họ đến đây đều là người trọng yếu, thánh nữ Thuật quốc này cũng không phải là người trọng yếu gì, huống hồ chỉ, thánh nữ Thuật quốc tuy xinh đẹp thần bí, nhưng tuổi tác của nàng cũng không người nào biết được, cho nên ánh mắt của các nam nhân cũng không nhìn theo nàng nữa, mà thả chuyển tâm ý vào người trong tim của mình.

Thái tử Lô quốc cùng Cô Độc Hồng hai người thường thường bị đông đảo những nữ nhân lớn mật vây quanh, thật như hai người họ đang chọn lựa thái tử phi, nên người này lại sợ người khác đoạt được.

Thái tử Lô quốc ngoài mặt ôn nhu nhưng nội tâm lại vô cùng phức tạp, lúc này đối với bọn nữ tử đang lấy lòng, đương nhiên, hắn chỉ lấy lễ để đối đãi. Đôi mắt hoa đào tràn đầy nhu tình nhìn quanh, làm cho những nữ nhân người người đều xấu hổ, đỏ mặt quay qua hướng khác.

Thật là rục rờ như mặt trời a!

Mà Cô Độc Hồng thì toàn thân khí lạnh đang ngồi một mình, mặc dù tầng tầng lớp lớp nữ nhân giương mắt nhìn qua hắn, nhưng chỉ một ánh mắt hắn cũng không thêm nhìn người ta một cái. Nhưng coi như nếu hắn có nhìn, thì với ánh mắt lạnh lẽo của hắn cũng đã dọa cho người ta chạy thật xa rồi, còn ai dám để ý tới.

Mặc dù vậy, nhưng Thái tử Lô quốc và Cô Độc Hồng ngồi gần nhau nhất, nên những nữ nhân kia khi nhìn đến Thái tử Lô Quốc liền không tự chủ được mà quét về phía hắn. Cho nên, những cô gái này mặc dù bị ngăn trở bởi sự lạnh lẽo của hắn, nhưng vì gương mặt tuấn mỹ này của Cô Độc Hồng nên không ít nữ nhân âm thầm ngưỡng mộ.

Trong lúc này đang có sứ thần các nước đến đây, nên phần lớn cũng lấy người trẻ tuổi đồng lứa làm chủ. Nếu nói là kết giao, thì dĩ nhiên, những nam thanh nữ tú chưa lập gia đình sẽ lóe sáng nhất, có thể nói, yến hội này được mở ra đặc biệt dành cho các hoàng tử công chúa có địa vị cùng với đích nữ trưởng nam của các quan lại. Bất kể là ai, người cũng sẽ có cơ hội trình diễn trên sân biểu diễn của người, nhằm đạt được tâm của người mà người yêu.

Còn có các bậc phụ mẫu tự mình quan sát chọn lựa hiền tể cùng con dâu, trong đó chắc chắn có Vân Phi.

Chỉ cần Vân Phi nhìn trúng nữ nhân nào đó, rồi hướng đến Cô Nhật Quyết xin ban hôn, nhất định sẽ thành công. Cho nên, Vân Thiên đang loay càng bị Vân Phi làm cho thêm loạn.

“Này, chẳng lẽ chúng ta cứ một mực ngồi ở đây chờ bọn họ ăn xong, rồi trở tay không kịp sao?” Vân Thiên hiện giờ nhận ra mình đang ngồi trong lòng Cô Độc Úy, nhưng sắc mặt cũng không dỗi, nàng không hiểu vì sao Cô Độc Úy còn phải chờ đợi. Nếu như phụ thân nàng nhìn lâu một chút rồi nắm bắt cơ hội, thì đến lúc đó nàng phải làm sao giao phó hôn sự này với mẫu thân đây.

Tương đối hiểu được ý tứ của Vân Thiên, nên Cô Độc Úy càng cười sung sướng, bộ dạng lúc này của Vân Thiên đã chứng minh suy đoán của hắn là đúng. Vân Thiên đang căn nhắc hắn, có nghĩa là nàng cũng không thích nữ nhân.

Nếu như Vân Thiên biết được suy nghĩ trong lòng Cô Độc Úy lúc này, có lẽ nàng sẽ tức giận đến mức không nói thành lời.

“Người đừng cười nữa...” Vân Thiên có chút không vui nên đẩy hắn một cái, bởi vì vừa rồi nàng mới nhìn thấy ánh mắt của Vân Phi lại liếc loạn, nên tâm của nàng bây giờ càng nhảy loạn.

“Nếu Thiên nhi đã không ngồi yên được nữa thì cứ tùy ý người đi! Chúng ta đi thôi” Vừa dứt lời hắn liền tự nhiên nắm lấy tay Vân Thiên đi ra.

Vân Thiên rút tay lại, liếc hắn một cái, nàng bình thường bỏ qua hắn chiếm tiện nghi của nàng trong lời nói, nhưng không có nghĩa là ngay cả cử chỉ này mà nàng cũng bỏ qua, “Người đừng quên, ta cũng là nam nhân.” Nơi này coi như nam nữ yêu nhau cũng sẽ không xuất hiện cùng nhau với cử chỉ thân mật này, huống chi trước mặt thế nhân, bọn họ đều là nam tử.

Ánh mắt Cô Độc Úy tối sầm lại, có chút thất vọng.

Nếu có người hỏi thiên hạ này ai là người đẹp nhất, thì sẽ có người trả lời đó là Vân công tử của Thánh hoàng triều.

Đang lúc này, nhóm nữ nhân từng gặp qua Vân công tử đang ríu rít cùng nhau nghị luận.

“Mới vừa rồi, ta đã chính mắt thấy thiên hạ đệ nhất mỹ nhân...” Ngay sau đó chính là tiếng sóng bàn tán.

Vừa nghe đến cái từ nhảy cảm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, lập tức có nhiều người qua tới góp lời, cùng nữ nhân mạnh miệng vừa rồi hỏi tới hỏi lui thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là như thế nào

Nghe được tiếng nghị luận của bọn nữ nhân phía dưới, Vân Phi có chút đắc ý vuốt cằm, con trai hắn xuất sắc như vậy, sợ là không có nữ nhân nào mà không động tâm. Nhưng như thế tâm của hắn liền thanh tĩnh hơn nhiều, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Trên xe ngựa, bức rèm vừa được vén lên, hoa y vừa rơi xuống.

Ngũ quan tuần mỹ như tạc, trong vẻ tà mỹ lại mang nét ôn nhu. Trên người tản mát ra khí chất có chút phức tạp, các loại khí chất pha trộn lẫn nhau, ôn nhu cùng tuần mỹ, linh hoạt cùng tuần tú. Người vừa đứng trên thảm, liền phát ra một loại khí chất vương giả uy chấn thiên hạ, gương mặt tà mị nhếch môi cười nhẹ, trong phút chốc đã câu hồn đoạt phách người nhìn. Người xuất sắc như thế vừa xuất hiện, lại mang đến một trận im lặng.

Cô Nhật Quyết thật không nghĩ tới con trai hắn lại lớn mật như thế, dám cả gan tới tham gia yến hội hôm nay, tâm tư hắn đột nhiên tràn ra một cảm giác vui vẻ, đây mới chính là con trai Cô Nhật Quyết hắn.

Trải qua một đêm quyền chiến, bọn họ tự cho rằng Cô Độc Úy sẽ vội vã chuẩn bị nhân mã ứng đối hoặc khuếch trương thực lực của mình, nhưng hôm nay hắn lại cứ như thế xuất hiện.

Đang lúc này tâm tư mỗi người bọn họ đều khác nhau

“Đó không phải là Nhị hoàng tử Thánh Hoàng triều sao!”

“Nhìn bộ dạng kia đi, thật là hoàn mỹ!”

“Quả nhiên bộ dáng thật tuần mỹ, người như vậy, ta không cầu làm thê, chỉ cần làm thiếp cho chàng ta cũng nguyện ý!”

“Hai người con trai của hoàng đế Thánh hoàng triều đúng là cực phẩm nhân gian, hai người đều làm mê hoặc lòng người! Nếu ta có thể được gả cho một trong hai người, ta liền mãn nguyện!”

“.....”

Trong tiếng đàm luận của bọn nữ nhân, có một người sắc mặt cứng ngắt, chẳng qua là không ai chú ý tới.

Ngay sau khi Cô Độc Úy xuất hiện, chính là lúc Vân công tử xuất hiện!

Một câu nói vừa ra, vài giây sau liền được thực hiện.

Cô Độc Úy nhìn về động tác sừng sốt của mọi người, hắn cũng không để ý đến, chẳng qua là quay đầu về phía xe ngựa đợi chờ.

Một đôi giày trắng xuyên qua rèm mà bước xuống, tựa hồ như đã ý thức được điều gì đó, tất cả mọi người đều mở to mắt mong chờ.

Vừa thấy đôi giày này, sắc mặt Vân Phi liền tối sầm.

Có một số người, có khí chất trời sinh tự nhiên, không cách nào làm phai mờ được, chỉ cần vừa xuất hiện trước mặt người khác, sẽ trở thành tiêu điểm của bọn họ, mà Vân Thiên, chính là như vậy.

Mặt nạ trắng tinh xảo, cũng không cách nào che giấu đi khí chất thanh khiết cùng cảm giác thần bí của nàng, thân kia mảnh khảnh như một nữ nhân, lại tản ra một loại ánh sáng thần thánh, ánh sáng nhu hòa đó làm cho người ta cảm nhận được một lực hút chưa từng thấy, bọn họ chỉ có thể cảm thán đây là một nam tử như thần như tiên trên trời! Bạch y khẽ động, tư thế tiêu sái phiêu dật. Nếu như thường ngày Vân Thiên là một Vân công tử thanh nhã cao quý. Thì bây giờ, trong sự ôn nhã đó lại có một cỗ khí thế bức người.

Cái này, chính là phong thái của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân

Cho dù có mặt nạ, nhưng cũng không cách nào che giấu được nét đẹp kinh người của nàng, mà nhiều hơn nữa chính là, lực hút. Đó là một loại ma lực tản mát một cách tự nhiên.

Mà hai người này vừa xuất hiện, rõ ràng là hai tên nam tử, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác hòa hợp, phảng phất như hai người bọn họ chính là trời sinh một cặp.

Một chính một tà.

Chuyện đoạn tụ của bọn họ chỉ truyền ra ở Thánh hoàng triều, người ở nước khác rất ít nghe nói đến điều này. Coi như nếu có nghe nói, thì họ cũng chỉ cười một tiếng mà cho qua.

Lúc này hai người cùng nhau xuất hiện làm Vân Phi rất tức giận, hắn hết sức đè nén không để huyết dịch trong người mình phun ra ngoài.

“Hoàng thượng, điều này...” Vân Phi quay đầu nhìn vào đáy mắt lạnh lẽo của Cô Nhật Quyết.

Cô Nhật Quyết đưa tay, ý bảo hắn không cần nhiều lời.



Nếu như bọn họ có can đảm xuất hiện, chính là đoán chắc Cô Nhật Quyết sẽ không ra tay. Mà Cô Nhật Quyết này cũng coi như người giữ chữ tín, ở chỗ này, chắc sẽ không hạ thủ con trai hần.

Nhìn đôi người tuyệt thế phía trước, Cô Nhật Quyết khẽ cau môi, không thể hiện ý tứ gì.

Thủy Thu Tích nhíu mày, cũng không biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì, chẳng qua là nhìn về hướng hai người bọn họ ở phía xa xa đang đi tới.

Nhìn hai người này đi vào giữa, chúng cô nương hô hấp đình trệ, ngay cả nam tử cũng không nhịn được mà liên tục hít hơi.

Không người nào có thể kháng cự được người xinh đẹp như vậy, đây chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, có thể trong tình huống này mà gặp được nhân vật số một, lòng người ai cũng kích động, làm cho yện hội lại tăng thêm một tầng màu sắc xinh đẹp.

Vân Thiên cùng Cô Độc Úy xuất hiện, ngay cả ca vũ tung bừng tại trung tâm cũng lập tức dừng lại, vũ cơ theo ánh mắt mọi người nhìn lại, chỉ cảm thấy thời gian lập tức dừng lại. Loại phản ứng này làm Vân Thiên đành phải cười khò, nàng nghĩ chỉ cần lặng lẽ đi vào, nhưng nào ngờ xảy ra tình trạng này. Nếu như bây giờ nàng bước lên đầu bọn họ để đi, thì sợ là bọn họ cũng sẽ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào lòng bàn chân nàng.

Trong thiên hạ này, người có thể quang minh chính đại đeo mặt nạ mà ra mặt hoàng đế của một nước, sợ là chỉ có một mình Vân Thiên.

Hai người từ xa hướng về phía Cô Nhật Quyết và Thủy Thu Tích hành lễ, trong tức khắc, bốn người đối mắt với nhau, mà mỗi người họ đều mang theo một tâm tình phức tạp khó hiểu.

Lơ đãng nhìn qua thánh nữ Thuật quốc đang ngồi phía bên trái, lúc này ngồi trong xe ngựa không thấy rõ thánh nữ này, nhưng lúc này đây cùng vị thánh nữ này nhìn nhau, Vân Thiên không tránh khỏi có chút ngẩn người.

Không chờ thánh nữ kia mở miệng, Vân Thiên liền chấp tay trước mặt nàng vui vẻ nói, “Từ lâu đã được nghe đại danh thánh nữ Thuật quốc, nhưng hôm nay mới được diện kiến, quả nhiên không tầm thường!” Đặc biệt là đôi mắt kia, tựa hồ như có thể nhìn thấu người đối diện. Nghe nói người luyện vu thuật, có khả năng xuyên qua bất kỳ vật gì để nhìn thẳng vào tâm tư người khác, còn vấn đề thật hay giả vẫn còn chưa được chứng minh.

Lời đồn đãi rớt cuộc sẽ là như thế nào, con người mặc ngọc nhân nhạ của Vân Thiên nhắc lên, nhìn thẳng vào mắt của nàng

“Nghe nói thiên hạ đệ nhất mỹ nhân làm cho người ta hồn xiêu phách lạc, quả thật không sai! Ta hôm nay có thể thấy được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ở đây, bốn tọa đã thỏa mãn rồi!” Vừa nói, nàng vừa hướng ly rượu về phía Vân Thiên rồi uống cạn một hơi.

Ánh mắt Vân Thiên chột lóe, môi khẽ cười vui vẻ!

“Được mỹ nhân kính rượu, chẳng lẽ tại hạ lại thất lễ mà không hoàn rượu lại người!” Vừa nói, nàng cũng không hề để ý đến âm thanh bàn tán xôn xao xung quanh, trực tiếp đi đến trước mặt thánh nữ Thuật quốc.

Thánh nữ Thuật quốc khẽ chau mày, nụ cười trên mặt cũng không hề tắt.

Vân Thiên nhìn chăm chăm vào thánh nữ, mang theo ý nghiên cứu.

Nàng cứ như vậy mà nhìn thánh nữ Thuật quốc, làm tất cả mọi người ở đây đều suy đoán có phải Vân Thiên coi trọng thánh nữ Thuật quốc này hay không, nếu không thì vì sao lại nhìn chăm chăm vào người ta không buông như vậy?

Tiểu đồng tử ở hai bên thánh nữ một mực thấy nàng nhìn thẳng vào thánh nữ của bọn họ, thì không khỏi trợn mắt.

Chờ cung nữ cầm ly rượu đưa tới, nàng hướng ngay về phía thánh nữ một hơi uống cạn.

“Không hổ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân...” Thánh nữ nheo mắt cười.

“Thánh nữ quá khen, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân chẳng qua là tục xưng do thế nhân vì ta mà đặt bừa thôi, thánh nữ chỉ cần gọi ta Thiên là được!” Bờ môi bên dưới mặt nạ đột nhiên nhẹ nhàng hé mở, lộ ra nụ cười tà mị

Thánh nữ Thuật quốc trở nên sững sờ.

Trong lúc thánh nữ Thuật quốc đang ngẩn người, Vân Thiên cùng Cô Độc Úy đã vòng qua nàng đi xuống, tìm đến vị trí Vân Phi.

Mọi ánh mắt đều theo chân hai người mà di động theo, quả nhiên ai cũng muốn xuyên qua cái mặt nạ kia mà nhìn rõ gương mặt của nàng.

Vừa hay bên cạnh Vân Phi lại còn mấy chỗ trống, Vân Thiên cùng Cô Độc Úy liền ngồi sau lưng Vân Phi.

Cô Nhật Quyết ngẩn tay lại, nói vài câu, tràng diện lập tức có chút tĩnh mịch.

“Phụ thân, người lại đang tính chuyện gì vậy?” Vân Thiên vừa ngồi xuống, vội nghiêng người về phía trước, nhỏ giọng nói vào tai Vân Phi.

Vân Phi từ lúc hai người bọn họ bước song song đi vào, sắc mặt đã chuyển lúc trắng lúc đen, lúc nàng càng như dầu thêm vào lửa, “Để cho nghịch tử nhà ngươi không còn cách nào gây chuyện nữa”

Nghịch tử ?

Vân Thiên vuốt vuốt mũi, vô tội quay đầu liếc nhìn Cô Độc Úy ngồi bên cạnh.

Người ngồi bên cạnh nhìn cũng chẳng khác hơn bao nhiêu, vừa quay đầu nhìn lại, liền thấy gương mặt hấn cũng đen như mặt của phụ thân nàng.

Cái này, là như thế nào vậy?

Cô Độc Úy mặt đen lại không để ý tới mình, phụ thân thì lại nói mình là nghịch tử, Vân Thiên thật muốn học máu ngay tại chỗ.

Cái này, cũng là hiểu lầm lớn đây.

Vân Thiên bất đắc dĩ ngồi đó, con người không nhìn được mà nhìn về phía thánh nữ bên dưới hoàng đế, mà thánh nữ kia cũng vừa vặn đúng lúc nhìn lại, tầm mắt hai người nhất thời đụng nhau.

Đột nhiên bên dưới lòng bàn tay nàng lại truyền tới một hơi ấm, Vân Thiên thu hồi tầm mắt, nhìn về phía bên này, lại đụng phải con người đen sẫm không thấy đáy.

“Không cho người cứ nhìn chăm chăm vào nữ nhân khác...”

Vân Thiên nhẹ nhàng cười một tiếng, như bức tranh sống động giữa ban ngày, làm bọn nữ tử đối diện đỏ mặt, tim đập loạn nhịp

Đến giờ nàng mới biết, hơi ấm này là của nam tử ngồi bên cạnh mình

Vân Thiên trở tay nắm lấy tay hấn, mắt nhìn chăm chăm về phía ca vũ ở trung tâm, nhưng cho dù các nàng múa giỏi tới đâu chẳng nữa, cũng không thể chống lại được nụ cười của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân

“Thưa hoàng thượng, Tây Lâu Thiên nguyện dâng một khúc vũ đến thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử!” Đột nhiên, một nữ nhân đi ra từ phía sau lưng Thái tử Lô Quốc, cúi người hành lễ với Cô Nhật Quyết.

Cô Nhật Quyết ngẩn người, gương mặt cứng rắn che giấu tà ý.

“Tốt lắm! Được công chúa Lô Quốc hiến một khúc vũ, thật là vinh hạnh!” Theo bàn tay hấn ngăn lại, vũ cơ lập tức lui ra ngoài.

Bây giờ chính là cơ hội để nam thanh nữ tú vì người trong mộng mà biểu hiện, Tây Lâu Thiên được coi như người mở đầu.

Tiết mục vừa mở màn, lại vì Vân Thiên, chúng nữ nhân nhất thời nhìn nhau, tiếc nuối vì đã lỡ mất cơ hội.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này là người ít khi ra khỏi cửa, hiện giờ đứng lúc đứng trước mặt nhiều người như vậy, nên những nữ nhân ái mộ đương nhiên cố gắng lộ ra mọi mặt xuất sắc của mình để lấy được một tiếng cười của Vân công tử.

Tây Lâu Thiên quý vì nàng là công chúa Lô Quốc, lại dám vượt ra khỏi tầm mắt của huynh trưởng Tây Lâu Mạch, một nữ nhân mà trước mặt mọi người lại tỏ lộ tâm ý với một nam tử xa lạ. Sắc mặt Tây Lâu Mạch trở nên âm trầm đáng sợ, nếu muội muội của hấn chọn người khác, có lẽ, hấn sẽ không biểu hiện như vậy, nhưng bây giờ, đối phương là Vân Thiên nên hấn không thể không để ý tới.

Vân Thiên có chút run run nhìn cô nương xinh đẹp trước mặt, nhất thời nàng có ảo giác, chính nàng đã trở thành một nam nhân thật thụ, giờ phút này đang được một nữ nhân xinh đẹp trước mặt mọi người hiến vũ tỏ lộ tâm tình.

Công chúa Lô quốc không thể coi là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng là trang quốc sắc thiên hương

Nữ nhân dám đứng ra biểu lộ tình yêu của chính mình, có thể thấy được nữ nhân này tâm lòng chính trực thoải mái, thích thì liền nói là thích, người không nói ra thì đối phương làm sao biết người tâm tâm niệm niệm hấn. Nếu công chúa Lô quốc tỏ lộ tâm tình với người khác không phải mình, thì có lẽ Vân Thiên sẽ ba tay bốn chân mà khen tốt.

Nhìn sắc mặt xinh đẹp bình tĩnh của nữ nhân nhìn thẳng vào mình, Vân Thiên thân nhiên ứng phó, không để ý tới sắc mặt đen lại càng đen của Cô Độc Úy bên cạnh, nàng đứng dậy từ phía sau lưng Vân Phi, “Có thể được công chúa Lô quốc để ý, là vinh hạnh của Thiên!” nàng ôn hòa nở nụ cười.

Nụ cười của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nhiếp hồn người, nụ cười này làm cho Tây Lâu Thiên sửng sốt cả người

Một hồi lâu sau, Tây Lâu Thiên mới hoàn hồn, nhovn miệng cười. Tiếp đến, chỉ thấy nàng lắc chiếc eo nhỏ nhắn mà nhẹ nhàng bước từng bước đi về phía trước, khẽ lắc cổ tay áo trắng bằng lụa mỏng, đầu đội ngọc long phượng sai. Nét đẹp còn hơn hoa, miệng ngậm nhành liễu như phượng hoàng ngậm ngọc, một cái nhíu mày, một tiếng cười làm thành bức tranh tuyệt mỹ.

Đúng lúc nàng hướng Vân Thiên cười khanh khách, rồi động vũ.

Nhạc trời lên.

Vũ điệu của Lô quốc thật đặc biệt, không người nào có thể kháng cự được sức hút của vũ điệu này.

Vân Thiên thì cứ đứng như vậy mà mỉm cười

Tại Thánh hoàng triều này, chỉ cần nữ tử vì nam nhân mà mình yêu dâng lên một vũ khúc đặc biệt, mà nam nhân kia, chỉ cần lẳng lặng nhìn thẳng vào nữ tử đang múa, sẽ được xem như đang tán thưởng nàng. Cho nên, để tỏ thành ý của mình, Vân Thiên cũng không ngồi xuống, mà thoải mái đứng quan sát nàng ta với anh mắt chăm chú.

Trong lòng Tây Lâu Thiên vô cùng mừng rỡ, vũ điệu càng lúc càng dùng lực.

Tiếng đàn chậm rãi vang lên, nàng đầu tiên nhảy theo từng bước chậm rãi, thân thể như liễu đung đưa trước gió, lúc này, tay Tây Lâu Thiên hướng lên trên, ném một dây lụa trắng vào không trung, hiển nhiên là dây lụa này đã được cất giấu trong ống tay áo từ trước. Dây lụa trôi bồng bềnh rồi theo tiết tấu mà chậm rãi rơi xuống. Tây Lâu Thiên lộ ra cổ tay mảnh khảnh trắng muốt, người từ từ đứng lên, vũ động theo tiếng đàn. Mái tóc dài từ từ vung lên mang đến cho mọi người cảm giác đắm chìm trong dây tóc đen đỏ, nàng nhảy, hai tay bắt được vạt áo, thân thể xoay tròn, nàng từ từ mặc áo vào người, vũ điệu này hết thảy đều do sức ứng phó của bản thân nàng, ống tay áo dài chậm rãi văng ra ngoài, xoay một vòng tròn, sau đó xoay đến ghé bên cạnh.

Một điệu múa này, phảng phất như đưa Vân Thiên trở về mười năm trước, nàng từng nhớ, nữ nhân kia cũng múa điệu múa như vậy.

Tận trong đáy lòng nàng, người duy nhất trên thế gian có thể múa điệu vũ này chỉ là nữ nhân kia.

Vân Thiên cũng nhớ rõ, mỗi lần nàng ta múa là mỗi lần nàng ngắm nhìn mê mẩn.

Đột nhiên, dây lụa mang theo từng cánh hoa hồng, hương hoa thấm vào tận tâm can người xem, theo gió vũ động, xoay tròn, hai tay Tây Lâu Thiên nắm dây lụa, ném nhẹ một đầu dây lụa vào không trung, sau đó, từng cánh hoa hồng như mưa nhẹ nhàng bay xuống, trong cơn mưa hoa hồng đó, nàng lại tiếp tục xoay tròn thêm mấy vòng, ống tay áo tung bay, quần dài tung bay, mái tóc tiêu sái, tiếp theo từng chuỗi tư thế tinh mỹ được bày ra, trăm cái trên tóc đụng vào nhau vang lên tiếng thanh thúy, nàng nhảy lên không trung, ống tay phiêu động, đem dây lụa ném lên không trung lần nữa.

Tiếp theo, thị nữ bên người nàng ném ra một cây quạt tinh xảo, quạt xoay tròn vài vòng, vừa đúng lúc dây lụa rơi xuống cùng quạt quện vào nhau, sau đó hai tay nàng đón lấy, tư thế tươi đẹp vô cùng, lúc này, hai chân chéo nhau, hai tay múa thêm vài cái, bày ra một tư thế kết thúc động tác, nhạc ngưng hẳn, sắc mặt không có nét gì biến đổi, vẫn trắng nõn như cũ, cũng không có thở gấp mà hô hấp vẫn đều đặn, trên gương mặt hoàn mỹ là lúm đồng tiền sâu hoắm, trên mái tóc còn vương lại một ít cánh hoa hồng nhạt, lúc này hoa hồng mới bay xuống như mưa.

Vũ ngừng, người si

Cô Độc Úy ngồi ở một bên, một mực nhìn vào nét mặt của Vân Thiên, không khỏi vươn tay kéo nàng một cái.

Tay bị người kéo nên Vân Thiên hỏi thần lại

“Ba ba ba ……”

Tiếng vỗ tay của nàng nhẹ nhàng vang lên. Ngay sau đó là một trận vỗ tay như sấm. Tây Lâu Thiên hướng về phía Vân Thiên, duyên dáng khụy người xuống.

Có thể lấy được tiếng vỗ tay tán thưởng của Vân công tử, xem như Tây Lâu Thiên đã thành công.

Nếu nhìn kỹ tay Vân Thiên lúc này, có thể thấy được ngón tay nàng đang kẹp một cánh hoa, gương mặt xinh đẹp của Tây Lâu Thiên đỏ lên, che mặt then thùng mà lui xuống.

“Tốt! Tốt! Tốt!” Cô Nhật Quyết liên tục kêu tốt.

Kế tiếp là nữ nhân hoàng tộc các nước nối tiếp nhau mà hiến vũ hiến khúc, mười tám món vũ nghệ đều lấy ra.

Tràng diện trong tức khắc bị nháo khỏi, bùng bùng khí thế

Nhưng Tây Lâu Thiên vừa rồi đã hiến một vũ điệu hết sức hoàn mỹ nên không một người nào dám khiêu chiến với nàng nữa, chỉ đành phải đánh mắt cơ hội hiến nghệ trước mặt thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mà là đôi thành hiến tặng cho đại yến này.

Ngồi sau lưng Tây Lâu Mạch, Tây Lâu Thiên len lén nhìn về hướng Vân Thiên, hai gò má tự nhiên hồng hồng.

Tựa như cảm thụ được tầm mắt nóng rực của người kia, Vân Thiên theo đó mà nhìn lại.

Tây Lâu Thiên thấy Vân Thiên nhìn lại, vô cùng xấu hổ nhưng cũng không thể trốn đi chỗ khác được.

Vân Thiên nhẹ nhàng cười với nàng một cái.

“Oanh” Cô nương khuê các da mặt mòng, làm sao có thể chịu đựng được nụ cười này của nàng.

Tây Lâu Thiên chỉ cảm thấy đầu mình vô cùng loạn, mơ mơ hồ hồ, như sắp ngất.

“Ngươi an phận một chút cho ta, chuyện mới vừa rồi ta cũng không tính với ngươi, sau này, tốt nhất ngươi nên cách xa hần một chút...” Tây Lâu Mạch đen mặt, lại hướng về phía sau lưng nói với Tây Lâu Thiên.

Tây Lâu Thiên sững sốt, người ca ca này của nàng luôn luôn có vẻ mặt ôn hòa, lúc bình thường luôn đối với muội muội là nàng vô cùng nhu hòa. Nhưng giờ phút này, nàng lại cảm thấy Tây Lâu Mạch như đang ngồi trên đồng thuốc nổ, tùy thời điểm có thể bốc cháy.

“Hoàng huynh? Ngươi, ngươi làm sao vậy?”

“Lời ta vừa nói, ngươi có nghe không hả?” Âm thanh kéo dài, Tây Lâu Thiên theo bản năng gật đầu một cái,

Biểu hiện của Tây Lâu Mạch như vậy là đáng sợ nhất, người hiểu rõ hần sẽ biết, tâm tình của hần giờ khắc này là vô cùng, vô cùng không tốt.

“Thiên nhi, bây giờ ta rất hối hận!” Cô Độc Úy cười khổ.

Vân Thiên cảm thấy kỳ lạ xoay đầu lại, “Nga? Úy ca ca cũng biết hối hận à?”

“Toàn bộ tâm tư của ngươi đều đặt hết trên người nữ nhân đó, Úy ca ca của ngươi là ta cũng không lấy được một chút nào hết, aiz! Thật là thất sách mà!” Cô Độc Úy bắt đầu đi lắc đầu phiền não.

Vân Thiên chỉ cảm thấy giờ phút này hần hết sức buồn cười, nét vui vẻ trên mặt cũng không hề giảm, “Chẳng lẽ Úy ca không cảm thấy công chúa Lô quốc múa rất đẹp hay sao!” Nam nhân nào mà không thích xem mỹ nữ.

Cô Độc Úy đột nhiên nghiêm túc nhìn vào mắt Vân Thiên, “Thiên nhi, từ khi nào mà ngươi lại biến thành hoa hoa công tử rồi? Đầu tiên là nhìn chăm chăm vào thánh nữ Thuật quốc, sau lại nhìn công chúa Lô Quốc đến ngăn ngõ...”

Khóe miệng Vân Thiên giật giật.

Nhìn chăm chăm?

Nhìn ngõ ngăn?

Từ khi nào mà nàng lại hợp với hai từ này vậy?

“Ho khan! Đó là vì vóc dáng của các nàng đều đẹp, mà người nào lại không có lòng yêu thích cái đẹp!”

“Vậy ta thì sao? Úy ca ca của ngươi không đẹp sao?”

“Hừm! Ngươi rất đẹp mắt, nhưng là...”

“Vậy sao Thiên nhi không dùng ánh mắt như vậy mà nhìn ta?” lời nói có sự ủy khuất ở đâu đó.

Vân Thiên có chút ngẩn ngơ, ngón tay đặt bên mép nhẹ nhàng ho khan một cái.

Nhìn hần như vậy?

“Cái đó...Úy ca ca, vấn đề đó chúng ta cứ để qua một bên trước có được không, sau này ta sẽ thảo luận tiếp! Ngươi cũng đừng quên bây giờ là quốc yến sáu nước...”

Cô Độc Úy cười tà mị, rất hợp ý gật đầu.

Đầu tiên, Vân Phi thấy con trai mình nhìn chăm chăm vào thánh nữ Thuật quốc, sau là lấy được tình cảm của công chúa Lô quốc, trong lòng thật hài lòng! Nhưng sau, nghe được cuộc đối thoại đơn giản này của hai người phía sau lưng mà hần giận đến nổi cái mạng già này chút nữa liền đứt.

Chuyện như vậy, là lỗi của ai.

Đột nhiên ánh mắt Vân Thiên thoáng một cái, cúi đầu nói nhỏ bên tai Cô Độc Úy, “Bỏ tay ra...”

Cô Độc Úy giật mình, nhìn nàng với thâm ý khác, “Cần ta giúp gì sao?”

Người da mặt dày, nghe được lời này cũng sẽ đỏ mặt, Vân Thiên mất tự nhiên liếc hần, “Chuyện như vậy không cần ngươi giúp, đa tạ hảo tâm của Nhị hoàng tử” Nói xong liền lạng lẽ lui thân thể về phía sau.

Tuy nói là lạng lẽ, nhưng mỗi cử chỉ động tác của nàng đều bị rất nhiều người nhìn chăm chăm.

Một khắc sau khi Thuật quốc rời chỗ ngồi, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử cũng rời khỏi chỗ, việc này có liên hệ gì không?

Vân Thiên chuyển qua núi giả, thông qua tầng tầng hoa cỏ, liền thấy một cô nương đang đi chậm rãi

Một bước vừa chuyển, làm động tới chuông bạc đính trên quần áo, va chạm vang lên đinh đinh đinh.

Âm thanh thanh thúy dễ nghe! Phảng phất như đây là âm thanh duy nhất trên thế gian này.

Có lẽ cảm thấy có người đi theo phía sau, hoặc đây chỉ là do nàng cố ý, linh đang chỉ phát lên một tiếng, rồi bước chân cũng nhẹ nhàng, đột nhiên nàng ta quay đầu lại, từ phía sau khăn che mặt, ánh mắt nhìn xuyên qua tầng tầng hoa cỏ nhìn về phía bóng trắng.

Vân Thiên từ phía sau thân cây thân nhiên đi ra, ánh mắt phát ra tia sáng kỳ dị, nhìn thánh nữ Thuật quốc đang có chút sợ run trước mặt.

“Thánh nữ cũng là tới đây hóng mát sao!” Vân Thiên nghiêng đầu, vừa nói vừa cười.

Nàng luôn ôn nhã như vậy, nhưng luôn làm cho người ta cảm thấy có một loại công kích vô hình vô dạng.

“Không phải Vân công tử cũng không thể chịu nổi tình trạng ngoài kia như ta sao!” Thánh nữ Thuật quốc nhoèn miệng cười, đúng lúc cử động thân thể, tiếng chuông kia lại khẽ ngân lên.

“Thiên đã từng nói qua thánh nữ rất giống một người hay chưa?” Vân Thiên đột nhiên híp mắt, làm chung quanh bất chợt nổi lên hàn khí.

Không chờ thánh nữ Thuật quốc lên tiếng, một đạo kinh phong bén nhọn lao thẳng tới mặt nàng.

Thân hình thánh nữ Thuật quốc run lên, nhũ mào có chút ứng phó không kịp, linh đang lại vang lên, bóng người lập tức bay lên, như tiên tử đứng trên một cành cây nhìn xuống Vân Thiên.

“Thật không hổ danh Thánh nữ, lại có thể tránh được một chiêu này của Thiên!” Vân Thiên cười nhẹ.

Thánh nữ Thuật quốc nhăn mày, “Vân công tử, ngươi đây là có ý gì? Bỏ tọa tự nhận đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, vì sao ngươi lại tập kích bốn tọa như vậy?”

“Thánh nữ xác định đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt chứ?” Vân Thiên nhanh chóng nhảy lên cành cây, cùng đối diện với thánh nữ.

Nàng thật sự hoài nghi vị thánh nữ đang ở trước mặt này, có một loại cảm giác hết sức quen thuộc len lỏi trong lòng nàng, nàng chỉ muốn xác định xem suy nghĩ của mình có đúng hay không.

“Đây là cách mà Thánh hoàng triều các ngươi đối đãi với khách phương xa tới nước mình hay sao?” Thánh nữ hừ lạnh.

Vân Thiên cười nhưng không nói.

Gương mặt dưới lớp mặt nạ kia vô cùng bình tĩnh, như không có bất kỳ động tĩnh nào.

“Linh ~ ! ”

Đột nhiên thánh nữ chạy như bay tới, rồi vân tự nhanh chóng bay qua tới, như rắn ở thế tấn công. Chỉ thấy Vân Thiên lắc người một cái, tránh thoát bay thẳng lên, cũng lấy thế sấm sét không thể che tai tháo kiếm từ sau lưng, lấy nhu chống cương, chống lại thế đánh mãnh liệt của vân tự, từ phía trước kéo tới, tạo nên một vòng cung ưu nhã trên không trung.

Vân Thiên mượn lực chống lực, kiếm mãnh mẽ rung lên.

“Ba!”

“Linh!”

Hai tiếng đồng loạt vang lên.

Vân tự roẹt một tiếng mà rách ra, thánh nữ Thuật quốc chỉ cảm thấy ngón tay tê rần, nàng thật không nghĩ tới Vân Thiên lại lấy lực công kích như thế, kinh ngạc hơn nữa là khi thánh nữ Thuật quốc phát động công kích lần nữa, mà lần này Vân Thiên cũng không hề yếu thế.

Nhìn thánh nữ Thuật quốc lộ ra thân pháp, Vân Thiên có hơi chán chừ. Nàng cũng không phải là người mà Vân Thiên muốn tìm.

Hồng y nữ tử đêm đó cũng không lộ ra thân pháp gì nhiều, mà chỉ có cường lực mạnh mẽ.

Mà thánh nữ Thuật quốc này rõ ràng là một cô gái mềm mại, công kích tuy mạnh, nhưng rõ ràng cùng hồng y nữ tử kia có điều bất đồng.

Hai người đập nước, xệt ngang qua cành cây, làm hoa rơi loạn trên mặt đất.

Khi rơi xuống, đế giày hoa trắng chạm đất, thân hình cũng lui về sau.

“Linh~”

Là một vận tụ khác khởi động cùng hàng loạt âm thanh vang vọng chói tay.

Vu thuật!

Vân Thiên nhú mày

Thì ra, linh đan được dùng như vậy. Chân khí cuốn cuộn tiến tới ở thế không thể đỡ. Thánh nữ Thuật quốc lượn quanh, biến đổi huyền ảo, vận tụ xuất khỏi tay cùng tiếng linh đan

“Linh linh linh~”

Vân Thiên lượn quanh trên mũi chân, một tay chống đỡ, mũi chân chống đỡ trên linh đan, như ung giương cánh, dưới chân truyền tới từng trận tê dại.

Nhiếp hồn thuật!.

Không cần lợi dụng ngoại vật như thánh nữ Thuật quốc, bản thân Vân Thiên là một thể kháng thuật và con người nàng cũng chính là một loại nhiếp hồn thuật, phát ra một cách tự nhiên.

Cho nên, Vân Thiên may mắn tránh thoát được nhiếp hồn thuật lợi hại của thánh nữ Thuật quốc

“Ba!”

Thân hình Vân Thiên đi xuống đề một cái, chân dẫm chặt trên mặt đất, làm truyền tới từng tiếng vang.

Linh đan vỡ nát, hồn tán

Hai mắt nhìn nhau

“Vu thuật của ngươi không có chút đất dụng võ với Thiên rồi!”

Thánh nữ không buồn mà cười lên, “Không hổ là Vân công tử, ngay cả nhiếp hồn linh đan của bản tọa cũng có thể làm nát! Hôm nay, coi như đã để cho bản tọa đã chứng thực được cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên rồi!”

“Thánh nữ quá khen, mới vừa rồi tại hạ đã có chỗ mạo phạm, mong thánh nữ bỏ qua!” Vân Thiên lập tức cấp cho thánh nữ một đại lễ, nhìn linh đan vỡ vụn trên mặt đất, mang theo ý xin lỗi nói, “Linh đan của thánh nữ, chờ yến hội qua đi, Thiên sẽ cho người tìm đến cho thánh nữ thứ tốt hơn!”

“Chẳng qua là vài cái linh đan mà thôi, nhưng ở đây, bản tọa lại càng muốn biết, vì sao Vân công tử lại công kích ta?” Thánh nữ Thuật quốc ngược lại cũng rất dễ nói chuyện, không hề trách tội Vân Thiên mà chỉ thử dò xét.

Vân Thiên có chút hối lỗi ho khan một cái, “Sự tình là như thế này, buổi tối hai ngày trước, Thiên vô tình bị một hồng y nữ tử công kích, hương thơm trên người ta lại có chút giống thánh nữ, cho nên...”

Ánh mắt thánh nữ có chút lóe lên, nở nụ cười, “Nga! Thì ra là như vậy! Vậy mục đích của Vân công tử là tới thăm dò bản tọa?”

“Mong thánh nữ tha thứ cho sự lỗ mãng của tại hạ!”

“Có gì đâu, coi như bản tọa cùng Vân công tử đang bàn luận võ nghệ vậy!”

Vân Thiên cười một tiếng.

Thánh nữ thuật quốc thu liễm ý cười, “Vân công tử, về sau ngươi đừng cười trước mặt người khác như vậy nữa”

Vân Thiên hơi sùng sốt, hướng về phía thánh nữ nghiêng người, bày ra tư thế mời, rồi hai người cùng nhau sóng vai chậm rãi mà đi.

Một phút không tự chủ được mà nàng đưa tay lên sờ mặt nạ của mình nói, “Chẳng lẽ bộ dạng của ta bây giờ hết sức dọa người sao?” nếu thực sự như vậy thì tốt rồi.

Thánh nữ Thuật quốc đưa cánh tay ngọc ra gỡ nhánh cây trước mặt, bật cười nói, “Xem ra... Vân công tử rất xem thường sức quyến rũ của mình đối với người khác rồi...”

“Thánh nữ đây là đang chê cười Thiên là một người họa quốc ương dân sao!”

Thánh nữ dừng bước, nghiêng người, nghiêm túc nhìn nàng.

“Đúng vậy!”

Thân hình Vân Thiên chợt run lên. Lời đối đáp này rất kiên quyết, rất lưu loát.

Nàng luôn biết rằng dung mạo này của mình như vậy không phải là điều tốt lành gì, quả nhiên là như thế.

Thánh nữ thuật quốc neo mắt, “Vân công tử sinh ra chính là để làm người họa quốc ương dân, dung mạo như vậy, khí chất như vậy, không người nào có thể hạ thấp được nó cả, cho dù ngươi có che đậy bao nhiêu đi nữa, thì cuối cùng cũng có một ngày, cả thiên hạ này sẽ vì khuôn mặt này của ngươi mà loạn cả lên...” Từng chữ từng lời của thánh nữ như đánh thẳng vào lòng nàng.

Thiên hạ này cuối cùng cũng bởi vì gương mặt này của nàng mà loạn sao!!!

Những lời này là từ môi thánh nữ Thuật quốc nói ra, làm tăng thêm vài phần đáng tin. Phảng phất như chỉ cần người này nói như thế nào thì sự việc sẽ xảy ra như thế ấy.

Vân Thiên nâng mắt quang lạnh lùng trong trẻo lên, nhìn về một hướng, “Nếu như, ta nói là nếu như thôi, ta đem gương mặt này hủy đi thì sao?”

Thánh nữ sâu kín thở dài, nàng không phải là thần, nàng làm sao biết được thiên hạ này sẽ diễn biến như thế nào, nàng chỉ có thể suy đoán mà thôi, “Ngươi không cách nào hủy diệt được đâu, cũng như ngươi không thể nào hủy hoại được hình ảnh của ngươi ở trong lòng người khác...” cho nên, chỉ là phí công thôi, nên thuận theo tự nhiên mà hành xử thôi.

Mệnh, không thể cưỡng. Mọi chuyện đều đã định.

Ở chỗ cụm hoa, một thân hoa y chậm rãi bắt động.

Thánh nữ Thuật quốc không biểu tình nâng ánh mắt lên, lướt qua người nọ, rồi trở về chỗ ngồi của mình.

Có một số việc, cũng không phải chỉ do thánh nữ nàng nói vài ba lời mà có thể thay đổi được.

Dưới tàng cây, hai người đứng nhìn nhau mà không nói.

“Ngươi đã nghe tất cả sao...”

Gió nhẹ lất phất thổi qua vạt áo của hai người, bạch y thiếu niên nhàn nhã cười, nhàn nhạt hỏi.

Hoa y nam tử không biểu tình gật đầu.

“Cho nên, Cô Độc Hồng ngươi đừng nên do dự nữa, người đứng trước mặt ngươi chính là địch nhân của ngươi, một nam nhân không thể nương tay với địch nhân của mình, giờ kiếm của ngươi lên, hướng nơi này mà đâm xuống!” nàng chỉ về ngực mình mà gật đầu.

Lúc nói lời này, Vân Thiên chỉ mỉm cười.

Gương mặt tuấn mỹ của Cô Độc Hồng cứng đờ, ánh mắt thâm thúy nhìn không ra suy nghĩ của hắn trong giờ phút này.

“Ngươi... ý của ngươi...” hắn có chút khó khăn mở miệng, “Chúng ta là bằng hữu, không phải sao, ngay cả một kiếm ta cũng không thể chỉ vào người, làm sao ta có thể đâm xuống...”

Vân Thiên đỡ mặt nạ của mình, lấy tay ngăn trở tầm mắt của mình.

“Ta không phải bằng hữu của ngươi, ta là một người không rõ dung nhan, bây giờ, chẳng qua là ta đang nhờ ngươi giúp ta chém nó giúp ta, hoặc là phá hủy nó...” nếu không đoạn, nàng chỉ biết kéo dài càng lâu, tâm sẽ càng không thể dứt ra.

Thì ra đau đớn, cũng có thể làm người ta thay đổi.

Vân Thiên này, kéo hắn ra ngoài khi hắn còn đang ở vực sâu, bây giờ lại muốn cho chính hắn, tự tay giết người đã đưa tay kéo mình lên, loại đau khổ này, hắn không thể nào chịu được.

Bởi vì nàng, mà Cô Độc Hồng trở nên mềm mại, nhưng một khi mất đi nàng, hắn nghĩ rằng có lẽ hắn sẽ nổi điên

“Thiên nhi, ngươi biết rất rõ ta không cách nào có thể hạ thủ với ngươi, ngươi có biết không, ta yêu ngươi cũng không thua Cô Độc Úy, cho dù ngươi là nam tử thì sao chứ, yêu cũng chẳng phân biệt nam nữ...”

Yêu chẳng phân biệt nam nữ. Đây chính là lời trong lòng Cô Độc Hồng.

Nghe được lời này, lòng của Vân Thiên đột nhiên co thắt lại.

Nếu như, hai người bọn họ cho tới bây giờ chưa từng gặp nhau, chuyện sẽ không diễn biến thành tình trạng cố chấp như ngày hôm nay.

“Toàn bộ lời nói của nữ nhân kia đều là lừa gạt ngươi, Thiên nhi cũng tin sao?” Hắn trầm mặt nói, đột nhiên hắn cảm thấy mình vô cùng không thích thánh nữ đó xuất hiện ở nơi này.

Nàng quay đầu sang nhìn hán, “Vì sao ngươi biết ta là nam tử mà luôn miệng nói yêu ta? Vì sao chỉ cần ta xuất hiện ở nơi nào, thì nơi đó sẽ có máu chảy? Vì sao Cô Độc Úy bởi vì ta mà phải chịu đựng những thứ đau khổ này, rồi lại mất mát nhiều như vậy? Vì sao ta lại phải đeo mặt nạ này? Bởi vì gương mặt này đúng như lời thánh nữ nói, là họa gây rối loạn thiên hạ”

Cuối cùng, âm thanh của nàng cũng trở nên bình tĩnh, không có bất kỳ gì khởi động, nhưng ai cũng có thể hiểu được, gương mặt này đã ép tới nỗi nàng thờ không nổi.

Nếu như không phải do Cô Độc Úy cố chấp, nếu không phải nàng còn gia đình, có lẽ, nàng nguyện ý sẽ làm một nữ nhân hư hỏng, còn tốt hơn cả ngày đều làm ra bộ dạng vô hại.

Có lẽ, kiếp trước nàng mang sát nghiệp quá nặng, cho nên đời này lão Thiên muốn trừng phạt nàng một lần, cho nàng sở hữu một gương mặt làm loạn thiên hạ, để cho nàng trở thành tội nhân thiên cổ.

Bây giờ nàng mới mười bốn tuổi mà đã như vậy, kế tiếp thì sẽ như thế nào đây?

“Thiên nhi!” Cô Độc Hồng đau lòng đưa cánh tay ra.

“Thiên đa tạ Thái tử điện hạ quan tâm, xin thứ lỗi cho Thiên vô lễ...” hướng về Cô Độc Hồng hành lễ, rồi xoay người vô tình rời đi.

Động tác tay hán trở nên cứng đờ, ánh mắt quét về phía bóng lưng đơn bạc trước mắt, trầm giọng nói, “Nếu là Cô Độc Úy, Thiên nhi có thể đối xử với hán như vậy không?”,... cũng sẽ tuyệt tình mà đẩy hán ra như ngươi đối xử với ta không.

“Hai người các người luôn bất đồng, lòng của ta chỉ có thể chứa được duy nhất một người, nếu như ta có thể dung nạp đến người thứ hai, như vậy, sẽ không phải là thật lòng...” Vân Thiên bước thêm một bước chân, “Thay ta chào hỏi bọn họ, Thiên xin đi ra khỏi cung trước...”

Hán chưa xót nhìn nàng bước từng bước ra khỏi tường cung, tay nắm chặt thành quả đấm.

Mỗi lần đối mặt với Vân Thiên, đều mang lại cho hán một cảm giác rất khó giải thích.

Lạnh lùng cùng chiếm đoạt, quý kẻ cùng âm mưu, những thứ phức tạp luôn hiển hiện ở những người khác, xảy ra như chuyện cơm bữa thường ngày, nhưng cũng không thể nào đeo bám vào người Vân Thiên.

“Ngươi đối với Cô Độc Uy khác thường...” Nét âm lãnh trên gương mặt hán cũng dần dần trở nên nhu hòa, gương mặt tuấn mỹ của Cô Độc Hồng dâng lên một nụ cười, “Không phải ta cũng đối đãi với ngươi khác thường hay sao”

Trong chốc lát, Cô Độc Hồng lại phát hiện mình đối với người kia càng ngày càng quyến luyến.

Tình cảm nồng hậu này làm cho người ta không còn cách nào rút ra khỏi.

Chuyện tình cảm, không ai có lỗi với ai, cho nên, không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến cho Cô Độc Hồng hán lùi bước.

Hán phát tay áo đi trở về vị trí, chẳng qua trong đôi mắt kia, lại có thêm một tầng kiên quyết cùng cứng rắn

Gió không tiếng động thổi qua, làm từng cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống, đẹp nhưng mang theo vẻ thê lương.

Bóng người vừa khuất, một đôi giày nặng nề dẫm đạp lên cánh hoa rơi trên đất, trong mắt tràn đầy lãnh ý.

Ngón tay thon dài xoẹt qua cánh hoa đang rơi xuống, đem cánh hoa bóp nát trên đầu ngón tay. Đôi mắt đen núp dưới hàng lông mi thật dài, không ai có thể thấy rõ được mặt của hán. Người đàn ông này cứ lẳng lặng như vậy mà đứng dưới tàng cây. Đây chính là nơi mà Vân Thiên cùng Cô Độc Hồng vừa đứng.

“Thiên nhi...”

Cuối cùng, nam tử kêu lên một tiếng trầm thấp, ánh mắt tà ác nhìn về phía hư không.

Vân Thiên vòng qua đại môn hậu cung, nhìn bầu trời xanh lam yên tĩnh như mặt hồ, chợt thở phào nhẹ nhõm.

Từ hậu môn Nhã các, nàng lặng lẽ trở về căn phòng của mình, cũng không vén rèm lên, nên căn phòng của nàng không có lấy một tia sáng, mà nàng, cứ như vậy ngồi trong bóng tối.

“Cho dù ngươi có che giấu khá đến đâu hơn nữa, cuối cùng cũng sẽ có một ngày, thiên hạ này sẽ loạn vì gương mặt này của ngươi”

Lời nói này cứ mãi vang vọng bên tai nàng, giống như một đạo bùa đòi mạng, cứ lượn tới lượn lui xung quanh nàng.

Trong bóng tối mơ hồ, bàn tay bạch ngọc đưa ra sau ót.

“Lạc chi!”



Nút thắt được mở ra, tiếng động vang lên, thanh ti rú xuống, mặt nạ tính xảo đã bị nàng tháo xuống

Trong bóng tối kia chỉ nhìn thấy một gương mặt hoàn mỹ, cùng hương thơm nhàn nhạt.

“Tranh!”

Phía dưới bàn chợt lóe lên hàn quang của chủy thủ bị nàng rút ra, trong bóng tối, ánh sáng kia lại hết sức chói mắt.

Ngón tay bạch ngọc nhẹ nhàng vuốt lên thân chủy thủ.

“Ta đem gương mặt này hủy đi thì sao?”

“Người sẽ không cách nào hủy được, cũng như người không cách nào có thể hủy đi hình ảnh của người trong lòng người khác...”

Thật đúng không có cách nào hủy đi sao...

Trong bóng tối, môi nàng nhẹ nhàng cong lên, mang theo ý châm chọc.

“Không cách nào hủy đi, hay nói để chính ta tới hủy đi tất cả mọi người, hay là muốn nói chính ta phải tự giết ta?” trong lúc nàng tự lẩm bẩm, chủy thủ đã đưa về phía mặt.

Cảm giác lạnh như băng từ trên da thịt truyền vào tận đáy lòng của nàng.

Nhớ tới những việc mà Cô Độc Úy cùng Cô Độc Hồng làm vì mình, trong lòng nàng tự nhiên có vị chua xót khó tả.

Nàng đứng ở phía bên này, nhất định sẽ phải làm tổn thương người bên kia, nếu như vậy, hai huynh đệ bọn họ sẽ phải có một cuộc quyết chiến người sống kẻ chết, mà nàng chính là nguyên nhân lớn nhất, nếu không phải vì nàng, có lẽ, những người bên cạnh nàng sẽ sống rất tốt, nghĩ đến đây, nàng có chút hận gương mặt này của mình.

Nàng rất muốn hủy đi nó, cho dù thánh nữ Thuật quốc từng nói, dù có hủy đi cũng không thể ngăn được điều gì cả; nhưng nếu nàng hủy đi, thì sau này, bọn họ cũng sẽ không phải bởi vì nàng mà lâm vào những vấn đề khó khăn không thể quyết định được.

Nàng đặt chủy thủ lên bàn, từ trong hộp nhỏ lấy ra một chai thuốc, từ từ đổ thuốc dọc theo thân chủy thủ.

Chỉ cần độc dược này chạm tới, gương mặt hoàn mỹ này của nàng sẽ hoàn toàn bị hủy, coi như trên thế gian này có thần y đi chăng nữa, thì cũng không cách nào chữa trị cho nó được trọn vẹn như xưa

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 59: Thuật Quốc Thượng Vũ

Biết bao nhiêu người trên thế gian coi vẻ đẹp là mạng sống, chỉ có Vân Thiển, nàng không bao giờ coi trọng những thứ vẻ đẹp bề ngoài này, cho đến giờ phút này, đối với nàng mà nói, gương mặt này càng là nguyên nhân gây họa cho những người bên cạnh nàng.

Đã có biết bao nhiêu chuyện xảy ra bởi vì nàng, như vậy, có phải nàng nên là người kết thúc?

Nàng bình tĩnh thoa độc dược lên chủy thủ, giống như đây là một loại thuốc vô cùng trân quý, mà không phải là một loại độc dược.

Theo bản năng của mình, nàng đã đưa cây chủy thủ lên tận gò má.

“Cốc...cốc...” Ngoài cửa nhẹ nhàng vang lên tiếng gõ

Động tác trên tay Vân Thiển có chút khựng lại, tuy có chút chậm, nhưng nàng chung quy vẫn không xoay người lại.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng không ngừng vang lên. Một lần này, sẽ quyết định lựa chọn của nàng. Hủy hay không hủy.

Hủy, người sẽ không trở thành người họa quốc ương dân

Hủy, người cũng sẽ không phải là loại tai ương của người khác, cũng không sẽ làm cho bất luận kẻ nào vừa gặp người đã thấy khó quên.

“Thiên nhi, ngươi đã từng đáp ứng ta cái gì...”

Âm thanh trầm thấp khàn đục nhưng dễ nghe từ bên ngoài cửa xuyên thấu vào trong phòng, mang theo ý bị phẫn.

Thân hình Vân Thiên run lên. Nàng đã từng đáp ứng hẳn cái gì?

Nàng đáp ứng hẳn, sẽ luôn ở bên cạnh hẳn, giúp hẳn trở thành hoàng đế, nhìn hẳn mặc long bào, nhìn hẳn hiên ngang được vạn dân ủng hộ....Nhưng những điều đó, cho dù có phá hủy gương mặt này, nàng vẫn có thể đáp ứng hẳn như cũ, không phải sao.

“Nếu ngươi phá hủy nó, ta thề, ta nhất định sẽ hủy diệt Thuật quốc...”

Giọng điệu nhẹ nhàng, nhàn nhạt, nhưng chỉ có Vân Thiên có thể hiểu được, trong giọng nói đó, chứa bao nhiêu tức giận cùng lãnh ý, còn một ý tứ thâm sâu khôn lường, hết sức căng thẳng, như chỉ cần nhẹ nhàng đụng vào, sẽ lập tức vỡ thành từng đoạn.

Nếu nàng phá hủy gương mặt này, như vậy Cô Độc Úy sẽ vì nàng, mà càng trở nên điên cuồng. Thuật quốc, cũng sẽ bởi vì một câu nói của thánh nữ mà bị hủy diệt.

Chủy thủ trong tay Vân Thiên chậm rãi hạ xuống.

Coi như ngươi có thể hủy đi nó, nhưng ngươi vẫn sẽ không thể nào sửa đổi được ngươi là họa quốc ương dân, không phải sao.

Trong bóng tối, vang lên tiếng thở dài nặng nề.

Đã có bao nhiêu ngày, bao nhiêu đêm, trong nàng luôn có ý muốn hủy đi gương mặt mình. Nhưng cho đến khi nàng quyết định, người này lại nói ra những lời như vậy, lại khiến cho nàng không cách nào có thể hạ thủ được.

Đây chính là thiên định hay sao? Thiên định cho số mệnh của nàng.

Chủy thủ được chậm chạp thả lại trên mặt bàn, bàn tay bạc ngọc lại một lần nữa nắm chặt mặt nạ để lại lên mặt, buộc lại thật chặt.

“Chi nha ~ ! ”

Cửa được đẩy ra nhẹ nhàng.

Người kia lẳng lặng đứng thẳng, đưa lưng về phía cửa, bởi vì nơi này là nơi cao nhất ở lầu hai, gió nhẹ nhàng vờn lên tóc hẳn, tản ra một loại hơi thở nhàn nhạt lạnh lẽo. Con ngươi sau mặt nạ nhìn đến, chỉ thấy trên tay người kia cũng đang nắm một thanh chủy thủ ngắn.

Giờ phút này, Vân Thiên rốt cuộc cũng hiểu rõ, vì sao nàng đối với người nam nhân này lại bất đồng; bởi vì bất kể nàng ra sao, nàng như thế nào, hẳn cũng sẽ dần hết tâm lực, vì nàng mà đạt được.

Cho dù nàng phá hủy gương mặt nàng, chủy thủ trong tay cũng sẽ không chút nào do dự mà phá hủy luôn gương mặt hẳn.

Nam nhân này, đã đặt nàng sâu trong tận đáy lòng của hẳn, cho nên, vô luận chuyện gì có thể xảy ra, cho dù nàng có thể thay đổi gì đi chăng nữa, thì tình yêu sâu tận trong xương tủy của hẳn cũng không thể thay đổi. Mặc dù bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa từng nói lời yêu thương đối phương, nhưng bọn họ cũng đều biết, sẽ không người nào có thể chia cách được bọn họ.

Đây chính là điều khiến Cô Độc Úy bất đồng. Đây cũng chính là điều cố chấp của bọn họ.

“Ngươi...” Âm thanh Vân Thiên trở nên run rẩy.

Nam nhân kia chậm rãi quay đầu lại, trong đôi mắt hắc mâu hiện lên sát ý nhàn nhạt, đó là hận ý đối với thánh nữ Thuật quốc.

“Thật ra thì, ta cũng có chút hâm mộ người có thể ảnh hưởng đến ngươi như vậy....”

Câu đầu tiên mà nam nhân này nói ra chính là điều này.

Trong lòng Vân Thiên có chút chua xót.

“Úy ca đã vì ta mà mất quá nhiều rồi, ta không thể lại để ngươi mất đi ngày càng nhiều...”

“Không có Thiên nhi, Cô Độc Úy ta chẳng là gì cả, điều duy nhất mà ta muốn, chẳng qua là ngươi có thể sống ở bên cạnh ta, vĩnh viễn...” nếu như không có Vân Thiên, hẳn cũng không biết mình sống vì cái gì, nên không có cái gì có thể so sánh được ý nghĩa tồn tại của nàng.

Trong lúc này, Vân Thiên thật không biết nên nói điều gì.

Ánh mắt hẳn nóng rực, sâu kín nói, “Thiên nhi, ngươi có bằng lòng sống mãi bên cạnh ta không”, giờ phút này, hẳn đã trút bỏ khỏi thân danh hiệu hoàng tử, trút bỏ xuống tất cả khí phách, hẳn chỉ muốn biết được đáp án mà hẳn không cách nào xác nhận được. Hẳn thấp thòm...lo âu...bất an...khẩn trương...khát vọng...Hắn nhìn nàng, yên lặng chờ câu trả lời của nàng.

Người có thể ở bên cạnh ta sao?

Rõ ràng, thiếu niên trước mặt này một mực ở bên cạnh hần, nhưng vì sao, hần luôn có cảm giác nàng luôn muốn rời khỏi hần.

Thiên nhi, người có nguyện ý...vĩnh viễn bên cạnh ta không?

Vân Thiên bình tĩnh nhìn hần, cho đến một lúc lâu sau, chỉ trả lời lại cho hần một chữ: “Được”

Cô Độc Úy cười, hần cười giống như hài tử, phảng phất như ánh sáng rực rỡ nơi hậu viên Nhã các này đều tập trung trên mặt hần, vô cùng chói mắt!

“Thiên nhi...”

Không có nam nhân nào không yêu thích quyền lực. Quyền lực đều tạo nên từ thực lực. Nhưng nếu quyền lực do người khác ban tặng, thì sẽ không phải là quyền lực chân chính thuộc về mình.

Cô Độc Úy, người nam nhân này, thực quyền trên tay đều trả lại hết cho người khác, bây giờ, hần muốn dựa vào thực lực của mình mà cướp lại trên tay người kia.

Dưới đáy mắt, hai người cùng nhau hòa hợp.

Tiếng xấu thì ra sao, từ kiếp trước, Vân Thiên nàng đã chịu không ít tiếng xấu rồi.

Họa quốc ương dân thì sao, nàng chỉ muốn làm chính mình mà thôi, chẳng lẽ gương mặt này của nàng sẽ quyết định tất cả?

Ai nói mệnh không thể chuyển.

Hai người bọn họ, hết lần này đến lần khác đều muốn nghịch mệnh

Thời điểm hành động lần này, bọn họ chỉ có thể thắng, không thể bại.

Đêm kia, cho dù Thái tử Lô quốc và Cô Độc Hồng cùng nhau liên thủ chặt đứt đường lui của Cô Độc Úy, nhưng bọn hần cũng không biết, đó chẳng qua là tiểu lễ mà Cô Độc Úy đưa cho bọn hần.

Thực lực chân chính của Cô Độc Úy đã lặng lẽ một cách tự nhiên ẩn vấp trong tòa thành kia, hết thảy hành động đều được tiến hành trong yên lặng.

Muốn diệt trừ một số người, nhất định phải hy sinh một số người.

Muốn đạt được thành công, nhất định phải bỏ qua một số điều.

Đại yến hoàng cung sẽ không bởi vì hai người này đột nhiên xuất hiện, rồi đột nhiên rời đi mà có sự hạ nhiệt, không có hai nam tử xuất sắc ở chỗ này, cục diện càng trở nên dễ dàng hơn. Lúc này những nam nhân khác sẽ không có bất kỳ loại áp lực nào, nên có thể cố gắng tranh thủ lấy lòng người mình thích.

Đêm khuya.

Trước Lập Vu điện, một nam nhân đứng chấp tay, ánh trăng chiếu rọi, kéo dài bóng dáng của hần trên mặt đất.

Trên người hần tỏa ra một loại tang thương tích lũy theo năm tháng.

Cùng bóng đêm, cặp hắc mâu bình tĩnh chăm chú nhìn nhìn xuyên qua màn tối.

Không ai có thể biết, bề ngoài bình tĩnh như vậy nhưng trong lòng hần lại là tình cảnh như thế nào.

Coi như thiên hạ đều nhạo báng hần, sỉ nhục hần, thì làm sao chứ.

“Hoàng thượng, đêm đã khuya...” trên hành lang cung thật dài có một thái giám đi tới, thờ dãi không tiếng động.

Thân ảnh thon dài của Cô Nhật Quyết động một cái, đôi mắt đầy tia máu vẫn như cũ nhìn về phía chân trời chìm ngập trong bóng tối.

“Thu Liên...”

Một tiếng kêu nhẹ nhàng như chưa từng có đột nhiên bay đến.

Thu Liên

Là tên của vị Hoàng hậu đã khuất.

Thì ra, hoàng đế một nước cũng có thể trở thành một kẻ si tình đến mức độ này.

Mười mấy năm đã trôi qua, nhưng là, hần vẫn không thể nào quên được bóng dáng mảnh mai của năm xưa

Trong tận tâm can hần, bóng dáng của nàng vẫn hiện rõ như ngày nào

“Phải chuẩn bị như thế nào...”

Cô Nhật Quyết xoay người, trong nháy mắt, đôi mắt ôn nhu kia lại bị thay thế bằng một mảnh sát khí.

Lý Nhất có một chút ngây người, hần vẫn còn chưa hiểu được ý chỉ của Cô Nhật Quyết, thì phía sau lưng hần đã xẹt qua một bóng dáng màu đen, cho dù hần đã từng thấy loại tình huống này rất nhiều lần, nhưng Lý công công vẫn chưa thể kiềm chế được thân thể của mình mà run lên.

Từ sĩ, không chỗ nào không có.

Hắc y nam tử quỳ xuống, nặng nề đáp, “Chi đợi lệnh ngài”

Cô Nhật Quyết ngược mắt nhìn về phía bóng đêm sâu thẳm, khẽ ừ một tiếng, ngay lúc tay áo rỗng phát một cái, thì thân người đã đi xa về phía hành lang, ánh trăng chiếu xuống hình ảnh thon dài đó, tạo nên một mảnh thê lương đọng lại trên mặt đất.

Đại yển hôm nay nhất định đã làm hần mệt rã rồi, bước chân so với ngày thường càng trở nên nặng nề hơn.

Lý công công hồi thần, vội vàng đuổi theo.

Quốc yển sáu nước vừa qua, ngày mai, người trong thiên hạ cũng có thể quan sát được thêm một đại yển hội càng náo nhiệt hơn, nhưng có một điều giống đại yển sáu nước ngày hôm nay là càng náo nhiệt thì sẽ càng hết đông người. Nhưng tràng diện như vậy, thường sẽ là cơ hội ẩn mình tốt nhất cho những kẻ có tâm tư.

Nên nếu ở ngày này động thủ, thì phần thắng của bọn họ có lớn không?

“Ta cảm thấy có thể được...” Đôi mắt tà mị nhìn lên, giọng nam trầm vang vọng.

Vân Thiên ngồi đối diện hần, đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Ngươi vẫn muốn chọn ngày mai?”

Cô Độc Úy gật đầu, “Theo như ta đoán, ngày mai sẽ không riêng gì hai chúng ta có hành động, mà ta sợ, bọn họ cũng sẽ không thể nhẫn nại thêm được nữa rồi, cho nên, ta thấy chọn ngày mai là quyết định sáng suốt nhất!” Khi bàn luận vấn đề liên quan đến binh gia, ánh mắt của người nam nhân này tràn đầy khí thế.

Nhìn nam nhân trước mặt mình như vậy, Vân Thiên ngẩn người, cũng không nói gì, coi như đã ngầm đồng ý quyết định của hần.

Nếu hần đã có quyết định như vậy, tất nhiên là đã có chuẩn bị, nàng chỉ cần làm hậu thuẫn cho hần là được, còn những thứ khác, đều do hần chủ trì.

“Thiên nhi!” Hần đột nhiên cúi người, bên mép hé lên nụ cười yếu ớt, “Trăng tròn hữu tình như vậy, mà giờ phút này chúng ta lại đàm luận những chuyện kia, ngươi không cảm thấy có chút lãng phí sao?”

“Ách?”

Trăng tròn?

Vân Thiên nghiêng ánh mắt ngược nhìn bầu trời, chân trời chỉ treo một vòng bán nguyệt!!!

Khóe miệng nàng rút rút.

“Không nói những chuyện này, chẳng lẽ Úy ca muốn nói chuyện gió trăng sao?” Nàng nghiêng đầu, cười như không cười nói.

“Nam nhân bàn chuyện gió trăng bất quá cũng chỉ là chuyện bình thường, sao vậy, Thiên nhi không thích sao?” Vừa nói, tay của hần vừa leo lên.

Vân Thiên nhàn nhạt nói “Không thích”

“Khẩu thị tâm phi!” Cô Độc Úy vẫn không tha, tay đã nhanh chóng chế trụ eo của Vân Thiên

Vân Thiên chỉ cảm thấy sau lưng chột nóng rực, mà nhiệt độ kia, lại thuộc về người nam nhân này.

Trong chốc lát nàng sợ run người, thân thể hơi căng thẳng.

“Ba!” Cửa sổ lầu ba được đẩy ra.

Không khí mát mẻ, âm thanh náo nhiệt từ bên ngoài như chạy như bay vào trong phòng.

Gió mát thổi qua, Vân Thiên chỉ cảm thấy thân thể mình nhẹ hơn một chút, nhưng nhìn lại, hai người cứ như vậy mà dán thật chặt chung một chỗ, Cô Độc Úy trực tiếp từ cửa sổ lầu ba bay vút ra bên ngoài, mang theo cả Vân Thiên.

Trên đường Thánh thành, xa mãi xôn xao, kẻ đi người đến.

Từng cửa hàng náo nhiệt, gió thoảng mùi rượu, tiếng rao hàng thay nhau vang lên.

Lúc này Quốc yến sáu nước tiến hành, tất cả mọi người đều tụ tập trong Thánh thành của Thánh Hoàng triều, bây giờ đã là ban đêm, nhưng mọi người vẫn còn chưa chịu trở về phòng mình, mỗi người đều xách theo một đèn hoa, tìm kiếm người bầu bạn!

Quốc yến sáu nước hôm nay, càng là lễ nhân duyên cho những người hữu duyên.

Cảm nhận được sự ồn ào náo nhiệt, trong lòng Vân Thiên bỗng thoáng qua một cảm giác yên tâm.

Hai người như thần tiên hạ phàm từ trên Nhã các phi xuống, có người dường như cảm giác được điều gì đó nên ngẩng đầu lên nhìn.

Hai vị nam tử này đang ôm nhau thật chặt, khoe miệng tràn đầy vui vẻ.

Bạch y trắng như tuyết, mặt nạ tinh xảo không che dấu được ma lực, thanh nhã, lạnh nhạt, phảng phất như cho dù vạn vật trên thế gian có xoay vần như thế nào chẳng nữa thì vẫn không thể làm vẫn đục hấn.

Hoa y nam tử tôn quý tà mị, vẻ mặt lười biếng xem thường thiên hạ nhưng vẫn không che dấu được ý thỏa mãn sáng người trên gương mặt.

Người ngẩng đầu nhìn, đang lúc phán đoán thân phận của hai người, nhất thời chân tay luống cuống, kích động nên mặt mũi đỏ bừng.

Lại một tiếng “bà!” vang lên, cửa sổ lầu ba bị một cơn gió đóng chặt lại.

Mọi người đang lúc ngốc lảng, hai nhân ảnh lại phát qua một cái, rồi vụt tan như trong mộng ảo.

Vàng trắng chiếu rọi, ánh sáng rực rỡ!

Đình đài lầu các, tầng tầng ẩn bên dưới mặt hồ.

Bạch y phát phối, hoa y tung bay, sóng vai nhau mà đứng.

Bên đình có một hàng rượu nhỏ, chủ hàng là một vị lão nhân đã có tuổi! Điểm bất đồng nhất ở đây chính là, nơi này là nơi an tĩnh nhất của Thánh thành, mảnh đất này hoàn toàn vắng ngắt, so với sự huyên náo ồn ào của bên kia thì bên này có chút thê lương. Người tới nơi này đều là những nam nhân trung niên hay người có tuổi, đang lúc đình trống không, đột nhiên gió lạnh thổi qua, xẹt qua màng nhĩ người ngồi.

Cho dù là vậy, nhưng những người đang uống rượu cũng rồi rít xoay người qua, lẳng lặng nhìn hai vị nam tử tuyệt thế đột nhiên phi xuống.

Ngay cả người đang uống rượu say mềm, trên mặt là một mảnh đỏ gấc cũng quên hẳn động tác của mình.

Chỉ thấy bạch y thiếu niên hướng về phía chủ hàng cười nói một tiếng, “Lão bản, cho mấy vò rượu ngon!”

“Á! Lão hủ đem tới ngay!” Lão bản hồi hồn, thay hai vị công tử cao quý kia chuẩn bị rượu ngon cùng một ít thức ăn, mang đến tiểu đình bên kia đưa cho bọn họ.

Tiểu đình dựa nghiêng vào mặt nước, tao nhã tĩnh lặng, nhưng bất quá lại thích hợp cho hai người bọn họ.

Hai người cùng nhau cảm ơn chủ hàng, mỗi người đều giơ cao ly rượu rồi uống vào một hơi.

Tiếng cười tà mị vang lên, “Thiên nhi của ta càng ngày càng đẹp đó!”

Vân Thiên không lên tiếng, nhìn về phía hàng vạn tinh tú lấp lánh trên bầu trời đêm, nàng ngẩng đầu lên hít thở lấy lại tinh thần.

Hai người ngồi trong tiểu đình, chén này qua đi, chén kia lại đến, cố gắng hưởng thụ cảm giác khoái hoạt của cuộc sống.

“Sự vật xinh đẹp, có người nào có thể không yêu...” Âm thanh lạnh như nước, thiên địa tựa hồ như càng trở nên yên tĩnh.

Khuôn mặt tà mị tươi cười của Cô Độc Úy trở nên cứng đờ, nhũ mày nhìn vào vò rượu trước mặt, sự vật xinh đẹp càng có nhiều người yêu, thì cũng có càng nhiều người muốn cướp. Một ngày nào đó trong tương lai, Vân Thiên có thể bị người nào đó đoạt khỏi tay hấn hay không? Tâm hấn chợt thất lại, nhẹ nhàng run lên.

Vân Thiên đột nhiên quay đầu đi, cười lên một tiếng khoái trá, “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân như ta đây cũng không phải ngồi không, không phải sao!”

“Ha ha ha! Không hổ là Thiên nhi của ta mà! Da mặt người thật dày không người nào có thể địch nổi!” Cô Độc Úy uống một hớp, cười sáng khoái.

Nội tâm rộng mở, làm cho thân thể cũng trở nên dễ chịu

Cho dù người trong thiên hạ nhìn bọn họ, nghị luận bọn họ như thế nào đi chăng nữa, Vân Thiên chỉ là Vân Thiên, mà Cô Độc Úy vẫn là Cô Độc Úy, bọn họ chỉ làm việc mình nên làm, cho dù việc gì xảy ra đi chăng nữa, chỉ cần sống vui vẻ là được!

Nàng hung hãn liếc Cô Độc Úy, môi mông khê nhếch, tức khắc nàng trở nên xinh đẹp động lòng người. Nhưng có lẽ một phần là do rượu, nên nàng càng trở nên khả ái mê người! Cô Độc Úy không nhìn được nghiêng thân thể về phía trước, như muốn dựa vào nàng gần hơn chút nữa.

Bất luận là ở hiện đại hay thời cổ đại, say rượu có thể tăng cho người ta thêm sự can đảm, hơn nữa có thể nói loạn ra những thứ mình giấu trong lòng.

Cô Độc Úy nghiêng người dựa vào cột đình, bên cạnh bạch y thiếu niên đang an tĩnh ngồi đó, nghe âm thanh náo nhiệt ồn ào từ xa xa vọng lại, trông mắt hấn hiện lên hân quan nhân nhật.

Cuối cùng, hai người rơi vào trầm mặc.

Trong sự trầm mặc đó, chỉ vang lên tiếng nước chảy, rượu rót vào chén, rót cuộc, mấy vò rượu ngon cũng bị hai người họ quét sạch!

Đêm không lo âu, tĩnh tú chiếu rọi.

Một chiếc thuyền hoa chọt tiến đến, làm cho mặt hồ rộng lớn lung linh điểm lên từng đốm sáng. Dưới bầu trời đêm, ánh sáng nhu hòa.

Hai thiếu niên tuyệt thế đưa mắt nhìn nhau.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, từng tiếng thở đều đều nhẹ nhàng thả vào không khí.

Mùi rượu tan ra, là nguyên nhân của sự mê luyến

Chẳng biết từ lúc nào, thân hình cao lớn của Cô Độc Úy đã dời đến bên cạnh Vân Thiên, ánh mắt nhìn xuống, đáy mắt tràn đầy khát vọng cùng mong đợi.

Vân Thiên xoay đầu qua, khê nâng lên, nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy.

Nàng rất thích ánh mắt như vậy, đó là thứ thuộc về Cô Độc Úy.

Rượu tạo nên tâm ma, ánh mắt nàng giờ này có chút mê ly, ngẩng đầu lên hướng về Cô Độc Úy cười một cái, “Cô Độc Úy...”

Lần này, không phải là Úy ca ca, mà là Cô Độc Úy.

Cô Độc Úy nhẹ nhàng ngẩn người, từ trong miệng phát ra giọng mũi, “ừ...”

Cô Độc Úy chỉ nghe Vân Thiên cao ngạo lãnh tiếu: “Đã từng có người muốn ra lệnh cho ta, kết quả là chỉ có thể hứng lấy huyệt súng của ta...” nhưng Vân Thiên bây giờ đã trở nên mềm yếu, thậm chí nàng rất muốn có một cuộc sống yên bình, nàng nguyện ý không bao giờ dính vào máu tanh nữa.

Cô Độc Úy lại ngẩn người ra, hấn thật không hiểu huyệt súng từ miệng nàng thốt ra là vật gì, nhưng vật này được phát ra từ giọng nói băng lãnh của nàng, nên nhất định cũng không phải vật tốt đẹp gì.

Cô Độc Úy cũng không lên tiếng, yên lặng nghe nàng nói.

“Chọc người của ta, kết quả là...” tiếng nói đột nhiên dừng lại.

“Kết quả sẽ như thế nào .....”

“Rất thảm...”

Đúng vậy, bất luận ai muốn giết Vân Thiên nàng đều phải trả giá thật lớn, mà cái giá này, nặng nề đến nỗi không phải ai cũng chịu được.

Nàng ngửa đầu nhìn hấn, nhân nhật tỏa ra sát khí lạnh lùng

Cô Độc Úy ngưng mắt nhìn nàng, phải chăng Vân Thiên như vậy mới thật sự là chính nàng

“Thiên nhi, người uống quá nhiều rồi! Từ lượng kém quá!” Ánh mắt tà mị của Cô Độc Úy mang theo ý cười, cúi người xuống ngay tai của nàng, âm thanh khàn thấp mang theo đầy cảm dỗ.

Vân Thiên nhẹ nhàng thở ra mùi rượu, đôi môi thanh nhã sáng bóng.

Bàn tay nàng chống lan can muốn đứng dậy, chợt thấy một cổ lực mạnh mẽ bứt mình ra khỏi lan can, trong lúc hồi thần, cả người nàng lại dựa vào một

lòng ngực ấm áp.

Ánh mắt mông lung, nàng chống lại thân thờ tráng kiện kia. Hơi thở hắt toát ra mùi hương u lan cùng mùi rượu. Nàng lặng lẽ cảm nhận được người nam nhân trước mặt, lúc này phải kiên định và ẩn nhẫn đến mức nào.

Kiếp trước, nàng đúng là đã hơi điên cuồng.

Đời này, nàng nguyện chỉ làm một người bình thường.

Nhưng nàng thật không nghĩ tới, mình lại là một mỹ nhân họa quốc ương dân.

Vân Thiên từ trong ngực hẩn nhẹ nhàng cựa mình, ngẩng đầu lên.

“Cô Độc Úy, chúng ta...du hồ đi” Ngón tay bạch ngọc hướng về phía hồ chỉ một cái, hãy để cho bọn họ có thể cùng nhau tiêu dao tự tại, cho dù chỉ là một lần này.

Cô Độc Úy cười, trịnh trọng gật đầu, “Được!”

Vịn chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, tụ chân khí, chân hẩn điểm qua mặt hồ, như chim bay lướt qua, mang theo một Vân Thiên đột nhiên trở nên bất thường, cùng nàng du hồ!

Bờ bên kia, người đông như kiến.

Hai thiếu niên tuấn mỹ cùng nhau xuất hiện, đã đưa đến cho lòng người một trận cảm thán.

Một chiếc thuyền hoa nhỏ nhẹ nhàng tách nước mà tiến tới nơi yên tĩnh hơn.

Người tà tà dựa vào lan can thuyền hoa, ngẩng đầu nhìn tinh tú trên trời.

Thình thoảng lại nghe thấy có tiếng nữ tử nói nhỏ bên cạnh, lại có không ít nữ tử lên lút nhìn xẹt qua thuyền hoa, chỉ vì như vậy họ sẽ nhìn thấy được người tựa tiên nhân đang đứng đó.

Một đứng một dựa, hết sức hài hòa.

“Thật an tĩnh!” Vân Thiên đánh vỡ sự yên lặng.

Cô Độc Úy khẽ cười liền ngồi xuống cạnh nàng, “Đúng vậy đó, Thiên nhi mà không nói câu này, ta thật sự sẽ cho rằng ngươi đang giận ta rồi!”

Nàng nghiêng đầu hỏi, “Tức giận?” Vì sao nàng lại tức giận chứ?

“Mới vừa rồi Úy ca của ngươi lại khinh bạc Thiên nhi, nên ta tưởng ngươi giận, thì ra Thiên nhi chỉ đang hù dọa ta mà thôi!”

“Lại???” Nàng hép mắt.

Cô Độc Úy sờ cằm, cười mà không nói

“Nha! Thì ra thật sự là Vân công tử đang ở đây!”

Đột nhiên phía trước vang lên tiếng nữ nhân cùng với âm thanh ồn ào, nàng đưa mắt tìm về hướng âm thanh, chỉ thấy một chiếc thuyền hoa lẹ nặng nề tiến tới bên cạnh thuyền hoa nhỏ của nàng.

Trong tức khắc, xuất hiện một mỹ nhân yêu kiều.

Có thể ở tại nơi này, trong thời điểm này mà lại thấy được nữ nhân này, làm cho Vân Thiên thật sự có một chút sửng sốt, ở chỗ như thế này mà cũng có thể gặp được, điều này nói rõ ra vấn đề gì? Là duyên phận sao? Hay là vô tình gặp gỡ? Hoặc là có người cố ý an bài một loại tình huống gặp gỡ như thế này? Dù sao, mới vừa rồi bọn họ bay vút qua mặt hồ như vậy thì cũng đã có rất nhiều người thấy bọn họ rồi, nữ nhân này xuất hiện ở đây, nàng làm sao mà không cảm thấy có chút xiu sự cố ý chứ?

Trong lòng Vân Thiên tuy rất muốn nói như vậy, nhưng vẫn làm ra bộ dạng giật mình muốn đứng lên, nàng vừa động, thuyền cũng vừa lắc, cánh tay Cô Độc Úy trong nháy mắt đã vòng qua eo của nàng, gắt gao siết chặt.

“Ho khan!” Bị siết đến nổi hựt hơi, Vân Thiên nhú mày, quay đầu lại đẩy tay hẩn, trợn mắt nhìn hẩn một cái, người này tuyệt đối là đang cố ý làm cho thuyền lắc lư

Nữ nhân kia thấy hai người có động tác thân mật như vậy, thân thể cứng đờ, kể cả đám tỷ nữ phía sau nàng cũng phải giật mình há to miệng.

Hai đại nam nhân ôm nhau như vậy, thật là có chút...

Vân Thiên bị nhìn đến ngại, không cười đẩy Cô Độc Úy ra, hướng về phía thuyền hoa kia cúi người, “Lô quốc công chúa!”

Thấy nữ nhân này vui vẻ yêu kiều, sóng mắt sáng ngời hướng về phía Vân Thiên, Cô Độc Úy có chút không vui cau mày, hẳn thật sự không thích nữ nhân xinh đẹp trước mắt.

Tây Lâu Thiên khẽ mỉm cười, cố tình không thèm để ý đến ánh mắt sắc bén của Cô Độc Úy bên cạnh.

“Không nghĩ tới nơi này lại có thể gặp được Vân công tử cùng Nhị hoàng tử! Thật đúng là vinh hạnh!” Biểu hiện của vị công chúa này thật dễ khiến cho mọi người yêu thích, một chút phách lối cũng không có, thật là tiêu chuẩn khiến mọi người thuận mắt.

Vân Thiên lấy tay dựa vào người Cô Độc Úy, để cho hắn có thể biểu hiện một chút động thái.

Cô Độc Úy bị nàng dựa vào, bất đắc dĩ hé miệng cười, “Có thể cùng Lô quốc công chúa gặp gỡ giữa cái hồ lớn này, thật là đúng dịp à!”

“Nhị hoàng tử nói đùa rồi, yến hội hôm nay vừa kết thúc, một người đều kết nhóm đi du hồ, hoàng huynh của ta cũng đang ở bên trong thuyền, không biết hai vị có thể cùng chúng ta ngồi chung thuyền không!” Một nữ nhân có thể mở miệng mời hai vị nam tử lên thuyền, thật đúng là có điểm khác người.

Nghe được Thái tử Lô quốc cũng đang ở bên trong thuyền, sắc mặt Cô Độc Úy lập tức không tốt, dứt khoát khoát tay, không một chút lưu tình cự tuyệt, “Đa tạ ý tốt của công chúa, nhưng ta lại cảm thấy ta và Thiên nhi hai người ở cùng nhau là được rồi!” hắn vừa nói, bàn tay vừa theo thói quen đưa tới.

Tựa hồ như biết được ý đồ của Cô Độc Úy, Vân Thiên lơ đãng né tránh, bước lên phía trước, đứng ở mũi thuyền, bóng trắng hiện lên trên mặt hồ, mỗi động tác đều tuyệt mỹ động lòng người, “Nhị hoàng tử nói không sai, chúng ta không thể quấy rầy nhã hứng của công chúa cùng Thái tử được!”

Nghe được lời cự tuyệt của Vân Thiên, trên mặt Tây Lâu Thiên hiện lên vẻ thất vọng.

“Tình cảm Nhị hoàng tử cùng Vân công tử cũng tốt thật!” Một lời nói cảm khái vang lên.

Vừa nghe được lời này, vẻ mặt Cô Độc Úy trở nên ngưng trọng.

Vân Thiên khẽ mỉm cười, cũng không nói gì mà hướng về phía thuyền phụ ra dẫu tay.

Thuyền phụ sau lưng biết được ý của nàng liền chuyển hướng mũi thuyền.

“Chúng ta đã có duyên gặp nhau tại nơi này, sao không cùng đi chung một thuyền!” bên trong phảng phất truyền tới giọng nam trầm

Hai người liếc mắt nhìn nhau, có chút ngưng trệ, thuyền phụ kia thấy sắc mặt hai người biến đổi nên động tác trong tay cũng ngừng lại mà chờ đợi.

Cũng không có suy nghĩ nhiều, Vân Thiên đạp nước nhảy lên đầu thuyền phía trước, Cô Độc Úy sải bước đuổi theo.

Tây Lâu Thiên thấy vậy nên hết sức mừng rỡ, khoảng cách với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân gần như vậy, chính là cơ hội tốt khó gặp được.

Nha đầu này còn trẻ như vậy mà đã biết yêu rồi, cũng không biết đây là chuyện tốt hay không tốt đây, hơn nữa, nàng lại yêu người không nên yêu, Vân Thiên âm thầm lắc đầu thở dài.

Tây Lâu Thiên cho mọi người lui, rồi cười tươi như hoa, dẫn đường hai người bọn họ tiến vào bên trong thuyền

Đèn sáng ngời, chiếu vào trên người bọn họ, hiện lên ánh hào quang nhàn nhạt.

Bên trong thuyền hoa, đúng như Vân Thiên tưởng tượng nơi này vô cùng tinh xảo hoa mỹ, mỗi một tất mỗi một nơi đều phải dùng đến biết bao công sức mà tạo thành, vừa nhìn đến, liền biết người tạo ra thuyền này không phải người bình thường.

Bên trong thuyền rất rộng, không khí cũng rất tốt, tầng tầng lụa trắng phiêu phiêu, tản ra mùi thơm nhàn nhạt!

Thuyền hoa như vậy đúng là rất thích hợp cho nữ nhân, mùi hương sâu kín, một đám thị vệ cùng thị nữ sắp hàng đứng chỉnh tề, thị vệ mặt mày không có chút biểu tình, bình tĩnh nhìn hai người đi vào thuyền.

Tây Lâu Thiên một mạch đi thẳng vào bên trong, cửa thuyền vừa mở một mùi rượu vừa xông ra ngoài.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng tiến vào trong

Chỉ thấy lúc này bên trong phòng, Tây Lâu Mạch nghiêng người dựa vào cửa sổ phía trước thuyền, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, trong tay hắn còn cầm ly rượu bạch ngọc, ngửa đầu lên uống cạn rượu trong đó.

Bản thân Tây Lâu Mạch chính là một nam nhân tuấn mỹ, giờ phút này, hắn lười biếng dựa vào cửa sổ như thế, làm cho tư thế này có vài phần tà mị giống như Cô Độc Úy.

“Hoàng huynh!” Tây Lâu Thiên tiến lên phía trước, thay hắn rót rượu.



Tây Lâu Mạch híp mắt, nhìn về phía hai người đang tràn đầy vui vẻ phía trước.

“Thái tử Lô quốc thật có nhã hứng!” Cô Độc Úy không đợi mời mà tự ngồi xuống, cầm lấy bình rượu rót vào ly đã sớm được chuẩn bị trên mặt bàn, rót xong hẳn đời ly đó qua một bên và rót tiếp một ly nữa.

Động tác của Cô Độc Úy lúc này làm cho Tây Lâu Mạch đột nhiên lại híp mắt, cười như không cười nhìn chằm chằm vào hắn.

Vân Thiên cũng không hề câu nệ tiểu tiết mà ngồi xuống chung bàn cùng hắn, cầm lấy ly rượu Cô Độc Úy vừa rót, hướng về Tây Lâu Mạch cung kính nói, “Thái tử Lô Quốc mời hai chúng ta lên thuyền để cùng nhau đối ẩm, nên Thiên kính ngài trước một ly!” Nói xong liền nâng ly rượu lên, một hơi uống cạn.

“Quả nhiên là rượu ngon!”

Tây Lâu Thiên cười duyên vòng qua bàn, mang theo bầu rượu thay nàng châm đầy ly.

Vân Thiên cố giả bộ cả kinh, “Không được, không được, để cho Công chúa Lô quốc châm rượu cho Thiên, là Thiên đắc tội rồi!”

Tây Lâu Thiên yêu kiều cười, “Có thể châm rượu cho thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, chính là vinh hạnh của ta!” Các cô gái khác muốn được châm rượu như thế nào sợ rằng không bao giờ có cơ hội, mà nay thiên hạ đệ nhất mỹ nhân lại ngồi ngay trước mặt nàng, nàng làm sao có thể không nắm bắt tốt được chứ.

“Công chúa nói đùa rồi! Có thể được công chúa một nước châm rượu là vinh hạnh của tại hạ mới đúng!” Nàng vừa nói vừa đứng dậy, cũng nhắc bầu rượu lên để châm rượu vào ly của Tây Lâu Thiên.

Tây Lâu Thiên vui mừng nhận lấy, gương mặt đỏ hồng một mảnh, ngượng ngùng nhận ly rượu trên tay Vân Thiên, lúc da thịt đụng nhau, càng làm cho vị thiếu nữ đang độ xuân hồng này càng đỏ gay gắt, nàng vội quay đầu nhìn chỗ khác, lộ ra vẻ thẹn thùng của thiếu nữ.

Vân Thiên không khỏi giật giật khóe miệng, nàng thật không biết phải ứng phó làm sao với các thiếu nữ hoài xuân như vậy.

Nếu nàng là nam tử, chắc chắn sẽ thích nữ nhân như thế, nhưng bây giờ...aiz...thật đúng là làm khổ cho nàng mà.

Vân Thiên không thấy những thứ này là cảm giác gì, tuy nhiên, sắc mặt Cô Độc Úy cùng Tây Lâu Mạch rõ ràng là càng lúc càng đen.

“Thiên, người đi xuống trước đi...” Sắc mặt Tây Lâu Mạch rõ ràng là không tốt, nên bắt đầu đuổi người muội muội người gặp người thích này lui ra.

Tây Lâu Thiên nhú mày, không chịu đi xuống, đầy mắt lộ vẻ đáng thương cầu khẩn, làm cho người ta không khỏi đau lòng.

Tây Lâu Mạch nheo mắt hoa đào, Tây Lâu Thiên khiếp sợ nắm chặt lòng bàn tay, nhưng lại đụng vào cái ly mà Vân Thiên từng chạm qua, xem ra nàng đã nhìn cái ly này là một vật trân quý rồi, nàng không khỏi liếc nhìn Vân Thiên, rồi vung tay lên cùng chúng thị nữ thối lui ra khỏi phòng.

Một lúc sau, không gian này chỉ còn lại ba người bọn họ.

Vân Thiên hơi hé môi cười, Tây Lâu Thiên này rồi đi rồi cũng tốt, đỡ cho nàng phải tìm cách ứng phó. Bây giờ nàng rốt cuộc cũng đã hiểu được, nam nhân cổ đại muốn đối phó với một nữ nhân thật sự là không dễ dàng chút nào, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Cô Độc Úy.

Tựa hồ như đã cảm nhận được ánh mắt Vân Thiên, Cô Độc Úy nghiêng đầu nhìn về phía gò má xinh đẹp kia.

Bốn mắt hai người nhìn nhau, Vân Thiên có chút kỳ lạ nhìn Cô Độc Úy, nếu như có một ngày, người này trở thành người đứng đầu thiên hạ, như vậy nhất định sẽ có nhiều nữ nhân liên tục gây rối, khi đó, Cô Độc Úy lại phải làm như thế nào đây...

“Sao vậy?”

Vân Thiên cười yếu ớt mà không nói

Từ đôi mắt của nàng, Cô Độc Úy bắt được một tia âm đậm, Thiên nhi, người đang ở đây mà lo lắng cái gì vậy chứ.

Động tác này của hai người lại làm cho vị nam tử đối diện hết sức không thoải mái, ngón tay siết thật chặt vào cái ly.

Ba người đối ẩm

Bên ngoài thuyền, tiếng cười nói, tiếng ca hát truyền tới hết sức rõ ràng.

Thành hoàng triều khó có dịp nào náo nhiệt như vậy, cho nên người ở nơi này cũng thừa dịp tối nay nháo cho đủ. Thuyền bọn họ trôi tới bên kia, nơi đó chen chúc rất nhiều người, ngay cả mặt hồ cũng có chút chen lấn.

“Đùng đùng đùng .....

Như âm thanh như tiếng sấm được kích nổ từ bên trong thoát ra bên ngoài, tia lửa lập lòe, ngay cả hoa đăng bên trong thuyền cũng rơi vào tình trạng thất sắc âm đạm.

Vân Thiên cảm ly rượu nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy tất cả các thuyền hoa lớn nhỏ nối tiếp nhau trên mặt hồ thật to, vì tò mò, đầu óc Vân Thiên có chút hỗn loạn, nên nàng dựa hẳn người vào trước cửa sổ, nhìn từng chiếc thuyền hoa chen chúc với nhau, tia lửa bắn ra, tán ra từng cụm hào quang, chiếu thẳng vào mặt nạ, vào môi, vào da thịt, vào áo nàng... làm lóa lên nhiều điểm sáng bóng.

Hai vị nam tử đang cầm rượu đồng thời đều có chút xuất thần, pháo hoa cho dù có đẹp như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào sánh bằng một động tác nho nhỏ của mỹ nhân trước mắt.

“Tốt!” Đột nhiên có một đám người lớn tiếng quát tháo.

Ánh mắt Vân Thiên chợt lóe, rướn cổ về phía trước, tò mò nhìn xem những người đó tụ tập ở cùng một chỗ để làm cái gì.

Pháo hoa từ trung tâm như nhảy như bay nổ rộ mãnh liệt, như lửa như ngân hoa, chiếu sáng rực rỡ, soi rọi bầu trời đêm giống như ban ngày, nhanh chóng làm mù mắt người.

Trong không trung, pháo hoa rực rỡ

Bạc môi lại nhẹ nhàng hé lộ nụ cười, còn rạng rỡ hơn pháo hoa nhiều màu kia.

Mùi hương thanh nhã thoang thoảng.

Một thân bạch y, giờ này Vân Thiên đã đứng lên, nở nụ cười nhìn về phía hai người kia

Cô Độc Úy như liền hiểu ý nàng, cười nói, “Khó khăn lắm Thiên nhi mới có thể cảm thấy hứng thú với cảnh náo nhiệt này, chúng ta đi!” Vừa nói hẳn vừa thả ly trong tay xuống, cùng Vân Thiên đi ra khỏi phòng.

Tây Lâu Mạch phía sau cũng đứng lên đuổi kịp hai người họ, ba người cùng sóng vai đi ra, liền thấy Tây Lâu Thiên phía trước.

“Hoàng huynh! Vân công tử! Nhị hoàng tử! Phía trước có người đang khiêu vũ trên nước đấy!” Tây Lâu Thiên cười hí hửng chỉ về đoàn thuyền cùng người phía trước.

“Khiêu vũ trên nước?” Chuyện ly kỳ gì đang diễn ra thế này!

“Vâng! Nghe nói thánh nữ Thuật Quốc vì tích phúc, nên ở giữa hồ đã sắp đặt một tiết mục đặc biệt như vậy...” Thấy Vân Thiên có hứng thú, nên Tây Lâu Thiên không ngừng huyền thuyên những tin tức vừa mới nghe được, chỉ hi vọng có thể lấy được cảm tình từ Vân Thiên.

Ba người sau khi nghe xong đồng thời cau mày.

Khiêu vũ trên nước, phóng pháo hoa, thánh nữ Thuật quốc lại muốn làm cái gì đây?

“Đi qua nhìn một chút đi!” mắt hoa đào chớp chớp, chợt cảm thấy thú vị nói.

Không cần thuyền bọn họ đến gần, chỉ thấy sắc mặt Vân Thiên ngưng trọng, bóng người đã bay vọt ra ngoài, đập qua từng thuyền hoa nhỏ hướng về nơi nhiều người tụ tập nhất ở giữa hồ.

Không cần nhiều lời, phía sau lưng tự nhiên có hai người đuổi theo.

Giữa hồ có một thuyền hoa cao nhất, tiếng ủng hộ vang vọng trong không gian, gió thổi qua lay động lụa trắng làm phát ra từng tiếng linh đang thanh thúy, đó là vật thuộc về thánh nữ Thuật quốc, chắc chắn không sai.

Ánh mắt Vân Thiên buồn bã.

Một lúc thoáng qua, bạch y phiêu phiêu rơi xuống, xoay tròn như bạch vũ màu trắng rơi xuống, tảo nhả rơi vào nơi cao nhất tại đỉnh thuyền hoa.

Bạch y thiếu niên mang mặt nạ đột nhiên rơi xuống như thần tiên hạ phàm, làm một tràng âm thanh nhất nhất vang lên, còn có người chỉ há to miệng, tròn mắt nhìn thẳng vào vị thiếu niên như thần tiên vừa thành linh xuất hiện kia.

Các vũ cơ vốn đang múa trên nước cũng thiếu chút nữa bị rơi xuống, ngơ ngác nhìn bạch y thiếu niên này.

Ngay tại lúc bọn họ đang xuất thần, hai hoa y nam tử tuyệt sắc lặng lẽ rơi xuống hai bên bạch y thiếu niên kia, ba người vốn đều có thiên tư, trừ bỏ bạch y thiếu niên thần bí đứng ở giữa, hai nam tử ở hai bên đều một thân đẹp đẽ sang trọng, anh tuấn không giống người thường, đều là nhân trung long phượng, vừa nhìn liền biết không phải nhân vật đơn giản.

“Linh...!” Có người vén rèm bước ra.

Mỹ nhân nhìn quanh đánh giá tình hình, làm cho mọi người một lần nữa cảm thấy choáng váng.

Hôm nay gió lạ gì thổi qua thế này, chỉ trong một thời gian mà lập tức xuất hiện nhiều tuấn nam mỹ nữ như vậy!

Coi như hôm nay bọn hán đã đại khai nhãn giới rồi!

“Bạch y thiếu niên kia, chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết đó!”

Có người chỉ về đỉnh thuyền hoa nơi Vân Thiển đang đứng thẳng mà hét to một tiếng!

Trong một khắc, mọi người đều cùng nhau ngậy người như phồng, ngẩng đầu nhìn về phía bạch y thiếu niên kia! Khí chất thần tiên bộc phát không ngừng.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân lại là một nam tử, nhưng điều này cũng không thể nào cản nổi những tầm mắt đang hướng về phía mặt nạ bạc và bạch y kia, ngấm mồi không rời.

Bất luận như thế nào, những đặc điểm riêng của Vân Thiển đã sớm rơi vào mắt của đại chúng.

Bầu trời nổ ra ánh lửa, phản chiếu bạch y sáng ngời kia, đôi mắt mặc ngọc dưới mặt nạ lại càng trở nên thâm sâu, giống như không có đích ngắm, nhưng lại mang theo ma lực hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt, dẫn tới bao nhiêu nữ nhân đang độ hoài xuân kích động đến độ đỏ mặt tím đập loạn nhịp, mặc dù cách xa như vậy, lại là trong đêm tối, nhưng có thể dưới tình huống này mà thấy được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, là niềm hi vọng của biết bao nhiêu người.

Những ánh mắt nóng rực như vậy, mỗi lần nàng xuất hiện, mặc kệ là trăng diện có bao nhiêu náo nhiệt như trường hợp hiện tại, cũng sẽ trở nên yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi, ngay cả những lão nhân gia đang phóng pháo hoa cũng dừng động tác, trong nhất thời cả bầu trời trong trẻo không còn pháo hoa, chỉ còn lại loáng thoáng những làn khói tán ra ngoài ánh sáng.

Cục diện như vậy....nhưng...nàng nên vui hay nên buồn?

Một cỗ nhiệt từ lòng bàn tay truyền đến, Vân Thiển lặng lẽ quay đầu lại.

Là Cô Độc Úy ở trong bóng tối nắm thật chặt tay nàng, gương mặt tuấn tú tràn ngập ý cười cùng an tâm.

Đôi mắt hoa đào liếc xuống, liền nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau thật chặt. Trước mặt bao nhiêu người mà hai người này lại nắm tay nhau, bọn họ lại là hai nam tử, đúng vậy...là hai nam tử, về mặt Tây Lâu Mạch hiện nét lo lắng.

“Vân công tử vừa đến, mùi vũ cơ này của bọn tọa trong nháy mắt liền trở nên âm đảm, cũng chỉ có người có thiên tư như Vân công tử mới có thể làm người ta hết lòng mà thương thức! Hiện lại có thêm Thái tử Lô quốc và Nhị hoàng tử Thánh Hoàng triều làm bạn hai bên, thật là dệt hoa trên gấm!” Thuyền hoa hạ, linh đang vừa vang lên, một nữ nhân khoanh tay mà đứng, ngôn ngữ tràn đầy lố lặc.

Vân Thiển nhẹ nhàng cười một tiếng!

“Mới vừa nghe mùi vũ cơ của Thuật quốc thượng vũ trên nước giữa mặt hồ, nên Thiển cũng có chút tò mò liền đến xem một chút, không ngờ lại quá rầy đến nhả hứng của các vị!” Nàng tự nhiên coi thường đi lời nói của thánh nữ Thuật quốc.

“Nga! Thì ra Vân công tử cũng cảm thấy hứng thú với việc thượng vũ này nữa sao!” Từ đầu đến cuối thánh nữ Thuật quốc vẫn ngồi bên trong thuyền, vẫn luôn không ra mặt, nhưng khi thiên hạ đệ nhất mỹ nhân vừa xuất hiện, vị thánh nữ này lại tự hạ thân phận vén rèm đi ra, nên biết rằng, cho dù đang ở trong nội quốc Thuật quốc, thánh nữ này cũng chưa chắc chắn cấp mặt mũi cho bất kỳ kẻ nào.

Chẳng lẽ, thánh nữ đang coi trọng Vân công tử? Nếu là vậy, bọn họ cũng đều có thể hiểu được, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này ngay cả khi che giấu trong mặt nạ kia, cũng có thể toát ra một phần ma lực, thánh nữ Thuật quốc tâm sinh lòng ái mộ cũng là chuyện đương nhiên.

“Không dám dấu thánh nữ, Thiển có một vị bằng hữu, cũng thích thượng vũ trên nước như vậy, nên liền hăng hái đến đây, tìm hiểu xem có phải giống loại vũ của bằng hữu ta hay không!” Vân Thiển cùng thánh nữ Thuật quốc lớn tiếng đối thoại, âm thanh Vân Thiển thanh nhã như gió xuân, làm tâm thần người nghe cũng cảm thấy thư thái.

Mắt thánh nữ Thuật quốc thoáng hiện hàn quang, thần nhiên nói, “Nếu ba vị đã thích, vậy sao không xuống thuyền để xem!”

Được thánh nữ Thuật quốc mời lên thuyền, là loại phúc khí đến bậc nào!

Ba người cũng không kéo dài thời gian, lập tức nhảy xuống, trong ánh mắt nhìn trừng trừng của mọi người, hạ xuống thuyền của thánh nữ.

Hồi lâu sau.

Mọi người mới lại đưa ánh mắt về phía mùi vũ cơ kia.

Mùi vũ cơ Thuật quốc, người người đáng vẻ tinh tế mềm mại, cũng che mặt giống thánh nữ, trên đầu là vật trang sức hết sức cổ xưa và tinh xảo! Vân y lại càng nhẹ như vũ mao, nhưng cũng không lộ rõ bất kỳ đường nét nào.

Có thể vững vàng đạp nước tùy ý khỏi vũ, vạt áo cũng không dính một giọt nước, có thể thấy được công lực của mùi vũ cơ này thâm sâu đến dường

nào.

Thuyền hoa mặc dù không thể so sánh với chiếc thuyền rộng lớn kia của Thái tử Lô quốc, nhưng thuyền này cũng cao mấy tầng, không gian rộng lớn như vậy, nếu dùng để chứa mấy trăm người cũng không thành vấn đề.

Vừa vào bên trong thuyền, ba người đã quan sát đến nội thất của thuyền này.

Nội thất bên trong đã được xử lý đặc thù, nên cho dù đang ở bên trong nhưng cũng có thể thấy được bên ngoài rõ ràng, nhưng bên ngoài thì không có cách nào để thấy được tình huống bên trong. Mỗi một cửa sổ đều được đính đầy chuông bạc, chỉ cần một cái thoáng lay động, thì có thể bắt đầu nghe được âm thanh va chạm thanh thủy.

Vừa vào bên trong, bọn họ chỉ thấy đôi Kim đồng Ngọc nữ bên cạnh thánh nữ Thuật quốc đang dùng ánh mắt lạnh lùng để liếc nhìn bọn họ, chỉ sợ bọn họ sẽ làm nguy hại đến tính mạng thánh nữ

Nhưng ba người này lại xem hai tiểu đồng kia như vô hình, lúc Thánh nữ Thuật quốc mời ngồi, bọn họ vẫn hết sức thân nhiên.

Mặc dù vậy, Vân Thiển vẫn cảm thấy bên trong thuyền hoa này ẩn chứa bí mật gì đó, vì có chút nghi ngờ nên nàng dồn hết tâm trí để quan sát.

Thuyền hoa này tổng cộng có ba tầng, nơi bọn họ ngồi chính là tầng thứ nhất, mà hai tầng trên kia, nàng rõ ràng có thể cảm nhận được sự tồn tại của những người khác. Mà mới vừa rồi thánh nữ Thuật quốc này lại từ lầu hai đi xuống, hiển nhiên là do sự xuất hiện của ba người bọn họ mà làm ảnh hưởng đến quá trình tiến triển của một việc gì đó.

Không riêng gì nàng, sợ là cả hai vị bên cạnh cũng đã phát hiện được chỗ quỷ dị của thuyền hoa này. Nhưng hiện giờ, bọn họ cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi.

Bọn họ vừa ngồi xuống, lập tức liền có thị nữ che mặt đưa các loại rượu ngon tiến vào phòng.

Thánh nữ Thuật quốc ngồi một bên, híp mắt cười nhìn ba người bọn họ.

Nhớ tới những lời khuyên vừa qua của Thánh nữ Thuật quốc, nàng không khỏi nhú mày.

“Mười vũ cơ này của bốn tọa vừa mới khởi vũ, kính mời ba vị từ từ thưởng thức khúc vũ trên nước này đi!” Tay ngọc đưa ra, ba người nhìn theo hướng tay chỉ, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn về phía mặt hồ.

Quả nhiên, chỉ thấy được mười vũ cơ múa lượn như bay trên mặt hồ, tiếng ủng hộ nhất thời vang lên hàng loạt! Pháo hoa lại một lần nữa phóng lên, phảng phất như chưa từng bị sự hiện diện của bọn họ cắt đứt, hết thấy đều trở lại như cũ!

Cho dù Vân Thiển đã được thấy nhiều loại vũ, nhưng loại vũ này vẫn mang lại cho nàng cảm giác hết sức kỳ lạ.

Dưới pháo hoa, mỗi động tác của nhóm vũ cơ đều như ảo như mộng, nhẹ như lông vũ, mỗi động tác đều vang lên âm thanh linh động rất nhỏ! Mê hoặc lòng người!

Đúng... là mang theo một loại mê hoặc!

Cho dù những vũ cơ này không ăn mặc hở hang, nhưng vẫn có thể khiến lòng người say mê, không thể tự kiềm chế được.

Mỗi một động tác của vũ cơ đều làm động lòng người, làm cho ánh mắt người ta không thể rời khỏi bọn họ, mà cứ nhìn chăm chăm theo từng động tác xinh đẹp kia một cách quái dị.

Vân Thiển đột nhiên thức tỉnh, nàng lại đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng

Ánh mắt nàng không khỏi nhìn về phía cầu thang thông lên lầu hai, trong góc tối kia, một thân hồng y thoáng qua thật nhanh, đôi mắt mặc ngọc của Vân Thiển lạnh lùng híp một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 60: Đến Giết Người Của Nàng

Khi nàng quay đầu lại, hai người nam nhân kia cũng đồng thời nhìn nàng, nhưng ánh mắt họ là hướng nhìn mười vũ cơ kia rồi mới liếc đến nàng, biểu lộ cũng có chút kỳ quái.

Vân Thiển cả kinh, chẳng lẽ hai người này ngay cả một chút định lực mà cũng không có sao? Chẳng lẽ họ đã bị mười vũ cơ kia mê hoặc tâm thần rồi?

Nghĩ đến đây, Vân Thiên âm thầm cau mày, thu hồi tầm mắt từ ngõ tối cầu thang, nâng nhìn về phía ánh mắt của thánh nữ Thuật quốc.

Nàng chợt giật mình, quả nhiên là đoán không sai, thánh nữ Thuật quốc cùng mười vũ cơ này có vấn đề, mà trên tầng hai kia cũng có vấn đề

“Ba ! ”

Trong không gian yên tĩnh đột nhiên nổi lên một tiếng ba vang dội, làm những người này bị hù dọa đến hồi hồn.

Cô Độc Úy cùng Tây Lâu Mạch đồng thời quay đầu lại, nhìn mười vũ cơ kia vẫn còn động vũ như cũ, rồi lại nhìn về phía những nam nhân cùng nữ nhân đã sớm bị mê mẩn từ lúc nào mà nhú mày

Cái gì mà vũ trên mặt nước, đây rõ ràng là Không Hồn Vũ.

Vu thuật của Thuật quốc cũng gần như là một truyền thuyết, nhưng họ làm như vậy là để làm gì?

Lãnh thổ này trong tương lai sẽ là của Cô Độc Úy, thánh nữ này lại ở nơi đây không chế nhiều người như vậy, càng khiến cho Cô Độc Úy cùng Vân Thiên cảm thấy bất mãn. Nếu như ba người bọn họ không giống người bình thường, sợ là cũng sẽ không thể khống chế được mà bại dưới tay thánh nữ Thuật quốc.

Thánh nữ Thuật quốc không nghĩ tới Vân Thiên lại có định lực đến cỡ này, nàng ta hung hăng bóp nát ly rượu trong lòng bàn tay, rồi đột nhiên giật mình, hít mắt nhìn Vân Thiên.

“Thế nào rồi, mười vũ cơ của bốn tọa vẫn không thể làm cho thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hài lòng hay sao!” Thánh nữ Thuật quốc đứng dậy, mặc dù động tác rất chậm rãi, nhưng tư thế này của nàng ta cũng là tư thế đợi chờ, chỉ cần ba người bọn họ có hành động gì bất thường, nàng ta sẽ lập tức hô lên một tiếng, những người ẩn nấp ở chung quanh bao gồm cả những quần chúng bị mười vũ cơ kia khống chế cũng sẽ đồng loạt xông lên.

Cái gọi là vạn dân xả thân không phải là chuyện có thể nói giỡn được.

Sắc mặt ba người trầm xuống, Tây Lâu Mạch hít mắt, “Mười vũ cơ kia tuy có đẹp, múa cũng tuyệt, nhưng còn lâu mới có thể sánh kịp thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!” Ngôn ngữ mang đầy ý chế nhạo lạnh lẽo vang lên.

Thánh nữ Thuật quốc nhú mày nhìn Vân Thiên.

Vân Thiên vốn là một dạng nhiếp hồn tự nhiên, mười vũ cơ kia làm sao có thể khống chế được, hơn nữa, ba người bọn họ cũng không phải người đơn giản, nên đương nhiên định lực cũng không giống người thường.

“Ha...ha...ha...quả không hổ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, người họa quốc ương dân như vậy mười vũ cơ của bốn tọa làm sao sánh bằng chứ...” Đôi mắt hạnh thoáng qua u quang.

“Đa tạ thánh nữ đã năm lần bảy lượt nhắc nhở tại hạ!” Vân Thiên đột nhiên đứng dậy, hướng về phía thánh nữ Thuật quốc cúi người, cung kính nói, nhưng người nào cũng có thể nghe ra, trong lời nói chứa đầy hàn khí, mà đôi mắt mặc ngọc kia cũng tựa hồ như tràn ngập sát khí, tựa hồ như chỉ cần bị bạch y thiếu niên ôn nhu kia nhìn qua một lần, thì thân hình người ta sẽ bị định trụ ngay tức khắc.

Thánh nữ Thuật quốc có chút run sợ khi chống lại ánh mắt này, đây mới chính là đôi mắt không chế người khác trong lúc vô tình, bất kể có ôn nhu hay không, nhưng chỉ cần bị đôi mắt này nhìn vào, sẽ luôn có một cảm giác bị vùi sâu trong đó, và chỉ cần đôi mắt đó nhìn người mãi không dời, thì chân của người cũng không có cách nào di chuyển được.

Đây chính là ma lực của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!

Đột nhiên thân hình Vân Thiên chạy như bay ra ngoài, trực tiếp đi đến lối lên lầu hai, nơi đó, trong lúc vô tình liếc mắt qua, nàng đã nhìn thấy một bóng hồng y, vì vậy nàng biết, phía trên có người!

Thánh nữ Thuật quốc chưa từng nghĩ Vân Thiên lại có thể đột nhiên phát ra hành động này trước mặt nàng ta, thoáng một cái, nàng đã vượt qua khỏi thân hình của thánh nữ.

Thấy phương hướng mà Vân Thiên nhào tới, thánh nữ cả kinh, lập tức động thân ngăn cản, lầu hai và lầu ba phía trên, tuyệt đối không thể cho bất kỳ người nào đi vào được. Cẩn rằng một cái, ánh mắt sầm màu, thánh nữ nhảy một cái vượt qua Vân Thiên, hai người một trước một sau động thủ, trong lúc mọi người bên ngoài đang mơ mơ màng màng, thì bên trong đã bắt đầu đánh nhau.

“Trên lầu có người khả nghi...” Vân Thiên nói với hai người kia.

Thánh nữ Thuật quốc cả kinh, lấy lực của nàng có thể ngăn được một người, nhưng để chống lại cả ba người thì có chút miễn cưỡng.

“Vân công tử, các người đây là có ý gì?” Ánh mắt run lên, thoáng tia lạnh.

Vân Thiên hừ lạnh một cái nhưng không có trả lời, con người mặc ngọc thường ngày ôn nhuận như nước nhưng bây giờ lại mang theo một mảnh u quang lạnh đến tận xương tủy.

Ánh mắt như vậy, làm cho thánh nữ sinh ra một loại cảm giác run sợ trước nay chưa từng có.

Không riêng gì Vân Thiên phát hiện người ở lầu trên có vấn đề, mà hai nam nhân kia đang lúc Vân Thiên động thủ đã vọt về phương hướng lầu mà đi lên.

Thánh nữ Thuật quốc có làm gì đi nữa cũng không còn kịp ngăn cản bọn họ, hơn nữa nếu có kêu người tới thì cũng không kịp để ra tay.

“Phanh!” Cửa tầng hai đã bị công lực của hai người họ phá nát bấy làm lộ ra một lỗ lớn.

“Lạp...lạp...” âm thanh từng mảnh gỗ rơi xuống nước, rồi từng bóng người nhanh như chớp chạy như bay ra ngoài, nhưng bọn họ đều không có bắt được. Vì chẳng qua trong nháy mắt, lại có vô số bóng người xinh quanh chạy như bay theo cùng một phương hướng.

Nhiều máy, thân pháp như vậy, có thể thấy được nhóm người ẩn thân ở lầu hai và lầu ba đều là người không đơn giản vì đã cố ý bày ra trận thế hỗn loạn này nhằm làm hoảng tâm mắt của bọn họ, hơn nữa, lại còn thành công.

Vân Thiên không tiếp tục động thủ với thánh nữ nữa, mà cũng nhảy lên lầu hai, đi vào bên trong phòng.

Ba người trầm mặc liếc nhìn nhau.

Trong lúc nhất thời, bọn họ cũng không đuổi theo. Thánh nữ Thuật quốc tươi cười duyên dáng bước từng bước nhỏ đi lên lầu, “Thế nào rồi, ba vị có bắt được kẻ nào khả nghi hay không?” Thánh nữ Thuật quốc bình tĩnh như mặt hồ không gợn nước, trong ánh mắt cũng không thể nhìn ra tia hoảng loạn nào.

Sắc mặt Vân Thiên tối sầm, quay đầu lại nhìn nàng, “Người là ai?” Một câu hỏi thốt ra, làm cho thánh nữ Thuật quốc cau mày một phen.

“Thế nào, giờ đây Vân công tử lại hoài nghi bản tọa sao?”

“Người...rất giống một người...” Vân Thiên đột nhiên bình tĩnh nhìn nàng không buông, tựa hồ như muốn nhìn thấu con người nàng, thánh nữ này chung quy vẫn để lại cho người ta một cảm giác không an tâm, đặc biệt là dưới tình huống này, đột nhiên nàng ta lại ở giữa hồ đưa ra cái biện pháp này để vì dân cầu phúc, điều này không hợp lý.

Nơi này cũng không phải là Thuật quốc của bọn họ, cho nên, bọn họ không cần thiết phải làm vậy.

“Lời nói này ta đã từng nghe trong hoa viên hoàng cung, chẳng phải Vân công tử đã chứng thực được rồi sao?” Thánh nữ không hoảng hốt, không vội vàng nhìn Vân Thiên.

“Đúng là Thiên đã từng chứng thực qua, nhưng, lần này Thiên hỏi, cũng không phải hỏi người đã ở hoa viên hoàng cung...” Con người co rụt lại, nàng liên tiếp áp sát tới gần.

Thánh nữ Thuật quốc lóe tia u ám, ngưng mắt nhìn nàng.

Nói hết lời, Vân Thiên cũng không hề nói tiếp, chẳng qua, nàng lạnh lùng chuyển người đi, “Bất kể người có phải là nàng hay không, nhưng nếu các người làm ra việc có nguy hại đến kế hoạch của Ủy ca ca, ta nhất định sẽ không buông tha cho bất kỳ người nào của các người...”

Nghe được lời ấy, cả ba người đồng thời run lên.

Một câu Ủy ca ca thân mật như vậy, làm cho sắc mặt Tây Lâu Mạch trở nên âm trầm, nhìn về phía bạch y thiếu niên đột nhiên trở nên lạnh lùng trước mặt. Bao nhiêu năm sau, khi hắn hồi tưởng lại lời nói ngày hôm nay của bạch y thiếu niên này thì hắn mới biết, có một ngày, những lời nói này cũng sẽ được áp dụng trên người hắn, loại cảm giác lúc đó so với lúc này càng trở nên trầm trọng hơn.

Thánh nữ Thuật quốc che mặt, không biết phải cảm thụ ra sao, đôi mắt hạnh kia híp mạnh cơ hồ như không thấy được kẻ hở.

Tâm Cô Độc Ủy vừa động, hắn vừa nâng tay lên định vui vẻ nắm tay nàng, Vân Thiên đột nhiên nhún một cái nhảy qua thuyền bên cạnh.

“Đuổi theo!”

Một tiếng hô ra. Cô Độc Ủy như rụng mảy, tâm tình cực kỳ tốt, lời Vân Thiên vừa dứt, thân hình của hắn đã xẹt qua mặt hồ, theo phương hướng bọn người vừa chạy trốn mà đi tới.

Hai người cùng nhau sóng vai chạy như bay ra ngoài.

Trên thuyền, Tây Lâu Mạch cũng không có đuổi theo, mà hắn chỉ thoáng nhìn qua thánh nữ Thuật quốc đang sừng sờ phía sau, rồi lại quay đầu tìm bóng dáng thuyền hoa của Tây Lâu Thiên. Dù sao, người bên trong kia là muội muội mà thường ngày hắn rất yêu thương, nên không thể lơ là nàng mà đuổi theo cho được, ngoài ra, những người này đều không liên quan đến hắn, nên hắn cũng không có lý do để tham dự vào việc này.

Con người sâu hoắm nhìn về phía bóng lưng hai người vừa biến mất trên mặt nước, môi hắn mím chặt.

Vừa chạm đất thì đập vào mắt hai người bọn họ là một đám người ồn ào náo nhiệt, tia lửa lấp lóe, tầng tầng hoa đăng di động.

“Là hồng y nữ tử kia sao?” Nhìn đám người kia, Cô Độc Ủy lười biếng mở miệng.

Vân Thiên gật đầu một cái.

Chính vì vậy, cho nên nàng mới đuổi theo, cho dù đuổi không kịp cũng phải đuổi, hồng y nữ tử cùng với thánh nữ Thuật quốc trên thuyền kia tất nhiên là có điều gì bí mật không thể cho người khác biết, cho nên nàng càng thêm nghi ngờ.

“Thiên nhi gấp gấp báo thù đến như vậy sao?” Cô Độc Úy lời kéo nàng tựa vào vách tường vắng người, nhìn sâu vào trong mắt nàng.

“Ta đây cũng là vì muốn tốt cho ngươi thôi, ngươi đừng có cả ngày lẫn đêm đều không đứng đắn như vậy được không, tương lai ngươi làm hoàng đế như thế nào đây?” Nhíu mày, Cô Độc Úy này không có giống Cô Nhật Quyết một chút nào cả, hoàng đế người ta lúc nào cũng nghiêm nghiêm cẩn cẩn, có lúc nào đùa giỡn như hân đâu, mà hân lại thường thường đưa ra bộ dạng khinh bạc lười biếng này, nàng thật sự hoài nghi hân có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế đó được hay không nữa.

Cô Độc Úy đột nhiên cười một tiếng, “Xem ra, Thiên nhi của ta đang gấp gấp để làm hoàng hậu đây mà”

Vân Thiên tròn mắt nhìn hân, “Ta là nam nhân, ngươi muốn hoàng hậu thì tìm nữ nhân khác làm đi!” Nói xong, nàng liền quay đầu đi ra bên ngoài.

Sắc mặt không hề thay đổi, Cô Độc Úy bây giờ có chút vô lại, đi đến gần nàng, đưa tay ra bắt lấy thân hình Vân Thiên, không cho nàng có cơ hội bước ra, “Thiên nhi không làm hoàng hậu, vậy thì ngôi vị hoàng đế này ta cũng không làm!”

“Cô Độc Úy, ngươi buông tay ra...” Vân Thiên có chút thẹn quá hóa giận. Hân cứ như vậy thì tới lúc nào mới có thể đẩy được người kia xuống đây, xem ra, nàng phải nên cách xa hân một chút, hoặc là phải đối với hân cứng rắn một chút.

“Thiên nhi, khó có được cơ hội hai chúng ta ở cùng nhau như vậy, tới nay trước hết đừng động tới những chuyện này được không, thật tốt khi hai chúng ta ở cùng một chỗ...” loại sự việc nguy hiểm như thế này, tốt nhất là nên giao cho hân, không cần nàng phải hao tâm phí lực, hân sẽ đau lòng lắm a.

Thân hình Vân Thiên sừng sốt, vẫn tránh thoát khỏi tay hân, “Úy ca ca nếu còn tiếp tục như vậy nữa, ta thật sự sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện ở trước mặt của ngươi nữa...” Vĩnh viễn...

Cô Độc Úy cả kinh, sắc mặt tối sầm, “Thiên nhi, quân tử nhất ngôn, sao lại có thể tùy tiện...”

“Cho tới bây giờ ta chưa từng thừa nhận mình là quân tử, nếu ngươi cứ tiếp tục như vậy nữa...” cắn răng một cái, “ta thật sự sẽ đi ngay...” có như vậy thì ngươi cũng sẽ không như bây giờ cứ lo lắng cho ta.

“Đi thôi! Trễ một bước nữa là những người kia sẽ tìm được nơi ẩn thân đó!” Bất đắc dĩ lắc đầu, Cô Độc Úy vui vẻ bước đi ra ngoài.

Sự thật chứng minh rằng, lời Cô Độc Úy là đúng, hân vừa kéo nàng đi khỏi một lát, thì một chút tung tích đã không còn, Vân Thiên lại lần nữa liếc ngang Cô Độc Úy một cái, là ngươi gây chuyện!

Cô Độc Úy vô tội nhún nhún vai, bày tỏ chuyện này hoàn toàn không liên quan đến hân

“Thánh nữ Thuật quốc kia giờ phút này chắc cũng đã rút lui rồi, Thiên nhi, chúng ta có phải cũng nên trở về nghỉ ngơi rồi hay không?” Cô Độc Úy chỉ chỉ về phía trời tối.

Vân Thiên lạnh lùng nhìn hân một cái, cũng không quay đầu lại mà đi vào trong bóng tối, Cô Độc Úy cười hi hi nhìn theo nàng, nhưng Vân Thiên vẫn không quay đầu lại mà chỉ để lại bóng lưng cho hân, xem ra là tức giận không nhẹ rồi.

Đang lúc bóng dáng của Vân Thiên đi xa, nụ cười kia trên gương mặt Cô Độc Úy đã bị thay thế bằng sự lãnh tuyệt, thấu tận xương.

Vô số bóng đen vọt tới bên cạnh hân, lặng lẽ đi cùng một hướng với hân.

Cô Độc Úy tung người qua tường cao, thân thể bay lên như ánh quang, từ giờ khắc này trở đi, không một ai có thể uy hiếp bọn họ được nữa, không còn ai.

Cô Độc Hồng...nhất định phải biến mất tại Thánh hoàng triều này

Nhìn bóng dáng của hân từ từ chìm vào trong bóng tối, nắm tay trong tay áo từ từ thả ra, nàng không thể trở mắt nhìn hân bắt Cô Độc Hồng, chỉ có thể yên lặng núp phía sau lưng hân, chỉ để nhìn. Nói nàng vô dụng cũng được, nhưng cho dù Cô Độc Hồng như thế nào đi nữa, người đó chung quy cũng có một thứ tình cảm không nên tồn tại đối với nàng, nàng không thể cứu, cho nên, nàng cũng chỉ có thể tránh.

Nhà các.

“Trời mau sáng quá, công tử người nên nghỉ ngơi đi!” Doanh Doanh lại một lần thay trà nóng, nhìn người bạch y thiếu niên vẫn khẳng khẳng đứng bên màn lụa mỏng nơi cửa sổ.

Vân Thiên lẳng lẳng nhìn mảng đen ở phía chân trời, đầy phiền muộn.

“Tại thời điểm này, huynh đệ bọn họ tự giết hại lẫn nhau, mà ta cái gì cũng không làm, chỉ có thể núp ở phía sau lưng như vậy, Doanh Doanh, ngươi nói

xem, có phải công tử của người rất vô dụng hay không?” Nàng thân nhiên thanh thuần, nàng xinh đẹp, nhưng lại mang một nỗi thê lương lạnh lùng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Doanh Doanh nhú lại, “Nói vậy, thế nhân đều nói công tử là người làm loạn thế cuộc, nhưng ở trong mắt của Doanh Doanh, người lợi hại nhất, công tử không giúp bên nào hết, là bởi vì người tin tưởng năng lực của Nhị hoàng tử...” nếu Nhị hoàng tử không có năng lực, mà luôn để cho Vân Thiên giúp đỡ, đó mới khiến cho Doanh Doanh xem thường.

“Hoàng gia, luôn luôn là vô tình như vậy, cho dù là máu mủ chí thân, nhưng vì quyền lực tối cao, âm mưu, tàn sát...” Nàng hung hăng bóp ngón tay một cái, đôi mắt nhìn xa càng tăng thêm vài phần rét lạnh, “Thanh Y bên kia có tin tức gì không?”

Lắc đầu

Vân Thiên quay đầu lại nhú mày, trời đã sắp sáng rồi, sao Thanh Y vẫn chưa trở về? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Một dự cảm xấu đột nhiên ập tới.

“Vô công của Thanh Y không phải là người nào cũng có thể đánh lại, công tử người chờ thêm một chút nữa đi!” So với Vân Thiên, trong lòng Doanh Doanh càng gấp hơn mấy lần, Thanh Y ra ngoài đã hai ba canh giờ liền, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức, nàng luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Cũng bởi vì hắn làm việc quá mức tinh táo, nên ngược lại càng khiến người ta lo lắng...”

“Nếu không thì công tử vào trong nằm một lát đi, để Doanh Doanh đi một chuyến xem sao!” Doanh Doanh lo lắng nhìn Vân Thiên.

Vân Thiên không nói, vén một bên rèm lên.

Bình minh

Rốt cuộc trong lòng nàng vẫn không yên, mấy ngày nay liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng làm sao có thể an tâm được chứ.

Trừ phi, người đáng chết đều đã chết.

“Còn mấy canh giờ nữa thiên hạ đại yến sẽ kết thúc, công tử...”

Vân Thiên đột nhiên kêu lên, “Doanh Doanh...”

“Dạ” Doanh Doanh bị kêu bất thành linh nên có chút lảng lảng đáp lại.

“Chiều tập nhân mã, mau, tối nay chính là thời điểm chen ép Thái tử, tối mai mới thật sự là quan trọng...” Nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt ngày thường luôn thanh nhã lạnh nhạt, trong nháy mắt như ngưng kết thành hàn băng ngàn năm, lạnh thấu xương tủy.

Doanh Doanh kinh ngạc, ngẩng đầu.

“Còn không đi mau!”

“Dạ”

Doanh Doanh lĩnh mệnh lui xuống, công tử như vậy, nàng chưa bao giờ gặp qua.

Ánh mắt đầy sát ý, giống như nữ nhân trong bức tranh đang treo ở cửa chính lầu hai kia.

Xuống đến chỗ lầu hai, Doanh Doanh không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhân lạnh lùng trong bức tranh kia, thân thể nàng đột nhiên lạnh run, bước nhanh đến mở cửa lách mình đi ra ngoài.

Vân Thiên đẩy cửa sổ trên lầu ba, nhìn Doanh Doanh đi xa, đóng cửa lại, mắt phát hàn quang.

“Ba ba ba...”

Cửa sổ trên lầu ba Nhã các sau khi được nàng đóng lại, trong nháy mắt lại bị mở ra toàn bộ.

Người chưa tới nhưng cửa đã bị mở hết, nội lực thật kinh hồn!

Vân Thiên hít mắt.

Nhìn các cửa sổ tự động mở rộng, gió chợt nổi lên làm rơi tấm lụa trắng xuống đất, bạch y thiếu niên mở to đôi mắt mặc ngọc lẳng lẳng nhìn chăm chú, phía chân trời, một mảnh đen không thấy năm ngón tay.

Tuy là mùa hè, nhưng cửa sổ mở rộng, làm gió mát thổi vào cũng khiến cơ thể run rẩy, gió thổi vào từng đợt, hoàn toàn tĩnh lặng.

Trước khi bão táp kéo đến, bầu trời lúc nào cũng yên lặng.



Bọn họ cứ như vậy, nghịch thiên mà đi lên, lại triệt tiêu mọi sự ngăn trở, những gian khổ trong đó nhất định là càng ngày càng nhiều, khó mà có thể tưởng tượng được.

Cô Độc Úy, người nên chuẩn bị cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 61: Nhiếp Hôn Vũ Náo Động (Phần 1)

Thánh nữ thì vẫn là thánh nữ thôi, đối với người nào đã thấy qua nàng trong cung thì không có gì khác biệt, nhưng là đối với những quần chúng chưa từng thấy thánh nữ Thuật quốc này bao giờ, thì đây là một nhân vật ly kỳ, so với Thái tử và công chúa Lô quốc vừa mới xuất hiện còn náo nhiệt hơn mấy phần, vì để thấy được dung nhan của thánh nữ, bọn họ người tranh kẻ cướp, dầm đạp lẫn nhau...

“Ai nha~~! Người đạp chân ta...” Một nữ nhân chợt kêu lên

“Mẹ..thằng nào dám đẩy lão tử...” Một đại hán công thô từ hướng về phía đám đông kia, ghé đầu qua.

“.....”

Trong nháy mắt tràng diện lập tức sôi sục, so với sự giá lâm của hoàng đế Thánh hoàng triều còn nóng bỏng hơn, nếu Cô Nhật Quyết thấy được tình cảnh này, thật không biết sẽ có biểu lộ gì? Con dân của mình lại hướng về thánh nữ một nước khác mà có cái loại khát vọng nóng bỏng này, hẳn có thể tức chết hay không đây?

Nhưng bất kể là như thế nào, bọn họ vẫn cố gắng để nhìn thấy.

Mỗi bước đi của thánh nữ Thuật quốc lại vọng ra tiếng linh đang thanh thoát, mang tới hàng loạt sóng âm, tiếng chuông như vậy giống một loại thuốc mê. Tuy không tiếp xúc da thịt, chỉ dùng tai để cảm nhận, liên làm cho hồn người ta có cảm giác trầm mê trong đó, giống như trên thế gian này chỉ có âm thanh linh đang là tốt đẹp nhất.

Nhìn về phía đội nhân mã ở xa xa kia, Vân Thiên bất chợt lạnh lùng nheo mắt lại, cả người tràn đầy khí lạnh.

“Sao rồi, công tử?” Doanh Doanh như cảm nhận được biến hóa của Vân Thiên, không khỏi lo lắng hỏi.

Vân Thiên lắc đầu.

Sau lưng thánh nữ Thuật quốc một bước, có một thân hoa phục đâm thẳng vào mắt nàng, nàng nhớ rất rõ bóng dáng kia.

Đầu tóc kia đặc biệt đen bóng, đôi mắt chìm ung lợi hại như có thể tùy thời mà xuyên thấu qua bất kỳ vật nào, đang nhìn về phía nàng bên này. Toàn thân tỏa ra một loại khí chất quý tộc đặc biệt, so với vị thánh nữ đang đi phía trước thì người này còn làm cho người ta có một loại xung động ngưỡng vọng không rõ ràng. Nam nhân này đang cách nàng qua xa, tuy không thấy rõ mặt của hắn, nhưng Vân Thiên có thể khẳng định, nam nhân này là đang địch dung. Mặc dù như thế, nhưng những đặc thù kia của hắn không thể nào qua khỏi mắt nàng, hắn...chính là nam tử đeo mặt nạ bí hiểm của đêm kia. Không gì có thể nghi ngờ được

Nhưng mà, vì sao hồng y nữ tử cùng người nam nhân này lại đồng thời xuất hiện bên cạnh thánh nữ Thuật quốc? Rốt cuộc thì bọn họ có quan hệ gì? Chẳng lẽ là La Sát Môn, nhưng La Sát Môn tại sao lại xuất hiện ở Thuật quốc, có phải cùng với Thuật quốc có mối liên hệ nào không?

Đang lúc một vài vấn đề cứ quanh quẩn trong đầu nàng, không thể nào rút ra khỏi. Thánh nữ Thuật quốc mang theo một đội nhân mã đã vào đến, đang cùng chào hỏi với Thái tử Lô quốc, ánh mắt Tây Lâu Mạch không khỏi hướng về phía nam tử đằng sau nàng, dáng dấp nam tử này chưa tính là tuấn mỹ, nhưng khí thế trên người hắn lại hấp dẫn người sâu sắc, làm cho người khác không khỏi đem tầm mắt mình đặt lên người người nam nhân này.

Nam tử kia thấy Tây Lâu Mạch đang nhìn mình, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng cũng hướng hắn chào hỏi.

Mắt hoa đào của Tây Lâu Mạch cười một tiếng, hơi thở âm trầm cũng tản đi.

Nam tử kia chỉ nhìn hắn một cái, rồi cũng liền ngồi xuống bên cạnh thánh nữ Thuật quốc, hiển nhiên, thân phận hắn cũng không thể bàn cãi, Tây Lâu Mạch lại xuyên thấu tầm mắt qua không khí, muốn xem người này là người như thế nào. Thuật quốc... khi nào mà lại xuất hiện nhân vật này, tại sao bọn họ lại chẳng có một chút tin tức nào về hắn?

“Hoàng huynh, huynh nghĩ Vân công tử có đến hay không!” Đột nhiên Tây Lâu Thiên ngồi bên cạnh mở đôi mắt xinh đẹp hỏi Tây Lâu Mạch, phảng phất như chỉ cần Tây Lâu Mạch nói “đến” thì nàng sẽ liền thỏa mãn.

Sắc mặt Tây Lâu Mạch trầm xuống, hẳn thật không thích muội muội của hắn dùng ánh mắt nóng bỏng này để mong chờ người kia.

“Muội thích Vân công tử sao?” Hỏi xong lời này, hắn chỉ cảm thấy mình thật là ngốc, biểu hiện của Tây Lâu Thiên ở hoàng cung đại yến đã như vậy còn chưa biểu minh điều gì sao, hơn nữa, Vân công tử người ta cũng có bộ dạng rất thích Tây Lâu Thiên. Nhớ tới biểu tình lúc ấy của Vân Thiên, hẳn không khỏi siết chặt chén ngọc trên bàn, người kia thích muội muội của hắn. . . ý nghĩ này, làm cho hắn cảm thấy thật không thoải mái, đột nhiên hắn lại có ý niệm không muốn Tây Lâu Thiên tồn tại xẹt qua trong đầu.

Thân hình Tây Lâu Mạch rung lên, sao hắn lại sinh ra loại ý niệm đáng sợ này chứ.

Người kia. . . đúng là đã gây ảnh hưởng quá lớn đối với hắn.

Ngay sau đó hắn lập tức lắc đầu, uống một hơi cạn rượu trong chén.

Tây Lâu Thiên kì quái nhìn Tây Lâu Mạch một cái, cũng không dám lên tiếng nữa, khiếp sợ đảo mắt quét quanh, tìm kiếm một thân bạch y.

Thánh nữ Thuật quốc cùng nam tử bên cạnh nhỏ giọng trò chuyện với nhau, Tây Lâu Mạch chú ý rằng, thánh nữ kia lúc nói chuyện với tên nam tử đó luôn là hơi cúi người xuống, lơ đãng toát ra vẻ cung kính khiến cho người ta không dễ phát hiện. Nhưng. . . Tây Lâu Mạch hẳn là người phương nào chứ, từ trước đến giờ toàn là hắn thấy rõ người khác mà không ai có thể thấy rõ hắn, nhìn một cái thì có thể biết được, ở Thuật quốc, người nam tử này quyền lực cao hơn thánh nữ!

Nhưng mà, thế nhân ai mà không biết, ở Thuật quốc, ngoại trừ thánh nữ, người cao quý nhất chính là hoàng đế, ngay cả hoàng hậu cũng phải kính thánh nữ này ba phần. Nam tử này đến cùng là người nào mà thánh nữ phải dùng lễ như vậy để đối đãi. Tây Lâu Mạch không khỏi nhún mày.

Hoàng tử và công chúa các nước lần lượt đến, làm cho những chỗ còn trống giờ này cơ hồ đã đầy người.

“Hoàng thượng giá lâm!” âm thanh bén nhọn của Lý công công truyền tới, ngay sau đó lại là tiếng thét chói tai vang lên, “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Quần chúng lập tức quỳ xuống, tung hô một tiếng thật dài, “Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế. . .”

“Bình thân” Cô Nhật Quyết cùng hoàng hậu một thân hồng ý đồng loạt tiến đến, làm cho tràng diện bùng nổ, vạn dân hô to!

Nhưng mà lại không có bóng dáng của hai người bọn họ, hai vị hoàng tử hiếm hoi của Thánh Hoàng triều lại không có đến đây, làm cho nhiều người không khỏi cảm thấy thất vọng vì không thể diện kiến dung nhan của hai vị hoàng tử.

Nhìn đội người kia xuất hiện, nhưng không có bóng dáng của hai người bọn họ, sắc mặt Vân Thiên buồn bã, trong lòng có một dự cảm xấu.

“Công tử. . .” Sau lưng, Doanh Doanh lo lắng gọi, chỉ sợ Vân Thiên nóng lòng quay trở về.

Vân Thiên không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn, “Ta tin tưởng hắn. . .” Thật lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng nói ra một câu như vậy.

Hoàng đế cùng hoàng hậu vừa ngồi xuống, tràng diện vui mừng lại càng mở rộng ra.

Sứ thần sáu nước rối rít trò chuyện, nhưng là toàn trường chỗ ngồi đều đầy cả, duy chỉ có ba chỗ ngồi còn trống nơi đó, mà người đang ngồi bên cạnh là Vân Phi. Nhìn chỗ ngồi còn trống bên cạnh không khỏi nhún mày, cũng ngẩng đầu lên nhìn trong đám người mà tìm người nào đó, nhưng chung quy vẫn không tìm được nên không khỏi lo lắng.

Mọi người đều biết, hai trong số ba chỗ ngồi đó là của hai vị hoàng tử, như vậy còn một chỗ là của ai?

Nhìn ba chỗ trống này, nghị luận nổi lên bốn phía, tiếng nói nhỏ lại hàng loạt truyền vào tai các nhân vật lớn.

Yến hội, chính thức bắt đầu!

Bất kể người là ai, chỉ cần trong tay người nắm chắc bất kỳ tài nghệ nào, cho dù người là người dân bình thường, nhưng chỉ cần người là người độc thân thì đều có thể ghi danh tham dự tại chỗ, và sẽ được biểu diễn sau khi những người có thân phận địa vị thi đấu xong. Chỉ cần vừa mắt người nào, thì có thể lấy hoa hồng đã chuẩn bị trước đưa vào tay người đó, mà người đó lại không thể từ chối hoa người đưa trước mặt mọi người.

Phàm là người có dũng khí đều có thể có cơ hội hội này, đương nhiên, nếu như cũng có người thổ lộ giống người, như vậy thì mặc kệ là nam hay nữ, đều phải lên đài tỷ thí thắng thua, rồi được bình phẩm để chọn ra người chiến thắng, như vậy, người duy nhất đó có thể hướng đến người trong lòng mình mà bày tỏ tâm ý.

Mà người nọ lại không thể cự tuyệt, đây là một lý lẽ không thể giải thích hợp lý được ở cái yến hội này.

Nếu như. . . thiên hạ đệ nhất mỹ nhân bị mấy trăm nữ nhân yêu mến, nhưng vậy thì mấy trăm nữ nhân này phải hướng tới một cuộc tranh tài, người thắng cuộc cuối cùng mới có tư cách thổ lộ trước mặt thiên hạ đệ nhất mỹ nhân! Mà thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thì bất luận như thế nào cũng không thể cự tuyệt nữ nhân này, chỉ thể buộc phải tiếp nhận, dĩ nhiên, lý do là vì cuộc tranh tài này là từ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà phát sinh ra, nghe qua thật là buồn cười, nên. . . đây chính là nguyên nhân mà Vân Thiên không thích đi đến những nơi này.

Mặc dù Vân Thiên không thích, nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đều không thích, những thiếu nam thiếu nữ có người trong lòng thì vui mừng hơn hờ.

Mở đầu, là điệu múa mở màn của Thánh Hoàng triều! Vũ cơ tuyệt đẹp động lòng người, tận tình lác hồng mà múa, ngàn cánh hoa không biết từ đâu rơi xuống, vô cùng đẹp, nhưng giờ phút này, Vân Thiên thật không có tâm tư gì đi thưởng thức vũ khúc tuyệt vời này.

“Còn kém xa Doanh Doanh!” ngay góc chết, Vân Thiên đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

Doanh Doanh sau lưng vô cùng sừng sốt, tiếp theo là mặt mũi đỏ bừng, được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử tán dương, là phúc khí đến cỡ nào a!!! Doanh Doanh tuy chưa được mười lăm tuổi, nhưng sớm đã là người thành thực, lại được dạy dỗ từ nhỏ, nên còn thành thực hơn so với những nữ nhân trưởng thành, giờ khắc này, ở trước mặt Vân công tử, thật không có cách nào chống đỡ được bằng vài phần định lực nhỏ nhỏ kia.

“Công tử .....

“Thế nào?” Vân Thiên không hiểu, quay đầu lại nhìn tiểu nữ tử đang thẹn thùng của chúng ta.

“Vũ nghệ của Doanh Doanh làm sao có thể sánh bằng các vũ công hoàng gia được dạy dỗ chứ, công tử không phải là đang nâng đỡ Doanh Doanh quá mức chứ...” Âm thanh Doanh Doanh càng nói càng thấp, đầu cũng chôn xuống, nhưng trong lòng nàng thì vì câu nói này mà hứng trí bùng bùng!

Vân Thiên nhất thời bật cười, như gió xuân lật phát thổi tới, sắc mặt Doanh Doanh đỏ bừng, căn bản là không dám ngẩng đầu nhìn nụ cười kia của Vân Thiên.

“Ở trong lòng ta, điệu múa của Doanh Doanh là vũ điệu thứ hai có thể lọt vào mắt ta!”

Doanh Doanh ngẩng đầu lên, “thứ hai?” đối với chữ thứ hai của Vân Thiên đặc biệt chói tai, nàng rất không thoải mái.

Vân Thiên gật đầu, “Không sai, đã có người đi trước người một bước, mà người kia, cũng đã từng có một thân tuyệt vũ, chỉ tiếc...” Ánh mắt buồn bã, u quang chột lóe.

Đang lúc Doanh Doanh thu liễm, không khỏi hỏi, “Là nữ nhân trong tranh đó sao?” Nữ nhân kia thật tình là do hồi tưởng của công tử về lại, cho nên có thể thấy được, công tử đối với nàng ta hết sức hoài niệm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Doanh Doanh không khỏi ừ ừ.

Vân Thiên quay đầu lại, kỳ quái liếc nhìn Doanh Doanh, “Nữ nhân trong tranh?”

Doanh Doanh thấy Vân Thiên dùng ánh mắt có quái nhìn mình, cúi đầu xin lỗi, thấp giọng nói, “Dạ, chính là bức tranh do công tử người đích thân vẽ...”

Nghe vậy, Vân Thiên nhẹ nhàng bĩu môi, vậy ra là đang bị hiểu lầm.

Thấy Vân Thiên không nói, sắc mặt Doanh Doanh âm trầm, cho là mình đoán đúng, quả nhiên là nữ nhân trong tranh kia. Như vậy, làm sao mà bên ngoài lại truyền nói rằng công tử yêu thích nam sắc, nghĩ đến đây, Doanh Doanh liền cảm thấy bức tức.

Không có nhìn lại Doanh Doanh, vì chẳng qua là nàng đang nhìn nữ nhân đang ngồi ở xa xa kia, nữ nhân đó, cả người lại toát ra âm thanh nhiếp hồn, giờ khắc này, làm cho nàng không cách nào đoán được, mỗi một người bọn họ, đều mang trên người một mê hồn trận, chờ nàng tháo gỡ từng cái.

Đột nhiên, một bóng dáng hấp dẫn ánh mắt Vân Thiên, con người nàng đột nhiên co rút lại.

“Là Cô Độc Hồng!” Doanh Doanh cả kinh thất sắc, hiển nhiên cũng thấy Cô Độc Hồng đang ra sân.

Cô Độc Hồng hết sức khiêm tốn đi vào, nhưng ở đây có vạn người nhìn, nên đưa đến một trận xôn xao không nhỏ, bản thân Cô Độc Hồng có đáng đáp hết sức tuần mỹ, càng là niềm hi vọng trong lòng của các nữ nhân, hẳn đến, chính là để cho các nữ nhân hưng phấn không thôi.

Nhưng gương mặt tuần tú kia lại lạnh lẽo vô cùng, hoàn toàn không có một tia cười, chẳng biết từ lúc nào, Vân Thiên cũng chưa từng nhìn thấy lại nụ cười của hắn. Tiếng cười trong ngày tuyết của mười năm về trước, có lẽ... chính là nụ cười cuối cùng của hắn.

Nhưng là...

“Không có hắn, Doanh Doanh, không có hắn...” Cô Độc Hồng xuất hiện, như vậy thì Cô Độc Úy đâu? Vì sao không có bóng dáng của hắn? Thân hình Vân Thiên khẽ rung lên, tâm hoảng hốt nhìn vạn người trước mặt, nhưng không cách nào tìm kiếm được nụ cười tà mị kia.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 62: Chương 61. Niếp Hồn Vũ Náo Động (Phần 2)

Sắc mặt Doanh Doanh cũng hơi đổi, dự cảm xấu cứ lần lượt đi lên, nhìn qua phía Vân Thiển đang hoảng hốt, Doanh Doanh không biết trong lòng mình là tư vị gì. Nàng cho tới bây giờ chưa từng nhìn qua biểu lộ này của công tử, trong ấn tượng của nàng, công tử luôn tỉnh táo, thanh nhã, cao quý... chưa từng vì chuyện gì mà tâm thần hoảng loạn.

Doanh Doanh nuốt nước miếng một cái, khó khăn mở miệng nói, “Công tử, trước tiên người cũng đừng hoảng hốt, có thể Nhị hoàng tử đã sớm đến, chẳng qua là không thấy người nên không chịu xuất hiện...”

Đang lúc Vân Thiển sững sờ, trong lòng như tìm được một sợi dây thừng leo lên khỏi vực thẳm, “Có lẽ chính là như vậy, có lẽ hẳn đã sớm trở lại Nhã các rồi, Doanh Doanh, chúng ta trở về Nhã các ngay...” Biểu lộ vô cùng phức tạp.

Lần này lại tới phiên Doanh Doanh sững sờ, “Công tử... người sao có thể trở về chứ, hôm nay là yến hội, Nhị hoàng tử tất nhiên biết người sẽ tới đây, sợ là giờ phút này hẳn cũng giống như chúng ta núp trong bóng tối lặng lẽ nhìn đây!” Doanh Doanh phân tích nói.

Vân Thiển nhất thời im lặng

“Đi thôi! Ta biết tiểu nữ tử ngươi cũng muốn xem!” Doanh Doanh nói cũng không phải không có đạo lý, bọn họ cứ như vậy mà đi, sợ là sẽ bỏ lỡ, không bằng cứ thoải mái ngồi một chỗ chờ hẳn vậy.

Doanh Doanh đỏ mặt, cúi đầu vô cùng xin lỗi, cái này mà cũng bị công tử nhìn ra nữa!

Bên trong sân, một điệu vũ đã kết thúc, tiếng vỗ tay như sấm.

Kế tiếp, chính là mười vũ cơ của Thật quốc, Vân Thiển cùng Doanh Doanh hướng về đám người xa xa đi tới, neho mắt nhìn mười vũ cơ. Mười vũ cơ bên cạnh thánh nữ không phải chuyện đùa, một vũ khởi lên chính là nhiếp hồn phách người, bọn họ đang muốn làm gì đây? Đầu tiên là khởi vũ giữa hồ, hôm nay lại muốn chơi theo dạng gì đây?

Vân Thiển mang theo tâm trạng nặng nề, cùng Doanh Doanh một trước một sau đi vào.

Đột nhiên, một bóng dáng nhanh như chớp xuất hiện trước mặt nàng, Vân Thiển cùng Doanh Doanh hơi sững sờ nhưng sau đó lại vô cùng mừng rỡ.

“Thanh Y!”

“Công tử!” Thanh Y đầy mệt mỏi hướng về phía Vân Thiển thi lễ, lúc ngẩng đầu định giải thích tình huống đêm qua thì bị Vân Thiển khoát tay ngăn cản, Thanh Y lập tức nín thở, không hiểu.

“Ngươi cũng suất hiện, còn cần gì phải giải thích chứ!” Vân Thiển liếc thấy vạt áo Thanh Y dính một vết máu, nhưng chung quy cũng không có nói gì, đi qua bên cạnh Thanh Y, nhẹ nhàng vỗ vai hắn, nhưng Thanh Y cao hơn Vân Thiển rất nhiều, cho nên chỉ có thể vói tay lên.

Nhiệt độ từ đầu vai truyền tới, mặc dù chỉ trong nháy mắt, tuy trên mặt vẫn như cũ nhưng trong lòng Thanh Y lại không yên! Cúi đầu, sóng vai Doanh Doanh đi phía sau nàng, đêm qua, không riêng gì Thanh Y không thể ngủ, mà Vân Thiển cũng là một đêm thức trắng chờ đợi. Càng chờ đợi, càng thêm thống khổ.

Mười vũ cơ của thánh nữ Thuật quốc vừa lên đài, mọi người lập tức ủng hộ

Nhìn tràng diện hưng phấn này, mặt hạnh của thánh nữ Thuật quốc không khỏi quết về hướng Cô Độc Hồng, chỉ thấy hắn đang lạnh lùng nhìn chăm chú toàn trường. Mỗi có chút tái nhợt, hiển nhiên là bị trọng thương mà còn chạy tới nơi này tham dự yến hội, chẳng qua là thất vọng khi không nhìn thấy người mình muốn gặp, mà về thất vọng trên mặt hắn không thể gạt được cặp mắt của thánh nữ Thuật quốc.

Vân Thiển, người quả nhiên là họa quốc chi nhân, mặt hạnh khổ năng, tựa như bắt đắc dĩ nhìn xuyên thấu qua tấm lụa trắng cười một tiếng.

Mà nam tử ngồi bên cạnh nàng cũng dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn theo hướng ánh mắt nàng, nhìn nơi Cô Độc Hồng đang ngồi, nhíu mày, giống như có cái gì trong đó. Nói không xong, nhìn không rõ.

Cô Độc Hồng lạnh lùng nhìn mười vũ cơ trên đài, theo góc độ khác nhìn lại, vị thái tử này đang thật bình tĩnh nhìn mười vũ cơ Thuật quốc. Đôi hắc đồng lạnh lùng quét nhìn toàn trường, giống như hẳn cũng sẽ không bỏ qua mỗi một người ở đây, nhất nhất đều thấy rõ.

Nam tử ngồi ở vị trí Thuật quốc neho mắt nhấp ly rượu trong tay, một hớp vào bụng, ý cười lãnh khốc vừa khỏi, vừa thu hồi tầm mắt đang đặt trên người Cô Độc Hồng.

Đôi mắt lãnh tuấn thâm thúy, hiện lên tầng hàn băng; bạc môi lạnh lùng mím chặt, có chút tái nhợt; nhưng không chút nào giảm đi sự lãnh khốc cùng cao quý của hắn. Đây chính là Cô Độc Hồng, không có bất kỳ vật gì có thể chứa trong ánh mắt của hắn, chỉ có một người, chỉ có người đó mới khiến người nam nhân này động dung.

“Hồng nhi!” Cô Nhật Quyết nhìn động tác của Cô Độc Hồng, có chút lo lắng hỏi.

Cô Độc Hồng chuyển gương mặt tuần tú qua, “Phụ hoàng...” khi nghe thấy một tiếng phụ hoàng này, có thể sẽ biết được hắn đang ẩn nhẫn cái gì đó.

Cô Nhật Quyết nhíu mày thật chặt, một thân lạnh lùng không hề thua kém Cô Độc Hồng, thanh âm vừa nói ra của Cô Độc Hồng liền có thể biết được hắn đang bị trọng thương, “Có chọn được người nào vừa ý chưa?” Vốn là muốn hỏi hắn có bị thương nặng hay không, tuy nhiên, đây chỉ là ý nghĩ mà không thể nói ra ngoài, vì hôm nay là đại yến thiên hạ nên không thể nói ra một câu như vậy.

Xem ra Cô Nhật Quyết rất thương yêu vị Thái tử này, nhưng chẳng qua đôi khi cũng sử dụng phương thức có chút cực đoan. Hắn là một đế vương tốt, nhưng không phải là một người cha tốt.

Mặt Cô Độc Hồng liền biến sắc, “Hỏi bẩm phụ hoàng, không có” Lời nói đơn giản nhưng cũng sáng tỏ, hắn cũng không muốn nói nhiều hơn nữa.

Cô Nhật Quyết hí mắt một cái, hơi đổi thân mình nhìn về phía Thủy Thu Tích

Giờ phút này, Thủy Thu Tích đang cầm chun trà nóng, nhẹ nhàng nhấp môi, từ đầu đến cuối cũng không muốn nhìn vị hoàng đế này. Cô Nhật Quyết cũng không nói gì nữa, lại nhìn về phía con trai mình một cái, “Vậy thì cứ nhìn xem, nếu thích vị thiên kim nào, trầm sẽ thay người làm chủ!” Bằng sự thông minh của Cô Nhật Quyết, tự nhiên hắn biết trong lòng con trai hắn suy nghĩ cái gì, nhưng mà, Vân Thiên là nam nhân, lại có quan hệ như vậy với Cô Độc Úy, đứa con trai này của hắn không thể bị hủy trên tay Vân Thiên, cho dù Vân Thiên là con trai tiểu sư muội của hắn cũng không được.

Cô Độc Hồng lạnh lùng gật đầu, nghiêng đầu không muốn nói tới chuyện này.

Không có ai biết, ngoại trừ người bạch y thiếu niên kia, những nữ nhân kia bất luận xinh đẹp tới đâu, cũng không cách nào lọt vào mắt hắn, trong lòng hắn, chỉ có thể cất giữ một người.

“Linh~~”

Là tiếng linh đang thanh thúy tán mát trên người mười vũ cơ kia, một tiếng “linh” vang lên, là đại biểu của thánh nữ Thuật quốc, nhưng cũng không ai biết một đạo “linh~~~” vang lên là đại biểu cho cái gì. Chẳng qua mọi người đều nhất trí cho rằng đây chỉ là tăng thêm một ít niềm vui, nhưng cũng không biết, linh đang vừa động, khiếp hồn đoạt phách!

Tràng diện đột nhiên yên lặng trở lại, mọi người đều trừng mắt nhìn mười vũ cơ đang nhảy múa như thiên tiên, xinh đẹp động lòng người.

Mọi người không tự giác mà trở nên ngây người

Hoàn toàn không có một sự chuẩn bị nào, chỉ một tiếng linh đang truyền ra, trong thời gian ngắn, tâm thần của mọi người hoàn toàn bị khống chế, si ngốc ngây ngô không biết mình đang nhìn cái gì

Những người đang nhảy, lập tức quay đầu nhìn về phía thánh nữ Thuật quốc, thánh nữ ở xa xa chỉ cười mà không nói.

Uy lực của điệu múa này nếu so với điệu múa trên nước tối qua thì càng tăng lên, những nữ nhân này rõ ràng ăn mặc rất khéo léo, nhưng khi những tư thế múa kia lộ ra, thì so với những yêu tinh mặc sa tanh mỏng kia còn dụ người hơn!

Nếu người có công lực tương đối, mới có thể chịu đựng được mà không bị bất kỳ khống chế nào. Ngàn vạn người ánh mắt đục ngầu không rõ, thì thảo tự mình nói chuyện, một mảnh âm trầm đi qua.

Sắc mặt Cô Nhật Quyết chuyển đen, tàn nhẫn quay đầu nhìn về thánh nữ Thuật quốc, nhưng không thể làm gì, trừ bỏ mấy người bọn họ có công lực tương đối, thì những người khác, bất luận là nam hay nữ, đều bị điệu múa kia hấp dẫn hồn phách.

Thuật quốc bên này, hai tiểu đồng phi thân lên, kéo hai linh đang lơ ở cuối.

“Linh linh ~ ! ”

Hai tiếng lớn vang lên, lượn quanh màng nhĩ, chỉ cảm thấy tiếng ong ong vang lên không ngừng.

Cô Độc Hồng bị trọng thương, giờ này bị người dùng nhiếp hồn thuật để khống chế, không chịu nổi một trận ngồn ngọt trong cổ họng.

Thân ảnh Cô Nhật Quyết chạy như bay xuống, khi hắn nhanh chóng đi vào thập đại huyệt vị trên người Cô Độc Hồng, thì Cô Độc Hồng mới cảm thấy được một chút thư thái, không hề bị nhiếp hồn vũ kia làm khó, lạnh lùng nhìn về phía thánh nữ Thuật quốc.

Bọn họ, là đang muốn làm gì đây.

Hai tiểu đồng liếc mắt nhìn nhau, lãnh quang chợt hiện, hai đạo bóng dáng nho nhỏ đã phi thân rơi xuống trung tâm đài.

Người trên vũ đài liền thiết lập bao quanh hai người ở trung tâm, người người đều nhìn được rõ ràng, từng vũ ảnh nặng nề lướt qua, Tây Lâu Mạch tìm được trên người thánh nữ Thuật quốc cùng nam tử thần bí kia một cổ âm hàn, bọn họ làm như vậy, để chuẩn bị cho cái gì? Ánh mắt hắn không khỏi nhìn lại bốn phía, bỗng cảm thấy thất kinh, không riêng gì ánh mắt của tất cả mọi người đều vẫn đục, mà ngay cả Tây Lâu Thiên bên cạnh hắn cũng bị vũ công này hấp vào, cũng là si mê phát ngốc, phảng phất như trên vũ đài là người nàng yêu thương, không cần phải nói, cũng biết là nàng đang nhìn thấy người nào.

Tây Lâu Mạch điểm ngay huyết đạo Tây Lâu Thiên. Quả nhiên, thánh nữ Thuật quốc xuất hiện ở loại yến hội này, thật là không có chuyện gì tốt.

Sắc mặt Cô Nhật Quyết đại biến, nhưng cũng không cách nào ngăn cản được, đè ép xung động muốn bắt thánh nữ Thuật quốc lại, lạnh lùng nhìn ánh mắt si ngốc của mọi người, hẳn cũng muốn xem một chút, rốt cuộc Thuật quốc đang muốn làm gì.

Thánh nữ Thuật quốc cùng tên nam tử kia nhìn nhau, mấy người này quả nhiên định lực đủ lớn, lại không có một chút si mê nào, sắc mặt hai người trầm xuống... chờ đợi.

Hai tiểu đồng gia nhập vào trong mười vũ cơ, đột nhiên gia tăng công lực nhiếp hồn!

“Linh linh ~ ! ”

Chuông bạc mạnh mẽ rung lên, trong nháy mắt áp lực như bài sơn đảo hải đè xuống, làm cho mọi người ngay cả cơ hội thở cũng đều không có.

Mấy người vừa rồi còn có thể giữ vững thanh tĩnh, chỉ trong chốc lát thân hình nhoáng lên, tinh thần có chút mất không chết, tiếp sau trong một cái chớp mắt đột nhiên tỉnh lại. Tình hình này làm ánh mắt thánh nữ Thuật quốc không còn chút nào hài lòng, đột nhiên đứng lên.

Lần này nàng tự mình ra đài, không sợ những người này có thể không chế được nữa.

Nghe được linh đang của thánh nữ vừa vang lên, sắc mặt của bọn họ trong nháy mắt đại biến, thánh nữ ra sân, không phải chuyện đùa.

Thánh nữ Thuật quốc hướng về phía nam tử đang tĩnh tọa gập đầu, thủ hình trên tay biến đổi, chân bước đi lên gia nhập vào đội ngũ, nhưng nàng thật không nghĩ tới, ánh mắt vừa thoáng qua, lại thấy một bóng bạch y phiêu dật, thân thể cứng đờ, lập tức quên tất cả các hành động.

Nam tử ngồi bên cạnh nàng cũng theo đó mà trì trệ, dựa theo tầm mắt nàng mà nhìn qua, có chút kinh ngạc, hẳn tựa hồ như không nghĩ tới người này cũng sẽ xuất hiện ở đây.

Thánh nữ Thuật quốc thu thế tay, xoay người lại, lần nữa ngồi xuống.

Nam tử bên cạnh hỏi, “Thế nào?” giọng nói âm trầm như đang biểu hiện tâm tình của hắn lúc này.

Thánh nữ Thuật quốc khom người cung kính, “Ồ trước mặt người này, nhiếp hồn vũ của chúng ta không có tác dụng, kính xin chỉ thị của ngài!” Nhẹ nhàng, lạnh lùng.

Không nghĩ đến thánh nữ sẽ nói như vậy, nam tử có chút ngẩn người, sắc mặt hơi trầm xuống, khoát tay chặn lại, “Ngay cả ngươi cũng không có biện pháp sao?” Hắn thử dò xét, người khiến thánh nữ thức thủ vô sách cũng chưa từng xuất hiện qua đâu.

Thánh nữ Thuật quốc lắc đầu, “Trừ phi khai thánh đàn!”

Nam tử ngưng mắt nhìn thánh nữ một hồi lâu, mới lạnh lùng khạc ra một chữ, “Rút”

Thánh nữ tuân lệnh, lập tức dùng ánh mắt ý bảo mười vũ cơ cùng hai tiểu đồng kia rút lui.

Hiểu lời, hai tiểu đồng rút lui trở về bên người thánh nữ, hai đại linh đang lại được treo trên cọc cao, khi gió thổi qua vẫn truyền ra tiếng linh linh.

Hai tiểu đồng này vừa rút lui, mọi người có nhiều hơn cảm giác chân thật.

Nhưng vũ điệu của mười vũ cơ kia vẫn không đổi, kia vẫn là khúc nhiếp hồn vũ, biến ảo vô cùng.

Bạch y như mây, tóc đen như mực, mặt nạ thần bí, mỗi một động tác đều đẹp đến kinh hồn động phách! Ngay cả mười vũ cơ kia dù có rút bao nhiêu công lực vào nhiếp hồn vũ như thế nào đi nữa thì cũng không cách nào hấp dẫn được tầm mắt mọi người, trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều dời đi. Cho dù nàng đã lựa chọn một con đường bí mật đi đến, nhưng tác dụng vẫn như cũ không giảm, mỗi một người đều nhìn nhìn về bạch y công tử đang chậm rãi đi tới.

Nhiếp hồn vũ ngay tức khắc mất tác dụng, ánh mắt của quần chúng không hề vẫn đục si ngốc nữa, mà bây giờ đổi lại, toàn trường yên lặng có thể nghe được tiếng châm roi.

Ánh mắt Vân Thiên không rời thánh nữ Thuật quốc, ánh sáng sâu kín nơi đáy mắt tựa hồ muốn đâm vào da thịt vị thánh nữ, làm trong lòng nàng đau đớn.

Có thể nói rằng, Vân Thiên xuất hiện đã cứu tất cả mọi người.

Nhưng mà nàng cũng không biết thánh nữ Thuật quốc lấy nhiếp hồn vũ đối phó với mọi người là nguy hiểm đến cỡ nào, nàng chỉ biết là để người kia thấy nàng, sẽ xuất hiện trước mặt nàng mà báo bình an, hơn nữa, nàng cũng muốn xem một chút người này rốt cuộc trở nên bộ dạng gì...

Trên môi không khỏi nhẹ nhàng mỉm cười.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cười một tiếng, nghiêng nước nghiêng thành!

Dưới mặt nạ kia, là một đôi môi hoàn mỹ, không người nào có thể kháng cự được nụ cười ôn nhả như gió thoảng qua toát ra từ đôi môi ấy, mỗi một động tác của nàng đều đẹp đến kinh thiên động địa, mỗi một chỗ đều mang tầng tầng ma lực, hấp dẫn tâm hồn của mỗi người.

Không cần phải sử dụng nhiếp hồn vũ như mười vũ cơ kia, nàng chỉ cần đi, cho dù không hề biểu lộ gì cả, nhưng hồn phách của những người đó cũng đi theo nàng thật chặt không chút nào tách rời.

Lúc này đây, nàng có nên cảm thấy mình đẹp như vậy cũng là một sự may mắn hay không, vì vẻ đẹp của nàng nên bọn họ không bị nhiếp vũ hồn kia quyến rũ nữa

Một nụ cười của mỹ nhân, thời gian như dừng lại, không còn gì có thể lọt được vào mắt của những người trước mặt, nếu có, chẳng qua chỉ còn vẻ đẹp của mỹ nhân.

Rõ ràng chỉ là một nụ cười, rõ ràng là một phần dung nhan kia đã bị mặt nạ che kín, thế nhưng không có từ ngữ nào có thể hình dung được vẻ đẹp hiển hiện ra bên ngoài kia.

Vân Thiên cứ như vậy mà đi, không hề để ý đến vẻ mặt đờ đẫn của mọi người, thân nhiên hướng về Cô Nhật Quyết hành lễ, Cô Nhật Quyết lạnh lùng phát tay, ý bảo nàng không cần đa lễ, mà hẳn có nên đa tạ người vừa mới xuất hiện này hay không? Vì nếu như nàng không xuất hiện thì Thuật quốc bên kia không biết sẽ làm ra loại sự tình gì nữa.

Dưới mặt nạ kia, nàng nhân nhật ngắm nhìn Cô Nhật Quốc, an tĩnh ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Cô Độc Hồng, đối diện, xuyên qua mười vũ cơ, có thể thấy được thánh nữ Thuật quốc cùng tên nam tử kia.

“Nha~~~~, kia...kia...đó là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử~~~~”

Trong đám người truyền tới tiếng một thiếu nữ hét chói tai!

Lời đó nhưng lại thức tỉnh vô số người!

“Đúng rồi..Đúng rồi!”

“Oa..thật là Vân công tử!”

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân~~~~”

“Là Vân công tử đó!”

“Chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử! Ta thật sự được gặp rồi!”

Từng tiếng hét chói tai lần lượt thay nhau vang lên, thiên hạ đại yến này, vì sự xuất hiện của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử mà liền thành một khối náo loạn.

Người người đều ngẩng đầu lên nhìn

Thật sự là hấn!

Không cần bỏ công tìm kiếm, chỉ cần nhìn một cái, liền có thể trong thấy bạch y thiếu niên đang lẳng lặng ngồi bên cạnh thái tử điện hạ Thánh Hoàng triều.

Không nghĩ tới, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, có thể...có thể thật sự tới đây...

Vân Thiên như vậy, cho dù nàng ẩn thân trong một đám người hỗn tạp, nhưng sự tồn tại của nàng vẫn là chói mắt nhất.

Nàng không cần cố ý, nhưng nhất cử nhất động, đều có thể ảnh hưởng đến người khác một cách tự nhiên. Tựa như vật thể sáng lóa trong đêm tối, tự nhiên hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân Thiên đột nhiên xuất hiện, lập tức làm cho tràng diện cực kỳ náo loạn, trình độ hô hào của các nữ nhân đủ để tắt cả các nam nhân xấu hổ muốn chết, rồi lại có người không thèm để ý mà gào to: Ta yêu Vân công tử.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sing Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 63: Chương 61. Nhiếp Hồn Vũ Náo Động (Phần Cuối)

Vân Thiên từ nhỏ đã được hưởng hoàng ân, được kỳ vọng sẽ thành một đại thần nắm giữ binh quyền sau này, lại còn là chủ tử của Nhà các, có thể nói là văn cũng có mà võ cũng có, cho nên được mang danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là điều xứng đáng. Vì vậy chẳng trách được nàng có thể hấp dẫn ngàn vạn thiếu nữ và làm cho vô số nữ tử trở nên si cuồng.

Bất luận là thân phận cao quý, hay bá tánh bình dân, cũng đều mở to hai mắt, chú ý tới nhất cử nhất động của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân

Tràng diện như vậy, cho dù là sau lưng nàng còn có hai người, nhưng từ đầu đến cuối hai người này vẫn chưa từng được mọi người chú ý qua, ánh sáng trên người Vân Thiên quá rực rỡ, nên cho dù hai người này có đứng ở phía sau nàng nhưng cũng chẳng thể khiến mọi người chú ý.

Bản thân Doanh Doanh chính là một mỹ nhân, nhưng hôm nay vừa đến nơi này, nàng liền cảm thấy sắc đẹp của nàng căn bản chẳng thể nào với Vân Thiên, quá lắm là chỉ dễ nhìn mà thôi.

“Thật ngại quá, đã khiến cho mọi người mất hứng rồi!” Vân Thiên không đứng dậy, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng nói một câu như vậy.

Tiếng thét nhất thời nổi lên từ bốn phía, phá vỡ yên lặng, tràng diện hiện thời ồn ào đến nỗi không thể nào hình dung được.

Vân Thiên cười khỏ, quay đầu hướng về phía Doanh Doanh cười nói, “Công tử nhà ngươi có phải thật là quá xấu hay không vậy!”

Doanh Doanh nhướn miệng cười một tiếng, “Công tử đang nói gì lạ vậy!”

“Doanh Doanh là vẫn chưa thấy lúc bỏ công tử vừa đi ra khỏi, người nào người nấy thấy ta cũng làm như chưa từng thấy qua động vật lạ vậy!” Vân Thiên tựa như hơi bất đắc dĩ nhún nhún vai nói.

Cô Nhật Quyết lại hướng về phía quần chúng thân nhiên nói một câu, ngay khi lời hoàng đế vừa buông ra, người của toàn trường lập tức không dám nói một câu, cho dù thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đang ở trước mắt, nhưng vẫn là không thể nào không để ý đến mặt mũi của hoàng đế

Tiếp theo là yến hội chính thức bắt đầu, cũng chính là lúc những người này nếu có ý trung nhân tại hiện trường, thì có thể vội vàng lên vũ đài biểu diễn tài nghệ mà mình tinh thông nhất, sau đó thì có thể hướng về ý trung nhân của mình mà biểu đạt tình cảm.

Vân Thiên vẫn có thể nhìn thấy, có rất nhiều nữ tử chưa lập gia đình đến phía Lý công công đang ở trước đài, viết tên mình cùng tên người kia xuống, nhìn mỗi người đều hưng phấn ghi tên, Vân Thiên mỉm cười lắc đầu.

Cô Độc Hồng bên cạnh, từ lúc nàng vừa vào liền một mực nhìn nàng không rời, ánh mắt nóng rực làm người ta khó có thể bỏ qua.

“Thiên nhi...” Âm thanh khàn khàn của nam tử bên cạnh vang lên.

Thân hình Vân Thiên hơi rung, khó khăn nghiêng đầu nhìn hán một cái, “Thái tử điện hạ!” Khom lưng hướng về phía hán.

Một câu Thái tử điện hạ lại một lần nữa làm sắc mặt Cô Độc Hồng khế biến, “Thiên nhi, ngươi có biết đêm qua...”

“Chuyện của thái tử điện hạ không cần phải báo cáo với Vân Thiên!” Vân Thiên theo thói quen đưa ra vẻ mặt ôn hòa với nụ cười thanh nhã để từ chối.

Nàng không muốn trao đổi quá nhiều với hán, trong hoàng cung ngày ấy, nàng đã nói đủ rõ ràng rồi, khi gặp lễ, có lẽ bọn họ sẽ là địch nhân, hôm nay Cô Độc Ủy vẫn chưa xuất hiện, cho nên, quan hệ đối địch của bọn họ đã muốn bắt đầu rồi.

Cô Độc Hồng, cho dù ta đối xử với ngươi tệ như thế nào đi nữa, vì sao...ngươi vẫn luôn như vậy!!!

Vân Thiên nàng chỉ muốn Cô Độc Hồng không cần đối tốt với mình như vậy nữa, muốn hán chuyên tâm làm chuyện mà hán nên làm, vì nàng chỉ cần duy nhất một người.

Nhưng cho dù biểu hiện của nàng có lạnh nhạt như thế nào, thì Cô Độc Hồng vẫn cố chấp như cũ, hán đối với nàng, là không thể buông tay.

Một câu nói của Vân Thiên, làm cho sắc mặt đã tái của Cô Độc Hồng càng thêm tái nhợt vô sắc, Cô Độc Hồng như vậy, làm cho kẻ gốc nhìn đến cũng biết hán đang bị trọng thương, Vân Thiên chung quy vẫn không dám nhìn qua mặt hán, chỉ sợ chính nàng lại một lần nữa mềm lòng, lại hỏi đến trên người hán có vết thương hay không, thật sự nhẫn nhịn đến thống khổ.

Doanh Doanh cùng Thanh Y sau lưng cũng nhìn đến Cô Độc Hồng, rồi lại quay đầu nhìn về phía công tử của bọn họ.

Không có bất kỳ ngôn ngữ nào, chẳng qua chỉ là lẳng lặng nhìn một bên mặt nàng, nhưng chỉ như vậy, Cô Độc Hồng hán vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, hán...là muốn có được nàng trọn vẹn, đúng vậy, toàn bộ nàng phải là của hán.

Người ở nơi này đều không tự giác mà đưa ánh mắt nhìn về phía Vân Thiên, cho đến lúc Vân Thiên nhìn lại, thì bọn họ lại tự giác đưa tầm mắt trở về phía vũ đài.

Trên đài là hai vị thiên kim tỷ thí, hai vị này đồng thời đều hướng về một vị tướng quân trẻ tuổi để bày tỏ tâm ý, vị tướng quân kia muốn xem cảm, cho nên bọn họ phải tỷ thí cầm nghệ.

Lại lấy âm làm chủ, Vân Thiên không khỏi nhíu mày, từ khi nào mà Thánh hoàng triều lại có nhiều hơn một vị tướng quân vậy?



Nhưng việc này cũng không nằm trong phạm vi quan tâm của nàng, nàng nhìn chăm chú như vậy chẳng qua là đang thăm dò động tĩnh của Thuật quốc bên kia

Người nam nhân ngồi đối diện nàng, mắt của hai người đồng thời đối diện nhau, quả nhiên, nam nhân này sử dụng thuật dịch dung, đem bộ mặt thật của hắn che đặt lại, hành động vừa rồi của Thuật quốc là có ý gì đây? Nếu như vừa rồi chính nàng không xuất hiện ở trong này, thì bọn họ sẽ tính làm như thế nào?

Máu quang sắc bén của Vân Thiển vừa thu lại, vừa dời về phía thánh nữ Thuật quốc bên cạnh.

Thánh nữ Thuật quốc cũng nhìn thẳng vào mắt nàng, bên trong ánh mắt đó chứa đầy phức tạp không thể nào hiểu nổi, Vân Thiển cũng là vô cùng khó hiểu nhìn nàng.

Cách xa nhau mười năm, nguyên lai là có rất nhiều sự việc đã trở nên không thể tưởng tượng được, mỗi người đều có mục đích riêng của chính mình, thế nhưng lại ở trong cùng một thời gian, tại cùng một địa điểm mà chạm mặt nhau.

Nàng không cho đây chính là duyên phận mà mọi người hay nói, vì cho đến bây giờ nàng vẫn không tin vào hai chữ duyên phận này.

Ai cũng biết, những người ở tại nơi này không có một người là người tốt, không có người nào mà không có mục đích riêng của mình. Mà mục đích của nàng, chính là chờ Cô Độc Uy xuất hiện, hoặc là...chờ Thuật quốc hành động.

Ánh mắt nàng tùy ý ngẩng nhìn ra bên ngoài, nhưng lại vô tình thoáng nhìn qua một thân hồng ảnh, lẳng lặng đứng nơi góc chết, đó chính là vị trí mà nàng mới vừa đứng. Nhẹ nhàng chớp mắt một cái, bóng hồng ý đó rút trở về, biến mất không dấu vết. Theo bản năng, Vân Thiển liền hướng lên phía trên nhìn về phía Thủy Thu Tích.

Tựa như cảm giác được ánh mắt của Vân Thiển, Thủy Thu Tích cũng nhú mày nhìn lại nàng

Cơ hồ như, khi Vân Thiển ngồi xuống, nàng liền đánh giá mọi người chung quanh một phen.

Cùng với tiếng đàn sâu kín, đang lúc mọi người nín thở, thì ánh mắt bọn họ cũng đều đặt trên bóng bạch y kia, Vân Thiển cười khỏ. Mỹ nhân, bất luận là vui vẻ vì điều gì, cũng đều có thể làm động lòng người!

Tây Lâu Thiên nhìn ý trung nhân của mình, trong lòng đã sớm rực rộ, nếu như bên cạnh nàng không phải là Tây Lâu Mạch, có lẽ, nàng đã sớm đi lên trò chuyện cùng Vân Thiển.

Không hề nhìn bất luận kẻ nào, chẳng qua là nhẹ nhàng hướng về phía Doanh Doanh ở sau lưng cười một tiếng, “Doanh Doanh, ngươi cảm thấy hai vị tiểu thư kia đàn như thế nào!”

Vẫn đứng sau ánh mắt cảm thụ của mọi người, Doanh Doanh có chút hoảng hốt cúi đầu, “Công tử đây là đang cho Doanh Doanh đánh giá sao!” Có lẽ chưa bao giờ cảm nhận được ánh mắt của nhiều người như vậy nên Doanh Doanh có chút không được tự nhiên.

“Trong trời thanh khiết”

“Tao nhã nhẹ nhàng”

Vân Thiển nghi ngờ, “Đây là đánh giá của Doanh Doanh! Cũng không tệ!” Gật gật đầu, không quản đến ánh mắt đang càng ngày càng nóng cháy của người khác đặt trên người nàng, hướng về Doanh Doanh cười một cái.

Thanh Y bên cạnh giật gật khóe miệng, không biết công tử đây lại đang muốn làm gì.

Đang lúc Vân Thiển cứ vừa nói vừa cười như vậy, có người lại đem tầm mắt hướng về trên người Doanh Doanh, nữ tử này lúc nào cũng đi theo phía sau lưng Vân Thiển, mà Vân Thiển cứ liên tục cười đùa với nữ tử này! Bây giờ tổng tất mọi người đều là như vậy!

Ánh mắt ghen tỵ phẫn hận của đông đảo nữ nhân đều trùng trùng về phía Doanh Doanh, đừng nói là nữ nhân, ngay cả Cô Độc Hồng bên cạnh cũng hết cầu mong mình có thể thay thế vị trí của Doanh Doanh. Có thể cùng Vân Thiển cười nói vui vẻ, đó là loại vinh hạnh đến cỡ nào...

Cảm thụ được những ánh mắt mãnh liệt của cả nam nhân lẫn nữ nhân, Doanh Doanh không khỏi rung một cái, tiếp theo chính mình kiên quyết không thể trò chuyện cùng công tử nữa, để tránh nhân tai có thể giáng xuống.

“Thanh Y....” Thấy Doanh Doanh không nóng cũng không lạnh, Vân Thiển quay đầu hướng về phía Thanh Y.

Thanh Y không tự chủ lùi về sau một bước, “Công tử!” Mặt không chút thay đổi.

“Không có chuyện gì!” Vân Thiển cười yếu ớt, xấu hổ lắc đầu, tựa như bắt đắc dĩ nhắm mắt lẹ nghe tiếng đàn trên đài.

Âm ngừng, cuộc tỷ thí của hai thiên kim đã kết thúc.

Mọi người phía dưới đang bắt đầu đánh giá người nào sẽ thắng cuộc, người thắng đã sớm chuẩn bị xong hoa hồng.

Nhìn tình hình như vậy, khoe miệng Vân Thiên không khỏi nâng cao, cảm thấy người ở nơi này quá sức buồn cười. Không nghĩ tới nhân sinh lại có thể có trò chơi bức bách như thế này! Chỉ cần người thắng bày tỏ, thì đối phương liền không còn sự lựa chọn nào, cho dù chính mình không thích nhưng cũng phải nhận.

Kế tiếp, Vân Thiên nhìn thấy vị nữ nhân thắng cuộc cầm hoa hồng đối với một nam nhân mà biểu đạt tình cảm, mà tên nam nhân lại không thể nói bất kỳ lời cự tuyệt nào, chỉ đành phải mang về mặt đau khổ mà tiếp nhận!

Một màn như vậy trước mắt làm cho môi của Vân Thiên giương càng cao, thiếu chút nữa nhịn không được mà bật cười thành tiếng.

Thanh Y cùng Doanh Doanh sau lưng đồng tình nhìn Vân Thiên, vào lúc này mà công tử còn rảnh rỗi ở chỗ này mà cười người khác, nàng chẳng lẽ không có nhìn thấy mối vừa rồi sau khi nàng xuất hiện thì một đồng lớn nữ nhân đã hướng đến Lý công công mà ghi danh sao?

“Thiên nhi!” Vân Phi ngồi cách nàng một chỗ nhàn nhạt kêu một tiếng.

Vân Thiên thiếu chút nữa liền quên mất phụ thân của mình đang ngồi bên cạnh, nhanh chóng ngừng nụ cười, sắc mặt nàng trong nháy mắt đen đến đáng sợ, “Phụ thân, chẳng lẽ người lại muốn...”

“Nếu biết thì liền an phận cho ta!” Vân Phi âm trầm nói, ánh mắt còn liên tiếp nhìn về hướng Lô quốc bên kia.

Nhìn theo ánh mắt của phụ thân nhìn qua, chỉ thấy Tây Lâu Thiên đang hướng về phía nàng thẹn thùng cười một tiếng! Vân Thiên trầm mặt, tiểu cô nương này lại yêu mình? Nhìn lại phụ thân mình một chút, một bộ dáng thập phần hài lòng, Vân Thiên chỉ cảm thấy mình không nên để cho Vân Phi thấy Tây Lâu Thiên.

Lúc ở hoàng cung đại yến, Tây Lâu Thiên đã biểu lộ ý ái mộ đối với nàng, bộ dạng của nàng ta lại mỹ miều thiện lương, cảm kỳ thi họa đều thông, lại còn là một vị công chúa, lão cha nàng không thể không hài lòng.

Thấy đáng về phụ thân, chuyện này đã rõ mười mươi, tim Vân Thiên chợt run lên, “Khụ! Cái đó...phụ thân...người đừng có suy nghĩ khác, mẫu thân nói ta chưa thích hợp cười thê tử...”

Vân Thiên thấp giọng hạ khí, lại gặp Vân Phi hung hăng trừng mắt.

Lão cha trừng mắt, phận làm con thì dám làm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 64: Chương 62

Vân Thiên chỉ đành phải im lặng ngồi yên, không dám nghịch ý của Vân Phi.

Nhưng cảnh kế tiếp lại khiến cho Vân Thiên hoàn toàn choáng váng, chỉ thấy một đồng nữ nhân chen chúc nhau để tranh lên đài, một mình Lý công công không thể nào không chế được, thiếu chút nữa đã bị đẩy sang một bên.

“Công tử, nghe nói những cô nương kia cũng vì công tử mà đến” Doanh Doanh cười híp mắt, cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng, giương mắt nhìn qua đám nữ nhân chen chúc thành đoàn kìa.

Vân Thiên mở miệng thành chữ O

Phụ thân nàng Vân Phi hết sức hài lòng cười cười, hẳn thấy thật hài lòng, sắc mặt Vân Thiên đen đến đáng sợ.

Nhìn tất cả thiên kim tiểu thư cùng công chúa đều tranh nhau để Lý công công việc tên của mình cùng tên Vân Thiên, Vân Thiên đau đầu, sờ mặt, “Thật đúng là gương mặt họa quốc ương dân mà!” Nhưng rõ ràng là mình đã che nó lại rồi mà.

Cuối cùng tên đã viết xong, bây giờ tất cả các nữ nhân, bất kể là thiên hay công chúa cũng phải dựa theo quy định sắp hàng. Nhìn một trận trước mắt, Vân Thiên chỉ cảm thấy đại yến này thật buồn cười, nhìn thế nào cũng thấy giống như một đại hội cướp hôn, nào có thấy giống đại yến sáu nước. Xem ra, hôm nay căn bản là nàng không nên xuất hiện ở nơi này.

“Mời Vân công tử ra đề!” Lý công công giương phát trần, âm thanh bén nhọn vang lên.

Toàn trường đều rơi vào yên lặng, không người nào dám nói ra một chữ, nín thở chờ Vân công tử ra đề.

Lúc tất cả tầm mắt đều rơi xuống trên người Vân Thiên, Vân Thiên bất đắc dĩ đứng lên, hướng về phía mọi người xa xa khom người! Đi lên trước, bạch y

tóc đen, mặt nạ che đầy dung nhan, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thần bí bước lên đài.

“Lý công công, cũng viết tên của Bồn công chúa vào đi” Lô quốc bên này, Tây Lâu Thiên đột nhiên đứng dậy, vui vẻ nhìn về phía Lý công công, Lý công công gật đầu cười, ý bảo thái giám kê bên ghi tên công chúa Lô quốc lên.

Tây Lâu Mạch ngồi kế bên, không nghĩ tới muội muội của mình đột nhiên làm ra hành động này, sắc mặt cực kỳ khó coi, Tây Lâu Thiên cũng không dám nhìn ca ca của mình nữa, vì thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử, nàng không thể làm gì khác hơn.

“Mời công chúa!” Vân Thiên hướng về phía Tây Lâu Thiên cười một tiếng, mời nàng vào hàng.

Có thể lấy được nụ cười của Vân công tử, Tây Lâu Thiên có ngàn vạn tự tin thắng cuộc, bất kể là việc gì, nàng định thần trước hàng loạt ánh mắt ghen tỵ của chúng nữ nhân đang chờ tỷ thí.

Mắt Tây Lâu mạch không rời khỏi đi theo nàng lên đài, Vân Thiên hướng về hân nở một nụ cười, Tây Lâu Mạch sững sốt, nụ cười này nhưng làm cho hân cảm thấy....

Nếu các nàng muốn cướp, muốn tranh, như vậy, nàng sẽ để cho tất cả mọi người các nàng biết khó mà lui, đột nhiên xoay người lại, “Doanh Doanh người cũng lên đi!” Tự nhiên đã loạn, nàng sẽ khiến cho nó loạn thêm một ít nữa.

Đột nhiên bị nàng điểm danh, Doanh Doanh chỉ thấy kinh ngạc, sau đó lại trong thấy những ánh mắt tà ác kia, nhất thời hiểu rõ, hiển nhiên là công tử đã đem chính mình kéo vào cái trò náo nhiệt này, khụt khịt mũi, không tình nguyện bước chân đi. Lý công công vui mừng, bận rộn viết tên nữ tử kia lên. Bản thân Doanh Doanh cũng chính là một mỹ nhân, mọi người mới vừa rồi vẫn xem nhẹ sự tồn tại của nàng, nay cũng chú ý tới nàng, dung nhan của nàng xinh đẹp không kém Tây Lâu Thiên, hơn nữa, khắp mọi mặt thì có vẻ Doanh Doanh cũng rất ưu tú.

“Công tử!” Cúi cúi thân mình, tận lực bỏ qua những ánh mắt như muốn xuyên thấu thân thể nàng.

“Lên đi, đừng sợ!” Lần này, Vân Thiên mới thật sự là vô hại, nhưng Vân công tử ôn nhu như nước như vậy đã làm cho chúng nữ tử choáng váng ngây ngất. Không dám ngẩng mặt lên nhìn người.

Khỏe miệng Doanh Doanh rút rút, “ừm” một tiếng rồi đứng vào hàng ngũ

Nhưng mà Vân Thiên bất chợt kéo Doanh Doanh qua, xoay tròn thân thể Doanh Doanh về bên cạnh nàng, tư thế vô cùng ái muội! “Ai dám để Doanh Doanh của bồn công tử đứng vào nhóm này! Doanh Doanh của ta sao có thể cùng với các nàng....”

Một câu nói nhẹ nhàng, lại làm cho mặt các nữ tử đã sắp thành từng hàng phía trước trở nên trắng xanh, thân thể mềm mại đông cứng, thiếu chút nữa là hôn mê! Doanh Doanh này chính là người trong lòng Vân công tử, Vân công tử kêu nữ nhân này lên đây, nói ra lời như vậy rõ ràng đã làm cho các vị thiên kim công chúa xấu hổ vô cùng.

Vân Thiên tựa như không nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của chúng nữ nhân, chẳng qua là đem Doanh Doanh kéo đến bên cạnh, nửa đoạn gương mặt dưới mặt nạ câu ra nụ cười hoàn mỹ!

Gặp hành động của Vân Thiên như vậy, đoạn truyền Vân Thiên đoạn tụ tựa hồ như không công tự sụp đổ!

Doanh Doanh này vẫn luôn đi theo bên người Vân Thiên, chuyện này Vân Phi vẫn biết, nhưng lại không có chú ý nhiều đến vị nữ tử này. Bây giờ bị Vân Thiên lôi kéo như vậy, mọi người dường như có chút giật mình.

Sắc mặt Doanh Doanh ửng đỏ, giống như đang tránh cánh tay của Vân Thiên, mắc cỡ cúi đầu, dù sao cũng là nữ hài tử mười bốn tuổi, bị chính người trong lòng của mình nắm tay, mà lại là trước mặt mọi người, tự nhiên là thẹn thùng không dám ngẩng đầu lên.

Vân Thiên lơ đãng thoáng nhìn, gặp vẻ mặt Doanh Doanh như thế, ho nhẹ một tiếng, buông tay Doanh Doanh ra, nghiêm trang nói “Doanh Doanh ra đi” Tâm tư của nữ hài tử này thật làm cho người ta đau đầu, không nên lôi kéo Doanh Doanh vào việc này, hẳn là nên để Doanh Doanh chọn Thanh Y mới đúng, ánh mắt nàng không khỏi liếc về phía Thanh Y đang đứng ở xa xa.

“Á? Công...công tử để ta ra đi à?” Doanh Doanh khỏ sở, đáng vẻ đáng thương làm cho người ta không đành lòng.

Không chỉ có Doanh Doanh kinh ngạc, ngay cả mọi người bên dưới cũng theo đó mà sững sốt.

Thì ra Doanh Doanh cô nương chẳng qua chỉ là người ra đề, chúng nữ nhân nhẹ nhàng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng mới vừa rồi Vân Thiên còn nùng tình mật ý với Doanh Doanh, nên vẫn làm ảnh hưởng đến cảm nhận của mọi người về địa vị của Doanh Doanh trong lòng Vân Thiên.

“Doanh Doanh nếu không muốn, thì người liền ở một bên ngây ngốc đi!” Vân Thiên cũng không miễn cưỡng khoát tay chặn lại, dù sao cũng chỉ là làm cho những nữ nhân đó biết khó mà lui thôi.

Doanh Doanh nghe vậy, ngoan ngoãn đứng ở sau lưng Vân Thiên, bảo vệ.

“Các vị tiểu thư, công chúa! Văn mẫu bắt tài, nhọc lòng các vị yêu thương...” Vân Thiên truyền xuống một chuỗi dài, thông thả, chậm chậm, nhẹ nhàng, hoàn toàn không có tính tình của công tử trẻ tuổi nóng nảy. Nhìn Vân Thiên như vậy, tim của các nữ nhân này đập càng lợi hại. Đừng nói là thiếu nữ, ngay cả những nam tử cũng nhin không được mà hai gò má đỏ ửng. Có lẽ là bởi vì vẫn chăm chú nhìn chăm chăm bạch y thiếu niên kia, nên không tự giác bị

hấp dẫn tâm hồn.

Ngay cả các lão nhân nhìn đến thiếu niên phiêu diêu như thần tiên kia cũng cười hí mắt.

“Nhưng mà...” Ánh mắt Vân Thiên đột nhiên hí lại, làm đau nhói tâm các nữ nhân.

“Các vị công chúa cùng tiểu thư, có bao giờ nghĩ tới, đây chỉ là mặt ngoài của Vân Thiên mà thôi, các người có từng nghĩ đến Vân mỗ là không thể chưa?” Vân Thiên bắt đầu kể.

Cho là Vân Thiên sẽ nói cái gì, nhưng không ngờ đến nàng nói sẽ là câu này, chỉ thấy chúng nữ nhân không biết hỏi cái cùng Doanh Doanh đồng thời kêu lên một tiếng, “Không phải là công tử không thể!”

Vân Thiên thật muốn đâm đầu xuống đất chết, xoa xoa mặt nạ, môi thu liễm ý cười, chỉ thấy quanh thân nàng run lên, phát tay một cái, ý bảo Doanh Doanh xuống đài.

Hôm nay, đã có cơ hội tốt như vậy để mình biểu diễn, không bằng để mình đem tâm của tất cả các nữ nhân giẫm đạp dưới bàn chân, như vậy, cho dù mình có đẹp như thế nào đi chăng nữa, những người này sẽ lại không cảm thấy mình có bao nhiêu tốt, cỡ nào không thể...Giống như đã quyết định chủ ý, mới ra dấu tay cho Doanh Doanh.

Những người này cứ như vậy bức bách nàng, nàng làm như vậy để cho những nữ tử này rời đi, nhưng cũng không nghĩ tới, mất nhiều sức lực như vậy, nhưng khi quay đầu lại, những nữ nhân này vẫn ôm ấp ý tưởng với mình như cũ. Nếu như có thể, nàng thật muốn bạo phát một câu: Ta là nữ nhân.

Không lâu sau, Doanh Doanh đã từ chỗ người khác mượn tới một thanh kiếm thượng hạng, người nọ vừa nghe nói thiên hạ đệ nhất mỹ nhân muốn dùng, không cần suy nghĩ liền đưa cho Vân Thiên, nói rằng không còn cần dùng.

“Công tử!” Doanh Doanh thay đổi vẻ ngượng ngùng vừa rồi, vẻ mặt lạnh như băng, cùng với nữ nhân vừa mới thẹn thùng hoàn toàn trái ngược, đây cũng chính là lý do vì sao Doanh Doanh được ở lại bên cạnh Vân Thiên. Chỉ cần cảm giác được trên người công tử có gì khác biệt, chỉ cần ra một dấu tay, một động tác, Doanh Doanh như liền biết trong lòng nàng đang muốn gì.

Vân Thiên không nói hai lời liền nhận cầm, “Các vị công chúa tiểu thư mời ngồi!” Vân Thiên trong trẻo lạnh lùng khoát tay, lập tức có người mang ghế nhỏ để vào hàng cho các tiểu thư cùng công chúa ngồi vào.

Thân Vân Thiên đột nhiên biến hóa, chớp mắt đã đứng tại trung tâm vũ đài, đảo mắt nhìn toàn trường, người người đều ngưng thần trông lại.

“Nếu như có vị nào, có thể hạ được cảm nghệ của Vân Thiên, như vậy, Vân Thiên xin ở tại chỗ này lập lời thề cưới vị đó làm thê, cũng sẽ yêu thương trân trọng nàng suốt đời suốt kiếp! Các vị ở nơi này làm chứng! Còn thỉnh Hoàng thượng cùng các vị quý nhân các nước làm chứng!” Miệng nói một lời, tay mang kiếm, con người mặc ngọc dưới mặt nạ nhìn về mọi người.

Một lời nói ra như thế, làm chấn động lòng người.

Chỉ thấy Cô Độc Hồng nghiêm mặt đang tái nhợt, nắm chặt tay vịn hai bên ghế, tựa như muốn vùi lấp vào bên trong.

Lời này của Vân Thiên vừa nói ra, bao nhiêu người ồ lên, khiếp sợ, hiểu rõ! Chỉ có nữ nhân như vậy mới có thể xứng đôi với Vân công tử! Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân há có thể dễ dàng yêu như vậy sao, không có tài nghệ trong người, không có năng lực cùng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đối luận, thì làm sao có thể xứng đôi, đây cũng chính là tư tưởng không hề thay đổi của cổ nhân, môn đăng hộ đối!

Mà Vân Thiên lại biết bắt được điểm này, để cho những người này biết khó mà lui, để nàng làm người xấu thì như thế nào.

Mặt của tất cả mọi người, đều chỉ để lại trên bóng dáng màu trắng kia, tóc đen rủ xuống, con gió nhẹ chọt thổi qua, làm tóc nhàn nhạt tán ra... Dưới mặt nạ, không ai có thể nhìn thấy rõ đôi mắt thâm sâu đến dường nào, ở nơi đó là cất giấu bao nhiêu sắc thái. Bạch y thiếu niên trong trẻo lạnh lùng như tuyết, ngón tay nhỏ không nhiễm bụi trần nhẹ nhàng đề dây đàn, tĩnh như thần tiên, nhưng động cả tâm hồn người.

Người người ngừng thở, tựa như phạm phu tặc tử đang xông vào bẫy rập

Doanh Doanh thay nàng dọn cầm và ghế, rồi nhẹ nhàng lui trở về.

“Ba!” Vân Thiên đột nhiên khảy nhẹ, âm thanh nặng nề vang lên, người người bỗng chốc giật mình.

Hạ tay xuống, Cô Nhật Quyết chậm chậm nhấp một ngụm trà, lạnh lùng nhìn thiếu niên mà mình yêu thích từ nhỏ, Vân Thiên. Chẳng qua là người này không còn là Vân Thiên mà hắn đã từng yêu thích nữa, bây giờ, nàng như thế nào lại đối đầu cùng hắn, lại phản kháng hắn. Mắt Cô Nhật Quyết nheo lại, quét qua bên ngoài, từ lúc vừa mới bắt đầu, hắn luôn cảm thấy có người vẫn nhìn chăm chăm vào bên này, nhưng hắn lại không tìm ra bất kỳ dấu hiệu nào.

“Xuy!” Là âm thanh đích thực của cầm vang lên, mở ra giai điệu đầu tiên.

Ngón tay bạch ngọc nhẹ nhàng khảy dây bạc, đầu tiên, một bàn tay kích thích vài cái trên đàn, vài tạp âm không thành điệu phát ra, khảy tới khảy lui không mục đích, làm cho người ta không tìm ra bất kỳ qui luật nào, quả nhiên là kỳ quái. Thanh âm đan quện vào nhau phát ra, giờ đây đã có tiết tấu, mỗi thanh tựa như âm thanh của tự nhiên, qua hồi lâu, bàn tay nhàn rỗi kia của Vân Thiên đồng loạt đặt lên cầm, âm phát ra đơn độc vừa rồi, chỉ là âm

thứ.

“Tranh!” Tiếng đàn như dồn dập đưa tới, trong thời gian bay bổng giữa không trung!

Tiếng đàn du dương trong suốt, thanh thản nhẹ nhàng, tiêu điều thiên ngoại... Tiếng đàn đồng loạt phát ra kèm theo chân khí, làm cho mỗi người đều cảm thấy như nước đang rung động! Chậm rãi, uyển chuyển rồi lại cương nghị, khoan thai, tựa như nước từ trên cao, ồ ạt đổ xuống...

Bình thường vững vàng mà đến, tựa hồ như không có gì khác biệt so với tiếng đàn người khác, nhưng chỉ cần người nghe tinh tế để ý, thì những âm thanh vừa phát ra này, chỉ có thể có trên cõi tiên.

Người đánh đàn đột nhiên một tay chế trụ âm thanh, tay kia chậm rãi vòng một vòng tròn trên mặt đàn, âm mê người, người đánh đàn càng làm mê người hơn!

Âm sắc vừa chuyển tựa như hồ nước trong, xanh ngắt xinh đẹp... tựa hồ như một trận gió mát thổi qua mặt hồ giữa đêm mùa hạ, làm cho lòng người thư thái mà mát mẻ.

Ngưng thần lắng nghe, huyền hoặc sâu kín, mang theo loại kinh khí của nam tử, làm cho không người nào ở đây có thể hoài nghi vị mỹ nhân làm rung động mọi người lại là một vị nữ tử, cũng không từng nghĩ qua, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử lại là nữ nhân!

Bỗng nhiên ngón tay bạch ngọc lại hướng về dây đàn khảy nhanh, tiếng đàn đại biến, bén nhọn, sắc sảo, cũng không đột ngột, giống như vô số liệt mã chạy qua, khí thế kịch liệt...

Lòng mọi người căng thẳng, nhất thời run lên một cái...

Long, niệp, chọn, hoa, bát, tha ..... (nhanh lắm! ta chịu, không hiểu là cái gì nên để nguyên trạng, hình như là âm đàn thì phải, có bạn nào có cao kiến thì chỉ giáo ta với nha!!!)

Bầu trời mênh mông, như thiên quân vạn mã bay nhảy trên trời, phiền phức nhiều thay đổi, thanh âm đang đến, đột nhiên thay đổi. Đang lúc một lớp âm thấp vang lên, làm cho người ta cảm thấy rung động mãnh liệt, cảm giác như sấm sét tràn ngập đầy cõi lòng! Mỗi một âm, đều trước tiên hung hăng đánh vào lòng người làm tâm sinh dũng khí, giống như thân đang bên trong vòng thiên binh vạn mã, khơi dậy lòng nhiệt huyết nam nhi!

Bỗng nhiên, tiếng đàn này cho người nghe khắp thân cảm nhận được sát khí lạnh lẽo, trận trận quất vào người, hung hãn đâm vào da thịt, cảm nhận được cảm giác đau chân thật. Vài người thân thể suy yếu, nhất thời không chịu đựng nổi, sắc mặt lại vô cùng tái nhợt, ánh mắt mù mờ như vẽ mặt vừa trúng nhíp vũ hồn vừa rồi.

Dưới mặt nạ, con ngươi mặc ngọc run lên, “Xuy!” dây đàn đứt, máu chảy, nhuộm đỏ cả huyền cầm.

Yên lặng như tờ.

Kết thúc như vậy, đẹp như vậy, khắc thật sâu trong lòng mỗi người, giờ phút này không ai có thể biểu đạt được cảm thụ trong lòng. Tiếng đàn của Vân công tử vừa ra, ai còn dám đứng ra nói rằng cảm nghệ của mình có khả năng chiến thắng? Mấy nữ tử được sắp xếp phía trước cuối mặt xấu hổ, không dám nâng mắt lên nhìn nam tử với hào quang vạn trượng này, các nàng làm sao có thể so sánh với nam tử này, các nàng có thể nắm bắt được người này sao? Nam tử như vậy, nữ nhân như thế nào mới có thể có đủ tư cách đứng cùng y.

Vân Phi có chút bối rối, từ khi nào mà con trai hần có thể đa tài đa nghệ như vậy, nhưng điều này cũng không thể trách được Vân Phi, hần cả ngày bận rộn chuyện quân chuyện nước, tất nhiên thiếu quan tâm đến việc nhà. Hơn nữa, Vân Thiên tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã thành thực, lại là từ nhỏ mà đã mở ra Nhã các nổi tiếng khắp thiên hạ, người người đều cho rằng danh tiếng...chẳng qua đều do khi Cô Độc Úy còn làm Thái tử tạo ra, nhưng căn bản họ đều không nghĩ tới, nếu như không có công lao bậc này, thì làm sao danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân có thể tồn tại? Hiện nay hần mới biết, vì sao con trai hần lại đeo danh hiệu đó trên lưng, thật ra...thì đó cũng là một loại khổ nạn.

Một ít điều này, cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa nghĩ đến, cũng chưa từng hỏi qua, ngay cả lời truyền tụng về con trai mình, bây giờ hần mới giật mình đối với con trai có quá nhiều sơ sót, gương mặt tuần nhã của Vân Phi treo lên vẻ áy náy.

“Ba ba~~”

Trong yên lặng, một âm thanh vỗ tay từ đỉnh đầu truyền đến.

“Rầm!” Mọi người phản ứng, ngẩng đầu lên.

Trên cọc cao cao, hoa y tung bay, mũi chân đứng trên đỉnh cọc, như đại ung ngạo nghễ. Khí chất tà mị lạnh lẽo lượn quanh thân thể thon dài đó, tự nhiên tản mát ra một loại khí chất vương giả uy chấn thiên hạ. Đang lúc ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy mê người nhìn xuống bạch y thiếu niên bên dưới, ánh mắt mang đầy sự phức tạp, là sinh tình, là sùng ái, là....

Mọi người hoảng hốt! Người này...đã ở trên đó khi nào vậy???

Trong thiên hạ này, chỉ có một người có thể lọt vào tầm mắt của vị nam tử này, cũng không cho bất luận kẻ nào giải thích nghi hoặc này.

Vân Thiên cũng không ngẩng đầu lên, hần...đang ở trên cọc cao phía sau nàng, đang lẳng lặng nhìn xuống nàng.

Không có động tác dư thừa, không có âm thanh dư thừa, dưới mặt nạ kia, môi nàng kéo ra một nụ cười mê người! Sự xuất hiện của hấn, đã làm cho tảng đá trong lòng nàng khẽ động, chậm rãi buông ra, ý cười tự nhiên mở rộng, mê hoặc lòng người!

Nam tử này vừa xuất hiện, làm cho một số vị bên dưới sắc mặt đại biến.

“Thiên nhi của ta đúng là cùng người khác bất đồng!” Môi mòng nhếch lên ý cười sùng ái, cũng không kém hơn thiên hạ đệ nhất mỹ nhân bao nhiêu, nam tử này vừa xuất hiện, lại cứng rắn lôi kéo ánh mắt của mọi người qua, phải nói rằng, nam tử như vậy một chút cũng không kém thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!

Đột nhiên, nam tử nhún một cái, thẳng tắp phi xuống.

Một số nữ nhân nhất gan lộ vẻ sợ hãi, kêu lên một tiếng, tưởng rằng người này chắc sẽ rớt xuống.

Hoa y nam tử vừa động, bạch y thiếu niên bên dưới phảng phất như có cảm ứng, đồng thời thu cầm lại, chợt lóe một cái bóng trắng đã đứng dậy, xoay người lại, cùng nam tử vừa vút xuống mắt đối mắt. Tâm mắt hai người chạm vào nhau, băng lãnh vừa rồi chợt hóa thành ôn nhu như nước, như hai người dung nhập vào nhau, tâm thần kích động!

Bộ dạng hấn vẫn như cũ, không có nửa điểm tổn thương.

Bạch y tung bay, Cô Độc Úy chân chừ một chút, trực tiếp bay vút đến bên cạnh Vân Thiên, bàn tay to vung lên, chế trụ thật chặt, lôi kéo nàng vào trong ngực. Hai người tuyệt thế, thiên hạ vô song gắt gao ôm nhau, vô luận xem từ góc độ nào, đều thấy hai người này vô cùng xứng đôi, nếu không phải hai người đều là nam tử, thì chắc chắn mọi người ở đây sẽ vô tay hét lớn, “Hôn đi...hôn đi!”...Nhưng hai người này đều là nam tử, mà lại trước mặt thiên hạ thân mật như thế, vậy thì...

Nhưng mà bọn họ lại không cảm thấy hoặc, ngược lại còn cảm thấy hai người này là trời sinh một cặp nên phải như thế....

Thế nhưng đây chẳng qua là một ý tưởng trong chớp mắt, khi trở về thực tế, người người đều mang sắc mặt quái dị.

Phía dưới, vài người sắc mặt chuyển đen, hai đám nắm chặt với nhau.

Không có việc gì làm cho bọn họ có ý nghĩ giết người như việc này, hai người ôm nhau như vậy, xứng đôi đến chết tiệt, nhưng rõ ràng là không phải một nam một nữ... (nhany111: ta tức...rõ ràng là một nam một nữ mà...áh áh ....)

Hành động vừa rồi của Cô Độc Úy, làm cho chúng nữ nhân sắc mặt tái nhợt, trợn to cặp mắt, người người đều lóe lên tia hoang mang, không thể tin nổi.

Tay Cô Độc Hồng bóp chặt tay vịn, “Rắc...rắc!!!” bẻ nát đầy đất.

Hai tay Vân Phi run run, cố gắng ngăn chặn lửa giận trong lòng, không có trực tiếp đi lên giết Cô Độc Úy, xúc động là ma quỷ a...

Gương mặt Tây Lâu Mạch lạnh lùng, híp đôi mắt hoa đào, tựa hồ như y rất không vui khi nhìn thấy tình huống này.

Mất hạnh của thánh nữ Thuật quốc bị kiềm hãm, hơi ngăn người ra, dường như hiểu rõ được nội tình, nhưng mà ảnh hưởng của tràng diện này quá lớn. Mà người hắc y nam tử bên cạnh nàng lại mang vẻ mặt băng hàn chưa bao giờ có, tựa như biểu lộ không gì thay đổi, nhưng vì ở cạnh hấn, nên thánh nữ Thuật quốc có thể phát hiện được hấn khác thường, vụng trộm đánh giá hấn vài lần, ngưng mắt, khó hiểu....

Thủy Thu Tích cho tới bây giờ vẫn không biết Cô Độc Úy lại lớn mật như thế, hấn vậy mà...vậy mà...

Nhưng ngược lại, Cô Nhật Quyết lại là người tinh táo nhất, thật giống như hấn đã sớm đoán được, vẻ mặt trước sau như một, chỉ yên lặng nhìn, nhìn xem hai người bọn họ thật sự còn có thể làm ra cái dạng gì nữa. Xem ra...trò đùa khi còn bé...nay đã muốn trở thành sự thật...

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 65: Chương 63. Ngăn Chặn Thái Tử Lô Quốc

Cô Độc Úy ôm Vân Thiên bên người, hấn hoàn toàn không thèm để ý đến biểu lộ ngậy người của những người ở đây, tà mị nhếch môi, “Hấn là người của ta...” đây là lời tuyên bố mang hơi thở độc chiếm.

Lời nói đột nhiên này của hấn làm cho mọi người đều ngơ ngẩn, bao gồm cả Vân Thiên, chỉ ngốc ngốc ngẩn đầu nhìn hấn, đầy mắt tràn đầy vẻ không tin, người này lại đang muốn làm gì đây.

Toàn trường xôn xao!

Vân Thiên đen mặt từ chối kiểm chế của hắn, lạnh mắt trừng hắn một cái, nhưng lại không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn xem cuộc chiến đang diễn ra, xem hắn làm như thế nào hù dọa mọi người ở đây. Nhìn phản ứng bây giờ của mọi người, nàng tự nhiên cũng có suy nghĩ, kỳ thật lời đồn đãi đoạn tỵ đối với nàng cũng rất là hữu dụng, ít nhất thì cũng sẽ không rước lấy một đám nữ nhân phiền toái...

Nhưng Vân Thiên lại không hề biết, thật ra...nàng không những có lực hấp dẫn thật sâu đối với nữ tử, mà còn có biết bao nhiêu nam tử cũng mơ ước nàng, từ nay về sau cũng sẽ không để ý gì nữa, dốc hết sức lực...

“Ba!” Tay áo hoàng hậu đột nhiên hạ xuống, đánh bẻ chén trong tay, sắc mặt đầy hàn khí nhìn hai người, “Hồ nháo...” Hoàng hậu rốt cuộc không chịu nổi quát to một tiếng, toàn trường bưng tỉnh.

Nghị luận nổi lên đồn dập, cũng không thua gì náo nhiệt như lúc bọn họ xuất hiện.

Cô Độc Úy cũng không thèm nhìn Thủy Thu Tích một lần, trong lòng nam tử này, chỉ có vị bạch y thiếu niên trước mắt đang hung hăng trừng mắt này.

“Nếu muốn nghĩ đến thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tuy nhiên, trước tiên phải thắng được bốn hoàng tử...” Cô Độc Úy bước chân đi lên, gương lên nụ cười tà mị, một tay phất đằng sau, một tay phía trước trong tư thế mời, “Bất luận là nam hay nữ, đều nhất định phải qua cửa ải của ta!” Tức giận như vậy, lời nói khoa trương như vậy, nụ cười giễu cợt như vậy, sợ trên thế gian này, chỉ có một mình Cô Độc Úy hắn.

Vân Thiên nhàn nhạt nhìn lướt qua hắn, thu cầm, ngồi ở một bên, bộ dạng như chuyện này không liên quan gì đến mình, bất luận lời kể tiếp Cô Độc Úy nói gì, bạch y thiếu niên này vẫn trầm ổn, từ đầu đến cuối, đều bình tĩnh tự nhiên

“Ta tới...” Đang lúc mọi người đều cho rằng không ai dám bước lên, liền nghe được một giọng nam trầm thấp quát lên.

“Xoát!” Tất cả tầm mắt đều dời đi.

“Ta...ta cũng đến...” Là âm thanh có chút sợ hãi của Tây Lâu Thiên, mọi người sững sốt.

“Còn có ta...”

“...”

Oanh!

Tất cả mọi người đều kinh hãi, đây...đây là tình huống gì vậy?

Từng người từng người một thoát ra khỏi đám đông, nam có, nữ có, làm cho Cô Độc Úy có chút dờ khóc dờ cười, cùng tình huống như vậy, nhưng rất khác so với tưởng tượng của hắn a.

Lời của Cô Độc Úy vừa nói ra, hắn cho là sẽ không có người tiến lên, nhưng không nghĩ tới, tình huống ngược lại càng nóng bỏng hơn, lại có nữ nhân bên dưới mắt sáng quắc nhìn lên trên, “Hai nam”, thiếu chút nữa là sợ hãi bất tỉnh. Vân Thiên che trán nghĩ thầm, thất sách a, thế đạo này đúng là cái gì cũng có thể xảy ra!

Nhưng là...Cô Độc Hồng, người đây là đang làm gì chứ.

Nhìn Cô Độc Hồng từng bước một bước lên phía trước, Vân Thiên có một loại tư vị không thể nói thành lời, có lẽ không người nào có thể hiểu hắn, nàng cũng vậy. Rõ ràng là nàng đã từng nói qua, hắn không cần phải cố chấp như vậy, vì sao còn phải tham dự vào những thứ vô ích này chứ.

Hai người nam nhân này, lại một lần nữa lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt nhau.

Vân Thiên đột nhiên đứng dậy, “Vân mỗ đã từng nói qua, chỉ cần có người thắng được cảm ngộ của Vân mỗ, khi Vân mỗ còn sống sẽ dùng cả đời để yêu thương...” Nàng cũng không phải là lễ vật, không cần bọn họ phải giằng co như vậy.

Cô Độc Úy xem thường nhếch môi, tựa hồ như muốn nói, những lời nói này không bao gồm hắn ở trong đó.

“Bất luận là ai cũng vậy” Cuối cùng, Vân Thiên lạnh lùng tạt một chậu nước lạnh ở phía sau.

Nụ cười trên mặt Cô Độc Úy trở nên cứng đờ.

Mới vừa rồi tranh nhau cùng Cô Độc Úy, bọn nữ tử cũng do dự lui xuống, ngay cả Tây Lâu Thiên cũng khiếp sợ lui bước.

“Hồng nhi, ngươi đang làm gì ở đây...” lạnh lùng nhàn nhạt, nghe không ra bất kỳ tâm tình gì, nhưng kỳ lạ là, tất cả mọi người đều có thể nghe ra, hoàng đế đang rất giận dữ. Cho dù mỹ nhân ở trước mặt, nhưng bọn họ đều không tự giác lui về sau vài bước, không ai dám lên tiếng.

Cô Độc Hồng ngăn chặn trái tim đang đập loạn của hắn, ánh mắt sâu kín nhìn Vân Thiên trên đài, bên trong ánh mắt là tia phức tạp, không ai có thể hiểu được.

Vân Thiên chuyển môi, không nói cái gì, đột nhiên lạnh lùng xoay người, đối mặt với tất cả mọi người, “Hôm nay là đại yến sáu nước, Vân mỗ sẽ không chấp nhận bất kỳ kẻ nào, mỗi người các ngươi cũng nên đi tìm cho mình người đáng giá nhất, mà không cần phải đem thời gian cùng tinh lực đặt hết trên

người một mình Vân mẫu. Vân mẫu tự biết mình không phải người tốt, ta cũng không thích hợp cho bất luận kẻ nào, cho nên, Vân mẫu xin các vị suy nghĩ lại, không nên làm việc mù quáng để khi quay đầu, lại bỏ lỡ người tri kỷ nhất của mình...”

Nàng cũng không phải là người giỏi nói chuyện, nhưng vào giờ phút này cũng chỉ có thể góp nhặt một ít, thử nói ra một vài lời.

Nói xong, Vân Thiên trong trẻo lạnh lùng quét mắt qua, sau đó liền trở về chỗ của mình ngồi xuống, không để ý đến cái gì gọi là “Đại yến sáu nước”. Bởi vì đại yến này đã chuyển biến, thật không thể gọi là đại yến sáu nước nữa.

Những lời này thành công làm cho tất cả nữ nhân bình tĩnh lại, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân tất nhiên là đẹp, nhưng mà, có đúng thích hợp với các nàng không?

Vân Thiên ngồi xuống, Cô Độc Úy cùng Cô Độc Hồng hai người đồng thời sải bước trở về vị trí thuộc về mình, tràng diện lập tức trở nên có chút quái dị, lần này thì Lý công công thật sự không biết phải xử lý loại tình huống phát sinh bất ngờ này như thế nào, đơn giản là vì tình huống này từ trước đến giờ vẫn chưa từng xảy ra.

Vì để đẩy mạnh tình hữu nghị của sáu nước, có nước đều mang theo vũ cơ của mình lên đài trình diễn một khúc, bây giờ là đến vũ cơ của những nước khác lên đài, nhưng mấy hàng thiên kim cùng công chúa nên giải quyết như thế nào đây?

Chỉ thấy Cô Nhật Quyết vung tay lên, ý bảo Lý công công giải tán tất cả mọi người, Lý công công tuân lệnh lập tức sai người đặt những cái ghế vào chỗ cũng cho các vị thiên kim công chúa ngồi xuống.

Đại yến sáu nước đến lúc này mới chân chính khôi phục lại bình thường, từ đầu đến cuối không có bất luận kẻ nào hướng đến thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà yêu cầu, nên nhất thời trên đài đã được không chế, nhưng mà...còn dưới đài thì sao?

Thánh nữ Thuật quốc cùng Vân Thiên hai mắt đụng nhau, hai người thoáng qua u quang không rõ, đây đều là suy đoán ý tứ nơi đáy mắt.

Vân Thiên nhấp một ngụm trà, ngồi giữa mọi người, mà hai bên chính là hai vị hoàng tử của Thánh Hoàng triều, có thể thấy được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này, không cách nào có thể không chế được sự nổi bật của mình trong nhóm nam tử.

Đại yến sáu nước lần này coi như thành công, giữa tiệc chợt có những người nước khác đàm phán lẫn nhau, ngay cả Cô Nhật Quyết cũng phải gia nhập tán gẫu cùng hoàng tử công chúa các nước, vẻ mặt vui mừng, phảng phất như bọn họ đều trở về mười năm về trước, thời kỳ mà cái gì cũng không biết. Quả nhiên, cái gì cũng không biết, so với cái gì cũng biết thì còn tốt hơn.

Bây giờ là nói cười rộn rã, nhưng tối nay nhất định lại là một đêm bất an.

Đại yến sáu nước kết thúc, nội chiến chân chính của Thánh hoàng triều mới chính thức bắt đầu.

Lúc đại yến sau nước kết thúc, Vân Thiên cùng đoàn người thánh nữ Thuật quốc rời sân, hai người đi ở phía trước, những người khác đi ở phía sau. Cô Độc Úy cùng Cô Độc Hồng đang ở phía sau lưng hai người bọn họ, ngưng mắt nhìn nhau. Nam tử đeo mặt nạ của đêm kia vẫn đi song song bên trái thánh nữ Thuật quốc, từ đầu đến cuối đều không nói một chữ, nhưng sự cảnh giác trên người hắn vẫn không qua khỏi mắt Vân Thiên.

“Ngươi có biết, Nhã các tồn tại là vì ai...” đột nhiên, Vân Thiên chậm rãi nói một câu. Sự tồn tại của Nhã các đến ngay cả Cô Độc Úy cũng không biết vì người nào, chẳng qua hắn đơn thuần cho rằng Vân Thiên chỉ làm một ít chuyện có ý nghĩa mà thôi, chưa bao giờ nghĩ sang phương diện khác.

Thánh nữ Thuật quốc đột nhiên dừng bước, hai tiểu đồng đi phía trước không khỏi quay đầu lại.

Mỗi một vị trí Nhã các, mỗi một bài trí, mỗi một tác, cơ hồ không có sửa đổi qua, vẫn như mười năm trước, đặc biệt là nơi hậu viện.

“Là vì chờ một người lạc đường, Nhã các chính là đèn dẫn đường cho nàng về, vốn là Vân mẫu chỉ cho rằng nàng lạc đường, nhưng hiện tại, Vân mẫu đã biết được, chung quy người lạc đường kia lại là ta...” Vân Thiên sâu kín quay đầu nhìn gương mặt mờ mờ của thánh nữ Thuật quốc.

Không nhìn lại thánh nữ Thuật quốc đang ngốc lảng, thân hình Vân Thiên nhẹ nhàng lướt qua, “Bích nhi tỷ tỷ, sau khi đi ra khỏi nơi này, chúng ta sẽ chân chính trở thành địch nhân...” rất nhẹ, rất dịu dàng, nhưng từng chữ từng lời lại như kim châm...

Đây chính là Vân Thiên, vừa ôn nhu...cũng lại vừa tuyệt tình.

Tay áo bạch y phát lên, người đã đi xa, mọi người đều đưa mắt nhìn bóng dáng bị ánh trăng kéo dài kia, có chút hoảng hốt.

“Thiên nhi...” Đi tới chỗ không người, âm thanh trầm thấp của Cô Độc Úy vang lên.

“Úy ca ca, ngươi có giận ta vì ta lừa ngươi không...” Nàng chưa từng nói qua với hắc Nhã các này được mở ra vì để chờ Lâm Bích Nhi trở về, mà nàng cũng không nghĩ tới chuyện cuối cùng lại là như vậy.

Cô Độc Úy lắc đầu một cái, “Thiên nhi làm như vậy cũng có lý do...” Hắn hết thấy đều không can thiệp vào việc của nàng.

Vân Thiên đột nhiên quay đầu lại, hung hăng nhìn hắc Nhã các chăm chăm hắc Nhã các, Cô Độc Úy chỉ cảm thấy một trận sợ hãi trong lòng, cười khan mấy cái, “Sao vậy?”

“Nói vậy thì về sau, không được nói đến nữa...”



“Nói vậy, là như thế nào?” Khóe miệng hần dất lên ý cười ta mị, già vờ ngây ngốc.

Người đi sau lưng hai người, lẳng lặng nghe đối thoại của bọn họ, luôn cảm thấy hai người này sống chung với nhau lại cho người ta cảm giác như một đôi tình nhân, có chút quái dị, nhưng lại không thể nói gì.

“Hành động tối nay, ngươi...tốt nhất phải nên cẩn thận, bên ngoài cứ giao cho ta...” Ở một góc đường, nét mặt Vân Thiển nghiêm trọng nói.

Cô Độc Úy thu hồi vẻ trêu chọc trên mặt, nhẹ nhàng gạt đầu, hai người bọn họ đều biết, đại yến sáu nước vừa qua, Cô Nhật Quyết sẽ không thể nhìn được nữa mà động thủ, bất kể người của năm nước kia có rời khỏi Thánh thành hay không. Cô Nhật Quyết là người tuyệt tình tuyệt nghĩa, bọn họ đều biết, chỉ cần bị hần khống chế, bọn họ liền lập tức xong đời.

“Thiên nhi, nếu thật sự không thể, không cần miễn cưỡng chính mình, có ta ở đây...”

Thân hình Vân Thiển hơi chấn động, trên thế gian này, lời êm tai nhất không phải là cái gì mà ngươi yêu ta, ta yêu ngươi, mà là: có ta ở đây....

“Ta sẽ mau chóng giải quyết...” Lại quay về cùng ngươi hội họp.

Hai người chia đường đi vào trong bóng tối.

Nhìn bạch y biến mất xa xa, ở nơi bóng tối, một bóng dáng lạng lẽ xuất hiện, đôi mắt hàn băng của Cô Độc Úy đảo qua bóng tối.

“Vân đại nhân bên kia đã chuẩn bị xong, Lý tướng quân cũng đã điều động đủ nhân mã...” liên tiếp báo cáo tin tức.

Cô Độc Úy chấp tay, gạt đầu, đôi mắt với tình huống như thế này, hần tựa hồ như không có một chút kinh hoàng, bình tĩnh nhìn theo phương hướng Vân Thiển biến mất.

Chờ từ sĩ kia báo xong, Cô Độc Úy vung tay, len vào một hướng khác mà đi.

Tối nay, chính là quyết định hần có thể sống sót, có đủ tư cách để bảo vệ một người hay không.

“Công tử, tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Doanh Doanh mở miệng trước, ba người vội vã đi trong bóng tối.

“Dẫn người ngăn Tây Lâu Mạch lại, đừng để cho hần có khả năng thừa dịp, trước tiên chúng ta sẽ áp chế đám người ngoài nhúng tay vào này, lúc đó chúng ta mới có thể đuổi tay đuổi chân được...” Đôi mắt đen dưới mặt nạ đột nhiên híp một cái, nhớ tới nhân vật phiền toái Tây Lâu Mạch này, nàng có chút nhức đầu, mặc dù không biết vì sao Tây Lâu Mạch lại nhúng tay vào cuộc chính biến của Thánh hoàng triều, nhưng thời điểm này không phải là lúc để truy cứu.

Hai người cả kinh, có chút không thể tin nổi, việc này, công tử phát hiện ra từ lúc nào?

Không đợi hai người lên tiếng, Vân Thiển vừa đi vừa nói chuyện, “Việc chen ép lần trước, trong lúc vô tình ta phát hiện người của Lô quốc xen lẫn trong đám ám vệ của Cô Độc Hồng, bọn họ cho là giải dạng làm ám vệ của Cô Độc Hồng sẽ làm ta không thể thấy rõ sao! Hừ...Thật là buồn cười, Tây Lâu Mạch, không ngờ chúng ta lại trở thành địch nhân nhanh như vậy...”

Hai người bên cạnh không khỏi rung mình, xem ra lần này công tử giận thật rồi.

“Thanh Y, đem toàn bộ người của Nhã các đến thủ tại hoàng cung, tối nay chúng ta phải làm một trận thật tốt!”

“Còn Lô quốc bên kia...” Thanh Y có chút ngưng trệ, toàn bộ người Nhã các đều điều đi rồi, như vậy chẳng phải Vân Thiển rất nguy hiểm sao?

“Không sao, ngươi điều mười người tới bên này Lô quốc là được rồi, tiếp theo, thay ta ở sau lưng giúp hần một chút...” Thế lực của hần bây giờ đơn bạc, căn bản cũng không phải là đối thủ của Cô Nhật Quyết cùng Cô Độc Hồng.

Thanh Y nhú mày, nhìn Vân Thiển thật lâu, cũng không nói gì mà trực tiếp trở lại Nhã các, chỉ để lại một mình Doanh Doanh bên cạnh nàng.

“Đi thôi, Chúng ta nên đi gặp Thái tử Lô quốc thôi!” Vân Thiển nhoen miệng cười rồi bước đi.

Dịch cung Lô Quốc.

“Thái tử, hết thấy đều đã được chuẩn bị...”

Tây Lâu Mạch nhìn ba thủ hạ, lạnh lùng gạt đầu, “Tối nay bốn cung tự mình đi...”

“Dạ!”

Xem ra lần này Tây Lâu Mạch chuẩn bị nhỏ sạch hoàn toàn Cô Độc Úy, nhưng hành động như vậy bọn họ căn bản không cần phải tham dự, nhưng mệnh lệnh thái tử không thể làm trái.

Sở Hồ cùng Sở Hề cùng bước lên phía trước, có chút lo lắng nói, “Điện hạ, thân phận ngài quá mức cao quý, hãy để bọn thuộc hạ đi lần này đi...”

Không riêng gì thân phận hần, ngay cả trên người hần cũng có một loại khí chất một khi xuất hiện, vô luận nguy trạng như thế nào, người có tâm chí cần đoán liền có thể nhìn ra, đến lúc đó, tất nhiên Lô quốc không được yên ổn. Hai người bọn họ chỉ nhìn từ điểm này mà cân nhắc, nhưng không biết vì sao, tối nay bất luận bọn họ phân tích như thế nào, hần vẫn cố chấp tự mình ra tay.

Tây Lâu Mạch như vậy làm cho người ta có chút lo lắng, loại hành động không cân nhắc cùng với sự tinh táo ngày xưa của hần có chút không giống nhau.

“Cứ như vậy đi, lần này không phải chuyện đùa, Bồn cung không tự mình đi sẽ không yên lòng...” đấy mắt hoa đào thoáng qua tia sát khí nồng đậm, hai người tiến lên đang cố gắng ngăn hần có chút thất kinh, cuồng quát cuối đầu.

“Thuộc hạ hiểu...” Xoay người chuẩn bị đi.

Một khắc khi bọn họ xoay người đi, bên cạnh cửa bỗng nhiên chậm rãi ẩn hiện một bóng trắng, người bên trong phòng khách như trong cảnh đại địch đến nơi.

Thấy cái bóng trắng này, ánh mắt âm trầm của Tây Lâu Mạch thoáng qua một tia sáng, ngay sau đó liền biến mất, giống như chưa từng xuất hiện qua.

Vân Thiên cất bước đi tới, theo sát phía sau nàng là bước chân Doanh Doanh. Tròng mắt đen trong trẻo lạnh lùng quét qua mọi người, một phần lạnh lẽo tán ra từ đáy lòng, cái này cùng với Vân Thiên ngày xưa có khác biệt rất lớn. Bình thường Vân Thiên ôn nhu như nước, đối với mọi người đều đối xử ôn hòa, nhưng Vân Thiên giờ phút này, lại cho bọn họ có cảm giác đông băng trước giờ chưa từng có, còn có một sát khí nồng đậm.

Nàng đi vào từ lúc nào?

Có thể vô thanh vô tức ẩn vào dịch cung Lô Quốc như vậy, có thể thấy được một phần công lực tương đối, mặc dù trong lòng mừng thầm vì sự xuất hiện của nàng, nhưng Vân Thiên lúc này, một người mù cũng có thể cảm nhận được toàn thân nàng đều tản mát ra một loại sát khí. Nàng muốn giết mình, trực giác của Tây Lâu Mạch nói cho hần biết, nàng vì Cô Độc Úy mà tới giết hần.

“Thế nào, thái tử Lô quốc hình như không hoan nghênh tại hạ a!” Con ngươi co rút lại, môi nhẹ nhàng nở ra nụ cười lạnh mê người.

Mỗi lần thấy nàng, nàng luôn ôn nhu như nước, nụ cười như vậy lần đầu tiên hần gặp phải, làm cho Tây Lâu Mạch có chút ngẩn người, lòng lại có chút đau.

“Tối nay sao Vân công tử lại rảnh rỗi đến dịch cung của Bồn cung vậy...” Mắt hoa đào híp lại, cũng không phân phó gì, đối mắt cùng Vân Thiên. Hai người này có một điểm giống nhau, mặt ngoài luôn che giấu cho sự phức tạp bên trong, nhưng khi bọn họ chân chính lộ ra, hai người lúc đó mới là địch thủ cường đại nhất.

Ai cũng không cho là mình sẽ thua, nhưng kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể có một người đứng lên.

Nhìn Tây Lâu Mạch như vậy, Vân Thiên chấp tay ra phía sau, nghiêng đầu, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ở trước mặt, động tác như vậy làm cho thân thể những người này hơi hoảng, cắn đầu lưỡi đè nén sự cảm động kia, để cho đau đớn kéo mình trở về.

“Hừ!” Vân Thiên đột nhiên hừ lạnh cười một tiếng, “Tây Lâu Mạch, tối nay ngươi đừng hòng nhúng tay vào chuyện này, nếu người trong dịch cung của ngươi dám bước ra khỏi cửa nửa bước, sẽ chịu một kiếm của ta...” Thân hình Vân Thiên xoay tròn, lắc lắc xoay xoay một phen, nhuyển kiếm thoáng qua thật nhanh, hàn quang lóe lên.

Nhìn động tác của nàng, nghe lời nàng nói, mắt hoa đào khẽ nheo, lạnh lùng nhìn sang.

Quả nhiên là nàng vì nam nhân kia mà đến, Cô Độc Úy này có đúng là trọng yếu đến như vậy không? Tay chấp sau lưng của Tây Lâu Mạch từ từ nắm chặt, cho đến khi bạo phát gân xanh mới buông ra, một cử động nhỏ này, ngay cả người đứng bên cạnh cũng không phát giác ra được.

Vân Thiên chỉ kiếm về phía trước, hàn khí xuyên thấu tận đáy lòng của hần.

Tại sao nàng có thể cầm kiếm chỉ về phía mình, trong lòng hần này sinh một loại tức giận, tức giận muốn phá hủy cây kiếm kia, hung hãn gỡ mặt nạ đó xuống, xem một chút bộ dáng ẩn dưới mặt nạ kia rốt cuộc là gì.

“Nếu như thái tử Lô Quốc muốn cứng rắn cùng Vân nữ, như vậy, tại hạ cũng không dám bảo đảm thái tử có thể hoàn hảo rời khỏi Thánh hoàng triều mà không hư tổn gì...” giống như hàn băng xâm nhập vào cơ thể, dung nhập vào tận xương tủy.

Uy hiếp...rõ ràng là nàng đang uy hiếp hần.

Hắc đồng co rút lại

“Như thế nào, thái tử có thể nghĩ ra không?” Vân Thiên chậm chậm dời bước chân, kiếm nhắm thẳng vào mặt thái tử Lô quốc.

Người bên cạnh Tây Lâu Mạch nhìn chăm chăm vào Vân Thiên đang ngày càng đến gần, lực trên tay nắm càng chặt, không dám có chút thư giãn nào, giống như đối mặt với thiên quân vạn mã.

Nếu như hần không phải là thái tử Lô quốc, không phải sợ ảnh hưởng đến tình “hữu hảo” của hai nước, có lẽ vào giờ phút này, Vân Thiên căn bản sẽ không nói nhảm cùng hần nhiều như vậy, vốn có thể vừa xuất hiện vừa ra tay, nhưng giờ phút này, nàng đang ở đây mà lãng phí thời gian.

“Hần đáng giá đến như vậy sao, hần căn bản không thể bảo vệ được người, người như vậy... vì sao người còn phải đeo bám...” Lạnh lùng nhìn nàng, Tây Lâu Mạch dùng âm thanh khàn khàn nói.

Sắc mặt Vân Thiên lạnh lẽo, “Những thứ này không cần thái tử phải bận tâm, người bây giờ chỉ cần trả lời Vân một vấn đề, chuyện của tôi nay, người có muốn nhúng tay vào hay không...” Chỉ cần hần nói có, kiếm của nàng sẽ không hề do dự mà đâm đến, trực tiếp lấy mạng hần.

Mắt hoa đào đột nhiên híp lại, thân hình cao lớn xoay qua, trực tiếp bay đến phía Vân Thiên, “Tôi nay, người cũng không thể ngăn cản được...” Tây Lâu Mạch hần cũng muốn xem người nam từ kia lợi hại hay hần lợi hại.

Kiểm Vân Thiên biến đổi, đột nhiên sát khí.

Đây là lựa chọn của Tây Lâu Mạch, nàng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể...giết!!!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 66: Sinh Tử Của Doanh Doanh (Phần 1)

Nhiều năm qua, Vân Thiên một mực rèn luyện nhưng không để lộ ra ngoài, cho nên không ai có thể thấy được hào quang chân chính của kiếm trong tay nàng.

Kiểm khí ép người, trời đất tràn đầy thể lương cùng sát ý. Thân thể Vân Thiên, mỗi chỗ đều toát lên một loại ánh sáng chói mắt. Tây Lâu Mạch vội vàng huy kiếm, hàn quang đen nhánh trực tiếp thẳng vào cổ họng Vân Thiên. Hàn khí còn chưa tới, nhuyễn kiếm đón gió, kiếm khí rét lạnh đập gió bay đến!

Vân Thiên như vậy làm cho lòng người kinh hãi, cái này chính là đang liều mạng. Tây Lâu Mạch lúc này cũng không dám suy nghĩ nhiều, Vân Thiên quyết tâm muốn giết hần tại nơi này, nếu như hần không chống trả, như vậy chỉ còn một đường chết. Nhuyễn kiếm của Vân Thiên đến gần, bước chân Tây Lâu Mạch chuyển động, lui về sau bảy thước, sống lưng đã dán thẳng vào một thân cây khô héo.

Vân Thiên biến chiêu, thẳng tắp đâm ra, nhuyễn kiếm biến ảo như xà kiếm, sống kiếm như thẳng hướng vào cổ Tây Lâu Mạch, nhưng mũi kiếm lại quay đầu vọt về hướng mặt hần.

“Đỉnh!” Hai ngón tay kẹp lại, mũi kiếm cách mặt hần vài phân, mặt Tây Lâu Mạch không chút thay đổi định trụ lại vòng qua mũi kiếm. Tay Vân Thiên chấn động, bắn ra, kiếm theo đầu ngón tay văng ra, vạch về phía trước một đạo hàn khí. Chiêu này làm Tây Lâu Mạch không thể lui được nữa, thân mình bỗng nhiên trượt về phía trên thân cây.

Vân Thiên mím môi thật chặt, bay lên trên cao, nhuyễn kiếm vội vã hóa thành một đạo hồng quang. Kiếm và người tựa như đã hợp làm một, kiếm khí bức người, tội cho những lá khô rơi xuống là tả.

Không nhận được bất kỳ chỉ thị nào nên những người sau lưng không dám vọng động, bọn họ chỉ có thể đề phòng người của đối phương có thể thừa dịp bọn họ không chú ý mà đi về phía hai người đó đánh lén, Doanh Doanh lạnh lùng đứng cách cửa đó không xa, trong lòng vạn phần khẩn trương nhìn hai người đang đánh nhau, dù sao thì võ công Tây Lâu Mạch cũng không phải yếu hơn công tử nhà nàng, hai người đã so với nhau vài chục chiêu, nhưng vẫn bất phân thắng bại như cũ, đây cũng chính là lo lắng của Doanh Doanh.

Giống như vậy, người bên này của Tây Lâu Mạch tuy nhiều, nhưng đối mặt với mệnh lệnh không cho phép động thủ, bọn họ ít nhiều cũng sẽ lo lắng Tây Lâu Mạch sẽ bại dưới tay Vân Thiên, bởi vì ai cũng có thể nhìn ra được, đã được vài chục chiêu, nhưng Tây Lâu Mạch rất ít phản công, chỉ tránh không công, nên thoát nhìn có chút chật vật.

Hai bạch y tinh khiết trong đêm tối không ngừng đối đầu với nhau, thể lương nhưng cũng không kém phần diệu tuyệt.

Dưới chân Tây Lâu Mạch rung lên, đã xẹt qua một đường kiếm khí, lá khô bay xuống, thân thể bộc phát hàn quang sáng lạng, giống như giao long nhảy lên, lại tránh thoát một kiếm của Vân Thiên.

Nhìn Tây Lâu Mạch liên tiếp né tránh, môi mòng dưới mặt nạ khơi lên lãnh ý, không ai có thể dùng cách trốn tránh không ra tay mà có thể chống lại nàng, một chiêu này của nàng là muốn ép Tây Lâu Mạch ra tay. Đột nhiên, nhuyễn kiếm trong tay, mang theo một tiếng thét dài không dứt như rồng ngâm, bạch y lộn một vòng trong không trung, trong chớp lát người của nàng đã nhảy lên bên trên hần, nhuyễn kiếm đột nhiên hóa thành vô số quang ảnh, hướng về phía đầu Tây Lâu Mạch mà đổ xuống.

Tây Lâu Mạch lập tức thất sắc cả kinh, một chiêu này để cho hần không thể tránh né. Sắc mặt không tốt, hần không thể suy nghĩ nhiều, nhanh chóng vận khởi thân pháp tuyệt thể, thân pháp phiêu dật như trích tiên, đồng tử tập trung chặt chẽ vào kiếm Vân Thiên. Uy lực một kiếm này của nàng, đã đánh lầy

toàn bộ hồn phách người nhìn (ý là làm người ta mê muội đóa mà), dưới tình huống này, kiếm của Vân Thiên cũng có một phần sắc bén của nam nhi, kiếm khí bàng bạc trong nháy mắt phát ra, tựa hồ như vô số chiêu vừa rồi chỉ vì đợi chờ một chiêu này phát ra.

Trong bóng tối vô tận, sát khí bén nhọn càng vội vàng gần, vô số đạo kiếm quang lập tức sẽ chạm đến thân thể.

Phạm vi chung quanh Tây Lâu Mạch trong vòng ba trượng, cũng bị kiếm khí bao phủ, bất luận né tránh ở phương hướng nào, cũng đều không thể tránh khỏi. Thuộc hạ của hắn nhất thời hoảng loạn rút kiếm xông lên, Doanh Doanh thấy vậy, tay nhanh chóng đưa lên, “Đỉnh đỉnh đỉnh...” mấy chục tiếng va chạm vang lên triệt để trong đêm tối.

Ba người bên cạnh Tây Lâu Mạch không khỏi kinh hãi, đồng thời quay đầu nhìn qua, Sờ Hồ, Sờ Hề chủ động công trước, Từ Nguyên to con cầm trường kiếm chạy thẳng đến phía trước.

Thấy ba người này vừa quay đầu lại liền muốn đi đến chỗ của mình, sắc mặt Doanh Doanh ngưng trọng, ổng tay áo dài chém ra, kinh phong phát ra là lúc người đã nhảy lên vọt qua người giáp công, đi đến phía sau lưng.

Mới vừa rồi Doanh Doanh không phản ứng mau, hơn nữa khinh công nàng rất cao, ngoài ra cũng do ba người này không biết nàng như thế nào nên nàng mới có thể tránh thoát. Nhìn ba người này, Doanh Doanh nhú mắt, trong lúc nhất thời người của hai bên có thể cảm cực không giao đầu, sát khí cùng hàn khí bao phủ trong lòng người.

Bọn họ theo bản năng lần nữa đưa mắt về phía hai người đang dưới ánh trăng, bọn họ cũng biết lúc này nếu bọn họ động thủ, nhất định chủ tử của bọn họ sẽ không tha thứ cho bọn họ.

Chỉ nghe “đỉnh” một tiếng, tia lửa văng ra khắp nơi.

Bước chân Tây Lâu Mạch hết sức gian nan, kiếm của Vân Thiên xẹt qua trước mặt hắn đâm thẳng đến áo hắn, cứng rắn dừng trên mặt đất, hắn vát và tránh thoát một kiếm, trở tay nhấn thân kiếm. Hai người giằng co, sát khí nồng hậu kinh người.

Khỏe miệng Vân Thiên cong lên đầy lãnh ý, kiếm động, tay kia vừa đặt tại trên thân kiếm của nàng bị chấn động nên có chút tê rần, hắn vừa thu thế vừa chủ động hướng Vân Thiên công kích.

Lần này đến lượt hắn tiến tới, tay áo trắng vung lên, trên tay đã có thêm một chủy thủ vô cùng sắc bén.

Con người Vân Thiên co rút lại, kiếm trong tay một lần nữa lại hóa thành xà đi tới.

Chủy thủ trong tay Tây Lâu Mạch, tiến lên đón lấy kiếm phong. Mà trong nháy mắt, kiếm khí đầy trời đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, đôi mắt mặc ngọc kia bình tĩnh như nước, một khắc kia khi đang xuất kiếm, nàng đột nhiên thu thế, thật đúng là làm cho người ta giật mình không dứt, Tây Lâu Mạch đã ra chiêu, không thể thu hồi, nàng làm như vậy là không phải tự tìm cái chết hay sao. Nhìn Vân Thiên đang đứng yên chờ đợi, chủy thủ trong tay Tây Lâu Mạch run lên, đang lúc hắn cần rằng muốn hết sức thu chiêu, chỉ thấy kiếm của nàng vẫn giờ ngang ngực, tụ tập chân khí.

Quanh thân lượn lờ vô số kiếm quang, trong đêm đen, càng làm cho nàng trở nên phong hoa tuyết nguyệt, mặc cho chân khí cuồng cuộn bộc phát, mắt lạnh lẽo, trường kiếm như thủy triều thoát ra ở một bên thân, đột nhiên chém ra một mảnh bạch quang sáng lạn, tựa như tinh tú từ không trung rơi xuống, quảng sáng như mũi tên bắn nhanh đến. Rồi sau đó trường kiếm như trốn thoát ra ngoài, kiếm quang chói mắt xông thẳng lên, tựa như ngân long, phảng phất như tia chớp rớt xuống từ trên trời.

“Phanh!” cả người cầm chủy thủ thẳng tắp dán lưng vào tường, mùi màu tanh xộc lên, bạch y nhuộm từng đóa hồng mai kinh diễm, chói mắt!

“A!” Bị bắt dính trên tường, đột nhiên Tây Lâu cười khẽ một tiếng thê lương, cũng không biết hắn đang cười sự ngu xuẩn của mình, hay đang người người thiếu niên trước mắt hắn.

Khoảng cách gần như vậy, hắn có thể thấy được đôi mắt đầy hàn khí lẫn sát ý của nàng, lần đầu tiên, Tây Lâu Mạch biết, Vân Thiên cũng không phải là người ôn nhu như bề ngoài, vì người kia, nàng có thể bỏ đi tầng ôn nhu đó, hóa thân làm ác ma, thay nam nhân kia che đậy kiếm.

Tất cả đều vì người kia, như vậy....chính hắn lại được coi là cái gì!!!

Tay trái để nơi ngực của hắn, tay phải nắm vào kiếm đang xuyên thẳng qua vai hắn đâm vào tường, sức mạnh to lớn vậy, tường cũng như bị nứt ra. Nhưng mà...nam nhân trước mặt này vẫn còn đang cười, giống như muốn cho người khác bóp chết nụ cười này, đôi mắt dưới mặt nạ của Vân Thiên còn lạnh lùng hơn.

“Điện hạ...” vài giọng nam mang theo chiến ý đồng thời vang lên, rồi rít giờ kiếm.

“Chỉ cần Thái tử Lô quốc không nhúng tay vào chuyện của tối nay, sáng mai lập tức rời khỏi Thánh Hoàng triều, cái mạng này của ngươi có thể giữ được, nếu không...” sử dụng thêm một chút lực trên kiếm, máu trào ra nhanh hơn.

Mắt hoa đào khẽ nheo, “không nghĩ tới vì hắn, mà ngươi cái gì cũng nguyện ý làm!”

“Đây là câu trả lời chắc chắn của thái tử Lô quốc” Nàng không muốn cùng những người này nói nhảm quá nhiều, bây giờ không biết Cô Độc Uy đang phải đối mặt với cái khó khăn gì đây, nên nàng phải mau chóng xử lý ở nơi này.

Tựa hồ như nhìn thấu tâm tư của Vân Thiển, Tây Lâu Mạch lại cười một tiếng, “Xem ra ngươi không kịp chờ đợi muốn trở về bên cạnh hắn rồi, đáng tiếc, tối nay...Cô Độc Úy phải táng thân nơi hoàng cung thôi...” Nghĩ đến nam nhân kia phải rời xa nàng, Tây Lâu Mạch có một loại sung sướng không sao nói được thành lời. Chỉ cần người kia mất đi, người trước mắt này sẽ thuộc về...Nhũ mỳ, hắn là sao đây, sao hắn lại có loại ý niệm này chứ...

Thân kiếm của Vân Thiển trong chốc lát đâm càng sâu hơn, “Nếu hắn chết, tất cả những người có liên quan đều bị hủy diệt...” Mắt của nàng, hơi thở của nàng đều tản mát ra loại khí tử vong.

Tĩnh lặng như chết.

Bộ dáng điên cuồng đó, bộ dáng như muốn ăn thịt người, Vân Thiển lãnh khốc vô tình, Tây Lâu Mạch hắn sẽ vĩnh viễn không quên, lúc ấy nếu hắn nói thêm một chữ, nhất định sẽ chết tại chỗ.

Thiếu niên thần tiên Vân công tử chân chính bị mặt nạ che dấu, nhưng không cách nào che dấu được đôi mắt huyền hoặc lòng người cùng hơi thở tản mát quanh thân một cách tự nhiên. Nàng như vậy, chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân được thế nhân công nhận, không người nào có thể so được.

Gió lạnh đêm tối thổi qua, bạch y mờ ảo.

“Mong thái tử Lô quốc nhớ một kiếm hôm nay của Vân mỗ...” Vân Thiển bỗng kéo nhuyễn kiếm ra, một đạo máu phun ra, nàng nhẹ nhàng tránh thoát huyết dịch vấy ra.

“Điện hạ...” Thân hình Vân Thiển vừa dời đi, một đám người lập tức dân lên, Tây Lâu Mạch đang ở vách tường khoát tay chặn lại, ngăn bước chân họ lại.

Tây Lâu Mạch cũng không thèm nhìn tới vết thương trên người mình, mắt hoa đào sâu kín nhìn thiếu niên khắp người hàn khí ở trước mắt, vô luận như thế nào, người thiếu niên này rốt cuộc cũng làm cho người ta lâm vào mê loạn, trong lúc bất chợt, đáy lòng Tây Lâu Mạch cố gắng tìm kiếm một lỗ hổng, người thiếu niên này không phải là người mình không thể có! Cuối cùng sẽ có một ngày hắn sẽ đem người này cột thật chắc bên mình, khóe miệng nhẹ nhàng lướt qua một chút ý cười...

Nhưng mà nụ cười như vậy làm cho đồng tử của Vân Thiển thất lại, trong bóng tối, nàng có thể thấy được hình ảnh ngược lại của mình trong đôi mắt anh đào kia, điều này làm cho nàng cảm thấy không được thoải mái, loại cảm giác đó không thể nói ra thành lời, nhưng luôn cho nàng cảm thấy nàng rất muốn trực tiếp bóp chết nụ cười kia.

Nàng rất không thích nụ cười như chiếm được của riêng đó.

Lạnh lùng nhấc vạt áo lên, chậm chậm lau chùi máu trên nhuyễn kiếm, động tác cực kỳ tao nhã, đem thân kiếm kia lau đến khi sáng bóng. Vân Thiển thường ngày ôn nhu, nhưng giờ khắc này làm cho người ta như gặp được tử thần, thờ cũng không dám thở mạnh.

“Như vậy, Bồn cung còn phải đa tạ Vân công tử hạ thủ lưu tình, không lấy mạng Bồn cung...” Chữ cuối cùng bị hắn nhẹ nhàng nuốt vào, đôi mắt hoa đào tản mát ra ánh sáng rực rỡ, có một tia vui vẻ, tựa hồ như giờ phút này, người bị thương kia không phải là hắn.

Tây Lâu Mạch như vậy càng làm cho người ta có một loại cảm giác quý dị, có cảm giác nói không nên lời, Vân Thiển thật rất muốn trở lại đâm một kiếm vào tim hắn, để xem hắn còn có thể cười được nữa không.

Vân Thiển nheo mắt, lạnh lùng nói, “Ngươi hẳn nên tạ ơn ngươi là thái tử Lô quốc, chứ không phải là một tên sứ thần bình thường” Kiếm một lần nữa được thu hồi vào eo nàng, Vân Thiển nghiêng người, ánh trăng chiếu vào một nửa mặt nàng tạo ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Nụ cười Tây Lâu Mạch càng tăng lên, óa hồng mai trên đầu vai hắn càng tôn thêm vẻ tuấn mỹ yêu nghiệt, nhẹ nhàng liếm môi, chậm rãi đến gần người nàng.

Mà thân thể Vân Thiển thì lạnh lùng đứng thẳng, mặc cho hắn tùy ý nhìn chằm chằm đánh giá chính mình.

Ánh mắt của nam nhân này tựa hồ như muốn đem nàng ăn vào bụng, rõ ràng là nàng thắng, vì sao nàng có thể có loại cảm giác này? Vân Thiển nhũ mỳ.

Nhưng có điều Vân Thiển không biết, nếu vừa rồi không phải vì Tây Lâu Mạch không đành lòng thương tổn đến nàng mà thu thế, kiếm vừa rồi của nàng cũng chưa chắc sẽ đâm trúng hắn.

“Nga! Vậy xem ra địa vị của bồn cung đã cứu mạng của bồn cung rồi...” Mang theo thân thể đầy máu mà tiến đến, Tây Lâu Mạch cao hơn Vân Thiển một cái đầu, đi tới trước người nàng, cúi đầu bên tai nàng nói, “Hy vọng lần sau chúng ta gặp mặt, Thiển nhi có thể đối đãi với ta ôn nhu một chút...” lời nói nhẹ nhàng, mang theo đầy ý trêu đùa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thân* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 67: Chương 64. Sinh Tử Của Doanh Doanh (Phần Cuối)

Thân thể Vân Thiên run lên, đột nhiên ngược mắt lên, hơi thở của hắn đã cách nàng mấy chục bước, giờ phút này Doanh Doanh đang vui vẻ nhìn mình.

Sắc mặt run lên, Vân Thiên xoay người bước đi.

“Hy vọng thái tử Lô quốc có thể tuân thủ đáp ứng của mình, nếu sự tình không ổn thỏa, mà lại để cho Vân mỗ nhìn thấy bóng dáng thái tử, kết cục cũng phải chỉ có một kiếm đơn giản như vậy...” Âm thanh từ phía sau truyền đến.

Doanh Doanh mặc dù không hiểu lắm về tình huống xảy ra, chỉ biết là thái tử Lô quốc đã đáp ứng không nhúng tay vào chuyện này.

Sau lưng, Tây Lâu Mạch hít mắt, ngấm bóng lưng nàng đang vội vàng rời đi, nhẹ giọng cười không rõ ý vị, bọn thị vệ bên cạnh ngơ ngác, không biết thái tử điện hạ là có ý gì? Không nhúng tay vào chuyện này là sao? Nhưng bọn họ đã thật vất vả mới....

“Rút người trở về, sáng sớm ngày mai liền lên đường!” Tây Lâu Mạch vuốt ve vết thương trên vai, nụ cười càng mở càng lớn.

“Dạ!”

Tuy không hiểu ý muốn chính xác của Thái tử, nhưng vẫn lưu loát phân phó xuống dưới.

Lúc quay đầu lại, chỉ còn chủ tớ bốn người, ba người kia không thể không có ý kiến về nụ cười chưa hề tắt của Tây Lâu Mạch, đáy lòng hiện lên một nghi hoặc: có phải Thái tử bị người ta đâm đến điên rồi hay không?

Rời khỏi Dịch cung, gió lạnh ban đêm thổi thối, Vân Thiên không khỏi quay đầu nhìn lại một cái.

“Công tử, Thái tử Lô quốc thật đúng là sẽ bỏ qua cơ hội như vậy hay không?” Doanh Doanh vẫn không cách nào tin được nam nhân đó sẽ dễ dàng dừng tay, nhân lực cũng đã chuẩn bị đầy đủ, xem ra hắn đã sớm tính toán tốt đến chuyện sẽ phát sinh, không nghĩ tại đây để phòng sâm nghiêm như vậy, mà nam nhân này còn có thể mang được nhiều binh vào thành, quả nhiên là một nam nhân đáng sợ.

“Nếu không phải bên trong thánh hoàng triều có nội chiến, người cho rằng hắn có thể mang được nhiều người như vậy vào hay sao...” Vân Thiên lạnh lùng nói, một câu cuối cùng của nam nhân kia có ý vị không rõ, nàng luôn có cảm giác mình cứ như vậy bỏ qua cho người này, cuộc sống về sau sẽ càng thêm bất an.

“Công tử nói là...có người có ý để người của hắn vào thành? Chẳng lẽ là...” Doanh Doanh suy nghĩ một chút liền thông, lập tức phát hiện có chỗ không đúng.

“Có thể cùng hắn hợp tác chỉ có một người, tất cả chúng ta phải nhanh lên...” Mặc dù Cô Độc Úy ở nơi đó còn có phụ thân nàng giúp một tay, nhưng nàng cũng không có cách nào yên lòng, chỉ có thể ở bên cạnh hắn, tâm của nàng mới có thể an ổn.

Nhìn Vân Thiên như vậy, thần sắc của Doanh Doanh không khỏi buồn phiền, không nói câu nào chỉ có đi sát bên người nàng. Mà mười người do Thanh Y giao phó vẫn chậm chạp chưa tới, làm cho người ta có một loại cảm giác bất an.

Đây là một đêm khiến cho người ta bất an, phải đè nén khó chịu.

Nghe ngang đi trên đường lớn, gió rét mạnh mẽ quét qua, thiên địa mênh mông, không thể thấy rõ con đường phía trước.

Bước chân Vân Thiên cùng Doanh Doanh không khỏi dừng lại, ngưng mắt nhìn sang, vẫn là một mảnh đen tối.

Chướng nhãn pháp ! (Là thủ thuật che mắt đóa mà)

Vân Thiên cả kinh, bàn tay lạnh như băng đã đặt lên cặp mắt Doanh Doanh, “Nhắm mắt lại, không được nhìn, dùng tai để nghe đi...” Không nghĩ tới ở nơi này lại có người can đảm chặn đường đi của nàng, có thể là ai chứ? Người của Cô Độc Hồng hay là người của Cô Nhật Quyết, hoặc là....

Doanh Doanh ngoan ngoãn nhắm mắt, lỗ tai nhẹ nhàng rung động, tinh tế nghe động tĩnh chung quanh, “Linh!”

Vân Thiên đẩy thân thể Doanh Doanh qua, thân thể của nàng cũng dời đi theo hướng bên kia, dây nhỏ sắc bén treo một cái linh đang nhỏ mòng theo uy lực vô cùng vượt qua không gian, thẳng hướng tới nơi mà hai người vừa đứng, nhưng lập tức trụ thân, phía trước đã có thêm ba bóng dáng.

Hai lùn một cao đối mặt với hai người bọn họ.

Vân Thiên đột nhiên nheo mắt lại, là thánh nữ Thuật quốc!

Không, người đó không phải là thánh nữ Thuật quốc, mà là một tên nam tử, nam tử đeo mặt nạ quý.

Quả nhiên, người này là người Thuật quốc, bên người hắn là hai tiểu đồng của thánh nữ Thuật quốc. Hai tiểu đồng này luôn luôn không rời thánh nữ,

nhưng bây giờ lại đứng bên cạnh người nam nhân này, nhất định là đã có chuyện xảy ra.

“Là người...”

Chỉ thấy Hắc long y bào của nam tử hơi nghiêng người mà đến, toàn thân là hàn băng lạnh lẽo phát ra từ cơ thể, không hổ là phong thái bậc vương giả, người này mỗi lần xuất hiện đều mang đến cho người ta cảm giác áp lực, bá đạo, ngoan tuyệt...

Nói tóm lại, toàn thân nam tử này đều lộ ra một hơi thở nguy hiểm.

Có thể làm cho thánh nữ Thuật quốc kính trọng, lại có quan hệ với hồng y nữ tử, rốt cuộc những người này xuất hiện từ đâu? Còn có, thánh nữ Thuật quốc tại sao không ở cùng một chỗ với những người này, quan hệ của bọn họ là như thế nào, tại sao nàng lại trở thành thánh nữ Thuật quốc? Một loạt vấn đề quanh quẩn trong đầu Vân Thiên không xua đi được.

“Doanh Doanh, người đi trước, nơi này có ta...” Nam nhân này nàng nắm chắc có thể ứng phó, còn tình huống của Cô Độc Úy bên kia nàng hiện tại không được rõ ràng cho lắm, làm cho nàng càng thêm nôn nóng, cho nên chỉ có thể làm cho Doanh Doanh đi đến trước quan sát tình huống.

“Công tử...”

“Đi mau đi, tối nay chúng ta ai cũng không thể thất bại, đem hết toàn lực giúp hấn hoàn thành điều mà hấn mong muốn...” Vân Thiên nhìn thật sâu vào mắt Doanh Doanh, Doanh Doanh chỉ cảm thấy thân thể rung lên, theo bản năng gật đầu, cắn răng, xoay người vòng qua một lối nhỏ khác biến mất trong đêm tối.

Nhìn Doanh Doanh an toàn rồi đi, lúc này Vân Thiên mới đem tầm mắt một lần nữa thả trên người nam nhân kia, chỉ thấy hấn vung tay, hai tiểu đồng bên cạnh hành lễ, theo lời lui về sau vài bước, lặng lẽ xem cuộc chiến.

Vân Thiên hí mắt, hấn đây là có ý gì.

Chỉ thấy hắc bào nam tử chậm rãi đi về phía trước một bước, hai tiểu đồng sau lưng liếc mắt nhìn nhau, xoay người không chút do dự chạy theo phương hướng mà Doanh Doanh biến mất, ánh mắt Vân Thiên run lên, đang định đuổi về phía trước ngăn cản bước chân hai tiểu đồng kia, chỉ thấy một trận hàn khí đánh ngay trước mặt.

Vân Thiên cắn răng lui về một bước, thân thể tránh đi, bạch y đảo qua mặt đất.

Doanh Doanh gặp nguy hiểm, vấn đề này vẫn một mực hiện ra trong đầu nàng, tên nam nhân thật âm hiểm, lại dùng đến chiêu này để quấy rối sự bình tĩnh của nàng.

Công lực của hai tiểu đồng kia cũng không đơn giản, nếu một mực đuổi theo Doanh Doanh, thì hấn là Doanh Doanh sẽ mất mạng.

“Nếu nàng gặp chuyện không may, bất kể người là người phương nào, ta nhất định sẽ để cho người sống không bằng chết...” nghĩ đến Doanh Doanh cứ như vậy mà bị hai đứa trẻ kẻ hạ sát, trong lòng nàng càng thêm bức tức, kiếm trên người không do dự được rút ra.

Tối nay, hai người để cho nàng đồng thời rút kiếm là gã nam tử.

Ánh mắt dưới mặt nạ quỷ chợt lóe lên ánh sáng, chợt lách qua đụng phải thân kiếm của Vân Thiên. Chẳng qua là chỉ vừa đụng nhẹ nhàng, nhưng Vân Thiên lại cảm thấy cánh tay cầm kiếm của mình hơi tê.

Nam nhân này cùng Tây Lâu Mạch không phân cao thấp, trong một khoảng thời gian ngắn liền đối đầu với hai người có công lực tương đương, trong lòng lại bị phiền nhiễu vì Doanh Doanh bị hai tiểu đồng đuổi theo, khiến cho nàng phân tâm, nên kiếm khí bị yếu đi vài phần.

“Nếu người muốn cứu tiểu nha đầu kia, thì nhất định phải đánh bại được ta...” thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên trong đêm tối.

Người nam nhân này....

Vân Thiên chăm chăm thật sâu vào đôi hắc đồng của hắc, quanh thân tản mát ra một loại hàn khí lạnh lùng, “Không phải là đánh bại, mà là...chết...” một chiêu kiếm cong lên, phá vỡ bóng tối, hàn quang ầm ầm tiến tới.

Thân hình hắc y nam tử chớp nhanh như điện, kiếm phong xé gió xông thẳng tới, hoàn toàn không hề đem kiếm của Vân Thiên đặt trong tầm mắt, hoàn toàn tựa như không cần chống đỡ.

Vân Thiên thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, vội vàng thay đổi kiếm chiêu, vừa thu lại kiếm, đưa bàn tay không có đeo găng tay tiến lên trước giăng co, đối chọi cùng hắc bào nam tử, cả hai cùng bị đánh văng ra, mũi kiếm chạm đất lui về sau mấy trượng.

Thật là nội lực mạnh kinh hồn đảm phách

Lần này Vân Thiên bắt kiếm, không hề dùng kiếm so chiêu nữa, kiếm này chỉ có thể gây vết thương ngoài da cho người khác. Nàng không giỏi sử dụng kiếm, đối mặt với người vô cùng quý dị như vậy, mỗi chiêu của hấn phát ra vừa cứng rắn vừa có công lực bá đạo, tuy nhiên kiếm thật không có chỗ dùng đối với hấn.

Hai tay Vân Thiên đưa về trước ngăn lại, chân lại chùn xuống, mềm dẻo lại mang đến cảm giác vô lực.

Nếu hần đã như vậy, thì nàng chỉ có thể lấy mềm khác cứng thôi.

Doanh Doanh liên tục bước về phía trước, từng bước đi từng bước sinh phong, giống như lướt qua tầng tầng chướng ngại vật.

Từng trận âm phong sau lưng ầm ầm đánh tới, khuôn mặt nhỏ nhắn của Doanh Doanh âm trầm, nàng biết có người đuổi tới, cắn răng một cái, càng tăng nhanh tốc độ, người sau lưng còn chưa đuổi kịp lên phía trước, nàng nhất định phải đi được vào cung.

“Linh!” lại một trận linh đang vang lên, bay nhanh đánh tới về phía sau lưng Doanh Doanh, lực lượng mạnh đến nỗi ngay cả không khí cũng bị biến ảo thành từng đoạn theo từng lực va chạm.

Sắc mặt Doanh Doanh đại biến, thân thể nhảy lên không trung, gian nan thoát khỏi từng dây chuông bạc đang tới, nhưng đang lúc thân thể nàng vừa nhảy lên, phía trên nàng, gương mặt tinh mỹ nhưng trống rỗng lãnh khốc của tiểu nữ đồng lại xuất hiện trước mặt.

Doanh Doanh tròn to mắt, xoay người tránh thoát tiểu nữ đồng đó.

Linh đang vừa thu lại, một bóng dáng khác như gió bay tới.

Doanh Doanh lúc này đang rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, lui không được mà tiến cũng không xong.

Trong nháy mắt, cả người này bị kẹp ở giữa.

Hai tiểu đồng này cường hãn thẳng tay với những điểm yếu của nàng, chẳng lẽ nàng cứ như vậy mà chết ở nơi này sao? Chẳng lẽ nàng không bao giờ được gặp công tử, không thể hoàn thành được sứ mệnh mà công tử giao phó...

“Oanh”

Hai mặt đồng thời bị giáp công, không chút lưu tình, huyết dịch vẩy đầy, mùi tanh nồng đậm dâng lên trong không khí. Máu, nhiễm đỏ tuyệt y của hai tiểu đồng, nhiều như những đóa hồng mai điểm tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 68: Chương 65. Nàng Tàn Nhẫn (Phần 1)

Chuyện gì đã xảy ra, tại sao thân thể nàng lại không cử động được

Lúc Doanh Doanh muốn cử động thân thể, hai bóng dáng đồng thời chạy như bay tới, thoáng một cái đã nhảy vào không trung, rồi thân thể nàng lại không thể nào nhúc nhích được, tình trạng không rõ ràng của mình làm cho Doanh Doanh cả kinh. Đột nhiên bị hai lực cường hãn đồng thời vỗ vào vai, đầu óc nàng lập tức ong ong, thân thể trong nháy mắt trở nên tê dại, tưởng chừng như sắp ngất xỉu.

Phanh... Từ trên cao, thân thể nàng nhanh chóng bị đánh xuống dưới chân tường, cả người giống như viên ngọc bích vỡ vụn, cả đầu ngón tay cũng không thể động đậy được, miệng phun ra ngụm máu, dùng toàn bộ sức lực ngược mắt nhìn hai tiểu đồng xuất hiện trước mắt, xinh đẹp nhưng trống rỗng, ngây thơ khả ái nhưng lại là hai cảnh hoa độc...

Ho khan một cái, Doanh Doanh cắn răng ẩn nhẫn sự thống khổ của từng đợt đau đớn truyền tới, gân mạch toàn thân như bị đánh vỡ, thân thể như bị người chế trụ, làm cho nàng một chút năng lực phản kháng cũng không có, đây cũng chính là vu lực cường hãn của Thuật quốc. Cuối cùng có phải là do nàng không thể dùng sức nên đã mất đi năng lực phản kháng hay không...

Hai bạch y tiểu đồng chậm rãi hướng phía nàng đi tới, từ trên cao nhìn xuống Doanh Doanh đang nằm trên mặt đất, hai mắt tràn đầy sát khí.

“Các ngươi...khu...” mới vừa nói ra hai chữ này, thân thể nàng không thể khống chế được mà lại phun ra một ngụm máu lớn, nhiễm đỏ cả người, máu lại từ từ tràn ra nơi khoe miệng, nàng bây giờ vô cùng kinh hãi, nhưng hai tiểu đồng đang đứng trước mặt nàng lại không có biểu tình gì, thật giống như đang nhìn một loại động vật đang bị hành hạ dần dần cho đến chết.

“Linh!” Nữ đồng lay động linh đan nhỏ trong tay, một trận âm thanh thanh thúy chấn động lòng người. Một thứ gì đó xôn xao trong người nàng theo từng tiếng chuông, Doanh Doanh chỉ cảm thấy cơ thể mình đang bị gặm nhấm, từ nội tạng đến ruột gan...

“A...” Doanh Doanh rốt cuộc không chịu được hét lên một tiếng, tiếng hét truyền đi xa xa.



\*\*\*\*\*

Tay Vân Thiên khẽ run lên, nam tử mặt nạ chỉ dùng một tay mà hóa giải chiêu thức của nàng, đang lúc hắn dùng một chưởng vỗ vào bụng nàng, huyết dịch lập tức xông lên, mùi tanh nhanh chóng tập kích nơi cổ họng, thân thể nàng lao đảo, sau đó vững vàng đứng thẳng, đột nhiên hắc đồng co rút lại.

Đó là tiếng kêu của Doanh Doanh, một sự bức tức nổi lên trong lòng ngực nàng, tiếng kêu thống khổ nơi xa xa truyền tới, làm cho nàng rất bất an.

Đối mặt với nam tử này, Vân Thiên đã không có lời bình luận nào, hai người bọn họ đều là người thông minh, có một số việc nói nhiều sẽ trở nên vô ích, chỉ có thể triển khai thực lực chân chính của mình mới là cách đúng đắn nhất.

Nàng thật không tin mình không làm gì được nam nhân này, Vân Thiên hít sâu, mới vừa rồi nam nhân kia đã chưởng vào người nàng một cái, thân thể nàng có chút khác thường, nhũ mảy, hóp bụng, chỉ cảm thấy có một chút mơ hồ đau.

Vân Thiên đột nhiên nâng mắt, đôi mắt lạnh như sương chống lại nam tử thâm thúy kia, một bầu không khí giết chóc khổng lồ lan ra, bao phủ trọn vẹn bầu trời đêm.

Nam tử mặt nạ lạnh lùng nheo mắt lại, hơi thở như vậy, làm cho hắn cảm giác có chỗ nào không đúng.

Thân thể trắng như tuyết bỗng phát ánh sáng, bay lên như gió, hai loại tuyệt kỹ hiện đại và cổ đại kết hợp lại, thân thể quý mị tuyệt thế bộc phát, làm cho hắn khó lòng phòng bị.

Sự tức giận dâng cao, thân pháp của Vân Thiên càng là kì tích làm cho người ta không thể hiểu, thân pháp liên tiếp biến ảo làm cho người ta không thể bắt lấy, càng làm cho người ta không có thời gian phòng thủ.

“Oanh!” Hai bóng người đồng thời bay ra ngoài, tầng tầng vách tường bị đập xuống, từng cụm bụi khoa trương xuất hiện trong đêm tối.

“Rắc..rắc..!” Là tiếng xương gãy vang lên, kèm theo tiếng bước chân đập tường truyền tới.

“Khụ...” là giọng nam tử vang lên trong đám “sương mù” truyền tới, mang theo từng điểm thống khổ.

“Vân mỗ không muốn hao tổn chút sức lực nào ở nơi này...” Vân Thiên lạnh lùng buông ra lời này, tung người nhảy lên, bóng dáng màu trắng biến mất nơi phương hướng mà Doanh Doanh vừa đi.

Sau lưng nàng, nam tử mặt nạ từ từ đứng lên từ vách tường, nhìn phương hướng Vân Thiên đi xa, khóe miệng thoáng hiện ra nụ cười, trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến người ta phải rét run.

“Vân Thiên...” Âm thanh trầm thấp từ môi nam tử tràn ra. Nhẹ nhàng ho khan, rồi lập tức đi theo sau.

Doanh Doanh chỉ cảm thấy cái chết sẽ đến với mình là điều không thể nghi ngờ, hai tiểu đồng này đơn giản chỉ là từ từ hành hạ nàng cho đến chết. Nếu như còn khí lực, nàng nhất định sẽ cắn lưỡi tự vẫn, nàng không muốn phải thống khổ đến cực này.

Suy yếu, đến cả hô hấp cũng là một chuyện thống khổ, tiếng chuông từ trên đầu vang lên, nội tạng bên trong cơ thể như bị người khuấy loạn, vặn vẹo đến đáng sợ, nếu không phải Doanh Doanh đã được đích thân Vân Thiên huấn luyện đặc biệt từ nhỏ, sợ là đã sớm không thể chịu đựng quá ba lần hành hạ như vậy.

“A...” Kèm theo tiếng linh đang vang lên, Doanh Doanh chỉ cảm thấy nội tạng ngay bụng của mình sẽ rách ra, ngay cả động tác giãy dụa cũng không làm được, chỉ có thể nằm đó, cảm thụ từng trận đau đớn tê tâm liệt phế trong cơ thể.

Hai tiểu đồng vẫn không hề có biểu tình gì với sự thống khổ mà không thể giãy dụa của người trước mắt như cũ, phảng phất như hai thân xác nhỏ không có linh hồn, chỉ đang lặp đi lặp lại từng động tác cũ.

Phanh...phanh..., đang lúc Doanh Doanh không còn cách nào chịu đựng được sự thống khổ này, trong nháy mắt hai tiểu đồng đột nhiên bị một lực đạo đá bay ra ngoài, bóng trắng chợt lóe lên, đã rơi vào bên người Doanh Doanh, thật nhanh đỡ thân thể Doanh Doanh dậy, sau nhanh chóng đi vào các đại huyết trên người nàng.

Doanh Doanh chợt phun ra một bùm máu, thân thể bỗng nhẹ nhàng, đau đớn đã biến mất trong thời gian ngắn, môi cũng đã có thể cử động, trối buộc trên thân thể cũng đã được tháo gỡ, mở mắt ra liền thấy mặt nạ tinh mỹ của Vân Thiên, Doanh Doanh chỉ cảm thấy một trận ướt át nơi đáy mắt, liền khóc một trận.

Vân Thiên không hề có bất kỳ biểu lộ nào đỡ nàng ngồi xuống bên tường, quay đầu nhìn về phía hai tiểu đồng đã lui về phía sau.

“Vốn ta niệm tình các người là tiểu hài tử, nên không đành lòng hạ thủ...nhưng mà...không có ai làm nàng bị thương thành ra như vậy...mà còn có thể hoàn hảo không hao tổn gì...” Vân Thiên chậm rãi di động như ma quỷ, mỗi một bước đều làm cho hai tiểu đồng này cảm giác như mạng mình đã tới giới hạn, Vân Thiên như vậy không khỏi làm cho người ta kinh hãi.

Không biết gió đêm từ nơi nào thổi qua, nhu thuận vờn qua từng sợi tóc, chia thành từng đường vòng cung ưu nhã trên không trung. Mầu đen phản chiếu trong đồng tử đen nhánh, tựa như hắc thạch trong suốt nhưng lại hàm chứa sự ôn nhu.

Rõ ràng khoe miệng nàng cười vô cùng vui vẻ, xinh đẹp nhưng lại để lại cho người ta cảm giác sợ hãi sâu sắc. Nàng mặc một bộ trường sam, mỗi một động tác đều ưu nhã không thể chối từ. Nhưng...nàng như vậy, lại làm cho người ta có một loại cảm giác đè nén vô hình, hai tiểu đồng chỉ cảm thấy thân thể mình lại vô duyên vô cớ không thể nhúc nhích được, cũng không biết người thiếu niên này lại dùng loại ma lực nào nên vô cùng sợ hãi.

Làm cho hai người đối diện sợ hãi cực điểm, đột nhiên nàng cong môi lên nói, “Như thế nào, loại tư vị này có phải rất tốt hay không!”

Hai tiểu đồng bị những lời này kích thích cho hồi thần, thật đáng sợ, bạch y thiếu niên này không cần sử dụng bất kỳ loại vu thuật nào, nhưng lại có thể làm cho bọn họ nao loạn thần hồn, hai tiểu đồng còn chưa tỉnh táo hẳn, ngược mắt bình tĩnh nhìn Vân Thiên đang chậm rãi bước tới.

“Linh linh...” Đối mặt với Vân Thiên như vậy, linh đang trong tay hai người bắt đầu rung lên mấy cái.

Dù sao cũng là đồng tử bên cạnh thánh nữ Thuật quốc, rất nhanh sau đó, bọn họ đã mạnh mẽ tỉnh táo trở lại, tự nói với mình, vị trước mắt này cũng là người bình thường, trong tay họ lại là linh đang của thánh nữ, vu lực trong đó căn bản là không ai có thể ngăn cản, nên hai người lập tức có chút tự tin.

“Linh linh...” Hai tiếng đồng thời vang lên, dây nhỏ buộc chuông bạc nhanh chóng hướng về phía Vân Thiên, thấy vậy...khoe miệng Vân Thiên càng cười tươi. Thật giống như thấy được chuyện rất buồn cười.

Bước chân chậm rãi không ngừng đi tới trước, hai tay vừa mở, hai cây mảnh khảnh trong ngón tay bạch ngọc bỗng dưng bay qua, đánh vào linh đang của hai người. Hai tiểu đồng cả kinh, chợt dùng sức đưa về phía trước, nhưng linh đang của bọn họ không thể di dời được chút nào, bọn họ nhanh chóng rót nội lực vào dây nhỏ, nhưng vẫn không thể động được hai ngón tay kẹp linh đang như cũ, phần kinh lực này làm cho hai tiểu đồng thất kinh, đây chính là tình huống bọn họ chưa từng gặp.

Cuối cùng bọn họ thay đổi chủ ý cực nhanh, vội rút linh đang, nhảy về phía sau, nhưng lực trước mắt đã mất, lực phía sau không đáng bao nhiêu, mà đang ở giữa không trung, đột nhiên co quắp lại, nặng nề thét lên một tiếng, hai bóng trắng nhỏ như cành cây rụng từ trên cao rơi xuống.

Trong mắt bọn họ, có thể nhìn thấy sự hoảng sợ và không dám tin, vì căn bản bọn họ không thấy được bóng dáng kia có di động hay không, chỉ cảm thấy lồng ngực bị thứ gì đó bắn ngược vào, mang theo nội lực cường hãn, đánh bọn họ không kịp trở tay.

“Linh linh...” Hai linh đang bị chấn động, bay đi lên, xuyên qua ngực bọn họ, đánh vào bức tường phía sau lưng, hai linh đang này dính thật chặt vào vách tường.

Phanh...Hai tiểu đồng ráng cổ gắng chịu nỗi đau thấu xương truyền từ ngực, cắn răng nhìn bạch y thiếu niên đang bình tĩnh đi về phía bọn họ, lúc này, bọn họ mới hiểu được, thực lực của bọn họ và nàng chênh lệch đến cỡ nào, ngay cả vu thuật của Thuật quốc cũng không có tác dụng gì, võ công của bọn họ đối với người trước mắt lại cũng thành đồ bỏ, nên bị người đánh là chuyện đương nhiên.

Hai tiểu đồng vừa mới đứng lên, chỉ cảm thấy hoa mắt, một bóng trắng trong nháy mắt liền tới gần sát bọn họ.

“Oanh oanh...” hai thân thể nhỏ bị đánh bay ra ngoài, miệng vết thương trên ngực lại bị đau thêm lần nữa.

“Ngô...” hai tiếng kêu rên đồng thời truyền đến.

“Bây giờ ta cũng sẽ để cho hai người các ngươi ném thử một chút tư vị muốn sống không được, muốn chết cũng không xong...” Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã độc ác rồi...nên phạt.

Hai tiểu đồng chỉ cảm thấy đến hô hấp cũng không thông, đè nén khó chịu xuống, còn có cảm giác sợ hãi trong lòng kia, tạo cho bọn họ một áp lực thật lớn.

Lúc thấy rõ đồ vật vừa xuyên thấu thân thể hai người, bọn họ có chút cảm giác buồn nôn, nhưng lại cứng rắn đè ép không thể phun ra, loại cảm giác này ép bọn họ thống khổ không chịu nổi.

Hai ngón tay trắng nhỏ, xuyên thấu hai miệng vết thương nhỏ, biến chúng thành hai lỗ lớn. Máu từ trên cơ thể hai đồng tử chậm rãi rơi xuống, dính vào bạch y, hòa làm một thể.

Cảm giác muốn ngất xỉu bắt đầu xâm chiếm, nhìn vào đôi mắt trong trẻo và lạnh lùng, từ trong đó, bọn họ có thể thấy được cảm giác hoảng sợ chưa từng có...nàng là ma quỷ.

Môi mím nhắc lên, “Chỉ cần các ngươi vọng động, giây kế tiếp ta không biết có nên xé nát thân thể xinh xắn của hai người các ngươi không! Nga...tay của ta có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim của hai ngươi rồi...” giọng nói ôn nhu mà chậm rãi, nhưng lại làm cho người ta kinh tâm.

Hai tiểu đồng chỉ cảm thấy tim mình muốn nhảy khỏi lồng ngực, cảm giác đau đớn trên thân thể mạnh mẽ ập tới, còn cái tay đang xuyên lồng ngực của mình lại chậm chạp không rút ra làm cho bọn họ kinh hồn.

Vân Thiên hài lòng nhìn thần sắc kinh hoàng của hai tiểu đồng, thân thể cứng nhắc không thể nhúc nhích, trong nội tâm lại truyền đến sự thương xót.

Nhưng tay của Vân Thiên chung quy vẫn không rút ra, nàng còn chơi chưa đủ, nàng không ngại cùng hai tiểu đồng vui đùa thêm một chút, để lại thêm một chút sợ hãi trong lòng bọn chúng.

“Tư vị gần chết như thế nào! Có thú vị hay không!” Nàng cười ôn nhu như nước, nhưng trong mắt hai tiểu đồng thì lại như tử thần đang ở cạnh mình,

người như vậy, căn bản không phải là người...

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 69: Chương 65. Nàng Tàn Nhẫn (Phần Cuối)

“Quả nhiên vẫn là tiểu hài tử, chỉ mới đến trình độ này thôi mà đã bị dọa đến tiểu ra quần như vậy, nếu như dùng dao nhỏ rạch một đường trên da thịt, rồi đào từng lớp...từng lớp...” Vân Thiên mở miệng, âm trầm kinh khủng!

Hai thân thể nhỏ bị hai tay nàng dựng lên tường, nghe lời nói ôn nhu đang bình luận về đề tài tàn nhẫn, cơ hồ như muốn hôn mê, cái gì cũng không biết, nhưng bạch y thiếu niên trước mắt này như nhìn thấu được ý nghĩ của bọn họ, chỉ cần bọn họ có chút xíu cảm giác muốn ngất xỉu, ngón tay xuyên ngực sẽ khẽ động, kích thích thần kinh bọn họ lập tức thanh tỉnh.

Hừ...có vật thể đang phá không bay tới từ phía sau lưng nàng

Vân Thiên có thánh lực đặc biệt nhạy bén nên đã phát hiện từ sớm, giống như sau lưng nàng có thêm một đôi mắt, bàn tay lôi kéo thân thể đang bị xuyên thấu của hai tiểu đồng ra, chế trụ vai hai người thật nhanh rồi đỡ về phía trước

“A...A...” Hai âm thanh vang dội cả bầu trời đêm

Phanh...Mặt Vân Thiên không có biểu tình gì, vứt bỏ hai thân thể nhỏ xuống đất, cùng đối đầu với cặp hắc đồng ở xa xa kia.

“Tối nhanh thật, bất quá...sợ là người không thể cứu hai đứa trẻ này được rồi, một khắc nữa chúng có thể sẽ bỏ mạng...” Vân Thiên để hai tay xuống thấp, từng giọt...từng giọt máu nhiều xuống mặt đất, nhuộm thành một mảng đỏ tươi.

Hai ống tay bạch y nhiễm đỏ đặc biệt chói mắt, nam tử mặt nạ đứng trên tường, neoh mắt, nhìn về phía ngực hai tiểu đồng bị xuyên thủng, lần nữa chuyển về vết máu trên ống tay áo của nàng, mắt chứa hàn quang nặng nề.

“Ra tay thật độc ác!” Nam tử kia chẳng qua chỉ lạnh lùng nói một câu, liền phi thân về phía hai tiểu đồng, thô lỗ nhắc hai thân thể nhỏ đang rỉ máu lên.

Vân Thiên hừ một tiếng, cũng không sợ hấn đánh lên phía sau lưng, mà đi về phía Doanh Doanh đã sớm ngốc lăng ra đằng kia.

“Doanh Doanh, khỏe chút...” Nàng ngồi xổm xuống, đỡ Doanh Doanh đang ngã người như phồng lên, môi hé khẽ nhếch, cười một cách tự nhiên, cực kỳ giống như nụ cười của nàng với hai tiểu đồng vừa rồi, thân thể Doanh Doanh bỗng nhiên trở nên cứng đờ. Người này....còn là công tử mà nàng biết sao?

Thu liễm nụ cười trên mặt, nhìn về mặt đờ đẫn của Doanh Doanh, nàng lắc đầu một cái rồi nhìn về phía mặt nạ nam tử ở phía sau, hừ...sẽ còn trở lại. Nghĩ tới sự việc có thể xảy ra, cảm giác bất an của Vân Thiên càng tăng.

“Doanh Doanh, người còn đứng lên được không!” Gân cốt toàn thân của Doanh Doanh bị đứt đoạn, trước sau đều bị một chương, hai đứa trẻ kia thật ngoan độc. Vân Thiên nhíu mày nhìn vết thương trên người Doanh Doanh, nàng hoàn toàn đã quên mình vừa rồi xuống tay hạ thủ hai đứa trẻ kia cũng không kém là bao.

Doanh Doanh ngơ ngác gật đầu, vẫn có chút phản ứng không kịp, công tử như vậy làm cho nàng cảm thấy hết sức xa lạ, lần đầu tiên, nàng có thể nhìn thấy Vân Thiên với bộ dạng từ thần như vậy, có thể nào không sợ hãi, có thể nào không bị hù dọa sao?

“Sao vậy?” Thấy Doanh Doanh vẫn nhìn mình chằm chằm, Vân Thiên bây giờ mới biết bộ dạng vừa rồi của mình đã hù dọa nàng, không khỏi cười một tiếng, “Có phải bị bộ dạng của ta hù dọa rồi hay không?”

Thấy Doanh Doanh còn có thể tự đứng lên, Vân Thiên buông tay vịn nàng ra

Doanh Doanh bỗng hồi thần, ảo não nói, “Xin lỗi...công tử, chẳng qua là Doanh Doanh...”

Nhìn bộ dáng kia của nàng, Vân Thiên chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng cũng thật yên tâm, cũng may Doanh Doanh chẳng qua chỉ bị trọng thương, cũng không nguy hiểm đến tính mạng, “Ta biết, người có thể tự trở về không?”

Vừa nghe xong, Doanh Doanh liền lập tức nóng nảy, “Công tử, Doanh Doanh còn đi được, còn có thể giúp người...”

Vân Thiên phát tay, “Thương thế của người trở thành như vậy rồi, căn bản cho dù có đi cũng không giúp được gì cho ta, vừa rồi ta đã thả ám hiệu, một chút nữa sẽ có người dẫn người trở về Nhã các, trước lúc ta chưa trở về, không cho phép người rời Nhã các nửa bước...” Doanh Doanh bị thương nặng như vậy, tất cả cũng là do nàng đã khinh địch, nàng không thể kéo cô nương này xuống nước được.

“Công tử .....

Vân Thiên không có Doanh Doanh bất kỳ cơ hội nào, nàng nhanh chóng điểm mấy đại huyệt của Doanh Doanh, người bị thương, trong lúc nhất thời sẽ không có cách nào giải khai được huyệt vị, đem nàng đặt lại bên tường, cũng không quay đầu lại mà đi vào trong bóng tối.

Nơi đó...Cô Độc Úy vẫn còn đang chờ mình.

Nam tử mặt nạ cùng hai tiểu đồng đồng thời xuất hiện, làm cho nàng luôn có một loại cảm giác không rõ trong lòng, làm cho nàng cảm thấy mình đã bỏ lỡ cái gì đó.

Vân Thiên cắn răng đi trên đường lớn, vết máu một đường rõ ràng, thi thể nằm la liệt trên đường, gió đêm thổi lên lạnh hơn băng, sát khí âm trầm bao phủ trong bóng tối, yên lặng bị đè nén, đám thi thể nằm kia làm cho người ta nghĩ đến có chuyện không tốt.

Có thị vệ hoàng gia, có tử sĩ, còn có những người nàng không biết đồng loạt nằm trong vũng máu, mỗi một bước đều mang theo run rẩy, ngay cả cửa cung cũng trống trơn, yên tĩnh đến đáng sợ.

Thi thể...tất cả đều là thi thể, không có âm thanh...cũng không có người sống...

Trong chớp nhoáng, nàng cảm giác được tim của mình đập vô cùng mãnh liệt, sắc mặt âm trầm dọa người.

Không thấy được câu trả lời mình cần tìm, tâm nàng...càng trở nên hoảng loạn

Thăm trạng trước mắt, càng làm cho nàng bước nhanh hơn.

Phanh...Đẩy cửa cung nhuộm đầy vết máu ra, thi thể rơi xuống tạo thành tiếng vang làm cho lòng nàng co rút, tâm càng nặng nề.

Không có bóng dáng của hân, không có một người sống, tòa cung điện này...giống như trong nháy mắt đã biến thành tòa tử thành, dọc theo đường đi, có thi thể của các quan viên đại thần, có hộ vệ, có thị nữ. Nàng...đạp trên máu mà đi, hô hấp dồn dập, bóng dáng màu trắng của nàng chậm rãi đi trên đường lớn tràn ngập tử khí trong hoàng cung, phá lệ vô cùng chói mắt.

Bước chân nàng nặng nề, thậm chí cảm thấy như toàn thân tê liệt, thật ra, thấy tình cảnh như vậy, lòng của nàng vô cùng rối loạn, cho dù bước chân đi có ổn như thế nào, cũng không che giấu được phần run rẩy, đúng vậy...toàn thân nàng đều run rẩy.

Bước chân càng đi càng gần, quẹo cua, chỉ cần lướt qua được tường bên kia, nàng sẽ có câu trả lời, sát khí càng trở nên dày đặc

Phía trước, từng trận đánh nhau mờ hồ truyền tới, có tiếng người hô, có vô số âm thanh truyền vào màng nhĩ của nàng

Thân ảnh bạch y không chút nào do dự cất bước, chạy như bay, nhanh như gió, tung người đập từng thi thể, vết máu vấy đầy cơ thể. Bất kể trên người bị nhuộm đầy vết máu, nhưng Vân Thiên vẫn hết sức chạy như bay về hướng chánh điện, nơi đó chính là nơi truyền ra âm thanh, nơi đó...còn có hân.

Đột nhiên nhún người, vọt thật cao ra khỏi đầu tường, bóng người loạn thành một đoàn, xuyên thấu qua tầng tầng tường thành, âm thanh càng thêm rõ ràng, gần ngay trước mắt. Nhìn thấy có vài bóng dáng vừa xa lạ vừa quen thuộc, lòng của nàng tự nhiên co rút.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 70: Chương 66. Trận Này Xem Như Hân Thắng (Phần 1)

Không có gì báo trước, bóng dáng Vân Thiên rơi vào bầy người đang hoảng loạn, vạch ra một đạo ánh sáng xinh đẹp, có người thoáng nhìn liền thấy bóng dáng trắng toát của nàng.

Từ thương vô số, nhân mã thành từng đoàn, thậm chí còn có hồng y nữ tử cùng thánh nữ Thuật quốc trong đó...Một khắc kia, đôi mắt Vân Thiên mãnh liệt híp lại, nữ nhân kia, bất luận ở dưới tình huống nào cũng có thể trốn khỏi lòng bàn tay nàng. Loại bức tức này làm cho sát khí quanh thân nàng dâng lên, ngay cả bóng dáng Cô Độc Úy cũng không cần tìm, nàng liền trực tiếp vọt về đại môn cung điện đối đầu cùng hồng y nữ tử...

Hoàng cung tráng lệ như vậy cùng với chiến trường không có gì khác biệt, Vân Thiên một đường chém giết lướt qua, đánh úp về phía hồng y nữ tử nơi cửa điện, nhìn đồng thi thể chất chồng, Vân Thiên liền biết mình đến chậm, mỗi một người bọn hân đều mang đầy thương tích trên người. Những người này phân thành mấy phe, tàn sát lẫn nhau, lần này, không có tiếng kêu thảm thiết, chỉ có tiếng thi thể ngã xuống đất vang lên, trăng diện như vậy làm cho tâm người ta lạnh lùng.

Đã đi qua nhiều chiến trường nhưng khi nhìn thấy tràng diện như vậy, da đầu Vân Thiển không nhịn được mà tê dại, mặc dù vậy nhưng động tác trên tay cũng không chút nào ngưng trệ, từng bước một tiến lại gần hồng y nữ tử đã nhiều lần chạy thoát.

Những người này xuất hiện ở đây, chắc phải có ẩn tình gì...

Bình khí đụng vào nhau, công lực đối chọi...

Nghe được xung quanh chẳng quanh là âm thanh chém giết, không có bất kỳ âm thanh nào chen vào.

Nội lực cuồng đại làm cho nàng hơi chần động, Vân Thiển ngược mắt nhìn lại, chẳng biết lúc nào, bóng dáng Cô Nhật Quyết cũng đã cùng đối đầu với hồng y nữ tử kia, mang theo sự thận trọng, hiển nhiên là giờ phút này tâm tình Cô Nhật Quyết hết sức phức tạp, tựa hồ như hần đã phát hiện chuyện gì đáng sợ, thân thể không khỏi run lên.

Mà cặp mắt hồng y nữ tử lại lạnh băng, mỗi lần xuất thủ đều muốn lấy mạng người, đây là trận tỷ thí của hai đại cao thủ, rõ ràng Cô Nhật Quyết đang cao tay hơn, nếu tận lực, ngay cả khi hồng y nữ tử bỏ cả mạng cũng không phải là đối thủ của Cô Nhật Quyết.

Bây giờ rốt cuộc Vân Thiển cũng hiểu được, cho dù mình cùng Cô Độc Úy liên thủ, nhưng bọn họ vẫn không thể nào hạ sát được Cô Nhật Quyết cường hãn này, hần mới thật sự là chúa tể, không có gì có thể rung chuyển được thân phận cùng địa vị của hần.

Nhìn trận tàn sát kinh tâm động phách này, trong nhất thời Vân Thiển lại đồ dẫn bất động, lạnh lùng nhìn những người đang tàn sát vô tình kia, bất kể đối mặt với người phương nào, chỉ cần chặn đường đi tới, cho dù người là người có quan hệ máu mủ như thế nào, bọn họ cũng sẽ không chút do dự mà phóng đao đâm thẳng tới.

Tràng diện như vậy tuy nàng đã thấy rất nhiều, nhưng suốt mười mấy năm yên tĩnh vừa qua đã làm cho nàng quên mất trên thế gian này thật sự có tràng diện tàn nhẫn như vậy, tay nàng nhuộm đầy máu cũng không thể rửa sạch, hai đời...đều sống trong cảnh máu tanh. Rốt cuộc là lão Thiên gia người có ý gì đây, hay đây là ý của nàng, trong nháy mắt nàng có chút không thể phân biệt.

“Thiên nhi, cẩn thận!” Trong phút giây nàng ngăn người lại trở nên sừng sờ trong chốc lát, một bóng dáng quý mị bỗng chạy như bay qua, dòi thân thể nàng đi, cả người nàng rơi vào trong lòng ngực ấm áp.

Chế trụ eo nàng thật chắc, như sợ chỉ trong một giây kế tiếp nàng sẽ biến mất ở trước mắt mình.

“Ai cho phép ngươi ngăn ngor ở đây!” Nỗi sợ, sự lo lắng cùng đề phòng từ trên đỉnh đầu nàng truyền tới, làm cho nàng cảm thấy an tâm, thoải mái!

Cho dù ẩn sâu trong vùng máu thì sao, cho dù giết đến nỗi thiên hôn địa ám thì như thế nào, con đường này không phải do chính nàng sớm đã lựa chọn sao, nếu muốn đứng bên cạnh hần, nàng nhất định phải làm như vậy...không phải sao!

Nàng không muốn hần vì nàng mà lo lắng đề phòng, như vậy sẽ làm cho nàng trở nên yếu đuối, chỉ biết làm hại hần.

Vân Thiển đột nhiên đẩy hần ra, hai người nhìn nhau, khắc thật sâu hình ảnh đối phương vào đáy mắt.

“Cho dù đối thủ có cường đại như thế nào đi nữa, chỉ cần chúng ta nguyện ý, tất cả mọi thứ nơi này đều sẽ thuộc về ngươi...” Vân Thiển nhẹ nhàng cười lên.

Gương mặt tuần tú hoàn mỹ dính đầy vết máu sừng sờ, ngay sau đó, hần cũng cười lên, “Còn ngươi nữa...” cũng thuộc về ta. Cô Độc Úy tựa như rất hài lòng với Vân Thiển như vậy, chỉ cần mỗi lần Vân Thiển cười lộ lên, thân thể hần như tràn đầy năng lượng vô hạn, con đường phía trước không còn trở ngại gì nữa.

Vân Thiển như vậy làm sao hần có thể buông tay, cho dù ngươi là nam tử thì như thế nào, cả đời ngươi cũng thuộc về ta. Ánh mắt độc chiếm khóa trên mặt nạ màu bạc kia, chờ khi cuộc chiến này được bình định, hần nhất định phải thấy rõ dung nhan này một lần nữa.

Vân Thiển thấy được, Thánh nữ Thuật quốc bảo vệ gắt gao cho Cô Độc Hồng, còn có đông đảo ngoại lực chẳng biết len vào từ lúc nào, cho dù bên này Cô Độc Úy có nhiều hơn nữa những tướng quân quan viên trẻ tuổi tương trợ, nhưng bọn họ vẫn không phải là đối thủ của thánh nữ Thuật quốc, thánh nữ Thuật quốc người ta khi xuất ra linh đan, có thể khống chế được hồn của vạn người, bọn họ ngay cả năng lực chống cự cũng không có, chỉ có thể mặc cho đối phương làm thịt.

Nhìn trận này, con ngươi đen nhánh của Vân Thiển trở nên hung hãn.

“Thiên nhi, ngươi...”

“Ngươi đừng bảo ta cái gì mà trốn đi, ngươi biết mà, ta muốn đứng bên cạnh ngươi, muốn cùng ngươi sống vai...”

Không đợi Cô Độc Úy nói Xong, Vân Thiển đã cản lời hần.

Đến thời điểm này rồi mà hần vẫn còn phải che chở cho nàng, làm sao nàng có thể đồng ý.

Cô Độc Úy cười một tiếng, ánh sáng bắn ra. Đây mới là Thiên nhi của hần, không phải sao.

Hai người không tiếng động tung bay về phía trước, đáp xuống bên cạnh thánh nữ Thuật quốc.

Trên người Cô Độc Hồng đã bị thương nặng, bất kể nội thương hay ngoại thương, hẳn tuyệt đối là người chiếm đa số, khó trách những người đó che chở cho hắn không để hắn bị thương thêm trong chiến loạn.

Vân Thiên hít mắt, không nói gì thêm, trực tiếp nhảy đến trước mặt thánh nữ Thuật quốc cùng Cô Độc Hồng, mà Cô Độc Úy thì chạy về hướng Cô Nhật Quyết cùng hồng y nữ tử.

Vân Phi, hoàng hậu, Cô Nhật Quyết, Cô Độc Úy, hồng y nữ tử trong nháy mắt dây dưa cùng nhau, người sống ta chết chỉ ở trong một cái nháy mắt. Vân Thiên đến bây giờ mới biết ngày thường Cô Độc Úy đã thu thập không ít nhân tài, hôm nay tận dụng, thậm chí trong đó có không ít quan viên mà Vân Thiên không nhận ra được.

Linh... Tiếng chém giết truyền đến bên tai Vân Thiên.

Thánh nữ Thuật quốc đột nhiên thấy bóng dáng màu trắng, khiếp sợ lui chân một bước. Vân Thiên không chút do dự xuất kiếm, tay nhuộm đầy máu nắm chặt đuôi kiếm, trực tiếp hướng về phía thánh nữ Thuật quốc, không chút ngưng trệ như một kiếm trí mạng.

Tay áo dài mang đầy linh đang như thân rắn dây dưa với mũi kiếm bén nhọn.

Tay cầm kiếm thả lỏng, Vân Thiên đổi tay, không câu nệ mà đi lên, tê... là âm thanh ống tay áo bị chém rách truyền tới, thân kiếm hướng lên, linh đang rơi vào vũng máu.

Mười năm sau gặp nhau lại trở thành thù địch, tạo hóa đúng là trêu người.

“Thiên nhi...” Âm thanh thánh nữ rung lên, không, hẳn phải kêu là Lâm Bích Nhi.

“Tại sao...” Vân Thiên chỉ nói một câu, cũng không nói gì nữa, tốc độ huy kiếm nhanh hơn, hai bóng dáng dây dưa, kiếm linh giăng co (kiếm linh = linh đang + kiếm đó nhòa mọi người)

Không có tại sao, chỉ bởi vì được sinh ra trong hoàn cảnh như vậy, không phải do con người.

“Trương lai... người sẽ hiểu...” Chẳng qua gặp lại tại Thánh Hoàng triều này là chuyện ngoài ý muốn, nhưng cái gì cũng không thể ngăn cản được bước chân nàng, cho dù là đối mặt với Vân Thiên.

Đưa dây linh đang lên, Lâm Bích Nhi ngưng cuồng đứng dậy, ống tay áo dính đầy linh đan, dưới chân cũng có linh đang, tận lực di động như đang khời một đoạn vũ, bước chân dồn dập, từng cơn gió lốc quét qua, bước chân có vẻ thối loạn, thân thể nhẹ nhàng chớp động, làm cho người ta không thể phân biệt được rõ ràng bước chân của nàng.

Nhìn đoạn vũ nhu nhược, nhưng chính sự nhẹ nhàng như vậy lại mang một một sự công kích rất lớn, làm Vân Thiên khốn đốn, kiếm khí phát ra không đánh vào được bất kỳ điểm nào.

Chiêu thức cổ quái như vậy không có chỗ nào trói buộc, không có bất kỳ người nào có thể ngăn trở được lực lượng như vậy, đây chính là lực lượng của vu thuật, cũng chính là tuyệt chiêu lớn nhất của Lâm Bích Nhi.

Áp lực thực lớn đè nặng lên nàng, cơ hồ không để cho nàng có chút nào nhả lỏng, chiêu này như là thiên quân vạn mã.

Vân Thiên ngưng trọng, không dám có một tia khinh thường, Lâm Bích Nhi này tuyệt đối không thua kém hơn so với mặt nạ nam tử, càng không thua kém hơn thái tử Lô quốc, những người này toàn là nhân chi long phụng, làm cho người ta không thể không đem toàn lực mà ứng phó, chỉ cần có chút phân tâm, chỉ cần một tay rời đi, chính là mệnh đã tận.

Vân Thiên giờ thân kiếm lên, kiếm khí bén nhọn ập tới, không có bất kỳ cái gì có thể ngăn cản được lệ khí tản ra quanh thân kiếm.

Thì ra là như vậy, lợi ích là vĩnh viễn, bất kể đối phương là người phương nào, người đều buộc phải ra tay. Cho dù làm như vậy sẽ đẩy người vào chỗ vạn kiếp bất phục, nhưng kiếm trong tay vẫn phải đâm ra, ta không giết người, người tất giết ta.

Quyền lực... vĩnh viễn là mạnh nhất, bất kể đặt ở vị trí nào

“Không được đã thương hắn...” Bên tai truyền đến tiếng gầm nhẹ nhưng âm lãnh của Cô Độc Hồng, mặc cho khí lực tiêu hao hẳn cũng xông lên, một tay ngăn Lâm Bích Nhi lại, làm cho nàng trong nhất thời vô kế khả thi, làm cho tất cả linh đang của nàng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Lâm Bích Nhi hoảng hốt, sắc mặt trở lạnh vỗ một chưởng vào cánh tay Cô Độc Hồng, cánh tay hắn vừa buông ra, ống tay cầm y lập tức vung ra chiêu thức công kích Lâm Bích Nhi, mới vừa rồi chỉ là cuộc chiến của hai người, giờ đây bởi vì Cô Độc Hồng gia nhập, tình thế đột nhiên biến chuyển, trở thành cuộc chiến ba người.

Kiếm chiêu bức người, tiếng chuông tác loạn, kinh phong thổi từng trận, ba loại chiêu thức bén nhọn bất đồng bổ sung cho nhau, chân khí chấn động.

“Người không giết hắn, hắn sẽ giết người!” Lâm Bích Nhi phần nộ hướng về Cô Độc Hồng nói, nam nhân này chẳng lẽ không rõ tình thế hiện giờ hay

sao, một chút tự hiểu cũng không có, khó trách hấn lại kém Cô Độc Úy.

Gương mặt anh tuấn của Cô Độc Hồng dính đầy vết máu, trở nên dữ tợn, “Hấn sẽ không...” Cho dù hấn là địch nhân cùng Cô Độc Úy, nhưng hấn chung quy vẫn tin tưởng Vân Thiên sẽ không làm chuyện tổn thương đến mình, đây chính là lòng tin mù quáng của Cô Độc Hồng.

“Ta sẽ...” bằng hàn thấu xương, làm cho Cô Độc Hồng đau nhói tâm can. Thân kiếm đang hướng về phía Lâm Bích Nhi, đột nhiên chuyển hướng, mũi kiếm không đâm về phía Lâm Bích Nhi mà lại đâm về ngực Cô Độc Hồng ở bên cạnh.

Một chiêu này làm cho hai người không kịp phản ứng, Cô Độc Hồng chỉ đành phải chờ đợi một kiếm này.

Phốc...Máu vẩy đầy bạch y, như hồng mai nở rộ...

Nhìn kiếm trên ngực mình, Cô Độc Hồng cơ hội không dám tin tưởng ánh mắt của mình, càng không dám tin người trước mắt này lại thật đâm mình một kiếm. Một kiếm trước ngực còn chưa kịp làm đau hấn, mà lòng hấn lại đau đứt đoạn, máu nhỏ xuống, lòng hấn hoàn toàn rơi vào hoảng loạn...

Cô Độc Hồng hấn cái gì cũng không sợ, bất kể đối mặt với cái gì...cho tới bây giờ hấn chưa từng sợ, nhưng lần này, không chỉ đơn giản là đau đớn tan nát cõi lòng, mà là một nỗi sợ sâu sắc...

Thiên nhi vậy mà lại đối xử với hấn như thế, bọn họ không phải là bằng hữu sao, tại sao...tại sao???

Bên mép Vân Thiên lại tràn ra nụ cười tàn nhẫn, đó chính là nguyên nhân Cô Độc Hồng cảm thấy khủng hoảng, đó là nguyên nhân làm hấn thấy sợ, Vân Thiên như vậy, vô tình lãnh khốc, vô cùng xa lạ, đây là lần đầu tiên hấn thấy nàng như vậy.

“Tại sao? Chúng ta không phải là...” bằng hữu sao. Chẳng lẽ lời người nói đều là gạt người, tại sao lại đối đãi với hấn như vậy? Tại sao lại làm hấn thống khổ như vậy, tại sao Cô Độc Úy có thể dễ dàng có được Vân Thiên, mà hấn không biết từ lúc nào lại trở thành địch nhân của nàng, sự thật như vậy...làm sao hấn có thể cam tâm được đây.

“Cô Độc Hồng...người quên lời nói của mười năm trước đi, những thứ đó...tựa như bông tuyết, rơi xuống đất sẽ hóa thành hư không, ta cũng không phải là...” nàng không đáng giá để hấn đối đãi như vậy, nàng không thể nào tiếp nhận nỗi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 71: Chương 66. Trận Này Xem Như Hấn Thắng (Phần 2)

“Điện hạ!” Lâm Bích Nhi gấp gấp vung ống tay áo lên, nắm lấy trường kiếm đâm về phía Cô Độc Hồng.

Vân Thiên nheo mắt, khoé mắt nhìn về phía ống tay áo đang vươn tới, vừa kéo người, vừa thu kiếm, thân thể nghiêng về phía sau, một chiêu này của Lâm Bích Nhi đã thất bại.

Thân thể Cô Độc Hồng lao đảo, tay che vào vết thương không ngừng rỉ máu nơi ngực, ngơ ngác nhìn Vân Thiên, trên nhuyền kiếm kia đang rơi xuống từng giọt máu của hấn, chói mắt đến kinh tâm. Tâm của Cô Độc Hồng cho tới bây giờ chưa lúc nào lạnh lẽo như giờ phút này, đó là sự lạnh lẽo xâm nhập vào cơ thể, đóng băng tới nỗi hấn không thể nào nhúc nhích được.

Lâm Bích Nhi nhíu mày nhìn Cô Độc Hồng đang lao đảo, lạnh lùng nhìn Vân Thiên, dưới mắt nà kia nở rộ nụ cười tà ác, Vân Thiên này căn bản không phải là tiểu Vân Thiên khéo léo khả ái mà nàng biết, mười năm đã trôi qua, bọn họ đều đã thay đổi, kể mối quan hệ đối địch của giờ phút này.

Mũi kiếm rung nhẹ, toát ra sự lạnh lẽo.

Tầm mắt Cô Độc Hồng giờ đây đang đối diện với bạch y thiếu niên này, giờ đây hấn có chút mơ hồ không rõ, hấn bắt đầu không rõ Vân Thiên như vậy là thật hay giả, thật thật giả giả đang xen, làm cho tim hấn có nút thắt không thể tháo gỡ được.

Cô Độc Hồng ngày thường cường hấn như vậy, lãnh khốc vô tình như vậy, mà nay...sâu trong đáy mắt đã dâng lên tầng nước mắt chua xót nhưng đã bị hấn cố kìm chế không cho rơi xuống.

Nhìn Cô Độc Hồng như vậy, Vân Thiên thật không biết ứng phó như thế nào, chỉ biết mở rộng nụ cười trên môi hơn nữa, để cho nụ cười của nàng càng thêm dữ tợn, để cho thể dả kích người nam nhân này, có như vậy, hấn sẽ không còn lưu luyến bất kỳ tình cảm nào với nàng nữa.

“Tại sao...” Tại sao lại đối xử với hấn như vậy, tại sao...cặp mắt đầy tơ máu kia lạnh lùng nhìn bạch y thiếu niên đang lẳng lặng đứng yên, bao nhiêu năm trước, người này đã dùng nụ cười vô hại nhìn hấn, lại dùng bàn tay bé nhỏ kia kéo hấn đi, vốn hấn cho rằng mình là người đặc biệt nhất của Vân Thiên, nhưng mà, hấn đã sai rồi...

“Để cho ngươi nhớ rõ, ta là địch nhân của ngươi...” Nụ cười bên môi đã ngưng, Vân Thiên lạnh băng như vậy làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Linh... Sắc mặt Lâm Bích Nhi ngưng trọng, linh đang chạy như bay ra ngoài, chèn ép kiếm của Vân Thiên.

Vân Thiên thấy vậy, cười lạnh một tiếng, chậm chạp khởi kiếm trong tay, không có chút do dự nào cho dù đối mặt với Lâm Bích Nhi, nhưng vì không phải đối mặt với sự thống khổ của Cô Độc Hồng, nên tâm tình nàng có chút dễ chịu...

Vân Thiên khai kiếm đi lên, thấp hơn linh đang của nàng, “Linh...” Linh đang vòng qua nhuyển kiếm, hai cổ binh khí mang theo nội lực mạnh mẽ giằng co lẫn nhau.

Phanh... Không có thể nói điều gì đã diễn ra, chỉ có một chiêu, chẳng qua là uy lực của một kiếm, linh đang này liền bị chấn động vỡ nát.

Vân Thiên vừa thu thế, đeo kiếm vào sau, tất cả mọi người đều có thể thấy được nụ cười vui vẻ trên môi nàng chưa biến mất, nụ cười vô tình lãnh khốc khiến người ta run sợ.

Nếu đây thực sự là nàng chân chính, vậy nàng trước kia đâu, vậy đâu là thật đâu là giả.

“Thiên nhi...” Sắc mặt Cô Độc Hồng tái nhợt nghiêm trọng, nhích từng bước một đến gần nàng, nàng như vậy thật đáng sợ, lệ khí đầy người, sát khí bao quanh, hẳn không thích Vân Thiên như bây giờ, hẳn còn muốn nhìn thấy nụ cười ôn nhu của Vân Thiên đối với hắn.

“Xem ra...người vẫn còn chưa tỉnh táo!” Vân Thiên chỉ kiếm vào mặt Cô Độc Hồng, nở nụ cười thị huyết.

“Chẳng lẽ...ngươi không thích ta một chút nào sao...” Đau, vô cùng đau đớn, loại đau đớn này không cách nào hình dung, cả đời hẳn sẽ không cách nào quên đi được.

(nhany111: thiên a! Hồng ca....ta đau lòng quá...không thể nào edit tiếp....hic)

“Hừ...thái tử điện hạ, ngài quên rồi sao, Vân mỗ là nam tử, sao có thể nói thích...” Một câu trả lời lạnh lẽo phá vỡ ý niệm vẫn hồi cuối cùng của Cô Độc Hồng, thân thể hắn cứng đờ không thể cử động...

Cùng là nam tử...thì không thể nào nói thích sao? Nhưng tại sao Cô Độc Úy có thể? Cô Độc Hồng cảm nhận được sự lạnh lùng trước nay chưa từng có, Vân Thiên như vậy thật khiến hắn không quen...

“À...phải không...” Cô Độc Hồng cười, nụ cười âm trầm, làm người ta đau lòng.

Vân Thiên hít mắt, nụ cười nhạt dần, lạnh mắt nhìn hắn, “Có thể hiện giờ thái tử điện hạ đã nghĩ thông rồi, ngươi cùng ta sớm đã đứng ở hai phía đối lập” nhìn Lâm Bích Nhi che chở cho Cô Độc Hồng, Vân Thiên có cảm giác, những người này là người La Sát Môn, xuất thủ lớn như vậy, chẳng lẽ vì bảo vệ Cô Độc Hồng bất thành?

Nhưng mà...Cô Độc Hồng trở thành người của La Sát môn từ khi nào, vì sao một chút xú tin tức mà nàng cũng không biết đến, còn nữa...Vân Thiên đột nhiên quay đầu nhìn về phía đám người bên kia, chẳng lẽ Cô Độc Úy cũng không biết chuyện này? Cau mày, nhất thời Vân Thiên không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nàng tựa hồ như có chút rối loạn...

“Khụ...” Cô Độc Hồng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, điểm mấy đại huyết trên người mình, để cho máu không chảy quá nhanh, để cho tầm mắt của hắn không trở nên mơ hồ, hẳn muốn thấy người này thật rõ...Để hắn có thể khám người này thật sâu vào đáy lòng.

Bạch y thiếu niên đang đứng trước mặt, một thân sát khí, kiếm trong tay đang chảy từng giọt máu, mũi kiếm lạnh lùng chỉ vào hắn, đây thật sự không phải là Thiên nhi mà hắn đã từng quen biết.

Thân hình đứng thẳng, vạt áo tung bay, đây là lần đầu tiên bọn họ chân chính quyết đấu.

Tầm mắt Vân Thiên vừa chuyển, kiếm đã bị chương lực chấn động, nàng xoay tròn vài vòng thật nhanh, lần nữa đổi tay, chiêu thức đổi hướng, một chiêu này không buông lời mà uy lực vô cùng.

Cô Độc Hồng tung người, đập qua mũi kiếm, rơi xuống phía sau nàng. Vân Thiên cũng biết chiêu này của mình sẽ bị hắn hóa giải, nếu là người khác, sợ rằng đã bị chiêu này của nàng đánh bại, có thể mất đi tánh mạng hoặc để lại một cánh tay.

Cô Độc Hồng bị thương, căn bản cũng không phải là đối thủ của nàng, vết thương mới chồng chất vết thương cũ làm cho hắn trông thật mệt mỏi.

Thân thể nàng nghiêng ra ngoài, kiếm khí cùng thân thể kết hợp lại, nhắm thẳng vào Cô Độc Hồng. Hắn cắn răng, tung chương lực, hai người không nói với nhau lời nào mà chỉ liên tiếp ra chiêu.

Hồng y bay lượn, giữa đám người hỗn chiến, hồng y nữ tử che mặt nhẹ nhàng rơi xuống, mang theo một chút hồng ảnh.

Một mảnh âm thanh vang lên.

“Hoàng hậu!?”



Có khiếp sợ, pha lẫn hoài nghi...

Thân hình của toàn bộ người ở đây đều định trụ, ngay người nhìn tình huống đột nhiên xuất hiện mà không ai ngờ tới, chỉ có hai người vẫn còn đang bay vọt trên bãi đất trống, bóng dáng nhấp nhô.

Hai người đều có sự tức giận, đều có những mối hận không thể tránh khỏi

Tựa hồ như không có gì ảnh hưởng đến, ở nơi nội cung này, chỉ có hai người kia vẫn không ngừng giao thủ, đã không có bất kỳ điều gì có thể chi phối, hai người này như một đôi cừu nhân, chiêu chiêu đều là chiêu trí mạng.

Phanh...Kiếm và chưởng lực va chạm cùng nhau, dẫn đến sự bộc phát cường hấn, dưới mặt nạ, mỗi nàng lạnh lùng cùng vô tình. Biểu tình của Vân Thiên như vậy chính là nỗi hận trong lòng Cô Độc Hồng, hận hận nàng tại sao đối đãi với hắn như vậy, hận hận nàng vì sao đối đãi với Cô Độc Úy khác biệt, hận vì sao...thanh kiếm kia chỉ đâm thẳng vào hắn. Một khi sự tức giận chuyển hóa thành nỗi hận, lực lượng do thân thể hắn bộc phát ra không phải là chuyện đùa.

(nhany111: ta cũng hận... \*chấm nước mắt\*)

Cho nên mặc dù đối mặt với một Cô Độc Hồng đang bị trọng thương, Vân Thiên vẫn cảm thấy phải cố hết sức, ngay cả kiếm khí cũng yếu đi mấy phần, bởi vì đối diện với nàng hiện giờ là Cô Độc Hồng, không phải người khác. Tuy trong miệng nàng nói phải tuyệt tình như thế nào, nhưng trong lúc hạ thủ, nàng lại bất giác buông lỏng tay, không muốn tổn thương hắn.

Kiếm nghiêng, chưởng lực vừa bay qua đâm trúng đầu vai, xệt...

\*\*\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 72: Chương 66. Trận Này Xem Như Hấn Thắng (Phần 3)

Vân Thiên xoay người, chân điểm lên vật cứng, lệch khỏi hướng chưởng lực của hắn, hai người đều lưu tình nương tay với đối phương, bọn họ đều không muốn thương tổn đối phương, đều không muốn đối phương gặp chuyện không may...chẳng qua, đây không phải là tình.

Trong đêm tuyết rơi lạnh lẽo hiện lên ánh mắt trong suốt của hắn, ánh mắt nhẹ nhàng nheo lại, nhìn chăm chăm vào nơi mảnh áo bị rách của nàng.

Hai người nhìn nhau, sâu kín dò xét.

Không có bất kỳ người nào ở đây có thể hiểu được tâm tình này của bọn họ, nặng nề, không cam lòng, lại có cả hận...

Hai người đều hoàn toàn không chú ý đến cục diện trầm xuống, hiện chỉ còn lại hai người bọn họ mạnh động.

Vân Thiên cũng không nhìn vào nơi vai áo bị đánh rách, nơi đó chẳng qua chỉ bị trầy da, Cô Độc Hồng này đang đối với nàng hạ thủ lưu tình, nếu như vậy, hắn sẽ không thể vĩnh viễn chết tâm, cũng sẽ vĩnh viễn không thể nào hiểu được nàng và hắn là không thể.

Một chiêu tung ra, thân người bay lên, thân kiếm đưa thẳng vào mặt hắn, vết thương trên ngực hắn đâm vào mắt Vân Thiên.

“Thế nào, bộ dáng như vậy mà ngươi nghĩ có thể giết được ta sao...” Lãnh phúng, dùng ngôn ngữ để công kích. Vừa dứt lời, người đã bay vọt ra ngoài.

Cô Độc Hồng bình tĩnh nhìn nàng, không hề nhúc nhích, một lần nữa...hắn dùng sinh mạng của mình để đánh cược (nhany111: không...Hồng ca ui...)

Kiểm bay ra ngoài, nhìn loại biểu cảm kiên quyết trong ánh mắt Cô Độc Hồng, Vân Thiên kinh hãi, vội vàng điều chỉnh thân hình, thân hình biến ảo, nàng cực lực xoay thân mình nhưng vẫn không thể thu chiêu, nội lực bị bắn ngược trở lại, đánh về phía chính bản thân nàng.

Nhìn bóng dáng màu trắng kia từ từ dời đi, đôi môi cứng rắn của Cô Độc Hồng tràn đầy nụ cười mừng rỡ, Vân Thiên vẫn chưa đành lòng đã thương hắn, như vậy...hắn đã thành công rồi...không phải sao.

Xệt...Vân Thiên hết sức thu hồi lực đạo, kiếm khí xệt qua trước ngực cảm y, để lại lỗ hổng thật dài, nếu tiến thêm chút nữa, sẽ là đụng vào da thịt.

Phốc...Đầu gối rơi xuống đất, nàng phun một ngụm máu, bị chính nội lực của mình bắn ngược trở về, ngực nàng có chút khó chịu, bây giờ chính nàng cũng bị thương. Cô Độc Hồng lạnh lùng đứng ở đối diện nhìn Vân Thiên đang quỳ trên mặt đất, “Khụ..khụ...” nàng lại vừa ho khan, vừa phun ra ngụm

máu, bộ dạng thoát nhìn có thập phần thống khổ.

“Thiên nhi...ngươi...” Gương mặt cứng rắn của Cô Độc Hồng trong phút chốc trở nên mềm nhũn, trên mặt đầy lo lắng, hần vờn tay ra muốn đỡ lấy bạch y thiếu niên, nhưng cánh tay hần không khỏi cứng đờ giữa không trung

Thân ảnh Cô Độc Úy vút thật nhanh bay lại đây, nâng Vân Thiên, người vừa mới bị chính nội lực của mình đã thương, đem ôm vào bên người.

Trong bóng tối, ánh mắt nàng mê ly, nhẹ nhàng ho khan, cực lực ẩn nhẫn, có thể thấy được một chiêu kia của nàng vốn là xuất ra toàn lực, thì ra...Vân Thiên vốn là muốn giết hần.

Thân thể Cô Độc Hồng lui về sau một bước.

“Sư tỷ?” Một bóng dáng đi ra khỏi bóng tối, Lạc Song một mực ẩn trong một nơi bí mật gần đó, lúc này lại đi ra.

Hồng y nữ tử rốt cuộc bị chấn động một chút, cổ có chút cứng ngắc quay về phía nơi Lạc Song đột ngột xuất hiện, mắt nhú lại, muốn nói điều gì nhưng không thể nói ra được.

“Tỷ, tỷ thật không có chết...” Lạc Song rung môi, nhìn hồng y nữ tử vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt.

“Tỷ tỷ...” Từ trong vũng máu, một thân hình có chút giống này đứng lên, hai gương mặt giống nhau như đúc đồng thời xuất hiện trước mắt mọi người, hai người, đều mặc hồng y.

Nhưng hồng y nữ tử tựa hồ như không nghe được tiếng tỷ tỷ sau lưng mình, chẳng qua nàng lẳng lặng ngưng mắt nhìn về phía Lạc Song đang đi tới trước mặt mình, “Tiểu sư muội...” tất cả mọi ngôn ngữ đều hóa thành hư vô.

Trong mắt hai người đều hiện một tầng hơi mỏng, chẳng qua chỉ có một tiếng gọi này, không có bất kỳ ngôn ngữ nào.

Phảng phất như lúc này, tất cả mọi thứ đều bị ngừng trệ trước mắt, những người trẻ tuổi ở nơi này đều lâm vào một trận mê mang, nhưng chỉ yên lặng quan sát.

“Thu Liên...ngươi, ngươi...còn sống...” Trong suốt mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Cô Nhật Quyết hần cảm thấy nói ra cũng là một sự khó khăn, ngay cả bước chân cũng bị định trụ, không thể động đậy.

Cả người hồng y nữ tử rung lên, ánh mắt tràn đầy oán hận nhìn vào người nam nhân luôn cao cao tại thượng, “Cô Nhật Quyết, thế nào, thấy ta không chết có phải ngươi rất khó chịu hay không?” Cười lạnh, vô tình, so với đường kim hoàng hậu còn thâm sâu hơn.

Lạnh lẽo thấu xương, thân hình Cô Nhật Quyết lão đảo, suýt nữa ngã nhào trên đất, ấn tượng của hần đối với mọi người luôn là một bộ dạng cao cao tại thượng, không lúc nào, không chỗ nào mà hần không trung ra bộ dạng này. Nhưng vào giờ phút này, Cô Nhật Quyết trông có vẻ già đi rất nhiều, Vân Thiên đột nhiên cảm thấy Cô Nhật Quyết như vậy hết sức đáng thương.

“Thu Liên...” Khó khăn, khổ sở, nửa mừng nửa lo, ánh mắt vô tình lạnh lùng của nàng như hàng ngàn lưỡi đao đâm hần thương tích đầy mình.

“Ngài là hoàng đế Thánh Hoàng triều cao cao tại thượng, tại hạ không xứng để Thành Hoàng triều bệ hạ đối đãi như vậy...” Hồng y nữ tử cười lạnh, lúc này nàng đã đến bên cạnh hần, mà vào giờ phút này Cô Nhật Quyết hoàn toàn không có một tia phòng bị, vừa mới oanh tạc toàn cục, nhưng giờ phút nàybây giờ hần như không còn sinh mạng.

Hần...vậy mà lại rơi lệ.

Hồng y nữ tử cắn môi, ồng tay áo vung ra, trên tay đã có thêm một thanh chủy thủ, không chút do dự nào đâm về phía trước, trúng vào nơi ngực hần.

Tất cả mọi người đều che miệng trợn to mắt, Cô Nhật Quyết thê lương nâng mắt lên, coi như vết thương sâu nơi ngực không tồn tại, chẳng qua là mở mắt nhìn hồng y nữ tử trước mắt.

“Tại sao...” Thiên ngôn vạn ngữ, nhưng hần chỉ có thể thống khổ hỏi ra một câu như vậy.

“Đây chính là nguyên nhân ta trở về, ta phải tự tay giết ngươi, tự tay phá hủy thiên hạ của ngươi, phá hủy hết mọi thứ của ngươi...” Từ ánh mắt nàng chỉ có thể nhìn thấy thù hận cùng sát ý.

“Không...tỷ tỷ ngươi hiểu lầm rồi, chuyện không giống ngươi nghĩ đâu...” Thủy Thu Tích phi thân lên, bắt thật chặt vạt áo của Thu Liên, quỳ xuống, lệ đã đọng đầy mắt.

Thủy Thu Liên hừ lạnh, một cước đá văng thân thể hoàng hậu, “Câm miệng, nơi này còn chưa tới phiên ngươi nói chuyện...” Chán ghét, oán hận, không chút nào che dấu mà phơi bày ra ngoài.

“Thu Liên...” Ngón tay thon dài đưa ra, như muốn vuốt ve gương mặt mà mình ngày nhớ đêm mong, gương mặt này gần trong gang tấc, nhưng giờ tay lên cũng không thể đụng tới.

“Cô Nhật Quyết, ngươi đã không còn tư cách kêu tên này rồi, ta, hận, ngươi!!!” Hận ý phát ra từ sâu trong nội tâm, khi yêu hóa hận, cũng có thể trở nên

điên cuồng. Hồng y nữ tử rút thanh chủy thủ ra, máu không ngừng phun trào, cánh tay đưa ra của hắn cũng bị đẩy ra, vình vình....không thể chạm đến.

“Thu Liên, nàng...tại sao...” Tại sao còn sống mà lại bắt hắn chờ lâu như vậy mới để cho hắn gặp mặt một lần, nếu như không phải lần gặp lại này, Cô Nhật Quyết hẳn sẽ vình vình không biết, Thủy Thu Liên nàng hận hắn như thế. Đúng vậy, nàng nên hận, đây hết thấy đều là lỗi do hắn tạo thành, đều là do hắn, chỉ cần nàng còn sống, thì sinh mạng của hắn có đáng gì đâu (nhảm! 11: si tình có di truyền ko te...)

“Cô Nhật Quyết, đây chính là kết cục của ngươi, mười năm trước thì ngươi nên biết mình sẽ có ngày hôm nay...” lời nói lãnh huyết vô tình như đâm vào toàn thân hắn.

“Không...tỷ tỷ, ngàn vạn lần đừng do ta tạo thành, cầu ngươi, cầu ngươi cứu hắn...” Thủy Thu Tích kêu lên thương tâm, không hề để ý mà chạy về phía người đang lắc lư lao đảo phía trước

“Câm miệng!” Hai tiếng đồng thời vang lên.

“Ta không phải tỷ tỷ của ngươi, ta cũng không có muội muội như vậy...”

“Nếu đây là thứ ngươi muốn, có thể tùy thời tới lấy, nhưng ngươi...tại sao không sớm xuất hiện, vì sao để ta tương tư trong đau đớn, tại sao...” Cuối cùng, hắn chỉ có thể ho khan ra máu.

“Tương tư khổ, hừ! Cô Nhật Quyết, ngươi đây là đang muốn làm ta mềm lòng sao, một đao kia, mạng của ngươi chỉ có thể để ta tới lấy...” Lòng tràn đầy thù hận lại hóa thành máu lạnh.

“Đúng vậy, bây giờ...Thu Liên...ngươi hài lòng rồi chứ...” Hắn đã sớm muốn cùng người trước mặt này gặp lại nhau nơi địa ngục, nhưng rất may mắn, cuối cùng, hắn cũng có thể gặp lại nàng một lần, như vậy, hắn đã thỏa mãn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sing Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 73: Chương 66. Trận Này Xem Như Là Hắn Thắng (Phần Cuối)

“Thật ra ta phải hành hạ ngươi, để cho ngươi ném thứ chút tư vị mất đi...” nước từ mắt nàng đọng đầy, nếu đau lòng, vì sao vừa rồi lại ra tay nặng như vậy.

Cô Nhật Quyết cười, nụ cười thê lương nhưng thỏa mãn, “Nàng đúng là vẫn có chút không đành lòng, phải không...” giống như tiểu hài tử, hắn nhìn chăm chăm vào gương mặt tràn đầy nước mắt kia.

“Cô Nhật Quyết ngươi vốn là như vậy, tại sao ngươi luôn có bản lĩnh làm ta mềm lòng, thật ghê tởm...” hồng y nữ tử rút cuộc vẫn không chịu được mà tàn sát ra tia bi thương, đột nhiên xông lên trước ôm lấy thân thể đang lao đảo muốn ngã của nam nhân.

Cô Nhật Quyết cười vui vẻ, miễn nguyện nằm trong ngực hồng y nữ tử, một chút cảm giác thỏa mãn đã xâm nhập vào trái tim lạnh giá của hắn hơn mười năm qua, cho dù đối mặt với cái chết, nhưng tâm của hắn, chỉ có vui vẻ.

Vân Thiên lặng lẽ nhìn hình ảnh vừa đáng buồn vừa đáng cười trước mặt, yêu nhau thì cần gì phải hành hạ nhau như vậy, lòng bàn tay truyền tới luồng hơi ấm, ngược mắt nhìn, ánh mắt hai người sâu kín nhìn nhau, bọn họ không nên có kết cục như vậy.

“Tốt rồi! Thu Liên... có thể thấy được nàng, đừng khóc, không phải nàng muốn hủy diệt thiên hạ của ta sao, như vậy, nàng phải sống thật tốt, sống để hủy diệt thiên hạ của ta, sau đó thì hãy đi theo ta, được không...” bình tĩnh, hắn chạm vào gương mặt đã lâu chưa thấy, Cô Nhật Quyết cười như tiểu hài tử.

Thủy Thu Liên nắm thật chặt tay hắn, để cho hắn gần sát nàng hơn, để cho nàng có thể cảm nhận được nhiệt độ của người nam nhân này, thế nhưng nhiệt độ đó cũng đã từ từ trở nên lạnh như băng, bây giờ, nàng rút cuộc cũng đã xác định được, lúc đao kia đâm xuống, trái tim nàng cũng đã vỡ vụn. Đây là tự tay nàng xé nát lòng mình, so với nỗi hận kia càng đau thấu tận xương tủy

Xung quanh hai người bọn họ lại vang lên những tiếng rì rào pha lẫn rên rỉ.

Cô Nhật Quyết cùng Thủy Thu Liên yêu hận đan xen, không thể nào hiểu nổi, nếu là yêu, vì sao còn phải làm hận nhau, vì sao không tin tưởng lẫn nhau, vì sao đến cuối cùng rồi vẫn phải gây thương tổn cho nhau, chẳng lẽ...đây cũng là yêu sao?

Vân Thiên cũng không hiểu, yêu một người không phải là toàn tâm toàn ý tin tưởng người đó hay sao, vì sao...nàng đã thấy tình yêu của bọn họ, nhưng yêu đau khổ như vậy, nhiều năm yêu nhau, mười mấy năm mới gặp lại, vậy mà lại rơi vào kết cục này

Cảm nhận được biến hóa của Vân Thiên, lực trên tay càng tăng thêm, để cho nàng cảm thấy hấn bất đồng. Cô Độc Úy hấn không phải là Cô Nhật Quyết, hấn sẽ không để bị kịch này tái diễn thêm lần nào nữa.

“Xin lỗi...Xin lỗi...Cô Nhật Quyết...ta đột nhiên không muốn chàng chết, chàng sống lại đi, Bích Nhi...Bích Nhi...” Thủy Thu Liên mờ mịt quay đầu lại, tìm kiếm bóng dáng Lâm Bích Nhi.

Thân thể Lâm Bích Nhi chợt lóe lên, cung kính đứng trước mặt hai người bọn họ, lạnh nhạt nói, “Ta sẽ không cứu hấn, cũng không cứu được, một đao kia của ngài đã đâm vào giữa tim hấn, giờ đại la thần tiên cũng không thể cứu...” Cái chết của Cô Nhật Quyết chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian, câu trả lời của Lâm Bích Nhi thật hết sức lạnh khốc.

“Không thể nào...Lâm Bích Nhi...ta ra lệnh cho người cứu hấn...” Nếu muốn cứu thì cần gì phải xuống tay. Mọi người đều không biết là, căn bản Thủy Thu Liên cũng không muốn dồn hấn vào chỗ chết, nhưng nàng lại không nghĩ tới Cô Nhật Quyết không tránh né mà chờ đợi nhát đao này của nàng, kết quả là, xảy ra việc nàng không muốn nhìn nhất.

“Không sao...Thu Liên...” Chỉ cần thấy gương mặt của nàng một lần nữa, cái mạng này cũng coi như đáng giá.

“Không...Ta không muốn chàng chết, ta đổi ý rồi...” Nhìn người mình khắc khoải nhớ mong, tron giong này đủ trăm loại tư vị.

Coi như nàng làm gì đi chăng nữa, nhưng chung quy vẫn không thể giữ lại được mạng sống của người nam nhân này, hấn nhất định sẽ chết trong tay nàng, giết chính người mình thương yêu nhất, loại đau đớn này không gì có thể bì kịp.

Ôm lấy hấn, lẳng lặng lắng nghe lời nói cuối cùng của hấn, vô lặn có bao nhiêu hận, nàng đã sớm ném ra ngoài chín tầng mây.

Hấn nói, nàng phải sống, để nàng có thể hủy diệt thiên hạ của hấn, Cô Nhật Quyết hấn đến cuối cùng, cũng muốn để lại cho nữ nhân này một ý niệm để tiếp tục sống, để cho nàng có mục tiêu mà đi tới.

Ai nói đế vương vô tình, chẳng qua tình cảm của bọn họ đã bị chôn sâu tận đáy lòng, lúc ban đầu, mỗi một người nam nhân Cô gia đều là người si tình, nhưng khi trở thành một đế vương, mà hấn có thể nói được điều này, coi như cũng không tệ.

“Được, ta đáp ứng chàng, cái gì ta cũng đáp ứng chàng...” Nghe xong câu nói cuối cùng, Cô Nhật Quyết mỉm cười ra đi. Một đời đế vương, được chết trong lòng người mình yêu thương nhất, đối với hấn mà nói...đây là một kết cục tốt nhất.

“Không...” Tiếng than vẫn bùng phát.

Bị thương âm thầm bao quanh cả tòa hoàng cung, thật lâu không tiêu tan.

Vân Thiên lau đi vết máu bên mép, theo như cái chết của Cô Nhật Quyết, trận chiến tranh đoạt buồn cười trên sân này, có phải cũng có kết cục hay không. Bọn họ bị thống, nhưng bọn hấn đều là người trẻ tuổi cũng đều thanh tỉnh, thiên tính Cô Nhật Quyết cô lãnh, không có bao nhiêu người nguyện ý thấy hấn còn sống, nhưng tất nhiên hấn cũng là phụ thân ruột thịt của hai người này, họ cũng sẽ có bao nhiêu thương cảm đây.

Nhưng Vân Thiên thì bất đồng, nàng muốn biết nhất là kết quả thắng bại, đến lúc cần thiết phải nắm bắt được cơ hội, nhất định sẽ thành công.

“Cô Nhật Quyết đã chết, người La Sát Môn các người tối nay, ai cũng đừng mơ tưởng rời khỏi được nơi này...” lời nói hấn sừng như kích tình tâm trạng bị thống của mọi người.

Cô Độc Úy tà mị nhếch môi, ngón tay vung lên, theo lời Vân Thiên nói, lập tức có đoàn đoàn ám vệ bao vây bọn họ, binh khí trong tay chỉ về phía trước.

Tình hình lập tức bị chia làm hai phe, giằng co qua lại.

Tình thế chẳng qua là rất rõ ràng, Cô Độc Úy bên này chiếm được tuyệt đại ưu thế, theo cái chết của Cô Nhật Quyết, Cô Độc Úy hấn chính là người chiến thắng cuối cùng, ai cũng không thể sửa đổi được.

Phanh...phanh...phanh...Đang lúc thời khắc có vạn phần khẩn trương, nhưng chuôi nỏ mạnh liên tiếp truyền tới đỉnh tai nhức óc, ngay sau đó là một trận khói độc nồng nặc tràn ra ngoài, bọn người Vân Thiên lập tức bị mù.

“Đi!” Chỉ thấy trong không trung, một đạo hắc ảnh nha chóng hạ xuống, mặt nạ quỷ nhanh chóng xuất hiện như tia chớp, một tay kiềm cặp Cô Độc Hồng đang bị thương nặng, trầm giọng nói.

Hồng y nữ tử đột nhiên phản ứng, nhanh chóng điểm mười mấy đại huyết trên ngực, cắn răng bỏ lại một câu nói, “Ta sẽ còn trở lại hủy diệt Thánh Hoàng triều này, đây là điều mà ta đã đáp ứng chàng...”

Khói độc tản đi, tất cả người của La Sát Môn đều biến mất không còn dấu vết, cục diện chỉ còn lại những thứ thương tâm gây tức giận lòng người, cuối cùng, nữ nhân kia mới chính là điều Vân Thiên chân chính đề ý, theo tính tình của nàng, nàng thật sự sẽ còn quay lại.

“Yên tâm đi, có ta ở đây, nàng muốn hủy diệt, cũng phải qua cửa ải của ta đã!” Dung nhan tà mị hớn hở của Cô Độc Úy chạm vào lòng này, có lẽ, thật ra Cô Độc Úy hấn cũng không phải người dễ đối phó. Nói đi liền nói lại, vốn nàng lo rằng hấn sẽ không thể làm được, nhưng không nghĩ tới người này lại đứng trước mặt nàng mà không có chút thương tích nào, nam nhân này không lúc nào không cho nàng cái ngoài ý muốn.

“Sau này, giang sơn này, chỉ thuộc về Cô Độc Úy ngươi...” Nở nụ cười tươi như gió xuân đến, tảng băng trong lòng nàng rớt cuộc cũng rơi xuống, tâm trạng liền thư thả.

“Còn có Thiên Nhi mà...” Cô Độc Úy lời nói chưa dứt, liền đưa cánh tay vòng qua eo nàng, ý nghĩ của hắn bị Vân Thiên nhìn thấy, nàng vội vàng nhảy ra, Cô Độc Úy thất bại nhìn cánh tay của mình, có được thiên hạ, nhưng lại có cảm giác mất đi nàng.

“Mọi chuyện bên dưới, Ủy nhi cứ vậy mà làm đi...” Hoàng hậu kéo tấm thân mệt mỏi đầy vết thương, đi về phía thâm cung.

Thật ra thì...nữ nhân này cũng thông khô, một hoàng hậu mạnh mẽ như vậy, hôm nay lập tức giống như một lão nhân già đi mấy chục tuổi, bóng dáng dưới ánh trăng kéo dài thê lương.

“Sư tỷ....thật xin lỗi...” Lạc Song mím môi, áy náy gọi.

“Không trọng yếu...” Thủy Thu Tích để lại bóng lưng cho bọn hắn, một thân một mình, mang đầy từ khí chìm vào bóng tối.

Vân Phi không tiếng động ôm lấy thể tử đã sớm khóc không thành tiếng, cùng nhau nhìn hoàng hậu phía trước.

“Thu Tích sư tỷ vẫn luôn là một người...” Lạc Song cứng rần, hồi tưởng lại nhiều năm trước, mấy người bọn họ cùng nhau bái một vị sư phụ làm thầy, khi đó không ai biết thân phận của nhau, đều không có phân chia cái gì ta cái gì ngươi, càng không có tranh đấu hoàng quyền. Bọn họ cùng nhau lớn lên, quay đầu lại, vẫn là tôn thương lẫn nhau

Nhưng Lạc Song nàng biết rõ nữ nhân này, lúc nào cũng một thân một mình, cho tới bây giờ, nàng vẫn là một mình, khi ở giữa các sư huynh muội đông đảo, người này vẫn luôn kiên cường nhất, lãnh khốc nhất, mà bọn họ...vẫn luôn coi thường sự tồn tại cũng như nội tâm yếu ớt của nàng. Ngay đến cuối cùng, nhìn người mình yêu chết trong tay tỷ tỷ của mình, thế nhưng trong mắt cũng không lưu một giọt lệ.

Nháy mắt trong lúc xoay người, lệ đã rơi đầy mặt Thủy Thu Tích

Nhìn một màn này, Vân Thiên lặng lẽ xoay người nhìn Cô Độc Úy, “Tại sao ngươi không giết hắn...” Nếu như mình không đến, người này có thật...

Đôi môi hoàn mỹ của Cô Độc Úy cười như không cười nhìn Vân Thiên, giống như nhìn thấu lòng nàng, “Bởi vì không muốn làm Thiên nhi thương tâm”

Vân Thiên giật mình, nàng cũng không nghĩ tới Cô Độc Úy lại vì lý do này, nàng còn tưởng rằng: “Hắn cũng là huynh đệ của ngươi, không phải đó cũng là lý do để ngươi hạ thủ lưu tình sao?”

“Huynh đệ? Thiên nhi có thấy cuộc tranh giành hoàng quyền nào, cuối cùng hoàng đế sẽ lưu lại cho mình mối họa lớn nhất không...” Cô Độc Úy có chút buồn cười nhìn Vân Thiên, bộ dáng như đang nói, ngươi ngu à.

Vân Thiên hơi sững sờ, lần đầu tiên nàng biết mình sao có nhiều ngu xuẩn vậy, thậm chí điểm này cũng không nghĩ tới, đang lúc Cô Độc Hồng quyết định tranh vị, Cô Độc Úy đã sớm chuẩn bị phản kích, thì ra người ngu xuẩn nhất chính là nàng, người nam nhân này căn bản không cần nàng trợ giúp.

Tựa như nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng Vân Thiên, Cô Độc Úy nhẹ nhàng cười, híp mắt lại nói, “Nếu không có Thiên nhi, có lẽ ta sẽ không phải là ta bây giờ...” Mà là một ma vương thích giết chóc, “cho nên, Thiên nhi, bất luận lúc nào ở chỗ nào, ta đều cần ngươi!”

Vân Thiên nở nụ cười

Ngày mới lại lên, một đội nhân mã thật dài rời khỏi Thánh thành, hai chiếc xe ngựa hoa lệ có thể nhìn ra người này rất tôn quý!

“Thái tử điện hạ, vì sao không đột hoàng đế Thánh hoàng triều nghênh đưa, lại lặng lẽ rời khỏi đây?” Sở Hề bên cạnh không hiểu, vì sao chủ tử lại thay đổi chủ ý, trời vừa sáng liền vội vã rời thành.

Tây Lâu Mạch vén rèm xe lên, nhìn xuyên qua bóng tối mờ ảo, nhìn về phía Thành thành sau lưng, nói đó có một người làm hắn trầm mê, hắn nghĩ như thế nào để chiếm làm của riêng, cuối cùng, cũng sẽ có một ngày, ngươi sẽ đến bên cạnh ta! Mất hoa đào của Tây Lâu Mạch híp lại, buông rèm xuống, quay đầu lại cao thâm khó lường cười một cái.

Ba người nhìn chủ tử nhà mình cứ vui vẻ thâm trầm như thế, cho là mình đã nói sai cái gì rồi, vội vàng cúi đầu, không hề lên tiếng, ngoan ngoãn hộ tống thái tử bọn họ trở về nước.

“Trận này coi như hắn thắng, nhưng cuộc kế tiếp...” U quang chợt lóe, hắn chợt thê với lòng.

Vân Thiên, ngươi đang giá để ta dốc hết tất cả để chiếm được ngươi!

Thái tử Lô quốc vừa ra khỏi thành, binh mã của hắn lập tức theo sát ra khỏi thành, linh gác cửa thành không có bất kỳ ngăn trở nào, giống như là đã được cấp trên hạ lệnh xuống

Rốt cuộc có ngày Cô Độc Úy vẫn phải ngồi lên đế vị Thánh hoàng triều, nam nhân ở cái tuổi chỉ gần mười chín, vậy mà lại đạp lên tầng tận thì thể leo lên được đế vị, như vậy cũng quá dễ dàng rồi.

Nhưng người La Sát Môn đột nhiên biến mất, cũng làm cho bọn họ hết sức nhức đầu, dù sao người ta cũng đã buông ra lời nói ngoan độc, phải hủy diệt

Thánh hoàng triều của hắn. Mặc dù có lời nói của Cô Độc Úy an ủi, nhưng Vân Thiên vẫn cảm thấy lưu lại La Sát Môn chính là tai họa ngầm lớn nhất của bọn họ, La Sát môn này nhất định phải diệt, không thể lưu

Nhưng mà, Vân Thiên thật không biết, trừ La Sát Môn này, nàng tốt nhất còn phải đề phòng một người.

Năm năm sau, Bình bộ thư các..

Mặt nạ trắng tinh, bóng dáng tuyết trắng nhỏ nhắn, sạch sẽ xuất trần, im lặng!

Nồng nặc mùi sách, ngón tay bạch ngọc tinh xảo, lẳng lặng đảo qua một tập thư, toàn bộ sách trong các, chỉ nghe thấy tiếng lật sách nhẹ nhàng.

Trên người bóng trắng tán ra một thứ ánh sáng thần thánh, ánh sáng nhu hòa làm cho người ta cảm thấy một loại lực hút trước nay chưa từng có! Một nửa mặt nạ điêu khắc tinh xảo che giấu đi phong thái bên dưới làm tăng thêm một phần cảm giác thần bí! Một đôi mắt mặc ngọc toát ra ánh sáng tinh mỹ dưới mặt nạ, chỉ lộ ra cái cảm cùng đôi môi mỏng dụ hoặc người nhìn.

Nha... cửa đại môn chợt bị người ta mở ra, một nam tử trẻ tuổi mặc quan phục đi vào, liền nhìn thấy một bóng dáng trắng tinh sạch sẽ trước mặt.

“Đại nhân!” Nam tử khom người hành lễ, hết sức cung kính, nhưng nhìn người như vậy, thân hình hắn chợt cứng lại.

Nghe được tiếng vang truyền tới từ sau lưng, thật lâu sau không thấy có người lên tiếng, mặt nạ từ từ nâng lên, làm cho nam tử kia hít một hơi khí lạnh, nhìn đôi môi cùng cặp mắt kia, hắn lại quên mất mục đích mình đến đây.

“Chuyện gì?” Như gió xuân thổi vào mặt, mang theo sự mê ly, làm cho người ta hết sức hưởng thụ.

Nam tử kia ngốc lảng, nhất thời không mở miệng được.

Gặp người trước mặt không lên tiếng, mặt nạ lại một lần nữa hạ thấp, tiếp tục xem quyển sách trên tay.

Lần nữa yên tĩnh.

“Cái đó... đại nhân...” Nam tử mặt quan phục lên tiếng, “Hôm nay là ngày vui của hoàng thượng, ngài thế nào lại đang...” Lời nói kế tiếp của nam tử còn chưa nói xong

Mặt nạ đột nhiên nâng lên, lúc này mới nhớ tới, hôm nay là ngày vui cưới hoàng hậu của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 74: Chương 67. Ý Nghĩa Của Tử Kim Điện (Phần 1)

Hồi lâu sau, vị nam tử mặc quan phục kia vẫn không thấy nàng có bất kỳ động tác nào, không khỏi nâng mắt lên nhìn.

Nghe nói vị đại nhân này rất ít khi vào triều, bình thường nếu không có đại sự gì thì cũng không có xuất hiện tại buổi nghị sự trên đại điện. Hơn nữa, còn nghe nói rằng vị đại nhân cùng Hoàng thượng có một loại quan hệ gì đó, mà ngay lúc Hoàng thượng còn là thái tử điện hạ đã bị bàn dân thiên hạ đồn đại rộng khắp.

Nam tử này vừa mới nhậm chức không tới một năm, nhưng có thể tiếp xúc được với vị đại nhân này, cũng chỉ ở ngay bên trong bình thư các, chỉ cần đẩy cánh cửa ra liền sẽ thấy bóng dáng như thiên thần này, nhưng mọi người thật như rất thức thời nên cho tới bây giờ vẫn không dám tiến vào nơi này. Do đó tất cả mọi người đều tò mò, không biết người ở trong này là người như thế nào.

Nhưng ngày hôm nay, ngay cả đại hôn của hoàng đế mà nàng cũng không chịu hợp tác, thật giống như chuyện này cùng nàng không có gì liên quan, cái này cùng tin đồn có chút không giống, cho nên nam tử mặc quan phục có chút ngạc nhiên.

“Còn có chuyện gì sao?” Mặt nạ cũng không di chuyển, nhẹ nhàng hỏi.

“Không có...không có, chẳng qua là...” Đại hôn của hoàng đế, những thần tử như bọn họ không nên xuất hiện toàn bộ ở đại điện để chúc mừng tân hoàng hậu hay sao.

“Nếu không có chuyện gì, người lui xuống đi...” Bộ dạng như là chuyện này hoàn toàn không có liên quan gì, nam tử vô cùng buồn bực, nếu thực sự Hoàng thượng cùng vị đại nhân này có quan hệ, ngài ấy không nên đi ngăn cản sao? Vì sao hôm nay mà còn có thể ngồi yên ở chỗ này như vậy.

“Dạ” Nam tử nghe lời lui xuống.

“Trương đại nhân” Tiếng vang nhẹ nhàng như gió xuân từ bên trong binh thư các truyền vào màng nhĩ của vị Trương đại nhân kia.

Thân hình như bị định trụ, ngẩng đầu lên.

“Đại nhân còn gì phân phó...” Đối mặt với nam tử bất nhiễm hồng trần như vậy, Trương đại nhân không khỏi có chút trở nên cẩn thận.

Mà vị kia tựa hồ như lại không nhìn thấy sự cẩn thận nhất mực của hắn, đầu vẫn nhìn vào tập thư, không hề ngẩng lên, “Có biết vị hoàng hậu kia là thiên kim nhà ai không?”

Trương đại nhân ngưng trệ trong vài giây, có chút không phản ứng kịp, vì sao đột nhiên đại nhân lại hỏi tới cái này, đây không phải là việc mà mọi người trong thiên hạ đều biết hay sao???

“Hỏi bẩm đại nhân, là thiên kim đích nữ của phủ thừa tướng, Triệu Tuyết Liễu...”

“Ừm, vô sự...lui xuống đi” Chẳng qua là nhẹ nhàng ừ một cái, rồi không nói gì thêm.

Trương Trọng liếc nhìn nàng, nghĩ thầm, vị đại nhân này hỏi tên của hoàng hậu, có phải thể hiện nàng muốn tìm vị hoàng hậu kia gây chuyện hay không? Nghe nói Hoàng thượng ưu ái vị đại nhân này khắp nơi, nói vậy không chừng sẽ hưu vị Hoàng hậu do Thái hậu tự mình lựa chọn, rồi sau đó...Trương Trọng không dám nghĩ tiếp.

Cửa đóng, sách hợp.

Dây kết phía sau mặt nạ nhẹ nhàng lúc lắc, con ngói mặc ngọc bình tĩnh nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, bên trong binh bộ thường xuyên có người qua lại, thỉnh thoảng lại có người còn phải quay đầu hướng đến binh thư các ngắm nhìn vài lần.

“Triệu Tuyết Liễu?” Bên mép nhẹ nhàng tràn ra ý cười vui vẻ, “Thái hậu thật là đang ra cho ta một vấn đề khó khăn nga!” Sau đó là bất đắc dĩ cười.

Đem binh thư sắp xếp chỉnh tề trên kệ, lần đầu tiên mở cửa đi ra khỏi binh thư các, thường ngày, nàng đều ngủ ở đây đến đêm, hôm nay lại phá lệ mở cửa đi ra.

Những quan viên vừa mới lên đảm nhiệm không bao lâu tò mò quay đầu lại, sau khi trải qua cuộc chiến năm năm về trước, Vân Thiên càng ít xuất hiện trước mặt mọi người, cho dù là ở trong hoàng cung, cũng ít khi xuất hiện. Việc lâm triều cũng không cần tham dự, ở trong hoàng cung này đều tùy ý của nàng, bọn họ có cảm giác như nàng muốn thế nào thì sẽ là như thế ấy.

Hôm nay hoàng đế đại hôn, được miễn lâm triều, mặc dù bây giờ mọi người đều phải vào trong cung, nhưng vẫn còn một số ít người chưa đi, lúc này đây thấy cửa binh thư các mở rộng thì bọn họ đều đối với vị đại nhân này hết sức tò mò, vì người này có thể sống ngẩn ngơ trong binh thư các suốt mấy năm, nhưng chỉ cần người này có ở đây, mấy người bọn họ không thể tùy ý tiến vào bên trong. Đây cũng không phải là quy củ do Hoàng thượng định ra, chẳng qua là tự những người này đặt ra, không tự chủ được mà cho là chỉ cần vị đại nhân này tồn tại trong binh thư các, thì bọn họ vĩnh viễn cũng không được phép sử dụng.

Đối với những điều này, Vân Thiên cho tới bây giờ cũng sẽ không nói nhiều hơn nữa chữ, như vậy có thể làm cho nàng thanh tĩnh một ít cũng tốt. Nhớ tới một năm trước, Cô Độc Úy nói muốn xây một tòa Tử Kim điện, không biết bây giờ như thế nào rồi, vì cũng chính từ khi đó, cơ hội gặp mặt hắn cũng ít đi rất nhiều, hôm nay, hắn sẽ phải thành thân, nói không thấy khó chịu, nói không thấy ghen tỵ, đó đều là giả, nàng biết rất rõ đây là Hoàng Thái hậu lại khảo nghiệm bọn họ một lần nữa, nhưng trong lòng nàng vẫn hết sức ích kỷ, muốn đem những nữ nhân kia nhất nhất đá bay hết.

Cô Độc Úy cũng đã hai mươi bốn tuổi rồi, tuổi như vậy, Hoàng Thái hậu gấp, mà không riêng gì Hoàng thái hậu gấp, mà cả mọi người đều gấp, nàng liền trở thành tội nhân của cả Thánh hoàng triều, nàng nên cố gắng thuyết phục hắn nên có con nối dõi hay không.

Từ khi lên ngôi cho đến nay, ngay cả một nữ nhân hắn cũng không chạm qua, hậu cung trống rỗng. Cả ngày hết bị người này lại tới người kia nói đến chuyện này, nàng cũng cảm thấy phiền, bây giờ nàng có nên tìm một nữ nhân để bổ khuyết cho nội tâm trống rỗng của hắn hay không. Nghĩ tới đây, Vân Thiên không khỏi cười khổ, mình bắt giống như loại nữ nhân suy nghĩ lung tung rồi, tính tình Cô Độc Úy còn có người nào hiểu rõ hơn nàng hay sao, chỉ cần hắn nói không thành thân, chính là cả đời không cưới, hắn nói, chỉ cần nàng sống cạnh bên hắn, cả đời... như vậy là đủ rồi.

“Đại nhân!” Thật lâu sau mọi người mới thu hồi tầm mắt của mình, đây là người của hoàng thượng, bọn họ nhìn cũng không thể nhìn lâu, cho dù đối mặt với vị thiếu niên thần tiên như nàng, bọn họ cũng phải dè dặt của mình không được nâng lên, bọn họ có thể ngồi lên vị trí này nên vẫn có chút tự biết. Bọn họ chỉ kêu nàng “Đại nhân”, không mang theo danh tính, đây là thói quen mà tất cả mọi người đều bắt tri bất giác mà kêu lên từ lúc nào không hay.

“Mọi người không cần câu nệ, chúng ta đều là những người vì Thánh hoàng triều mà cống hiến, không cần phân biệt ta người!” Vân Thiên thấp mầu áo qua các vị đang đi vào trong cung, thản nhiên nói.

“Dạ”

Thanh nhả, như gió xuân quất vào mặt, ở nơi này đang vào đông, thanh âm như vậy lại mang theo từng luồng nhiệt ấm áp chiếm ngự tim của từng người. Ngẩng đầu, nhìn bạch y nam tử xuất trần đứng yên trong gió, tóc đen lất phất, vạt áo trên thân nhiên tán mát dưới ánh mặt trời tạo nên loại tia sáng chói mắt, hấp dẫn thật sâu ánh mắt của mọi người, làm họ quên mất tình cảnh của mình.

Nhìn nàng như vậy, tất cả mọi người đều muốn ngừng hô hấp, sợ chính hô hấp nặng nề của mình sẽ hù dọa vị nam tử thần tiên như mộng như ảo bay mất.

Nam tử như vậy...khó trách làm cho hoàng thượng mê đắm, không thích nữ sắc, thì ra là vậy, vị đại nhân này lại xuất sắc như thế, ngay cả đám nam nhân như bọn họ cũng không cách nào kháng cự lại được loại khí chất đang tàn mất trên người vị đại nhân kia, mang theo một luồng ma lực như muốn hút linh hồn của người vào trong.

Thời gian trôi qua, dáng dấp của Vân Thiên càng thêm mê hoặc lòng người, chỉ cần liếc mắt một cái, cũng có thể làm cho không người nào kháng cự được mà dời tầm mắt về phía nàng, rốt cuộc là không thể dung nạp được những sự vật khác.

Quả nhiên lòng thích cái đẹp, người người đều có a...

Vân Thiên ôn như cười một tiếng, lau mặt nạ của mình! Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cười một tiếng, những người này đứng nơi đó không kháng cự được, ngây người như phỗng, đây chính là lần đầu tiên bọn họ thấy được một người nam nhân cười cũng có thể đẹp như vậy, cho dù mặt nạ che đầy dung nhan, thế nhưng loại cảm giác thần bí càng làm cho người ta muốn xâm nhập, tìm tòi nghiên cứu mặt mũi thực của người này.

Cho đến khi Vân Thiên đi xa, bọn họ mới phục hồi được tinh thần. Hôm nay là hoàng thượng đại hôn, bọn họ không thể tới trễ a

Hoàng đế Thánh hoàng triều cười vị Hoàng hậu đầu tiên, khắp chốn vui mừng, vừa ra khỏi cửa, liền thấy một mảnh màu đỏ, nhát nhát vui mừng, đường lớn ngõ nhỏ đều hân hoan, người người đều mang về mặt vui mừng.

Nhưng một màn này rơi vào mắt Vân Thiên lại trở nên chói mắt, duy chỉ có một mình nàng một thân bạch y phá lệ nổi bật, ngày đại hôn, không thể mặc đồ trắng, dù vậy, các quan viên đi sau lưng cũng không dám lên tiếng khuyên nàng trở về thay đổi y phục, đây chính là ‘nam sủng’ trong tin đồn của hoàng thượng, bọn họ không thể nào gánh nổi tội, sợ là vị hoàng hậu nương nương vừa đảm nhiệm cũng chưa chắc làm gì được người này.

“Đại nhân!” Sau lưng có người đuổi theo.

Vân Thiên cảm thấy khó hiểu dừng bước, ngoái đầu lại nhìn.

Động tác Vân Thiên như thế làm cho người phía sau vui mừng, vị đại nhân trong tin đồn này lại để ý đến hần! Trương Trọng sau lưng thở hắt hắt đuổi theo, Vân Thiên đứng tại chỗ chờ hần đến gần.

Nói đi cũng phải nói lại, một năm này, cũng chỉ có vị quan viên Trương Trọng này có thời gian chung đụng với mình nhiều nhất, dáng dấp Trương Trọng cũng coi là anh tuấn, nhưng nếu so với Cô Độc Úy, Vân Thiên chỉ cảm thấy gương mặt này có chút bình thường, có lẽ như lời người xưa nói, trong mắt tình nhân hóa Tây thi sao???

“Trương đại nhân!” Vân Thiên đối với bất kỳ người nào đều là thanh nhã như thế, bình dị gần gũi, phảng phất như người nào đến gần nàng cũng sẽ gặp nụ cười ấm áp kia.

Thấy nụ cười như vậy, Trương Trọng ngẩn người, cho dù đã thấy nhiều, nhưng vẫn không tự chủ được mà bị hấp dẫn sâu vào.

“Đại nhân cũng muốn vào cung sao?” Trương Trọng cười cười nói, một thân quan phục mang theo màu đỏ vui mừng, nghĩ đến những điều này đều do Thái hậu chuẩn bị cho mọi người, nàng thật đúng là có bản lĩnh a, những năm gần đây nàng ngược lại phải không ít người ám sát mình, chỉ là không có lần nào thành công thôi, mà chuyện này, nói vậy Cô Độc Úy cũng không nhận ra, coi như nếu biết được, có lẽ cũng sẽ âm thầm giải quyết thôi.

“Trương đại không phải vừa nói hôm nay là đại hôn của hoàng thượng, tất cả các quan viên đều phải đi trước chúc mừng sao!” Nhẹ nhàng nói, híp mắt cười làm cho người ta không nghe ra được bất kỳ chỗ nào không ổn, nhưng Trương Trọng vừa nghe đến hai chữ “chúc mừng” thân thể lại không tránh khỏi run nhẹ.

“Đại nhân là mới vừa nói...” Trương Trọng có chút không hiểu, vì sao mới vừa rồi không có bất kỳ phản ứng gì, giờ phút này lại vào cung sớm hơn mình một bước chứ

“Trương đại nhân đi đường nên cẩn thận, không nên thất thần...” Một câu nói nhàn nhạt lại làm cho Trương Trọng sửng sốt vài giây, nghe không ra đây là ý gì. Nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng, cùng vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong tin đồn này sánh vai đi chung.

Dĩ nhiên, có vài người thấy hai người này đột nhiên đi chung với nhau, không khỏi nhỏ giọng ở phía sau, rồi chợt có người chỉ Trương Trọng nói gì đó.

Mặc dù hai người họ đều không nghe được, nhưng suy đoán đến những lời nói của những người sau lưng, sắc mặt Trương Trọng rõ ràng biến sắc, mà Vân Thiên vẫn không biểu hiện chút phản ứng gì, chậm rãi đi trên đường trong hoàng cung, chợt có gió thổi qua, một mùi thơm mơ hồ truyền đến, thấm vào phế phủ con người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 75: Chương 67. Ý Nghĩa Của Tử Kim Điện (Phần Cuối)



Nơi cửa cung không ít quan viên lớn nhỏ đang tiến vào, ban đầu chỉ thấy sau lưng Vân Thiển nhưng lúc nhìn thấy rõ ràng thì có chút sững sốt, có một số người chưa từng thấy qua Vân Thiển thì lại nhỏ giọng hỏi nhóm lão quan bên cạnh, khi biết được đây là “đại nhân” được Hoàng thượng sủng lên tận trời, tất cả mọi người đều mang theo tâm tư tò mò đánh giá vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong tin đồn này.

Bạch y nam tử xuất hiện giữa phần bọn quan viên đang mặc hồng y tựa như thiên thần giáng xuống, lộ ra một màn kỳ dị nhưng phá lệ chói mắt, tuy nhiên điểm kỳ lạ ở đây chính là, một thân bạch y thể kia lại đẹp hơn một thân hồng y của bọn họ gấp mấy lần, trong nhất thời không có một ai lên tiếng nói chuyện.

Ở bên kia, một vị hoa y nam tử đi tới.

Một khắc kia, Vân Thiển cho là mình được gặp lại Cô Độc Hồng một lần nữa. Cũng là một thân băng hàn, hắc đồng thâm thúy, thân hình thon dài nhưng có lực, ngũ quan anh tuấn cứng rắn, môi mím chặt hiện lên vẻ âm trầm, toàn thân toát ra một cỗ lệ khí, khi nhìn đến hắn có thể thấy được người này rất thích chém giết.

Hắn chính là người đã tham dự lần cung biến của năm năm về trước, Hạ Ký Phong tướng quân, sau khi Cô Độc Úy thượng vị đã tự mình phong cho hắn là Hạ đại tướng quân, là vị tướng quân có quyền thế nhất Thánh hoàng triều, binh quyền không kém gì Vân Phi, có thể nói, vị tướng tuổi trẻ tài cao này có thể cùng Vân Phi phân tranh cao thấp.

Quả nhiên người do Cô Độc Úy thưởng thức, không giống người thường.

Đây là lần đầu tiên Vân Thiển cùng vị Hạ tướng quân này chính thức gặp gỡ sau năm năm, hai người cùng nhau quan sát đối phương.

“Hạ tướng quân!” Quan chức của Hạ Ký Phong này còn cao hơn nàng, cho nên khi gặp mặt, một Binh bộ thị lang như nàng đương nhiên phải hành lễ.

Vị Hạ tướng quân kia mặt không biến sắc nhìn Vân Thiển, kỳ thực trong lòng hắn đã bị việc hành lễ này của Vân Thiển làm cho sững sốt, một năm nay vị đại nhân này cũng không xuất hiện trong triều, hôm nay là ngày hoàng thượng đại hôn, mới thấy được vị nam nhân như thần tiên này.

Ai ai cũng đều biết vị Hạ tướng quân này là hồng nhân bên cạnh Hoàng thượng, có người thậm chí còn suy đoán rằng có phải Hoàng thượng đã thích vị Hạ tướng quân này hay không, nếu không thì vì sao có thể tin nhiệm một người trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện như vậy?

Bây giờ hai vị hư hư thật thật này đứng chung một chỗ, tự nhiên sẽ dọa đến mọi người.

Đĩ nhiên hơn nữa là lúc Vân Thiển thì lễ đã hù dọa cả đám bọn họ.

“Một năm không thấy, đại nhân khỏe chứ!” Hạ Ký Phong đáp lễ có chút cứng ngắt, tuy nói mình công cao, nhưng khi đối mặt với người này, hắn vĩnh viễn mang theo một thái độ không dám khinh thường, ở trước mặt người này, một vị tướng quân quyền cao chức trọng như hắn cũng trở nên mềm mỏng hơn, vì chính hắn cũng không đành lòng đối với người này quá cứng rắn.

“Nhờ hồng phúc của tướng quân, Vân Thiển hết sức thoải mái! Ngược lại đã để cho tướng quân mệt nhọc rồi!” Người có thể làm cho Cô Độc Úy tin nhiệm, không có năng lực thì căn bản không thể trụ được trên vị trí này, có thể thấy được bao nhiêu cực khổ cùng cố gắng trong đó.

“Không dám!” Lời nói ôn hòa như vậy, đây là lần đầu tiên trong suốt năm năm qua Hạ Ký Phong cùng với vị đại nhân này đối mặt nói chuyện với nhau, cho nên... tâm không khỏi có chút khẩn trương. Cho dù hắn đối mặt với thiên quân vạn mã thì cũng không cần thận như giờ phút này, người này đứng trước mặt hắn, nở nụ cười, thân thể hắn không khỏi cứng đờ ra.

Vân Thiển tựa như không nhìn thấy biến hóa trên gương mặt hắn, vẫn cười như gió xuân thổi tới.

“Hạ tướng quân mời!” Vân Thiển thấy tất cả mọi người đều tập trung ở cửa cung không chịu rời đi, cũng hiểu được những người này chính vì thấy mình xuất hiện nên cũng muốn xem một hồi trò hay, “Các vị đại nhân, xin mời!”

Trương Trọng sau lưng tự nhiên lui về sau một bước, không dám tranh vị trí cùng vị tướng quân kia và vị đại nhân này.

Hoàng cung, nơi nơi xôn xao mừng rỡ.

Nhìn bọn thị nữ đi tới đi lui không ngừng, nàng không khỏi có chút buồn cười.

Hạ Ký Phong bên cạnh một mực len lén nhìn biểu lộ của vị bên cạnh mình, từ nơi nàng không nhìn ra được bất kỳ tia bi thương nào, mà ngược lại, là nhếch nhếch vui vẻ, ý cười trên môi thật lâu không tan.

Nhớ tới năm năm về trước, trong trận đại chiến hoàng cung, Hoàng thượng cùng vị đại nhân này nắm thật chặt tay nhau, nhớ tới bạch y thiếu niên kia sát khí đầy thân, nhớ tới loại quan hệ phức tạp này cùng những người bọn họ, hắn cảm thấy bạch y nam tử cùng với bạch y thiếu niên mà mình quen biết trước kia vô cùng bất đồng, lần đầu tiên... vậy mà Hạ Ký Phong hắn còn đến gần người này như thế, trên người người này tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt. Năm năm qua, coi như là thượng triều nghị sự, người này vĩnh viễn cũng chỉ đứng lảng lảng ở phía sau, không nói một lời, chẳng qua là nghe xong nội dung liền lặng lẽ rời đi, mỗi một lần cũng không chờ tan triều mà người này đã rời đi như con gió, làm cho người ta không có chút cơ hội nào để tiếp xúc.

Hai người bọn họ rõ ràng quan tâm đối phương như thế, vì sao lại không thấy mặt lẫn nhau.

“Hạ tướng quân, hạ quan muốn hỏi ngài một vấn đề...” Kèm theo là sự vui mừng, bọn họ đi từ một con đường khác nên tự nhiên sẽ không ảnh hưởng đến đội nghi thức đại hôn.

Hạ Ký Phong thấp mắt nhìn nàng, cho dù Vân Thiên cao bao nhiêu đi chăng nữa, cũng không có cửa cao bằng những nam nhân này, cho nên bất luận nàng đi bên cạnh người nào cũng trở nên có chút thấp bé.

“Đại nhân mời nói!” thì ra người này ôn nhu như vậy, làm cho hắn quên đi một màn giết chóc năm năm về trước.

“Chuyện này...hoàng thượng có biết hay không?” Vân Thiên nhàn nhạt hỏi, thật giống như Hạ Ký Phong không trả lời vấn đề này cũng không sao, chẳng qua là nàng thuận miệng hỏi một chút thôi.

Hạ Ký Phong dừng bước, “Chuyện này?”

Nhìn gương mặt tuấn tú có chút mê mang của Hạ Ký Phong, Vân Thiên thật sự hoài nghi lời nói của chính mình, rốt cuộc có bao nhiêu người nghe hiểu được ý nàng? “Thôi, xem ra Hạ tướng quân cũng không hiểu rõ chuyện này, xem ra, đã lâu không gặp, lá gang của người kia cũng trở nên lớn rồi...” Một câu nói đậm bạc vô vị nhưng làm cho người nghe run lên.

Đại nhân nói những lời này là có ý gì?

Gan lớn? Nói hoàng thượng? Hay là Hoàng thái hậu? Hay là người khác? Hoặc là chính bản thân Hạ Ký Phong hắn? Lời nói của Vân Thiên tuy như gió nhẹ mây trời, nhưng chỉ cần lọt vào tai của người khác, người đó sẽ tự động đình chỉ bước chân. Đồng thời cũng có dự cảm, người kia muốn gây chuyện rồi.

Vân Thiên khẽ nhếch miệng, “Hạ tướng quân, Từ Kim điện của Hoàng thượng như thế nào rồi?” Tựa hồ như không nhìn thấy ánh mắt liếc tới của mọi người, nàng tiếp tục vừa đi vừa nói chuyện.

Một năm trước, Cô Độc Úy có ý muốn xây dựng Từ Kim điện gì đó, nàng khuyên can cũng không được, người kia lần đầu tiên muốn cố chấp làm một chuyện như vậy, nhưng xây dựng Từ Kim điện hao tổn rất nhiều, hắn không phải là loại hoàng đế không để ý đến con dân trong truyền thuyết. Kể từ sau lần Từ Kim điện kia, số lần Vân Thiên xuất hiện trước mặt hắn càng ngày càng ít, một năm này, bọn họ cơ hồ chưa từng gặp mặt, mà nàng cũng không nói đến chuyện đó nữa, một mực xử lý sự vụ trong binh bộ, đối với chuyện một năm qua của hắn không nghe không thấy không hỏi.

Nghe nói như thế, con người băng hàn của Hạ Ký Phong thoáng qua tia cổ quái, “Từ Kim điện này nguyên được xây dựng trên Thái tử điện, một năm này, mỗi một bước đều do Hoàng thượng cùng thân tự mình giám sát, xem ra Hoàng thượng hết sức coi trọng Từ Kim điện này...”

Hắn phá hủy Thái tử điện trước kia của hắn? Thật đúng là đủ coi trọng, “Tướng quân có nghe nói Hoàng thượng tính toán dùng Từ Kim điện vào việc gì không?” Vân Thiên tò mò.

Nhớ tới việc Hoàng thượng tự mình thiết kế, bộ dạng vui mừng lúc tự mình giám công, Hạ Ký Phong lắc đầu, “Hoàng thượng một chữ cũng không nói!” Ý nghĩa mà Hoàng thượng kiến tạo Từ Kim điện này không một người nào có thể đoán được, cũng không có ai dám đi suy đoán thánh ý vua của một nước

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 76: Chương 68. Đại Hôn

Nhưng có người lại suy đoán sau lưng, dụng tâm của Hoàng thượng khi kiến tạo nên Từ Kim điện, khẳng định là vị đại nhân này thoát không khỏi liên quan, nhưng lại suy nghĩ một chút, cái Từ Kim điện này cùng với vị đại nhân kia có thể có quan hệ gì chứ?

“Ngà?” Nghe đến lời này, Vân Thiên nhẹ nhàng ồ lên một tiếng.

Xem ra vì Cô Độc Úy bận rộn sự kiện kia, thậm chí bị Thái hậu lừa gạt cũng không biết, hắn thật là nhàn nhả mà. “Nghe nói đại hôn cùng với Hoàng hậu ngày hôm nay tất cả đều là do Thái hậu toàn quyền quyết định...” Cuối cùng, Vân Thiên lần nữa nói một câu như vậy.

Thái hậu không nên phá hoại hai người bọn họ, nếu nàng không bỏ ra một chút hành động, chẳng phải là để cho Thái hậu khinh nhờn mình rồi hay sao? Thái hậu thật là cố chấp. Nhớ tới lời nương ngàn dặm vạn dò, đầu óc Vân Thiên hơi rối loạn.

“Đại nhân làm sao biết được?” Trương Trọng ở phía sau lưng ngạc nhiên nói, một năm qua đại nhân không nghe không thấy không hỏi, chỉ tránh trong binh thư các xem binh thư, sao lại biết chuyện của nơi này?

Vân Thiên khẽ mỉm cười, nơi này đang mùa đông, nhưng lại có luồng khí nóng tràn vào tim mỗi người, xua đi giá lạnh trong lòng họ.

Hạ Ký Phong nâng đôi mắt lạnh lẽo, vị đại nhân này cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài, nếu không thì tự nhiên sẽ không có danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này, không có bộ túi da bên ngoài thì chẳng thể bắt được cái danh hiệu kia, người khác suy nghĩ cũng quá mức đơn giản rồi, vị đại nhân này nếu ngoan độc lên, so với cái gì cũng có thể đáng sợ hơn.

Vân Thiên thần nhiên xoay người, hướng đến một con đường khác mà đi tới, phương hướng này chính là phương hướng đi đến Từ Kim điện.

Hạ Ký Phong thấy vậy cũng rít đi sau lưng nàng, Trương Trọng bên cạnh lẳng lặng nhìn theo hai người đi theo phương hướng Thái tử điện trước kia nhưng không dám đi theo sau.

“Đại nhân, Hoàng thượng có lệnh truyền xuống, trước khi Từ Kim điện hoàn thành, ngài không thể...” Hạ Ký Phong đưa cánh tay dài ra ngăn cản Vân Thiên.

“Không thể?” Cô Độc Úy này đang giờ trò quỷ gì đây?

“Đạ!” Hạ Ký Phong cứng ngắt gật đầu, khoảng cách quá gần người này, làm cho người ta không thể thích ứng, ngửi được mùi thơm trên người nàng làm cho Hạ Ký Phong đỏ mặt.

“Tướng quân không cảm thấy như vậy quá mức buồn cười sao? Nếu ta muốn xem, người của hần sẽ ngăn cản được ta sao?” Vân Thiên nở nụ cười nhìn Hạ Ký Phong.

Hạ Ký Phong cắn răng không lên tiếng. Nếu vị đại nhân này muốn đi nhìn, sợ rằng những người bọn họ thật sự cũng không ngăn được cước bộ của nàng, mà mình nhất định cũng không phải là đối thủ của nàng.

“Bất quá...nếu hần muốn cho ta một sự vui mừng, như vậy ta sẽ thành toàn cho hần, nhưng nếu chuyện tình lúc này bị làm hỏng, hần cũng đừng mong gặp lại được ta...” thanh âm nhàn nhạt, lại làm cho Hạ Ký Phong cả kinh, vội vàng thu hồi cánh tay đang ngăn trước ngực nàng.

“Đại nhân...”

“Hạ tướng quân không cần làm thế, hạ quan chẳng qua là một người nhàn rỗi, không giống như tướng quân việc gì cũng có thể làm!” Vân Thiên quay người lại, nàng vỗ vỗ bả vai so với nàng còn cao hơn.

Cái vỗ tay này đưa xuống, hương hoa mai gần ngay dưới mũi, thân thể Hạ Ký Phong cứng đờ, hoàn toàn mất năng lực suy tính. Bây giờ, Hạ Ký Phong thật bội phục Cô Độc Úy, có thể chung sống với người này mà có thể thu phóng tự nhiên như vậy, không giống mình, chỉ cần người này vừa tiếp xúc gần với mình, bàn tay trần đầy ôn nhu nhẹ nhàng đặt trên vai, liền dễ dàng ngăn trở năng lực cũng như hành động của hần.

“Tướng quân không cần khẩn trương như thế, Từ Kim điện này không đi được, như vậy thì chúng ta nên đi xem tân Hoàng hậu của chúng ta một chút!” Vân Thiên trực tiếp đi một lối khác tới chánh điện, nơi đó, tầng tầng lớp lớp hoa hồng bay lượn trên không trung! Hi nhạc bao trùm cả tòa hoàng cung lạnh như băng, đại hôn của hoàng thượng sao có thể làm đơn giản, huống chi đây chính là nữ nhi của Thừa tướng, có thể không tổ chức lớn được hay sao.

Nhìn đội hình chậm rãi đi đến chánh điện, đứng ở trên cao kia là Hoàng thái hậu với gương mặt vui mừng, rốt cuộc nhi tử cũng đã lấy vợ, hy vọng lần này đây có thể đem nam tử kia quên sạch đi.

Nhưng bà lại quên, lần đại hôn này đây, từ đầu tới cuối hoàng thượng vẫn chưa từng xuất hiện qua, vẫn luôn là Thái hậu bà ở nơi đây tự ý làm chủ.

Hoàng thượng và Hoàng hậu đại hôn, mà cuối cùng hoàng thượng cũng không có xuất hiện trước mặt mọi người, từ đầu cũng chỉ có Thái hậu cùng các vị đại thần nhận vị hoàng hậu “phong cảnh” này tiến vào cửa cung, nói là “phong cảnh”, thật ra là vì hôm qua Thái hậu mới quyết định xuống, hôm nay liền vội vàng vàng, thậm chí còn mang đáng về lên la lên lút, khuya đêm qua mới dán hoàng băng, hôm nay lập tức không kịp chờ đợi mà mang vị hoàng hậu này đưa vào cung, Hoàng thái hậu đúng thật là hao tâm tổn trí a.

Một mảnh lửa đỏ, chói mắt, xa xa nhìn lại, đôi mắt dưới mặt nạ Vân Thiên chợt lóe tia nguy hiểm.

Mang ánh mắt kéo đến trên người Hoàng thái hậu, Vân Thiên không dấu vết nhếch môi, Hạ Ký Phong bên cạnh thấy vậy, chậm rãi lui xuống, điều trọng yếu bây giờ là phải đi tìm Hoàng thượng, nếu không, vị đại nhân này chống đối Thái hậu như vậy, không biết sẽ gây ra chuyện gì đây.

Ngày vui mừng lại có người mặc bạch y xuất hiện, vậy quang cảnh sẽ như thế nào đây.

Tựa hồ như Vân Thiên vậy, lẳng yên đi tới từ hậu điện, chúng đại thần đứng thành đoàn từ trên bậc thềm nhìn về phía đại hồng cửa ở xa xa nơi cửa cung được người nâng vào, người người lộ ra sắc mặt vui mừng, có thể thấy quyết định này của Hoàng thái hậu được lòng của rất nhiều người.

Chẳng qua là, một mảnh màu hồng như vậy lại làm đau nhói mắt Vân Thiên.

Trong lòng Vân Thiên thầm mắng Cô Độc Úy không biết bao nhiêu lần, lúc này hần lại bận rộn với cái Từ Kim điện gì đó, hần không sợ nàng sẽ bỏ đi dưới con nóng giận hay sao.

“Thái hậu!” nhìn động tác sững sờ của tất cả mọi người, Vân Thiên mị mị yếu ớt cười, hành đại lễ với Thái hậu.

Trong tức khắc, sắc mặt Thái hậu vô cùng tái nhợt, phảng phất như vừa gặp được yêu ma quỷ quái

“Ngày vui của Hoàng thượng, sao Vân đại nhân lại mặc thành như vậy?” Ánh mắt lạnh lẽo của Thái hậu Thủy Thu Tích tựa hồ như xuyên thấu Vân Thiên, người này xuất hiện thật là ngoài ý muốn của bà.

Một năm qua, Vân Thiên cũng không có xuất hiện trong hoàng cung, Thủy Thu Tích cứ cho là bọn họ đã qua tuổi thiếu niên hồ nháo, đã biết rằng chuyện tình hai nam tử ở chung cũng không thể nào xảy ra, nhưng không nghĩ tới, ngày trọng đại hôm nay, người này một năm sau lại bước vào hoàng cung, hơn nữa còn xuất hiện ở nơi đây, động tĩnh của Vân Thiên không khỏi làm cho Thủy Thu Tích cảm thấy bối rối.

“Thái hậu nói đùa, Vân Thiên mặc như vậy cũng là do tiên hoàng chuẩn y!” Vân Thiên thản nhiên cười nói.

Sắc mặt Hoàng thái hậu tối sầm, “Vân đại nhân cũng tới đây để nghênh đón tân Hoàng hậu?” Liếc xéo nàng một cái, Thủy Thu Tích không nhanh không chậm nói một câu, một mảnh vui mừng vừa rồi, lại vì Vân Thiên xuất hiện mà trở nên âm trầm.

Không riêng gì Thái hậu, mà ngay cả các thần tử bên cạnh cũng bị ảnh hưởng, sắc mặt đầy vẻ lo lắng, giống như vị đại nhân trong truyền thuyết này vừa xuất hiện, đại hôn này đừng mong có thể tiến hành thuận lợi.

Có một số quan viên vừa mới nhậm chức hơn một năm trước không biết Vân Thiên, nhưng có nghe nói qua vị đại nhân này là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, đều đang tò mò nhìn vị nam tử như thần tiên này.

Nhưng mà bọn họ không biết, ánh mắt của bọn họ không thể cứ một mực nhìn vào nam tử thần tiên đó, chỉ cần liếc mắt một cái, chỉ cần ngửi lảng lảng ngưng mắt nhìn bóng dáng bạch y kia, chính người sẽ hãm sâu vào, không thể tự kiềm chế, trừ phi người có định lực cùng ý chí hết sức kiên định, nếu không, cũng đừng đi xem thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Vân Thiên cứ như vậy đứng bên cạnh Thái hậu, cứ chói mắt như vậy, ánh sáng vạn trượng cứ tỏa ra như vậy... đây chính là nam tử mà Hoàng thượng si mê, khí chất như vậy, bộ dạng như vậy, khó trách vị đại nhân này có thể trở thành nam sủng của Hoàng thượng.

“Người lại muốn làm gì?” Nhìn đại hồng kiều càng ngày càng gần, trong lòng Thủy Thu Tích cảm thấy bất an.

“Đây là lời mà Vân Thiên muốn hỏi Hoàng thái hậu ngài!” Vân Thiên vẫn cười vô hại như cũ, hắc đồng nhìn đại hồng kiều, nghe tiếng hí nhạc từ xa xa truyền đến.

Thủy Thu Tích nhíu mày, Vân Thiên này, năm năm qua bà đã phải không ít cao thủ ám sát nàng, nhưng đều bị những lực lượng nơi bóng tối nhất chặn lại trước, có thể thấy được Cô Độc Úy đã phải người một mực che chở phía sau nàng. Kể từ khi biết Cô Độc Úy không tiếc điều gì che chở phía sau nam nhân này, trong lòng Thủy Thu Tích càng thấy bất an, càng phải thêm nhiều nhóm người hành động, nhưng đến cuối cùng, người này vẫn còn an ổn mà đứng trước mặt bà, khí khái càng thoải mái hơn so với trước khi.

“Đây không phải địa phương mà người nên xuất hiện...” Mắt Thủy Thu Tích không rời kiều hoa, thanh âm nói chuyện cùng Vân Thiên cũng đè ép xuống.

“Nga? Chẳng lẽ ta không phải là thần tử của Hoàng thượng? Thái hậu cho là thần không có tư cách đứng ở chỗ này?” Vân Thiên nghe vậy, tâm tình vui vẻ càng đậm thêm mấy phần.

Thủy Thu Tích lạnh mắt nhìn nàng, “Người tốt nhất đừng làm loạn cho bốn cung”

“Nếu Thái hậu đã có thể tự chủ trương lệnh lẽ đem hoàng hậu tương lai nghênh đón vào cửa cung, thì cũng đã vạn phần chuẩn bị đầy đủ, bây giờ cần gì phải sợ Vân Thiên tới đây làm loạn chứ!” Vân Thiên phong đạm vân khinh nói một câu, Thủy Thu Tích cả kinh đột nhiên quay đầu lại.

“Người định làm gì?” Híp mắt, nguy hiểm nhìn Vân Thiên đang nở nụ cười.

Nếu như Vân Thiên là nữ tử, bà sẽ thực sự thích vô cùng, nhưng mà... sự thật Vân Thiên là nam nhân thì không thể thay đổi được.

Thủy Thu Tích cảm nhận có nguy cơ nên nhảy về trước một bước.

“Nghênh đón tân hoàng hậu! Vân Thiên là “nam sủng” mà Hoàng thượng cưng chiều nhất, nên chuyện tình nghênh kiều này, Vân Thiên là người thích hợp nhất, không phải sao, Hoàng thái hậu...” Vân Thiên cười ôn nhu như nước, nụ cười này làm cho Thủy Thu Tích sợ hết hồn hết vía.

“Người dám!”

“Thái hậu người nếu đã dám làm như thế, dĩ nhiên là đã sớm biết, không có chuyện gì mà Vân Thiên không dám làm!” Vân Thiên hướng về phía Thủy Thu Tích cúi người xuống, vui vẻ yêu kiều đi xuống từng nấc thang, “Bây giờ...để xem Thái hậu có chuẩn bị kỹ càng hay không”

Nhìn bóng dáng của Vân Thiên, Thủy Thu Tích thật muốn dùng một cái tát đánh chết nàng.

Nhìn bóng dáng màu trắng chậm rãi đi xuống, sắc mặt chúng thần đều khác nhau

Hoa bay đầy trời, rơi xuống rực rỡ, cánh hoa hồng phiêu phiêu rơi xuống trên tuyết y của nam tử tóc đen. Kinh mỹ, mê hoặc lòng người. Nàng cứ như vậy lảng lảng hướng về phía kiều đỏ mà đi tới, đầu hơi rũ xuống, mí mắt mở hờ, không ai có thể thấy được bên dưới mặt nạ kia, lông mi thật dài che đầy con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng như tuyết đang bắn ra từng tia băng hàn.

Sắc mặt Thủy Thu Tích đại biến, Vân Thiên muốn làm cái gì đây, nhìn Vân Thiên từng bước từng bước đến gần đại kiệu, thân thể bà lão đảo một cái, lộ vẻ muốn ngắt xiu.

Vân Phi vội vã chạy đến thấy một màn này, cũng giận tới mức, tên tiểu tử thú kia ngay cả chuyện này cũng dám làm, thật khiến hấn thêm loạn. Nếu tròng diện hiện nay không có ai, không cần thái hậu đập chết tên này, thì hấn sẽ là kẻ thứ nhất xông lên đem tên tiểu tử thú này về trừng trị.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 77: Chương 69. Hoàng Thượng Hôn Đại Nhân (Phần 1)

Người mang kiệu cũng định trụ thân thể, ngốc lăng nhìn mặt nạ bạch y nam tử đang đi về phía kiệu, ngay cả nhạc sĩ đang thổi hi nhạc ngay cửa cũng dừng động tác trong tay, dờ dẫm nhìn vị bạch y nam tử đang đến, tất cả những chuỗi động tác liên tiếp nhau đều bị đình trệ, nhưng mà lại không có một người nào dám đi lên trước ngăn cản hành động hoang đường này, bọn thị vệ nhìn động tác chậm rãi kia, cũng kinh ngạc đỏ mồ hôi lạnh đầy thân, nơi này giống như sắp vào mùa đông, bọn họ nhìn thấy nam tử như thần tiên kia đi thẳng đến kiệu hồng, chỉ có thể vô lực đối mặt, có cảm giác như muốn hồng mất rồi.

Không khí như vậy, người như vậy, làm cho người ta không tự chủ được mà lùi về sau một bước.

Không khí vui mừng này lập tức đình trệ như thời gian đang đứng yên, chỉ còn một màn bạch y đẹp không thể tả trước mắt, tất cả sự vật trên thế gian dường như chỉ còn lại một bóng dáng màu trắng kia.

Mặt nạ đã đối diện với đại hồng kiệu, có thể nghe được tiếng tân nương thở hổn hển, thể hiện một cảm giác hết sức phức tạp, đôi môi mê người nhẹ nhàng nói, “Nếu hoàng hậu đã chuẩn bị tiếp chiêu kỹ càng, vì sao còn sợ như vậy? Nghe nói hoàng hậu là thiên kim xuất sắc nhất của Triệu thừa tướng, thân thật vô cùng mong đợi được gặp mặt hoàng hậu!” Nhẹ nhàng, đậm bạc nhưng lần này không còn lại độ ấm nào. Thanh âm nhẹ nhàng như vậy, tựa như gió lạnh mùa đông thổi qua, lạnh thấu tâm can.

Nghe được âm thanh như vậy, cô nương ngồi trong kiệu sợ đến run rẩy. Năm hai quả đấm thật chắc, ngăn nội tâm khẩn trương, Triệu Tuyết Liễu tự nói với mình, hiện giờ mình là hoàng hậu một nước, bất quả chỉ là “nam sủng” mà Hoàng thượng cũng chịu thôi, không có gì hơn cả. Nàng có phần nắm chắc, chỉ cần Cô Độc Úy thấy nàng, nhất định sẽ bị vẻ đẹp tuyệt sắc của nàng mê đắm, đến lúc đó, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân gì đó còn không phải đứng sang một bên sao. Nắm đấm từ từ buông lỏng, cách tầng tầng màn đỏ, thiếu nữ bên trong kiệu hờ hững, rất có khí thế của hoàng hậu nương nương.

Nghe được phản ứng bên trong kiệu, Vân Thiên cười yếu ớt nhưng lại rất đẹp, nữ tử này thật rất có ý tứ, năm năm trước cho dù Cô Độc Úy đã ban bố cho người trong thiên hạ biết, cả đời này hấn sẽ không lập gia đình, sau đó lại đưa ra lời ngao độc, nếu muốn trở thành hoàng hậu của hấn, như vậy phải chuẩn bị tâm lý vừa vào cửa đã bị huỷ, một câu nói này, có lẽ là để nói cho Hoàng thái hậu nghe. Mà nữ nhân này lại dám khiêu chiến như thế, quả nhiên là gan cũng không nhỏ.

“Lớn mặt! Vân đại nhân cho người là ai mà có gan tới nháo đại hôn của Bồn cung...” Thanh âm mang theo lạnh lẽo lao ra từ hồng sa, cánh hoa dừng lại không rơi, người rải hoa trên cửa cung cũng lặng lẽ nhìn thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết.

Hương thơm lại trở về, gió lạnh thổi tới, mang theo những cánh hoa, quét qua vạt áo màu trắng.

“Lá gan?” Hồi lâu sau, Vân Thiên không nhanh không chậm cười khê.

Tim của nữ nhân ngồi trong hồng kiệu đột nhiên đánh mạnh, tay lại nắm càng chắc, cắn răng, tự nói với lòng nhất định phải chống đỡ, không thể mất tất cả trong tay tên “nam sủng” này được.

“Đây chính là thái độ người nói chuyện cùng Bồn cung, hôm nay người còn dám cản trở đại hôn của bồn cung sao!” Bên trong truyền tới âm thanh vỗ án tức giận của nữ nhân.

Vân Thiên đứng bên kiệu, như tôn thần nói, “Hấn chưa từng thừa nhận người là hoàng hậu, thế nào, người cứ như vậy không chờ đợi kịp mà tự xưng Bồn cung trước mặt ta sao?”

Thân thể kiều mỹ nhỏ nhắn run rẩy mấy cái, người này, thật sự là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử trong tin đồn sao? Người đáng sợ này, thực sự là người trong tin đồn? Người như vậy, nàng phải làm sao đối phó đây? Nhưng khi nhớ tới lời Thái hậu, Triệu Tuyết Liễu lại dâng lên một sự tự tin.

“Người chỉ là một “nam sủng” nhỏ nhỏ, lại dám ở trước mặt bồn cung hô hoán, người đâu, đem tên này kéo xuống, nhốt vào đại lao, chờ sau khi đại hôn cử hành xong sẽ thẩm xét...” Có thái hậu bảo đảm ở phía sau, lá gan Triệu Tuyết Liễu phồng lớn lên rất nhiều, có thái hậu làm chỗ dựa ở phía sau, một “nam sủng” nhỏ nhỏ này là cái gì chứ.

“Nam sủng nhỏ nhỏ?” Tầm mắt âm trầm lạnh lẽo chuyển tới, bắn vào bên trong đại hồng kiệu, Triệu Tuyết Liễu rõ ràng cảm nhận được âm hàn bên ngoài truyền đến, thân thể cứng ngắt, không thể động đậy.

Cô Độc Úy đáng chết, lúc này hấn lại làm gì, chẳng lẽ một năm qua hấn cũng để mặc cho hoàng thái hậu cùng những này nháo như vậy sao? Vừa nghĩ tới bị người ta gọi là “nam sùng”, trong lòng nàng hết sức khó chịu, đặc biệt là lời này lại phun ra từ miệng của nữ nhân sắp bước vào cửa, nàng thật có xúc động muốn giết người.

Tân hoàng hậu chưa vào cửa chánh điện giận dữ lên tiếng, nhưng lại không dám bước lên trước một phần, đặc biệt khi nhìn thấy bạch y nam tử này, tất cả các khí lực bước đi đều không có.

Cảm nhận được không khí bên ngoài, thậm chí ngay cả những thị vệ đều sợ người này, đến bây giờ đây, chẳng lẽ Thánh hoàng triều này lại đến phiên “nam sùng” phản nghịch sao? Ngay người đã từng trước mặt nàng cam kết, hoàng thái hậu, cũng không dám ra ngoài ngăn cản tên “nam sùng” to gan này, nàng thật sự không có một phần thắng nào sao? Triệu Tuyết Liễu lúc này thực sự rất hối hận khi tin lời Hoàng thái hậu, loại chuyện này Hoàng thái hậu căn bản không làm chủ được.

“Thế nào, bổn cung nói trúng chỗ đau của ngươi rồi à? Nếu như lúc này ngươi có thể thức thời, bổn cung sẽ đại phát từ bi không truy cứu chuyện này...” Triệu Tuyết Liễu vuốt mồ hôi lạnh trên trán, cổ trấn định nói, nhưng rõ ràng, lời nói kia chưa đủ phần khích.

Dưới mặt nạ, Vân Thiên lạnh lùng quay người lại, “Như vậy... hoàng hậu nương nương tương lai, hôm nay sợ rằng ngươi không có cách nào đi vào chánh điện được rồi, ngươi danh không chánh ngôn không thuận, trước khi bước lên kiệu hoa, ngươi có từng nghĩ sẽ có kết quả này hay không?” Vốn nàng định nhẹ nhàng cảnh cáo một trong những người tự tiện chủ trương này, nhưng không nghĩ tới, nàng lại bị nữ nhân này chọc giận, cái giá phải trả là rất thâm rồi.

Triệu Tuyết Liễu cả kinh thất sắc, không thể tin nói, “Ngươi... ngươi làm gì?” nàng đã mất hết vẻ phách lối vừa rồi, bởi vì không riêng gì nàng, những người đứng bên cạnh Vân Thiên rõ ràng cảm nhận được sóng dữ cùng sát khí tàn sát từ trong cơ thể Vân Thiên.

Bàn tay bạch ngọc nâng chướng, mang theo một cỗ kính phong

Thân ảnh trong kiệu như cảm nhận được, vội vàng núp ở một chỗ.

Mọi người hoảng hốt!

“Thiên nhi, dừng tay!”

“Đại nhân!”

Nhiều loại âm thanh nhiễu loạn truyền tới, nhưng đối với trận tiếng hô sau lưng nàng cũng bỏ mặc, bàn tay bạch ngọc không chút do dự chém xuống.

Rắc... người nâng kiệu chạy tán loạn, hoa bay tung tóe rồi rơi xuống như mưa.

Trong nháy mắt kiệu hồng như vỡ vụn, một bóng dáng màu đỏ phi thân thoát ra, tránh khỏi một chưởng này.

Không nghĩ tới tân hoàng hậu này còn có võ công, hơn nữa còn không tệ, không hổ là người do Thủy Thu Tích trăm chọn ngàn lựa, nhưng mà, những thứ này còn chưa đủ, người cường đại có thể đối phó với nàng còn chưa được sinh ra đâu, nữ nhân này đừng mơ tưởng bước vào chánh điện một bước, nếu không vào được chánh điện, ngươi cái gì cũng không phải.

“Thiên nhi, ngươi đang làm gì đây?” Vân Phi hoảng hốt phi thân xuống, giữ lấy tay Vân Thiên, đưa con trai này vì sao lại dính vào Cô Độc Úy, điều này đã làm cho hấn hết sức nhức đầu, không biết phải làm như thế nào. Bây giờ thì tốt lắm rồi, ngay thời điểm tân hoàng hậu tiến cung động thủ, nếu lời này truyền ra ngoài, danh tiếng càng không dễ nghe rồi.

Nếu dễ nghe thì chính là tân hoàng hậu không biết tự lượng sức mình, cùng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân tranh đoạt hậu vị. Còn khó nghe, aizz... chính là “nam sùng” duy nhất của hoàng thượng công khai cùng tân hoàng hậu đánh ghen. Đáng chết thật, con hấn là nam nhân, cũng không phải nữ nhân, sao có thể truyền ra thanh danh này được chứ.

Giận!!! Một cỗ hỏa khí bốc lên trong đầu Vân Phi, lần này phải kín đáo tìm nữ nhân đưa cho tên này. Nhưng mà, năm năm rồi, hấn có lần nào thành công không? Không có một lần nào hết.

Vân Thiên đột nhiên lãnh nhược băng sương hất cánh tay Vân Phi ra, từ trước tới nay, đây chính là lần đầu tiên Vân Thiên đối nghịch cùng Vân Phi, trong nháy mắt Vân Phi có chút kinh ngạc.

“Phụ thân, người đã quản chuyện này lâu quá rồi...” Trong triều, bình thản, nhưng lại thấu xương.

Như vậy là đủ rồi, nhìn nhiều năm qua, đối với những người này nàng đã trở nên vô lực, nói nàng ghen cũng được, nói nàng lấy quyền lấn người cũng được, chung quy nàng không cho phép bất kỳ nữ nhân nào tiến vào cửa điện này, một bước cũng không cho.

Chuyện này coi như nháo đủ lớn rồi, để Cô Độc Úy tự mình đến thu dọn, ai kêu xú nam nhân kia không biết cả ngày bận rộn cái gì, ngay cả chút chuyện cũng làm không xong, uống là thân đế vương.

“Vân Thiên, ngươi có phải quá mức rồi hay không?” Thủy Thu Tích kéo một thân hoa lệ, lạnh lùng tung chướng nói, “Xem như Ủy nhi cũng chịu ngươi, ngươi cũng không thể ngăn cản hấn cưới vợ, càng không thể để ...” “Khuôn mặt Thủy Thu Tích đã đen như đáy nồi.

Vân Thiên đẩy tay Thủy Thu Tích ra, nghiêng người đứng, thân nhiên nhìn sắc mặt âm trầm của chúng đại thần, xem ra thái hậu thật biết làm lung lạc lòng người, để cho chúng thần đối phó nàng.

“Thái hậu, ngài cho rằng ngài làm như vậy sẽ không gây ra hậu quả phá hủy người kia chứ?” Ánh mắt nhân nhật quét mắt về phía hồng ảnh đứng bên ngoài, mũi phượng che kín gương mặt nữ nhân kia, nên không thể nào thấy được vẻ mặt của nàng.

Thủy Thu Tích cả kinh, Vân Thiên này là đang uy hiếp bà. Vân Thiên như vậy là đang nói hết sức rõ ràng, không cho phép Cô Độc Úy cưới bất kỳ nữ nhân nào, ai dám vào cửa này chính là đối nghịch cùng nàng. Uy hiếp cường ngạnh như vậy, khiến lòng bà khiếp sợ. Trước kia sao bà lại không phát hiện, lệ khí trên người Vân Thiên này lại nồng đậm như thế.

“Người rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ Vân đại nhân muốn đối nghịch với ai gia sao...” Lúc này đây, Vân Thiên thật giống như người vô lý gây sự, không có nửa điểm đạo lý, nàng chặn ở trước, chính là không cho bất luận kẻ nào bước hơn nửa bước, giống như hải tử tính khí thất thường.

“Thái hậu, ngài nên biết từ đầu đến cuối chúng ta cũng chưa có nói chuyện qua, đây đều là tác phong làm việc của ngài, như thế nào ngài lại đi hỏi thần có phải đang đối nghịch cùng ngài đây, thái hậu, ngài nghĩ có đúng không...” Mỗi câu mỗi chữ của Vân Thiên đều hết sức nhẹ nhàng, mỗi câu mỗi chữ ở đây đều nhắc nhở những việc làm sau lưng của Thái hậu.

Thái hậu cau mày, trên dung nhan tựa như vĩnh viễn không già kia lại xuất hiện một tia tức giận, cuối cùng vẫn được bà chế trụ lại, “Vân Thiên, người đừng quá quắt, hoàng thượng sủng ái người, nhưng ai gia cũng không phải hoàng thượng, người đâu, Vân đại nhân phạm thượng, phạm tội chết, kéo xuống cho ai gia...”

Vân Phi đứng bên cạnh vừa nghe đến lời này liền không vui, nói thế nào, người trước mặt này là con trai hấn, thái hậu cho dù có tức giận như thế nào đi chăng nữa cũng không thể trước mặt chúng thần tuyên bố muốn giết con hấn chứ, sắc mặt Vân Phi trầm xuống, ôm quyền nói, “Thái hậu, tiểu nhi...”

“Vân đại nhân, người đây là muốn cầu cho con người sao...” Ánh mắt Thủy Thu Tích lạnh lẽo, khiến cho tất cả mọi người đều cúi đầu. Có gan chọc thái hậu thành thế này, sợ chỉ có một mình Vân Thiên.

Vốn là còn rất nhiều người muốn cầu xin thay Vân Thiên, nhưng với tình hình này, không ai dám lên tiếng.

Vân Phi lập tức lùi về sau một bước, “Không dám, chẳng qua là kính xin thái hậu suy nghĩ lại” Con của hấn không phải bất luận người nào muốn giết cứ giết.

“Người...” Thái hậu vô cùng tức giận chỉ thẳng vào Vân Phi đang cúi đầu, một cỗ nộ khí từ đáy lòng xông tới.

Bây giờ tốt lắm rồi, không riêng gì con trai uy hiếp bà, giờ ngay cả phụ thân cũng đối phó bà. Thủy Thu Tích vô cùng tức giận muốn hôn mê, cố gắng đè ép khí huyết trào nơi ngực, một chữ cũng không nói được.

Hai vị Vân đại nhân này cũng không ai đắc tội nổi, một người cầm quyền, một người là sủng thần. Quan hệ thái hậu cùng hoàng thượng hết sức ác liệt, trong mắt người Thánh hoàng triều này, việc đó đã không phải là bí mật gì. Thái hậu cố nhiên là trọng yếu, nhưng nếu chọc một trong hai vị Vân đại nhân, ai cũng đừng nghĩ có thể thoát.

Tình hình này rõ ràng là thái hậu tự tìm khổ, chuyện này nếu không phải bà kiên quyết nhúng tay, nữ nhân kia lại không biết sống chết phải gả vào hoàng gia, cũng sẽ không tới có sự này.

Nhưng chung quy người có tội này bất quá chính là Cô Độc Úy, nếu không phải hấn nắm quyền to, vóc người lại quá mức yêu nghiệt, cũng sẽ không đưa tới nhiều nữ nhân điên cuồng như vậy.

“Thái hậu, hoàng thượng cũng chưa từng nói qua cùng với thần chuyện muốn lập hậu, xem ra nữ nhân này là do hôm nay thái hậu muốn tự rước về nhà rồi!” Vân Thiên nhân nhật phẩy tay áo, không nóng không lạnh nói, căn bản nàng cũng không đem thái hậu này để vào mắt.

Trong mắt lại không có người như thế, sợ chỉ có một mình Vân Thiên nàng là người đầu tiên.

“Hôn trưởng! Chẳng lẽ hoàng đế một nước muốn cưới vợ phải hỏi qua Vân Thiên người!” Thủy Thu Tích giận đến nổi hít thở không thông, chỉ vào Vân Thiên hét lớn.

Triệu Tuyết Liễu vạch mũi phượng, một gương mặt xinh đẹp như hoa trong nháy mắt lộ ra trước mặt mọi người, xinh đẹp như thế, cũng có thể coi như mỹ nữ thượng đẳng, trong mắt Vân Thiên đáng đáp nàng cũng có thể coi được, nhưng nếu nói Triệu Tuyết Liễu muốn xứng đôi cùng Cô Độc Úy, nằm mơ đi.

“Thái hậu!” Triệu Tuyết Liễu xoay eo nhỏ đi tới bên cạnh thái hậu, vịn thân thể đang lay động của thái hậu, bà giận đúng là không nhẹ a. Ngược đầu lên, nàng trừng mắt chống lại đôi hắc ngọc trong trẻo lạnh lùng của Vân Thiên.

“Đây chính là việc mà một thần tử như người nên làm sao, Vân Thiên, bổn cung nói cho người biết, sắp tới đây bổn cung nhất định sẽ đem “nam sủng” không biết xấu hổ là gì như người trừng trị thẳng tay, bổn cung không cần biết người là cái gì thiên hạ đệ nhất mỹ nhân...” Triệu Tuyết Liễu vô cùng tức giận chỉ tay vào Vân Thiên gầm lớn, cái bộ dạng này không khác gì các mục điều ngoa nói phố chợ.

Hoàng hậu cũng không làm được, lại còn dám đối đãi với nàng như vậy, nữ nhân này rõ ràng là đang tìm chết.

Nghe nàng nói như vậy, thật giống như Vân Thiển phạm vào tội tày đình, là một trong thập ác không thể tha thứ, chờ mọi người thiên đao vạn quả. Nữ nhân như thế, sao có thể làm được mẫu nghi thiên hạ, không riêng gì Vân Thiển liên tiếp nhử mày mà ngay cả thái hậu bên cạnh cũng không tán thành. Triệu Tuyết Liễu nói những lời này, dù sao kiêu hoa của nàng vẫn còn chưa vào cửa chánh điện, cũng không được coi là người của hoàng thượng, một cửa cuối cùng vẫn không vào được, coi như đại hôn này liền không được tính.

Vân Thiển có chút buồn cười nhìn về phía thái hậu đang đen mặt, “Thái hậu, đây là nữ nhân ngài tự mình lựa chọn sao? Thật sự là hết sức hợp khẩu vị của ngài, thần còn nhớ, hoàng thượng hình như rất ghét loại hình này, thần khuyên ngài nên vội vàng tổng vị cô nương này về nhà đi thôi...”

Sắc mặt thái hậu đại biến, lời đại nghịch như vậy cũng chỉ có mình Vân Thiển nói ra được, thái hậu đã thành thói quen, nhưng một đồng quan viên lớn nhỏ ở đó, cũng rất ít thấy vị đại nhân này, đặc biệt là những quan viên mới được cất nhắc lên trong năm nay, chỉ nghĩ đến những lời Vân Thiển nói với thái hậu, cả người đều đỏ mặt mồ hôi lạnh, nghĩ thầm vị đại nhân này đúng là cường hãn.

Triệu Tuyết Liễu vừa nghe đến muốn đưa mình trở về, một thân mồ hôi lạnh, trợn mắt nhìn. Xoay người lại, khăn trương nhìn vào sắc mặt đã hoàn toàn đen của hoàng thái hậu.

Một nữ nhân trên kiệu hoa không thể đi qua cánh cửa cuối cùng, rồi còn bị đưa trở về, đây không phải làm cho người khắp thiên hạ nhạo báng nàng hay sao. Kết quả như thế, không bằng dùng một đao giết nàng cho xong.

“Chuyện này vẫn còn chưa tới phiên người làm chủ, đem người chặn hãm lại, mang kiệu hoa khác tới, đưa người vào chánh điện cho ai gia!” Thái hậu tức giận quát, bà muốn nhìn xem rốt cuộc Vân Thiển còn có thể làm như thế nào.

Từ xưa đến nay, hôn sự hoàng gia bị một ngoại nhân lớn mặt như thế gây cản trở là lần đầu mới có, là một ngoại lệ lớn trong lịch sử.

Vân Thiển nhàn nhạt quét mắt nhìn kiệu hoa bị nàng đánh nát, lạnh lùng hừ một cái. Trước phải ngăn nữ nhân này lại, sau đó lùi về phía sau, để xem hãm có thể giao phó với nàng như thế nào.

Vân Thiển cũng không biết, hành động của nàng chính là do ghen, hơn nữa còn có chút vượt qua sự bình tĩnh thường ngày của nàng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ phải ngăn không cho nữ nhân này tiến vào cửa điện, tác phong cường ngạnh thế không bỏ qua có chút làm kinh sợ lòng người.

“Ai dám đem!” một lời vô vị đưa ra, không ai dám động đây một phần, ai dám cãi lời?

Mới vừa rồi còn cố gắng ngăn Vân Thiển, nhưng giờ đây Vân Phi cũng khoanh tay đứng nhìn một bên. Đây là lần đầu tiên Vân Phi phóng túng như vậy, có thể thấy được lời nói của Triệu Tuyết Liễu đã kích hãm như thế nào. Vân Phi thế nhưng bên ngoài lại nổi danh bao che, vào lần này, dĩ nhiên hãm đứng bên cạnh con trai mình. Tuy nói rằng con trai hãm vào giờ phút này đang hành động quá mức nghịch thiên, nhưng là thế tử trong nhà hãm cũng không phải ăn chay niệm Phật, nếu biết hãm ở ngoài giúp đỡ người khác khi dễ con trai, vậy hãm liền phải ngủ ở phòng khách mấy tháng rồi.

Thủy Thu Tích đột nhiên trợn to mắt, nhìn bọn thị vệ không người nào dám bước lên trước, sợ tới mức trù trừ tại chỗ, Thủy Thu Tích giận đến nổi khí huyết sôi trào, thiếu chút nữa khạc ra máu.

“Các người đang làm gì đây, áp giải người này vào đại lao cho ai gia, chờ định tội sau!” Lúc này thái hậu đã giận tới cực điểm, ngay cả thân thể cũng run rẩy.

Nghe được lời nói của Thái hậu, Triệu Tuyết Liễu mừng rỡ, tốt nhất là giết chết người này đi. Một nam nhân với dáng dấp như thế, lại làm hoàng thượng thần hồn điên đảo, không biết rõ mình thích nam hay thích nữ, nam tử yêu nghiệt như vậy, đã sớm đáng chết rồi.

Vân Thiển không biết có nên vui mừng hay không, nữ nhân này là người đầu tiên không bị sức quyến rũ của nàng mê hoặc, hơn nữa còn đối đãi với nàng đầy hận ý, như vậy chắc nàng phải cao hứng rồi. Vân Thiển khô sở cười một tiếng, chẳng những thế, nữ nhân này còn hận mình xinh đẹp, mong cho mình càng chết sớm càng tốt.

Hôn sự này... cực kỳ thú vị!

“Dạ” Bọn thị vệ dưới cặp mắt ngoan độc của thái hậu, cơ hồ muốn cắn nát đầu lưỡi của mình đáp ứng, tiến lên phía trước, cung kính khom người trước Vân Thiển.

Một loạt động tác này càng làm Hoàng thái hậu giận đến trợn trắng mắt, đây được coi là chuyện gì. Vân Thiển này ở trong hoàng cung thật vô pháp vô thiên, đơn giản một chút chính nàng như chủ nhân của hoàng cung này, không gì không thể, không có chỗ nào không được, không ai dám phạm thượng một chút.

“Đại nhân, mời!” Có thị vệ cung kính mời nàng đi xuống.

Nhìn tình hình này, tất cả mọi người đều há hốc miệng, vị đại nhân này rốt cuộc có địa vị nào đây, thậm chí ngay cả khí thế của thái hậu cũng không thể áp chế được người này.

Vân Thiển lạnh lùng đứng trên hoa trái đầy đất, bất động như núi nhìn một đôi già trẻ trước mặt. Nàng căn bản cũng không có ý nhượng bộ, nếu muốn bước đi qua được thì phải nhất định bước qua thi thể nàng, thoát nhìn chính là chuyện như vậy.

Xung quanh chỉ nghe thấy âm thanh hút khí lạnh.



Hoàng thượng đại hôn lại thành ra như vậy, đúng là sách sử không có tiền lệ a. Người nào có thể tưởng tượng được, đại hôn của hoàng đế một nước lại phải “lên la lên lút” như thế, lại có người nào đã từng biết hoàng đế một nước lập hậu cần phải hỏi qua “nam sùng”? Sự chỉ có Thánh hoàng triều bọn họ mới có cái đặc biệt này.

Hành động này của Vân Thiển, khó trách làm thái hậu nộ khí thành như vậy.

“Có chuyện gì xảy ra!” Âm thanh trong trẻo lạnh lùng như sóng dữ xa xa truyền đến, một cỗ uy nghiêm vô hình lấn áp tới, không khí âm trầm bao phủ tim của mỗi người, làm lòng người chấn động sợ hãi

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 78: Chương 69. Hoàng Thượng Hôn Đại Nhân (Phần Cuối)

Hoàng đế một thân long bào từ góc đại điện sải bước tới đây, một bước chân đi tới, đám quan lại cùng thị vệ vội vã im lặng, lãnh ý đột nhiên ập tới, làm cho mọi người không dám thở mạnh.

Năm năm, Cô Độc Úy đã trở nên càng thêm thành thực chững chạc, khí chất nam tử càng tăng lên, một thân kia lại tản mát ra một loại khí thế vương giả uy chấn thiên hạ làm cho người ta không dám đến gần.

Long bào theo bước chân của hắn mà tung bay, ngũ quan tuấn mỹ như được điêu khắc, mang theo vẻ tà ác rét lạnh lòng người! Khí chất tản mát trên người hắn có chút phức tạp, giống như một loại khí chất hỗn hợp, vẫn phức tạp vẫn khó hiểu như cũ.

Đi theo bên cạnh hắn chính là Hạ đại tướng quân đã đi “thông báo” khi nãy, một thân khí chất lạnh lẽo, làm cho người ta không tự chủ mà lại nhớ tới một người khác.

Một đám thân tử cùng thị vệ vẻ mặt không có biểu tình gì định thân thật chắc, trận thế dừng hẳn, trên thân mỗi người đều toát ra lệ khí như chuẩn bị ra chiến trường, những người kỳ dị này đều là do Cô Độc Úy tự mình lựa chọn.

Mỗi một người bọn họ đều có điểm duy nhất giống nhau, đó là lạnh lùng!

“Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!” Hoàng đế vừa ra, tất cả đều quỳ xuống.

Đôi mắt hàn băng của Cô Độc Úy nhanh chóng đảo qua chúng thần, sắc mặt âm trầm, phất tay áo đi đến trước mặt Hoàng thái hậu, “Mẫu hậu, chẳng lẽ người không muốn giải thích cái gì cùng với nhi thần sao?” Sắc mặt vui mừng, không thể nhận ra một cái nhíu mày, mà vào giờ phút này hắn cũng không dám đến xem Vân Thiển đang đứng bên cạnh.

Cô Độc Úy ngay cả hành lễ cũng cảm thấy lười, trực tiếp yêu cầu thái hậu cho hắn một câu trả lời thỏa đáng, cũng như cho Vân Thiển một câu trả lời thỏa đáng.

Sắc mặt thái hậu run lên, đây Triệu Tuyết Liễu đang đỡ mình ra, giằng co cùng Cô Độc Úy, “Hoàng thượng cưới hoàng hậu là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thế nào, chẳng lẽ hoàng nhi muốn cưới một người nam nhân chẳng giống nam nhân sao!” Thái hậu bức tức ngó về phía Vân Thiển bên kia.

Cô Độc Úy nhìn không quay đầu lại, sắc mặt âm trầm dọa người, “Trẫm đã sớm tuyên cáo thiên hạ, đời này không lập gia thất, cũng như không cưới bất kỳ nữ nhân nào! Thái hậu là muốn trẫm dấn hoàng bang một lần nữa sao, hay để trẫm triệu tập vạn dân trong thành, để chính miệng trẫm nói với tất cả mọi người trong thiên hạ?” Cô Độc Úy một chút để ý cũng không có mà trực tiếp nói ra, hoàn toàn không đem lời thái hậu vừa nói để vào lỗ tai, bất kể là trước kia hay hiện tại, lời nói nhắm vào Vân Thiển của thái hậu cũng không bao giờ phát huy được tác dụng.

Cô Độc Úy hẳn muốn cưới người nào cũng không phải chuyện người khác có thể nhúng tay vào, hắn muốn cưới người nào chính là người đó, coi như hắn muốn cưới nam nhân thì như thế nào, chỉ cần là hắn muốn, hắn cũng không cần để ý đến ánh mắt của người thiên hạ.

“Ngịch tử, chẳng lẽ ngươi muốn cho Cô gia từ nay tuyệt hậu sao...”

“Mẫu hậu cũng đừng quên, Cô gia còn có một người con trai khác, cũng không chỉ có mình trẫm” Cô Độc Úy không để ý đến cảm thụ của thái hậu mà nhắc nhở nàng, Cô Độc Hồng còn chưa chết.

Cô Độc Úy nói như vậy, chính là muốn nói, ngôi vị hoàng đế này trong tương lai có thể để con trai của Cô Độc Hồng kế thừa, hắn không cần, chẳng qua hắn chỉ muốn Vân Thiển vĩnh viễn ở bên cạnh hắn. Ngôi vị hoàng đế cho dù có trọng yếu như thế nào đi nữa, cũng không thể so với một sợi tóc của Vân Thiển, Cô Độc Úy hẳn nếu có thể đoạt được thiên hạ, như vậy hắn cũng có thể dễ dàng tự bỏ thiên hạ.

“Ngươi...” Rốt cuộc, thái hậu cũng không thể chịu nổi đã kích, trực tiếp phun huyết.

“Thái hậu!” Triệu Tuyết Liễu vội vàng đỡ Thái hậu, mang theo bộ dạng lo lắng.

Cô Độc Úy nhìn cũng không thèm nhìn nữ nhân này một cái, “Người đây, đem ném nữ nhân này ra ngoài, đưa thái hậu về cung!” Mặt không biểu cảm, vô tình vung tay lên, liền thay đổi số mạng về sau của một nữ nhân, để cho nàng vĩnh viễn không được sống yên.

“Dạ!” Thị vệ sau lưng lập tức lĩnh mệnh đi về phía Triệu Tuyết Liễu

Triệu Tuyết Liễu cả kinh thất sắc, người nhà nàng vừa mới đi vào cung, thấy một cảnh này liền lập tức nhảy tới trước.

“Hoàng thượng!” Mấy tiếng kêu thảm thiết nổi lên, đồng thời ôm chân Cô Độc Úy.

Cô Độc Úy nhú mày lùi về sau một bước, thị vệ lập tức tiến lên cản một đám người này.

Triệu thừa tướng bình thường phong quang vô hạn, nhưng hôm nay tận mắt thấy nữ nhi mình đặc ý nhất bị làm nhục như thế, còn một đám người nhà đồng loạt nhào vào chân Cô Độc Úy, hô to khai ân.

“Hoàng thượng, cầu xin ngài, đừng đem Liễu nhi trở về, Liễu nhi còn chưa cùng ngài...” Triệu Tuyết Liễu khóc đến lệ hóa đái vũ, vô cùng thâm tâm nắm chặt góc áo Cô Độc Úy.

Sắc mặt Cô Độc Úy trầm xuống, một cười đã vắng Triệu Tuyết Liễu, “Kéo xuống!” không hề để ý đến tràng diện kêu trời trách đất, Cô Độc Úy lãnh huyết vô tình như đưa nữ nhân kia vào địa ngục.

“Hoàng thượng, rốt cuộc Liễu nhi đã làm gì sai, vì sao ngài lại tuyệt tình như vậy?” Triệu thừa tướng quỳ rạp xuống đất, tâm tàn ý lạnh.

Khi Triệu Tuyết Liễu đưa ra quyết định này, Triệu thừa tướng cũng đã hết sức khuyên can, nhưng nữ nhi nhà hắn hết sức bướng bỉnh, không phải gả cho vị đế vương tuyệt tình tuyệt nghĩa này thì không lấy chồng, hôm nay thì tốt rồi, nữ nhi đã trở thành trò cười khắp thiên hạ, kiêu hoa chưa vào cửa, đã bị mang trở về, từ nay về sau nàng làm sao có thể sống đây.

“Trẫm nhớ không lầm hoàng bang kia là do Triệu thừa tướng tự mình đi chiêu cáo, so với bất luận kẻ nào Triệu thừa tướng phải hiểu rõ cách làm của trẫm hơn chứ, vì sao vừa quay đầu lại còn muốn nữ nhi của ngài làm chuyện như thế, cho nên, ngài không cần oán giận bất kỳ kẻ nào, cũng không cần oán trẫm tuyệt tình...” Cô Độc Úy nhìn xuống người một nhà này, nói ra những lời vô tình.

Vân Thiên đứng một bên, lạnh nhạt nhìn, từ lúc Cô Độc Úy xuất hiện nàng cũng chưa từng nói một lời nào.

“Hoàng thượng! Liễu nhi thật tâm vui mừng mà gả cho ngài! Cầu xin ngài đừng mang Liễu nhi trở về...” Triệu Tuyết Liễu khóc lóc nỉ non đập đầu, vẩy cười đỏ như máu, trán trắng noãn đã sớm có chút điểm hồng, có thể thấy được nữ nhân này si tình Cô Độc Úy đến mức nào.

Nhưng mà... nữ nhân này nhìn thấy Cô Độc Úy khi nào? Năm năm trước hay là trong năm năm này? Vân Thiên thật sự không thể nào thích nổi nữ nhân như vậy.

Triệu thừa tướng thân làm quan cũng đã nhiều năm, nên biết phải làm như thế nào, “Thần biết sẽ làm sao! Đưa tiểu thư trở về” rồi ngoắc hai thị vệ sau lưng mang Triệu Tuyết Liễu trở về.

“Chờ đã, ai dám đưa đi! Cung của hoàng thượng không cho phép Liễu nhi bước vào, nhưng cung của ai gia thì có thể chứ, hoàng thượng có ý kiến gì không?” Thái hậu lạnh lùng nói.

Cô Độc Úy nhìn thái hậu thật lâu, neho mắt, đang lúc mọi người cảm thấy nguy hiểm gần kề, Cô Độc Úy chỉ nói, “Đây là nữ nhân thái hậu cưới, nếu thái hậu để ý tới thì được thôi, chỉ cần đừng làm phiền đến trẫm, nếu không nữ nhân này có thể sống an toàn trong cung hay không lại là một chuyện khác”

Thái hậu dĩ nhiên biết Cô Độc Úy đang nói cho nàng biết không được để Triệu Tuyết Liễu ở trong cung chọc người không nên chọc, nếu không hẳn cũng sẽ không để ý đến mặt mũi của thái hậu mà trực tiếp kết liễu nữ nhân này, “Mang người đến cung ai gia...” Lạnh lùng nhìn đến Vân Thiên đứng ở một bên, mang theo một đội người hướng về cung điện của bà

Triệu Tuyết Liễu lui xuống đi cùng thái hậu, một mảnh vui mừng vừa rồi lập tức trở thành một hồi lạnh lẽo. Bây giờ trên thảm đỏ chỉ còn lại Cô Độc Úy và người của hắn cùng với Vân Phi và Vân Thiên.

Gió rét thổi qua, ai cũng không mở miệng, không khí có chút yên tĩnh đến mức quỷ dị.

“Khụ khụ...” Cô Độc Úy mắt tự nhiên ho khan mấy cái, thận trọng bước đến gần Vân Thiên đang không nói một lời nào, hẳn lúc này đầu còn giống một đế vương, ngược lại giống như cô dâu nhỏ đang bị úy khuất, những người phía sau rút cảm đầy đất.

Người này là hoàng thượng anh minh thần vũ của bọn họ sao? Vì sao vừa gặp gỡ người trong truyền thuyết thì một đế vương lãnh khốc vô tình phải bỏ xuống tất cả để đến gần người này chứ?

Nhìn hai người này, Vân Phi lần này lại không gây tiếng động gì mà xoay người rời đi, Cô Độc Úy này vô luận thế nào cũng sẽ đối với con trai hắn đều mềm yếu như vậy, sùng ái như vậy, vì Vân Thiên mà có thể trước mặt các thần tử bỏ xuống thân phận cao cao tại thượng chỉ vì muốn lấy được nụ cười

của Vân Thiên, đây có phải là yêu không, bọn họ như vậy, hẳn còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở mà thôi

Bạch y nam tử đứng trong biển cánh hoa, một thân khí chất thần tiên không nhiễm bụi trần, đôi mắt đẹp dưới mặt nạ nhân nhạ nhìn về phía trước, gió thổi bạch y tung bay, màu đỏ bên dưới tôn lên vẻ đẹp ma mị động lòng người của nàng, làm người ta không sao dời được ánh mắt.

Hai người vừa đứng cùng nhau, lại hòa hợp đến mức chết tiệt, những người bọn họ cho tới bây giờ cũng không biết, hai người nam nhân này đứng chung một chỗ lại xứng đôi như vậy, phẳng phất như hai người này được sinh ra cho nhau, làm đui mù mắt người.

Đây chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết, quả nhiên chỉ có nhân tài như vậy mới xứng với danh hiệu này!

“Thiên nhi!” Thận trọng kêu lên, đứng cách nàng một bước, hẳn lảng lảng nhìn thân người mà hồi lâu không thấy, nàng gầy đi rất nhiều. Một năm này vì muốn Tử Kim điện nhanh chóng hoàn thành, Cô Độc Úy chấp nhận hi sinh đi thời gian bên cạnh nàng, vội vàng cả ngày lẫn đêm, nên một năm qua hẳn cũng gầy đi rất nhiều.

Cô Độc Úy không sợ các thần tử bên dưới giễu cợt, bất luận lúc nào, hẳn cũng không thể để Thiên nhi của hắn chịu bất kỳ tổn thương nào, nên ngôi vị hoàng đế này làm thương tổn đến Thiên nhi, như vậy hẳn tình nguyện không ngồi

“Hoàng đế nhà ngươi cũng đúng là bận rộn thật a!” Vân Thiên lạnh nhạt, hoàn toàn không nhìn ra tâm tình của nàng giờ phút này là tốt hay xấu.

Trong lòng Cô Độc Úy vui mừng, Thiên nhi nói chuyện cùng hắn chứng tỏ nàng không giận, “Thiên nhi đang tức giận rồi!” Thanh âm mười phần lấy lòng

Vân Thiên lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, Cô Độc Úy cười càng vui vẻ, đang lúc nụ cười tà mị xé ra, người đã đến gần, “Có phải nếu thần không tới, hoàng thượng ngươi sẽ cưới nữ nhân này rồi?” Thanh nhả, lạnh nhạt, hoàn toàn không có chút gì bất đồng với khi nàng ôn hòa lúc bình thường, nhưng các vị đứng phía trước cũng cảm nhận được rõ ràng sự lạnh lẽo.

Trong thiên hạ này, Vân Thiên nàng đứng là không gì không thể làm được, có thể làm thái hậu giận đến phun máu, mặc dù sau khi Cô Độc Úy xuất hiện mới chọc cho thái hậu thành thế này, nhưng hết thảy nguyên nhân đều do Vân Thiên. Hơn nữa lại dám làm cho đám cưới mà thái hậu bố trí tỉ mỉ không cách nào có thể tiến hành được, bây giờ Triệu Tuyết Liễu đó cũng bị hạ ngục, ngay cả ngôi vị hoàng hậu cũng chưa được ngồi lại bị trực tiếp đưa vào địa ngục. Bây giờ càng làm cho nam nhân cường hãn nhất Thánh hoàng triều phải hạ thấp giọng lấy lòng, thận trọng sợ chạm vào nàng, cho nên bây giờ bọn hắn đều hoài nghi, ai mới thật sự là chủ nhân chân chính của Thánh hoàng triều đây.

Chúng thần đều nâng đầu lên, đôi mắt nhìn chằm chằm hai người phía trước.

Trong lòng Cô Độc Úy cả kinh, khuôn mặt mệt mỏi kia cũng bị thu hồi, giương lên nụ cười tà mị, phải biết rằng, bất luận trước mặt kẻ nào, người này một chút vui vẻ đều không có, hẳn chỉ trưng ra bộ mặt lãnh khốc, nhưng hôm nay đôi mắt với Vân Thiên, hẳn dám bày ra gương mặt đó sao, trừ phi hắn không muốn gặp lại Vân Thiên nữa.

Vân Thiên biết người này vì cái Tử Kim điện gì đó mà ngày đêm lao lực, làm cho thân mình gầy đi một vòng, vì sao hắn lại coi trọng Tử Kim điện đó như vậy, ngày ngày đêm đêm nhìn ngó cái điện đó, khó trách thái hậu có thể nháo đến trình độ như vậy mới phát giác được.

“Sao dám... sao dám, nếu như Thiên nhi không xuất hiện thì ta cũng không để cho bọn họ hồ nháo...” cười đến mức không tim không phổi.

Vân Thiên tức giận, “Hoàng thượng nói gì vậy, người cũng đã vào rồi, nếu thần trở lại trễ một bước, nữ nhân này đúng là trở thành hoàng hậu của người rồi! Xem ra hoàng thượng là cố ý đến chậm vì người có tâm tư với nữ nhân này, thừa dịp bây giờ người vẫn còn đang ở trong cung, nhanh chóng đem người ta về, thực hiện vợ chồng chi lễ, rồi sẽ được như ý hoàng thượng!”

Cô Độc Úy vuốt cằm hoàn mỹ, cười hết sức đắc ý, nhìn Cô Độc Úy như vậy, Vân Thiên thật muốn cho hắn một cước.

“Thiên nhi đây là đang ghen!!!”

Vân Thiên sừng sốt, nhớ tới hành động điên cuồng của mình vừa rồi, so với nữ nhân bình thường ôm bình đầm chua thì có gì khác đâu. Sắc mặt ảm ảm ửng đỏ, không nghĩ tới mình cũng có ngày hôm nay, vì nam nhân này, nên nàng đã làm ra một sự kiện điên cuồng mà nữ nhân nên làm.

Cả một loạt chuyện xảy ra, mỗi hành động ở đây đều chứng minh nàng ôm đầm.

Nhìn bộ dạng sợ run của Vân Thiên vì hành vi của mình, Cô Độc Úy lại cười ngọt ngào.

Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa thấy qua dáng vẻ đỏ mặt của Vân Thiên, mặc dù bị mặt nạ che khuất đi phân nửa, nhưng đôi mắt lợi hại của Cô Độc Úy có thể nhìn thấy một màu đỏ lợi hại kia, thoạt nhìn cực kì xinh đẹp, trong không khí lại có hương hoa vừa được rắc trong hôn lễ, càng làm say đắm lòng người!

Sau một khắc hắn lấy tốc độ nhanh nhất, trong một cái chớp mắt, Cô Độc Úy đã tới trước mặt nàng, Vân Thiên không kịp đề phòng đã bị người nào đó ôm trong ngực, hai người rất gần, Vân Thiên thậm chí có thể cảm thấy hơi thở nóng rực của hắn.

Đôi môi hồng nhuận, hương thơm cảm dỗ gần hắn như vậy, gần đến mức chạm tay có thể đụng, đây là việc làm mà Cô Độc Úy đã muốn làm rất nhiều lần trước đây.

Ánh mắt Cô Độc Úy chạm tới ánh mắt dưới mặt nạ.

Trong ánh mắt đó, có khiếp sợ, có ảo não, cũng có ý thẹn thùng...

Cô Độc Úy giống như bị một loại độc được, hấn kìm lòng không được mà cúi đầu, đặt trên môi nàng một cái hôn....

Vân Thiên bỗng dựng trợn to hai mắt ....

Nàng cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới một ngày Cô Độc Úy sẽ khinh bạc mình, hơn nữa, lại còn ngay trước mặt chúng thần.

Cái này, kỳ thực quá kích thích nội tâm u ám của lòng người rồi....

Oanh!!!

Chúng thần trợn to cặp mắt, kinh ngạc nhìn hai nam nhân ôm hôn nhau! Rõ ràng là chuyện tình không hợp với lễ thường, nhưng vì sao hai người này ôm nhau lại cũng có một cảm giác thích hợp đến đáng chết!

Hoàng thượng hôn đại nhân!

Trong đầu Vân Thiên ầm ầm vang lên, cơ thể đang cứng ngắt được thả lỏng, cả người phát ra lực công kích, không chút do dự vỗ một chưởng vào ngực Cô Độc Úy.

Cô Độc Úy thành thành thật thật đón một chưởng này, cũng không né tránh, bay ra xa mấy bước mới định trụ được thân hình.

Sắc mặt Vân Thiên lạnh lẽo nhìn chằm chằm nam nhân này, cho tới bây giờ nam nhân này chỉ chiếm tiện nghi của nàng trên lời nói, bây giờ ngay cả hành động cũng có rồi, xem ra, trong thiên hạ này người nguy hiểm nhất là hắn.

Nhìn dung nhan đang tức giận của Vân Thiên, hắn cười như mèo vừa trộm được cá, cứ dương dương tự đắc, hắn cười như không cười mon tron môi mỏng, “Thiên nhi hạ thủ không lưu tình chút nào, bất quá, vẫn còn có lối!”

“Cô Độc Úy, ngươi đang làm gì vậy!” Đè nén xúc động muốn giết người, sắc mặt Vân Thiên lạnh lẽo kinh người.

Vân Thiên trừng mắt, nhìn nam nhân đang hướng về mình mỉm cười tà mị, nhưng trong lòng nàng không thể làm gì, thậm chí nàng không bài xích nộ hôn của hắn, chẳng qua là, hắn lại dám ở trước mặt nhiều người như vậy mà khinh bạc nàng.

“Thiên nhi không thích sao!” Hắn cười tà ác, coi đám thần tử cảm roi đầy đất sau lưng như không khí, trong mắt chỉ còn lại bạch y nam tử này thôi.

“Ta, không, thích!” Nữ nhân khẩu thị tâm phi là đây

“Nhưng ta rõ ràng cảm giác được Thiên nhi thích nga!” Cô Độc Úy ứng khẩu thật nhanh.

Oanh !

Cả khuôn mặt Vân Thiên chuyển thành đỏ như máu, lời nói này của Cô Độc Úy cũng không phân biệt trường hợp rồi, chẳng lẽ hắn không biết những lời nói này của hắn rất dễ gây hiểu lầm sau.

Nhưng người không biết có lẽ chính là nàng, vì... người khác đã sớm hiểu lầm rồi.

Chúng thần suýt ngã nhào trên đất, hoàng thượng đang tán tỉnh đại nhân, những người không liên quan như bọn hắn có phải nên rút lui hay không? Lau mồ hôi lạnh, đứng dậy. Không có lệnh của Hoàng thượng, mấy người bọn họ chỉ có thể nhắm mắt, phong bế lỗ tai và chờ đợi.

“Người...” Giờ phút này Vân Thiên chỉ cảm thấy sao tên Cô Độc Úy trước mắt lại vô lại như thế

Cô Độc Úy nheo mắt, cười tà ác lao người đi, một tay ôm lấy Vân Thiên, một tay nhanh chóng điểm huyệt định trụ nàng, để cho nàng nhất thời không thể động đậy.

“Các vị ái khanh! Hôm nay trẫm cùng đại nhân muốn ôn lại chuyện cũ thật tốt, tất cả giải tán đi!” Ôm Vân Thiên trong ngực lướt qua chúng thần, vui vẻ cười to sải bước về hướng tâm cung.

“Dạ! Cung tiễn Hoàng thượng... đại nhân!” Chúng thần như đang đeo vật nặng, cố gắng hít thở.

Chúng thần hai mắt nhìn nhau, sắc mặt biến hóa.

Hoàng thượng muốn cùng đại nhân ôn lại chuyện cũ, nghe như thế nào thì lời này cũng không được tự nhiên cho lắm, phải vậy không?

Vân Thiên bị đè ép trong ngực Cô Độc Úy, nghe được lời cung tiễn cuối cùng của chúng thần, suýt nữa bị xung huyết mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 79: Chương 70. Ăn Được Không? (Phần 1)

Người bị ôm vào tấm cung, đám nô tài canh giữ bên ngoài cũng yên lặng lui xuống, trong lúc đó còn hết sức tò mò nhìn người trong ngực Hoàng thượng, kể từ khi Hoàng thượng đăng cơ cho đến nay đều không thấy hân sủng ái bất kỳ nữ nhân nào, không nghĩ người thứ nhất lại là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Văn công tử! Tuy đây là chuyện tình mà mọi người đã sớm dự liệu, nhưng mà, khi đến nước này, bọn họ đều há to mồm kinh ngạc.

Nhưng vì nghĩ đến chuyện sắp xảy ra đều chảy mồ hôi lạnh, im lặng thôi lui ra.

Đội lúc chỉ còn có hai người, Văn Thiên mới được khai giải huyết đạo, thân thể cũng lười động đậy, để mặc cho Cô Độc Úy nhẹ nhàng đặt lên long sàng, lặng lẽ nhìn hân, người nam nhân đã vất vả một năm qua.

“Thiên nhi...” hai tay chống xuống long tháp, con người âm u ngưng mắt nhìn nàng dưới mặt nạ.

“Sau này không cho người hồ nháo như vậy...” Tuy nói nàng không sợ lời đồn, nhưng mà, nàng bây giờ phải dựa vào thân phận nam tử để sống trong cái thế giới này, cho nên, nhất định phải tránh khỏi những phiền toái không cần thiết.

Cô Độc Úy thấp giọng cười một tiếng, “Thiên nhi đây là ám chỉ bây giờ ta có thể hồ nháo được sao?”

“Người nói nhăng nói cuội gì đó!” Bị bề cong ý tứ, sắc mặt Văn Thiên lạnh lẽo, nghiêng người nhìn thẳng vào mắt hân. Nàng lừa hân lâu như vậy, nếu lúc này ở nơi đây xảy ra chuyện gì, đó chẳng phải là cái cớ để hân có thể đem nàng ăn sạch hay sao. Cho nên, bây giờ đối mặt với người chuẩn bị tùy thời “công kích” về phía mình, Cô Độc Úy, nàng phải lên tinh thần với lòng phòng bị đúng mười phần.

Bên mép nở ra nụ cười tà mị, đầu đột nhiên hướng xuống, Văn Thiên cả kinh, định đưa tay ngăn cản, nhưng đầu hân nhắm xuống không phải là môi nàng, mà là từ phần cổ của nàng trở xuống bộ ngực, ngực nặng nề, tựa tựa ôm ấp nhu quét qua da thịt nàng, mang theo hương Long Tiên dễ ngửi, cánh tay vừa mới đưa lên của Văn Thiên nặng nề thả xuống.

Bộ ngực được nhẹ nhàng cạo cạo, có chút cảm giác nhột từ ngực truyền tới.

Tầng tầng trượt sa xuống đưa mờ ảo, long tháp một màu trắng nhạt, một màu hoàng kim hòa lẫn vào nhau, mang theo một sự cảm dỗ, tựa như mộng ảo!

“Thiên nhi, không nghĩ người nhỏ con như vậy mà có cơ ngực nha!” một giọng khàn đục trầm thấp đột nhiên truyền tới.

Khuôn mặt Văn Thiên nổi đầy hắc tuyến (nhahy111: Là như dзі nè = =||)

Tên Cô Độc Úy đáng chết này!!!

Tiểu tử, người biết gì không, đây là ngực, không phải là cơ ngực!

Văn Thiên nghĩ đến nếu sau này Cô Độc Úy biết được thân phận của nàng mà tức giận, nàng thật sẽ không biết ứng phó như thế nào. Vậy mà giờ phút này hân còn đang cố gắng vén lên thân phận thần bí này của nàng.

Cái này làm cho nàng có chút sợ rồi. Từ lúc bắt đầu nàng đều không có nghĩ tới, sẽ có một ngày nào đó sự thật bị vạch trần thì nàng làm sao có thể giải thích rõ ràng với người này về việc nàng đã lừa hân suốt hơn mười năm qua. Tuy nói rằng không phải cố ý, nhưng trong đáy lòng nàng vẫn là hết sức dè dặt ý phản ứng của Cô Độc Úy, để ý hân sẽ đối đãi với nàng như thế nào, như thế nào...

Nghĩ tới những thứ này, đầu óc Văn Thiên có chút loạn

Ý chí cứ như vậy mà bị một lực lượng kéo về, dưới tình huống không cho phép hai bọn họ dính vào nhau như thế này, nàng cũng chỉ có thể thận trọng đề phòng tình huống xung quanh, còn phải đề phòng cả ánh mắt người này nữa

Người nào đó lại nổi lên lòng hiếu kỳ, dùng hai bàn tay nóng bỏng sờ lên, “Oa, còn là mềm nữa!” (nhahy111: ta đi chút đây!!!)

Văn Thiên cắn môi, ngăn chặn tiếng phát ra thật thấp. Đáng chết thật, hân đây là đang sờ nơi nào vậy, tuy nói là cách tầng tầng lớp lớp vải, nhưng sờ như vậy thì cảm giác vẫn là hết sức rõ ràng.

“Thiên nhi!” thanh âm khàn khàn từ nơi ngực truyền tới, bên hông lại có một bàn thon dài, lại hết sức hiểu rõ cách ăn mặc của nàng nên rất dễ dàng sờ tới chỗ đai lưng, lưu loát thả lỏng đai lưng đang quấn chặt của nàng.

Quần áo tán loạn, lớp áo ngoài trong nháy mắt đã bị bàn tay kia bung ra.

Văn Thiên nặng nề hít một hơi khí lạnh, trong nháy mắt thân thể cứng đờ, Cô Độc Úy phát tỉnh!!!

Nàng đang định phát ra âm thanh, bên cổ lại truyền tới một trận ướt át, nhanh chóng bị cắn một cái, tiếp theo là môi bị người ta hôn xuống.

Vân Thiên cả kinh.

Phanh... Cô Độc Úy đột nhiên bị một lực lượng rất không khách khí đá văng ra, thân hình bị buộc lui lại, con ngươi nhuốm đầy sắc thái mê ly, nheo mắt ngó đôi môi Vân Thiên, nặng nề nuốt nước miếng.

Vân Thiên nửa chống đỡ thân thể, hít thở dồn dập, quần áo bị kéo tán loạn, còn đôi môi vừa bị hôn kia lại càng thêm đỏ, hiện lên sắc thái căm dỗ lòng người.

Đôi hắc đồng của Cô Độc Úy đột nhiên hiện lên tia sáng khát khao, mỗi một chỗ trước mặt hắn, nơi nào cũng căm dỗ hắn trở thành người phạm tội.

Vân Thiên chỉ cảm thấy toàn thân mình không còn nửa điểm khí lực, miễn cưỡng chống tay tựa thân thể vào bên trên long tháp.

“Thiên nhi của ta quả nhiên là mỹ vị cực phẩm của nhân gian mà!” liếm môi, lộ vẻ tà ác, nam nhân này cũng đang đồng thời căm dỗ nàng đây. Nếu nói nàng là cực phẩm nhân gian, như vậy nam nhân trước mắt này liên tục dẫn dụ nàng thì được coi là cái gì, nàng không nghĩ tới mình cũng có thời điểm giữ không được định lực của chính mình như vậy.

Nàng cúi đầu, nhìn áo tán loạn khắp nơi trên mặt đất tràn đầy vẻ gợi tình, tuy nói là trang phục của nam tử, nhưng tình trạng như hiện nay cùng tư thế có phần dụ dỗ này, nếu là nam tử thì cũng sẽ trực tiếp nhào lên, bây giờ Cô Độc Úy hắn còn có thể cố gắng được như vậy, có thể biết được định lực của hắn cường hãn đến dường nào.

“Hoàng thượng, đừng làm rộn!” Vân Thiên tận lực cố gắng làm cho thanh âm của mình lạnh lẽo một ít, nàng thật không muốn câu này vừa nói ra lại góp phần dụ hoặc, nhưng thanh âm này lại làm cho Vân Thiên sửng sốt, đây là thanh âm của nàng sao? Sao lại kiều mỵ đến đáng chết như vậy.

Tiếng gió đánh tới trước mặt, chiếc cảm tình mỹ trong nháy mắt bị người dùng tay nâng lên, hơi thở nặng nề ép tới, toàn thân Vân Thiên đột nhiên đóng băng.

“Thế nào, đại nhân không thích hoàng thượng như vậy sao!” thanh âm trầm thấp kèm theo nhiệt khí nhẹ nhàng lưu chuyển trên mặt nàng, mỗi một động tác đều mang theo tính dẫn dụ.

“Hoàng...” nuốt nước miếng, “Hoàng thượng, xin buông tay...” cắn răng, bàn tay để trước ngực hắn, nhưng làm sao cũng không ra được chút xú khí lực nào.

Cô Độc Úy cúi mặt nhẹ nhàng đảo qua, thấy Cô Độc Úy nheo mắt nhìn lên, Vân Thiên khẩn trương mở to hai mắt, lại trong một chớp mắt, tầm mắt bị người che khuất, eo cũng bị người kéo vào trong ngực, ôm thật chặt, hai người bọn họ có thể cảm thụ được nhịp tim của nhau.

Một khắc như vậy làm cho Vân Thiên sợ run, nàng cho là hắn đã không thể không chế nổi nữa...

“Thật xin lỗi, có phải hoảng sợ rồi hay không!” Hô hấp của hắn rất loạn, rất nhanh.

Mới vừa rồi Vân Thiên bị hắn dọa sợ là chính xác, nhưng ở nơi này mà phải đè nén dục vọng thật đúng là làm khổ hắn, tay... không chủ động mà tự ôm hông hắn.

Cảm nhận được động tác của Vân Thiên, nụ cười tà mị hé mở, “Thiên nhi, Úy ca ca vì ngươi mà thủ thân như ngọc hơn hai mươi năm, chẳng lẽ ngươi không có gì muốn hồi báo hay bồi thường cho ta sao?” tay lại không an phận sờ loạn.

Sắc mặt Vân Thiên tối sầm, đầy nam nhân đáng chết này ra, “Ngươi đừng hòng dẫn dụ ta!” đơn giản, dứt khoát nhảy xuống long tháp, miễn cưỡng đứng thẳng, hốt hoảng sửa sang áo.

Nhìn động tác của Vân Thiên, nam nhân kia lại cười gian trá, nhìn Vân Thiên sâu hơn một phần, cười đến nỗi cho dù Vân Thiên đã sửa sang y phục của mình lại hoàn chỉnh, nhưng thế nào vẫn có cảm giác như bị người lột sạch y phục mà đứng trước mặt hắn.

Bị hắn nháo như vậy, nộ khí vừa rồi của Vân Thiên cũng đã tản đi hết, nàng quên mất mình còn phải tính sổ một chuyện với tên nam nhân này.

“Tới đây...” Cô Độc Úy hướng về về mặt phòng bị của Vân Thiên, vẫy vẫy tay.

Sức dụ dỗ của mỹ nam làm cho Vân Thiên cảm thán không thôi, bởi vì mình lại từng bước từng bước đi lại gần, nàng đột nhiên cả kinh nhảy ra ngoài. Cô Độc Úy cười cười, “Chẳng lẽ Thiên nhi sợ ta ăn bất thành?”

Nói nhảm! Ta chính là sợ ngươi ăn!

Nhưng mà, cuối cùng Vân Thiên vẫn trở về, ngồi bên long tháp.

“Hoàng thượng còn có chuyện gì! Nếu không còn chuyện, thần xin cáo lui!” Nàng nghiêng mắt, không dám cùng giằng co với hắn.

Quả nhiên, khí lực của nam nhân cùng nữ nhân vẫn không thể so được.

Nụ cười của Cô Độc Úy hơi thu liễm, nằm xuống một chỗ, chừa lại một khoảng trống, không nói hai lời liền kéo Vân Thiên qua, Vân Thiên đột nhiên bị hết hồn, đang muốn dùng khinh công nhảy lên không trung, đột nhiên bên tai truyền tới âm thanh khiến nàng an tâm, “Nằm xuống đi, ta sẽ không cưỡng bức ngươi đâu!”

Vân Thiên chỉ cảm thấy hô hấp của người bên cạnh đều đều, thân thể đóng băng dường như cũng được thư giãn, theo lời nằm xuống.

Mới vừa rồi cả nháo một hồi, mà lập tức đã trở lại an tĩnh.

“Có Thiên nhi ở bên người mới có thể làm cho ta yên tâm!”

Vân Thiên nghiêng người, nhìn nam nhân đang nhắm mắt, lòng đau nhói, nam nhân này vì vội vàng vàng xây cái cung điện gì đó mà không ngủ không nghỉ, hôm nay cũng đã gây thành thế này rồi.

Vân Thiên xuyên qua mặt nạ lạnh lạnh nhìn hắn, không có người này ở bên cạnh, nàng cũng đã lâu rồi không được ngủ ngon giấc, hai người ôm nhau thật chặt, nhắm mắt, ngủ...

Bên ngoài, tầng tầng tỳ nữ, thái giám canh gác, có người gấp gáp, dù sao chờ một chút nữa hai người cùng đi ra thì bọn họ phải làm thế nào để phục dịch cho tốt đây, dù sao thì loại chuyện phục vụ hai vị nam tử cũng là lần đầu tiên có, nên thật làm khó cho những cung nhân ở đây!

Ngày tiếp theo...

Cung nhân canh giữ ngoài cửa điện cũng cuống cuống đến rút thân thể, liếc mắt nhìn cửa phòng được đóng chặt, thể lực của hai nam nhân này thật không phải loại vừa, “chơi đùa” đến cả mấy canh giờ, thật là hết sức bội phục, người người sắc mặt quá dị nhìn nhau.

“Thế nào, hoàng thượng cùng đại nhân chưa tỉnh sao?” Âm thanh bén nhọn nhỏ của Lý công công truyền đến

Vừa thấy Lý công công thân cận hoàng đến, tất cả mọi người đều cung kính hành lễ, Lý công công vung phát trần, ý bảo không cần đa lễ.

“Ừm! Đây là lần đầu tiên Hoàng thượng sùng ái đại nhân, đến lúc đó phải hầu hạ cẩn thận, còn nữa, gặp đại nhân cũng không được nói chuyện lung tung!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 80: Chương 70. Ăn Được Không? (Phần 2)

Da thịt mọi người trở nên đông cứng, “Dạ!”

“Ừm! Ngươi tên gì?” Lý công công liếc nhìn tỳ nữ đứng ở phía trước.

Tỳ nữ lần nữa phúc thân, “Hồi bẩm công công, nô tỳ gọi Thẩm Lan”

Nhóm cung nữ này là vào năm năm trước sau cuộc huyết tẩy hoàng cung, Lý công công đã tự mình tỉ mỉ lựa chọn ra một lần nữa, cũng coi như không tệ, gât đầu tán thưởng nhìn về đám cung nữ, “Sau này ngươi và đám người phía sau đồng loạt cùng nhau hầu hạ Hoàng Thượng cùng đại nhân! Nghe rõ chưa, đã hiểu chưa!”

“Hồi bẩm Lý công công, đã rõ, đã hiểu ạ!” Mọi người đồng thanh đáp trả, không dám có chút chậm trễ nào.

“Ừm!” Lý công công hài lòng gât đầu, cùng mọi người đứng bên ngoài điện chờ Hoàng thượng cùng đại nhân thức dậy.

Vân Thiên chỉ cảm thấy mình ngủ thật sâu, đặc biệt ngon giấc!

Ý thức đột nhiên trở về, nàng chợt mở mắt! Bên cạnh nàng có người!

Đập vào mắt nàng là đôi hắc đồng đầy ý cười, xưa nay nàng đều không thích ngủ bên cạnh người nào, mà giờ nay nàng lại nằm trong ngực Cô Độc Úy mà ngủ cả mười mấy canh giờ, nàng không khỏi ngáy ngẩn người ra.

“Bên cạnh quân vương có mỹ nhân, quả nhiên là chuyện tuyệt vời đến cỡ nào! Khó trách có người lại trầm mê sắc đẹp không màng đến chính sự!” Cô Độc Úy cười gian trá, ôm người trong ngực thật sâu.

Sắc mặt Vân Thiên âm âm đỏ ửng, nam nhân này càng ngày càng không đứng đắn rồi. (namy111: cơ mà em rất thít, Thiên tỷ à!!!)

“Hừ!” Vân Thiên không được tự nhiên đẩy hấn ra, nhảy xuống giường. Nàng lại ở nơi này ngủ cả mười mấy canh giờ, hơn nữa lại không có tỉnh giữa giấc, không biết tên Cô Độc Úy kia có làm loạn gì với nàng không nữa. Vân Thiên vội vàng kiểm tra yết hầu giả của mình xem có bị rớt xuống không, rồi lại quét mắt nhìn về phía quần áo vô cùng chỉnh tề của mình, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi nàng quay người lại, Cô Độc Úy đã sửa sang lại long bào của mình, đứng phía sau nhìn động tác của Vân Thiên mà cười híp mắt.

“Khụ...khụ...” Vân Thiên nghĩ mình đã nằm trong ngực người này ngủ lâu như vậy nên có chút không được tự nhiên mà ho khan, “Hoàng thượng nên thượng triều rồi, thần xin phép cáo lui!” Chân chuẩn bị chạy đi.

“Thiên nhi...” Cô Độc Úy bắt được cánh tay nàng đang mở cửa, lôi kéo vào ngực mình, “Trước khi đi không nên hôn tạm biệt sao!”

Vừa nói, ngón tay thon dài nàng chiếc cầm bạch ngọc của nàng lên, ấn xuống một nụ hôn tạm biệt.

Tỳ nữ bên ngoài thấy khe cửa bị người mở ra, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, Thẩm Lan ra dấu tay, hô một cái đẩy cửa tiến vào.

“Hít...” từng trận âm thanh từ phía sau truyền đến.

Hình ảnh hai mỹ nam ôm hôn nhau thực quá mức lộ liễu rồi! Thái giám và tỳ nữ vừa mới đẩy cửa tiến vào hiện thời đã bị đông cứng, nhất thời không biết nên làm như thế nào, Lý công công sau lưng cho dù đã thấy nhiều loại hình ảnh này, cho dù hai vị trước mắt là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cùng đế vương một nước, nhưng vẫn không có cách nào tiếp nhận được hình ảnh hai vị mỹ nam ôm hôn nhau lúc sáng sớm.

Vân Thiên giận dữ đẩy Cô Độc Úy ra, người này thật sự từ ngày hôm qua đến bây giờ đều làm cho nàng sợ hấn còn trong giai đoạn phát tình, vì lúc bình thường hấn sẽ không bao giờ động “miệng” với nàng như thế này đâu.

Đại nhân thật sự bị Hoàng thượng sủng ái rồi!

“Ha ha ha...! Hầu hạ cho đại nhân của các người thật tốt, đêm qua đã làm cho đại nhân mệt là rồi!” Cô Độc Úy một bước đi ra cửa điện, Lý công công thâm ý nhìn về mặt bực tức của Vân Thiên, đuổi theo Cô Độc Úy tâm tình đang rất tốt đã đi xa.

“Cung tiễn Hoàng thượng!” Mọi người quỳ trên mặt đất, tiễn Cô Độc Úy ra ngoài.

Cô Độc Úy chết tiệt, nói những lời này để người ta hiểu làm sao!

Chúng tỳ nữ cùng thái giám đứng dậy, hướng về Vân Thiên đang bực tức phức thân, không dám ngẩng đầu lên nhìn vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này, nghe nói, một khi lẳng lặng ngưng mắt nhìn vị này thì linh hồn sẽ bị hút mất, huống chi vị trước mắt này chính là người của Hoàng thượng, bọn họ làm sao dám có nửa điểm tư tưởng.

“Đại nhân kim an! Để nô tỳ hầu hạ người tắm rửa!” Thẩm Lan thận trọng mở miệng.

Hầu hạ con khi, sắc mặt Vân Thiên càng đen hơn, đây là chuyện gì chứ.

“Không cần, lui xuống đi...” Dù sao nàng cũng muốn đi về, nàng đã náo hôn lễ của người khác, lại một đêm không về ngủ tại tẩm cung của hoàng thượng, nếu lời này truyền ra ngoài, không cần nàng thật sự thất thân, cũng sẽ bị người ta truyền ra thất thân rồi. Thất sách a, thất sách, không nên nhất thời mềm lòng như vậy, không nên tham luyến cái ôn nhu này, cũng không thể ngủ như chết vậy.

“Đại nhân!” Nghe được ngôn ngữ tức giận của Vân Thiên, mọi người đều quỳ xuống trên mặt đất.

Vân Thiên sửng sờ.

“Đại nhân, chúng nô tỳ phụng mệnh Hoàng thượng hầu hạ đại nhân, mời đại nhân...”

“Được rồi!” Vân Thiên phiền não phát tay, “Ta không có thói quen được người hầu hạ, lui xuống đi, ta muốn ra khỏi cung!” Chút chuyện nhỏ này cũng mang Cô Độc Úy ra áp chế nàng, mơ rồi đấy. Huống chi, Cô Độc Úy người ta chẳng qua chỉ tùy ý dùng nước lạnh rửa mặt, nàng lại càng không cần cái hầu hạ gì đó.

Nhìn người quỳ đầy đất, Vân Thiên rất không thoải mái cất bước đi xa, không để ý tới vẻ kinh ngạc của mọi người sau lưng.

Nhìn bước chân đi lại của đại nhân sinh phong như thế, không giống với một người “hoạt động” cả một đêm hôm qua! Chẳng lẽ Hoàng thượng ở dưới? (nhảm! 11: ta sặc chết đi được!!!)

Nếu biết ý tưởng này của mọi người sau lưng, khẳng định Vân Thiên sẽ ngã xấp xuống đất.

Nhã Các, năm năm trước, sau khi nàng nhận cái chức quan này, Vân Thiên liền rút lui ra khỏi vị trí Các chủ Nhã Các, để cho Thanh Y cùng Doanh Doanh lo việc kinh doanh, nhưng trong lòng của bọn họ, tuy nói bọn họ là lão bản, nhưng Vân Thiên mới là chủ nhân chân chính, hậu viện còn chứa lại cho Vân Thiên một lầu các.

Lầu ba tầng phía trước kia vẫn không thay đổi. Lầu hai vẫn treo bức họa nữ nhân như cũ, mỗi một khách quý đi ngang qua cũng sẽ lẳng lặng thưởng



thức, khen ngợi nữ nhân trong tranh, càng khen ngợi vị kỳ nhân thâm sâu không lường vẽ ra bức tranh này.

Tranh này nghiêm nhiên trở thành đại bảo vật của Nhã các, là một đại cảnh! Đây là chuyện mà Vân Thiển không hề nghĩ tới, có người vào Nhã các không phải là vì nhìn vũ tư xinh đẹp của lão bản, mà là nhìn bức tranh kia!

Đương nhiên, trong năm năm này, người mới tiến vào Nhã các cũng không ít, nhưng chỉ bán nghệ không bán thân, bao nhiêu cô nương nghèo nguyện ý gia nhập, còn có những người nguyện ý gia nhập vì đại gia đình Nhã các này.

Cho nên, năm năm qua, cho dù thiên hạ đệ nhất mỹ nhân không xuất hiện, nhưng Nhã các vẫn càng thêm vô cùng náo nhiệt, ngày đêm ca múa cười nói, hậu viện còn xây thêm nhiều chỗ chõ các đại quan quý nhân du ngoạn, tỷ như càng có thêm nhiều vũ tư xinh đẹp được biểu diễn nơi hậu viện, sau khi Doanh Doanh lên làm lão bản, cũng ít khi lên đài biểu diễn, chỉ có những quý nhân khó gặp tiến vào mới có thể yêu cầu nâng khỏi vũ, vũ tư càng khó nhìn, càng hấp dẫn lòng người, Doanh Doanh hiểu rất rõ điểm này.

Cũng có một nhóm mỹ nam hầu bàn gia nhập, không riêng gì các quý công tử thích đi Nhã các du ngoạn hậu viện, ngay cả một ít thiên kim quý phụ cũng to gan đi vào hậu viện Nhã các...thường thức mỹ nam!

Một loạt cái cách này dĩ nhiên là do Vân Thiển đề xuất, về phần thành quả cuối cùng kia vẫn là dựa vào sức tưởng tượng của hai người, hai người bọn họ thật không có cô phụ tâm lòng của Vân Thiển, càng làm cho Nhã các có nhiều sắc thái.

Đứng trên nóc Nhã các, nghe tiếng cười đùa bên dưới truyền tới, môi mỏng dưới mặt nạ nhẹ nhàng cong lên, cho dù thiếu nàng, Nhã các vẫn có thể có tiếng hoan hô cười đùa như cũ.

Vân Thiển nhảy lên, chạy thẳng trở về phủ.

Vừa vào cửa, chúng gia đình, chúng thị nữ đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm vị thiếu gia như thiên thần này, rất ăn ý chỉ chỉ vào phòng Lạc Song, ăn ý như thế làm cho Vân Thiển nhử đầu liên tục.

Nhắm mắt chui vào phòng lão nương.

“Ngươi không có gì để nói với ta sao!” Lão nương nổi trận lôi đình, ngồi trên ghế thượng, một bộ dạng ngươi chờ bị giáo huấn đi.

Vân Thiển che trán, nhưng thật ra là che mặt nạ.

“Nương, người lại có gì muốn nói nữa sao!” Vân Thiển thân nhiên ngồi xuống đối diện, lấy tư thế thoải mái, đầu đầu nhìn lão nương của mình.

Đôi mắt vừa mới lạnh lùng của Lạc Song trong nháy mắt đều tan rã, thần bí đi lại gần, “Thiên nhi, nói thật đi, có phải ngươi để cho tên hoàng đế khôn ngoan đó phát hiện không? Nghe nói các ngươi...” Ánh mắt xinh đẹp của Lạc Song hướng về trước chớp chớp, ý vị rõ ràng.

Hoàng đế khôn ngoan? Người kia ở trước mặt nàng cùng người ngu ngốc không có gì khác biệt, sờ cũng sờ rồi, cảm thụ cũng đã cảm thụ rồi, lại có thể hiểu lầm thành cơ ngực, có thể phát hiện được gì chứ, lão nương lại lo lắng thừa rồi.

“Chúng ta chẳng qua chỉ ngủ cùng nhau thôi, cái gì cũng không có làm, nương, người đừng suy nghĩ nhiều!” Không nghĩ tới tin tức lại đến nơi này nhanh như vậy, không cần một ngày, toàn bộ người Thánh thành cũng sẽ biết chuyện hai người bọn họ ngủ chung.

“Không hổ là nữ nhi của Lạc Song ta! Quả thật không tệ!” Lạc Song cũng không biết vừa rồi nháo như thế nào, vui mừng vỗ vỗ bả vai Vân Thiển, tự hào nói.

Vân Thiển có chút ngốc hỏi, “Nương, người lại nháo cái gì nữa vậy? Có cái gì đáng để người cao hứng à?” Không phải vì mình ngủ cùng nam nhân khiến nàng cảm thấy tự hào chứ? Ý nghĩ này khiến cho Vân Thiển đỏ mặt hời hợt.

Lạc Song cười hết sức vui vẻ trở về ghế ngồi, neho mắt nói, “Chỉ bằng da mặt của nữ nhân kia mà dám tranh cao thấp cùng với Thiên nhi nhà ta, thật là buồn cười!”

Rốt cuộc Vân Thiển cũng ngộ đạo, thì ra lão nương nhà mình vì chuyện mình nháo dám cưới người ta mà cao hứng đây.

“Thật hi vọng phụ thân cưới nhị nương nhanh lên một chút!” Lắc đầu thờ dài, thật không hiểu phụ thân thích cái gì ở lão nương cổ quái này chứ.

“Tiểu tử thú! Ngươi cũng dám dùng túng phụ thân ngươi à!” Một cái tát rất không khách khí hạ xuống.

“Nương, ta rốt cuộc khi nào mới có thể đổi lại thân phận đây? Luôn lấy thứ này cột lại cũng không phải là biện pháp đâu!” Nhìn xem, nàng cũng không thể phát dục hoàn hảo, có phải nàng nên đi nghiên cứu một ít dược nâng ngực để phòng hờ khi cần sử dụng không đây.

Nói đến đây, sắc mặt Lạc Song lại trầm xuống.

“Cũng đã đến nước này rồi, người còn lo lắng cái gì, lo lắng hai lão nhân gia như vậy sao, qua mấy ngày nữa “con trai” mặc nữ trang trở về dọa bọn họ một chút, buộc bọn họ tiếp nhận cháu gái duy nhất này!” Hết cách rồi, chỉ có thể làm như vậy thôi. Vân gia chỉ có một mình nàng là “cháu trai” như vậy, hai lão nhân gia trong nhà dĩ nhiên hy vọng lưu lại hậu thế cho Vân gia, nếu biết được nàng là nữ nhi thì sẽ biểu lộ như thế nào đây? Có khi nào bị hù chết hay không?

Sắc mặt Lạc Song đại biến, “Không được, ngươi dám lộ một chút ra xem, coi lão nương có lộ da ngươi không!” chỉ chỉ Vân Thiên nói

Lần nữa che trán, đàm phán thất bại!

“Tiểu tử, nghe đây, thân phận của ngươi nếu để người thứ ba biết được, ngươi nhất định sẽ chết!” Lạc Song hung tợn nhìn chăm chăm nữ nhi của mình, nói lời ngoan độc.

“Aiz, cần gì phải...” Vân Thiên thở dài.

“Lời của ta nói, ngươi nhất định phải nghe!”

Từ “phải nghe” rõ ràng là hữu khí vô lực.

“Nếu thân phận của ngươi bị bại lộ, tình yêu duy nhất của lão nương ngươi sẽ bị phá hủy...” liên tiếp một chuỗi thao thao bất tận.

“Nương, ‘con trai’ người hiểu rõ thân phận mình nặng nề đến cỡ nào!” Vân Thiên đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “con trai”.

Lạc Song lúc này mới hài lòng gật đầu, coi như “con trai” nàng thức thời.

“Nương nếu không còn gì phân phó, ‘con trai’ đi Bình thư các đây!” Sống ở Bình thư các còn có chút an tĩnh, về nhà, chẳng qua chỉ ghé thăm một chút thôi.

Lạc Song ngưng thần bắt Vân Thiên vừa định cất bước, “Hắn động thủ với ngươi?” nhìn chăm chăm không rời cổ Vân Thiên.

Vân Thiên ngây ngốc, theo ánh mắt Lạc song nhìn về phía cổ trắng nõn, nhớ nơi đó đã bị Cô Độc Úy gặm mấy cái, không phải là để lại dấu vết không nên lưu lại chứ!!!

Lạc Song híp mắt.

Nguy hiểm!!!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 81: Chương 70. Ăn Được Không? (Phần 3)

Vân Thiên nhảy ra xa một bước, “Cái đó... là do không cẩn thận bị chó cắn một cái! Nương, người yên tâm, tuyệt đối không bị phát hiện gì đâu!”

“Chó cắn???” Từng bước tiến lên trước, gằn từng chữ.

Ách! Vân Thiên cười mĩa, “Dạ!” Gật đầu thật nhanh, bước chân dời về cửa phía sau.

“Tiểu tử thôi, chó cắn chỉ có bốn dấu răng thôi, loại chó cắn ngươi có khác biệt à, như thế nào lại cắn thành một hàng răng, ngươi cho lão nương là ngu ngốc....”

Trong chớp mắt, Vân Thiên bỏ chạy thật nhanh, ngay cả bước chân cũng không dám chậm trễ, trực tiếp chạy như bay ra khỏi phủ. Đối với nàng mà nói, bây giờ nguy hiểm nhất là đối co với vị lão nương này, nếu nàng còn lưu lại giải thích nữa thì thật sự là sẽ không xong rồi.

Một đường đi thẳng tới bình thư các, hôm nay cũng không biết bởi vì Cô Độc Úy cao hứng hay như thế nào, hôm nay mọi người đều đặc biệt xôn xao vội vã, ngay cả lúc nàng tiến vào bình thư các cũng liền thấy được đám thân người tím tùm tốp năm tốp ba

“Đại nhân!” Các vị đang tìm thư tập cũng kinh hoảng quay đầu lại nhìn về phía Vân Thiên đột nhiên xuất hiện mà hành đại lễ.

Vân Thiên theo thói quen khoát tay chặn lại, đi đến kệ sách hôm qua vẫn chưa đọc xong, người trong thư các thấy Vân Thiên đi vào, người người lảng lảng cảm sách lui ra ngoài, duy chỉ có một người đang sắp xếp kệ sách vẫn không chịu rời đi.

“Đại nhân!” Trương Trọng đang sắp xếp kệ sách đột nhiên nghiêng thân người qua, hướng về Vân Thiên hành lễ, không dám nhìn vào đôi mắt mặc ngọc kia, bằng không lại sẽ bị bêu xấu giống một lần giống như trước nữa.

Vân Thiên lạnh nhạt nhìn lướt qua hắn, đang định lướt qua, nhưng tựa như nàng nhớ ra một điều gì đó nên thân hình cũng nghiêng qua, động tác này làm cho người đang giương mắt nhìn là Trương Trọng cũng bị dọa sợ mà rụt thân thể lại.

“Đúng rồi, Trương đại nhân biết nơi này có đồ gì có thể bỏ vào bụng không?” Nhớ tới mình một ngày một đêm không ăn, thật đúng là có chút đói đói rồi.

“Á?” Gương mặt tuần tú của Trương Trọng sùng sốt, bị lời nói này làm cho kinh hãi.

Vân Thiên thấy có lỗi, ho khan một cái, “Trương đại nhân, tại hạ đã một ngày một đêm không có gì bỏ vào bụng, nên thật sự có chút đói bụng! Không biết Trương đại nhân có thể....”

“Mời đại nhân đi theo Trương Trọng!” Trương Trọng hiểu rõ, nhìn Vân Thiên khả ái như vậy, gương mặt Trương Trọng không khỏi có chút ý cười, thật ra thì vị đại nhân trong truyền thuyết này lại dễ gần và bình dị như vậy!

Theo Trương Trọng đi vào một gian phòng cách phòng sách không xa, bên trong có một lồng đựng thức ăn, vừa mở ra, liền thấy một chén mì sợi nóng hổi, hiển nhiên là được người đưa tới không bao lâu, căn phòng này chính là phòng ăn dùng chung của các vị đại nhân, thức ăn được đưa tới nơi này thật không có gì đáng ngạc nhiên, chẳng qua chén mì sợi còn nóng này lại thật giống như chuẩn bị cho nàng, làm cho nàng có cảm gì sao sao á?

“Đại nhân, không biết món này có hợp khẩu vị không, nếu không hợp, Trương Trọng lập tức cho người đổi món khác tốt hơn!” Thấy Vân Thiên có chút sùng sốt, Trương Trọng đỏ mặt gãi đầu một cái, không biết làm sao hơn.

“Không cần!” Vân Thiên cười yếu ớt, ngồi vào bàn, “Mì này thật hợp ý ta, chẳng qua ăn bữa sáng của Trương đại nhân, làm cho tại hạ có chút ngưng ngưng, làm sao lại dám chê!”

Vân Thiên đúng là rất ngưng ngưng ăn cho xong tô mì, dù sao thì đây cũng là thức ăn của một người nam nhân chuẩn bị cho chính mình, không nghĩ tới lại bị nàng quét sạch, làm sao không ngưng ngưng cho được.

Trương Trọng cảm thấy Vân Thiên như vậy càng thêm hấp dẫn ánh mắt người, từ đầu đến cuối vẫn không có rời mắt khỏi động tác của Vân Thiên, chỉ là lặng lẽ chăm chú nhìn như vậy, nhưng ma lực vô hình của người này lại kéo linh hồn của người ta vào trong. Người như vậy, đúng ra là không nên lặng lẽ chăm chú nhìn để tránh tự mình làm vào tình trạng không thể kiểm chế

“Đại nhân?” Có người đẩy cửa đi vào, thấy hai người ngồi chung một chỗ, không khỏi trở nên sùng sốt nên dừng bước đi vào.

Vân Thiên đề đề chén mình đã ăn xong xuống, quay đầu lại.

Khí chất kia quá giống một người khác làm cho nàng có chút sùng sốt, lau miệng, mỉm cười, đứng dậy đi tới.

“Hạ tướng quân!” Người của binh bộ đúng là nhiều thật a, ngay cả Hạ đại tướng quân mà cũng có một chân ở trong này.

Hạ Ký Phong không nghĩ tới sẽ gặp Vân Thiên ở đây, thường ngày nàng vẫn một mực núp trong bình thư các, sẽ không dễ dàng gì đi ra khỏi đó, hôm nay là gió gì đã thổi qua, làm cho hắn ở tại phòng này mà gặp được người khó gặp.

Từ hôm qua đến bây giờ, Hạ Ký Phong rất có duyên gặp phải nàng.

“Hạ tướng quân!” Hướng về Hạ Ký Phong khom người, hô tên người đang thất thần.

“Đại nhân không cần đa lễ!” Người như nàng phải là bọn họ vội vàng tới hành lễ mới đúng, làm sao bây giờ lại trái người như vậy.

“Quan vị khác biệt, làm sao có thể không cần!” Vân Thiên cũng không để ý tới Hạ Ký Phong đang cung kính, chẳng qua đây là việc mà nàng phải làm thôi, “Hạ tướng quân, đến đây là để...?” Nhìn lướt qua hắn.

“Bản tướng đến đây là để tìm Trương đại nhân!” Hạ Ký Phong đem tầm mắt nhìn về phía Trương Trọng ở sau lưng nàng.

Đến tìm Trương Trọng? Hai người này lúc nào mà trở thành một khối rồi vậy?

Tựa hồ như nhìn thấu nghi ngờ của Vân Thiên, Hạ Ký Phong lạnh lùng nói: “Không dám lừa đại nhân, Trương đại nhân chính là thủ hạ của bản tướng!”

Thủ hạ?

Không biết thủ hạ là có ý tứ gì? Thế giới này thật cũng có thời điểm khiến cho người ta không hiểu nổi a

“Tại hạ là quân sư của Hạ tướng quân!” Gương mặt tuần tú của Trương Trọng vụt qua ý cười.

Nga! Thì ra là vậy.

Nhưng... Quân sư á? Tại sao hai người bọn họ gặp nhau trên đường cũng giống như người xa lạ, đúng là giấu kỹ quá đi thôi! Còn nữa, tên nam tử này thoảng nhìn có chút nhu nhược mà lại là quân sư của Hạ Ký Phong sao? Nếu hai người bọn họ không nói ra, thật đúng là nhìn không ra a.

Trước không nói những lời này, Hạ Ký Phong xuất hiện ở nơi đây, sắc mặt hiện thời cũng không tốt, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Thiên hạ thái bình đã năm năm, làm nàng nhất thời đã quên mất thiên hạ này sẽ còn phát sinh một chuyện lớn.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?” Vân Thiên nhíu mày hỏi.

“Đại nhân, cũng không có phát sinh chuyện gì, chẳng qua gần đây Hoàng thượng hạ lệnh muốn thao luyện binh lính, để tránh mọi chiến thuật tác chiến đều quên sạch!” Liễn nhìn Vân Thiển, Hạ Ký Phong cúi đầu nói.

Thao luyện binh lính? Vân Thiển nheo mắt, rõ ràng không tin.

“Nếu chỉ là thao luyện binh lính, vì sao lại phải tìm quân sư?” Đây không phải rõ ràng Thánh hoàng triều xảy ra đại sự hay sao? Rốt cuộc là vì cái gì? Vì sao Cô Độc Úy muốn lừa gạt mình?

Thấy Vân Thiển vẫn còn hoài nghi, sắc mặt Hạ Ký Phong rét lạnh hơn vài phần, đúng phải người này quả nhiên thật khó đối phó, “Thao luyện binh lính tự nhiên quân sư phải ở một bên chỉ điểm trận thức, nếu đại nhân còn hoài nghi, có thể đi cùng bản tướng nhìn trộm một chút!”

“Hắn cũng đang ở trong quân cơ doanh?” Thần sắc Vân Thiển lạnh lùng, hiển nhiên là đã tin lời hắn.

Hạ Ký Phong tự nhiên hiểu được “hắn” trong miệng nàng là người phương nào, “Hoàng thượng sau khi xử lý xong quốc sự sẽ đi đến quân cơ doanh trước!” Hạ Ký Phong thành thật trả lời.

“Ừm, bây giờ cũng không có chuyện gì, không bằng để Vân Thiển có thể biết một chút về uy lực thiên quân vạn mã của Hạ Tướng quân như thế nào!” Vân Thiển cũng không hoài nghi nữa, nếu như có chuyện gì, thân là Binh bộ thượng thư, phụ thân đã sớm biết được tin tức.

Hạ Ký Phong không thêm nhiều lời nữa mà mời Vân Thiển đi, dù sao thì cũng không phải chuyện gì lớn, ở trước mặt vị đại nhân này, ngay cả Hoàng thượng cũng phải bắt đầu kính trọng, huống chi là thân thân tử như bọn họ.

Ba người cùng nhau ra khỏi Binh bộ, Quân cơ doanh mà Hạ Ký Phong nói lúc trước, là ở bên ngoài Thánh thành.

Bọn họ là dùng đường trong để đi, tự nhiên trên đường gặp rất ít người, coi như nếu thấy được, thì họ cũng sẽ không biết người giục ngựa chạy như bay trên đường kia chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử.

Mười dặm ngoài thành, quân cơ doanh được dựng bí mật trên một đỉnh núi, trong quân cơ doanh lại tản mát ra một loại âm thanh dụ dỗ! Trật trật kích thích lòng người! Nhiệt huyết nam tử đều bị những âm thanh này kích thích, không ngừng tuôn trào!

Vân Thiển cũng là lần đầu tiên thấy được quân đội cô đại nên cũng có chút kích động! Ngay cả máu huyết trong người nàng cũng chấn động theo từng âm thanh thao luyện vang tận trời xanh.

Vừa nhìn liền thấy đầu người vô biên, sa trường!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thân* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 82: Chương 70. Ăn Được Không? (Phần Cuối)

Một tiếng hô vang trời kích thích ý chí chiến đấu, kèm theo binh khí lạnh lẽo, khí thế như xông lên đến tận trời xanh

Một nhánh quân thật lớn mạnh! Lúc này đây, cuối cùng Vân Thiển cũng đã hiểu được, vì sao nam nhân này lại thích những thứ binh khí kia, vì ngay cả nàng cũng bị âm thanh của những binh khí này làm cho kích động, huống chi là một thân nam nhi như bọn họ.

“Đem năng lực của các ngươi phát huy hết ra đây! Để cho mọi người trong thiên hạ đều có thể nghe thấy âm thanh của các ngươi, nghe thấy tiếng binh khí trên tay ngươi, làm cho địch nhân phải kinh hồn胆 phách!”

Đột nhiên giữ ngàn vạn tiếng hô của tướng sĩ, lại vang lên một âm thanh thật cao, thật thoải mái.

Trong quân doanh có nữ nhân!

Đây là phản ứng đầu tiên của Vân Thiển, theo phương hướng âm thanh đó nhìn sang, chỉ thấy một thân hình nhỏ nhắn đứng trước đài cao, giờ cao binh khí trong tay, chiêu thức vững lên không kém phần sắc bén so với nam nhân! Từ phương hướng này của bọn họ nhìn đến, chỉ thấy được chiêu thức cùng bóng lưng của nàng, không hề thấy được gương mặt.

Vân Thiển kinh ngạc quay đầu lại, dùng ánh mắt dò hỏi Hạ Ký Phong cùng Trương Trọng đang đứng bất động cạnh cửa quân doanh.

“Đại nhân, mời ngài tự nhiên nhìn xuống dưới sẽ rõ!” Trương Trọng nho nhã cười một tiếng, cũng không có giải thích bất kỳ điều gì, tiếp tục quan sát cô nương đang thao luyện quân đội ở phía trước.

Sít! Làm gì mà thân bí dữ vậy

Vân Thiên nhìn thấy bọn họ không nói gì nên cũng không hỏi tiếp, chẳng qua nàng không nghĩ tới Thánh hoàng triều này còn có ngoại lệ sử dụng nữ tướng quân trong quân đội nữa! Đây là lần đầu tiên nàng thấy được uy lực nữ nhân Thánh hoàng triều, cũng không tệ lắm!

Chỉ là một cái bóng lưng bệch nhon đó lại cho người ta một cảm giác bất đồng so với người khác, từ phương hướng này nàng có thể cảm giác được, nữ tướng quân kia còn hết sức trẻ tuổi, bất quá thì chỉ cùng tuổi với nàng, cô nương như vậy làm cho nàng rất thương thức!

Nhìn ngàn vạn nhân mã, Vân Thiên có cảm giác phấn chấn, cảm giác đứng trên đài cao chỉ huy ngàn vạn binh mã sẽ ra sao nhỉ?

Thao luyện toàn quân kết thúc, kế tiếp là mỗi người tự chọn đối thủ cho mình rồi tiến hành thao luyện đấu một chọi một! Vị nữ tướng kia lúc này mới xoay người lại, phát hiện nơi cửa chính quân doanh đột nhiên có ba người xuất hiện, đôi mắt chợt sáng lên, nhanh chóng bước về phía ba người!

“Hạ tướng quân!” Nữ tướng kia đi đến trước mặt Hạ Ký Phong, cung kính ôm quyền

“Phó tướng cực khổ rồi!” Hạ Ký Phong cũng không vội vã giới thiệu người sau lưng, tươi cười rạng rỡ gật đầu với vị nữ tướng quân trước mắt.

“Vân Tình cực khổ như thế nào cũng không bằng Hạ tướng quân!” Phó Vân Tình ngẩng đầu, thỏa mãn cười, so với cô nương sắc sảo vừa rồi thật đã có chút biến hóa!

Khi Vân Tình quét mắt nhìn về phía bạch y nhân bên cạnh, không khỏi có chút ngạc nhiên, có chút phản ứng không kịp

Vân Thiên nhìn nữ nhân trước mặt, trong nháy mắt có chút sững sốt, nữ nhân này cơ thể khỏe mạnh, cảm nhận, môi đỏ mê người, mũi gấp sáng ngời như ánh sao! Nữ nhân này không thuộc dạng nghiêng nước nghiêng thành, nhưng chỉ cần nhìn lâu, sẽ càng cảm thấy nữ nhân này cũng rất mê người!

Phó tướng của Hạ Ký Phong lại là nữ nhân? Thật có chút ngoài ý muốn!

“Vị này chính là đại nhân!” Không đợi Hạ Ký Phong giới thiệu, bạch y trước mắt này, ngoại trừ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử ra, trên dưới Thánh hoàng triều sẽ còn ai có đặc thù như vậy nữa không?

Khó trách, bọn họ không lên tiếng!

Vân Thiên khổ sở cười một tiếng, nàng thật không nghĩ nàng nổi danh đến nỗi có thể tiết kiệm miệng lưỡi giới thiệu.

Chẳng qua nữ nhân đứng trước mặt nàng như vậy mà vẫn có thể duy trì định lực, nữ nhân này quả nhiên không phải loại người đơn giản.

Đại nhân là cách mọi người trong triều thống nhất gọi Vân Thiên như vậy, nhưng không nghĩ tới trong quân doanh này mà vẫn không thoát khỏi xưng hô như thế, “Phó tướng không cần khách khí! Gọi tại hạ Vân Thiên là được rồi!” Nhìn mỹ nhân như thế, nàng sao có thể đường đột được, thân làm “nam tử” nàng tự nhiên không muốn làm cho vị nữ tướng quân nhạy cảm này có thể nhìn ra chỗ bất đồng của mình. Là nữ nhân, lại là một tướng lĩnh sắc bén, rất dễ bị nhìn thấu, do đó Vân Thiên phải ngàn vạn cẩn thận đề phòng

Phó Vân Tình ngây người, không ngờ vị đại nhân trong tin đồn này lại là người ôn hòa dễ gần như vậy, hàng năm sống trong quân đội nên Phó Vân Tình tự nhiên là sẽ có chút không nổi nhân vật phong vân này đối đãi như thế, có lẽ là nàng không tiếp nhận nổi.

“Phó tướng quân, lần này đại nhân đến đây cốt ý là muốn xem khí thế tướng sĩ của chúng ta thao luyện! Tiếp theo người phải thúc đẩy người bên dưới biểu hiện tốt nhất, để cho đại nhân được nhìn tường tận!” Trương Trọng bên cạnh khẽ cười thành tiếng.

Phó Vân Tình sững sốt, bật cười nói, “Thì ra là vậy, đại nhân, mời!” mời Vân Thiên bước lên đài cao.

Cảm giác khi vào quân doanh thật không đồng nhất, hiện giờ tâm tình Vân Thiên rất tốt!

Thấy có người đi lên, các tướng sĩ sau lưng lập tức hoàn hồn, mang đến vài cái ghế cho mấy vị đó ngồi xuống.

Ngồi trận xem xét! Đã bao lâu rồi nàng không có loại cảm giác này.

“Sao lại không thấy Văn tướng quân?” Quét mắt xuống toàn trường, Hạ Ký Phong nhíu mày hỏi Phó Vân Tình ở bên cạnh, Văn tướng quân chính là một phó tướng khác của Hạ Ký Phong

“Hồi tướng quân, Văn tướng quân mang theo chúng tướng sĩ vào thành tìm kiếm, sau đó sẽ trở lại!” Phó Vân Tình nghiêm mặt trả lời.

Vân Thiên ngồi bên cạnh, tự nhiên thu hết nhất cử nhất động của hai người này vào mắt, cảm giác thần thần bí bí này làm cho nàng cảm thấy rất bất an.

“Hạ tướng quân...” không đợi Phó Vân Tình đứng dậy, Vân Thiên đã nhẹn nhàng nói.

“Đại nhân!” Hạ Ký Phong chuyển mắt lạnh.

“Văn còn chuyện gì chưa được giao phó sao?” Vân Thiên nhíu mày hỏi, nàng luôn cảm thấy chuyển đi này của bọn họ có cái gì không đúng, phụ thân của nàng rốt cuộc đang làm cái gì, hay là có thể nói, phụ thân của nàng cũng đang gạt nàng?

“Đại nhân suy nghĩ nhiều rồi, đại nhân cứ an tâm thưởng thức thao binh kế tiếp đi!” Hạ Ký Phong không xoay chuyển trả lời.

Vân Thiên tuy liếc nhìn hấn một cái nhưng cũng không nói gì thêm, lực chú ý của nàng giờ đây đã đặt vào ngàn vạn tướng sĩ bên dưới.

Phó Văn Tinh phục hồi lại tinh thần, đứng dậy, vỗ tay

Các tướng sĩ vừa mới rời vẫn còn đối kháng quyền cước đều dừng lại hết tất cả các động tác, nhìn về phía đài cao.

Trung tâm đài là một bóng trắng, làm cho sự chú ý của tất cả mọi người đều bị kéo quá, tràng diện vừa rồi còn là một trận hò hét bát nháo, nhưng lập tức tĩnh mịch khi nhìn thấy bóng dáng màu trắng kia.

Bởi vì Vân Thiên đến, ngay cả lực hút nữ tướng quân luôn có mặt trong quân doanh cũng không thêm để ý tới, cứ lẳng lặng ngưng mắt nhìn bạch y nam tử đang tĩnh tọa ở trên.

Dưới mặt nạ, đôi mắt mực ngọc nhân nhợt nhạt quét qua đầu ngàn vạn tướng sĩ phía dưới, một ma lực vô hình trói buộc động tác của mọi người, cho dù bọn họ sống hàng năm trong quân doanh, nhưng khi đối mặt với lực hấp dẫn như vậy, vẫn không có cách nào kháng cự được.

Phó Văn Tinh không dám nhìn đến Vân Thiên đang ngồi ở bên cạnh, phải biết rằng thiên hạ này không có một người nào có thể chống cự được điều đang ẩn giấu dưới mặt nạ kia được, “khụ...khụ...!” Phó Văn Tinh thấy chúng tướng sĩ nhìn cũng choáng váng cả rồi, nên vội vàng ho khan một tiếng, cố gắng kéo những đại nam tử hấn đang thất thần trở về.

Bị một người đàn ông hút hồn, chúng tướng sĩ chỉ cảm thấy thật mất thể diện, vội vàng miễn cưỡng dời ánh mắt trở về nữ tướng quân đang đứng trước mặt.

Đối diện với tràng diện như vậy, Vân Thiên đã gần như đã đi đến trạng thái chết lặng, xem ra tiếp theo sau khi trở về, nàng phải tu luyện một loại thần công khiến cho người ta sao nhãng mình đi, nhưng mà, trên thế gian này có loại thần công đó hay không nhỉ?

Cũng may là giờ phút này nàng đang đối mặt với binh lính được huấn luyện hàng năm, ý chí không giống với sự yếu đuối của người thường, nên đối với nàng vẫn có sức đề kháng nhất định.

“Đúng như mọi người đã thấy, bên cạnh bản tướng đây chính là vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử trong tin đồn của Thánh hoàng triều chúng ta, đại nhân....” một chuỗi giới thiệu liên tiếp tuôn ra, làm cho miệng Vân Thiên cũng hơi rụt rụt.

Không nghĩ tới nữ tướng quân này lại có thói quen bất lương như thế, thẳng thắn như vậy cũng không phải tốt lắm.

“Phó tướng quân!” Vân Thiên cố gắng chống chọi với cảm giác vô lực, nói, “Ta không muốn bởi vì sự xuất hiện của ta mà ảnh hưởng đến thao luyện của chúng binh sĩ, mọi việc cứ tiến hành bình thường đi!”

“Dạ!” Phó Văn Tinh cũng không quay đầu lại mà đáp lời.

Ngay cả việc nghe thấy âm thanh này cũng là một loại hưởng thụ, khó trách, Hoàng thượng lại sủng ái người này như vậy!

Phó Văn Tinh lại tiếp tục một chuỗi dài phân phó, chung quy chính là muốn mọi người biểu hiện thật tốt cho đại nhân nhìn, lấy ra võ lực toàn thân, để cho đại nhân biết được một chút về uy lực của quân doanh, ngoài ra còn một số lời thoại đại loại như thế tràn ra từ miệng của Phó Văn Tinh

Vân Thiên nhướn đầu che trán, sao gần đây, áp lực càng ngày càng tăng vậy chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 83: Chương 71. Bằng Hữu Của Hấn (Phần 1)

“Đại nhân cảm thấy thế nào?” Phó Văn Tinh nhìn chằm chằm vào Vân Thiên như muốn tìm kiếm gì đó trên mặt nàng. Đối mặt với người như vậy, đối mặt với hùng binh như vậy, một nam nhi bình thường nhất định sẽ bị kích động, huống chi là vị đại nhân thanh nhân, mưa gió gì cũng đều không trải qua.

Xác thực, đối với bất luận kẻ nào trong bọn họ mà nói, bộ dáng mềm mại không xương của Vân Thiên so với nữ nhân còn muốn nhu nhược hơn, thực dễ làm cho người ta có một loại hiểu lầm, nàng... là một tiểu bạch kiểm! Một quý công tử cái gì cũng đều chưa thấy qua, đây chính là suy nghĩ hiện tại của Phó Văn Tinh, nàng ta thật phần tin tưởng đối với quân đội của chính mình.

Ở nơi này, cũng chỉ có Hạ Ký Phong biết, vị trước mắt này cùng với vẻ bề ngoài của nàng thật hết sức tỷ lệ nghịch, nếu cùng một tướng sĩ giao đấu, hấn chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của nàng, có lẽ một hồi tranh đoạt vào năm năm trước, hấn không nhìn kỹ, trong lòng cũng có chút nghi hoặc, dù sao thời điểm kia cũng quá loạn đi.

“Không sai!” Vân Thiên nhìn chúng tướng sĩ đang tận tình “biểu diễn” ở phía dưới, ngưng thần gạt đầu. Nhìn theo về bề ngoài, đội quân của Phó Văn Tinh đã thuyết phục được Vân Thiên.

Nhưng trong lòng Vân Thiên đang suy nghĩ cái gì, không ai có thể biết được.

Phó Văn Tinh cời mũi giáp, môi nở nụ cười, hiển nhiên là đang rất hưởng thụ

Dưới góc nhìn của Vân Thiên, những người này thật sự giống như một đội “biểu diễn”, có chiêu thức nhưng lại không có thực lực, có lẽ bởi vì chính nàng hàng năm phải chịu huấn luyện tàn khốc của sát thủ, nên đối mặt với các bộ trận của những người này cũng không nói lên được điều gì.

Dù sao bộ trận cũng không phải là thể mạnh của nàng, sự tinh trong quân đội nàng cũng không rõ, phải làm như thế nào để bố trí ra trận pháp nhanh hơn địch nhân, quân đội tồn tại dựa vào sự đoàn kết nhất trí, mà sát thủ... chỉ dựa vào thân thủ linh hoạt và tàn nhẫn của mình mà tồn tại.

Cá nhân cùng tập thể... vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Cho nên, đối mặt với các chiêu thức hoa hòe, không hề có lực sát thương của quân đội, Vân Thiên không thể nói cái gì, cũng không có biện pháp biểu đạt cách nhìn của mình, dù sao ý nghĩ cùng cách nhìn của nàng đối với tập thể không sâu, ý nghĩ của sát thủ, chỉ là lợi ích cá nhân.

Một câu thôi, tập thể cùng quân đội không phải là thể mạnh của nàng.

Cho nên, từ đầu tới cuối Vân Thiên chỉ là lẳng lặng nhìn trăm ngàn vạn nhân mã làm cho nàng kinh ngạc, quả nhiên số lượng người cũng mang theo tính áp đảo thật không sai.

Cho đến giờ ngo, trận pháp thao luyện mới có thể ngừng lại.

Người trong quân doanh ăn cơm tập thể, do đó, từng nhóm nam nhân liền trở nên tùy tiện, người sau tiếp nối người trước, người cầm một chén ta cầm một chén, chen chúc nhau thành một khối tựa như quý chết đói, nhìn cảnh tượng như vậy, Vân Thiên chỉ cảm thấy vô cùng thân thiết, giống như từ khi nào, chính nàng cũng đã bị kìm hãm trong việc hưởng thụ niềm vui tập thể!

“Đại nhân, mời vào lều!” Hạ Ký Phong là đại tướng quân của bọn hắn, nhưng đối với vị công tử trẻ tuổi gầy nhỏ trước mắt vẫn vô cùng cung kính, không dám có nửa điểm chậm trễ.

Đối với mọi người mà nói, vị trước mắt này là người được Hoàng thượng sủng ái, lời của nàng liền giống như mệnh lệnh của Hoàng thượng, mà trên thực tế chính là như vậy, nếu nàng chính là người tùy hứng đùa giỡn lung tung, thì bọn hắn sẽ không thêm dè dặt, nhưng nàng lại là người đối đãi với bất luận kẻ nào cũng đều ôn hòa cũng đều tốt, lấy thái độ bình thường mà đối đãi với mỗi một người bọn hắn.

Mặc kệ nàng có phải là “nam sủng” bên cạnh Hoàng thượng hay không, nhưng những người này vẫn không tự chủ được mà đi thích một công tử như vậy! Các tướng sĩ ăn cơm đều vụng trộm nhìn về phía bên này, phần lớn đều là các binh lính trẻ tuổi, đều không có thể thất, đối mặt với mỹ nam như vậy, bọn họ tự nhiên là muốn nhìn cho kỹ, bằng không thực có lỗi với bản thân mình.

“Vào lều! Vì sao chúng ta không cùng ăn với bọn họ?” Vân Thiên tò mò nhìn Hạ Ký Phong, cùng các tướng sĩ ăn uống, tuy nói đây chỉ là một hành động nhỏ nhỏ, nhưng rơi vào trong mắt người khác, lại có một ý nghĩa khác, chẳng lẽ người làm đại tướng quân như Hạ Ký Phong lại không hiểu điểm này?

Thấy sắc mặt Vân Thiên có chút không vui, Phó Văn Tinh bước lên phía trước từng bước, “Đại nhân, ngài vẫn nên vào lều thì hơn, bọn họ đều là người thô tục, sợ ngài...”

“Có cái gì mà phải sợ?” Vân Thiên nhíu mày, nàng đang muốn cảm thụ được sĩ khí quân đội của bọn họ, cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua được

Vân Thiên không chờ mấy người họ trả lời, người đã cất bước đi về phía tướng sĩ đang chụm lại thành đoàn.

Hạ Ký Phong, Trương Trọng cùng Phó Văn Tinh nhìn nhau, bọn họ là thượng tướng nên cũng ít khi nào cùng những người này tụm lại thành khối, đại nhân nhìn sạch sẽ như vậy, không nghĩ tới lại thích sự mới mẻ của tập thể, ba người đều nhất trí cho rằng Vân Thiên chỉ là tò mò thứ mới mẻ thôi.

Ba người vội vàng cất bước đuổi theo.

Nhìn Vân Thiên đi về hướng bọn họ, chúng tướng sĩ đang cầm bát cơm đều sững sốt vài cái, có chút phản ứng thái quá, theo lý thuyết, người giống như Vân Thiên đáng lý ra phải khinh thường ngồi chung một chỗ với đám quê mùa bọn họ, nhưng mà đại nhân vừa tính làm gì vậy kia? “Đại nhân! Hạ tướng quân, phó tướng quân, Trương quân sư!” Các nam nhân đang ăn cơm đều đứng dậy, hướng về phía mấy người đang đi tới hành lễ.

Vân Thiên không nói hai lời, trực tiếp lấy chén đi đến lấy cơm, cảm giác này thật đúng là không sai! Cầm chén đưa đến trước mặt người phân cơm, người phân đồ ăn ngay ngắn cả người.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân lại đến nơi mình lấy cơm? Ách! Tuy nói những lời này thật không dễ nghe, nhưng là, họ hoàn toàn bị lời cuốn, ánh mắt đều nhìn theo từng động tác của nàng, ngay cả cơm trong miệng cũng quên nuốt vào trong bụng.

Ba vị ở sau càng không thể tưởng được Vân Thiên lại trực tiếp cùng cầm chén ăn cơm với đám binh sĩ thô lỗ, thật khó tưởng tượng được người này lại ngồi dưới đất mà ăn giống như một đại quý tộc nào đó.

Gặp vẻ mặt ngây ngốc của người trước mặt nàng thật không biết phải làm như thế nào cho đúng. Vân Thiển hờn giận nói, “Này! Hạ tướng quân, không lẽ trong quân doanh của các người mà không có cơm ăn sao?” Giọng nói cực kỳ ủy khuất

Nhưng mà, chính giọng điệu này cùng với biểu tình kia lại làm cho lòng người ta ngứa ngáy!

“Đương nhiên không phải, đại nhân vẫn nên đi vào nội trướng ăn đi!” Nếu chờ một chút nữa Hoàng thượng đến gần, nhìn thấy bọn họ lại “ngược đãi” đại nhân của hắn như thế còn không đem quân doanh của hắn oanh tạc mới là lạ đó.

“Nếu không phải thì vị đại ca này!” Vân Thiển mặc kệ câu cuối cùng của hắn, vươn chén về phía hai người đang run phía trước, ý bảo người trước mặt cấp cơm.

Vị quan quân kia có chút bất ngờ, người trước mặt quả nhiên là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử trong lòng đồn sao? Nhìn ba vị phía sau vài lần, quan quân đó không biết phải làm như thế nào cho đúng.

Vân Thiển chỉ cảm thấy buồn cười, đều là vì khuôn mặt này, khí chất này làm hại, làm hại chính nàng đi đến nơi nào cũng đều bị mọi người đối đãi thật cẩn thận, đối mặt với nàng giống như đối mặt với một oa nhi bằng gốm sứ, có thể tùy thời vỡ vụn.

Thấy Vân Thiển kiên trì, Hạ Ký Phong phía sau bắt đầu dỗi vầy tay, ý bảo vị quan quân kia hãy tuân lệnh, do đó vị này mới thật cẩn thận cấp cơm tập thể cho Vân Thiển ăn!

Ba người phía sau bắt đầu dỗi, cũng đồng loạt cầm chén cơm, không lý do gì đại nhân ăn cơm tập thể, mà mấy người bọn họ lại quay về ăn cơm trong lều.

“Các vị không cần câu nệ!” Vân Thiển nhẹ giọng cười, trong tay cầm chén cơm chui vào hướng bọn nam nhân! Đại nhân cầm cơm tất nhiên phải ngồi xuống, nên vội vàng dời ra nhường một vị trí sạch sẽ cho đại nhân ngồi.

Vân Thiển khoát tay, một thân xiêm y sạch sẽ xuất trần hướng vào bùn đất ngồi xuống, cùng một đôi nam nhân khác bắt đầu ăn cơm! Mọi người lại bị lôi kéo!

“Đều nhìn ta làm gì! Ăn cơm! Đều ăn cơm...” Quần áo trắng ngồi trên bùn, ăn cơm, vươn chiếc đũa ra đảo qua kêu to mọi người cùng ăn cơm, cảnh này thật sự là cảnh tượng khó gặp a!

Mọi người đều cứng ngắt bắt đầu động tác.

“Vị đại nhân này đúng thật là thú vị!” Phó Văn Tinh cùng Hạ Ký Phong ngồi kế bên nhau, nhìn Vân Thiển ngồi đối diện cách đó không xa đang ăn ngon lành, trong mắt có thêm một phần tìm tòi giống như lần đầu tiên nhìn thấy Vân Thiển như vậy.

Trong cảm nhận của bọn họ, vị nam nhân như thần tiên này không có khả năng cầm chén lớn ăn cơm như hiện tại, hơn thế lại còn đang ngồi cùng một chỗ với chúng nam nhân, Vân Thiển như vậy đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Ba người bọn họ đều cảm thấy không nói thành lời, Vân Thiển như vậy ngồi ở kia cùng chúng nam nhân, bọn nam nhân kia làm sao có thể chịu được sự thật thiên hạ đệ nhất mỹ nhân lại an vị ăn cơm trước mặt bọn họ chứ! Hơn nữa, còn là bữa ăn hỗn loạn như thế này nữa chứ.

“Thiên nhi của ta lại còn có một mặt như vậy nữa chứ! Quả nhiên là làm cho người ta mở rộng tầm mắt!” Một giọng nam trầm thấp vang lên từ phía trước, mọi người hoảng hốt! Đột nhiên ngừng đầu.

Bọn họ chỉ lo nhìn chằm chằm Vân Thiển đang ăn, thế nhưng ngay cả một người lớn như vậy tiến vào quân doanh cũng không phát giác được, nếu là địch nhân, bọn họ đã sớm chết không toàn thây, quả nhiên uy lực của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thật lợi hại!

Hoàng đế mặt long bào, tươi cười tà mị! Hắn chỉ có thể hiện như vậy trước mặt Vân Thiển, các tướng sĩ này làm sao có thể gặp qua một hoàng thượng hăng hái như vậy? Nam nhân đang cười đến tà mị trước mặt vị này là vị hoàng đế lãnh khốc vô tình kia hay sao? Hôm nay rốt cuộc gió gì đã thổi qua mắt bọn họ vậy kia.

Thấy Cô Độc Úy tiến đến, mọi người đều đứng dậy, đang định hành lễ, Cô Độc Úy đưa bàn tay to lên ý bảo bọn họ không cần đa lễ, đường đường chính chính đi về phía Vân Thiển đang ăn cơm, mọi người chỉ trừng mắt nhìn, xem hai người trong lòng đồn này sống chung sẽ như thế nào.

Vân Thiển không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, lúc này đây nàng lười so đo cùng hắn, con tức buổi sáng còn chưa tỉnh đâu đấy, cách hiện tại là giữ cho nam nhân này cách xa nàng một chút mới được.

“Hoàng thượng!” Ba người phía sau lấy tốc độ nhanh nhất đứng dậy, đi đến trước mặt Cô Độc Úy, cung kính hành lễ!

Cô Độc Úy đảo mắt nhìn bốn phương tám hướng, rồi mới quay đầu nhìn về phía ba vị kia, “Hắn có thể nhận thấy không?” Sắc mặt trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói.

Ba người đồng thời lắc đầu.

Thấy ba người lắc đầu, Cô Độc Úy giãn đôi lông mày đẹp.

“Đại nhân có hỏi, nhưng theo thần thấy, người vẫn chưa nhận thấy được gì cả!” Âm thanh trầm thấp của Hạ Ký Phong vang lên.



Cô Độc Úy mím môi, sắc mặt lại âm trầm vài phần, ba người đều không biết ý Hoàng thượng là như thế nào? Phó Văn Tĩnh hoàn hồn tiến lên từng bước, “Xin Hoàng thượng yên tâm, Văn tướng quân đã phân phó xuống dưới, mọi người sẽ không nói cùng đại nhân, mặt tướng cam đoan vô cùng chắc chắn!”

“Hoàng thượng?” Hạ Ký Phong thấy Cô Độc Úy vẫn giữ bộ dạng lo lắng như cũ, nhìn không được nhú mày kêu một tiếng.

“Các người qua coi thường hân!” Cô Độc Úy nói một câu, nở nụ cười đi về phía Văn Thiên.

Ba người sau lưng nhìn nhau, cất bước đi theo sát, nghe Cô Độc Úy nói như vậy, giống như là vị đại nhân này đã phát hiện nơi nào khả nghi rồi.

Ăn xong bữa cơm khó có thể nuốt xuống này, chúng tướng sĩ ngoan ngoãn rời xa đại nhân vật này.

“Thiên nhi hôm nay sao có thể rảnh rỗi đến quân doanh vậy? Nhìn thần thái Thiên nhi sáng láng như vậy, xem ra đêm qua ta còn dùng đủ lực rồi!” Cười tà ác, cả người phát ra sức quyền rũ khó đỡ.

Người đi gần nghe được những lời ấy, liên tiếp quay đầu lại, sắc mặt quái dị nhìn toàn thân Văn Thiên, muốn nhìn xem trên người nàng có chút khác thường nào không mới bằng lòng bỏ qua

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 84: Chương 71. Bằng Hữu Của Hân (Phần 2)

Ba người đi sau lưng thân thể chợt cứng đờ, “tin vịt” mà hôm nay trong cung tung ra chẳng lẽ là thật? Bất quá chính là... “nhân chứng” Hạ Ký Phong đã tận mắt chứng kiến Cô Độc Úy ôm Văn Thiên tiến thẳng vào tầm cung, cho đến ngày hôm sau mới ra khỏi đó, ngay cả lâm triều cũng đi muộn, có phải đã chứng minh được điều gì?

Sắc mặt Văn Thiên bình thản đảo qua, đối với những lời này không có phản ứng gì, sắc mặt lạnh nhạt coi như những lời này không phải nhắm vào nàng.

Thấy vậy, mọi người liền không nghi ngờ gì nữa, đại nhân người ta đang cam chịu, tung tin vịt thì cứ cho là tin vịt đi.

“Thần nghĩ muốn đi xem một chút thiên quân vạn mã của Hoàng thượng uy phong như thế nào! Hoàng thượng đây là đang sợ vi thần nhìn trộm cơ mật quốc gia gì sao?” Văn Thiên đặc biệt cường điệu hai chữ “cơ mật”

Cô Độc Úy nhếch môi, cười tà mị đến mê hoặc lòng người, “Thiên nhi muốn xem thiên quân vạn mã của ta thôi sao? Vậy sao tối nay không thử lại xem như thế nào!” Lại bị xuyên tạc

Sắc mặt Văn Thiên lạnh lùng, lười đấu võ mồm với hân, đầu óc nam nhân này toàn chuyện đen tối, nói ra cũng toàn ý đen, không có một câu đứng đắn.

Ba người đứng gần phía sau, tự nhiên nghe hết đoạn đối thoại của hai người. Nguyên lai hai người bọn họ là ở chung như vậy, lúc hai người này ở chung một chỗ, hoàng đế không giống hoàng đế, đại nhân lại không giống đại nhân, đúng ra là giống một đôi tình lữ hơn!

“Hoàng thượng, nơi này là quân doanh, không phải hậu cung của người!” Văn Thiên lạnh nhạt liếc nhìn Cô Độc Úy đang cười đến mê hoặc chứng sinh, nói thật, lúc người này cười rộ lên, chính nàng cũng không thể chống đỡ lâu được, tựa như lúc này.

“Ân! Đại nhân nói có lý!” Cô Độc Úy cũng không chọc người quá mức, nghiêm trang gật đầu vờ cảm.

Nhìn đến con người đang giả vờ đứng đắn kia, Văn Thiên thật không thể tức giận nổi, xem người này phong trần mệt mỏi chạy tới quân doanh, sau khi làm hoàng đế, cả người hân đều gầy đi mấy vòng, như trước kia vẫn tốt hơn, không lo không phiền!”

Cô Độc Úy thu liễm nụ cười trên mặt, đi đến bên nàng, hai người đứng chung một chỗ như một đôi do trời đất tạo thành, nếu vị bên cạnh là nữ tử thì thật hoàn mỹ biết bao.

Sắc mặt Văn Thiên dịu xuống, “Tuy rằng ta không biết người đang tính toán cái gì, chỉ cần người muốn làm, cứ việc buông tay đi làm, không cần phải bận tâm về ta!” Người này vẫn luôn suy nghĩ thay nàng, thiếu chút nữa ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng buông tay, bởi vậy, nàng không thể lại ngăn cản hân, nàng nguyện làm vị đại nhân đứng sau lưng hân, lặng lẽ nhìn hân từng bước một bước lên đỉnh cao, nàng sẽ không nhúng tay vào.

Đây cũng là lý do vì sao Văn Thiên lại lựa chọn chức quan nhàn nhã, vì nàng không muốn nhúng tay vào chính sự của hân, quyết định của hân, vì nàng biết, chỉ cần một ý tưởng của nàng đều có thể thay đổi quyết định vốn có của hân.

“Thiên nhi!” Cô Độc Úy cầm tay nàng, gặt gao bao bàn tay nàng trong tay hân, cười chua xót, “Cái gì cũng không thể lừa được Thiên nhi!”

Vân Thiên bỏ tay hấn ra, trừng mắt liếc hấn một cái, “Ta cái gì cũng không biết, vẫn là Hoàng thượng còn chuyện gì che giấu thần?”

“Đi! Để cho đại nhân của chúng ta nhìn qua thiên quân vạn mã trước mắt!” Cô Độc Úy không để ý Vân Thiên đang trừng mắt, một lần nữa đẩy nàng đi lên chỗ đài cao, tam tướng phía sau lập tức đuổi theo.

Qua giờ cơm cũng không phải là lúc thao luyện, nhưng nàng vẫn cùng nam nhân này đứng trên đài cao chờ cho đến lúc.

Cả buổi chiều này, Vân Thiên chỉ cùng Cô Độc Úy đứng trên đài cao, tam tướng đi phía sau cũng tự giác ngừng lại. Phó Văn Tình giờ cao hồng anh thương thẳng tiến hướng quân trong trận, trên sa trường, sĩ khí vô hình phát ra.

Lúc này đây hai vị tướng quân tự mình ra trận dạy dỗ, trên có hoàng thượng cùng đại nhân đang nhìn, tướng sĩ bọn họ tự nhiên càng xuất thêm nhiều lực, không dám có nửa điểm lơ lửng, như lâm vào đại địch!

Vân Thiên chính là thích sĩ khí như vậy, nàng thích cảm nhận sĩ khí của thiên quân vạn mã và cũng biết được cảm giác tinh thần thư sướng là như thế nào!

Cô Độc Úy yên lặng đứng một bên, ánh mắt dừng lại trên mặt nạ, nhìn Vân Thiên như vậy, tâm tình hấn rất vui vẻ, “Như thế nào, có vào được mắt của đại nhân không?”

“Xem như cũng thật có tài, chi là...” Mắt Vân Thiên không tự giác nhìn lướt qua vài tướng lĩnh trẻ tuổi ở dưới.

“Chi là cái gì!” Cô Độc Úy néo néo đoàn mềm mại trong tay, thấp giọng hỏi.

“Người cứ như vậy mà đem các nguyên lão thay hết, mấy năm nay bắt đầu dùng người trẻ tuổi, không có ảnh hưởng gì chứ?” Vân Thiên lo lắng hỏi nguyên lão sẽ không phục phượng thức người trẻ tuổi làm việc, dù sao “già” cùng “trẻ” vẫn có những khác biệt nhất định. Nhìn lại trên sa trường, đều là những nam tử trẻ tuổi, bất quá đều là những nam tử đang ở cái tuổi ngây ngô, có thể so được với những lão tướng hàng năm đánh trận bên ngoài sao? Chung quy vẫn là một câu, bọn họ vẫn còn quá non! Không phải Vân Thiên nâng kính thường bọn họ, nếu gặp những sự kiện huyết tính vậy đây, những người này có thể chịu được sao?

Tướng sĩ này không thể so với những tử sĩ được huấn luyện tàn khốc, ngộ nhờ có chuyện lớn, có thể vẫn đứng ổn định như thế này được chứ, lo lắng của Vân Thiên cũng là chuyện tất yếu.

Cô Độc Úy duỗi cánh tay ra, đem nàng ôm vào ngực, lại không có dấu gì mà tập kích nàng, làm cho trước mặt trăm ngàn tướng sĩ mà nàng bị nam nhân này ôm vào trong lòng.

Chết tiệt! Vân Thiên nhất thời không thể tức giận.

Đột nhiên ngừng đầu nhìn những người kia hoàn toàn ngăn cản cả người, hai người này cũng quá lộ liễu đi! Khóe miệng Hạ Ký Phong rút rút, có chút không thể chấp nhận chuyện như vậy, tuy rằng đã thấy qua một lần, nhưng mà, dưới tình huống như vậy, đây là quân doanh, thế nhưng bọn họ lại ở trước mặt chúng tướng sĩ ôm thành một khối, điểm trọng yếu nhất là hai người này đều là người hết sức quan trọng, mà còn là hai nam nhân!

“Thiên nhi đang lo lắng cái gì, đừng quên, vẫn còn một Vân đại nhân khác!” Cô Độc Úy để cằm trên vai nàng, cười ra tiếng.

Khi Cô Độc Úy nhắc nhở, Vân Thiên mới nhớ tới lão cha cũng được coi là nửa tướng quân, hội nguyên lão tự nhiên là để Vân Phi lo, khó trách người này lại yên tâm như thế.

“Người không sợ phụ thân ta phản người sao?” Vân Thiên buồn cười nói, tay vẫn chưa đẩy người bất thành linh ôm mình ra ngoài, tên này ngày càng thích động tay động chân với nàng rồi.

“Chi cần bắt lấy Thiên nhi của ta thật chặt, sẽ không sợ bất luận kẻ nào làm phản, nếu hấn có thể tạo phản thành công, ta nguyện ý giao cho hấn ngôi vị hoàng đế! Từ nay về sau cùng với Thiên nhi bốn ba giang hồ không hỏi thế sự!” Cô Độc Úy cười lớn, buông nàng ra, nhìn thật sâu vào đáy mắt Vân Thiên, hoàn toàn không hề để ý đến các tướng sĩ.

Khóe miệng Vân Thiên run rẩy vài cái, “Người đang đùa cái gì vậy!”

“Vị Thiên Nhi, Ủy ca ca của người có thể làm được bất cứ điều gì, không phải Thiên nhi đã từng thấy qua rồi sao?” Dem nàng kéo lại gần hấn, nhìn thẳng phía dưới, vĩnh viễn đứng chung một chỗ như vậy cũng chẳng hề sai, không phải sao!

Đúng vậy! Thật đã nhìn thấy qua, nên vì nguyên nhân này, hiện tại nàng cũng không nói bất kỳ điều gì, tùy ý Cô Độc Úy, cho dù hấn đem nàng thành “nam sủng” danh chấn thiên hạ cũng không sao cả, ai kêu nàng thật không thể rời khỏi người này được làm chi.

“Cám ơn người!” Nếu không phải hấn, có lẽ trong thế giới này vốn không có một người làm nàng vương bận, làm cho nàng có mục tiêu hướng tới, làm cho nội tâm trống rỗng kiếp này của nàng trở nên ấm áp.

Cô Độc Úy lâm vào sững sốt, đây chính là lần đầu tiên hấn nghe được Vân Thiên nói với hấn như vậy, lời nói thực lòng, làm cho tâm người ta ấm áp, Cô Độc Úy chỉ có thể nhanh chóng cầm tay nàng, vĩnh viễn không chia ly!

Hai người cứ nắm tay cùng một chỗ như vậy, cho đến khi chúng tướng sĩ ngừng lại, hai người mới buông tay đi xuống dưới.

Vân Thiên vỗ tay khen ngợi, “Quả nhiên phấn khích!” lời này là hướng về phía các tướng sĩ nói! Có thể được đại nhân tán thưởng, lòng các tướng sĩ đều lân lân! Đại nam nhân ai không hy vọng được người khen, mà Vân Thiên lại lấy loại thân phận này đến ủng hộ nên tâm người càng thêm thích thú!

“Có thể được Thiên nhi tán dương, xem ra các tướng sĩ trẻ tuổi của ta đã được Thiên nhi chấp nhận! Như vậy Thiên nhi an tâm được rồi!” Cô Độc Úy đứng bên người, sang sảng mở miệng cười nói.

Vừa nghe Hoàng thượng nói lời này, hiển nhiên, vòng biểu diễn “thứ nhất” buổi sáng đã không thể vào mắt Vân Thiên, Phó Văn Tĩnh mới biết vị đại nhân này thật không xem trọng bọn họ, tâm tư lập tức rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Vân Thiên gạt đầu, không đồng ý cũng không bác bỏ, vốn do cách nhìn cùng ý tưởng của nàng và những người này không giống nhau.

Đang lúc cao hứng, đột nhiên từ tầng tầng quân doanh đi tới mấy người, đi đầu là một nam tử trẻ tuổi mười phần uy phong, một thân thường phục, vạt áo tung bay về phía sau, người này chính là tiên phong!

Lại là một tuấn nam trẻ tuổi! Hiện tại Vân Thiên đã thực sự miễn dịch với mỹ nam của thế giới này, còn nếu muốn nhìn mỹ nữ, trực tiếp về nhà soi gương nhìn còn đã ghiền hơn! (nhảm! 11: bây giờ ta mới phát hiện, Thiên tử cũng bị tự kỷ... aiz, chắc do ở chung với Úy ca!!!)

“Mặt tướng tham kiến Hoàng thượng!” Nam tử trẻ tuổi dẫn đầu, phía sau còn vài tướng sĩ đi theo đồng loạt hành lễ cùng Cô Độc Úy.

“Bình thân!” Cô Độc Úy phát ổng tay áo ngăn lại, phong thái vương giả hiển hiện!

“Tạ Hoàng thượng!” Nam tử trẻ tuổi nhất đứng lên, từ rất xa, ánh mắt của bọn họ đều khóa trên người Vân Thiên đang yên lặng bên cạnh, bây giờ nhìn Vân Thiên gần như thế, mấy người kia vẫn lâm vào sững sốt, lập tức đoán ra được thân phận của vị này.

Đeo mặt nạ, lại có thể đứng sóng vai cùng Hoàng thượng, trừ Vân công tử ra thì còn ai vào đây!

“Vị này là Văn Đan Hàn!” Không đợi Hạ Ký Phong ở phía sau lên tiếng, thanh âm sâu kín của Cô Độc Úy liền vang lên, tự mình giới thiệu tuấn nam vừa tiến đến này

Văn Đan Hàn thất kinh, vị trí của vị đại nhân này trong cảm nhận của Hoàng thượng thật không giống người thường, khó trách lại truyền ra lời đồn như vậy, cũng không phải không có căn cứ.

Văn Đan Hàn yên lặng đánh giá vị bạch y nam tử ôn nhã trước mắt, trong lòng thầm khen tạo hóa khéo tay! Vậy mà có thể tạo nên một người xuất sắc như vậy, liếc mắt một cái cũng có thể làm người ta hăm sâu vào, cho nên Hoàng thượng si mê cũng không có gì lạ.

“Gặp qua Văn tướng quân!” Trên người Văn Đan Hàn có một cỗ sát khí, dựa vào cử chỉ của hắn cũng có thể nhìn ra phẩm hạnh người này như thế nào, trong lúc hắn hướng phía nàng đi tới, Vân Thiên cũng đã đánh giá một phen, người có thể được Cô Độc Úy coi trọng, tất nhiên không thể kém Hạ Ký Phong, trọng yếu nhất là, người này có đôi mắt rất lợi hại, dường như có cảm giác bị người này nhìn thấu, tựa như lãnh mâu của Hạ Ký Phong.

Vân Thiên ôn nhu lấy lễ đãi tướng, làm cho Văn Đan Hàn ngẩn người, người được Hoàng thượng sủng ái thế nhưng lại ôn hòa khách khí hành lễ với hắn? Thật làm người ta không nhận nổi, đáng lý ra phải là “mắt chó nhìn người thấp”, hoặc là...

Không suy nghĩ nhiều, Văn Đan Hàn cứng rắn trả lại một lễ, “Đại nhân làm khó mặt tướng rồi!”

“Văn tướng quân đi đường vất vả rồi! Hồi lâu không gặp, không biết có thể tiếp với tại hạ mấy chiêu không?” Trương Trọng đột nhiên đứng dậy, đưa cho hắn một ánh mắt, hai mỹ nam đồng thời đứng cùng nhau, làm cho người ta có một loại cảm giác tướng giao, Vân Thiên có chút kinh ngạc nhìn Trương Trọng hào sảng, thật là nhìn không ra, người bình thường chỉ biết sắp xếp binh thư các lại có một mặt như vậy!

“Tốt lắm! Trẫm cũng muốn nhìn xem nhóm các ngươi tiến bộ đến mức nào!” Bàn tay to của Cô Độc Úy đưa ra, chúng tướng lập tức thối lui xuống

Vân Thiên nhìn bộ dáng không bị trói buộc của bọn họ, lúc này mới đoán ra, những người này đúng là bằng hữu mà Cô Độc Úy tín nhiệm! Bên người có mấy bằng hữu cũng tốt, Vân Thiên vốn còn lo lắng Cô Độc Úy một thân một mình, không nghĩ hắn thâm tàng bất lộ vụng trộm giấu nàng kết giao bằng hữu! Khó trách hắn lại tín nhiệm bọn họ, chung quy là có mối quan hệ này!

Bình thường khi ở trong triều bọn hắn đều đối xử theo cấp bậc, quan hệ xa lạ, làm cho người ta không phát giác, ngay cả chính nàng cũng không hề chú ý!

Nhìn các bằng hữu của Cô Độc Úy, Vân Thiên có một loại cảm giác an tâm!

Trương Trọng có võ công, lại có thể tướng xứng cùng Văn Đan Hàn!

“Được” Âm thanh ủng hộ truyền thật xa!

“Văn tướng quân cũng nên cẩn thận!” Phó Văn Tĩnh thật ra cũng có thể đánh đấm so chiêu với mấy nam nhân này, một chút trạng thái nũng nịu của nữ nhân cũng không có, là cô nương tính tình ngay thẳng!

Tính tình như vậy thật đúng là làm cho Vân Thiên thích, nữ tử là phải như thế!

Cả ngày tránh ở khuê phòng thuê hoa tất nhiên là tốt, nhưng nếu có thể giống như Phó Văn Tinh vì nước xuất lực, thể hiện nữ tử cũng nên có lực lượng cũng không có gì sai, không phải sao! Đây là cách nhìn của Vân Thiển, không giống người thường, cho rằng nữ tử chỉ nên trốn trong phòng học một ít công phu theo hoa lĩnh tinh thôi!

Nhìn bên môi Vân Thiển tràn đầy ý cười, Cô Độc Úy không tự giác chế trụ cằm nàng, cúi người, trong nháy mắt hơi thở đầy nam tính đánh úp xuống, ấn xuống môi nàng một nụ hôn thật sâu!

Vân Thiển bỗng nhiên trừng mắt, giống như lần đầu tiên bị hôn.

Trong lúc Vân Thiển đang muốn xuất quyền, môi đúng lúc đã tách ra, một tay cầm quyền của nàng, Cô Độc Úy cười đến tà mị, “Vẫn mỹ vị vô cùng!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 85: Chương 71. Bằng Hữu Của Hắc (Phần Cuối)

Sắc mặt Vân Thiển âm âm chuyển hồng, nàng vậy mà lại bị nam nhân này chiếm tiện nghi, mọi người đều trừng mắt thật lớn, thật sự bọn họ đều muốn phun huyết đối với cảnh tượng như vậy, dù sao bọn họ đều là những liệt nam trẻ tuổi thì làm sao có thể chịu hình ảnh phiến tình này đây!

Hai người đang ra tay quá nặng kia tự nhiên không có cơ hội để xem hình ảnh kích thích như vậy

Vân Thiển thẳng tay kéo Phó Văn Tinh đang đứng bên cạnh vào giữa hai người, để hắc không thể tái phạm sai lầm nữa!

Phó Văn Tinh vô tội nhún vai, hiện tại bọn họ đều có thể hiểu được hai người kia rồi, kỳ thật, nếu coi Vân Thiển thành nữ tử thì sẽ không thấy khó tiếp nhận rồi, Phó Văn Tinh cứ như vậy mà tưởng tượng

Cô Độc Úy bắt đắc dĩ sờ sờ mũi, nở nụ cười đưa tầm mắt về hai người đang đấu phía trước, không hề suy nghĩ muốn chiếm tiện nghi của Vân Thiển.

Văn Đan Hân một tay ôm Trương Trọng giằng co một chỗ, mà Trương Trọng lại hướng về phía mặt Văn Đan Hân đánh tới một quyền, từng chiêu từng chiêu của hai người như muốn lấy mạng của đối phương.

“Quá tốt!” Chúng tướng hét lớn!

Hai người đang giao thủ thu tay lại nắm tay nhau, nhìn nhau cười.

“Tốt!” Cô Độc Úy cũng theo nhóm người vỗ tay trầm trồ khen ngợi!

Nhìn Cô Độc Úy như vậy, Vân Thiển cũng có chút vui mừng cười! Điều này làm cho người đứng bên cạnh nàng, Phó Văn Tinh có chút choáng váng, khó trách mọi người đều nói không thể nhìn chăm chú người này, cho dù vẫn phản kích với chuyện tình xảy ra trước mắt, cũng không thể rời khỏi người đẹp đang trước mắt này!

“Các vị tướng quân quả nhiên là nhân trung long phượng!” Vân Thiển nghiêng đầu, đầy thâm ý nhìn mắt Phó Văn Tinh!

Phó Văn Tinh ngây ngốc một chút, ngay sau đó cũng tràn ra nụ cười như có như không, “Đại nhân quá khen, trên đời này làm sao có người có thể sánh được một góc của đại nhân!”

Vân Thiển bắt đắc dĩ lắc đầu, “Ta luôn muốn giống phó tướng quân, có thể hòa mình cùng với những người này, cho dù cuộc sống có cực khổ, nhưng cũng rất đáng giá!” Có thể cùng với những này hòa chung tiếng cười tiếng hoan hô, đó là chuyện hạnh phúc nhất!

Phó Văn Tinh không nghĩ Vân Thiển sẽ nghĩ như vậy, lấy vị trí danh chấn thiên hạ hiện tại của Vân Thiển, có cái gì mà không có chứ? Vinh dự như vậy không phải mọi người đều có thể đạt được, nàng còn thấy cái gì chưa đủ chứ? Phó Văn Tinh không hiểu người cao cao tại thượng như bọn họ, chiếm được nhiều như vậy còn cái gì đáng tiếc gì nữa chứ?

“Mặt tướng không hiểu!” Phó Văn Tinh vốn là cô nhi, từ lúc bắt đầu vào nơi này, nàng đã cùng những người này cố gắng sống qua cuộc sống ở đây, cho đến khi nàng có được địa vị như bây giờ, coi tuổi hiện tại của nàng, có thể làm được đến đây thật sự không dễ.

Vân Thiển nhìn nàng một cái thật sâu, im lặng rời khỏi đám người, “Chờ đến khi người đứng ở vị trí của ta, lúc đó, người sẽ biết không phải người muốn gì sẽ được cái đó, hơn nữa cảm giác bị gông xiềng là thống khổ như thế nào!”

Phía sau, hai vị đại tướng làm cho mọi người mở rộng tầm mắt, lại tự lựa chọn cho mình đối thủ, vật lộn một chọi một!

Cô Độc Úy từ phía sau đi ra, lẳng lặng tiêu sái sau lưng người nàng. Vài vị đại tướng sắc mặt khác nhau theo kịp, vào thời điểm này họ đều không dám đuổi theo Vân Thiển một mình, bằng không nếu để lộ một chân tướng nào cũng đều không tốt.

Mấy người đồng loạt đi ra khỏi quân doanh, đều không biết Vân Thiển đây là có ý gì, cứ thế mà đi vòng qua nơi núi cao, nhìn núi non chập chòn nối đuôi nhau không dứt.

Hoàng thượng đều đi ra, tướng lĩnh như bọn họ cũng tự nhiên phải theo sát, phía sau rất xa lại có vài tên thị vệ nắm ngựa đi theo.

Không khí lập tức trở nên có chút nặng nề!

Bốn người im lặng tiêu sái đi theo phía sau hai người, mãi khi đến trên một vách núi cao Vân Thiển mới dừng bước, Cô Độc Úy là hoàng thượng nhưng cũng giống như một người hầu đi theo bên người, một lời cũng không nói, giống như đang chờ đợi Vân Thiển mở miệng.

“Bọn họ có hay không...” Vân Thiển thanh đạm nói, nghiêng người thân nhiên nhìn Cô Độc Úy.

Bốn người phía sau vừa nghe, mạnh mẽ ngẩng đầu, cảm nhận của vị đại nhân này sâu sắc lợi hại hơn trong tưởng tượng của bọn hắn, khó trách Hoàng thượng vô cùng lo lắng.

“Thiên nhi, nếu ta không cho phép, không ai có thể tổn thương được ngươi!” Cô Độc Úy cân nhắc hồi lâu, mới mở miệng nói một câu như vậy.

Ánh mắt Vân Thiển nhảy dựng, “Úy ca ca!” Nhìn Cô Độc Úy như vậy, Vân Thiển chỉ thấy thập phần bất lực, chuyện như vậy lại muốn phát sinh một lần nữa hay sao? Hắn lại phải đánh đổi cái gì đó để đổi lấy sự an tâm của nàng hay sao?

Một tiếng Úy ca ca này làm bốn người phía sau sững sốt, quan hệ của hai người bọn họ thật đúng là phức tạp khó hiểu, hai vị này là hai vị vương giả cao nhất Thánh hoàng triều, cứ như vậy đứng trước mặt bọn họ, cứ bất đắc dĩ như vậy, cứ rối rắm như vậy, đây là hai nam nhân mến nhau bất chấp hậu quả sao? Rõ ràng hai người này đều là người quyền cao chức trọng, vì sau yêu nhau lại phải gặp nhiều trở ngại như vậy.

Cho dù tất cả mọi người đều không hiểu vì sao Cô Độc Úy lại cứ chấp nhất vì một nam nhân như vậy, nữ tử trên thiên hạ này không thiếu, nhưng lại có tình chọn lấy người nam nhân họa quốc trước mắt, nhưng vào giờ khắc này, bốn người họ xem như đã hiểu được một chút.

“Đừng hy sinh gì cho ta nữa, La Sát Môn muốn hủy Thánh hoàng triều, ta có thể cùng ngươi bảo hộ nó, Thuật quốc cường đại như thế nào, cũng không có biện pháp chống lại Thánh hoàng triều...”

“Thiên nhi, là ta sợ...” mắt đi ngươi.

“Ngươi không phải còn bằng hữu của ngươi sao!” Ánh mắt Vân Thiển thân nhiên quét qua phía bốn người vẫn yên tĩnh phía sau bọn họ, “Có bọn họ giúp ngươi, còn có gì đáng sợ nữa, ta nói rồi, ta vĩnh viễn chỉ đứng bên cạnh ngươi, cho nên, rốt cuộc là vì chuyện gì mà ngươi thao luyện binh sĩ ngày đêm, ngươi đừng lấy cái Tử Kim điện gì đó ra mà lường gạt ta!” Đừng tưởng rằng mỗi người bọn họ đều cho Vân Thiển nàng là kẻ ngốc, thì nàng thật sự là kẻ ngốc.

Từ tướng lập tức ngốc lăng, vị này từ trước đến giờ chỉ biết tránh ở binh thư các, rõ ràng là nàng bị vây ở binh thư các kia, vì sao lại còn biết rõ sự tình?

Cô Độc Úy thật không có gì ngoài ý muốn, cười khổ nhìn Vân Thiển bên cạnh, chuyện tình này là nằm trong dự kiến! Cho dù Cô Độc Úy lại nghĩ phải làm như thế nào để giấu giếm thì cũng không thể nữa rồi, động tác có quy mô lớn như vậy, bất luận như thế nào cũng không thể làm cho người này bỏ qua được.

“Thuật quốc khởi binh?” Vân Thiển bất an

Cô Độc Úy lắc đầu, bất đắc dĩ cười, “Nếu Thiên nhi của ta có thể ngốc lại một ít là tốt rồi? Ta cũng sẽ không vất vả như vậy để che giấu!”

Vân Thiển đen mặt, nếu nàng ngốc, còn không phải chịu thiệt khắp nơi hay sao.

“Rốt cuộc là chuyện gì, bây giờ còn không thể nói sao?” Vân Thiển đem mắt dán lên bốn người phía sau, Cô Độc Úy không nói, như vậy thì bốn người phía sau phải có một người nguyện ý nói chứ.

“Đại nhân, Thuật quốc đúng là có ý khởi binh! Gần một năm nay thì động tác của bọn họ thập phần rõ ràng, đặc biệt là người của Thuật quốc lại thường xuyên lui tới biên cảnh của Thánh hoàng triều...” Phó Văn Tinh với bộ dáng chuốc khổ nhìn mắt Cô Độc Úy, cung kính mở miệng nói

Tuy Phó Văn Tinh nói đủ rõ ràng, nhưng Vân Thiển vẫn cảm thấy bọn họ còn có chuyện gì lừa gạt nàng, bọn họ không muốn nhiều lời, nàng cũng không miễn cưỡng, chỉ cần biết rằng La Sát môn đã bắt đầu hành động của bọn họ là được rồi, kế tiếp chính nàng cũng phải nên có một số chuẩn bị mới được, bằng không đến cuối cùng không thể giúp hắn được gì mà lại làm cho hắn phải hy sinh một số thứ, đó cũng không phải là chuyện nàng nguyện ý.

“Vì sao phải giấu ta?” Vân Thiển sau khi nghe xong Phó Văn Tinh báo cáo, đột nhiên xoay người, lạnh lùng nhìn nam tử có bộ dạng thân nhiên, coi như chuyện này vốn không phải chuyện tình gì to lớn.

“Ta không muốn làm Thiên nhi của ta hao tâm tổn trí!”

Trán Vân Thiển cùng tứ tướng đều xô xuống vài vạch đen!

Nói như vậy mà Cô Độc Úy hắn cũng có thể nói được!!!

Vân Thiên không hề truy vấn tiếp, làm cho mấy người thờ dài một hơi nhẹ nhõm, dùng đôi mắt đầy thâm ý nhìn Cô Độc Úy đang bình tĩnh tự nhiên, tướng lĩnh bọn họ đến mức muốn chết đi được, mà hấn làm hoảng để lại tốt như vậy, coi như chuyện này không có quan hệ với mình, thật quá chấn định rồi!

“Thiên nhi hiện tại vừa lòng rồi chứ! Trong lòng hết gút mắc rồi!”

“Ừm, cứ xem như vậy đi!” Vân Thiên không quá vừa lòng gật đầu.

“Một khi đã như vậy, sắc trời đã trễ, chúng ta có nên tiếp tục tiến hành chuyện tình hay không!” Cô Độc Úy đến sát gần nàng, đồng tử thâm thúy nhìn nàng chăm chăm, nói đầy thâm ý.

Vân Thiên cả kinh, hiểu được ý đồ của hấn, thoái lui vài bước, “Đừng nghĩ nữa, làm cho người khác hiểu lầm, mặt mũi hoàng đế của ngươi cũng như không cần rồi!”

Cô Độc Úy dùng ngón tay xoa xoa gương mặt anh tuấn, “Ở trước mặt đại nhân, còn cần gì thể diện?”

“Hoàng thượng không phải còn chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng vài vị tướng quân hay sao, thần sẽ không quấy rầy nữa!” Vân Thiên bay nhanh lui về sau mấy bước, tránh Cô Độc Úy như tránh quỷ!

Vài vị đứng yên ở phía sau, ý muốn thương lượng rõ ràng như thế, Vân Thiên sẽ không thể không nhìn ra, mà Cô Độc Úy vừa nói lời này là muốn nàng rời đi, nàng cũng thập phần biết điều mà rời khỏi.

Dưới ánh mắt của mấy người, Vân Thiên nhảy lên ngựa, dùng tốc độ cực nhanh biến mất trong nháy mắt.

Cô Độc Úy nở nụ cười tà mị nhìn theo bóng dáng Vân Thiên biến mất, hoàn hồn thu liễm nụ cười, lạnh lùng hướng vài vị tướng quân ý bảo hồi quân doanh.

Mấy người cũng biết đây là lúc tình thế có chút nghiêm trọng, sắc mặt lạnh lùng giục ngựa trở về quân doanh.

Tuy rằng bọn họ không rõ Cô Độc Úy đã cho Vân Thiên biết hành động của Thuật quốc, thì tại sao không nói rõ với nàng còn có một người khác cũng nhìn chăm chăm vào Thánh hoàng triều.

Làm thần tử như bọn họ, chỉ có thể theo ý chỉ của Hoàng thượng mà đi làm, tận lực lừa gạt nàng vậy.

Thiên hạ nổi lên một trận chiến, như nhu cầu tất yếu.

Mà Cô Độc Úy chính là bảo vệ mọi thứ của mình, bao gồm Vân Thiên, không cho bất kỳ kẻ nào có thể gây tổn thương nàng còn tồn tại.

Vân Thiên đi thẳng đến Bình bộ tìm lão cha, người khác không biết đại sự, có thể lý giải được, nhưng nếu có người nói lão cha của nàng cũng không biết thì thật là buồn cười.

Đang phân phó cho thủ hạ, liền thấy “con trai” đứng trước mặt mình, dường như mới vận động hàng loạt nên hơi thở có chút dồn dập.

“Thiên nhi?” Buông lỏng động tác, có chút kinh ngạc nhìn Vân Thiên lại đi ra khỏi bình thư các.

“Cha!” Vân Thiên tự nhiên tiêu sái đi qua, rót một ly trà nóng cho mình, uống một hơi cạn sạch

Vân Phi cũng theo nàng ngồi xuống.

“Hôm nay như thế nào lại rảnh rang đi ra ngoài? Ngày thường không phải chỉ đứng ở bình thư các thôi sao?” Vân Phi khó có cơ hội được ở chung cùng “con trai”, nên không khỏi nói nhiều một chút!

“Cha, người có gì gạt con không?” Vân Thiên buông chén ngọc, thanh đạm nói.

Vân Phi bị sùng sốt, cần nhắc xem con mình hỏi vậy là có ý gì, có một số việc gạt nàng là do muốn tốt cho nàng, “Ngươi muốn biết cái gì?” Do hiểu được tính tình của Vân Thiên nên Vân Phi cũng không giống với những người khác thất thần, lão nhìn thẳng vào mắt Vân Thiên.

“Cha biết cái gì?” Vân Thiên cũng không hỏi trực tiếp, giả vờ giả vịt hỏi một câu

Hai người đều muốn đấu khẩu với đối phương, đều giả thần giả quỷ hỏi lại đối phương.

Vân Phi đang ngồi, cũng không tính mở miệng lập tức.

Thật lâu sau, Vân Phi mới ngoái đầu nhìn lại con mình, “Thiên nhi con biết vì sao hoàng thượng lại kiến tạo Từ Kim điện không?”

Vân Thiên còn tưởng rằng lão cha nói cái gì, không nghĩ lời vừa ra khỏi miệng lại là sự tình Từ Kim điện, chẳng lẽ, có một số việc có quan hệ với Từ Kim điện này?

## Chương 86: Chương 72. Khúc Mắc Đời Trước, Vân Thiên Vận Nữ Trang (Phần 1)

Vì sao Cô Độc Úy lại coi trọng Tử Kim điện? Chuyện này không cần phải tốn nhiều tâm tư cũng có thể biết vì sao, Vân Thiên đột nhiên nhớ tới cái gì, nghiêng đầu ngó Vân Phi, tầm mắt hai phụ tử đối diện nhau, “Có quan hệ cùng con?” Vân Thiên vẫn đậm phong khinh nói.

Vân Phi không gạt đầu cũng không tỏ vẻ, chỉ là thật sự nhìn người “con trai” trước mặt này, bản thân con trai hấn xuất sắc, làm phụ thân hấn đương nhiên biết, Vân Thiên vẫn che giấu năng lực của mình, nếu không phải sự tình năm năm trước làm nàng bộc lộ, người làm phụ thân như hấn thật đúng là không biết con mình còn có bản sự như thế, cho dù là chính mình, hấn cũng thấy mặc cảm.

“Tử Kim điện kia mọi người đều biết vì người mà xây nên...” Hoàng đế vì con của hấn tạo một tòa kim điện, làm phụ thân như hấn không biết nên cao hứng hay nên khóc?

Vân Thiên nghe đáp án này thật không có gì ngoài ý muốn, chỉ là nàng lâm vào trong trầm tư. Cô Độc Úy vì nàng mà xây kim điện, khó trách Thái hậu sốt ruột như vậy, các đại thần khủng hoảng như thế, tất cả họ đều sợ Hoàng thượng cứ như vậy mà cưới nàng tiến cung, hiện tại thì cả cung điện cũng đã thay Vân Thiên xây nên, nhưng lại đem thái tử điện cũ hủy đi, điều này không phải làm cho người ta phiền muộn vì Cô Độc Úy trầm mê sắc đẹp của mình hay sao!

Nghĩ đến điều này, Vân Thiên chỉ cảm thấy cả người vô lực, mấy năm nay cái gì nàng cũng mặc kệ Cô Độc Úy, không nghĩ tới vậy mà năm năm sau bị hấn làm rối tung lên.

“Vì sao cha không ngăn cản?” Vân Thiên thấy lạ là vì lão cha nàng thân làm nguyên lão, tiếng nói rất có sức thuyết phục, thế nhưng phản ứng gì cũng không có, có phải là quá kỳ quái không.

Ánh mắt Vân Phi có chút cổ quái liếc nhìn Vân Thiên một cái, “Vi phụ hỏi người một câu, người cần phải thành thật trả lời!”

“Phụ thân, con có thể không thành thật sao!” Nói dối lão cha sao? Chê cười rồi, không bị lột da mới là lạ đó.

Vân Phi trừng mắt nhìn con một chút, “Người và hấn thật sự yêu nhau thật lòng, không hề dối ý?”

Vân Thiên như gặp quỷ nhìn Vân Phi, lời nói này của lão cha là có ý tứ gì? Là có ý có thể tiếp nhận chuyện nam nhân yêu nam nhân sao? Cho dù lão cha có tiếp nhận rồi, nhưng Vân Thiên vẫn không thể tiếp nhận cái gì mà nam yêu nam, nàng là nữ nhân mà.

“Xử tiểu tử! Ánh mắt kia của người là gì!” Vân Phi tức giận cho Vân Thiên một gậy.

Hắc hắc, lão cha cũng có một mặt đáng yêu, không phải sao!

“Cha, đây là người đang đồng ý cho hai chúng con sao?” Thanh âm thanh nhã của Vân Thiên hoàn toàn không nghe ra được cái gì cao hứng.

Nhìn phản ứng này của Vân Thiên, Vân Phi nhìn con kỳ quái, mình đồng ý cho bọn họ, nhưng sao lại không thấy được tia cao hứng nào bên trong? Chẳng lẽ “con trai” mình cũng không thích Hoàng thượng? Trong lòng Vân Phi có chút vui sướng.

Vân Phi hí mắt lại, nhìn thật sâu vào biến hóa biểu tình của con trai, muốn tìm ra cái gì không đúng. Nhưng “con trai” giấu cũng thật thâm a, ngay cả một biểu tình nhỏ cũng không thấy, “Như thế nào, không phải người luôn muốn ở một chỗ cùng hấn sao, bây giờ đổi ý rồi à?”

Vân Thiên tròn mắt nhìn liếc nhìn lão cha một cái, “Cha, chẳng lẽ người không nghe trong cung truyền ra tin tức gì hay sao?” Nàng thật không tin chuyện tình Cô Độc Úy đem nàng đặt ở tẩm cung mà lão cha không có nghe qua.

Quả nhiên, khi nghe đến Vân Thiên nhắc nhở, người làm cha bỗng nhiên sắc mặt đại biến, giống như bị ghen nguyên trái cà tím, “Người, các người, có.... không...”

“Không có!” Vân Thiên trả lời rõ ràng lưu loát, vốn là như vậy mà, bọn họ vốn là chẳng làm gì hết, nếu mà có thì không phải bị Cô Độc Úy phát hiện ra hết sao, lão nương trong nhà sẽ bỏ qua cho nàng chắc?

“Thật sao?”

Gật đầu.

Cuối cùng thì Vân Phi cũng có thể thở ra một hơi.

“Cha, thừa dịp lúc con rảnh rỗi, muốn hỏi người một việc!” Cân nhắc hồi lâu, Vân Thiển chậm chậm nói ra, dò xét lão cha

Vân Phi giật khốe miệng, con hán có khi nào mà không rảnh!!! Nhưng hiện tại lại nói những lời này cứ như bình thường công việc rất bề bộn, “Người muốn biết cái gì cứ việc nói thẳng, không cần vòng vo”

“Chuyện tình trước kia của mọi người... rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Thật lâu sau, Vân Thiển nghiêng người, vụng trộm ngắm thần sắc biến hóa của Vân Phi, dù sao thì lời nói này cũng sẽ đụng chạm đến rất nhiều vấn đề

Sắc mặt Vân Phi ngưng trọng, lập tức lâm vào mảnh hồi ức sâu thẳm, giống như đang nghĩ đến chuyện thực xa xôi, đã xảy ra vào trước kia, sâu dưới đáy mắt giống như đang chất chứa tư vị hạnh phúc nào đó, lọt vào mắt Vân Thiển, nơi đó có rất nhiều chuyện tình làm cho đám hậu bối bọn họ cảm thấy phức tạp, cho nên, nàng hiểu rằng, muốn biết được sự tình cũng không phải dễ.

“Vì sao đột nhiên muốn biết chuyện ngày xưa?” Nhìn các bóng dáng bận rộn đi tới đi lui ngoài cửa sổ, mắt Vân Phi nhiễm một tầng sương mù

“Bởi vì hiện tại con cần muốn biết!” Nhịn năm năm, đã đủ rồi.

“Xú tiểu tử, đừng tính nói qua chuyện khác, trả lời vấn đề ta vừa hỏi!”

“Dạ dạ dạ, cha nói cái gì thì liền là cái đó, nếu không phải là yêu, thì làm sao có thể trả giá cho đôi phương nhiều như vậy, cha cùng mẫu thân không phải cũng giống vậy hay sao?” Nghĩ đến việc mình hi sinh như vậy, Vân Thiển không khỏi hung hãn trừng mắt nhìn lão cha này, đều là tại lão cha làm hại, làm sao không sinh ra mình là con trai, làm nàng hiện tại bất nam bất nữ, thật là khó chịu.

“Ánh mắt này của người là sao?” Vân Phi nhíu mày

“Hiện tại nên nói câu chuyện thối tha của các người ngày trước đi!”

“Cái gì mà thối tha, miệng tiểu tử nhà người không thể nào phun ra một chữ có đạo đức sao, vậy mà trên lưng còn mang danh hào thiên hạ đệ nhất!” Lại một trận bộc phát trời dậy

“Cha, rốt cuộc người muốn nói hay không? Nếu người nói làm con hài lòng, con có thể lấy bí mật trọng đại của nương để trao đổi cùng người, như thế nào, buôn bán đủ lời rồi chứ! Là bí mật của nương ư! Nếu nắm giữ được bí mật này, người có thể bắt nương cả ngày cái kia...” Vân Thiển xuyên thấu mặt nạ, chân mày nhíu nhíu về phía trước, ra sức dụ hoặc lão cha si tình này.

Gặp biểu tình của con, vừa nhìn là biết ý tứ của cái nhíu mày đó là gì rồi, mặt lão cha đỏ lên, mắt tự nhiên ho nhẹ, “Cũng không thể lấy cái đó ra gạt cha người là ta...” Không tin được đứa con trai này.

“Yên tâm, cha nói đi! Con đã chuẩn bị tốt!” Vân Thiển đang ngồi, mắt nhìn chăm chăm vào Vân Phi.

“Chuyện tình năm đó, người rõ ràng nhất là mẫu thân người, vì sao không hỏi trực tiếp nương người, chạy tới hỏi ta làm gì?” Vậy mà lại lấy bí mật đến dụ dỗ hán? Con trai này của hán cũng đứng lón mọt, dám bán đứng Lạc Song, Vân Phi dường như có thể thấy được tương lai thảm hại của con trai mình dưới tay lão nương ở nhà.

“Không muốn biết bí mật kia?” Vân Thiển híp mắt.

“Khụ! Đương nhiên là...” Nghĩ đến tâm hán cũng thấy ngứa

Vân Thiển vì lão cha châm một ly trà, sau đó, Vân Phi tự nhiên tiếp nhận uống một ngụm, lúc này mới bắt đầu nói ra khúc mắc tình cảm cả đời của bọn họ.

“Lúc trước mấy người chúng ta cùng báisư học tập, năm đó chúng ta cũng không biết thân phận của nhau, tiên đế là đại sư huynh của chúng ta...” Theo như lời này thì tiên đế là Cô Nhật Quyết.

Vào thời điểm đó, bọn họ tuổi còn nhỏ, hàng năm ở cạnh nhau học tập võ nghệ, Cô Nhật Quyết so với sự đệ sư muội bọn họ lớn tuổi hơn, tự nhiên là đại sư huynh của bọn họ, trình độ võ công thì không cần phải bàn tới.

Vân Phi là nhị sư huynh, kế tiếp là cặp tỷ muội song sinh Thủy Thu Liên và Thủy Thu Tích, ngay sau đó cũng có rất đông sư huynh muội đồng môn, Lạc Song là nữ nhi của sư phụ bọn họ, lại là nhỏ tuổi nhất, nên tự nhiên là tiểu sư muội. Chuyện này nói ra cũng thật cũ, nhưng cũng rất quen thuộc, chính là hiện giờ có chút không giống mà thôi.

Nghe đến đó, Vân Thiển nhíu mày, vẫn chưa được nghe trọng điểm mà nàng muốn nghe nhất.

“Chính là... ai cũng không nghĩ tới, Cô Nhật Quyết lại yêu thương tỷ tỷ trong hai tỷ muội song sinh...” Mắt Vân Phi càng sâu một phần.

Đến chỗ này, Vân Thiển cũng có chút hiểu biết, “Chính là hồng y nữ nhân tự tay giết chết Cô Nhật Quyết? Cô Nhật Quyết yêu thương tỷ tỷ, nhưng muội muội cũng thầm mến Cô Nhật Quyết...” Sự thật quá rõ ràng rồi, quả nhiên là phim tình cảm theo kịch bản cũ.



Vân Phi đột nhiên liếc mắt nhìn Vân Thiển đang xen miệng vào, Vân Thiển ngoan ngoãn cầm miệng, cho dù là như thế nào cũng phải lắng nghe.

“Thu Tích luôn là người lạnh nhạt, không giống với tỷ tỷ của nàng là một người dễ gần, luôn thích đứng sau lưng, yên lặng nhìn cặp đôi hạnh phúc kia... Cũng không biết rằng đến cuối cùng nội tâm vẫn không thể nào áp chế được tình cảm mà làm ra chuyện như vậy...” Tầm mắt hướng ra xa, tình tế hồi tưởng lại chuyện năm đó.

Sau khi bọn họ xuất xứ mới phát hiện Cô Nhật Quyết lại chính là Nhị hoàng tử của Thánh hoàng triều, vào thời điểm đó, con nối dòng của hoàng thất lại nhiều, tranh quyền đoạt thế tự nhiên cũng không dứt. Cô Nhật Quyết khi đó nguyên ý cùng Thủy Thu Liên hai người ngao du giang hồ không màng hoàng sự, nhưng vô luận như thế nào, các huynh đệ của Cô Nhật Quyết cũng không thể chấp nhận để Cô Nhật Quyết còn sống.

Cô Nhật Quyết trời sinh mạng đế vương, hoàng đế cũng có ý muốn phế thái tử lập Cô Nhật Quyết, đây cũng chính là nguyên nhân Cô Nhật Quyết bị buộc phải bước lên đầu sóng ngọn gió.

Thủy Thu Liên yêu Cô Nhật Quyết, nên tất nhiên không muốn nhìn thấy Cô Nhật Quyết chịu khổ như vậy, vì vậy mới cổ động Cô Nhật Quyết sang bằng hoàng cung, đoạt lấy thứ mà mình nên có, Thủy Thu Liên nguyên ý hi sinh tự do tự tại của mình, bên cạnh hẳn một đời một kiếp.

Mà Lạc Song cùng Cô Nhật Quyết từ nhỏ tình cảm vô cùng tốt, càng thân cận với Thủy Thu Liên, nên càng biết rõ sự tình hơn so với Vân Phi.

Vân Phi yêu say đắm Lạc Song nên tất nhiên cũng giúp Cô Nhật Quyết sát huynh diệt muội bước lên địa vị cao, mà người yên lặng như Thủy Thu Tích, cũng tham dự trong đó.

Năm người bọn họ, chỉ bằng ý nghĩ cùng vũ lực cơ hồ san bằng hoàng cung, giết sạch huynh đệ tỷ muội của Cô Nhật Quyết, người kia thủ đoạn dữ dội tàn nhẫn không người có thể sánh bằng, ngôi vị hoàng đế đã có nhưng hẳn không muốn để lại bất kỳ nguy hiểm nào.

Nhớ tới việc Cô Nhật Quyết ngay cả con hân mà cũng có thể hạ sát chiêu, nên việc hẳn đáp lên quan hệ huyết thống mà đi lên ngôi vị hoàng đế cũng không phải chuyện lạ, nàng càng tò mò hơn là chuyện tình phía sau, vì sao bọn họ lại quyết liệt như thế.

“Chẳng qua, sau khi Thu Liên bước lên hậu vị thì có Cô Độc Hồng...” Hai mắt lạnh lùng của Vân Phi nheo lại, dường như nghĩ đến chuyện gì đáng sợ.

Đoạn quan trọng nhất đến rồi!

Vân Thiển đang suy nghĩ sau khi Thủy Thu Liên kia lên làm hoàng hậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nghe nói mười mấy năm về trước trận đại hỏa đã thiêu chết nữ nhân đó, nhưng cuối cùng nàng vẫn xuất hiện.

“Kỳ thật tỷ muội song sinh đều không phải tốt như vậy!” Vân Phi từ từ thở dài một tiếng.

Thủy Thu Liên mang thai Cô Độc Hồng là một sự kiện hạnh phúc bất ngờ, nhưng mà... Thủy Thu Tích phía sau hai người bọn họ, đã làm cho sự việc hạnh phúc tốt đẹp này biến chất.

Mang thai bảy tháng, Thủy Thu Liên vốn hành động không thuận tiện, cả người lười nhác, không muốn động đậy, muội muội ruột Thủy Thu Tích đương nhiên phải ở bên chiều cổ, Lạc Song lúc ấy cũng bồi bên cạnh, ngay lúc đó Thủy Thu Tích bị hạnh phúc làm mờ mắt, đối với muội muội của mình không có mấy may sự phòng bị nào, chuyện gì cũng do Thủy Thu Tích làm, lại có ý làm Lạc Song lung lạc, ngay lúc đó tình yêu của Lạc Song cùng Vân Phi đang cuồng nhiệt, tự nhiên là rất vui vì Thủy Thu Tích hỗ trợ.

Chính là do một phần tính nhiệm này, lại làm cho hậu bối của bọn họ có những mối quan hệ phức tạp.

Mê huyền dược vô sắc vô vị đứng đầu các loại mê dược của Thuật quốc được hạ vào ly rượu Cô Nhật Quyết, hẳn tự nhiên trúng chiêu, cho dù hẳn cường hãn như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể chống lại dù một giọt nhỏ Mê huyền dược, dược vật của Thuật quốc rất nổi tiếng.

Không cần Vân Phi nói tiếp, Vân Thiển đã biết tình huống phát triển kế tiếp là như thế nào, bằng không Cô Độc Úy cũng sẽ không tồn tại. Cô Nhật Quyết cùng Thủy Thu Liên đang mang thai đồng loạt trúng Mê huyền dược của muội muội mình, sau khi xong việc, trong lòng Cô Nhật Quyết đã có ngăn cách cùng Thủy Thu Liên, mà sự việc đó thần không biết quỷ cũng không hay.

Nhưng mà, Thủy Thu Liên đâu phải người thường, mùi vị hoan ái của Thủy Thu Tích trên giường làm sao có thể gạt được nàng, nhưng chỉ vì hạnh phúc ngọt ngào làm nàng không để ý tới.

Rồi bụng Thủy Thu Tích ngày một lớn lên là điều hoàn toàn không thể giấu giếm được, hôm đó Cô Nhật Quyết uống rất nhiều rượu, cho rằng chính mình hoa mắt nhận sai người, nên hẳn rất tự trách đã làm Thủy Thu Liên thương tâm.

Người vừa yêu vừa hận, lúc ấy Thủy Thu Liên không đành lòng giết Cô Nhật Quyết, Cô Độc Hồng vừa ra đời liền để lại cho hẳn mảnh giấy, yêu cầu hẳn chiêu cổ Thủy Thu Tích thật tốt, sau đó, dùng một ngọn lửa đốt cháy Trường An cung, thiêu sống chính mình.

Sau khi bọn họ dập tắt trận đại hỏa đó, thì ngôi vị hoàng hậu đã được thay người mới.

Nhìn người mình âu yếm bởi vì chính mình phạm lỗi mà chết trước mặt mình, hẳn là Cô Nhật Quyết rất thống khổ, cho nên hẳn mới cho rằng Cô Độc Hồng là điềm xấu, vừa sinh ra đã được đưa qua Chính Hoa cung mặc kệ không hỏi, nhưng ai nấy đều có thể thấy được, Cô Độc Hồng kia cặp mắt rất giống nữ nhân đó, gương mặt lại có vài phần tương tự, vô cùng đau xót, Cô Nhật Quyết không dám đi thăm vì hẳn sợ nhớ lại sai lầm của chính mình.

Cho đến mười lăm năm trước, La Sát môn tập kích hoàng cung, cũng không biết đã xảy ra sự việc gì, hẳn lại nghi ngờ sự tình năm đó, âm thầm sai người điều tra, mới biết được năm đó chính mình trúng Mê Huyền dược của Thuật quốc, mới dẫn đến sự việc hẳn không thể không chế chính mình, hơn nữa, bộ dạng Thủy Thu Liên cùng Thủy Thu Tích giống nhau như đúc, nếu không phải tính tình bọn họ không giống nhau, thì căn bản cũng không thể phân biệt rõ ai là ai, huống chi Cô Nhật Quyết lại trúng mê dược cường hãn như vậy.

Rốt cuộc sự việc từ đầu đến cuối nàng cũng đã hiểu hết, Vân Thiên có chút giật mình gật đầu, thì ra đều là do hiểu lầm hại người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 87: Chương 72. Khúc Mắc Đời Trước, Vân Thiên Vận Nữ Trang (Phần 2)

“Nhưng mà...” Vân Thiên có chỗ không rõ, “Vì sao việc này lại có quan hệ đến Thuật quốc cùng La Sát môn?” Còn Lâm Bích Nhi vì sao từ La Sát Môn chuyển đến Thuật quốc, lại nhanh chóng biến thành thánh nữ nước đó?

“Hai tỷ muội các nàng chính là người của La Sát môn...”

“Vẫn là không rõ, vì sao La Sát môn lại có quan hệ với Thuật quốc?” Vân Thiên lạnh nhạt nhấp trà, lạnh quá! Lần nữa vì chính mình châm trà.

“Tiểu thái tử Thuật quốc là con nuôi của Thu Liên!”

Phốc...

Vân Thiên đang nhấp một ngụm trà đột nhiên phun ra ngoài.

“Quan hệ này cũng quá rối loạn đi! Lão cha, người có thể biểu đạt rõ ràng hay không?”

“Quan hệ đó nói tiếp thì cũng rất dài...”

“Ta có dư thời gian!”

“Sao vậy, hôm nay không cần ngây ngốc trong bình thư các nữ ả?” Vân Phi trừng mắt nhìn con.

“Ngài lão nói rõ ràng, con tự nhiên ngoan ngoãn biến mất không thấy người!”

“Tiểu thái tử lúc đó bao nhiêu tuổi?” Vân Thiên không khỏi hỏi.

“Cùng một tuổi với Hoàng thượng!”

Phốc!!!

Vân Thiên lại không thể hình dung ra nổi, “Nói cách khác, trước lúc tiền hoàng hậu mang thai đã biết rồi?” Quan hệ thật là loạn quá, quay nàng vòng vòng sắp hôn mê đến nơi rồi.

“Hai tỷ muội các nàng cùng hoàng hậu Thuật quốc vốn là tri giao, có mối quan hệ này chẳng có gì là lạ, nếu lúc trước Cô Độc Hồng cùng thái tử Thuật quốc có một người là nữ tử, sẽ kết làm thân gia, nhưng người tính không bằng trời tính!”

Câu chuyện của thế hệ trước đã qua đi, Vân Thiên không khỏi lắc đầu, hiện tại đều đã hiểu, gút mắc trong lòng đã giải, tâm tình cũng thoải mái hơn!

“Cảm tạ lão cha! Sắc trời không còn sớm nữa, người nên trở về ăn cơm chiều đi, đừng để nương chờ lâu, bằng không buổi tối ngủ trên sàn cũng đừng trách con không nhắc nhở người!” Vân Thiên vuốt phẳng nếp nhăn trên bạch y, cất bước ra cửa.

“Xú tiểu tử, ngươi còn chưa nói cái bí mật trao đổi ra đâu đấy!!!” Vân Phi rất chờ mong biết được cái bí mật nào đó của thê tử.

Vân Thiên liếc nhìn Vân Phi, “Cha, người có bị choáng váng không?”

“Ách?” Vân Phi không hiểu

“Con của người thông minh như thế, làm sao dám lấy tính mạng của mình ra nói đùa được. Nếu cha muốn biết, liền tự mình đi hỏi mẫu thân đại nhân đi!” Vân Thiên khoát tay sau lưng Vân Phi.

“Xú tiểu tử!” Một quyển sách phía sau phi thân ra khỏi cửa, Vân Thiển nhẹ nhàng đi qua. Nhìn Vân Thiển nhẹ nhàng rời đi, Vân Phi chỉ có thể ở phía sau thối rầu trừng mắt, hoàn toàn không có một chút biện pháp nào.

Ra khỏi binh bộ, Vân Thiển ngẩng đầu nhìn vầng trăng đang chậm rãi dâng lên, ngẫm lại phía sau, người kia hẳn là hồi cung rồi, mình có nên đến hỏi hân tòa điện kia rốt cuộc là chuyện gì hay không?

Nghĩ, Vân Thiển liền đạp cước bộ, nặng nề đi về hướng hoàng cung

Màn đêm vừa buông xuống, đèn trong hoàng cung yên lặng đưa lên, chiếu rọi lên bạch y không nhiễm chút bụi trần, tạo thành nhiều quang ảnh! Một đường đi vào, có không ít đại thần vừa nghị sự xong, cung kính chào hỏi Vân Thiển.

Nhìn tốp năm tốp ba các đại thần xuất nhập hoàng cung, Vân Thiển hồ nghi có phải đã xảy ra đại sự, vì sao vào canh giờ này các đại thần còn phải đến hoàng cung nghị sự.

Cước bộ Vân Thiển nhanh hơn một chút.

“Đại nhân!” Có người phía sau gọi Vân Thiển lại, Vân Thiển theo bản năng xoay người lại.

Chỉ thấy Lý công công cầm phát trần chạy chậm đi lên, đến trước mặt nàng thờ hớn hể nói, “Đại nhân... tối nay Hoàng thượng không trở về cung, nghe nói ở quân doanh cùng thương lượng việc với vài vị tướng quân!” Lý công công giống như đang báo cáo, nhất nhất báo cáo cho Vân Thiển nghe.

Vân Thiển nhú mày, Lý công công này vì sao lại nói với mình những lời này? Nàng không quản Hoàng thượng có trở về cung hay không, chẳng qua nàng chỉ muốn đến xác nhận một chút chuyện kia mà thôi.

Thấy Vân Thiển không nói, sắc mặt lại không được tốt lắm, Lý công công nghĩ Vân Thiển đang tức giận, cuống quýt giải thích, “Đại nhân yên tâm! Ngày mai Hoàng thượng sẽ hồi cung sớm, đại nhân! Nô tài đã chuẩn bị thiện, đang chờ ngài trở về dùng!”

Vân Thiển nghe vậy nhú mày, “Chờ ta trở lại?” Từ khi nào mà hoàng cung đã trở thành nhà của nàng vậy?

“Đại nhân, bên ngoài gió lớn, ngài nên trở về điện trước đi!” Lý công công vui mừng cười, dường như vị trước mắt này là hoàng hậu chủ tử của hắn, cung kính có thừa!

“Lý công công”

“Đại nhân có gì phân phó?”

“Nếu Hoàng thượng chưa hồi cung, vậy những người vừa mới đi ra là có chuyện gì xảy ra?” Hoàng thượng không có trong cung, các trọng thần lại tụ tập trong cung là có ý gì?”

“Hỏi đại nhân, là ý tứ của hoàng thái hậu!” Lý công công thật cẩn thận đo lường sắc mặt của Vân Thiển, không sai quá một phần

“Nga? Nguyên lại là như vậy! Nếu hoàng thượng chưa hồi cung, ta đây thuận tiện không tiến cung, Lý công công cũng nhanh về đi thôi!” Nói xong liền xoay người ra khỏi cung.

“Đại nhân...” Nhìn Vân Thiển xoay người bước đi, Lý công công vội vàng muốn gọi nàng lại

Không quay đầu lại bước nhanh ra khỏi cung, “Đồ ăn đó Lý công công tự mình xử lý đi, các người đều ăn hết đi!” Phút chốc, bạch y biến mất.

Nhìn Vân Thiển đi vội vàng, Lý công công giương phát trần, thở dài thật sâu.

Vân Thiển nghĩ đến cùng Thái hậu yêu cầu các đại thần đó tiến cung lại có ý gì đây? Thừa dịp Hoàng thượng không có ở đây, bà sẽ không nghĩ đến chuyện làm gì chứ?

Nữ nhân hậu cung đúng là phiền toái thật, Vân Thiển lắc đầu.

Bất giác, Vân Thiển lại đi đến cửa sau Nhã các, hai thủ vệ được sắp xếp ở đây là người của Vân Thiển, hành lễ xong rồi thay nàng mở cửa

Vân Thiển gật đầu bước đi vào

Từ chỗ hậu viện truyền đến tiếng cười tiếng hoan ca, đứng phía sau núi giả ở rất xa, Vân Thiển liền có thể thưởng thức được kỹ thuật nhảy đến tuyệt vời kia, nhìn lướt qua, xoay người ẩn thân như đang ở chỗ không người, nơi kia cũng là cấm địa của Nhã các, cũng là nơi mà vài lão bản bọn họ ở.

“Công tử!” Thanh Y ở chỗ lầu cao nhìn thấy bóng dáng của nàng, liền cung kính chấp tay.

“Ân, thứ ta cần đã tra được chưa?” Vân Thiển nhẹ giọng hỏi.

Thanh Y lấy một bức thư trong lòng ra đưa cho Vân Thiển, nàng tiếp nhận, không nói hai lời liền xoay người đi về lầu các của chính mình.

“Công tử không cần chúng ta hỗ trợ?” Thanh Y lo lắng hỏi.

“Các người chỉ cần thay ta trông coi Nhã các, cái khác, ta không muốn kéo các người tham dự vào, trừ phi đó là thời điểm vạn phần bất đắc dĩ!” Tay nắm chắc bức thư, Vân Thiển đi vào trong bóng tối, đóng cửa, ly khai khỏi tầm mắt sáng quắc của Thanh Y.

Gắt gao nhìn vào cánh cửa đã được đóng chặt, trong lòng Thanh Y mùi vị lẫn lộn, nghiêng người rời đi.

Ngồi trong bóng tối, Vân Thiển nương theo ánh trăng nơi cửa sổ, mở thư tín ra, chăm chú đọc nội dung bên trong, đồng tử chậm rãi co rút lại, quả nhiên là hân..

Vân Thiển sờ bức thư, dùng một chút lực, trang giấy hóa thành bột vụn!

Đi đến bên tủ quần áo, lấy ra một bộ quần áo khác để thay, đúng là giống như đúc bộ y phục đang mặc, nhưng lại là nữ y! Trên đầu lại có thêm một cái đầu lạp đen.

Không cần nhiều, chỉ cần một thân nữ y trùm đầu lạp trên đầu, một cô nương thần bí xuất hiện ở phía trước cửa sổ, dùng mùi thay thế với mùi thơm chân thật trên cơ thể của mình, nàng làm như vậy, cũng vì sợ đụng đến những người không nên đụng, có thể nhận thức bản thân nàng.

Vải buộc ngực bó chặt được bỏ ra, đôi bông đảo nhẹ nhàng vận động, đẹp kinh tâm động phách!

Tuy nói mang theo đầu lạp ra ngoài, nhưng bên trong vẫn mang mặt nạ như cũ không dám tháo xuống, đầu lạp này không an toàn tuyệt đối, nàng không thể mạo hiểm.

Vạt áo vừa động, bóng người đã nhảy lên đỉnh lầu, vô thanh vô tức ra khỏi Nhã các, hướng nhanh về phía biên cảnh.

Băng vải trước ngực được tháo ra, cảm giác tức ngực khó chịu cũng không còn, cả người đều cảm thấy thoải mái rất nhiều, Vân Thiển bay nhanh ra ngoài, hít thở thật sâu không khí tươi mát buổi tối!

Phong thư vừa rời cũng do chính người kia tự viết, là Thanh Y lấy từ quan khẩu về, lúc này không riêng gì Thuật quốc có hành động, ngay cả Lô quốc cũng tham dự trong đó, cái tên Cô Độc Úy đáng giận kia vì sao lại không nói cho nàng biết, áp lực phát ra lớn nhất nơi hân chính là Tây Lâu Mạch

Muốn có nàng? Tây Lâu Mạch cũng quá tự đại, nghĩ nàng là một món lễ vật không biết phản kháng hay sao?

Nghĩ đến đây, bụng Vân Thiển chứa đầy lửa giận, bóng dáng trong bóng lại nhanh hơn rất nhiều.

Vì Vân Thiển, Thái tử Lô quốc lại tự mình lên vào Thánh thành, quả nhiên lớn mật, cũng không sợ có người giết hân. Trong thư vừa mới nhắc tới chỉ là một điểm nhỏ của Thái tử Lô quốc, nói vậy lá thư vừa rời cũng chính là lửa gạt Vân Thiển nhảy vào kế sâu của Tây Lâu Mạch hân, nhưng mà, hiện tại nàng không phải Vân Thiển, mà là sát thủ hiện đại, tâm ngoan thủ lạt!

Nàng rơi xuống nơi ẩn thân thật kín đáo.

Có một bóng dáng thon dài đứng phía trước cửa sổ, yên lặng xem thiên tượng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 88: Chương 72. Khúc Mắc Đời Trước, Vân Thiển Vận Nữ Trang (Phần Cuối)

“Thái tử điện hạ, ngài làm như vậy rất nguy hiểm!” Sở Hề lo lắng nhìn sắc trời ngày càng đen.

“Có thể giữ hân bên người, nguy hiểm thì sao chứ?” Đến nay, bóng dáng người kia vẫn ẩn nấp trong đáy lòng hân như cũ, càng ngày càng sâu, sâu đến mức hân muốn bị giam hãm.

“Thái tử điện hạ, thuộc hạ không biết cái tên bán nam bán nữ kia có cái gì tốt, đáng giá để thái tử ngài lại đặt mình vào nơi nguy hiểm như vậy!” Đại Lực phía sau bất mãn nói lớn.

“Đáng giá?” Tây Lâu Mạch nâng mắt chăm chú nhìn, “Hân đương nhiên đáng giá, trên đời này còn ai có thể làm cho ta nhớ thật sâu tận đáy lòng, càng không gặp được, càng tưởng niệm, tâm tình này mấy người có thể hiểu được?”

Vân Thiển, chỉ có người mới có thể làm ta trở thành như vậy, cho nên, cho dù có vạn nghìn nguy hiểm, tối nay ta nhất định phải mạnh mẽ bắt người về bên cạnh.

“Thái tử cho rằng Vân công tử có lấy được bức thư mà chúng ta thả đi không? Người không sợ Cô Độc Úy sẽ đi trước một bước sao?” Sở Hồ thật sự lo lắng Thái tử điện hạ ăn một khi dính vào Cô Độc Úy.

“Đến đây!” Một cơn gió lạnh thổi qua phía trước cửa sổ, sương mù dày đặc trong đêm cũng bị thổi tản ra, mắt Sở Hồ vừa động, nói một tiếng.

Mắt hoa đào nhẹ nhàng nheo lại, môi tràn đầy nụ cười tự tin

“Tung lưới cho thật tốt, chờ đợi con mồi của chúng ta lên sân khấu đi!” Bên cửa sổ nhỏ truyền đến thanh âm trầm thấp sung sướng của Tây Lâu Mạch, hẳn đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy người kia, thật đúng là thỏa nỗi mong chờ!

Tây Lâu Mạch có thể vô tung vô tích tiến vào biên cảnh Thánh thành, còn có thể đem theo nhiều sát thủ như vậy, quả nhiên không hề đơn giản, Vân Thiên tự nhiên hết sức cẩn thận đến gần, Tây Lâu Mạch này nhìn như vô hại, kỳ thật là một con hồ ly giao hoạt vô cùng cẩn trọng.

Màn đêm hạ xuống, tất cả đều chìm vào an tĩnh, trừ bỏ gió lạnh thổi qua, khí trời đang chuyển đông nên tất nhiên gió thổi không ngừng.

Một đường Vân Thiên đến gần đều vận dụng kỹ năng hiện đại, không dám sử dụng công phu cổ đại, bởi vì chiêu thức của nàng người quen thuộc lại đếm không xuể, đặc biệt là nàng đã từng giao thủ với Tây Lâu Mạch.

Vân Thiên thật sự giấu giếm thật sâu, nếu không mò đầu lạp ra, căn bản sẽ không ai có thể hoài nghi người trước mắt kia chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong tin đồn, Vân công tử.

Thân ảnh hợp thành một thể với bóng đêm, nhảy vào bên trong một trang viên nhỏ được ẩn nấp bên trong, xung quanh toàn là cây cối rậm rạp, khó trách nơi này không có mấy người phát hiện, nếu không phải đặc biệt tìm lại đây, căn bản sẽ không thể tìm thấy nơi này.

Vân Thiên nghiêng thân mình, nhẹ lách người vào trong tiểu viện, nhìn vào cửa sổ đóng chặt, Vân Thiên không khỏi nhíu mày, đột nhiên nâng mắt nhìn về phía rừng cây bị che mất ánh trăng, sắc mặt ngưng trọng.

Không tốt!

Vân Thiên vừa thu thế lại, dưới chân dùng lực, bắn người lên, nhưng dĩ nhiên đã không còn kịp nữa rồi, trên không đã có thiên la địa võng chờ đợi nàng.

Vân Thiên cắn môi, rút chủy thủ đã sớm chuẩn bị trên người ra, chủy thủ vô cùng sắc bén hướng về lưới cất xuống, các hắc y nhân ẩn thân đi ra, thân hình mỗi người hoán chuyển vị trí rất nhanh, làm cho Vân Thiên trong nhất thời không thể thoát khỏi trời buộc của thiên la địa võng.

Lấy tay đẩy đỉnh lưới, vừa nhấc mắt lên, xuyên thấu qua mặt nạ cùng đầu lạp nhìn thẳng vào mấy người vừa đi ra từ bóng tối, vừa nhìn đã thấy tên cầm đầu.

Vân Thiên nhìn thấy bóng dáng Tây Lâu Mạch, không khỏi cười lạnh một tiếng. Muốn dùng thiên la địa võng vây khốn nàng, đúng là quá mức ngây thơ, Vân Thiên ngẩng đầu nhìn, chủy thủ sắc bén đưa ra, trong không gian chỉ nghe thấy tiếng “tê...”. Một tiếng, lưới bị phá, bóng đen vọt ra khỏi lưới, định trụ, lạnh mắt nhìn về Tây Lâu Mạch đang đi về phía nàng.

Nhìn người trước mặt, mắt hoa đào của Tây Lâu Mạch phát lạnh, nhíu mày.

“Không phải Vân công tử?” Ba người phía sau trầm miệng một lời.

“Hừ! Đây là thiên la địa võng của các ngươi, quả nhiên là thứ đồ rất buồn cười!” Vân Thiên sửa lại thành âm thanh thanh thúy của nữ nhân, người nghe có thể thấm vào tận ruột gan.

Nghe âm thanh như vậy, trong lòng Tây Lâu Mạch phát sinh một loại hoảng hốt, âm thanh của nữ tử này vậy mà có vài phần tương tự với Vân Thiên! Người trước mắt này làm cho hắn có cảm giác đã gặp qua ở nơi nào, một thân y phục kia...

“Ngươi rốt cuộc là người phương nào?” Đại Lực phía sau cao giọng hỏi.

“Như thế nào, có phải đã phá hủy kế hoạch gì của các ngươi rồi hay không?” Âm thanh lạnh lẽo âm trầm của Vân Thiên vang lên.

Sắc mặt Tây Lâu Mạch trầm xuống, không tin nổi người xuất hiện ở trước mắt hắn, vì xác thực người này không nằm trong kế hoạch của hắn, người này... mắt hoa đào chợt lóe, “Là ngươi!”

Ba hộ vệ phía sau khó hiểu nhìn thái tử điện hạ nhà mình, từ khi nào mà thái tử điện hạ lại nhận thức một nữ nhân như vậy?

“Ngươi biết ta?” Vân Thiên lạnh giọng nghi vấn

“Nhân vật dưới ngòi bút của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, không nghĩ tới biến mất trong lời nói của hắn, lại không có nghĩa là chết!” Tây Lâu Mạch thật ngoài ý muốn khi gặp được người trong bức họa kia, khí chất kia, bóng dáng kia không phải chính là người trong bức họa Vân Thiên đã vẽ tại Nhã các sao.

“Nga?” Vân Thiên nghiêng đầu nga một tiếng, “Vậy ngươi có nên nói nguyên nhân vì sao ngươi lại phải dẫn dụ hắn đến đây hay không? Nếu không phải

ta trùng hợp triệt hạ được thư tín kia, người nên đứng đây lúc này không phải là hấn sao?” Nội dung thư của Tây Lâu Mạch mơ mơ hồ hồ, cho nên mặc dù biết được đây là cái bẫy nhưng đến cùng nàng vẫn muốn nhảy vào.

“Nếu hấn không đến, bắt người trọng yếu nhất của hấn cũng là một đạo lý, bắt nàng lại!” Tây Lâu Mạch lạnh lùng hạ lệnh, hắc y nhân đang đợi lệnh cùng đồng loạt phi thân đến.

“Chê cười rồi, muốn bắt được ta, để cuối đời Tây Lâu Mạch nhà ngươi thì còn có thể, bây giờ thì nên nói rõ ý đồ của các ngươi đi!” Chẳng lẽ chỉ vì muốn bắt Vân Thiên nàng mà đến, Vân Thiên thực nghi ngờ động cơ của người này.

“Bắt lấy nàng!” Không muốn nhiều lời vô nghĩa, môi Tây Lâu Mạch vừa động liền lạnh lùng hạ lệnh

Không chỉ cả bọn hắc y nhân, mà ngay cả ba hộ vệ phía sau hấn cũng phi thân về phía Vân Thiên.

Vân Thiên quét ngang, nhảy lên một phen rồi rơi xuống lưới đang giăng trên đất, hướng về phía trước mà vung tới, người cùng lưới đồng thời như gió quét ra ngoài.

Đám người đang lao tới bị một chiêu này của nàng mà tản hết ra, một chiêu không thấy dạng, chiêu thức vừa chuyển, đoàn người vây quanh hắc y nữ nhân đang đứng khoanh tay.

“Ngu xuẩn!” Vân Thiên không cần bọn họ động, nhuyển kiếm bên hông vừa ra, chiêu thức đó là kiếm đạo hiện đại, hoàn toàn không giống với trước kia, chiêu này cùng với chiêu thức từng giao thủ với Tây Lâu Mạch hoàn toàn cách xa vạn dặm, khó trách không có người nào hoài nghi thân phận của nàng.

Nhìn đến chuôi của nhuyển kiếm này, Tây Lâu Mạch đứng bên ngoài cuộc chiến nhú mày, không nghĩ tới nhuyển kiếm này vốn dĩ có một đôi, rốt cuộc quan hệ giữa nữ tử này cùng với Vân Thiên là như thế nào?

Bị nói cả ngày như thế nên lửa giận của bọn họ đã thực sự cháy lớn, nắm lại trong tay bọn họ là lưới mà vô số lần gặp địch chưa từng thất bại, hiện tại lại bị một tiểu nữ tử nói thành ngu xuẩn, là một nam nhân thì người nào có thể không phát hỏa.

Chiêu thức của Vân Thiên đưa ra, động tác trong tay nhanh chóng, thiên la địa võng bay đến, sắc bén mà ngoan độc

Nhìn thiên la địa võng cách mình ngày càng gần, Vân Thiên cuồng vọng nghiêng chiến trục điện, không sợ cái gì gọi là thiên la địa võng, nhuyển kiếm trong tay tiêu sái vung lên, thiên la địa võng cũng vỡ vụn rơi xuống đất cùng với máu người.

Kinh ngạc! Trừ bỏ kinh ngạc ra thì bọn họ vẫn chỉ còn là kinh ngạc.

Thiên la địa võng của bọn họ ngay tại đây, đã bị hắc y nữ tử trước mặt biến thành miếng đậu hủ mềm mại dễ vỡ, không hề có chút lực chống đỡ nào. Đây là kiếm pháp gì? Đây lại là kiếm gì, sao lại sắc bén như vậy?

“Nói, mục đích của các ngươi, mục đích bắt người nọ của các ngươi!” Vân Thiên cũng không nghĩ nam nhân này yêu thương nàng, chẳng lẽ là định bắt nàng uy hiếp Cô Độc Úy?

Vân Thiên lạnh mắt nhìn Tây Lâu Mạch, hấn nghĩ muốn chiếm lấy Thánh hoàng triều sao? Nghĩ như vậy, hơi thở của Vân Thiên càng trở nên âm hàn khủng bố, từng bước từng bước tới gần Tây Lâu Mạch đang điềm tĩnh phía trước.

“Ta muốn hấn!” Tây Lâu Mạch hé môi nói ra như vậy.

Vân Thiên dừng cước bộ một chút, “Muốn dùng hấn uy hiếp Cô Độc Úy sao? Ngươi thật đúng là ngu ngốc đến buồn cười, thiên hạ này, không ai có thể quấy rối, nếu muốn vạch tìm điểm yếu, như vậy chính là ngươi chết ta mất mạng, vài thập niên tới thiên hạ thương sinh không thể an ổn! Ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi đạt ý nguyện sao!” Hấn kiếm chỉ hướng Tây Lâu Mạch, sát khí đại thịnh, chỉ cần người này nói đúng thì cho dù kiếm này vỡ nát thì cũng sẽ kết liễu tính mạng của hấn.

Tây Lâu Mạch thâm thúy nhìn nữ tử mang đầu lạp trước mắt, thật đúng là giống, vô cùng giống người kia, “Nếu đúng, ngươi muốn ngăn cản ta sao? Ngươi cho rằng tới nay ngươi chắc chắn thắng?”

“Hừ! Vậy cứ thử xem!” Vân Thiên không lùi bước, khí thế lại không giảm sút, cường thế bức nhân.

Khóe môi Tây Lâu Mạch khẽ nhếch, hấn đang định nói gì đó, đột nhiên xa xa truyền đến một chấn động rất nhỏ, tuy nói là rất nhỏ, nhưng vẫn làm cho sắc mặt mọi người ở đây đại biến, bao gồm cả sắc mặt Tây Lâu Mạch trong nháy mắt cũng trở nên âm trầm đáng sợ.

“Ngươi vậy mà cũng có quan hệ với Cô Độc Úy!”

“Thái tử, là đại quân!” Ba hộ vệ quá sợ hãi nhắc nhở Tây Lâu Mạch

“Thái tử nên đi trước, chúng ta căn bản không phải đối thủ với đại quân của Cô Độc Úy!” Đại Lực rống to một tiếng.

Tây Lâu Mạch nhìn thật sâu vào vẻ mặt thản nhiên của Vân Thiên, “Hôm nay tính bản cung lại thua một trận rồi!” Một câu đầy thâm ý bỏ xuống, thân hình chợt lóe lên cùng với đám hắc y nhân.

Nhìn tư thế này, sắc mặt Vân Thiển phát lạnh, kiếm không chút do dự chém ra, “Còn muốn chạy...” Vân Thiển không cho phép kiếm mình vừa xuất ra lại không thấy máu mà phải cắt trở về rồi.

“Đi!” Tây Lâu Mạch phát tay áo rồi đi.

Vân Thiển hừ lạnh một tiếng, thật nhanh phi thân thả người đi, nhuyển kiếm vung ra ngoài, Tây Lâu Mạch đang rồi đi phải dừng cước bộ, không thể không trở lại cùng đối chiếu với Vân Thiển

Kiếm khí quét qua cánh tay phải làm loan vết máu, trừ bỏ vết thương bên ngoài do Vân Thiển gây ra, thì nữ nhân này chính là người thứ hai sử dụng kiếm làm hấn bị thương

Từng chiêu từng chiêu của hai người giao đấu với nhau cùng một chỗ, cát vàng bay tứ tung, rầm rộ, sát khí ngút trời.

Vân Thiển một thân sát khí đại phóng, so với năm năm trước càng mạnh hơn, mấy chiêu vừa xuất ra không va chạm đến ngay cả một góc áo Vân Thiển.

Chấn động ngày càng tăng, liền gần ngay trước mắt, mọi người phía sau nhất tề xông lên, chống lại Vân Thiển, mọi người áp chế, nhân số lại đông, Vân Thiển sắp rơi xuống thế hạ phong.

Vài mũi tên được phóng lên, Vân Thiển kinh hãi, tên này lại là không có mắt, nên lui gấp về phía sau, không tiếp tục chặn đường Tây Lâu Mạch. Kiếm hướng xuống phía sau, dưới chân xoay tròn, nhảy đến một chỗ khác, nâng gương mặt nhìn về hướng bọn người kia đã đi về một hướng khác.

“Đáng giận!” Nhìn Tây Lâu Mạch chạy trốn trước mặt mình, Vân Thiển nhìn không được mà rủa một tiếng.

Hạ Ký Phong huy động đại đội nhân mã đuổi theo, tam tướng đồng thời xuất hiện chỗ này, điều này đã nói lên cái gì, có phải nói rằng bọn họ đã sớm biết Tây Lâu Mạch trốn ở đây?

Một mảng đầu người đông nghìn nghịt đi qua, mũi tên lạnh lùng trong tay chỉ thẳng vào Vân Thiển đứng đứng, tuy nói rằng đại bộ phận người đã đuổi theo Tây Lâu Mạch, nhưng Vân Thiển không dám tin chỉ bằng những người này có thể triệt hạ được Tây Lâu Mạch

“Người là người phương nào?” Hiên nhiên nhìn thấy Vân Thiển cùng Tây Lâu Mạch giao thủ, nên mới không phát lệnh bắn chết Vân Thiển, Phó Văn Tĩnh một thân quân giáp tiến lên từng bước, gương giọng hỏi.

Vân Thiển không trả lời nàng, chính là vẫn nhìn về phía bóng người đã biến mất phía xa kia, “Hừ, vẫn để cho hấn trốn thoát!” Vân Thiển bất đắc dĩ cười trào phúng.

“Người còn chưa trả lời ta, người là người phương nào?” Nhìn Vân Thiển không đếm xỉa đến sự tồn tại của mình, Phó Văn Tĩnh nhàu mày hỏi lại.

Vân Thiển nâng mắt nhìn người còn lại trong tam tướng không đuổi theo Tây Lâu Mạch, xem ra, đám người vừa đuổi theo phía trước có bóng dáng Cô Độc Úy.

“Ta là người phương nào các người không cần quan tâm” Vân Thiển không để ý tới ngàn vạn mũi tên ngấm thẳng vào chính mình, thanh đạm nói.

“Thật không!” Phó Văn Tĩnh nâng kiếm trong tay, đang muốn xông lên phía trước, chỉ cảm thấy bóng người nhoáng lên, Văn Đan Hàn đã phi người đi lên

Vân Thiển thấy vậy vội vàng đem nhuyển kiếm trở lại, đối với một người không dễ dàng sử dụng kiếm như nàng, xuất kiếm tất phải thấy máu, nàng không dám dùng kiếm thử trên băng hũu của Cô Độc Úy

Thấy Vân Thiển đem kiếm thu lại, hai mắt Văn Đan Hàn nheo lại, nữ tử trước mặt này quả nhiên thật lớn mật, cứ như vậy mà thu kiếm đấu tay không với hấn, xem ra, hấn đã bị người ta xem thường rồi.

Vân Thiển hoàn toàn không biết hành động vừa rồi của mình đã làm cho người khác hiểu lầm

Hạ Ký Phong không đuổi kịp theo đám người chạy thoát nên mang theo đội quân quay trở về, theo sau là một thân nam tử mặc hoàng bào, hấn một thân lãnh khốc vô tình đi trong đám người kia, nhìn thấy Văn Đan Hàn cùng giằng co với nàng thì có chút sững sờ.

“Hoàng thượng, nàng này vừa mới cùng giao thủ với Tây Lâu Mạch, có cần bắn chết nàng không?” Phó Văn Tĩnh thấy Cô Độc Úy trong đám người đang đi tới, lập tức bẩm báo.

Sắc mặt Cô Độc Úy âm trầm khủng bố, cứ như vậy mà làm cho Tây Lâu Mạch chạy mất, tâm tình hấn tự nhiên thật không tốt chút nào.

Thấy Cô Độc Úy không nói, Phó Văn Tĩnh cũng không nhiều lời, lặng lẽ xem cuộc chiến.

Công lực Văn Đan Hà tương đương, nhưng mà, Vân Thiển đảo mắt nhìn qua Cô Độc Úy lạnh nhạt nhìn nàng, nàng không dám sử dụng những chiêu thức từng sử dụng, nếu phát ra một chiêu sai lầm, sẽ làm cho Cô Độc Úy phát hiện.

Tâm tình không tốt, nên căn bản Cô Độc Úy không thể biết, người đằng đằng sát khí, đang cùng Văn Đan Hàn giao đấu chính là Vân Thiển.

Chiêu thức của nữ tử này thập phần cổ quái, nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế, từng chiêu đều có thể lấy mạng người, Văn Đan Hàn rút cuộc cũng

đã hiểu được cái gì gọi là cao thủ chân chính, trước kia, bọn họ đều nghĩ võ công của mình đã sắp đến giai đoạn cao thủ, nhưng hiện tại cùng hắc y nữ tử đối co, hắc mới giật mình nhận ra, sở học của hắc chẳng qua chỉ là nửa chiều bán thức mà thôi.

Vân Thiên phản thủ tiến đến, hắc y đại động, một quyền đánh vào ngực Văn Đan Hàn đang trở tay không kịp, Văn Đan Hàn hoảng hốt lui về phía sau nhưng không kịp, chỉ có thể trở mặt nhìn quyền đánh tới, nhưng Vân Thiên lại không chút do dự huy quyền xuống đất!

Cô Độc Úy đứng một bên, lạnh lùng cười nói, “Là nàng!” Là nữ tử trong bức họa! Người được họa dưới ngòi bút của Vân Thiên, thị khí đều giống nhau, còn có một bóng dáng giống nhau như đúc, nếu không nhận ra cũng hơi khó.

Không nghĩ tới nữ tử này không chết, mà là đi đến nơi khác, dù sao cũng là nữ tử Vân Thiên quen biết, vì sao chính hắc không có một chút tin tức nào, hiện tại lại gặp gỡ nữ tử này ở nơi đây, Cô Độc Úy hừ lạnh nói một tiếng, “Đề tâm lên!” Đề hắc thử xem nữ tử mà Vân Thiên nhớ thương đến tột cùng tốt như thế nào

Văn Đan Hàn vừa nghe âm thanh Cô Độc Úy phía sau, ngay cả lau vết máu bên môi cũng quên, vội vàng lui xuống, bóng dáng Văn Đan Hàn vừa lui xuống, Cô Độc Úy đã gần ngay trước mặt Vân Thiên.

Dưới đầu lạp, Vân Tiển nhếch môi, Cô Độc Úy này đột nhiên nhảy lên thật làm nàng cả kinh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 89: Chương 73. Đánh Tân Hoàng Hậu, Hoàng Thượng Cũng Không Từ (Phần 1)

Nhìn ánh mắt Cô Độc Úy tràn đầy vô tình, chỉ trong chớp mắt thôi mà Vân Thiên lại cảm thấy vô cùng bất lực, Cô Độc Úy như vậy nàng chỉ mới gặp lần đầu, tựa hồ như đứng trước mặt nàng là một người xa lạ, không phải nam nhân lúc nào cũng hi ha tươi cười ôn nhu với nàng, việc này thật sự rất mang tính khiêu chiến a, ra tay, nhưng làm thế nào để hắc không nhận ra, mà cũng không được làm hắc bị thương

Thật lâu trước kia, Vân Thiên luôn muốn cùng Cô Độc Úy so chiêu, hiện tại cơ hội đã đến ngay trước mắt, ánh mắt Vân Thiên trở nên cuồng nhiệt, cao thủ so chiêu tất nhiên sẽ cảm thấy hưng phấn, mà nàng cũng giống như vậy

Cảm nhận được sự hưng phấn của Vân Thiên, Cô Độc Úy lạnh lùng nhếch môi, hắc cũng vô cùng hưng phấn, vì đầu gối đối phương cũng là nữ nhân mà Thiên nhi của hắc đề ý, cũng là người đứng ngang hàng với hắc.

Hai người đều có bộ dáng nóng lòng muốn thử, một cỗ hưng phấn vô danh lan rộng, ngay cả tầng tầng các tướng sĩ cũng đều cảm nhận được hưng phấn của hai cao thủ, nên không khỏi kích động, không dám nháy mắt nhìn chăm chăm vào hai người ở giữa

“Hiển nhiên các người đều nhận thức được ta, xem ra Thiên nhi đã giới thiệu người quan trọng như ta đây cho các người biết, hoặc giả là... về lại bức họa của ta!” Kích thích, lời nói này đã hoàn toàn kích thích đến thần kinh của Cô Độc Úy

Nàng vậy mà gọi Thiên nhi của hắc là Thiên nhi! Cô Độc Úy khi nghe được câu “người quan trọng” kia thì lại cảm thấy không được thoải mái, con người sâu không thấy đáy nhiệm một tầng hàn băng

Nữ nhân này, hắc thực không thích nữ nhân này

Hoàng bào của Cô Độc Úy tung bay, người trước mắt này rất gần gũi với Vân Thiên, hắc cũng không cần phải đi mở đầu lạp kia ra, bởi vì hắc biết, nữ nhân trước mắt này đẹp như thế nào, nhưng dù đẹp như thế nào cũng không thể thắng nổi Vân Thiên trong cảm nhận của hắc, bởi vì chết tiệt thật, hắc vậy mà cảm thấy chỉ có nữ nhân như vậy mới có thể xứng đôi với Vân Thiên, trong lòng hắc xông lên một mùi dấm chua nồng nặc.

Vân Thiên nhìn người bị mình chọc giận trước mặt, môi dưới đầu lạp nhẹ nhàng nhếch lên, thân hình tung bay, không cho Cô Độc Úy đánh trúng dù chỉ một chiêu, tốc độ hai người sử dụng đều không phải tốc độ của người bình thường.

Chiêu thức võ công Vân Thiên sử dụng là những chiêu mà bọn hắc hoàn toàn chưa được biết qua, cho dù nàng có dùng chiêu thức bình thường, nhưng Cô Độc Úy bọn họ cũng chưa chắc có thể nhận ra nàng, vì nàng cùng với “Vân Thiên” đã xưng hô “thân mật” thế kia mà, cho nên, võ công chiêu thức giống nhau là điều hiển nhiên.

Cát vàng bụi mờ tung bay xung quanh hai người, trong vòng trăm chiêu, đều là chiêu lấy mạng, nhưng đều không có ý định giết đối phương, Cô Độc Úy thập phần chán ghét nữ nhân trước mặt, nhưng cũng không thể giết nàng tại chỗ, vì hắc còn bận tâm đến tâm tình của Vân Thiên.

Lần đầu tiên giao thủ cùng Cô Độc Úy, Vân Thiên tất nhiên là dùng hết toàn bộ chiêu thức, bằng không thì làm sao có thể địch lại hắc.

“Mặc kệ là người là gì của Thiên nhi, mục đích tối nay của người...” Hai người thả người xoay tròn trên mặt đất, âm thanh Cô Độc Úy lạnh lùng nói.



Vân Thiển không khỏi buồn cười, “Đương nhiên là tôi gặp người ta muốn gặp, không nghĩ tới lại ở nơi này gặp gỡ người không nên gặp, như thế nào, người tính không cho hần gặp ta?” “Hần” trong lời nói kia của Vân Thiển là chính nàng.

Thân hình Cô Độc Úy cứng đờ, bọn họ đã từng bước chặn đứng thư trước khi quá muộn, nhưng không nghĩ tới lại gặp nữ nhân này ở đây, rốt cuộc nữ nhân này có thân phận gì?

Bọn họ gạt Vân Thiển như vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho Vân Thiển, hiện tại chỉ hi vọng nữ nhân này không gặp Vân Thiển, bằng không hần thật không biết Vân Thiển sẽ có động thái gì, tất nhiên Cô Độc Úy lại không biết một chuyện, người trước mặt này... chính là Thiển nhi của hần.

“Nếu đã biết, tôi nay ngại đừng mơ tưởng rồi đi” Trước hết giữ chân nữ nhân này lại, Vân Thiển bên kia sẽ không có vấn đề, Cô Độc Úy tạm thời thả lỏng tâm tình

Vân Thiển nhú mắt lại, nơi đây không thể ở lâu, nếu lại đánh tiếp, nếu nàng không hạ sát tâm thì căn bản không thể thắng được Cô Độc Úy, “Muốn bắt ta...” Thân hình Vân Thiển đảo như rắn bay ra ngoài, đứng ngoài mấy chục trượng, nhìn về phía vây binh, lạnh nhạt xoay người bước đi.

Cô Độc Úy tiến lên bắt lấy nữ nhân này nhưng đã không kịp, nhú mày, đứng tại chỗ nhìn về hướng Thánh thành mà nàng đi tới.

“Bắn tên!” Hạ Ký Phong thấy người biến mất ở trước mắt, không suy nghĩ nhiều, chỉ có bắn tên mới có thể kìm hãm được bộ pháp của hắc y nữ tử này

Cô Độc Úy vung cổ tay áo lên, ý bảo không cần.

“Hoàng thượng?” Hàn mầu Hạ Ký Phong vừa chuyển, không rõ ý Cô Độc Úy là gì, khi đại quân ra tay, nữ nhân kia căn bản cũng chạy không thoát, vì sao lại phải bỏ qua cơ hội này?

“Nếu người quan trọng chết, Thiển nhi sẽ rất thương tâm...” Hần thật không muốn nhìn thấy bộ dạng khổ sở thương tâm của Vân Thiển.

Chúng tướng hiểu rõ, lại là vì Vân công tử kia. Vì Vân Thiển, Cô Độc Úy, người hoàng đế cao cao tại thượng chấp nhận chính mình ghen ghét, tứ tướng nhìn Cô Độc Úy như vậy, chớp mắt không dùng.

“Hoàng thượng...” Tứ tướng kêu lên.

“Chạy về kinh thành trước khi trời sáng, phải thấy được Thiển nhi trước nữ nhân kia, nếu không, hết thảy mọi chuyện chúng ta làm đều uổng phí...” Hiện tại, Cô Độc Úy chỉ có thể hi vọng hần có thể đuổi theo kịp trước khi nữ nhân kia tìm được Vân Thiển, đem Vân Thiển về bên người hần.

“Dạ!” Các tướng lĩnh mệnh, cấp tốc trở về thành.

Sắc trời sắp sáng, Vân Thiển quay về phòng, vội vàng thay quần áo, đem nữ trang mới mặc vừa rồi giấu đi. Nhìn nguyên trạng của chính mình được khôi phục, Vân Thiển nhẹ nhàng thở phào thật sâu, mở cửa đi về phía lầu ba của Nhã các.

Vừa xuống lầu ba lập tức truyền đến từng đợt ồn ào, hiện tại Nhã các đã có khách ở trọ, nhóm khách trọ tự nhiên dậy sớm một chút dùng điểm tâm sớm một chút, các gian của Nhã các cũng lượn lờ hương khói.

Nhớ đến tay nghề của Doanh Doanh ngày càng khá, Vân Thiển không khỏi dùng nội lực bắn về phía cái chuông như đã ở đó cả trăm năm.

“Linh~~!”

Các khách nhân đang lúc ăn uống, đột nhiên nghe tiếng chuông vang lên mãnh liệt trên đỉnh đầu, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía lầu 3, chuông này đã lâu rồi chưa từng vang lên, chẳng lẽ có gió thổi qua? Nhìn lầu 3 rỗng tuếch, mọi người thờ dài một tiếng rồi lại tiếp tục vui đầu ăn.

Đứng trên lầu hai, sắc mặt Doanh Doanh vui vẻ, chậm rãi đi lên lầu 3, nhìn động tác của Doanh Doanh, mọi người đều đoán được, lầu 3 có người! Ánh mắt không khỏi lại nhìn về phía lầu 3, nhưng vẫn không có gì như cũ

Doanh Doanh mở cửa tiến vào, “Công tử!” Nhìn đến dáng vẻ phong trần mệt mỏi của Vân Thiển, Doanh Doanh có chút sửng sốt, công tử lại một đêm không ngủ, bộ dạng bôn ba lao碌 để làm chuyện gì đây? Nhìn công tử không có tinh thần như vậy, Doanh Doanh cảm thấy đau lòng một trận.

“Ta đến nơi này chỉ để ném thư tay nghề của Doanh Doanh, không biết có thể cho công tử ta một phần hay không!” Vân Thiển dựa vào bậc cửa sổ lầu 3, nghiêng đầu cười hỏi.

Doanh Doanh bất đắc dĩ lắc đầu, công tử vẫn như vậy, “Doanh Doanh mỗi ngày đều có thể vì công tử chuẩn bị, chỉ sợ công tử không chịu nể mặt thôi!” Có lẽ đã lâu không thấy Vân Thiển, nên khi nhìn thấy, tâm của Doanh Doanh càng vui mừng.

“Công tử ta đói bụng rồi, Doanh Doanh ngại còn không mau trở tài nghệ ra để công tử ta thưởng thức!”

“Lập tức có ngay!” Doanh Doanh cười đến ngọt ngào, quay đầu phân phó người đem cháo mà nàng đã sớm chuẩn bị lên.

Không ăn nhiều lắm, nhưng bôn ba cả một đêm, rốt cuộc Vân Thiển cũng được ăn thoải mái, cơ thể thư thả mấy phần, tinh thần cũng lên được mấy phần. Không lâu nữa, người của Cô Độc Úy sẽ đến, nhớ tới hần đêm qua, Vân Thiển không khỏi lắc đầu cười khổ.

Quả nhiên ánh dương ấm áp vừa xuất hiện, người của Cô Độc Úy đã tìm đến Nhã các, đem lời của Cô Độc Úy truyền đạt lại vào tai Thanh Y.

Trong lầu 3, Vân Thiên nghe lời Thanh Y thuật lại, không nhịn được cười thầm trong bụng.

Người Cô Độc Úy giao phó đến nơi này truyền lời, còn đang chờ Thanh Y phía dưới, xem ra là chờ Vân Thiên cùng tiến cung, giống như là sợ nàng chạy mất vậy.

“Công tử, đêm qua rốt cuộc có chuyện gì? Vì sao Hoàng thượng lại vội vã truyền người tiến cung thương nghị như thế?” Thanh Y nhớ rõ biểu tình của Vân Thiên từ khi hắn cầm thư tín giao vào tay Vân Thiên, thật đúng là đã có chuyện đại sự gì rồi.

Là chuyện gì?

Vân Thiên húp ngụm cháo cuối cùng, lau môi, lắc đầu cười thần bí

“Yên tâm đi, đều là do người nọ lấy cớ, không có chuyện gì tát yếu đâu!” Vân Thiên không nhanh không chậm đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, nhìn xa xa, cảm thụ được ánh nắng ấm áp ôn hòa kia

Thanh Y và Doanh Doanh nhìn nhau, Doanh Doanh nhún vai, tỏ vẻ không hiểu

“Tay nghề Doanh Doanh quả nhiên rất cao, làm đồ ăn còn ngon hơn so với ngự trù trong cung!” Vân Thiên hướng về phía Doanh Doanh tán dương một câu, cười đến ôn hòa rồi liền lướt qua hai người, đi ra ngoài

Vân Thiên chậm chậm đi theo thái giám kia tiến cung, mà vị thái giám kia tự nhiên không dám thúc giục Vân Thiên đi nhanh chút, chỉ có thể đáng thương đi theo phía sau, nhìn về phía Vân Thiên tuyệt đối không hề sốt ruột, còn hắn trong lòng đã gấp đến độ mồ hôi lạnh

Quả nhiên hoàng đế không vội, thái giám vội muốn chết a

Vào cung trước tiên phải thông qua hướng Chính Hoa cung, nhìn Chính Hoa cung, Vân Thiên không khỏi dừng bước, đứng ở vị trí năm ấy, tựa hồ như nàng lại nhìn thấy người kia đứng trong cửa vụng trộm nhìn mình, nàng biết, người kia không chỉ có một lần làm như vậy, chính là nàng vẫn không thêm để ý tới, chỉ duy nhất một lần kia, chính nàng nhìn không được đi đến kéo người nọ một phen.

Cũng không biết bây giờ hắn dùng loại tâm tình nào đứng ở một nơi khác? Có phải là mang tâm báo thù, vẫn mờ mịt không biết con đường phía trước sẽ ra sao?

“Đại nhân?” Thái giám bên người nhìn được kêu lên.

“Đi thôi!” Trong lòng nàng phát sinh một loại bất đắc dĩ

Cô Độc Hồng, rất nhanh thôi, chúng ta lại phải lấy quan hệ đối địch mà nhìn nhau, ngẩng đầu, nhìn trời, ánh mặt trời vừa đây đã bị che khuất, từng đợt khí lạnh thổi đến kèm theo từng bông tuyết nhỏ rơi xuống từ bầu trời.

Đây chính là trận tuyết nhỏ đầu tiên của mùa đông! Bước chân của Vân Thiên lại bị định trụ, nghiêng người nhìn vừa phía cánh cửa kia, gương mặt tươi cười của mười mấy năm trước như vẫn còn đây.

Kỳ thật, nàng còn thiếu Cô Độc Hồng rất nhiều, chỉ tiếc là, nàng vĩnh viễn cũng không thể bồi thường được cho hắn bất cứ thứ gì, thậm chí còn phải là địch nhân của hắn. Cô Độc Hồng, ngay bây giờ có thể để cho tất cả mọi người bọn họ giải quyết mối quan hệ phức tạp khó hiểu này được không, nàng không muốn lại tiếp tục nợ.

Đứng dưới trời tuyết, thái giám không dám lại thúc giục, lặng lẽ nhìn Vân công tử như thiên thần đang đứng xuất thần kia

Vươn tay ngọc đón lấy mảnh bông tuyết nhỏ, gắt gao cầm chặt trong lòng bàn tay, nước tuyết tan nhẹ tràn ra, đông lạnh lòng bàn tay, thấu đến tận đáy lòng nàng, đáy mắt không hề còn ánh sáng ôn nhu, lớp ấm áp kia như muốn bị trận tuyết nhỏ này nhiễm lạnh

Vân Thiên cũng không quay đầu lại mà đổi phương hướng khác đi về phía thâm cung, nơi đó mới là đường nàng phải đi, đường hướng về Chính Hoa cung này, cũng không phải nàng có thể bước vào, mặc kệ là mười mấy năm trước, hay là hiện tại, nàng đều không được phép tiến thêm bước nào nữa, lại càng không được tới gần dù chỉ một chút

Bởi vì, nơi đó có dấu vết Cô Độc Hồng

Tuyết rơi xuống, trên đường vào Chính Hoa cung, loáng thoáng có một bóng dáng thon dài đứng đó, mát lạnh như băng, nhưng khi chạm vào bóng dáng màu trắng kia lại hóa thành một dòng nước mùa xuân ấm áp, chỉ có người này mới có thể làm hắn trở nên như vậy, không có lúc nào là không phải

Cánh tay duỗi ra, người nọ học tư thế của nàng, đón một bông tuyết nhỏ vào lòng bàn tay, nhưng không dám nắm chặt, sợ bông tuyết dễ dàng tan mất, tựa như tình cảm của hắn, vĩnh viễn không nhận được lời chúc phúc của trời cao.

Là trùng hợp hay vẫn là ý trời, hai người đứng cùng một chỗ, cùng nhìn tuyết rơi, nàng rốt cuộc có nhìn thấy bóng dáng của hắn hay không, nếu như thế, có phải hắn nên buồn không?

Nàng, còn nhớ rõ năm ấy...

Ngón tay hần bắn bông tuyết trong lòng bàn tay ra ngoài, bông tuyết dừng trên cửa cách giữa hai người, hần chú ý, mặc kệ ra sao, mặc kệ khi nào, bông trắng đó cũng chưa bao giờ dễ dàng vượt qua cửa này, cho dù là ngày tuyết hôm đó, nàng vẫn đứng cách cửa này rất xa như cũ.

Tuyết rơi, hắc y nam từ xoay người, để lại một mảng tuyết trắng phía sau bóng lưng hần.

Bóng dáng hai người bước về hai hướng ngược chiều nhau, càng ngày càng chìm vào trong mưa tuyết, dần dần trở nên mơ hồ

Giống như cảm nhận được gì đó, Vân Thiên đột nhiên quay đầu, tuyết rơi trên mặt nạ, xuyên thấu qua lớp tuyết nàng nhìn về phía đó.

“Cô Độc Hồng...” Môi lạnh như băng thốt ra một cái tên.

Một cái tên biến mất, im lặng trở lại, cách một cung tường, âm thanh nhẹ nhàng ní non phát ra, “Thiên nhi...”

Hai tiếng gọi không giống nhau đồng thời vang lên nhẹ nhàng dưới bầu trời, hóa thành những bông tuyết nhẹ nhàng dừng lại trên vai của hai người, không nhìn thấy, không nghe thấy, nhưng lại không thể tự chủ được.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 90: Chương 73. Đánh Tân Hoàng Hậu, Hoàng Thượng Cũng Không Từ (Phần 2)

PHẦN 2.

“Đại nhân, đi thôi!” Nhìn vài hạt tuyết lát phát rơi hôm nay lại biến thành trận mưa tuyết, thái giám không thể không thúc giục vị đại nhân còn chùng chờ phía trước, hơn nữa khi vừa nghe thấy nàng gọi tục danh của thái tử trước kia, vẫn làm cho người ta cảm thấy cách một màn tuyết về phía bên kia có một người đang đứng.

Vân Thiên thu hồi lạnh lẽo, theo bước chân thái giám đi về hướng ngự thư phòng của Cô Độc Úy.

Nhưng mà, hướng đi về phía ngự thư phòng cũng không được thuận lợi, trên đường đi nàng lại gặp người mà nàng không muốn gặp.

Một thân phượng bào hoàng gia, một đám thị nữ thái giám theo sát sau đuôi, trên tay mỗi người đều cầm đĩa đựng thức ăn nóng các loại, từ phía bên kia cung Thái hậu vòng vo lại đây, vừa lúc đụng phải Vân Thiên.

Vân Thiên nhìn nữ nhân áo lụa pháp phối này, không khỏi nhíu mày, hơn nữa vừa mới trải qua những suy nghĩ không tưởng ở Chính Hoa cung, chỉ có một chút tâm tình tốt này cũng bị nữ nhân đột nhiên xuất hiện ngang trời này phá hủy.

Cách tuyết, cách mặt nạ, con người mặc ngọc phát lạnh, lạnh lùng nhìn nữ nhân thời thời khắc khắc đều làm bộ như chính mình là hoàng hậu, nghĩ rằng mặc phượng bào này có thể trở thành hoàng hậu chân chính sao? Nữ nhân ngay cả cửa điện còn chưa được tiến vào lại phải chạy tới nơi của thái hậu ở, còn thể diện gì mà có thể ở tại hậu cung?

Vân Thiên tưởng rằng nữ nhân này bị đuổi tới nơi thái hậu ở sẽ có chút an phận, không nghĩ tới càng lúc càng làm bừa, ngay cả phượng bào cũng bị nàng mặc vào, quả nhiên nữ nhân không biết trời đất, như vậy thì kế tiếp cũng không được trách Vân Thiên năng mạnh tay ghen tị.

“Vân đại nhân?” Triệu Tuyết Liễu vốn định thừa dịp vị này không có ở đây, Hoàng thượng mới từ quân doanh trở về, tất nhiên sẽ đối bụng, có cơ hội đến trước mặt tự nhiên phải biết nắm bắt, phía sau nàng ta lại có thái hậu, nên một thân nam tử như Vân công tử sao có thể so với nàng ta. Dù sao đối với người trong thiên hạ mà nói, tuyết đối cần nàng để duy trì ngôi hoàng hậu này, mà không phải là một người nam nhân, vì không ai có thể nhìn Thánh Hoàng triều cứ như vậy mà không có người thừa kế, không phải sao!

“Triệu tiểu thư phô trương thật lớn a!” Vân Thiên tùy ý ngắm Triệu Tuyết Liễu, lạnh lùng nói.

Ngôn ngữ Vân Thiên lạnh nhạt như vậy, làm cho lòng Triệu Tuyết Liễu rất khó chịu, Vân Thiên này ý vào dung mạo tuyệt thế của chính mình chiếm được sủng ái của hoàng thượng, ngay cả “hoàng hậu” như nàng cũng không để vào mắt, quả nhiên coi thường nàng mà. Triệu Tuyết Liễu lập tức nhìn Vân Thiên, sắc mặt phát lạnh, “Vân đại nhân, người đừng quên, bản cung là hoàng hậu của các người, ai chuẩn cho người vô lễ như thế!”

Nghe nữ nhân này nói như thế nhưng thái độ của Vân Thiên cũng không chuyển biến, ngón tay bạch ngọc tao nhã vuốt tuyết đọng trên vai, quanh thân nàng tỏa sáng khiến cho nữ nhân cũng phải đỏ mặt, nhìn Vân Thiên như vậy, Triệu Tuyết Liễu hung hăng cắn môi, không phải chỉ là bộ dạng làm người ta thần hồn điên đảo sao, có gì đặc biệt hơn người, kết quả không phải vẫn là không thể sinh con nối dòng cho Hoàng thượng sao.

Vân Thiên cũng không để ý tới tâm tư của nữ nhân này, đứng trên cùng vị trí, mặt đối mặt đánh giá nữ nhân này, xem bộ dạng của nàng ta quả thật không sai, không phải là một bộ dạng quật cường, sống chết cũng không chịu thừa nhận mình không bằng người sao? Vân Thiên âm thầm cười khò lắc đầu, sau đó xác thực chính nàng vô cùng may mắn khi có dung nhan kinh hải thiên địa quý thần khiếp sợ như vậy, bằng không... nữ tử mỹ mạo như Triệu Tuyết Liễu vào ở hậu cung, chẳng phải là Cô Độc Úy...

Nghĩ đến cái khả năng kia, đáy mắt Vân Thiên lại lạnh thêm một phần

Nhìn Vân Thiên như vậy, công công có tuổi ở phía sau âm thầm đỏ mặt hời hợt, tân hoàng hậu gấp gờ đại nhân, thật không biết nên làm thế nào cho đúng! Hắn nên đứng về phía nào đây a?

“Xem ra, thái hậu không có dạy dỗ tốt Triệu tiểu thư cấp bậc lễ nghĩa khi nhìn thấy bản quan! Dám lấy hậu vị hư vô này đến áp chế bản quan? Triệu Tuyết Liễu, người thật to gan!” Lạnh nhạt, thanh nhã, không mang theo một tia cảm tình, giọng điệu trong lời nói thần nhiên không có chút dao động, nếu không phải trong câu kia hàm chứa cấp bậc, bọn họ đều không thể nghe ra dư vị châm chọc trong lời vừa nói này.

Nghe nói như thế, sắc mặt Triệu Tuyết Liễu đại biến, không thể tin được chỉ vào mặt Vân Thiên, hình tượng mới gây dựng vừa rồi cũng biến mất, “Người, người...” người cả nửa ngày cũng không ra được người như thế nào.

Nhìn nữ nhân ương ngạnh như vậy, Vân Thiên thật sự không muốn dùng cái gì gọi là sủng thần chi quyền mà đề lên nàng, nếu nàng thức thời một chút, chủ động rời khỏi cung, đối với nữ nhân này tương lai sẽ tốt hơn, dù sao cũng không có nhân loại dây dưa cùng hoàng thượng truyền ra bên ngoài, nếu ngày ngốc trong cung thời gian lâu, những lời bất lợi sẽ càng ngày càng tăng.

Đến lúc đó, là ai sẽ khổ? Có lẽ chắc chắn không phải là nàng.

“Người dám uy hiếp bản cung!” Rốt cuộc Triệu Tuyết Liễu cực kỳ tức giận chỉ vào Vân Thiên nói một câu, xem ra, nàng đã không còn hoàn toàn tỉnh táo nữa rồi.

Vân Thiên thật hết sức đau đầu, đã biết là nàng tốt bụng, tốt bụng làm cho nàng ta biết khó mà lui, mà nàng ta lại không biết điều, càng ngày càng hăm sâu vào giấc mộng hoàng hậu, không chịu buông tay.

“Triệu tiểu thư, mời người nhìn rõ ràng con đường phía trước của người, con đường hoàng hậu này không thích hợp với người đâu, cho nên... thỉnh người phân biệt cho rõ giữa thật và mộng đi! Không cần để mình bị chính ý nghĩ của mình lừa gạt, nếu không... hậu quả cũng không phải một mình người có thể gánh vác được đâu, cho dù sau lưng người có thái hậu chống đỡ. Nhưng một ngày nào đó, phát sinh tình huống người không thể nhìn thấy, mà hoàng thượng căn bản cũng không để ý đến lời thái hậu... như vậy, đối với người nào cũng không có lợi” Vân Thiên lạnh giọng khuyên nhủ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Tuyết Liễu biến đổi, nhớ tới ngày đại hôn, chính nàng ta bị người trước mặt này sỉ nhục, trước mặt người trong thiên hạ, trước mặt chúng đại thần, lại đối đãi với nàng ta như vậy, làm sao nàng ta không hận được chứ.

Triệu Tuyết Liễu nắm chặt hai nắm đấm, phẫn hận nhìn Vân Thiên trước mắt.

Đối mặt với sự sùng bái của người khác, đây là lần đầu tiên Vân Thiên có “hạnh phúc” cảm nhận được hận ý của một người đối với mình, xem ra, vị trước mặt này thật đúng là yêu thương Cô Độc Úy

Yêu thương bất luận người nào, không phải lỗi của bất kỳ ai, mà nàng cũng không chỉ trích quyền yêu của người khác, bởi vì, yêu là không cần lý do, cũng không có bất luận kẻ nào có thể ngăn cản được, nhưng mà, nàng chỉ muốn xem người này yêu thật hay yêu giả

Triệu Tuyết Liễu nắm chặt hai tay, “Chẳng lẽ chỉ có đại nhân xứng làm hoàng hậu sao? Hừ! Đừng quên, đại nhân người chỉ là một nam nhân, nam nhân sao có thể thành hôn cùng nam nhân, điều này không hợp lẽ thường...”

Khi nói lời này, Tứ tướng vừa vặn đi ra từ ngự thư phòng lại đây, nhìn đến hai người, thức thời đứng một bên xem diễn, hoàn toàn không có ý ra tay ngăn cản.

Nhìn hai người bọn họ, tứ tướng hai mặt nhìn nhau, chỉ nghe đến câu cuối cùng của Triệu Tuyết Liễu, bọn họ căn bản không biết nơi này đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà theo câu vừa nói đó, bọn họ vẫn biết hai người này vì sao đánh thành một khối.

Bông tuyết đầy trời, hoàng cung huy hoàng.

Vân Thiên lướt qua Triệu Tuyết Liễu, nhìn bông tuyết rơi xuống phía chân trời, đáy mắt không khỏi mê ly

“Người nói đúng, nam nhân yêu thương nhau không hợp lẽ thường!” Hồi lâu, Vân Thiên mới thần nhiên nói một câu như vậy, pha lẫn vô lực cùng bất đắc dĩ bên trong.

Các vị đang vốn tưởng rằng Vân Thiên sẽ lý luận một phen đều cảm thấy thất kinh, ý tứ bất đắc dĩ như vậy là sao? Là đại nhân có ý muốn buông tay hoàng thượng sao? Vì sự lo lắng của hoàng thượng, các vị đều nhanh chóng thu tâm của mình, nếu nói như vậy, hoàng thượng nhất định sẽ vô cùng thương tâm.

Triệu Tuyết Liễu không nghĩ tới Vân Thiên vậy mà đồng ý với nàng ta, có chút không thể phản ứng lại, vì người này mỗi lần ở trước mặt nàng ta đều có thể lý luận hợp tình hợp lý một phen, nhưng hiện tại... lại làm sao vậy? Chẳng lẽ bị nàng ta nói trúng chỗ đau?

Hai nam tử yêu nhau, lại là hai người có địa vị cao như vậy, như thế nào lại không có phiền não, như thế nào lại không có trở ngại, người trong thiên hạ đều phân đối hai người nam nhân bọn họ, làm sao có thể vui vẻ được, trong lòng bọn họ... áp lực... đều nhiều hơn so với người khác.

Nghĩ vậy, tất cả mọi người đều không có lên tiếng.

Vân Thiên nghĩ thân mình hiện giờ là thân nam tử, vậy mà chiếm được tình yêu của hai huynh đệ nhà này, không biết là tốt hay xấu, nói không có áp lực là giả, ngay cả nam nhân đều yêu thương mình, như vậy trong thiên hạ không biết có bao nhiêu nữ nhân sẽ vì khuôn mặt này mà trở nên điên cuồng. Nhớ tới vẻ mặt Tây Lâu Thiên khi đối mặt với mình, một công chúa xuất sắc như vậy cũng không thể ngăn cản được khí chất vô hình phát ra từ thân thể này, nếu thấy hình dáng thật, chẳng phải nàng thật sự trở thành hại nước hại dân như lời Lâm Bích Nhi nói sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thân* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 91: Chương 73. Đánh Tân Hoàng Hậu, Hoàng Thượng Cũng Không Từ (Phần Cuối)

Nhìn Vân Thiên đắm chìm, tứ tướng phía sau không khỏi nhíu mày, chưa từng thấy Vân Thiên phiền não như vậy, kể tiếp nàng sẽ làm hoàng thượng đau lòng. Hoàng thượng si tình đối với vị đại nhân này, bọn họ đều biết rõ hơn so với người khác, vì đại nhân, bất kể chuyện gì hoàng thượng đều nguyện ý làm, thậm chí...chuyện gì cũng dám làm.

Nếu Vân Thiên đồng ý nữ nhân này làm hậu, nàng lui ra bên ngoài, chuyện này... chẳng phải Hoàng thượng sẽ phát điên sao?

Ngẫm lại khả năng này, tứ tướng nhin không được đấu tranh trong lòng, đang định lên tiếng, bỗng nhiên Vân Thiên lại nở nụ cười, có chút đau khổ, có chút chua chát...

“Ngươi cười cái gì!” Triệu Tuyết Liễu thu hồi thất thần, phòng bị nhìn về phía Vân Thiên đang đột nhiên cười rộ lên.

Vân Thiên đưa mắt lên người Triệu Tuyết Liễu, “Ta đang cười ngươi không hiểu yêu hận tình cừu của đời người...”

Sắc mặt Triệu Tuyết Liễu cứng đờ, “Cho dù bản cung không hiểu, cũng không thể thay đổi sự thật ngươi là nam nhân! Không thể ở cùng với Hoàng thượng đến bạc đầu, nếu ngươi có ý ở bên cạnh Hoàng thượng, trọn đời ngươi đều bị người Thánh Hoàng triều thóa mạ!”

“Quả nhiên, Triệu tiểu thư không hiểu như thế nào mới là yêu, sao mới gọi là tình!” Vân Thiên nhẹ nhàng nhìn khuôn mặt đang biến sắc của Triệu Tuyết Liễu, thanh nhả phun ra từng chữ

Triệu Tuyết Liễu dòi tâm mắt, không muốn đối mặt cùng nàng.

Vân Thiên nhíu mày lại nói, “Yêu là không cần phân biệt tôn ti quý tiện, không phân biệt tuổi tác, tuy hai nhưng là một, lại càng không phân biệt giới tính... Yêu chính là yêu, không cần lý do. Yêu một người không cần phân biệt cái gì là nam cái gì là nữ, chỉ cần bọn họ có đủ tình yêu, lại không ngại cái gì gọi là khó khăn trước mắt! Mà trong mắt Triệu tiểu thư ngươi cái gọi là yêu, chính là rất nhỏ, không đủ gọi là yêu, mà chỉ là tình cảm hấp dẫn. Cô Độc Úy có quyền có thể, cũng có bộ dạng dễ nhìn, đa số thứ ngươi nhìn thấy, đều là quyền thế của hần mà không phải con người hần. Giả như có một ngày, quyền thế này bởi vì quốc nạn mà mất đi, Triệu tiểu thư ngươi có bằng lòng cùng hần đi qua hết thảy khó khăn không? Khi hần trắng tay, ngươi vẫn ở cùng hần sao? Mặc dù là chết...” Cuối cùng, Vân Thiên thần nhiên bỏ thêm một câu.

Nghe lời này, tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhìn chằm chằm bạch y nam tử trước mắt, giống như giờ khắc này, người trước mặt càng thêm mê hoặc lòng người, làm cho người ta không thể di dời tầm mắt khỏi thân thể nàng.

Triệu Tuyết Liễu che miệng, nói không nên lời, trào phúng trong mắt bởi vì lời Vân Thiên mà có chút chấn động.

Nguyên lai, nam tử yêu nhau cũng có thể kinh ngạc lòng người như vậy, hiện tại, bọn họ rốt cuộc cũng đã hiểu những việc Cô Độc Úy làm vì Vân Thiên, hết thảy chỉ vì một chữ yêu!

Tứ tướng phía sau một lần nữa đánh giá Vân Thiên, ý tưởng trong lòng khác nhau

Yêu nhau... không cần phân biệt cái gì là nam, cái gì là nữ.

Những lời này, đâm thật sâu vào đáy lòng mọi người, nâng mắt nhìn bạch y nam tử, áo trắng như tuyết trước mắt.

Vân Thiên buồn cười nhìn phản ứng của bọn họ, nếu chính nàng là nam nhân, có thể bọn hần sẽ cảm thấy nói như vậy thật thích hợp với nàng, nhưng dù sao nàng cũng là nữ tử hàng thật giá thật, không thể như bọn họ nguyện ý được!

“Cho nên, Triệu tiểu thư còn có thể nghĩ đến giấc mộng hoàng hậu sao? Tại ranh giới của chúng ta, thật đúng là không có bất luận kẻ nào có thể tham gia được! Ngươi, còn muốn thử sao?” Không ai có thể làm cho bọn họ chia ly, cho dù là Cô Độc Hồng cũng không thể

(nhany111: tự nhiên ta thấy đau lòng vì Hồng ca, xin lỗi các bằng hữu, vì hình như ta càng ngày càng đồng cảm với Hồng Hồng của ta. Có phải đây là hội chứng yêu nam phụ trong truyền thuyết ko te!!!)

Triệu Tuyết Liễu hồi thần, cắn răng, nghĩ đến những lời Vân Thiên khuyên bảo chính mình, lại nghĩ đến những việc mà ngày hôn lễ đó nàng ta phải chịu, trong lòng không yên, nắm chặt hai tay

Nàng mất kiên định nói, “Theo như lời ngươi nói, yêu nhau không cần gì hết, ta yêu hoàng thượng, cho nên ngươi đừng mơ tưởng cướp thứ gì của bản cung!”

Vân Thiên không thể tin tưởng to hai mắt, nữ nhân này thật là!!! Nàng hảo tâm khuyên nàng ta, trái lại càng làm cho lòng nàng trở nên kiên định hơn, quả nhiên thất sách a.

“Aiz!” Vân Thiên lắc đầu thờ dài, lời nhẹ nhàng khuyên nhủ ngươi không thèm nghe, muốn mạnh bạo chứ gì!!!

“Ba ba!” Trời đông vang lên hai âm thanh thanh thúy dễ nghe, trên gương mặt phấn nộn không tỳ vết của Triệu Tuyết Liễu hiện lên hai dấu bàn tay, mỹ nhân áo trắng bên cạnh thân nhiên vỗ vỗ tay.

Mọi người kinh ngạc, há rộng miệng!

Triệu Tuyết Liễu khiếp sợ che khuôn mặt đau đớn của mình, không thể tin tưởng lớn hai mắt, “Ngươi, ngươi dám đánh ta...” Hồi lâu sau, nàng ta mới khó khăn chấp nhận sự thật như vậy, nàng ta đã thật sự bị đánh hai bạt tay.

“Nữ nhân kia, đây chính là do ngươi tạo thành, không trách được bất kỳ ai, các người nói xem, bản đại nhân đánh đúng không!” Quay đầu, nhìn về bốn đại tướng cương trực phía sau.

Khóe miệng bốn người giật giật, cái gì cũng không nói.

“Đại nhân!” Công công bên cạnh không khỏi lên tiếng, nuốt nước miếng, không biết nên ngăn cản hay là vỗ tay đây.

Vân Thiên lạnh mắt nhũ mày, “Như thế nào, công công nghĩ hai bạt tay này của ta là sai sao?”

Công công co rút bộ xương già của mình, lắc đầu, ánh mắt của vị đại nhân này thật đáng sợ, cho dù hần có mười lá gan cũng không dám nói sai một câu, nhưng mà, dù sao đối phương cũng là hoàng hậu danh chính ngôn thuận, một lần đánh này, sợ sẽ để lại tiếng xấu, công công cũng vì đại nhân mà suy nghĩ

“Ngươi đâu, đem tên lớn mặt cuồng vọng này đánh chết cho ta!” Triệu Tuyết Liễu tức giận hướng về tứ tướng đang đứng lẳng lặng ở phía sau hét lớn lên.

Cảm giác được vị tân hoàng hậu này là đang muốn sai sử bốn vị phía sau, Vân Thiên không khỏi cảm thấy buồn cười, ngay cả chính nàng cũng không có quyền lực sai khiến nhóm người này làm việc, nàng ta còn không được xem là nữ nhân hậu cung, vậy mà dám sai người ta.

“Sao đây, Triệu Tuyết Liễu ngươi còn chưa biết hồi tỉnh sao, cần bản đại nhân lại thưởng cho ngươi mấy bạt tay nữa không?” Vân Thiên nghiêng mặt đẹp, lạnh nhạt nói.

“Ngươi dám?” Triệu Tuyết Liễu run giọng chỉ vào nàng.

“Ta liền dám!” Nói xong, chỉ thấy bóng dáng Vân Thiên đi lên, Triệu Tuyết Liễu cũng có võ công, phản ứng đầu tiên đương nhiên nhẹ nhàng bước đi, đứng phía sau lưng bọn thái giám đang vội vàng tránh sang một bên.

Phó Văn Tình nhìn Vân Thiên không giống như trước, khiếp sợ lên tiếng, “Nguyên lai vị đại nhân này có võ công!” Nhớ tới biểu hiện của chính mình hôm qua, Phó Văn Tình không khỏi cười nhạo chính mình.

Mặt Hạ Ký Phong không chút thay đổi nhìn hai người phía trước, hoàn toàn không thể giải thích được bộ dáng của Phó Văn Tình.

Vân Đan Hàn cùng Trương Trọng đồng thời khiếp sợ với Vân Thiên như vậy, dù sao đây cũng là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến được Vân công tử bình thường nhu nhược không xương ra tay, không giống Hạ Ký Phong từ lúc năm năm trước theo Cô Độc Uy vào hoàng cung, bọn họ đều là những người thủ bên ngoài, nào có cơ hội được chứng kiến phong thái này của Vân Thiên.

Ngay cả Trương Trọng thường ngày vẫn bên cạnh Vân Thiên cũng lần đầu tiên phát hiện vị đại nhân này có võ.

Vân Thiên không cho Triệu Tuyết Liễu có nửa điểm phản kháng, một tay đè lên hai bàn tay nàng ta, một tay rất nhanh lột đi phượng bào trên người nàng ta, ném về phía tỳ nữ, “Đốt!” Lạnh băng vô tình.

Vân công tử luôn luôn ôn hòa, vậy mà lại giận dữ, đánh hoàng hậu, lột phượng bào, nhưng không có một người nào dám ngăn trở. Tỳ nữ kia cảm phượng bào vẫn còn độ ấm trên tay, không biết phải làm thế nào cho phải.

“Còn không mau đốt nó đi!” Vân Thiên buông lỏng Triệu Tuyết Liễu thân nhiên quét mắt về phía tỳ nữ, hiện tại, các phượng bào này thực sự làm nàng

khó chịu.

“Đạ, đạ!” Tỳ nữ bị nhìn qua lập tức ôm phượng bào chạy đi.

Triệu Tuyết Liễu phấn hận xông lên, bị Vân Thiên dùng một chưởng lùi về sau.

“Tên dân thân đại nghịch bất đạo...”

“Ba!” Bạch y của Vân Thiên vừa chuyển, lại quăng một cái tát vào khuôn mặt kia của nàng ta.

“Đừng chọc náo ta, sự nhẫn nại của ta không bằng Cô Độc Úy đâu, ta có thể tùy thời lấy đi mạng của ngươi!” Âm thanh Vân Thiên trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

Cả người Triệu Tuyết Liễu chấn động, trở nên cứng ngắc.

Tất cả mọi người ngây ngẩn nhìn vị đại nhân trong trẻo lạnh lùng không mang theo một tia tình cảm nào, thường ngày đều ở chung với đại nhân, nhưng thời khắc này đại nhân lại cho người ta cảm giác khủng bố dọa người, tuy rằng thân thể nàng không phát ra một tia cảm xúc nào, nhưng câu nói kia rõ ràng là uy hiếp Triệu Tuyết Liễu.

“Khụ!” Thấy biểu tình như vậy của mọi người, Vân Thiên nhẹ nhàng khụ một tiếng, sắc mặt ẩn chứa một chút mất tự nhiên.

Gặp quý rồi, tốc độ chuyển biến sắc mặt vị đại nhân này thật nhanh không giống bình thường chút nào.

“Kỳ thật, bộ dạng Triệu tiểu thư xinh đẹp như hoa, sao phải lãng phí thời gian trên người hoàng thượng, cảnh xuân không thể kéo dài, vì sao cứ phải muốn nháo tại hậu cung?” Vân Thiên giả vờ giả vịt lắc đầu thờ ơ.

Vị đại nhân này không phải người vừa nháo một trận sao?

Lời nói thâm thúy, tiêu sái đi đến trước mặt người vừa bị đánh cho không thành hình người, Triệu Tuyết Liễu, bắt đầu dĩ vãng dài, giống như bộ dạng thập phần tiếc hận.

“Ngươi, ngươi lại muốn làm gì?” Nhìn Vân Thiên càng lúc càng tiêu sái đến gần chính mình, Triệu Tuyết Liễu vừa bị lột đi phượng bào, từng bước một lùi về phía sau nhìn Vân Thiên đáng sợ trước mặt.

“Kỳ thật, ánh mắt Cô Độc Úy cũng không được tốt lắm, vậy mà lại tuyển một xấu nữ quăng tới trước mặt ta! Aiz aiz ~~!” Một khắc trước còn nói người ta xinh đẹp như hoa, một khắc sau lại biến người ta thành xấu nữ, chỉ có một mình Vân Thiên có thể như vậy.

Khóe miệng mọi người rụt rụt, không lên tiếng, im lặng đứng xem.

Sắc mặt Triệu Tuyết Liễu tối sầm, thật muốn đập đầu vào gối chết ngay bây giờ, ở trước mặt thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cái bộ dạng này của nàng ta quả thật có thể xem như xấu nữ, nhưng mà, cũng đâu cần phải nói huych toẹt ra như vậy chứ.

“Chắc chắc chắc! Nhìn này! Khuôn mặt nhỏ nhắn đều bị đánh sưng lên hết rồi, nên trở về bôi thuốc đi!” Vân Thiên đến gần vài bước, đối mặt với vẻ mặt phồng bì của Triệu Tuyết Liễu, Vân Thiên lại mạnh mẽ lắc đầu.

Nghe đại nhân trước một câu, sau một câu, đầu óc bọn họ có chút mơ hồ, không biết đại nhân đây là muốn làm gì đây, xác thật mà nói, bọn họ không hiểu đại nhân muốn biểu đạt cái gì.

Nghĩ đến mặt mình bị Vân Thiên đánh sưng lên, Triệu Tuyết Liễu khăn trương xoa gương mặt đẹp, thật sự đã sưng lên rồi!

Nhìn đến bộ dạng đáng thương của Triệu Tuyết Liễu, Vân Thiên lắc đầu, âm thanh cảm thán không ngừng truyền đến, ngay sau đó, đột nhiên Vân Thiên thần bí chậm chậm đi lại gần, sau đó lại quét về phía sau vài lần, dường như muốn nói bí mật lớn lao gì đó.

Mọi người tò mò, không tự chủ được mà cũng rướn người lên.

Tứ tướng cảm thấy kỳ kỳ, lập tức bước về phía trước vài bước, dựa vào gần thêm một ít.

“Khụ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Thiên ửng đỏ, mất tự nhiên đứng thẳng người, dùng giọng điệu bình thường nhất nói, “Kỳ thật... Hoàng thượng có một bí mật vô cùng lớn!” Những từ ngữ mẫn cảm thường dễ hấp dẫn chú ý của người khác.

Không phải sao... vừa nghe đến bí mật vô cùng lớn của hoàng thượng, lỗ tai của mọi người đều kéo dài ra thêm một chút.

Bí mật vô cùng lớn của hoàng thượng? Tứ tướng hai mặt nhìn nhau.

“Kỳ thật, Hoàng thượng "không được", cho nên, ngươi còn không sớm cuốn gói chạy nhanh về nhà đi, miễn cho tuổi thanh xuân của ngươi bị lãng phí! Bản quan chính là hảo tâm nhắc nhở ngươi, đừng để đến lúc đó oán trách bản quan sao không nhắc chừng sau lưng ngươi một câu...” Vân Thiên nói xong, tâm tình liền dào dạt đứng lên, hoàn toàn không để ý mọi người chỉ bởi vì một câu “hoàng thượng không được”, mà cảm đều rớt xuống đất.

Nghe xem, bọn họ vừa nghe được cái gì?

Hoàng thượng dĩ nhiên lại “không được”? Đây chính là từ miệng đại nhân nói ra, tuyệt đối không thể giả được!

Tứ tướng đông cứng lại, nhớ tới nam nhân uy phong ngập trời dĩ nhiên lại là người “không được” trong truyền thuyết? Khó trách lại lấy đại nhân làm bia đỡ, khó trách không thích nữ nhân, khó trách...

Coi như lời đồn hoàng thượng sủng ái nam sắc đã tự sụp đổ, hoàng thượng căn bản là “không được” thôi mà, làm sao có thể sủng hạnh nữ nhân?

Triệu Tuyết Liễu hoàn toàn không biết biểu tình của chính mình tại thời điểm nghe câu đó nên phải như thế nào.

Vân Thiên vui mừng vừa lòng nhìn phản ứng của các vị đó, tốt lắm!

Đặc biệt là Triệu Tuyết Liễu.

Nhìn xem nàng ta sau này còn dám làm cái gì hoàng hậu nữa hay không, một khi hoàng thượng “không được” truyền ra ngoài, còn bao nhiêu nữ nhân dám tiến cung, Vân Thiên không nghĩ tới tác dụng của lời này lại tốt như vậy, sớm biết như thế, nàng đã thả lời đồn Cô Độc Uy “không được” ra từ mấy năm trước rồi, để không cần phải rước lấy nữ nhân phiền toái này.

Vân Thiên thật vô cùng vừa lòng với quyết định mà nàng vừa thay hán thực hiện!

“Triệu tiểu thư còn muốn trở về làm hoàng hậu của người? Bản quan có thể giúp người một phen!” Vân Thiên cười nói.

Triệu Tuyết Liễu hồi hồn, không thể chấp nhận được người trong lòng mình lại “không được”, bí mật này thật quá kinh người rồi! “Người, người... vừa mới, vừa mới nói cái gì?” Nuốt nước miếng, lại một lần xác định điều mình mới nghe.

Khuôn mặt nhỏ của Vân Thiên cười lộ lên, “Đương nhiên là hoàng thượng không được, ta khuyên Triệu tiểu thư nên cuốn gói chạy nhanh về nhà a! Chẳng lẽ Triệu tiểu thư còn muốn lưu lại?” Không thể nào, giờ mà nàng vẫn còn muốn ở đây sao?

“Không, không phải, chỉ, mà là...” Triệu Tuyết Liễu lú lờ, không biết mình nên nói gì kế tiếp, đều do bí mật này quá lớn, làm cho người ta không thể thừa nhận, nghĩ đến người vô cùng uy phong lại “không được”, vậy thì có gì khác so với thái giám chứ? Nghĩ đến đây, Triệu Tuyết Liễu không khỏi quét mắt về bọn thái giám phía sau, vội về mặt muốn đánh người!

Bọn thái giám vô tội phía sau toát mồ hôi lạnh.

Công công vừa mới yên lặng đi theo phía sau Vân Thiên không một tiếng động chạy về hướng ngự thư phòng, ý đồ vô cùng rõ ràng.

Ý cười trong mắt Vân Thiên nhìn về phía tứ tướng đã sớm cứng đờ phía sau, “Hạ tướng quân, Phó tướng quân, Văn tướng quân còn có Trương quân sư vẫn còn ở đây à! Xem ra, các người cũng đã nghe được điều không nên nghe a!”

Tứ tướng lập tức phản ứng lại, kiêng dè nhìn Vân Thiên đang đi tới.

“Khụ, cái đó, đại nhân, chúng ta cái gì cũng đều không có nghe được! Chúng ta chỉ vừa mới đi qua thôi, mặt tướng còn có việc, xin đi trước! Đại nhân xin cứ tự nhiên!” Phó Văn Tĩnh nhẹ nhàng che ý cười trên môi, sắc mặt thần nhiên hướng Vân Thiên thì lễ rồi xoay người đi đường vòng.

Tam tướng còn lại thấy thế vội vàng nói cái gì cũng không có nghe, đi theo sau đuôi Phó Văn Tĩnh.

Vân Thiên buồn cười nhìn tất cả mọi người đều nói không nghe được gì hết rồi quay lưng bỏ chạy!

“Thú vị! Thật rất thú vị!” Vân Thiên đắc ý nở nụ cười, hoàn toàn bỏ qua một người đã sớm chuồn mất, chính là người đang dẫn hướng cho mình.

Triệu Tuyết Liễu lập tức mang theo “bí mật lớn lao” này về để chia sẻ Thái hậu.

Nhìn mọi người đang chạy trốn chết, thể xác và tinh thần Vân Thiên cực kỳ thoải mái! Ngay cả cảm giác mệt nhọc cả đêm hôm qua cũng bị quét sạch, sau đó mang theo tâm tình cực kỳ tốt đi về ngự thư phòng!

Vị công công kia tự nhiên đem sự kiện này bẩm báo lại với Hoàng thượng, lại nhìn theo vị đại nhân đã truyền ra tin hoàng thượng không được...

Ngự thư phòng...

Công công từ ngoài điện lau mồ hôi lạnh vội vàng chạy đến, “Hoàng thượng, hoàng thượng, không tốt...”

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.



## Chương 92: Chương 74. Tái Ngộ (Phần 1)

Nghe được tiếng kêu to truyền đến, Cô Độc Úy đang phê tẩu chương nâng mí mắt lên một chút, không thấy được người mình muốn thấy, lại tiếp tục cúi đầu, “Chuyện gì kích động vậy?”

Công công đột nhiên xoa xoa mồ hôi lạnh, Lý công công phía sau tự nhiên biết có chuyện nên dùng ánh mắt bảo hấn có việc thì nói mau.

“Đại nhân đánh tân hoàng hậu...”

Động tác trong tay dừng lại, “Ừm, đánh thì đánh, không phải chỉ là nữ nhân thôi sao, đánh chết thì đem thi thể giao cho mẫu hậu, báo cáo kết quả là được rồi...” Cô Độc Úy thần nhiên nói, bộ dáng thờ ơ.

Công công thật cẩn thận ngắm vị hoàng đế trước mặt vẫn cúi đầu như cũ, ánh mắt có chút cổ quái.

“Hoàng thượng, đại nhân nói Hoàng thượng không có mắt nhìn, rước một xấu nữ như vậy quăng đến trước mặt hấn...” Vị công công này vô cùng làm tròn phận sự, cứ như thế mà đem lời truyền đạt hết thảy.

“Ừm, đó là do bộ dáng hấn thật sự quá đẹp mới có thể nói như vậy”. Sự tình đương nhiên thôi

Thấy hoàng thượng thờ ơ, công công càng gấp lên.

“Đại nhân còn nói...” Công công vẫn thật cẩn thận như cũ nhìn vị hoàng đế đang hết sức tự nhiên, nhớ tới lời Vân Thiên nói, khó khăn nuốt nước miếng, ngừng trệ.

“Hấn còn nói cái gì?” Thấy người phía dưới không nói tiếp, Cô Độc Úy nhin không được tò mò ngẩng đầu hỏi.

“Đại nhân nói, Hoàng thượng là nam nhân “không được”, kêu hoàng hậu nương nương mau cuốn gói về nhà sớm đi, đừng lãng phí tuổi thanh xuân...” Công công nhất nhất nhắm mắt, nói một hơi.

Công công còn chưa nói xong, nam nhân mới vừa rồi còn bình tĩnh tự nhiên nhưng giờ đây không thể nào bảo trì nổi bình tĩnh của hấn nữa, bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt âm trầm khủng bố

“Không được?” Gương mặt tuấn mỹ của Cô Độc Úy phát lạnh, thanh linh hừ một tiếng, đồng tử thâm thúy lóe lên ý tà tứ, môi cong lên đường cong tà ác.

Lý công công bên cạnh nghe xong những lời này, âm thầm vì Vân Thiên lau mồ hôi lạnh, đập một bước nhỏ đi lên, “Hoàng thượng, có muốn lão nô...”

“Đi! Kêu hấn nằm trên giường chờ trẫm, trẫm muốn cho hấn biết trẫm có phải là “không được” như lời hấn nói...” Cô Độc Úy siết chặt quyền, mắt phóng hàn quang

“A?” Hai tiếng đồng thời vang lên.

Nhìn sắc mặt Cô Độc Úy âm hàn, hai người không dám xúc phạm đến cơn giận của hấn, công công vừa mới chạy vào lập tức loãn xoăn xoay người chạy trở ra

Vân Thiên chậm rãi đáp bóng tuyết đi tới

“Đại nhân, đại nhân...” Công công chạy trở về đường cũ chặn cước bộ của Vân Thiên lại

Vân Thiên hoàn hồn, nhìn công công đang thờ hồn hển, “Có chuyện gì?”

“Đại nhân, hoàng thượng nói...” Lại thờ hồn hển, “Hoàng thượng nói ngài ở trên long tháp...” Nói xong lời này quả thật muốn lấy mạng vị công công này

Vân Thiên sững sốt, có loại bộ dạng muốn hỏi, thấy Vân Thiên như vậy, công công lập tức chạy vội sang một hướng khác mà đi, không dám lưu lại thêm, bằng không, người chết sẽ là hấn.

Vân Thiên nhìn bóng tuyết đầy trời, không có biểu tình, chuyển hướng đi về tẩm cung Cô Độc Úy, cũng không bởi vì chuyện râu ria kia mà tò vè gì. Vừa vận năng đã một đêm không ngủ, nên chuyển hướng đi nằm nghỉ cũng không sai.

Vân Thiên vừa mới bước vào tẩm cung Cô Độc Úy, lập tức có một đám tùy nữ thái giám rầm rập tiến lên, rầm rầm quỳ xuống, làm cho Vân Thiên nhảy dựng

“Tham kiến đại nhân!”

“Các người ở đây làm gì?” Vân Thiên nhíu mày nhìn một đám đang quỳ trước mặt.

“Nhóm nô tỳ hầu hạ đại nhân!” Thẩm Lan đứng ở phía trước vội vàng vẫy tay, một đám người tự nhiên bùng đủ loại vật phẩm có nhiều kiểu dáng đi vào.

Vân Thiển không hề có thói quen được hầu hạ, vẫy vẫy tay, “Các người đều đi xuống đi, ta đến đây chính là muốn ngủ trưa, không hề muốn phô trương lớn như vậy...” Nhìn bọn họ vội vàng nâng cao độ ẩm trong phòng, làm cho nàng có thể thư thả thoải mái, trong lòng có chút đồng tình với những người khốn khổ, mỗi ngày đều bị đông lạnh ngoài kia.

“Đại nhân, nô tỳ hầu hạ đại nhân đi ngủ!” Thắm Lan vẫy tay cho đám người phía sau lui ra, chính mình tự động tay cởi áo khoác ngoài cho Vân Thiển.

Vân Thiển theo bản năng ngăn lại, “Các người đều đi xuống đi...” Vân Thiển không muốn bọn họ nghi ngờ, nên tốt hơn vẫn là lấy lời nói bắt đắc dĩ để bọn họ đi xuống.

Thắm Lan là người biết quan sát sắc mặt, nên vội vàng lui về sau vài bước, cùng với những người khác hướng Vân Thiển hành lễ rồi chậm rãi rời khỏi tầm điện.

Nhìn cửa điện đóng chặt, Vân Thiển thở dài, vẫn mặc y phục hướng về tháp thượng nằm xuống, tháp thượng mềm mại, ấm áp rất nhiều.

Cách mặt nạ, Vân Thiển an tĩnh nhắm mắt lại, tất cả mọi thứ ở đây đều của người kia.

Ngủ trên giường của hắn, còn đỡ hơn ngủ trên người hắn.

Tưởng rằng Vân Thiển nàng cùng Cô Độc Úy cả đời thật sự không thể, nhớ tới thủ đoạn nhỏ mà nàng vừa áp dụng, lúc này mới không khỏi cười chính mình ngây ngô, loại hành vi này thật sự chỉ có tiểu nữ nhân ghen tị mới có thể làm ra thôi.

Miên man suy nghĩ, vừa thông suốt, Vân Thiển nhắm mắt lại nhưng cũng không ngủ được.

Không khí lan tràn một mùi hương, từ bên ngoài chậm chậm tràn vào tầm điện, hương vị không phải quá đậm, nhưng là một người khá mẫn cảm nên Vân Thiển có thể ngửi được, nàng mạnh mẽ mở mắt

Suy nghĩ cũng không thêm suy nghĩ, nàng trực tiếp từ tháp thượng nhảy lên, ngừng hơi thở lại, bay nhanh về hướng sau tháp thượng, bóng người chợt lóe lên đã đi ra ngoài theo đường cửa sổ, tuyết trắng rơi vào điện bỗng nhiên tan mất!

Vân Thiển tiến đến, mắt nhìn những ống trúc nhỏ bị người để trên mặt đất, mặt trên còn một chút hương yên thảo bay đến, hải màu trắng vân đạm phong khinh tiến về trước một bước, nâng mắt, dưới mặt nạ lạnh như hàn tuyết

Người bên ngoài nghe được âm thanh vội vàng đi vào

“Đại nhân! Có chuyện gì cần sai bảo?” Nhìn Vân Thiển đáp tuyết đứng trước cửa sổ, Thắm Lan lo lắng hỏi dồn

“Không có việc gì, đều lui hết đi!” Vừa nói xong người đã bước lên, gió tuyết bên ngoài thổi đến bay tà áo trắng. Nhìn Vân Thiển như vậy, mọi người phía sau đều ngây ngẩn cả người

Quá đẹp!

Vân Thiển không đợi bọn hắn có phản ứng gì, người đã nhảy vào màn tuyết

Hôm nay tuyết càng rơi càng lớn, trời càng rét lạnh

Hiện tại Vân Thiển đã mất đi hứng thú thưởng thức màn tuyết rơi trắng xóa cả đất trời, đuổi theo hương vị kia, tuyết rơi lớn, ngay cả dấu chân vừa mới đạp lên cũng bị tuyết bao phủ trong nháy mắt, Vân Thiển cũng chỉ có thể ngửi được mùi vị yên thảo thoảng qua.

Đó là từ sĩ Thuật quốc, bất an trong lòng càng tăng.

Tuyết trắng bao phủ, thị vệ thường xuyên qua lại, dường như đang tìm kiếm gì đó trọng yếu, hoặc giả có thể nói... là người trọng yếu nào đó. Vân Thiển bước một bước lên đường cái thừa thốt người, liền nhìn đến từng nhà có binh lính lục soát. Xem bộ dạng khăn trương của bọn hắn, chắc chắn Thánh thành đã xảy ra chuyện!

Vân Thiển không dám nghĩ nhiều, liền tiếp tục con đường mình đang đuổi theo

Thuật quốc cứ như vậy mà vô thanh vô tức lên vào tầm điện Cô Độc Úy, là muốn mạng nàng hay mạng Cô Độc Úy? Nhìn toàn thành khăn trương đề phòng, có thể thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Bọn họ rốt cuộc còn che dấu nàng cái gì? Vân Thiển thật không muốn phải bị động chờ đợi trong bất kỳ tình huống nào.

\*\*\*\*\*

Cô Độc Úy thần thờ, ngẩng đầu, nhìn bông tuyết tung bay bên ngoài, nhớ tới người kia đang nằm trong tầm điện chờ mình, bên môi tràn ra một chút ý cười, rốt cuộc cũng không còn tâm trạng phê tấu chương

Lý công công bên cạnh thấy thế bước lên trước thay Cô Độc Úy sửa sang lại tấu chương đang loạn thành đoàn, “Hoàng thượng, đại nhân chờ đợi cũng đã lâu rồi, Hoàng thượng cũng có chút mệt mỏi, không bằng trước hết cứ phê duyệt như vậy đi!”

“Ừm!” Cô Độc Úy không cự tuyệt buông tấu chương trong tay, nhớ tới người nọ, tâm cảm thấy thực ngứa ngáy

“Bãi giá!” Lý công công vung phát trần, hướng về ngoại điện gọi lên

Cô Độc Úy ngăn cản thái giám cùng tỷ nữ đi theo, cùng Lý công công đi về hướng tẩm điện, “Lý công công!” Dừng cước bộ, Cô Độc Úy lạnh nhạt nói

“Dạ! Hoàng thượng!”

“Ngày mai liền tuyên bố Từ Kim Điện ra ngoài đi, trẫm không muốn đợi nữa!”

“Nô tài cần tuân hoàng mệnh!” Tâm Lý công công run bắn.

Chuyện tình Từ Kim điện nếu công bố thiên hạ, như vậy đại biểu cho Hoàng thượng sẽ bị người trong thiên hạ chỉ trích, dù sao thì cưới một nam tử cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Cô Độc Úy nhìn tuyết rơi, mặt đẹp không khỏi nhẹ nhàng nhắm lại, nghĩ đến việc kế tiếp mình làm sẽ khiến Thiên nhi khó chấp nhận nên có chút bất an, thậm chí có chút sợ

“Đem việc này đi nói với Vân phủ trước...” Nghĩ nghĩ, Cô Độc Úy lại bỏ thêm một câu phía sau

Lý công công giật mình, lập tức hiểu rõ, cúi người, “Dạ! Nô tài lập tức cho người đi làm!” Nói xong lui xuống, không tiếp tục đi theo.

Tâm tình Cô Độc Úy vui vẻ bước một bước vào tẩm điện, mặt nhất thời trầm xuống, nhìn quét qua đại điện không có dấu vết của nàng, trong lòng không khỏi nhay dựng

“Đây là có chuyện gì?” Cô Độc Úy lạnh lùng nhìn về phía đám người đang quỳ lạy, sắc mặt âm trầm hỏi, “Đại nhân đâu?”

“Hồi... hồi hoàng thượng, có người xâm nhập vào điện, đại nhân đã đuổi theo ra ngoài!” Thảm Lan đứng đầu, run rẩy nói

Đồng tử Cô Độc Úy co rút lại, nhanh lướt qua mọi người, đi đến nơi cửa sổ Vân Thiển vừa đứng, dưới cửa sổ, đúng là có yên thảo nàng vừa mới đập lên, giờ phút này vẫn còn tỏa ra hương vị.

Nhìn đến đó, sắc mặt Cô Độc Úy bỗng nhiên phát lạnh, vội vàng gọi người truyền lệnh gia tăng phòng thủ, chính mình thay long bào vội vàng ra cửa cung

Nhìn bóng dáng Cô Độc Úy vội vàng như thế, kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được, đại nhân đã xảy ra chuyện!

Tứ tướng nhận được lệnh Cô Độc Úy truyền đến, chưa được nghỉ ngơi, nhanh chóng gia tăng nhân mã phòng thủ biên giới, về phần Thánh thành, là chuyện tình mà nguyên lão bọn họ nên làm

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 93: Chương 74. Tái Ngộ (Phần 2)

Đại quân Thuật quốc, Lô quốc tiếp cận, nhưng lại chậm chạp không động thủ, các nhân vật trọng yếu đều lên vào Thánh hoàng triều, không biết muốn làm gì, bọn họ chỉ có thể chờ, chỉ có thể bảo vệ, Thánh hoàng triều bị hai đại quốc vây công cũng không phải sự kiện có thể nói giỡn.

Đại sự là như vậy, nhưng Cô Độc Úy lại hạ lệnh cho tất cả mọi người không được truyền nửa điểm tin tức vào Thánh thành, chính vì không muốn Vân Thiển biết được, nhưng không nghĩ đến cuối cùng nàng cũng rơi vào.

Nhưng mà, không nghĩ tới những người này vậy mà lại đến Thánh thành dẫn Vân Thiển đi, nhìn cả không gian tuyết trắng mênh mông, Cô Độc Úy có chút mờ mịt, tìm không được bóng trắng kia, đáy lòng hân hoan phần sót ruột

Nhớ đến bức thư kia của Tây Lâu Mạch, đôi mi hân hoan nhanh chóng nhắm lại, tên kia đã tuyên bố muốn Vân Thiển nên sao Tây Lâu Mạch có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội như vậy.

Cho nên, Cô Độc Úy nóng lòng, bất chấp mọi thứ, đem tứ tướng đang trên đường tiến ra trấn thủ biên cương đều gọi về, nơi đó, có một mình Vân Phi trấn giữ là đủ rồi.

Sự việc phát sinh đột ngột, toàn thành lập tức rơi vào không khí sợ hãi

Tin tức này vừa được truyền vào Thánh hoàng triều, trong cung lập tức như bùng nổ, hoàn toàn rối loạn.

Hậu cung

Thái hậu nghe tin tức thứ nhất vừa truyền đến, sắc mặt âm trầm khủng bố

Nhìn thủ hạ báo tin, lạnh lùng mở miệng, “Sao lại như thế, chuyện tình lớn như vậy, vì sao một chút tin tức bản cung cũng không được thông báo?” Thủy Thu Tích tức giận chụp tay vịn, lớn giọng quát

“Hồi thái hậu, là hoàng thượng cản trở chúng thuộc hạ biết được tin tức!” Người phía dưới âm thầm cúi đầu, tuy rằng không cam lòng đến thời điểm này mới biết được tin tức, nhưng mà, thực lực Cô Độc Uyển không người nào có thể so được

Phượng mẫu Thủy Thu Tích giật giật, lạnh lùng huy tay áo, “Đều đi xuống cả đi, ai gia muốn yên lặng một chút”

Người trong điện ta nhìn người, người nhìn ta, sau đó yên lặng lui xuống

Thánh thành xảy ra chuyện đại sự, chính nàng lại là người cuối cùng biết được tin tức, thủ đoạn con trai ngày càng cao, Thủy Thu Tích đi đến trước cửa, nhìn tuyết rơi bên ngoài, trong lòng vô cùng bị thương.

(nhảm 111: gọi Thủy Thu Tích là bà thấy già quá, nên ta sửa lại thành "nàng" hết nhen)

Rốt cuộc cũng chính mình phạm sai lầm, còn có thể nói được cái gì đây

Thủy Thu Tích kéo kéo áo ấm trên người, vươn bàn tay mềm mại tái nhợt ra ngoài, xẹt qua bông tuyết, không tự giác đạp từng bước nhỏ đi bộ trong màn tuyết, cảm nhận được trời đất lạnh lẽo, tuyết rơi trắng xóa.

Mỗi con đường nàng lựa chọn đã mất đi rất nhiều thứ, Thủy Thu Tích nàng chính là như vậy, tình hình thiên hạ bây giờ đã biến thành như vậy, đều là lỗi Thủy Thu Tích nàng sao? Vì được sự âu yếm của người mình yêu, nàng đã phạm lỗi vô cùng lớn.

Đạp tuyết mà đi, gió tuyết quất vào trên người, gương mặt năm tháng không thể lay động cũng bị lạnh trở nên phiếm hồng, vươn tay mở ra, rất xa, có một đám thái giám cung nữ chậm rãi đi theo, đứng dưới mưa tuyết, lặng lẽ nhìn Thái hậu của bọn họ.

“Đây là báo ứng của ta sao?” Ngẩng đầu, tóc đen chảy xuống, dính đầy bông tuyết, trước mặt một mảnh mờ hồ, nước mắt, từng giọt rơi vào bông tuyết trắng tinh, hóa thành băng

Con không giống con, người yêu không phải người yêu, nàng vĩnh viễn chỉ có thể đứng xa xa nhìn bọn họ, thiên hạ này dường như không có nơi để nàng ngày ngốc nữa.

“Tỷ tỷ, Nhật Quyết...” Thủy Thu Tích khóc không thành tiếng.

Thực xin lỗi, thực xin lỗi, nếu thời gian có thể quay trở lại, ta tình nguyện giết chết mình cũng không nguyện ý chiếm đoạt những thứ không thuộc về mình.

Người giống như nàng căn bản không xứng được yêu, không xứng được cái gì gọi là ấm áp, lòng của nàng, cho tới bây giờ đều lạnh như băng. Vì sao phải cho nàng gặp Cô Nhật Quyết, vì sao ông trời lại để hán yêu thương tỷ tỷ, vì sao không phải là nàng

Từng giọt lệ của Thủy Thu Tích bị gió tuyết thổi thành băng, nhưng nàng chung quy không để ý tới, nghĩ đến tỷ tỷ trả thù, nghĩ đến đủ loại chuyện, tâm đã đau đến không thở nổi

Nếu không phải chính nàng không để nén được tình yêu kia trong lòng, đến nay sẽ không có cảnh tượng này, có lẽ chính nàng vẫn còn đi một mình trên con đường cô đơn, đứng xa xa nhìn bọn họ hạnh phúc là được

Tuyết bay bay, ẩn trong màn tuyết một bóng dáng tinh xảo nhẹ nhàng, chậm rãi đi tới gần Thủy Thu Tích

Xuyên thấu qua tuyết, cho dù trước mắt có mơ hồ không rõ như thế nào, bóng dáng người kia vẫn bị nàng nhìn ra, lệ càng rơi nhanh hơn, vô thanh vô tức.

“Thu Tích sư tỷ!” Hơn hai mươi năm trôi qua, đây là lần đầu tiên Lạc Song chính thức đứng trước mặt nàng, giống như trước kia, nhẹ nhàng gọi nàng Thu Tích sư tỷ, nàng hốt hoảng, như lại bị kéo về nhiều năm trước kia

“Song nhi, người nói xem, có phải ta đã thực sự sai lầm rồi... Vì tranh thủ tình cảm cho chính mình, dùng thủ đoạn ti bỉ phá hoại bọn họ... Song nhi, cảm ơn người...” Cảm ơn người dù đã biết ta “giết” Thủy Thu Liên cũng không đứng ra chỉ trích nàng, một mực yên lặng chăm chú nhìn bọn họ, cảm ơn người đến bây giờ còn có thể đứng trước mặt ta

Lạc Song thờ dài, nhìn nữ nhân khóc không thành tiếng trước mặt, trong lòng vạn phần cảm khái.

“Đều trôi qua hết rồi, đều là chữ “yêu” gây họa, không trách ai được, không trách được... Kỳ thực, ta càng hận bọn hắn, rõ ràng là biết tâm ý của người, kết quả là còn muốn sự ty đeo trên lưng nhiều việc như vậy, không chỉ là người sai, chúng ta đều sai cả rồi...” Lạc Song nhìn nữ tử đáng buồn trước mặt, nước mắt không khỏi nổi lên.

“Sư tỷ, thực xin lỗi, lâu như vậy mới bằng lòng đến nhìn ngó một cái...” Kỳ thật, nàng không muốn thấy Thủy Thu Tích rơi lệ, người này luôn luôn kiên cường, chưa bao giờ rơi lệ, cho dù năm năm trước cũng không muốn làm cho người ta thấy bộ dạng nàng rơi lệ.

Thu Tích sư tỷ, kỳ thật ngó vô cùng ngốc...

Vươn tay lau đi nước mắt đọng trên khóe mi Thủy Thu Tích, trong lòng không rõ tư vị.

“Lạc Song...” Cúi đầu, run giọng khóc to dưới màn mưa tuyết, bi thương, áp lực, thê lương, toàn bộ cảm xúc đồng loạt được phóng thích.

Cho dù Thủy Thu Liên “chết” trong lửa lớn, Lạc Song cũng không nghe người này khóc lớn tiếng như vậy, nghe tiếng khóc tràn đầy bi thương, trong lòng nàng vô cùng chua xót.

Đó là áp lực yêu hơn hai mươi năm, áp lực hận cùng đau khổ hơn hai mươi năm, trong lòng người này mới là đau khổ nhất, chắc là vậy rồi.

Ít nhất bọn họ, những người này đều từng hạnh phúc, nhưng Thủy Thu Tích thì sao, chưa từng có

Tỷ tỷ xuất sắc chiếm hết mọi thứ của nàng, mà nàng luôn làm bộ kiên cường, nhường nhịn, cuối cùng chính nàng lại rơi vào hoàn cảnh như vậy, chỉ có Lạc Song mới hiểu đáy lòng nàng có bao nhiêu đau khổ. Người Lạc Song không dám đối mặt nhất là nàng, cho dù nàng với Thủy Thu Liên có tình cảm tốt như thế nào, cũng không thể so được với người khổ sở này

Cô Nhật Quyết, vì sao người không nhìn thấy điểm tốt của nàng.

Vì sao các người đều nghĩ nàng làm cho tình cảm của các người bị rạn nứt, vì sao không thử hỏi lại chính mình xem, đến tận cùng tình cảm của các người có chống lại được khảo nghiệm như vậy hay không.

Lạc Song nhẹ nhàng ôm lấy Thủy Thu Tích, lâm vào sự bi thống của nàng, rất nhiều thái giám và cung nữ phía sau cũng lâm vào đau thương này, im lặng nhìn bông tuyết rơi xuống người thái hậu.

Thái hậu này mặt ngoài nhìn như bình thường, nhưng kỳ thật so với ai, nàng chính là số khổ, khi còn sống đều phải chôn trong đau thương này.

Lập tức, cả tòa hoàng cung như chìm vào trong một loại bi thương, thật lâu cũng không tiêu tan, hòa quyện cùng mưa tuyết...

\*\*\*\*\*

Vân Thiên không nghĩ rằng những người này thật sự hành động, nhưng lại bất tri bất giác ở bên cạnh nàng, nhìn hắc long bào nam tử trước mắt, mắt lạnh sau mặt nạ khế nheo, “Là người...”

Có vài bóng dáng vừa đưa lưng về phía Vân Thiên chuyển lại đây, ngũ quan hoàn mỹ lãnh khốc, cái loại khí huyết độc hữu này, mỗi một chỗ đều tản ra vẻ anh tuấn khó gặp! Có lẽ là do mưa tuyết nên Vân Thiên thấy được trên thân nam nhân này tản ra ánh sáng thiên thần, có thể làm cho nữ tử trở nên điên cuồng, nhưng lại không thể so được với Cô Độc Úy.

“Khó được người còn nhận ra bản cung...” Nam tử hé môi cười, gương mặt lạnh lùng cười lộ lên có chút chói mắt, nam nhân như vậy hiển hiện sức quyến rũ vô hình khắp nơi.

“Thái tử Thuật quốc?” Vân Thiên không phải đang nghi ngờ, mà là xác thực. Từ miệng Vân Phi kê, có thể đem một thân khí chất vương giả phát huy đến mức độ này lại ở cùng Thủy Thu Liên, ngoại trừ thái tử Thuật quốc thì còn ai vào đây. Khó trách thánh nữ Thuật quốc lại cung kính với hắn như thế, ngay cả Thủy Thu Liên cũng muốn cứu hắn.

Người như vậy, dễ dàng lên vào hoàng cung mà không bị Cô Độc Úy phát hiện, điều này nói lên cái gì, nói lên được... thực lực của hắn đã không còn giống như bọn họ suy nghĩ.

Đối với việc Vân Thiên biết thân phận của mình, hắn tuyệt không cảm thấy kỳ quái, thật giống như sự tình đương nhiên, mặt không chút thay đổi đối mặt với Vân Thiên, cách một màn tuyết, hai người nhìn đối phương.

Bông tuyết lát phất rơi xuống, xiêm y bọn họ đều ẩm ướt, cảm giác lạnh lẽo xâm nhập vào nội y, khiến cơ thể bọn họ phát lạnh

“Thái tử Thuật quốc vậy mà lại tự mình mang binh xuất trận, Thái tử Lô Quốc muốn bắt ta uy hiếp Úy ca ca, người nghĩ muốn hủy diệt Thánh hoàng triều dễ như vậy sao?” Vân Thiên hừ lạnh, môi vì trời lạnh nên có chút run.

Nghe Vân Thiên nói, Thích Uẩn Cẩm nhíu mày, tựa hồ như nghe được chữ gì mất cảm, làm cho lòng hắn thực không thoải mái, đặc biệt là từ “Úy ca ca” kia.

Hai người kia xưng hô thân mật như thế làm cho người ta có một loại xúc động muốn phát điên, nhưng mà vì sao hắn lại có loại hiện tượng phát điên này, không thể hiểu được, hắn chỉ biết là, nàng như vậy hấp dẫn thật sâu ánh mắt hắn, hắn muốn gặp lại người toàn thân tràn đầy sức quyến rũ, nên liều lĩnh lên vào Thánh hoàng triều, biết rõ đại quân Cô Độc Úy đang chờ chính hắn chui đầu vào lưới, nhưng hắn vẫn đến đây, không để ý đến cản trở của bọn họ.

“Ngươi vẫn như năm năm trước, không có biến đổi...” Thích Uẩn Cẩm nhủ mảy, âm thanh trầm thấp vang lên

“Ngươi thật là, năm năm trước không thể lấy mạng ngươi, hôm nay ngươi lại chủ động đưa đến cửa, vậy không thể trách ta tâm ngoan thủ lạt!” Không khỏi giải thích, bạch y của Vân Thiên cùng bông tuyết hòa vào nhau, thân thể của nàng liền như hồng mao nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Hắc y nhân xông tới, che chở cho Thích Uẩn Cẩm

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 94: Chương 74. Tái Ngộ (Phần Cuối)

“Linh~” Không đợi Vân Thiên đánh tới Thích Uẩn Cẩm, một tiếng linh đang mãnh liệt vang lên, một nữ tử che mặt phi thân xông vào giữa hai người, vật áo hoa khai tầng tầng như tuyết trắng.

Ánh mắt sau mặt nạ của Vân Thiên chớp lên, gió tuyết thổi qua, bóng đêm dày đặc, bạch y của nàng lại giống như vật trong suốt, trong lúc nhất thời không thể nhận ra đâu là tuyết đâu là bóng dáng của nàng.

Linh ~ Linh ~

Lúc này đây, chiêu chiêu của hai người đều nổi lên sát khí, không có cái gì gọi là niệm tình, có chăng chỉ là một ý nghĩ duy nhất, chính là dồn đối phương vào chỗ chết, không tiếc hết thảy đại giới.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, thật không thể ngờ rằng đầu đông lại có một trận tuyết lớn như vậy, ngay cả đường cũng bị bao phủ bởi tuyết trắng, ai cũng không thể đi được.

Linh đan hòa cùng vật áo, tạo thành một đôi giao đấu với nhau trên màn mưa tuyết, tựa như các nàng không có một quan hệ nào, không nóng không lạnh, không gần không xa, không biết có nên buông tha cho đối phương hay không, có nên mềm lòng hay không. Bởi vì, các nàng đều có người mình cần bảo vệ, không ai có thể ngăn cản được.

Trong khi tìm kiếm người này, Vân Thiên chưa bao giờ biết được, trong tương lai mình lại đích thân giết nàng, nhưng nếu nàng không chết, thiên hạ của Cô Độc Úy sẽ ra sao, nàng còn muốn cùng hắn bảo vệ, nàng không cho phép hắn phải một mình đối mặt với nhiều người như vậy.

Đang lúc Vân Thiên chống lại Lâm Bích Nhi, nàng lại lạnh nhạt nhìn nàng ta một cái, chiêu kế tiếp lại xuất ra lực lượng toàn thân.

Ngày xưa hai người là bằng hữu, hôm nay hai người lại là địch nhân.

“Không nên ép ta, Thiên nhi, lui về...” Lâm Bích Nhi cuối cùng cũng được rảnh tay một lúc, ánh mắt so với năm năm trước càng thêm lạnh lùng và vô tình.

“Hừ! Thánh nữ Thuật quốc ngươi có phải là quá ngu ngốc hay không? Ngươi cho rằng bằng thực lực hiện tại của ngươi, ngươi có thể đã thương ta sao? Hay nói là các ngươi đang chuẩn bị lúc này giết ta...” Nói xong, bóng dáng hai người đều tách ra.

Vân Thiên căn bản là không cho Lâm Bích Nhi cơ hội nói chuyện, bóng dáng chuyển động, kiếm như ánh, làm loạn từng bông tuyết.

Sát khí thị huyết chấn động, mới vừa rồi Vân Thiên trắng thuần như bông tuyết, giờ phút này lại hóa thành một Tu La địa ngục, có thể tùy thời lấy mạng người trong chớp mắt. Vân Thiên như vậy, bọn họ chưa bao giờ gặp qua.

Lâm Bích Nhi quá sợ hãi, những người liên quan phía sau lưng cũng đồng loạt trốn tránh bóng kiếm đột nhiên bay ngang đầy trời.

“Tê...” Một kiếm xuất ra lấy đi hai đầu người, đầu rơi xuống đất, máu nhiễm cả nền tuyết, diễm lệ chói mắt.

Thích Uẩn Cẩm ngưng mắt nhìn, hắn không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ có thể tiếp chiêu Vân Thiên, trong nháy mắt hai bóng dáng đã quấn nhau cùng một chỗ, kiếm của nàng toát ra mười phần kiếm khí sắc bén.

Nhìn Vân Thiên đột nhiên trở nên lợi hại như vậy, bọn họ hoảng hốt, không nghĩ tới trong vòng năm năm công phu của người này lại tăng nhanh đến loại tình trạng này rồi, bước chân của bọn họ sẽ càng thêm khó đi.

Năm năm này, Vân Thiên cũng không phải chỉ trốn trong Bình thư các đọc sách, thứ nàng xem căn bản không phải là binh thư, mà là võ công! Một người đối với bày binh bố trận lại không hề có hứng thú thì làm sao có thể tránh bên trong binh thư các để xem binh thư cả ngày được chứ.

Nếu muốn cùng Cô Độc Úy thủ hộ Thánh hoàng triều của hắn, nhất định phải có một thân thể cường hãn.

Cho nên, cho dù đối mặt với cao thủ nào đó, Vân Thiên cũng không có một chút yếu thế, lại thêm Lâm Bích Nhi cùng Thích Uẩn Cầm lại không muốn đa thương nàng, nên càng cho nàng thêm không gian giết người.

Vài hiệp diễn ra, một mảnh tuyết trắng thuần đã chất đầy xác người, tuyết đông lạnh máu, xa xa nhìn lại, có thể nhìn thấy nhiều điểm hồng hồng xinh đẹp.

Thu thế, bên trong mặt nạ, gương mặt ngày thường ôn hòa bình tĩnh nay lại nhiễm đầy lệ khí, mà còn có nhiều thêm một phần sát khí.

Vân Thiên như vậy... thật là khủng bố.

“Linh~” Lâm Bích Nhi phát phát ông tay, cánh tay nhiễm huyết truyền đến từng trận đau đớn, xem ra đã từ lâu rồi Lâm Bích Nhi mới lại bị thương.

“Xem ra chúng ta xem thường người...” Giờ phút này nàng so với đêm hôm đó càng làm người ta cảm thấy e ngại hơn, một loại sát khí vô hình ẩn hiện trong màn tuyết.

Không người nào thấy rõ mặt người nào.

“Ta nói rồi, các người rất ngu ngốc...” Người cường hãn không cần tính toán với người yếu thế.

Vân Thiên chia mũi kiếm ra ngoài, vết máu đọng trên kiếm, xóa đi cũng không được.

“Xuất ra toàn lực của các người đi, nếu không đầu của các người phải nhận kết cục như vậy, ta không cần các người lưu tình!” Quay đầu kiếm, chỉ vào đầu người đang ngón ngang dưới đất, kiếm khí chấn động, toàn bộ võ vụn (nhảm 111: mói oi, ta tưởng đang edit truyện kinh dị)

Bọn họ vừa rồi mới chiếm thế thượng phong, nhưng sau vài hiệp đấu đã chết gần hết, chỉ còn lại 7 người, thực lực của Vân Thiên này khủng bố đáng sợ đến cỡ nào.

Hàn mầu Thích Uẩn Cầm trầm xuống, cũng bất chấp nhiều như vậy, trước tiên nên làm Vân Thiên bị thương, sau đó lại mang nàng cách xa Thánh hoàng triều.

Gật đầu truyền ý tứ cùng Lâm Bích Nhi, Lâm Bích Nhi cắn răng quyết tâm tiến đến.

Chỉ một lần thôi, một lần này là đủ, chỉ cần đem Vân Thiên cách xa Thánh hoàng triều, sau này sẽ giải thích cho nàng vì sao mình phải làm như vậy, Lâm Bích Nhi quyết định hạ sát tâm, mấy đạo bóng dáng đồng thời đánh thẳng về phía Vân Thiên.

Bất luận phải trả giá thứ gì, bọn họ đều phải mang Vân Thiên cách xa khỏi Thánh hoàng triều.

Ngay lúc Cô Độc Úy đi khắp thành tìm kiếm bóng dáng của Vân Thiên, cả người Vân Thiên đã đầm cả máu.

Nhìn binh lính tìm kiếm khắp thành, Cô Độc Úy đánh một quyền lên bức tường dày bên cạnh lưu lại một vết máu lớn, “Đi ra bên ngoài thành tìm kiếm cho trẫm, nhất định phải tìm được hắn...” Đều phải tự trách hắn.

Nhìn bộ dáng thống khổ của Cô Độc Úy, tâm tình của tứ tướng từ nơi khác chạy đến cũng trầm thấp, bọn họ đều có thể cảm nhận sâu sắc bất an cùng sợ hãi trong lòng Cô Độc Úy, chỉ cần đối mặt với sự mất mát này, Cô Độc Úy liền trở thành không giống đế vương của một nước.

“Hoàng thượng, phát hiện được tung tích đại nhân!” Văn Đan Hàn dẫn theo một đội nhân mã chạy đến, vội vàng nói.

Lời nói còn chưa dứt, Cô Độc Úy liền xách y phục Văn Đan Hàn, đồng tử thâm trầm nhìn hắn, “Vậy người còn ở nơi này làm gì...” Buông lỏng Văn Đan Hàn, Cô Độc Úy phi thân đi ra ngoài.

Người phía sau vội vàng theo sát, không dám có chút chậm trễ.

Mũi kiếm Vân Thiên chạm băng, thân thể khởi động, khóe môi nở nụ cười âm nhu, nâng tay ngọc lau đi vết máu bên môi, gió thổi lên thân hình yếu đuối, cho dù bị chưởng phong của hai người tiến đến, nhưng Vân Thiên vẫn bình an vô sự đứng trước mặt hai người bọn họ, tầng sát khí trên người vẫn như cũ không giảm, mà lại còn tăng thêm.

“Ta nói rồi, xuất ra toàn lực của các người đi, đừng hạ thủ lưu tình nữa...” Muốn giết nàng phải có một lực lượng nhất định, nếu không hết thảy đều là uổng phí khí lực.

Người của bọn họ không biết ở chỗ nào lại chui ra thêm một đám người, cùng là một màu hắc y, nhìn thì thể trên mặt đất, ánh mắt người người đều lạnh như băng, nhưng càng thêm kiêng kỵ bạch y nam tử đang tươi cười trước mắt này.

Nhìn nhân lực của đôi phương không biết toát ra như thế nào, Vân Thiên không dấu vết nhíu mày, một khi đã như vậy, thể lực của nàng căn bản không đủ, chỉ đối phó với hai người kia thì nàng có thể chịu được, hiện tại lại thêm một đám hắc y nhân, bọn họ đây là tính muốn giết nàng.

Không cho phép suy nghĩ nhiều, cho dù đối mặt với vũ khí hiện đại cũng không lấy được mạng của nàng, huống chi là đám cổ nhân này, kiếm sắc bén tung lên, người đã vọt lên trước.

Nhìn người vẫn còn tràn đầy khí lực, trán Thích Uẩn Cầm nhíu thành một đoàn, mũi chân đá lên, huy huyết kiếm trong tay ngăn cản nhuyển kiếm của Vân

Thiên, vòng qua cánh tay nàng, kiếm nhuyễn như xà

“Tê!”

Hai tiếng đồng thời vang lên, hắc y cùng bạch y đồng loạt bị rách một loạt, huyết rơi xuống tuyết, cùng hóa thành băng

Cũng không xem qua cánh tay bị thương, Vân Thiên cùng hắn đánh chiêu kế tiếp, hỏa tinh rơi xuống cùng bông tuyết, ngay sau đó, Vân Thiên hướng về phía kiếm mà đạp lên, hoa khai kiếm khí. (nhamyl 11: hỏa tinh là tia lửa xẹt ra khi hai kim loại chạm vào nhau đó nha mọi người)

Linh~

Đinh~

Kiếm cùng linh đan chạm nhau, hỏa tinh hiện ra trong nháy mắt.

Vân Thiên bị người vây lại thành đoàn, hai người kia lại liên tục tiến đến, làm cho nàng không có cơ hội để thở, liên tục ra chiêu đánh trả, xiêm y trên người cũng đã bị rách nhiều chỗ, vết máu trên bạch y nhuộm thành nhiều đóa hồng mai

Trường kiếm của Thích Uẩn Cầm đâm thẳng, xé gió đi tới, đi đến trước Vân Thiên, chuyển động mềm mại đi tới bên dây kết nối mặt nạ

“Xích!”

Dây bị kiếm cắt đứt, mặt nạ rơi xuống đất.

Da dê hồng nhuận, ngũ quan như thiên thần, đôi mắt lạnh lẽo...

Thích Uẩn Cầm đình kiếm, gương mặt ngây dại, từng chiêu thức, từng chuyển động bị ném đi ra ngoài, trong đầu chỉ là một mảnh xanh thẳm bát ngát.

Vân Thiên nâng kiếm để sau lưng, trong thời khắc này, ngay cả bông tuyết như cũng dừng rơi.

Chính trong nháy mắt, dung nhan như vậy, khí chất như vậy, cho dù là người cường hãn cũng chấn động như rơi vào trong mộng.

Mái tóc buông dài, mặt nạ trắng thuần tình mỹ vũ trong tuyết.

Vân Thiên đưa lưng về phía bọn họ, phía sau, một trận tiếng hét vang lên, rồi từng tầng thi thể gục ngã, hiển hiện trước mắt mọi người là tám lưng gầy nhỏ của nàng, ngay phía sau đó, đứng là mặt nạ mà nàng đeo trên mặt hàng năm.

Khi Cô Độc Úy đuổi tới hiện trường, khi nhìn đến chính là cảnh này, Vân Thiên đưa lưng về phía mọi người nên không nhìn rõ mặt nàng, nhưng liếc mắt qua một cái, liền có thể nhìn thấy một mảnh huyết tinh trên tuyết.

Mặt nạ trên tuyết cũng bị dính lấy vết máu, Vân Thiên dùng kiếm chống đỡ thân thể, mái tóc đen mượt cũng nhiễm máu.

Nhìn tình cảnh như vậy, Vân Thiên như vậy, Cô Độc Úy có thể tùy thời phát cuồng.

Thích Uẩn Cầm thật may mắn khi chỉ mình hắn có thể nhìn thấy dung nhan kinh thiên đó, chính là trong nháy mắt đó, nhiệt huyết sôi sục của hắn cũng bị đình chỉ

“Thái tử điện hạ, có biến, đi mau!” Lâm Bích Nhi tuy rằng từng rất tò mò với dung nhan kiều mị kia của Vân Thiên là như thế nào, nhưng nếu hiện tại không đi, cũng đừng mơ trở lại được Thuật quốc.

Lâm Bích Nhi vội vàng bảo người lui lại, chỉ để lại vài người cực lực di dời thái tử điện hạ đã sớm ngây người thoát xa khỏi bóng dáng Cô Độc Úy đang dần tiến đến.

“Mau đi, ta cản phía sau!” Lâm Bích Nhi mất thấy Cô Độc Úy đến càng lúc càng gần, cắn răng hét to.

Hắc y nhân đột nhiên ý thức được có đại biến, dưới tình huống này không thể không đi, chỉ có thể để lại thánh nữ ngăn cản ở phía sau, cùng nhau đỡ thái tử điện hạ chưa hoàn hồn rời khỏi chỗ này.

“Bang bang~” Lực đạo Cô Độc Úy to lớn, đánh đám người sắp sửa đi xa rút lại trên tuyết, nhất thời làm cho bọn họ không thể tiến lên tiếp, tứ tượng lập tức chỉ huy nhân mã xông tới.

Lâm Bích Nhi thấy tình hình này, cắn răng, tình huống chuyển biến đột ngột làm cho bọn họ không thể không dừng lại.

Nhìn đám người đột nhiên vây kín, Thích Uẩn Cầm cuối cùng cũng bình tĩnh từ trong khiếp sợ, ánh mắt vẫn như cũ hướng về phía Vân Thiên đang quỳ gối trên tuyết.

Cho dù là nghiêng mặt, nhưng cũng không thể nào nhìn thấy mặt nàng do mái tóc dài che khuất.



“Thiên nhi...” Dẹp xong đám người vây khốn, Cô Độc Úy mới lo lắng đi đến phía sau Vân Thiên.

Máu roi, ngày xưa bạch y như tuyết, nhưng nay lại bị nhuộm thành một mảnh đỏ tươi.

Cô Độc Úy nhìn Vân Thiên vẫn không nhúc nhích, tâm không khỏi run sợ, ngay cả đoàn người cũng gắt gao nhìn chăm chăm vào Vân Thiên dính đầy vết máu cùng mặt nạ đang nằm dưới tuyết kia.

Dung nhan thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ai mà không muốn nhìn

“Thiên nhi!” Cô Độc Úy chậm rãi đi tới, suy nghĩ mông lung, âm thanh sợ hãi, thân thể bắt đầu run lên.

Vân Thiên đột nhiên dưới ánh mắt của mọi người giật giạt ngón tay, một tay thu nhuyễn kiếm, tay kia nhanh chóng lao đến mặt nạ dính đầy huyết, giọt máu cuối cùng trên mặt nạ rớt xuống, một lần nữa, mặt nạ lại được đeo trên gương mặt nàng, ngẩng đầu, người dính đầy huyết ghê người, “Ta không sao!”

Từ trước đến nay chỉ có một người duy nhất có thể đánh roi mặt nạ của nàng, Thích Uẩn Cẩm!

Tuy biết vết máu trên mặt không phải của Vân Thiên, nhưng tâm Cô Độc Úy không ngừng run rẩy, hần không quan tâm hết thảy, đem Vân Thiên kéo vào trong ngực, gắt gao ôm chặt, “Đáp ứng ta, từ nay về sau không được đổi mặt với bất kỳ chuyện gì một mình, được không...” Vân Thiên như vậy làm cho hần kinh tâm động phách, tâm trạng bất an.

Cảm nhận được tim Cô Độc Úy đập rất nhanh, trong lòng Vân Thiên ảo não, “Ừm!” Dùng sức trên tay đẩy hần ra, hiện tại không phải thời điểm “thể hiện” tình cảm

Cô Độc Úy theo ý muốn của nàng, buông lỏng lực trên tay, “Người ngoan ngoãn ngây ngốc ở một bên, ta sẽ tự mình đem người làm người bị thương giết ngay tại chỗ...”

“Cùng nhau...” Không cho Cô Độc Úy cự tuyệt, Vân Thiên đã hướng đến vòng vây bọn họ thành đoàn.

Nhìn rất nhiều miệng vết thương trên người Vân Thiên, ngực Cô Độc Úy vô cùng đau đớn, nhưng cũng không ngăn cước bộ nàng, chỉ là lướt qua nàng, đứng vào vị trí phía trước nàng, quét mắt lạnh căm nhìn người Thuật quốc lên vào Thánh hoàng triều

“Thái tử Thuật quốc, thánh nữ Thuật quốc, đã lâu không gặp...” Âm thanh Cô Độc Úy lạnh lẽo, lấy bóng dáng thon dài ngăn tầm mắt Thích Uẩn Cẩm trên người Vân Thiên.

“Cô Độc Úy, đây là phương thức bảo hộ của ngươi sao, cứ như vậy mà làm người mình yêu thương phải chịu khổ...” Thích Uẩn Cẩm lạnh lùng nhìn Cô Độc Úy, lời nói lạnh nhạt.

Sắc mặt Cô Độc Úy trầm xuống, biết Vân Thiên bị thương là lỗi của hần, nếu không phải chính hần bắt Vân Thiên ở một chỗ, thì làm sao phát sinh ra chuyện như vậy.

Biết đôi phương kích thích Cô Độc Úy, thân mình gầy yếu của Vân Thiên đi ra từ phía sau lưng Cô Độc Úy, “Thái tử Thuật quốc, chuyện của chúng ta sẽ do chúng ta tự mình tính, không có quan hệ gì với Úy ca ca, những thứ biện pháp này đối với chúng ta đều không có ảnh hưởng...” Vân Thiên một thân đầy sát khí.

“Linh~” Thanh âm linh đan đột nhiên mãnh liệt

Vân Thiên biến sắc, quát nhẹ, “Đừng nghe!”

Cùng thời khắc, bóng dáng Cô Độc Úy và nàng đồng thời đánh úp về phía Lâm Bích Nhi

Âm thanh linh đan phía sau Lâm Bích Nhi nhẹ nhàng phóng ra, ở trước mặt thánh nữ Thuật quốc, nếu ý chí của người đó không quá mười phần thì được mơ có thể thoát được, có thể giết người trong vô hình.

Khó trách Vân Thiên liều lĩnh như vậy đánh úp về phía Lâm Bích Nhi.

Từ tưởng cần rằng một cái, đem từng giọt linh đan kia ngăn ngoài tai, thanh âm linh đan của Thánh nữ Thuật quốc là thanh âm tặc hại nhất thế gian, là thanh âm có thể tùy thời lấy mạng người.

Kiểm khí Vân Thiên đại phóng, Cô Độc Úy bảo vệ nàng, tung một chưởng trên người thánh nữ Thuật quốc, Thích Uẩn Cẩm bên kia thấy thế, muốn đến ngăn cản hai người đang tiến đến nhưng đã không kịp.

Ngay tại lúc tình huống sắp xảy ra, chỉ thấy vạt áo màu đỏ phiêu phiêu đi ra, như như gió, hồng chấn kiếm, đen chấn chưởng.

“Ba ba!”

“Đỉnh!” Là âm thanh nhuyễn kiếm bắn ngược trở về

Tình trạng khăn trương trong nháy mắt đột nhiên đã bị hai đạo bóng dáng hóa giải tách ra, ngay sau đó hai bên nhân mã lập tức giằng co

Hồng y hạ xuống, gương mặt giống y đúc với thái hậu hiện giờ.

Còn có một kẻ khuôn mặt tuấn tú bao phủ một tầng lãnh khốc không thay đổi.

Ánh mắt chạm nhau, bông tuyết vẫn bay bay như cũ

Người này là người mà bọn họ quen biết, lại một lần nữa, gặp mặt nhau trong ngày tuyết rơi, nhưng không ai mở miệng nói chuyện trước.

Vân Thiên nhíu mày, nàng hiện tại không có thời gian đa sầu đa cảm như vậy, nhìn đến hồng y nữ tử, một cỗ sát khí nẩy lên trong lòng, nếu không phải nữ nhân này, nhiều sự tình như vậy làm thế nào phát sinh

Kiểm khí Vân Thiên ngang ngạnh bức người

Vốn bọn họ còn đang ngốc lảng không muốn động thủ, nhưng ngay sau đó, huyết ảnh tung hoành đi lên, không để bọn hắn có cơ hội nói chuyện, trực tiếp đánh thẳng vào chỗ yếu hại

Mọi người lại không hề nghĩ Vân Thiên cứ như vậy trực tiếp ra chiêu, không cho bất luận kẻ nào có cơ hội phản ứng.

Thân hình Thủy Thu Liên đột nhiên lui về phía sau, trong tình huống trời tay không kịp, nàng không thể chống đỡ nhất chiêu sắc bén của Vân Thiên, chỉ có thể lùi nhanh về phía sau

Xem đại nhân ôn nhu như gió xuân kia, giờ phút này đại nhân lại làm cho đám quân nhân ở quân doanh từng lớn mắt nhìn, người đầy sát khí như Tu La, hơn nữa cả người nàng đầy vết máu, càng tăng thêm một phần lệ khí.

Trong cảm nhận của bọn họ, đại nhân như biến thành một người khác

Sát thần!

Đây mới là Vân Thiên chân chính.

Dường như cảm nhận được sự ẩn ý của Vân Thiên, Cô Độc Úy lại một lần nữa hỗ trợ nàng một tay, theo bên cạnh cung cấp một lực lượng vô hình, như là vì nàng bảo hộ.

Sự ẩn ý này của bọn họ, quan hệ như vậy, làm đỏ mắt đen của vài người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 95: Chương 75. Lập Nàng Làm Hậu (Phần 1)

Thủy Thu Liên không kịp phản kích nên bị Vân Thiên huy kiếm đến ngay mặt, khi có người ở phía sau đến kéo nàng đi, hai người Vân Thiên cùng Cô Độc Úy đã đứng cách đó mấy bước, cả hai người một người cầm kiếm, một người khoanh tay, trời sinh tuyệt phối.

Thủy Thu Liên hít mắt lại, nhìn lượng máu lớn từ bên hông đang rơi xuống tuyết, ánh mắt phát tia ngoan độc, Thủy Thu Liên nàng chưa bao giờ chịu bị thương uất ức như vậy, nhưng hai người Vân Thiên cùng Cô Độc Úy lại làm được, làm cho nàng ta trở tay không kịp.

Bình lực của Thánh hoàng triều đối mặt với mấy đại cao thủ này, lại còn gặp thánh nữ Thuật quốc khó giải quyết, nếu phải đấu, bên bọn họ chắc cũng sẽ phải tổn thương thật nặng, dù sao trừ bỏ mấy người bọn họ có thể kháng cự được thuật thôi miên của thánh nữ Thuật quốc, các tướng sĩ còn lại cũng không được như bọn họ.

“Lân này coi như ta lấy lại phần lợi tức thứ hai!” Vân Thiên đứng thực là người thù dai, cho nên, chỉ cần làm người của nàng bị thương đều phải trả giá đại giới

Kiểm của Vân Thiên chỉ về phương hướng Thích Uẩn Cẩm, lợi tức trên người của hắn nàng còn chưa lấy về, “Không cần có ý đồ trên người ta, nếu không, các ngươi sẽ phải hối hận khi sống trên đời này...” Ngón tay bạch ngọc nhẹ nhàng vuốt vết máu trên mặt, ánh mắt lãnh khốc nhìn mọi người.

Thích Uẩn Cẩm thay Thủy Thu Liên điểm mấy đại huyết, ngẩng đầu chống lại ánh mắt lạnh lẽo của Vân Thiên, trong lòng co rụt mạnh, cũng không biết là tư vị gì, chỉ là ánh mắt Vân Thiên như vậy làm cho hắn có cảm giác tức tối.

Nhìn vết máu đầy trên dáng người nhỏ bé kia, trong lòng Cô Độc Úy đau đến run rẩy, xé một góc áo của mình, im lặng thay Vân Thiên băng bó vết thương, niềng vết thương sâu đến nỗi có thể thấy xương cốt. Ánh mắt hắn đột nhiên đau đớn, động tác ôn nhu sợ làm nàng đau.

Vân Thiên chịu đựng đau đớn do vết thương truyền đến, nhủ thầm, im lặng nhìn Cô Độc Úy băng bó vết thương thay mình.

“Xú tiểu tử, dám làm ta bị thương, không hổ là con của hai người bọn họ, sư huynh sư muội dạy dỗ thật tốt!” Thủy Thu Liên đã ngừng chảy máu, mắt nhắm một tầng huyết vụ, âm thanh lạnh lùng nói.

“Đừng lấy chuyện trước kia của các người đến áp chế chúng ta, chỉ bởi vì ân oán cả đời của các người mới làm cho sự tình tiến triển đến loại tình trạng này...” Vân Thiên đột nhiên lạnh lùng nói.

Thủy Thu Liên chấn động cả người.

“Xem ra bọn họ đã nói cho người...”

“Thủy Thu Liên người đừng tưởng trên thế gian này chỉ có người mới là người bị tổn thương nhất, như thế nào, người có từng dám hỏi Cô Nhật Quyết, kỳ thật có phải người đầu tiên hấn thương là vị ở trong cung kia, mà không phải Thủy Thu Liên người...” Cô Nhật Quyết cũng không có ngốc như vậy, trúng mê huyền dược như vậy mà sau đó lại còn thần không biết quỷ không hay, kỳ thực trong lòng hấn, người hấn thích đầu tiên là người kia, mà không phải là Thủy Thu Liên.

Tính tình Thủy Thu Tích cực kỳ quái gở, cũng không thích thân cận cùng người khác, cho nên ánh mắt Cô Nhật Quyết mới tự động chuyển dời đến trên người vị Thủy Thu Liên thập phần xuất sắc kia.

Thân hình Thủy Thu Liên lao đảo một cái, khiếp sợ nhìn ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vân Thiên.

Chuyện này chỉ có ba người bọn họ biết, vì sao xú tiểu tử này lại biết hết sức rõ ràng như vậy?

“Cho nên, đừng lấy sai lầm của các người mà cưỡng chế trên người chúng ta nữa, muốn giải quyết thì tìm người mà người hận cả đời để giải quyết đi, chúng ta không chịu nổi ân oán oán gì đó của các người đâu...” Cặp mắt sắc bén không khỏi đảo qua trên người Cô Độc Hồng vẫn trầm mặt không nói, năm năm qua đi, trên người hấn lại có lệ khí quá nặng, chỉ cần liếc mắt một cái, lại có thể khiến cho người khác nhìn thấy đầy mắt đầy ưu thương của hấn.

Nếu không phải Thủy Thu Liên cứ như vậy bỏ mặc Cô Độc Hồng ở Chính Hoa cung chẳng quan tâm, thì đến nay hấn cũng sẽ không trở nên như thế. Lời nói của Vân Thiên làm cho hấn thu hồi tầm mắt, hấn thật không tin rằng, khi gặp lại nhau, bọn họ chính là địch nhân (nhemy111: bùn tóa!!!)

“Hừ!” Thủy Thu Liên hừ nhẹ cười lên một tiếng, “Thì sao, người hấn yêu chung quy chỉ là ta, chỉ là ta...” Nàng giống như trần thuật một chuyện.

Vân Thiên dội một chậu nước lạnh xuống, “Nếu yêu đủ sâu thì sẽ có thể chịu được tác dụng của mê huyền dược, nếu tình yêu đủ lớn, cho dù thuốc này có đặt trên người hấn, nhưng chuyện này tuyệt đối cũng sẽ không phát sinh!” Xoay người, nhìn Cô Độc Úy thật sâu.

Nghe được Vân Thiên tin nhiệm mình như thế, trong lòng Cô Độc Úy nảy sinh một cảm giác tự hào vô cùng, đây là Thiên nhi của hấn, một Thiên nhi chỉ vĩnh viễn tin tưởng hấn. Cả đời hấn chỉ có nàng, làm sao có thể nhìn thấy được ai nữa, kỳ thực bọn họ vẫn nên cảm tạ Thủy Thu Tích, nếu không phải do bà, hấn sẽ không thể biết Vân Thiên, cả đời này chắc chắn sẽ bỏ lỡ nàng.

Thủy Thu Liên cắn chặt răng, không muốn chấp nhận sự thực như vậy, nàng nghĩ tất cả đều là vì bộ dáng Thủy Thu Tích và mình cực kỳ giống nhau, cho nên, qua biết bao nhiêu năm như vậy, nàng cực kỳ hận khuôn mặt này của mình, cực kỳ hận Cô Nhật Quyết cùng Thủy Thu Tích...

Lâm Bích Nhi dời bước đi về trước che chắn Thủy Thu Liên cùng Thích Uẩn Cẩm, mặt không chút thay đổi nhìn nhuyển kiếm dính huyết trong tay Vân Thiên.

“Nếu nói lời vô nghĩa đã xong rồi, như vật liền thứ chúng ta không phụng bồi!” Nói xong, linh đang trong tay vung ra, từng đạo âm thanh khởi động, vô cùng phức tạp.

Vân Thiên cùng Cô Độc Úy đồng thời nhủ thầm, ý thức được điều gì, bất chấp nhóm binh lính đang chịu mê hoặc ở sau, hai người phục thân đi lên, hai đạo bóng dáng một đen một trắng phối hợp thiên y vô phòng.

“Đi!” Lâm Bích Nhi hướng về sau hét lớn một tiếng, nàng làm ra trận thức như vậy là muốn làm hậu thuẫn tốt cho những người kia

Thấy bọn họ muốn chạy, tứ tướng cắn răng nhịn xuống âm thanh vì vù bên tay kia, tiến lên muốn cản đường đi bọn họ. Nếu lúc này đây để bọn họ chạy đi, về sau quay lại phản kích chắc chắn sẽ không thể cản nổi.

Nhìn bọn họ biến mất trước mắt không thể ngăn cản, sóng dữ đánh thật sâu trong lòng bọn họ, nếu để cho những người này quay về được, kế tiếp chính là thiên hạ đại loạn, không ai có thể ngăn cản được sức mạnh giáp công của hai đại quốc này.

“Linh linh linh...” Vòng thân kiếm đá linh đan.

Nhuyễn kiếm của Vân Thiên vừa khai, đã mở tung được một cái linh đan.

Lực đạo Cô Độc Úy từ trên đánh xuống, mấy đạo vài trắng mang linh đan trước mắt chấn động vỡ nát, làm cho Lâm Bích Nhi liên tục lui về phía sau, nhưng tiếng chuông trong tay vẫn không ngừng truyền đến.

Cuối cùng chỉ còn lại một người Lâm Bích Nhi ngăn cản, lực đơn thể bạc nàng căn bản không phải là đối thủ của bọn họ.

Tuyết chậm rãi rơi xuống từng đợt, gió nặng nề thổi qua, xiêm y bọn họ đều bị ướt nhẹp, hơi thở trong nháy mắt cũng biến thành lạnh lẽo.

“Người có từng nghĩ cứ như vậy mà chết trong tay ta...” Vân Thiên cắn răng lạnh nhạt nói.

“Khụ!” Lâm Bích Nhi lau vết máu bên môi, cười thăm nhìn bọn họ, “Mạng của ta là do nàng cứu, chết thì như thế nào, có thể chết trên tay Thiên nhi cũng coi như là đáng giá...”

Vân Thiên thần nhiên nghiêng đầu, không muốn dưới tình huống như vậy mà lại cười thăm, trong trí nhớ của nàng, Lâm Bích Nhi luôn hăng hái như vậy, luôn ôn nhu như vậy... Là tuyết cánh làm cho nàng trở thành như thế.

Nhưng nếu không giết thánh nữ Thuật quốc, buông bỏ cơ hội lớn như vậy, đối với bọn họ là uy hiếp lớn nhất, hoặc nói đúng hơn là uy hiếp lớn nhất của Cô Độc Úy.

Cô Độc Úy nhíu mày, đáy mắt lạnh hiện lên hàn quang, “Người đi đi, cho dù có hơn một thánh nữ nữa như người, trăm vẫn có thể đem bọn họ đánh cho trở lại nguyên hình, đừng mơ tưởng chiếm được nửa điểm...”

Nghe được Cô Độc Úy nói như vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc ngẩn đầu.

“Úy ca ca?” Vân Thiên không hiểu, cơ hội tốt như vậy vì sao phải buông tha, đây là thánh nữ Thuật quốc a, giết nàng thì sẽ ít đi một uy hiếp, vì sao lại đột nhiên nói như vậy?

Cô Độc Úy thấp mầu cười, “Nàng từng là người mà Thiên nhi muốn tìm về, ta làm sao có thể giết chết nàng trước mặt Thiên nhi đây...” Nhẹ nhàng lấy tay lau đi vết máu trên mặt nạ, ôn nhu nhìn đôi mắt ngọc.

“Ta có thể tránh đi, không xem...”

“Nhưng có thể nghe được” Nghe được chính người mình đề ý bị giết ở sau lưng mình, loại tư vị này so với chết trước mặt cũng không dễ chịu như nhau.

Vân Thiên cắn môi, phát tay hất ra, xoay người lạnh lùng nhìn Lâm Bích Nhi đang đứng trong gió tuyết, “Hắn tha không giết người, vậy cứ để ta chấm dứt đi!”

Lâm Bích Nhi nhếch khóe môi, nâng tay tháo khăn che mặt xuống, dung nhan kia vẫn như mười năm trước, nhưng chính là có thêm một phần tang thương, lại thiếu đi một phần thanh xuân.

Nhìn dung nhan quen thuộc này, Vân Thiên dưới mặt nạ không có chút biểu tình nào.

“Thiên nhi...” Nhìn Vân Thiên như vậy, Cô Độc Úy ngạc nhiên.

“Thần chính là người đứng bên cạnh hoàng thượng...” Âm Thanh Vân Thiên lạnh nhạt không có pha nửa điểm cảm tình, Cô Độc Úy biết được chính mình quyết định như vậy đã làm cho Vân Thiên tức giận, hắn chính là không muốn Vân Thiên có nửa điểm thương tổn nào, nhưng kết quả là, Thiên nhi của hắn vẫn bị kiếm đâm thương.

Cô Độc Úy ngày xưa luôn luôn cười tà mị, lúc nào cũng có thể đùa cợt nói chuyện phiếm nhưng nhìn Vân Thiên như vậy, làm cho hắn cảm thấy mình vô cùng vô năng.

“Thiên nhi, đừng làm chuyện khiến mình thống khổ...” Cô Độc Úy áp chế kiếm trong tay Vân Thiên, không muốn Vân Thiên cố gắng ép mình đi giết người mà mình đã từng cố gắng tìm kiếm.

Vân Thiên cắn nát khóe môi, vết máu chảy xuống tới cằm liền bị gió tuyết làm đông cứng.

Lâm Bích Nhi sâu kín liếc nhìn Vân Thiên, xoay người, từng bước từng bước đi trong gió tuyết, nàng đang đợi, đợi Vân Thiên đâm một kiếm vào lưng mình, như vậy nàng sẽ không thể biết được ai là người đâm mình.

Cuối cùng, Vân Thiên đưa tấm lưng đầy máu về phía nàng, đối mặt với quân đội Thánh hoàng triều, ánh mắt thị huyết, mím môi, gió tuyết quất vào tấm thân đơn bạc ướt đẫm của nàng.

“Đây là lần cuối, một lần cuối cùng ta buông tha các người...” Tiếp theo cho dù có đau lòng, cho dù có thống khổ ta vẫn phải làm như vậy

Đi trong gió tuyết, cước bộ của Lâm Tuyết Nhi không hề ngừng lại, nhưng câu nói trong trẻo lạnh lùng kia lại truyền vào tai nàng, đôi môi nở nụ cười lạnh lẽo, cuối cùng, ngay cả bóng dáng của nàng cũng biến mất trong mưa tuyết.

Cô Độc Úy kéo tay nàng, nắm chặt trong lòng bàn tay hắn, cùng nàng chậm rãi hồi cung

Từ chuyện này trở về sau, không còn ai dám nói Vân Thiên nàng chỉ là một túi da đẹp đẽ, một màn kia đã khắc thật sâu vào trong lòng mọi người ở đây.

Từ đó về sau, càng không có ai dám nói Vân Thiên chính là “nam sủng” của hoàng thượng, hoặc ít nhất những người đó sẽ không cho rằng Vân Thiên chỉ là sủng thần bên cạnh hoàng thượng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 96: Chương 75. Lập Nàng Làm Hậu (Phần Cuối)

Trở lại cung, Cô Độc Úy cho mọi người lui ra, tự tay mình xử lý vết thương trên người Vân Thiên, trừ bỏ vết thương trên cánh tay kia, những cái khác đều là nội thương.

Một lần nữa hấn vì Vân Thiên băng bó vết thương trên tay kia, cho người chuẩn bị nước ấm, lúc này hấn mới chú ý đến vết máu dính trên mặt nạ Vân Thiên. Cô Độc Úy dùng nước ấm nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt nạ, lại nhẹ nhàng lấy tay nâng mặt nạ lên.

Sau khi mặt nạ được hạ xuống hấn chỉ thấy toàn vết máu, ngay cả đôi mắt kia cũng phẫm hồng, cả dung nhan cũng không thể thấy rõ. Tâm Cô Độc Úy đột nhiên đau đớn, tuy hấn biết đây không phải là máu của nàng, nhưng Thiên nhi lại phải chịu những thứ này, cũng chỉ có thể trách hấn vô năng.

“Thiên nhi, thực xin lỗi...”

Vân Thiên đã khôi phục lại, bị lời xin lỗi của hấn làm cho sợ run một chút, lập tức nhếch môi khẽ nói, “Không thể để cho người bảo hộ ta mãi, ta muốn giúp người...”

Cô Độc Úy cười nhạo một tiếng, đều nói là để chính hấn che chở nàng, nhưng vì sao mỗi một lần đều làm Vân Thiên chịu thương tổn như vậy.

“Lạnh!” Tiếng oán giận của người bên cạnh kéo Cô Độc Úy đang thất thần trở về.

Cười khẽ một tiếng, “Trên đời này có thể vì quốc gia vì hoàng đế bỏ mạng cũng không tiếc, chỉ có Thiên nhi người mà thôi!”

“Trên đời này người có tài cán để cho thiên hạ đệ nhất mỹ nhân phục vụ, chỉ có duy nhất hoàng đế người mà thôi!”

Nói xong câu đó, hai người lại nhìn nhau cười.

“Để cho ta nhìn rõ ràng xem nào...” Ánh mắt Cô Độc Úy sáng rực đặt trên gương mặt nhiễm huyết mơ hồ của Vân Thiên.

Vân Thiên cảm thấy thật buồn cười, mặt mình đâu phải trước giờ hấn chưa từng xem qua, có thể nhìn thấy hình dáng của nàng mà không bị dọa ngốc, chỉ có một mình Cô Độc Úy hấn, nàng thực sự hoài nghi có khi nào gương mặt này của nàng không đủ kinh thiên động địa hay không, bằng không sao lại không thể mê hoặc được tên Cô Độc Úy ngốc này chứ?

Cô Độc Úy ngẩng đầu, thật cẩn thận dùng khăn lau chùi, dung nhan kinh thiên động địa quý khiếp thần sầu dần dần cũng lộ ra ngoài. Gương mặt này là kiệt tác của tạo hóa, là công phu điêu khắc của các vị thần, màu da sáng bóng trong suốt ngọc tuyết băng cơ, con ngươi nặc ngọc đen nhánh nhu hòa gọn sáng làm cho người trong thiên hạ điên cuồng lún sâu vào, mỗi một cái chớp mắt như đều có ma lực thấm vào tim phổi.

Sóng mũi cao thẳng, lông mày nhỏ nhắn, lông mi cong vuốt tình tế, có lẽ bởi vì nhiệt khí, nên trên mặt lại mang vẻ choáng váng do rượu đến mê người, Vân Thiên ngồi im lặng nhìn người đối diện, mỗi một tác đều hoàn mỹ đến đáng sợ!

Không cần nàng làm bất kỳ động tác gì, chỉ là lẳng lặng ngồi im ở đó, ngay cả Cô Độc Úy có định lực cường hấn hơn nữa cũng đã bị mê hoặc.

Hiện tại nàng có thể mê hoặc đến người khác, làm thế nhân điên đảo, khó trách có các vị quan thê từng nhìn thấy bộ dáng của nàng đều cùng phu quân nháo thành như vậy, vào cái thời điểm khi nàng còn mười bốn a.

“Thiên nhi của ta quả nhiên là người đẹp nhất thế gian!” Tay không tự chủ mà xoa lên gương mặt chưa hoàn toàn khô, cổ họng lại khô rất khó chịu, “Thiên nhi, cảm ơn người đã gặp ta...”

Vân Thiên lẳng lặng nhìn hấn, bình thường nàng vẫn thường hay dùng bộ dạng này xuất hiện trước mặt hấn cũng chưa từng thấy hấn có ánh mắt si mê này, hôm nay hấn làm sao vậy?

Bất quá, nàng thật thích ánh mắt mê ly như vậy, ánh mắt này thật thích hợp với hấn.

Tay ngọc vươn ra, xoa lên gương mặt tuấn tú phi phàm, hai khuôn mặt yên lặng đến gần nhau, gất gao ở cùng một chỗ, vĩnh viễn cũng không lực lượng nào có thể tách rời bọn họ.

“Úy ca ca!” Thân thể hấn nóng rực, nàng sửa tư thế tựa vào vai hấn, “Trong tương lai có một ngày, nếu ta lừa gạt người cái gì, người có thể tha thứ cho ta hay không?” Âm thanh ôn hòa thanh nhã vang lên bên tai hấn.

“Sao vậy, cho dù Thiên nhi như thế nào vẫn đều là Thiên nhi của ta, chẳng lẽ Thiên nhi có chuyện gì che giấu ta?” Cô Độc Úy lấy tay ôm lưng nàng, kéo nàng vào trong ngực.

“Có...” Vân Thiên thành thực nói.

Cô Độc Úy ngốc lảng, không nghĩ tới Vân Thiên thật sự có chuyện giấu giếm mình, “Có thể nói ra được không!”

“Không thể!” Vân Thiên trả lời rất kiên quyết.

Cô Độc Úy bất đắc dĩ cười khẽ, “Nếu Thiên nhi muốn tiếp tục lừa gạt ta cũng được, nếu một ngày nào đó cảm thấy khó chịu, cảm thấy giấu không nổi nữa, cũng có thể vụng trộm nói cho ta biết, ta nghĩ ta có thể chia sẻ cùng Thiên nhi!”

Vân Thiên mỉm cười, thật sự là người yêu tốt a! Tìm được người yêu am hiểu tình ý ai mà không muốn tìm, nhưng người giống Cô Độc Úy như vậy, thật là một người yêu hoàn mỹ! (nhảm! 11: ta nói... cái này là trong mắt tình nhân hóa Tây Thi, aiz...)

“Vậy Úy ca ca thích là nam nhân hay vẫn là nữ nhân?” Tự nhiên Vân Thiên nói ra những lời như vậy.

“Thích Thiên nhi!” Trả lời tuyệt nhiên không hề suy nghĩ

“Ta là đang hỏi ngươi, đừng có giả bộ lảng tránh...”

“Vẫn là Thiên nhi như cũ!” Hoàn toàn không có khó khăn gì, trả lời hoàn toàn tự nhiên thoải mái.

Vân Thiên đen mặt, người bắt nam bắt nữ giống như nàng, có gì tốt chứ.

“Nếu ta sinh thành nữ tử, ngươi có thể đối với ta giống bây giờ không?” Vân Thiên muốn biết câu trả lời của hắn.

Tuy giờ phút này Vân Thiên có chút kỳ quái, Nhưng Cô Độc Úy vẫn là còn đang thật sự tưởng tượng Vân Thiên trong bộ dáng nữ nhân, thật đúng là quá khó tưởng tượng ra bộ dạng gì nữa đây.

“Thiên nhi là nam hay nữ đều không quan trọng, quan trọng là Thiên nhi...”

Vân Thiên không hiểu được chính mình là đang muốn đáp án gì, không khỏi nhủ mày, vốn nàng định nếu hắn nói rằng hắn thích nữ tử, nàng liền sẽ chuẩn bị ngã bài cùng lão nương trong nhà, nhưng đáp án của hắn thật quá mơ hồ, cho nên vẫn là phải chờ một chút.

“Làm sao vậy?” Cô Độc Úy nghĩ Vân Thiên là đang nghĩ đến thân phận “nam tử” của mình nên hết sức phiền não, hắn cũng lo lắng cho những suy nghĩ miên man của nàng, hết sức vận dụng trí não tìm ra lời an ủi nàng. “Thiên nhi là đang lo lắng người trong thiên hạ sẽ dùng loại ánh mắt khác lạ nhìn chúng ta sao, chỉ cần chúng ta yêu thương lẫn nhau, không cần phải quan tâm đến ánh mắt thế nhân làm gì, bởi vì, Thiên nhi trong lòng của ta trọng yếu hơn hết thảy mọi thứ!”

Vân Thiên tự nhiên là không sợ người khác nói, nàng chỉ là đang phiền não làm sao để giải quyết chuyện thân phận của mình, “Cũng không phải như vậy, ngay cả hoàng đế như ngươi còn không sợ, thân là thần tử như ta lại để ý cái đó làm gì!”

Cô Độc Úy nhủ mắt vui sướng, không nghĩ tới đôi môi mê người của Vân Thiên cứ như thế mà tiến đến, trong nháy mắt môi hai người lại tiếp xúc vào nhau.

Cô Độc Úy hơi sững sốt, đây chính là lần đầu tiên Vân Thiên chủ động làm loại chuyện này đối với hắn, trong lòng hắn mừng như điên, suýt chút nữa la lên! Cố trụ đầu Vân Thiên, hóa từ bị động thành chủ động...

\*\*\*\*

Đêm đó, Vân Thiên với một thân đầy máu vẫn chưa được rửa sạch đã bị Lạc Song "triệu hồi" về phủ, khi Lạc Song nhìn đến vết thương trên người Vân Thiên, sắc mặt không khỏi âm trầm, đến tột cùng là ai đã làm cho “con trai” nàng bị thương thành bộ dạng này

Một thân đầy máu của Vân Thiên là do Lạc Song tự mình rửa sạch sẽ.

Sau khi đôi một bộ xiêm y sạch sẽ, Lạc Song lại thay Vân Thiên chữa trị nội thương, từng động tác đưa ra, sắc mặt Lạc Song càng trở nên âm trầm.

“Là ai đã làm ngươi bị thương thành thế này?” Thấy trên người Vân Thiên có vô số vết thương như do nội lực gây ra, nhủ mày hỏi.

“Như thế nào, mẫu thân người là muốn vì “con trai” lấy lại công đạo sao?” Vân Thiên giật giật cánh tay đã được Cô Độc Úy băng bó hoàn hảo, bỏ một câu với lão nương.

“Là bọn hắn, nhịn năm năm rốt cuộc vẫn là không nhịn được nữa sao?” Lạc Song hừ lạnh, tính tình này cùng Vân Thiên là có chút tương tự.

“Không phải phụ thân đi biên cảnh sao, nương vì sao thu được tin tức này?” Vân Thiên tò mò

“Cha ngươi cái gì cũng chưa nói, phỏng chừng cả hai chúng ta đều bị hấn giấu giếm, trước tiên miễn bàn...” Lạc Song nhìn tuyết đêm ngoài cửa sổ, híp mắt, âm thanh lạnh lùng nói, “Ngươi đồng ý làm hoàng hậu Cô Độc Úy?”

Vân Thiên bị lời này làm cho kinh ngạc, “Hắn lại làm ra chuyện gì?”

“Ngươi đừng giả câm giả điếc với lão nương, nếu không phải ngươi đáp ứng hắn, vì sao hôm nay Cô Độc Úy lại phái người đến nói cho ta biết muốn lập ngươi làm hậu? Việc này ngày mai sẽ bố cáo thiên hạ, ngươi đừng nói là cái gì ngươi cũng không biết. Còn nữa, có phải ngươi bị hấn phát hiện gì rồi hay không, bằng không vì sao hắn lại nổi điên muốn đại cáo thiên hạ lập ngươi làm hậu?” Ngừng lại, ánh mắt nàng như hóa thành mũi tên.

Nhưng mà, Vân Thiên hoàn toàn đã bị những lời nói này làm cho ngây người!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 97: Chương 76. Nửa Năm Sau Lại Cưới (Phần 1)

“Nương có ý gì?” Vân Thiên nghe rằng có người truyền xuống, nhưng cũng chưa từng nghe Cô Độc Úy nói qua, cho nên đây là lần đầu tiên nàng nghe nói điều này.

Lạc Song kinh ngạc nhìn Vân Thiên, “Chẳng lẽ ngươi không biết chuyện này? Ngươi cả ngày bên cạnh hắn mà không biết à?” Chuyện này thật không hợp lẽ thường a.

Vân Thiên tròn mắt, nàng không chuyên hầu hạ sau lưng hắn, bọn họ cũng không thường gặp mặt, hắn là hoàng đế, nàng là nhân thần, tự nhiên cả ngày không thể đi theo hắn làm phiền cái này gây rối cái kia rồi.

“Người còn không nói rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì...” Chẳng lẽ hắn muốn dùng thân phận nam tử để cưới nàng tiến cung? Vân Thiên nhũ mảy, không dám tưởng tượng ra sau khi hấn rước nàng tiến cung thì Thánh hoàng triều sẽ xảy ra phiền toái gì nữa đây.

Đại quân hai nước tiếp cận, hấn còn nhân rồi đến mức muốn làm việc này, tuy nói việc này nàng không phản cảm, nhưng nàng cũng không đồng ý cho hấn thực hiện.

Lạc Song nhìn biểu tình kia của Vân Thiên tự nhiên đã hiểu đây chỉ là kế hoạch của riêng Cô Độc Úy, Vân Thiên cũng không kích động nên không khỏi thờ dãi, “Hắn cũng sốt ruột quá đi, nữ nhi của ta trưởng thành xinh đẹp nha vậy, nghe nói đầu thái tử Lô Quốc vì người mà hợp tác cùng Thuật quốc vây hãm Thánh Hoàng triều, hấn chính là sợ mất đi người...”

Tâm Vân Thiên chợt giật nảy, nhớ đến Tây Lâu mạch, bất an trong lòng nàng càng mãnh liệt.

“Muốn dùng ta uy hiếp Thánh Hoàng triều? Tây Lâu mạch có phải quá mức buồn cười rồi hay không?” Vân Thiên cười lạnh, chuyện như vậy cũng chỉ có Tây Lâu Mạch mới nghĩ ra được.

Lạc Song dùng ánh mắt quái dị nhìn Vân Thiên, lạnh nhạt đáp, “Thiên nhi ngươi thật đã quá xem thường sức quyến rũ của mình rồi, thân nam nhi của ngươi lừa gạt cả thiên hạ mà cũng không ai nhận ra...”

“Đây đều là công lao của mẫu thân đại nhân ngài!” Nàng vô cùng vô tội trong chuyện này a

Lạc Song nở nụ cười lấy lòng, “Cái này không phải suy nghĩ vì hạnh phúc của mẫu thân ngươi sao, “con trai” ngươi ủy khuất một chút đi!” Lạc Song căn bản không nghĩ tới Vân Thiên bị sự tình này gây ra cho Vân Thiên biết bao phiền toái.

Nhìn biểu tình của mẫu thân, Vân Thiên cảm thấy có mẫu thân như vậy thật là thất bại kiếp này của nàng, “Nửa năm...” Vân Thiên nói ra một thời gian.

“Nửa năm gì?”

“Thời gian nửa năm, con mặc kệ trong vòng nửa năm ngươi có thu phục được lão nhân gia hai người hay không, bức màn này con nhất định gỡ bỏ, người đừng được một tác lại muốn tiến một thước, đây là nhân nhượng lớn nhất của con.” Cũng không còn biện pháp nào khác.

“Nửa năm có quá ít hay không?” Lạc Song nhũ mảy, không đồng ý với quyết định của Vân Thiên.

“Con nói rồi, nửa năm là nhân nhượng lớn nhất rồi!” Thời gian nửa năm, hấn là có thể đánh bại đại quân Thuật quốc cùng Lô quốc, Vân Thiên là hy vọng như vậy, nhưng sự tình phát triển như thế nào còn phải xem ý trời, còn phải chờ lòng người muốn làm như thế nào.

Nếu tam quốc không ai nhường ai, như vậy kế tiếp chính là thiên hạ đại loạn, không một ai có thể trốn thoát.

“Trong khoảng thời gian này, phụ thân ngươi đều phải trấn thủ tại biên cảnh, lấy năng lực hiện tại của người kia, thiên hạ này đại loạn cũng là chuyện sớm

muộn, người cũng nên chuẩn bị con đường sau này một chút, qua hai ngày nữa ta cũng phải rời khỏi Thánh thành, trên người người còn vết thương, đừng có chạy loạn...” Lạc Song dặn dò nói.

Vân Thiên nhẹ nhàng gật đầu, “Nương là muốn đi trợ giúp phụ thân một tay? Như vậy được sao? Dù sao các người cũng từng là sư huynh tỷ muội, nếu cảm thấy khó đối mặt, cứ để cho lớp hậu bối làm đi” Có Hạ Ký Phong cùng tam tướng kia là đủ rồi.

“Sớm hay muộn cũng phải đối mặt, đã hơn hai mươi năm, cũng nên có sự chấm dứt rồi” Lạc Song vỗ vỗ vai Vân Thiên, cảm thán nói.

Cuối cùng Vân Thiên nghĩ lại, bọn họ như vậy cần phải giải quyết dứt điểm, nếu cứ để mặc thì sự việc sẽ ngày càng nghiêm trọng, “Con biết rồi, nếu sự tình có biến, phụ thân cùng nương phải chiếu cố mình thật tốt...” Vân Thiên cũng không biết bọn họ còn chuyện tình gì ở phía sau.

“Cô Độc Úy thông minh hơn Cô Nhật Quyết, lựa chọn hẳn cũng là hạnh phúc của người!” Nói xong Lạc Song ngồi ở bên giường, thay Vân Thiên gỡ mặt nạ xuống, hé ra dung nhan kinh thiên động địa quý khí thần sầu, có một khắc kia, khi nhìn gương mặt này, Lạc Song không biết Vân Thiên giống ai. Có đôi khi nàng thật hoài nghi đứa nhỏ này có phải từ bụng nàng đi ra, trưởng thành như vậy rồi, có khi nào không phải con nàng. Nhớ tới nam nhân vì nữ nhi của mình điên cuồng, nàng không khỏi thở dài, lẳng lặng vì Vân Thiên cài dây cột tóc, dùng lược gỗ nhẹ nhàng chải.

Vân Thiên thoải mái dựa vào giường, tùy ý để Lạc Song chải tóc.

“Nếu người cảm thấy mang thứ này thật phiền toái, không cần phải đeo đâu, nữ nhi của ta lớn lên xinh đẹp như tiên nữ, sao có thể che khuất dung nhan như vậy chứ!” Có nữ nhi xuất sắc như vậy, người làm mẹ như nàng thật vô cùng cao hứng!

“Nương đây là muốn con ra ngoài hại người sao!” Vân Thiên cười khò.

“Bộ dạng nữ nhi của ta xuất sắc như vậy, nói sao lại thành hại người!” Nữ nhi nàng đi ra ngoài không biết có bao nhiêu người hâm mộ, không biết có bao nhiêu người mơ ước có nữ nhi như vậy, Lạc Song làm mẹ của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân tự nhiên cảm thấy vô cùng tự hào.

Vân Thiên xoa xoa mặt, đợi Lạc Song chải đầu xong, liền nhặt mặt nạ đã sớm rửa sạch đeo lên, “Hay là đã trở thành thói quen rồi!”

“Aiz!” Có nữ nhi không thể đem ra ngoài khoe, chỉ có cảm giác có “con trai” a.

“Nương có thể nói cho con nghe sự tình trước kia...” Đường như cảm nhận được mất mát trong mắt Lạc Song, Vân Thiên vội vàng dời lực chú ý của Lạc Song.

Lạc Song thay Vân Thiên đeo lại mặt nạ, nghiêng người qua, cùng ngồi ở cạnh giường cùng Vân Thiên, suy nghĩ đột nhiên bay đến nơi thật xa. Nhớ tới khúc mắc của ba người kia, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần, may mắn thay người nàng yêu là Vân Phi mà không phải là Cô Nhật Quyết, tuy nói nàng quen biết Cô Nhật Quyết sớm hơn, nhưng chính nàng tự hiểu, mình và nam nhân đó không thích hợp.

“Người muốn nghe cái gì?” Thần kỳ thay, Lạc Song hôm nay lại có vẻ phiền muộn, nói chuyện cũng có chút thờ ơ.

“Nương và phụ thân gặp nhau như thế nào?” Vân Thiên tự nhiên sẽ không hỏi những chuyện miễn cảm trước kia, chuyện tình khúc mắc của ba người kia nàng đã sớm được Vân Phi kể cho rõ ràng rồi.

Nhắc tới chuyện cũ, môi Lạc Song hé cười, hai gò má hồng hồng một mảnh như cô nương tuổi mới lớn, bắt đầu nhẹ giọng nói qua đủ loại chuyện mà nàng cùng Vân Thiên đã trải qua, “Lúc ấy a...”

Hai mẹ con nằm trên giường, thấp giọng nhỏ nhẹ, kể chuyện cũ trước kia!

Ngoài phòng, tuyết trắng mờ mờ, trong bóng đêm giống như tán ra nhiều đốm tinh quang!

Nghe Lạc Song nhỏ nhẹ nói, Vân Thiên dần dần tiến vào giấc ngủ, có lẽ hôm nay đánh một hồi, lại do bị trọng thương, cảm giác toàn thân đau nhức, ngay cả sau đó Lạc Song nhẹ nhàng hỏi nàng một vấn đề nàng cũng lười trả lời, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Sau khi tỉnh lại, ngoài trời đã sáng, bông tuyết nhẹ nhàng rơi rơi.

Vân Thiên thầm nghĩ không biết bây giờ là giờ gì. Nàng vừa mới tỉnh, toàn thân còn đắm chìm trong trạng thái thả lỏng, ánh mắt cũng chỉ nửa mở. Đau đớn toàn thân trải qua một đêm cũng đã tốt lên nhiều, mà ngoài trời rất lạnh thật đúng là thời tốt để nằm trên giường, nhưng hôm nay Vân Thiên dậy sớm một cách thần kỳ, Lạc Song bên cạnh thì không biết đã về phòng từ khi nào.

Hôm nay không cho phép Vân Thiên suy nghĩ nhiều, lập tức nhảy xuống giường, mặc quan phục mà Cô Độc Úy đã sớm chuẩn bị cho nàng, áo trắng bên trong cũng không thêm cài mà trực tiếp khoát lên bộ quan phục! Tại thời tiết này, mặc thêm một bộ quần áo cũng không thành vấn đề gì, cho dù thường ngày Vân Thiên mặc hai bộ quần áo cũng không có vẻ mập lên, mà ngược lại càng tôn thêm vóc dáng gầy gầy của nàng.

Vừa lòng sửa sang lại quần áo, tháo mặt nạ xuống, dùng từng vốc nước trong trèo nhưng lạnh lùng rửa lên gương mặt không hề có tinh thần, hôm nay nàng không có thông báo cho hạ nhân trong phủ nàng muốn vào triều sớm, bọn hạ nhân tuy rằng thức dậy sớm, nhưng cũng không được thiếu gia thông báo nên tự nhiên không dám quấy rầy giấc ngủ của Vân Thiên.

Vân Thiên một thân nhẹ nhàng khoan khoái mở cửa đón gió tuyết, mùa đông năm nay cũng lạnh lẽo giống mùa đông năm rồi, Vân Thiên cảm lấy ô dù, vội vàng ra khỏi cửa phủ.



Mấy gã sai vặt cùng nha hoàn thấy nàng đều có chút kinh ngạc, thiếu gia này hồi lâu đã không có vào triều, như thế nào hôm nay lại trở nên chịu khó như vậy? Lại còn mặc quan phục nữa chứ? Thiếu gia không phải luôn luôn chỉ mặc đồ trắng hay sao, năm rồi vào triều đều dùng một thân thường phục, hôm nay làm sao mà lại mặc quan phục?

Bọn hạ nhân phía sau vội vàng mang thức ăn nóng hằm hập lên sớm một chút, mời Vân Thiên ăn trước sớm một chút lại đi, Vân Thiên chỉ khoát tay, ăn cũng không ăn mà trực tiếp bước ra khỏi cửa, xe ngựa cũng không chuẩn bị mà đi bộ trên tuyết, hướng về hoàng cung.

Tay che dù, chân đạp tuyết, nhẹ nhàng bước tới, suy nghĩ về những lời Lạc Song nói đêm qua. Nguyên lai Từ Kim điện là vì nàng kiến tạo, hôm nay Cô Độc Uy lại muốn công bố thiên hạ, dán báo cáo trên hoàng bản muốn cưới nàng làm “nam hậu”

Nghĩ đến cái từ kia (cái từ nam hậu ý), khỏe miệng Vân Thiên không khỏi giật giật. Đường đường chính chính làm hoàng hậu không đi làm, mà lại làm “nam hậu” sao. Cho nên, để tránh Cô Độc Uy dùng sai từ thì nàng phải ngăn chặn trước hành động của hắn.

Vân Thiên không biết, ngay khi nàng vừa bước ra khỏi cửa phủ, Lý công công đã sai người ra dán Hoàng bản, cước bộ của Vân Thiên thủy chung đã chậm một bước.

Vào trời đông, sắc trời có vẻ vô cùng tối, cho nên, vì loại thời tiết này, người đi lại trên đường cũng không nhiều, chỉ là một ít người làm ăn bày hàng quán của bọn họ, ngẫu nhiên có một hai chiếc xe ngựa lướt qua người nàng, cũng như nàng, tiến vào triều. Giờ phút này Vân Thiên che dù cùng mặc quan phục, lại để lại bóng dáng sau lưng, nên tự nhiên không có người nào nhận ra nàng.

Nhìn bọn quan viên lướt qua mình, Vân Thiên lại thoải mái đạp tuyết hướng về cửa cung.

Trời đã sáng hơn, rốt cuộc Vân Thiên cũng đã đi đến cửa cung.

Người giữ cửa khi nhìn đến Vân Thiên không khỏi xuất thần, nàng mặc quan phục như vậy thật có một phong vị khác, không thể kém hơn so với một thân bạch y cho nên người người đều từng mắt nhìn.

Hôm nay là ngày gi a, đại nhân luôn luôn không muốn vào triều thế nhưng lại mặc một thân quan phục xuất hiện ở cửa cung.

Quan viên đi ngang qua thấy Vân Thiên một thân quan phục, không khỏi kinh ngạc liên tục quay đầu lại nhìn nàng, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân khó có khi đến vào giờ lâm triều, bọn họ chờ đợi nhìn thấy đại nhân tự nhiên là cổ dài hơn thân.

Nhìn các vị quan thần như vậy, Vân Thiên bất đắc dĩ rút rút vai, lắc lắc tuyết đọng trên dù.

Nàng vào triều sớm thì có cái gì ngạc nhiên đâu, nàng cũng không phải không có khi vào triều sớm, tuy nói là số lần chỉ có thể đếm trên một bàn tay, nhưng mỗi một lần đều nghe âm thanh tấu chương nhảm chán, liền ngủ gục một phen, Cô Độc Uy cũng không nói cái gì, nên nàng cuối cùng cũng lười biếng vào triều.

Cho nên, toàn bộ Thánh Hoàng triều, vị quan viên không đứng đắn nhất là nàng, một binh bộ thị lang nho nhỏ, toàn bộ công việc đều giao lên đầu lão cha, chính mình lại là một thanh quan nhân nhả đẹp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 98: Chương 76. Nửa Năm Sau Lại Cưới (Phần 2)

“Đại nhân?” Trương Trọng ôm một quyển tấu chương, đạp trên tuyết mà đi tới, xem ra, người này lại ngủ ở Binh bộ rồi

“Trương đại nhân!” Vân Thiên lễ phép đáp lễ.

“Hôm nay đại nhân như thế nào?” Trương Trọng chỉ chỉ vào người Vân Thiên, nếu không phải nhìn đến chiếc mặt nạ trắng như tuyết kia, hẳn thật đúng là không thể nhận ra được vị này chính là Vân Thiên ngày xưa.

Một thân quan phục đúng là có một phong vị khác lạ, càng lộ ra vẻ anh khí, vẻ mặt sáng khoái, quan phục này thật đúng thích hợp với Vân Thiên.

“Sao vậy, một binh bộ thị lang nho nhỏ như ta chẳng lẽ không có tư cách vào triều sớm?” Vân Thiên thấy cả đám bọn họ ngạc nhiên, không khỏi nhún vai nói.

“Không phải... chỉ là lần đầu gặp đại nhân mặc quan phục vào triều sớm, nên có chút ngoài ý muốn!” Khuôn mặt tuần tú của Trương Trọng sớm cứng ngắt, mắt tự nhiên khựng một tiếng, nhìn Vân Thiên như vậy càng có thêm một sự hấp dẫn lạ thường.

Cũng không biết có phải bởi vì hôm qua đã nhìn thấy Vân Thiên như vậy nên đã làm cảm nhận về Vân Thiên ngày xưa trong ấn tượng của hắn bị ảnh

hương, bây giờ chung quy là hẳn cảm thấy người che dù đứng dưới bóng tuyết thật vô cùng mê người! Mị lực toàn phần! Người hôm qua cùng với người trước mắt này hoàn toàn không giống nhau, tựa hồ như cùng một người bị chia làm hai bóng dáng.

“Trương đại nhân cùng nhau đi thôi!” Vân Thiển không nghĩ sẽ cùng Trương Trọng nói thêm nhiều lời vô nghĩa, vội vàng dùng tư thế chinh tề đi về phía trước.

Gương mặt tuấn tú của Trương Trọng có chút mất tự nhiên nhìn Vân Thiển, “Đại nhân mời!” Trước ngày hôm qua, mấy người bọn họ còn cho rằng Hoàng thượng nhìn trúng Vân Thiển do khí chất trên người, nhưng không ngờ, người này lại còn có một mặt như vậy! Cảm giác lúc ấy thật không nói thành lời, nhìn nàng thị huyết như vậy, bọn họ thật lâu không thể bình tĩnh nổi.

Có lẽ một đại nhân bình thường ôn nhu như nước, trên người dính đầy máu, ánh mắt lạnh như băng... làm cho người ta e ngại!

Trên đoạn đường đi đến đại điện có từng tốp năm tốp ba người đang đi đến, Vân Thiển sau khi vào đến mái hiên mới hạ dù xuống.

Dù vừa hạ, mọi người lập tức quay đầu nhìn một thân y phục trên người nàng, tò mò mở to mắt, có người nhìn thấy, ngay cả cửa điện cũng không đi vào.

Vân Thiển nhất nhất mỉm cười ôn hòa, chào hỏi các vị đại nhân, cũng không quản bọn họ có nghe được hay không, lướt qua bọn họ bước lên từng bậc thang chính điện.

Các thị vệ canh giữ ở bậc thang thấy vậy vội vàng chạy xuống dưới tiếp nhận dù trên tay Vân Thiển, Vân Thiển cũng không từ chối, có người cầm dù trên tay cũng tốt.

Phủi sạch bông tuyết trên ống ty áo, quay đầu mỉm cười cùng Trương Trọng, “Như thế nào lại không thấy mấy người Hạ tướng quân?” Vân Thiển nhớ rõ mỗi khi nàng ngẫu nhiên vào cung đều có thể nhìn thấy Hạ Ký Phong, về phần Phó Văn Tinh cùng Văn Đan Hân cũng chưa từng thấy qua, cũng không biết là bọn họ khi nào thì thăng chức.

“Hạ tướng quân bọn họ đã sớm tiến điện!” Trương Trọng dừng bước, trả lời câu hỏi của Vân Thiển

Nhìn đến Trương Trọng có thể nói chuyện thân cận cùng Vân Thiển, đại thần bọn họ đều âm thầm hâm mộ Trương Trọng có vận khí tốt, bọn họ muốn đứng chung một chỗ với Vân Thiển đều là hy vọng xa vời

Vân Thiển giật mình, xem ra đám người bọn họ là đến chậm nhất. Sờ sờ mũi, đi theo dòng người bước vào cửa điện. Giày vừa bước vào cửa, âm thanh nghị luận vừa nhất thời còn vang trên đại điện đồng loạt tĩnh xuống, chăm chăm nhìn Vân Thiển xuất hiện ở cửa đại điện, coi như chưa từng gặp qua người này.

“Các vị đại nhân buổi sáng tốt lành a!” Vân Thiển hướng về phía chúng đại thần cười thanh nhã, bỏ đi về huyết tinh hôm qua, Vân Thiển không có ngần ngại, vết thương trên tay phải còn chưa khỏi, nên tự nhiên không thể có động tác mạnh được.

Chúng đại thần vô cùng kinh ngạc, đại nhân với một thân quan phục thật đúng là một chuyện đại sự

Không để ý đến các vị còn đang ngây người, nàng cùng Trương Trọng tìm được bọn người Hạ Ký Phong, ý cười tràn đầy đi tới, “Hạ tướng quân, Văn tướng quân, Phó tướng quân!” Cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Phó Văn Tinh.

Phó Văn Tinh hàng năm mặc một thân quân trang, giống như không có gì thay đổi, tại đại điện này, Phó Văn Tinh cũng được xem như vị nữ quan duy nhất! Đương nhiên, nếu tính đúng thì Vân Thiển cũng được coi là vị nữ quan thứ hai!

“Đại nhân!” Ba người cung kính đồng loạt hành lễ, so với lần đầu tiên thấy nàng thì lại có thêm nhiều hàm xúc.

Vân Thiển tự nhiên có thể nhìn ra, vì chính hành vi điên cuồng của nàng ngày hôm qua mà bọn họ đều đối với nàng khác lạ, bất đắc dĩ thán than một tiếng, “Ba vị tướng quân không cần phải như thế! Hạ quan chức vị thấp, hành lễ với ba vị tướng quân là đương nhiên!”

Ba người nhìn nhau, sau đó đem ánh mắt phóng lên người Trương Trọng.

Trương Trọng cũng nhìn ra được ý tứ của bọn họ, bước lên phía trước từng bước, “Vừa vặn đụng phải đại nhân ngay cửa cung, không nghĩ tới ba vị tướng quân lại đến sớm hơn hạ quan một bước!” Trương Trọng miệng đầy ý cười nói

Vân Thiển nhìn Trương Trọng, cũng không nói gì thêm.

Ba tướng nhìn Vân Thiển thật sâu, dường như muốn nói với vị đại nhân này điều gì, nhưng lại bị âm thanh bén nhọn của Lý công công đánh trở về, các vị đại thần lập tức theo quan chức sắp xếp đứng thẳng thành hàng, giữa điện chừa ra một lối đi.

Vân Thiển cùng Trương Trọng đứng ở vị trí tương sườn, nghiêng mặt đi là có thể nhìn thấy đối phương, nghĩ lại, nàng cùng vị Trương Trọng này thật đúng là hữu duyên, mỗi lần đều có thể gặp nhau, thời gian bọn họ tiếp xúc cũng coi như nhiều nhất trong đám quan viên xa lạ.

Vân Thiển quét mắt nhìn toàn bộ đại điện, những người này bình thường đều có bộ dáng vàng vọt dẹt dẹt, ít nhất là trước mặt nàng, nhưng không nghĩ tới bọn họ còn có một bộ dạng uy nghiêm như vậy.

Vân Thiển chỉnh chỉnh vị trí đứng, sắc mặt dưới mặt nạ đột nhiên trắng bệch, theo phương hướng từ long ý nhìn xuống có thể nhìn ngay đến vị trí nàng

đứng

“Hoàng thượng giá lâm!” Lý công công đứng trước vài bước, hướng về phía cửa điện lớn tiếng nói!

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Không chờ bóng dáng Cô Độc Úy xuất hiện, chúng đại thần đồng loạt quỳ xuống, cúi đầu lớn tiếng tung hô

“Chúng ái khanh bình thân!” Âm thanh hùng hậu từ đỉnh đầu truyền xuống, cũng không lớn lắm, nhưng nghe ra tâm tình hôm nay của Cô Độc Úy cũng coi như tốt

“Tạ hoàng thượng!” Lại là một trận âm thanh rầm rầm đứng dậy!

Vừa ngẩng đầu, liền thấy một nam tử uy nghiêm, mỗi một lần nhìn thấy bộ dáng bề ngỗ của nam nhân này, Vân Thiên lại cảm thấy có một loại hoảng hốt.

Nhìn đến bóng dáng Vân Thiên, khuôn mặt lạnh của Cô Độc Úy có chút ngốc lăng, Vân Thiên lần đầu mặc quan phục vào triều, hẳn không khỏi nhìn đến ngây người, Vân Thiên như vậy thật đúng là khó gặp a!

Lý công công muốn hét lên nhưng nhìn về phía kia liền phát hiện một chút bóng dáng quen thuộc cho nên nuốt khí ngược trở về, mắt tự nhiên nuốt nước miếng, xương cốt của lão thật không thể chịu nổi một thân khí khái kia của Vân Thiên.

“Khụ!” Không biết là ai ở trong đại điện này lại ho khan

Cô Độc Úy nhoen miệng cười, mỗi khi gặp Vân Thiên hẳn đều quang minh chính đại tươi cười trước mặt các đại thần, mà các vị này đều biết chỉ cần có đại nhân ở trước mặt, bọn họ nói cái gì đều được hoàng thượng tán thưởng, cho nên toàn bộ đại điện đều tràn ngập hi vọng!

“Trước khi các vị ái khanh thượng tấu, trăm có chuyện muốn tuyên bố...” Ánh mắt nóng rực xuyên qua không khí dừng lại trên người Vân Thiên.

Vân Thiên bỗng nhiên nâng mắt, đối mắt cùng Cô Độc Úy. Trong lòng nàng nhảy dựng, nàng đương nhiên biết hẳn sẽ tuyên bố chuyện gì, nhưng mà, loại chuyện này rất không thích hợp a.

Nghe Cô Độc Úy nói xong, chúng thần đều nghiêng đầu nói nhỏ, đều đang đoán xem kế tiếp bệ hạ sẽ tuyên bố chuyện trọng yếu ra sao, xem biểu tình của hoàng thượng chắc là chuyện tốt, nhưng đối với người nào đó có thể là chuyện tốt, nhưng đối với cả thiên hạ, đối với toàn bộ Thánh hoàng triều thì chưa chắc, các đại thần bất an vụng trộm ngắm nhìn Vân Thiên

Vân Thiên chợt thấy mình hết sức vô tội, mình đã làm chuyện gì xấu đâu, vì sao bọn họ lại dùng ánh mắt đó nhìn mình? Nàng ở đây không phải là vì ngăn cản hoàng thượng sao

Hiện tại mọi người đều biết vì sao hôm nay Vân Thiên đột nhiên vào triều sớm nhưng lại mặc quan phục! Xem ra là có liên quan đến chuyện mà hoàng thượng sắp tuyên bố, lần này Vân Thiên hoàn toàn bị các đại thần hiểu lầm

“Hôm nay trăm muốn chiếu cáo thiên hạ, trăm muốn...” Ánh mắt sáng quắc nhìn về Vân Thiên, tràn đầy vui sướng!

Các đại thần bỗng nhiên nổi lên lo lắng, biểu tình hoàng thượng như vậy thật khiến người ta bất an a!

“Trăm muốn thành thân với Vân Thiên, lập hắn làm hậu!”

Oanh... Tin tức này thật sự rất táo bạo, làm cho người ta không thể chấp nhận được, Hoàng thượng thế nhưng lại thật sự muốn kết hôn cùng một nam tử, muốn làm hắn làm hậu, đúng là chuyện nhục cười nhất thiên hạ.

Ánh mắt của các thần tử đều chuyển qua Vân Thiên, lời hoàng thượng vừa nói ra, lòng người cả đại điện đều nổi lên cảm giác quái dị, còn Thánh hoàng triều sẽ phải gặp đại nạn ngập đầu trước mắt.

Xưa nay chưa từng có chuyện hoàng đế muốn lập một nam tử làm hậu, chuyện này thật hoang đường!

Nếu ánh mắt có thể giết người, Vân Thiên thật không đã chết bao nhiêu lần, ánh mắt của các vị đại thần như muốn ăn thịt người, trong lúc các vị đại thần bị ngơ ngẩn vì tin tức này không một người nào đứng ra can gián thì Vân Thiên bước ra khỏi hàng.

“Thỉnh hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, giờ phút này hai quốc gia xâm phạm biên cương, việc này thỉnh hoàng thượng cân nhắc!” Vân Thiên là người đầu tiên đứng ra phản đối, sau đó các thần tử lập tức tỉnh táo lại.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 99: Chương 76. Nửa Năm Sau Lại Cưới (Phần Cuối)

Nhìn hoàng đế không hề có phản ứng gì, chúng thần vội vàng quỳ xuống, “Thịnh hoàng thượng cân nhắc!” Toàn điện vang vọng tiếng “cân nhắc”

“Ngà?” Nam nhân thoải mái ngồi trên long ý không thèm liếc lấy đám đại thần cho dù một cái, chỉ là hần nhẹ nhàng nhìn đến chỗ bóng dáng duy nhất không quỳ, nhẹ nhàng nga một tiếng, cũng không biết hần đây là có ý tứ gì.

Vân Thiên phủ phủ chớp mũi, “Thịnh Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra” Vân Thiên tận lực dùng ánh mắt đầy hàm ý nhìn nam nhân ngồi trên long ý, làm cho hần dừng hô hấp. Hoàng đế của một quốc gia làm sao có thể nói những chuyện đại loại như vậy trên điện được, muốn giỡn à!

“Nếu trẫm không đồng ý, các vị đại thần có phải quỳ mãi không đứng dậy không? Hừ!” Cô Độc Úy nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt khinh thường quét qua các đại thần đang quỳ. “Các người đều không phải luôn mong ngóng trẫm đại hôn sao, như thế nào, hiện tại trẫm làm theo ý nguyện của các người, vì sao các người đều phản đối!” Con người lạnh lẽo nhử lại, tàn ác ra quang mang nguy hiểm, bắn thẳng đến chỗ các đại thần.

Không riêng gì các đại thần muốn ngắt, mà ngay cả Vân Thiên khi nghe Cô Độc Úy nói những lời này cũng cảm thấy bội phục vạn phần. Các đại thần là muốn hần cưới nữ nhân, cũng không nói muốn hần cưới nam nhân, tuy nói chính nàng không phải là nam nhân chân chính, nhưng ngoài mặt cũng được coi là như vậy, cho nên không thể dễ hần làm càn được.

Nửa năm, đợi thêm nửa năm

Đó là thời gian Vân Thiên đưa ra cho mọi người, bao gồm chính nàng cũng dùng thời gian nửa năm này để chuẩn bị các sự tình phía sau. Nửa năm nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, nhưng mà Cô Độc Úy này ngay cả thời gian một ngày cũng chờ không nổi nữa rồi, sốt ruột đến nỗi không cùng Vân Thiên thương lượng điều gì mà trực tiếp định hôn.

Nhưng mà, hoàng thượng muốn kết hôn với một gã nam nhân, đầu tiên phải được sự ủng hộ của các vị đại thần, nếu không thì có thể biết rằng nửa bước đi nửa bước khó! Bình thường sủng ái đại nhân thì thôi đi, giờ phút này lại nói muốn cưới đại nhân, kia là hành vi nghịch thiên a!

Mà Cô Độc Úy cũng không biết từ giờ phút hần nói ra những lời đó đã làm cho đại thần bọn họ cảm thấy thấp thòm lo âu, chúng thần quỳ không đứng lên kháng nghị quyết định của Cô Độc Úy

“Ý trẫm đã quyết, các vị ái khanh đừng phí vô mồm nữa, đứng dậy cả đi!” Cô Độc Úy căn bản là không nghe được lời vô nghĩa của các vị đại thần, ngay cả Vân Thiên nháy mắt liên tục cũng bị bỏ qua

“Hoàng thượng ngàn vạn lần không thể a! Nam tử sao có thể trở thành hoàng hậu trong hậu cung của ngài được, Thánh hoàng triều không thể không có con nối dòng a! Thịnh hoàng thượng cân nhắc!” Nhóm nguyên lão kiên trì nguyên tắc không chịu đứng dậy

“Đừng vậy! Hoàng thượng, đại nhân là thân nam tử sao có thể độc chiếm hậu cung, này, này căn bản chính là rối loạn lễ thường a hoàng thượng, nếu hoàng thượng không thu hồi thánh mệnh, lão thần nguyện lấy cái chết khuyên can...” Có nguyên lão đại thần khổ tâm đứng dậy thực hiện lời nói.

Tốt cho một buổi lâm triều, bởi vì một quyết định của Cô Độc Úy mà không thể yên ổn.

Vân Thiên không nói gì, nhìn các đại thần đang khóc lóc nỉ non, bắt đắc dĩ thờ dài, nếu là ngày thường nàng còn có thể có cái để nói, nhưng mà hôm nay nhân vật chính là nàng, nàng không nói nên lời, Cô Độc Úy thật sự là rất ngoan cố, chẳng lẽ không thể đợi thêm một chút nữa sao, qua nửa năm nữa thân phận của nàng bại lộ, ai còn dám đứng ra sinh sự?

Cô Độc Úy nghe được lời này, sắc mặt phát lạnh, “Trẫm đã vì Thiên nhi kiến tạo Tử Kim điện, hôm nay các ái khanh cho dù đâm đầu chết trên đại điện cũng không thể lay chuyển quyết tâm cưới Thiên nhi của trẫm!” Bên ngoài còn không biết bao nhiêu người nhìn trộm Thiên nhi của hần, hần phải nhanh hơn một bước đem rước Vân Thiên tiến cung, chân chính nhét nàng dưới đôi cánh của mình, như vậy, sẽ không còn người nào cùng hần đoạt Vân Thiên.

Nhưng mà, các vị đại thần đều không cho như vậy, bọn họ đều cho rằng sau khi hoàng thượng cưới Vân Thiên thì Thánh Hoàng triều này xem như đã đi đến hồi kết, tuy truyền ra rằng hoàng thượng “không được”, nhưng mà cũng không thể cưới một nam tử a, vậy mà bệ hạ lại kiến tạo tòa Tử Kim điện trước rồi, Vân Thiên đã lập tức chân chân chính chính trở thành hại nước hại dân!

Aiz.. Vân Thiên nhẹ nhàng thở dài, nhìn trên cao kia hé ra khuôn mặt nam nhân tuần tú, trong lòng ngũ vị hỗn tạp, không biết nên làm như thế nào.

Từ tướng bình thường hay đi theo sau lưng Cô Độc Úy đều phi thường bình tĩnh nhìn lên hai người một chút, rồi đem ánh mắt đặt lên những người đang khổ tâm cầu xin Cô Độc Úy thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, từ đầu đến cuối không nói một lời nào, chỉ là im lặng. Đối với việc hoàng thượng “không được”, bọn họ chính tai nghe được Vân Thiên nói, tự nhiên là đã biết rõ ràng

Những việc Cô Độc Úy làm vì Vân Thiên bọn họ cũng đã xem tận mắt, cho rằng tình yêu xuất hiện giữa hai gã nam tử thật thập phần quái dị, nhưng mà, những lời kia Vân Thiên nói với Triệu Tuyết Liễu đã làm trái tim bọn họ kinh ngạc thật sâu, cho đến lúc đó bọn họ mới biết, thì ra tình yêu cũng không phân biệt cái gì, bao gồm cả giới tính...

Dần dần chịu ảnh hưởng của Vân Thiên, lúc trước các tướng quân bọn họ đều dùng ánh mắt quái dị nhìn Cô Độc Úy nhưng nay cũng có thể cảm nhận được tình yêu giữa nam và nam là chuyện có thực

“Các vị đại nhân xin đứng lên đi, Hoàng bång chiếu cáo thiên hạ hôm nay đã được đưa ra ngoài, người trong thiên hạ đã biết chuyện tình hoàng thượng

cười đại nhân, chẳng lẽ các vị đại nhân muốn hoàng thượng thu hồi thánh mệnh làm cho người trong thiên hạ nhạo báng người nói mà không giữ lời sao?” Lý công công bắt đầu đi tiến lên từng bước, âm thanh bắt âm bắt dương nổi.

Cái gì? Hoàng bang đã dám lên? Lại thêm một tin tức động trời nữa rơi xuống, tâm các vị đại thần chấn động, tâm, hoàn toàn lạnh.

Vân Thiên cũng khiếp sợ thủ đoạn cực nhanh của Cô Độc Úy, đã vậy còn nhanh chóng dán Hoàng bang công bố thiên hạ, người khắp thiên hạ đều đã biết Cô Độc Úy muốn kết hôn với Vân Thiên nàng.

Cho dù là như thế này, Vân Thiên vẫn một thân thanh nhũ đứng trên đại điện như cũ, lẳng lặng nhìn lên Cô Độc Úy, tầm mắt hai người đồng thời chống lại nhau, Vân Thiên không còn lời nào để nói. Bởi vì nàng biết được trong lòng Cô Độc Úy lo lắng, nhẫn nhịn yêu thương nhiều năm như vậy bây giờ đã bộc phát ra ngoài, loại hành động này của hắn cũng là chuyện tình trong dự kiến.

Chỉ là không nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy, đến làm cho người ta không kịp chuẩn bị, càng làm cho nàng có cảm giác trở tay không kịp.

Vân Thiên di chuyển bước chân, hướng về phía Cô Độc Úy phục thân, “Vi thần muốn nói ra suy nghĩ của mình, thỉnh hoàng thượng nhất định phải nghe hết lời của vi thần...”

Nghe được Vân Thiên đột nhiên lên tiếng, tất cả mọi người đều nhìn về phía sau.

Cô Độc Úy nhú mày, không tỏ vẻ gì, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng. Ngực khí Vân Thiên nặng nề, thái độ như là đang tức giận, nhưng lại không giống, cho nên, Cô Độc Úy im lặng nghe tiếp lời nàng.

Vân Thiên đây là đang bắt đầu đi, cự tuyệt Cô Độc Úy trước mặt mọi người thì không ổn, nhưng nếu không ngăn cản thì sẽ mang phiền toái đến cho hắn, nàng có chút khó khăn khi lựa chọn.

“Năm...” Vân Thiên đột nhiên cắn môi nói lại câu đã nói với Lạc Song, nàng đã nói qua, đó là thời gian cho bọn họ, năm sau, nàng tự động bộc lộ thân phận nữ nhi của mình, Cô Độc Úy sẽ không còn phải chịu áp lực như vậy

Cô Độc Úy nhú mày, cơ bản hắn không muốn đồng ý với nàng, nhưng nhìn bóng dáng người đang lẳng lặng khom người bên dưới, xuyên qua gió tuyết bên ngoài, bày ra một mảnh thê lương, Cô Độc Úy đột nhiên nhớ tới cảnh chiến đấu máu me đầm đìa hôm qua, nhớ tới Vân Thiên trên người đầy máu, lòng hắn lại run sợ lợi hại

Ánh mắt các vị đại thần đều đặt trên người Vân Thiên, mang theo sự chờ đợi. Chỉ cần Vân Thiên cự tuyệt Cô Độc Úy, bọn họ tuyệt sẽ không nói Vân Thiên to gan nghịch thánh ý, mà còn có thể cảm kích rơi lệ.

Tuy rằng Vân Thiên nói chuyện, nhưng mọi người cũng không hiểu ý tứ hai chữ đó của Vân Thiên là gì, cho dù có thông minh đến đâu bọn họ cũng không đoán được chữ không đầu không đuôi này.

Vân Thiên đột nhiên nâng mắt đối diện với cặp hắc đồng của Cô Độc Úy, dừng lại thật lâu, “Năm, vi thần thỉnh hoàng thượng cho vi thần năm, hiện tại, vi thần còn chưa chuẩn bị...” Không cùng bất cứ kẻ nào chuẩn bị cái gì, cho nên, yêu cầu này nàng không thể đáp ứng.

Trong đại điện, không có tiếng vang gì, ngay cả tiếng hít thở cũng đều có thể nghe rõ ràng. Thời gian...trôi qua

“Vi sao?” Ánh mắt Cô Độc Úy đột nhiên buồn bã, Thiên nhi cự tuyệt hắn, tâm... đau đến không thể dùng ngôn từ gì để hình dung.

Nàng là vì các đại thần phản đối, hay là vấn đề ý thân phận nam tử của mình? Vì sao đã yêu thương nhau còn phải chờ đợi như vậy, còn bị ngăn cách bởi một tòa hoàng cung.

Tứ tướng kinh ngạc nhìn Vân Thiên, không phải nàng cùng hoàng thượng rất yêu thương nhau sao, vì sao không vượt qua tư tưởng của các vị đại thần, vì sao lại lựa chọn buông tay? Hơn nữa, ngay cả hoàng bang hoàng thượng cũng đã dán rồi, nàng còn chờ gì nữa?

Nhìn về mặt thống khổ của Cô Độc Úy, trong lòng nàng cũng đau đớn, cắn môi, “Xin cho vi thần đến thư phòng, vi thần sẽ nhất nhất bẩm báo cùng hoàng thượng!” Nàng thầm nghĩ không nên để hắn bị các đại thần phía dưới khó xử.

Thật lâu sau, Cô Độc Úy vậy mà mới nhếch môi nở nụ cười, “Thiên nhi đây là đã đáp ứng trăm!” Hắn hoảng hốt nghĩ đến điều gì đó, cười đến vui sướng.

Các đại thần mờ mịt nhìn qua lại giữa hai người.

Vân Thiên bắt đầu đi cười cười, xem như trả lời hắn. Đáp án của nàng rõ ràng như vậy chẳng lẽ nhìn không ra, chỉ là nàng muốn hắn chờ thêm năm mà thôi, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh!

“Lý công công!”

“Có nô tài!”

“Công bố thiên hạ, ngày định năm sau, khi đó trăm sẽ cưới Vân đại nhân làm thê tử!” Một loại cảm giác thoải mái dâng lên từ đáy lòng, mới vừa rồi hắn còn nghĩ Vân Thiên từ chối mình, không nghĩ tới nàng chỉ muốn mình chờ năm sau mới cưới nàng, nàng đây là muốn định ngày cùng mình. Hắn đã đợi lâu như vậy, chờ thêm năm thì đã sao, chỉ là, hắn càng phải thêm lưu ý những người thường dòm ngó đến Thiên nhi.

A??? Các đại thần như nằm mộng, choáng váng.

Nói đi nói lại hoàng thượng vẫn muốn cưới, nhất thời từng trận mây mù bao phủ phía dưới.

Kể tiếp chỉ có tứ tượng đem tấu chương biên cảnh dâng lên, nói rõ tình huống biên cảnh, hai quốc gia vẫn đóng tại biên cảnh Thánh Hoàng triều, cũng không có động tĩnh gì, huống hồ còn có Vân Phi và vài lão tướng quân thủ tại đó, hai quốc gia kia tất nhiên cũng không dám khinh thị Thánh Hoàng triều.

Nhưng tin tức này rơi vào tai Vân Thiên thật sự chói tai, hai quốc gia kia đồng thời tiến đến ức hiếp, còn tưởng Thánh hoàng triều dễ bị khi dễ, Vân Thiên không hiểu binh pháp, nhưng loại tình huống này nàng vẫn hiểu một biết hai.

Kể tiếp chính là Trương Trọng đơn giản giải thích phải ứng phó thế nào với loại tình huống này, tất nhiên vì hắn là quân sư trong triều, đối với việc sắp xếp trật tự nhiên hiểu biết không ít. Còn ba vị đại tướng quân trẻ tuổi kia, cùng Trương Trọng đồng loạt tham khảo ý kiến, sau đó là cân nhắc ý kiến Cô Độc Uy!

Nhìn một màn này, Vân Thiên không khỏi cảm khái vài phần, Cô Độc Uy đúng là rất thích hợp ngồi trên địa vị cao thượng đó, nam nhân có sức quyến rũ nhất là lúc điều hành giang sơn. Nếu năm đó không có cung biến thì bọn họ sẽ như thế nào. Nếu như không có cung biến thì chính nàng cũng không có cơ hội chứng kiến Cô Độc Uy của ngày hôm nay.

Ánh mắt nàng dò hỏi người nam nhân đầy khí thế vương giả, kín đáo quay đầu nhìn tuyệt lớn bên ngoài cửa điện, trận tuyết này từ hôm qua đến bây giờ nàng vẫn chưa để ý đến, nay liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy một mảnh trắng xóa, kéo dài đến vô tận.

Chậm rãi di chuyển cước bộ, đi về phía bóng tuyết đầy trời ngoài cửa điện, lại một lần bỏ qua buổi lâm triều đi đến thư phòng chờ đợi Cô Độc Uy, nàng sẽ giải thích cùng hắn vì sao nàng lại yêu cầu thời gian nửa năm.

Đang nghĩ sự cùng thủ hạ nhưng ánh mắt Cô Độc Uy vẫn chăm chú nhìn vào bóng dáng Vân Thiên, nhìn đến bóng dáng nàng im lặng đi xa cửa cung, ánh mắt lo lắng, nhìn bóng dáng đi vào màn tuyết, hắn trở nên thất thần.

“Gọi ta Cô Độc Uy, ngươi là người xinh đẹp nhất ta từng thấy, chờ sau khi ta lớn lên ta sẽ cưới ngươi!” “Ta không cần biết ngươi là nam hay nữ, khi lớn lên ta vẫn muốn cưới ngươi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Cô Độc Uy vẫn hiện rõ ràng trên nền tuyết.

Đó là lời Cô Độc Uy nói với nàng trong lần gặp gỡ đầu tiên, hiện tại, hắn đang thực hiện lời hứa của mình, nhân sinh, chỉ là trôi qua trong nháy mắt!

Nhìn bóng tuyết đầy trời, Vân Thiên không khỏi lắc đầu cười khổ, cười chính mình ngày càng đa sầu đa cảm, càng ngày càng hoài niệm cuộc sống thuở bé vô câu vô thức, càng ngày càng hoài niệm bộ dáng hồn nhiên của bọn họ khi bé.

Không dừng lại, Vân Thiên mở dù do thị vệ đưa đến, xuyên qua tuyết đi về hướng thư phòng.

Trên một đường khác, hồng y phiêu phiêu đứng trên hành lang, phía sau còn vài cung nữ hầu hạ bên người, theo ánh mắt của hồng y phu nhân nhìn lại, trong màn tuyết trắng mờ mịt có một chút bóng dáng nhỏ nhắn cầm dù đang bước đi.

Ai cũng đều nhận ra, đó là bóng dáng của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử, đại nhân trong cảm nhận của bọn họ.

“Thái hậu, gió tuyết càng ngày càng lớn, người vẫn nên hồi cung thôi!” một vị cung nữ áo xanh bên cạnh phục thân, khuyên bảo Thủy Thu Tích vẫn không nhúc nhích nhìn theo bóng dáng của Vân Thiên.

Cũng không biết vì nguyên nhân gì, thái hậu sau khi khóc lớn một hồi liền trở nên đặc biệt tiêu tụy, cả người dường như phát sinh một cảm giác hoảng hốt.

“Thẩm Lan, ngươi đi theo bản cung đã bao lâu.” Đột nhiên Thủy Thu Tích mở miệng hỏi.

Vừa nhìn thấy liền có thể đoán được vị cung nữ này dĩ nhiên là Thẩm Lan, hầu hạ nơi tẩm cung của hoàng thượng, cũng là một mỹ nhân, nhưng chỉ cần đứng bên cạnh Vân Thiên liền trở nên thập phần bình thường.

“Hồi thái hậu, đã năm năm!” Thẩm Lan là ám sĩ do Thủy Thu Tích âm thầm bồi dưỡng phía sau lưng, cũng không biết do xuất phát từ nguyên nhân gì, Thủy Thu Tích vậy mà đưa Thẩm Lan đến tiền điện hầu hạ Vân Thiên.

“Thời gian cũng đã lâu như vậy rồi, Thẩm Lan, về sau chủ tử của ngươi là người kia, từ hôm nay trở đi, ngươi không còn là người của bản cung nữa” Khi nói chuyện, ánh mắt nàng vẫn nhìn về phương hướng nơi bóng dáng kia biến mất, giống như phía bên kia có cái gì rất đáng giá cho nàng chờ đợi.

Thẩm Lan lạnh nhạt nhận lệnh, giống như thói quen, chỉ cần được lệnh làm gì, xuất hiện ở nơi nào thì nàng sẽ làm như vậy, bọn họ vốn là những nô lệ nghe theo lời sai bảo, không có quyền lên tiếng, huống chi nàng chỉ là một ám sĩ, chỉ cao hơn tử sĩ một chút mà thôi.

“Thẩm Lan đã hiểu!” Thẩm Lan cung kính nhận lệnh.

“Đi thôi!” Thủy Thu Tích thân nhiên xoay người, dẫn chúng cung nữ trở về tẩm cung.

Thẩm Lan chăm chú nhìn bóng dáng gầy gầy biến mất trong tầm mắt, không mang theo cảm tình đảo mắt qua phương hướng Vân Thiên vừa đi, xuyên thấu qua màn mưa tuyết không nhẹ, chậm rãi đi về phương hướng Vân Thiên vừa biến mất.

Người kia, sẽ là chủ nhân của ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 100: Chương 77. Ta Là Nữ Nhân (Phần 1)

Cô Độc Úy sau khi hạ triều, vội vàng chạy về ngự thư phòng, nơi nào có Vân Thiên, chính là nơi mà hần mong ngóng, vĩnh viễn không thay đổi!

Lý công công đang cầm một đồng tấu chương lớn cần phê duyệt vội vàng chạy ở phía sau, nhưng vẫn liên tục bị bỏ lại càng lúc càng xa... Mà tứ tước ở phía sau người đang vội vã chạy theo này hai mắt nhìn nhau, nhìn hoàng thượng đang vội, ánh mắt nhìn theo người “không được” truyền ra từ miệng đại nhân, đến nay họ vẫn còn bán tính bán nghi lời nói lúc đó

Nghe được âm thanh phía sau, Vân Thiên vẫn đang đứng yên trong điện vội vàng quay đầu lại, “Vi thần tham kiến Hoàng thượng!” Nghiêm cẩn hành lễ, không khác gì các vị quan viên bình thường.

Nhìn Vân Thiên như vậy, vốn hần định tiến đến ôm Vân Thiên thật chặt trong ngực, nhưng nhìn sắc mặt Vân Thiên nên cái gì hần cũng không dám làm, sợ nếu hành vi của mình lại chọc giận Vân Thiên, thì Cô Độc Úy hần sẽ khổ sở vô cùng, đè nén lại nội tâm xúc động, khóe môi nhếch lên.

Tứ tước phía sau đang cùng Vân Thiên đứng một vị trí, trước một hoàng đế cao cao tại thượng, ánh mắt cổ quái đánh giá qua lại giữa hai người.

Cô Độc Úy tự nhiên cũng thấy đến ánh mắt cổ quái của tứ tước nhìn mình, nhớ đến lời “không được” do chính miệng Vân Thiên truyền ra, trong lòng không khỏi tức giận, tiểu tử này dám tung tin đồn loạn như vậy, hiện tại bất luận dù hần đi đến đâu, người của hần cho dù không dám nhìn chăm chăm vào hần, nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt cổ quái của bọn họ dò qua người mình, ngay cả nữ nhân cũng đều cách mình rất xa, lại cả đến tứ tước cũng cả ngày dùng ánh mắt thương cảm mà nhìn hần, hần có thể không then quá hóa giận sao?

“Ái khanh!” Đi đến trước mặt Vân Thiên, Cô Độc Úy hí mắt nói.

Vân Thiên nghe được tiếng hần kêu mình, cúi đầu nói, “Có thần!”

Cô Độc Úy chuyển tới bên người Vân Thiên, Ánh mắt sáng quắt nhìn chăm chăm mảng da trắng như tuyết trên mặt nàng, “Phi tử của trẫm đều bị ngươi cưỡng chế đi mất hết, người làm sao bồi thường tổn thất này cho trẫm?” Cô Độc Úy đột nhiên cúi đầu thấp, rồi dời đi lên, nhẹ nhàng phun nhiệt bên cạnh cổ Vân Thiên, ý đồ hết sức rõ ràng

Thân hình Vân Thiên cứng đờ, Cô Độc Úy này thế nhưng làm như vậy trước mặt tứ tước, sắc mặt ảm ảm hồng lên, cổ nén thân hình nhẹ nhàng run run, nghiêm trang chấn chỉnh thân hình.

Cao giọng trả lời, “Hồi hoàng thượng, đó là bởi vì Hoàng thượng không được, may mà thần làm người tốt, niễn cho các cô nương phí hoài tuổi thanh xuân...” Tuy nói cô nương kia không phải do Cô Độc Úy tuyển chọn, nhưng mà, theo từ miệng Vân Thiên nói ra liền biến thành Cô Độc Úy tự mình lựa chọn và gia phong hoàng hậu.

Cô Độc Úy nguy hiểm nheo con ngươi đen, “Nga? Vậy trẫm có cần phải cảm tạ đại ân đại nghĩa của ái khanh không?”

Vân Thiên nhớ đến hành vi của chính mình, thật đúng là có chút ngượng ngùng, giờ phút này lại có người ngoài ở đây, chỉ có thể làm bộ đứng đắn nói, “Hoàng thượng không cần cảm tạ vi thần, đây là việc thần tử nên làm vì dân vì nước ...”

“Nga? Xem ra, thần tử của trẫm đều là người tốt vì dân vì nước, một khi đã như vậy, trẫm “không được”, ái khanh có thể vì dân vì nước mà chữa trị cho trẫm?”

Tề...! Mọi người nghiêng đầu rút một hơi, hoàng thượng đây là đang tự thừa nhận mình “không được” sao? Nhưng mà, “bệnh không được” này đại nhân có thể chữa khỏi à?

Sắc mặt Vân Thiên đỏ bừng, vội vàng cúi đầu, ngăn chặn khuôn mặt đầy nhiệt lượng, ho nhẹ một tiếng, đạm thanh nói, “Hồi hoàng thượng, thần không phải thái y, thứ tội thần vô năng...” Vân Thiên liếc mắt một cái, nghiêm trang trả lời.

Thân thể Cô Độc Úy đến càng gần, cúi đầu đến nỗi cơ hồ vùi vào cổ Vân Thiên, “Ái khanh, bệnh của trẫm cho dù thái y đến đây cũng không trị nổi, chỉ có ái khanh mới có thể khôi phục lại cho trẫm trạng thái dũng mãnh vô địch, như thế nào, ái khanh đây là không muốn sao?”

Nghe Cô Độc Úy không biết xấu hổ nói, Vân Thiên cơ hồ muốn phun huyết, người người nghiêng tai đến bên đây nghe ngóng cũng suýt chút nữa ngã lộn ra đất.

Vân Thiên thật sự muốn đánh cho tên đang nói năng lộn xộn này một cái, ôm quyền nhanh chóng nói, “Thần không dám, nếu hoàng thượng đã nói thần

có thể trị tốt cho hoàng thượng, vậy thì đến đây đi!” Cuối cùng Vân Thiển giương mắt, nghĩa bất dung từ quyết tâm di chuyển thân thể ngăn trở tầm nhìn của tứ tướng bên cạnh, lặng yên vươn bàn tay bạch ngọc về phía dưới

Khỏe môi giương lên, ý tà mị ngày càng tăng lên, “Ừm, đây mới là ái khanh tốt của trẫm! Ách? Ngươi làm gì vậy?” Một giây trước Cô Độc Úy còn đang hưng phấn, giây tiếp theo gặp động tác của Vân Thiển liền trực tiếp cứng đờ.

Động tác lạng lẹ của hai người biến thành tò mò đối với mấy người phía sau, ngẩng đầu dài ra nhìn hai người đang dính sát nhau thành một chỗ

“Không phải hoàng thượng ‘không được’ sao? Thân ở đây sẽ lấy tay hỗ trợ hoàng thượng ‘lên’...” Vân Thiển vương tay đụng phải cái địa phương kia, lại vội vàng lui về phía sau một chút, về mặt vô tội nhìn Cô Độc Úy, cố nén ý cười nơi đáy lòng.

Cô Độc Úy...

“Chậc!” Rốt cuộc Phó Văn Tinh cũng không nhịn cười nổi, thực không nể mặt phun cười thành tiếng

Ba người nam nhân đứng bên cạnh vẫn là vẻ mặt ẩn nhẫn, nhưng lại vận vẹo không bình thường.

Bị trêu chọc nên Cô Độc Úy dùng gương mặt âm trầm quét mắt về phía Phó Văn Tinh đang cười ra tiếng, gương mặt trắng nõn của Phó Văn Tinh trong nháy mắt lại im bật, vội vàng cố nén ý cười, nàng không có khả năng đắc tội cùng hoàng đế a

“Ha ha ha!” Tiếp theo là một tràng cười không chút nể mặt vang lên, vọng ra toàn bộ đại điện

Mọi người ngốc lăng, kinh ngạc nhìn người đang cười lớn mà không hề để ý đến hậu quả

“Ái khanh...” Ân nhần âm hàn

Vân Thiển tận lực ngừng cười, “Thực xin lỗi, vì thân chính là...” Nhịn không được, nhìn ánh mắt mong chờ kia của Cô Độc Úy, trong lòng hần hắng định là đang nghĩ tới cái địa phương tốt nào rồi, sau đó lại bị chính nàng rõ ràng ràng phá vỡ, khó trách Cô Độc Úy lại mang sắc mặt dọa người như vậy.

“Chỉ là cái gì...” Đồng tử lạnh lẽo co rút lại, bàn tay theo thói quen đưa về phía người trước mặt, đem cả người nàng ôm vào ngực, nhìn thẳng gương mặt đang đầy ý cười của Vân Thiển, mũi nhẹ nhàng hít thở mùi thơm thân nhiên kia

Vân Thiển vội vàng ngừng cười, đột nhiên nghiêm túc động thủ đẩy hần ra, ở trước mặt thần tử hoàng đế như vậy thì còn ra thể thống gì, tùy ý động tay động chân với nàng, không có chút gì đứng đắn, “Chính là muốn cùng hoàng thượng thương nghị!” Vân Thiển hừ một tiếng, thân nhiên nhìn tứ tướng, thân nhiên quét mắt nhìn sắc mặt không tốt của Cô Độc Úy

Cô Độc Úy thấy vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ.

“Ái khanh muốn cùng trẫm thương nghị chuyện gì?” Nàng ghi nợ, chẳng lẽ hần còn sợ nàng quyết nợ?

“Vì sao phải vội vã làm chuyện như vậy, hoàng thượng đây chính là tự tăng gánh nặng cho mình sao!” Vân Thiển không hiểu, chính nàng đã cam đoan như vậy, chẳng lẽ hần còn chuyện gì băn khoăn?

Nhìn người đang phục thân, Cô Độc Úy âm thầm thờ dài một tiếng, “Thiên nhi không phải đã đáp ứng hẹn ước nửa năm?”

“Đã đáp ứng!” Có thể không đáp ứng sao, ngươi đã chiếu cáo thiên hạ rồi còn gì.

“Vậy hôm nay Thiên nhi liền chuyển đến Tử Kim điện...”

Trong lòng Vân Thiển vừa động, “Ngươi lại tự tiện chủ trương?”

“Là nhạc mẫu đại nhân muốn đuổi ngươi vào đây!” Cô Độc Úy cười đến âm hiểm

Vân Thiển chán nản, nhớ tới giao ước nửa năm cùng mẫu thân thực bực bội, phải chi nàng được bộc lộ thân phận, để nhìn xem biểu tình của mẫu thân đại nhân luôn đắc ý của nàng sẽ như thế nào!

“Nhạc mẫu đã xuất phát đi biên cảnh, có nhạc mẫu đại nhân, nhạc phụ đại nhân sẽ có thêm nhiều phần thắng!” Cô Độc Úy cuối cùng nhắc nhở Vân Thiển một câu. Có Lạc Song hỗ trợ, hai phu thê bọn họ tác chiến đều có thể cường hãn hơn so với bọn họ, nếu thực lực không cao, năm đó bọn họ vốn không có tư cách giúp đỡ Cô Nhật Quyết thượng vị, nói ra thì hai người bọn họ là một đôi mãnh tướng.

Vân Thiển khóc không ra nước mắt, thảo nào hôm nay thức dậy liền không nhìn thấy bóng dáng lão nương, còn nói là hai ngày nữa sẽ xuất phát đi biên cảnh, vậy mà... chó má thật, đều là ích kỷ, không muốn để nữ nhi cảm thụ được tình cảm phụ mẫu!

“Ngươi không sợ hai phu thê bọn họ làm hỏng sự tình sao?” Vân Thiển ngưng trọng nhìn Cô Độc Úy, khi nào thì hần cũng bắt đầu biết tín nhiệm người khác rồi?

Cô Độc Úy mím môi, ánh mắt đầy ý cười, “Hai vị kia không phải là đã đem con của bọn họ đặt vào tay ta sao?”



Vân Thiển lập tức đen mặt, dám đem nàng ra mua bán

“Hoàng thượng, trước mặt tuy bọn họ tuy không hành động, nhưng đại quân hai quốc gia này lại áp sát biên cảnh, nhưng sợ là bọn họ sẽ tùy thời hướng đánh Thánh hoàng triều!” Hạ Ký Phong lo lắng nói

Lo lắng của hắn không phải là không có lý, người của bọn họ thâm nhập vào được, tuy không biết do nguyên nhân gì, nhưng dường như mục đích của bọn họ có một điểm giống nhau, muốn thiên hạ đệ nhất mỹ nhân

Lông mày và lông mi Cô Độc Úy hơi nhíu, đây cũng là điều hắn lo lắng nhất, sợ bọn họ lại dùng chiêu gì lên vào Thánh hoàng triều mang Vân Thiển đi, võ công của Thiển nhi hắn rất tin tưởng, nhưng nếu lại có đây cao thủ dũng mãnh như hôm qua thì như thế nào? Khi đó nếu hắn không đuổi theo kịp, sợ rằng Vân Thiển đã sớm bị bọn họ mang đi hoặc giết chết

“Hoàng thượng không cần lo lắng bọn họ lại động đến đại nhân, trải qua thất bại vừa rồi, bọn họ cũng không dám phạm lại sai lầm như vậy!” Nhìn ra lo lắng của Cô Độc Úy, Văn Đan Hàn nhìn Vân Thiển đang yên lặng một bên mở miệng nói.

Nghe bọn họ đang quay quanh mình bàn bạc, Vân Thiển nhíu mày

“Quả nhiên lại là vì ta?” Thái tử Lô Quốc yêu mình? Thật sự có thể sao? Cho dù hắn là như vậy, thì Thuật quốc là vì cái gì, vì sao muốn dẫn mình ra khỏi cung? Muốn mạng mình? Hay vẫn muốn dùng mình uy hiếp Cô Độc Úy?

“Cũng không hoàn toàn” Phó Văn Tinh đương nhiên biết Vân Thiển bởi vì việc này mà áy náy, vội vàng chen vào nói

Cũng không hoàn toàn sao, vậy thì vẫn là vì nàng mới phát sinh chuyện này, nàng không nghĩ mình cũng có thể trở thành tội nhân. Chung quy vẫn vì khuôn mặt này, vì một thân khí chất phát ra quá tự nhiên, lại mạng đến cho nàng một con đường vô cùng khó khăn.

“Có ta ở đây, Thiển nhi còn sợ gì!” Cô Độc Úy đứng trước mặt an ủi.

Vân Thiển cười chua xót, “Chỉ cần đứng cạnh người dưới bầu trời này, ta còn sợ sợ gì...”

Có lời nói này của Vân Thiển, tâm Cô Độc Úy như được lấp đầy, “Như vậy thì ta yên tâm! Lát nữa Thiển nhi cùng ta đi xem Tử Kim điện chúng ta sẽ ở như thế nào!”

Vân Thiển mặc kệ hắn không đứng đắn, “Trước tiên các người muốn ứng phó với tình trạng trước mắt như thế nào!” Bọn họ không thể ngồi chờ chết. Chẳng lẽ thật sự muốn hai phu thê kia canh giữ ở biên cảnh không trở lại?

“Chờ!” Từ môi Cô Độc Úy tràn ra một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 101: Chương 77. Ta Là Nữ Nhân (Phần Cuối)

“Chờ?” Ngưng mắt nhìn mấy người này cứ bí bí hiểm hiểm, dưới đáy lòng Vân Thiển không tán thành ý định của bọn họ, bởi vì theo quan niệm của nàng, nếu người khác phạm ta, ta tất nhiên phải hoàn trả bội phần.

“Chẳng lẽ đại nhân có thượng sách khác?” Văn Đan Hàn lên tiếng hỏi.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mấy người đều nhìn về phía Vân Thiển đang trầm tư.

“Tuy ta không hiểu binh pháp gì đó của các người, nhưng mà, ngồi chờ chết như vậy cũng không phải là biện pháp, nếu chung quy đều phải đánh, sao không chủ động đánh? Cả ngày phải đề phòng người khác đến xâm phạm mình, vì sao không hóa bị động thành chủ động?”

Bọn họ tinh tế cân nhắc lời Vân Thiển vừa nói, việc đó không phải bọn họ chưa từng cân nhắc qua, nhưng lấy năng lực của Thánh Hoàng triều đồng thời tiến đánh hai quốc gia, không khỏi có chút miễn cưỡng, không thể hoàn toàn nắm chắc phần thắng, loại mạo hiểm này bọn họ thật không dám thử.

Vân Thiển tự nhiên biết ý nghĩ này của mình bị bọn họ phủ quyết, mà nàng chỉ muốn giết, không muốn lo lắng quá nhiều, suy nghĩ được cái gì, nàng sẽ làm cái đó. Mặc dù nàng cũng có chút lo lắng về sau, nhưng mà nếu không mạo hiểm thì sao có thể biết không có phần thắng?

Vân Thiển đề xuất, hoàn toàn là lấy toàn bộ Thánh Hoàng triều đi đến mạo hiểm.

Làm thần tử, bọn họ tự nhiên có bản khoán, không dám có chút ý kiến. Nếu thực sự làm theo lời Vân Thiển nói, hóa bị động thành chủ động, như vậy thì phải chuẩn bị rất nhiều.

“Thiên nhi, đây chính là người đem toàn bộ Thánh Hoàng triều đi đánh bạc a!” Điểm này cũng từng là ý tưởng của hắn, nhưng bọn hắn trần trở suy nghĩ nghĩ rất nhiều, không thể mạo hiểm quá lớn.

Khóe môi Vân Thiên nhếch lên, lãnh khốc nói, “Không làm, sao có thể biết không thắng?” Híp mắt thâm ý nhìn Cô Độc Úy.

Nói như vậy thì cũng có người từng nói ra, nhưng có thể làm được thì chỉ có vài vị.

Vân Thiên chưa bao giờ nhúng tay vào quốc sự, bởi vì nàng biết mỗi một quyết định của nàng đều làm cho người ngồi trên cao kia khó xử, cho nên đến bây giờ cái gì nàng cũng không nói ra, nhưng lúc này đây, nàng vậy mà chủ động đưa ra ý kiến muốn Thánh Hoàng triều chủ động tấn công hai quốc gia, Cô Độc Úy lâm vào trầm tư.

Thấy Cô Độc Úy còn thật sự suy nghĩ về lời nói Vân Thiên, tứ tướng kinh hồn đổ mồ hôi lạnh, không thể tin nhìn gương mặt đầy ý cười của Vân Thiên, nàng hoàn toàn không có chút băn khoăn nào, ngược lại còn có một loại... hưng phấn!

Đây là thiên tính của sát thủ, từ kiếp trước đến nay cũng không thể sửa đổi được, đáy mắt Vân Thiên nổi lên thị huyết, giống như chờ mong điều gì đó.

Tứ tướng nhìn tình cảnh này mà nhũn mảy, quyết định này Cô Độc Úy từng đề xuất qua, nhưng đều bị bọn họ cực lực bác bỏ, không nghĩ tới ngày hôm nay đại nhân cũng chủ động đưa ra ý kiến điên cuồng này.

Binh lực của Thánh Hoàng triều bọn họ căn bản không thể cùng so với lực lượng hợp tác của hai quốc gia, nếu chủ động đánh, không phải là muốn hủy Thánh Hoàng triều sao.

“Bọn họ chính là đoán chắc chúng ta sẽ không chủ động đánh, cho nên mới chậm chạp không chịu động thủ, chẳng lẽ các ngươi không biết chiêu này gọi là chiến tranh tâm lý sao!” Lợi dụng binh lực hai quốc gia buộc Thánh Hoàng triều vào ngõ hẹp rồi đưa ra điều kiện, nghĩ thật là quá dễ dàng!

Trong mắt Cô Độc Úy hiện lên hào quang, nở nụ cười, “Quả nhiên, Thiên nhi của ta mới là thông minh nhất!”

“Hoàng thượng...” Tứ tướng quá sợ hãi ôm quyền.

“Hoàng thượng, vi thần cho rằng không thể, nếu hai quốc gia đồng thời hợp lực tiến đánh Thánh hoàng triều, như vậy chính là chúng ta tự tìm đường chết, thỉnh Hoàng thượng cân nhắc!” Quyết định này vô hình chung là một quả bom có lực sát thương vô cùng lớn, sắc mặt tứ tướng đầy màu sắc không phân biệt được.

“Văn tướng quân sai lầm rồi!” Vân Thiên đột nhiên cười bí hiểm, lắc đầu nói

Sai lầm? “Thỉnh đại nhân suy nghĩ cho Thánh hoàng triều...”

“Văn tướng quân, tuy rằng Vân Thiên không hiểu binh pháp, nhưng một phần dũng khí này Vân Thiên cũng phải có! Có người nào ra chiến trường mà không đổ máu, có người nào chiến tranh mà không có thành bại, nếu luôn nhường nhịn mặc cho người khác khi dễ, chẳng phải là nhát gan! Văn tướng quân có nghĩ qua, nếu đối phương đưa ra điều kiện làm chúng ta không thể nhận được thì sao? Cho đến lúc đó mới tái chiến, có phải là quá muộn hay không? Định nhân đã có chuẩn bị, thử hỏi, cho đến lúc đó chúng ta còn lại bao nhiêu phần thắng?” Nếu chờ người khác tấn công mình mới bằng lòng động thủ, chẳng phải là đã trễ sao, vậy sao không thừa dịp lúc bọn họ không đề phòng mà xuất kỳ bất ý.

Đây là ý tưởng trong suy nghĩ của Vân Thiên, hoàn toàn không có một chút băn khoăn, cho dù kết quả thành bại ra sao cũng không lùi bước, đây mới chính là Vân Thiên.

Tứ tướng bị lời nói này của Vân Thiên biến thành sừng sốt, có chút khó phản ứng lại.

Đại nhân này vậy mà so với tướng lĩnh bọn họ còn có phần can đảm hơn, bọn họ những người cầm quân vậy mà vẫn còn lo lắng không dám tiến lên một bước, đó chính là điểm khác biệt giữa Vân Thiên và bọn họ.

“Thành công hay không, cũng do các ngươi dám hay không dám!” Cuối cùng, Vân Thiên tràn ra một chút ý cười lạnh lẽo, đem câu này đánh vào đáy lòng mấy người, cái này cũng coi như đầu tâm lý, loại đầu tâm lý này dùng trên những tướng quân nhiệt huyết sôi trào như bọn họ mà nói thì tác dụng đến cỡ nào.

Lần này, ánh mắt nhìn về phía Vân Thiên của bọn họ lại đại biến.

“Thiên nhi nói không sai! Quả nhiên chỉ có Thiên nhi là người hiểu lòng ta nhất!” Cô Độc Úy sản khoái cười, đem mong chờ của tứ tướng đánh bay, nếu hoàng thượng còn có chút băn khoăn, bọn họ sẽ tiếp tục hi vọng, nhưng hiện tại hoàng thượng đã hoàn toàn quyết định hành động kế tiếp.

Lời đại nhân vừa mới nói, đúng thật làm chấn động tứ tướng bọn họ, hoàng thượng không dễ dàng bị đả động mà chỉ là nhẹ nhàng dao động một chút, mà bọn họ thì không phải

“Hoàng thượng, vi thần vẫn thỉnh người cân nhắc lại việc này một lần nữa, việc này quan hệ rất lớn đến sinh tử tồn vong của Thánh Hoàng triều!” Mất Hạ Ký Phong lạnh như băng nhìn về phía Vân Thiên đang cười viên mãn, nhũn mảy thỉnh Cô Độc Úy thu hồi ý tưởng.

Chủ động công kích này căn bản không nằm trong phạm vi kế hoạch của bọn họ, không thể thực hiện được và đường phía trước căn bản cũng không

thể dễ dàng bước.

“Hạ ái khanh không tin tưởng quyết định của trẫm?” Lời này vừa nói ra, chính là quyết định chân chính của Cô Độc Úy

“Hoàn toàn không có!” Hạ Ký Phong thực sự đang đả kích lòng tự tin của một người.

Đây chính là câu trả lời trong dự kiến của nàng, Vân Thiển cũng chỉ là vạch ra một con đường, về phần bọn họ có muốn đi thì phải xem bọn họ có đủ ngoan cường hoặc có đủ cường đại hay không.

Nghe câu trả lời rõ ràng, Cô Độc Úy cũng không giận, “Trương ái khanh có thể nói ra suy nghĩ của mình?” Thân là quân sư, Trương Trọng từ đầu đến cuối đều không nói một câu phản đối, cũng không có một câu tán thành, cũng không biết hắn đang đứng ở loại trạng thái nào.

“Lời đại nhân vừa nói nhất định có định lý...” Trương Trọng cân nhắc hồi lâu mới hòa hoãn nói.

“Trương Trọng?” Ba vị đại tướng quân không ngờ Trương Trọng cũng sẽ tán thành, như vậy không còn biện pháp thu hồi, đều giật mình trừng mắt Trương Trọng.

“Trương đại nhân mời nói tiếp!” Vân Thiển tất nhiên biết Trương Trọng còn lời muốn nói, phản kích lại ý tưởng của mình.

Trương Trọng nhìn Cô Độc Úy một chút, lại quay đầu nhìn Vân Thiển vẫn chưa dứt ý cười trong mắt, trầm giọng nói, “Nhưng chúng ta không thể đoán được đối phương đang nghĩ gì, muốn bàn điều kiện gì với chúng ta, hoặc là bọn họ chính là muốn cái gì...” Cuối cùng ánh mắt định trên người Vân Thiển.

“Ý của Trương đại nhân là bọn hắn muốn người? Mà người kia chính là ta?” Vân Thiển không thể dừng nụ cười, nàng thừa nhận sức quyến rũ của mình là không thể đỡ, nhưng vì có được nàng, hai quốc gia lại làm một việc ngu xuẩn khuynh động binh lực quốc gia đến cướp thứ không thuộc về bọn họ là nàng? Hơn nữa, cho dù có đoạt được nàng thì như thế nào? Chính nàng nếu không đáp ứng, nàng không phải là bất cứ ai, nàng chính là chính mình.

“Trương ái khanh...” Cô Độc Úy gương mặt, không thích bọn họ luôn vòng quanh Vân Thiển làm phức tạp thêm vấn đề.

Trương Trọng hợp thời ngậm miệng lại

“Đây là bản khoả của ngươi?” Vân Thiển nâng mắt lạnh nhạt nhìn về mặt lạnh lẽo của Cô Độc Úy.

“Hắn đưa ra điều kiện là ngươi!”

Vân Thiển nghe đến lời này khiếp sở mở to mắt, “Vì sao muốn ta?”

“Hắn” kia chính là Tây Lâu Mạch, nhưng vì sao hắn muốn nàng?

“Mục đích của hắn và ta giống nhau...” Thấy bộ dạng Vân Thiển không tin, Cô Độc Úy lại bỏ phía sau thêm một câu, như vậy sẽ làm cho Vân Thiển hiểu được vì sao hắn lại sốt ruột như vậy muốn đem nạp nàng vào cung.

“Vậy thì sao? Tây Lâu Mạch cho quân tiếp cận muốn cướp lấy ta, ta nhất định làm hắn trả giá đại giới, mơ tưởng...” Huyết quang trong mắt đại phóng, nàng hận thấu xương những người gây chuyện vì nàng, đáy lòng thập phần khó chịu, khó chịu đến muốn giết người, “Tây Lâu Mạch hắn suy nghĩ cũng quá hoàn mỹ”

“Thiên nhi...” Vân Thiển tràn ngập sát ý như vậy khiến người ta lo lắng.

“Úy ca ca có thể tin ta?” Vân Thiển đột nhiên ngừng đầu.

“Ta tự nhiên tin!”

Bạc môi Vân Thiển lộ ra một chút tươi cười ôn hòa, thanh nhã nhưng mang theo một phần trong trẻo lạnh lùng.

Giờ phút này nhìn hai người, bọn họ biết mặc dù bọn họ tự vẫn cũng không thể ngăn cản được quyết định của Cô Độc Úy.

Chẳng lẽ kẻ tiếp đây bọn họ thật sự phải làm chuyện tồi tệ nhất?

Vốn là đồng loại đến đây thương lượng nhưng tứ tướng lại có vẻ mặt trầm thấp bước ra khỏi ngự thư phòng, không tiếng động đạp tuyết rời đi, đông tới rồi mà cũng không được sống yên ổn a!

Tứ tướng vừa rời đi, Cô Độc Úy liền dẫn Vân Thiển đến Tử Kim điện.

Thẩm Lan đã sớm đem đồ của Vân Thiển đặt tại Tử Kim điện, lúc này mang theo các vị cung nữ tới trước Tử Kim điện nghênh đón hoàng thượng cùng đại nhân.

“Nô tỳ/nô tài tham kiến hoàng thượng, đại nhân!”

Vân Thiển không để ý đến một đám cung nữ cùng thái giám đang quỳ, mà là nâng mắt nhìn đỉnh Tử Kim điện bị tuyết bao phủ, bề ngoài xa hoa vô cùng,

bông tuyết hạ xuống lóe lên nhiều điểm tinh quang!

Từ Kim điện gồm hai tầng, hơn nữa so với Thái tử điện trước kia còn lớn hơn gần hai lần, hoa viên cũ đều đã bị hủy chỉ vì cái cung điện xa hoa vô cùng này, Từ Kim điện này cũng xem như một tòa điện xa hoa nhất hoàng cung!

Vân Thiên khiếp sợ quay đầu nhìn về mặt đầy ý cười của Cô Độc Úy, mắng to người này thật sự là phá sản!

“Như thế nào!” Đứng bên cạnh Vân Thiên, Cô Độc Úy cười hỏi.

“Xem ra quốc khố Thánh Hoàng triều vô cùng phong phú!” Cung điện xa hoa như vậy nàng vào ở cũng cảm thấy cả người không thoải mái.

“Thiên nhi không vào xem sao?” Cô Độc Úy cúi đầu dụ hoặc bên tai nàng, dường như bên trong thật sự có cái gì đó sẽ hấp dẫn Vân Thiên.

“Người làm gì thần bí vậy?” Vân Thiên cũng là bị lời nói của hắn dụ hoặc, bề ngoài nhìn đã hoa lệ thế này, tự nhiên nàng cũng muốn nhìn bên trong rốt cuộc là như thế nào.

“Trước mặt Thiên nhi ta còn có thể làm gì thần bí đây!” Lấy kiến thức Vân Thiên, hắn chỉ thể làm được như vậy, muốn làm cho nàng kinh hi thật là khó khăn a!

Vân Thiên hồ ngung xem xét liếc nhìn hắn một cái, không nghĩ nhiều liền bước vào trong cung điện.

Vừa vào đến cửa điện, Vân Thiên liền ngây ngẩn cả người.

Nhìn bố cục như vậy chính là giống như nhà ở hiện đại, hiện đại kết hợp với cổ đại thật đúng là có một phen phong vị khác! Vân Thiên khiếp sợ ngoái đầu nhìn lại, đây chính là bức vẽ nàng từng vẽ lại bố cục phòng ốc, không nghĩ tới Cô Độc Úy lại ghi nhớ nó thật kỹ, khó trách hắn ở nơi này một năm tự mình bố cục Từ Kim điện này.

“Đây chính là làm theo bố cục của Thiên nhi khi đó, như thế nào, lọt vào mắt Thiên nhi chứ?” Cô Độc Úy hoàn toàn đem khiếp sợ của Vân Thiên ghi vào trong đáy mắt.

Vân Thiên khó khăn nuốt nước miếng, trong lòng đang ca ngợi Cô Độc Úy là thiên tài! Chính nàng chẳng qua chỉ đơn giản dùng những đường công miêu tả sơ qua, không nghĩ tới biến thành sự thật trong tay Cô Độc Úy, nhìn hình ảnh quen thuộc lại xa xôi, nói không cảm động là giả, “Cảm ơn người Cô Độc Úy!” Xoay người tự động ôm lấy người hắn.

Tuy nói hiện nay, hai đại nam nhân lại ôm nhau như vậy thật không có phong phạm, nhưng với tình cảnh cảm động trước mắt, Vân Thiên cũng mặc kệ nhiều chuyện như vậy.

Cô Độc Úy vui vẻ vì chuyện tốt trước mặt, hóa bị động thành chủ động, đưa tay ôm lấy lưng nàng.

Thẩm Lan phía sau vẫy cho bọn cung nữ cùng thái giám lui ra làm chuyện của mình, để lại không gian cho hai người này. Từ Kim điện có thật nhiều đồ đông tây chuyển đến, nô tài bọn họ còn nhiều việc phải làm.

Cô Độc Úy đột nhiên ôm lấy Vân Thiên sải bước lên hàng hiên, “Đi lên xem!”

Vân Thiên bị loại cảm giác này biến thành choáng váng, còn chưa phản ứng kịp đã bị người ẵm lên tầng hai. Thẩm Lan phía sau hoàn toàn không vì hai nam tử trước mặt mà gây kinh ngạc, đối với nàng mà nói, hầu hạ chủ tử như thế nào cũng được. Thẩm Lan theo sát phía sau hai người, cúi đầu, không nhìn tới hai người làm sao đi lên lầu, trên mặt trừ bỏ bình tĩnh vẫn là bình tĩnh.

Vừa vào đại điện tầng hai, Vân Thiên có một loại cảm giác trở về lầu 3 Nhà các, chỉ là đại điện này không có bị tách gian, mà là dùng bình phong ngăn cách, làm cho người ta xem không thấy nội dung bên trong.

Thẩm Lan tiến lên thay hai người xốc rèm che lên, lại vẫy cung nữ cùng bọn thái giám quét tước lầu hai lui xuống, chính mình tự đến hầu hạ bên cạnh bọn họ.

Mà trong mắt hai người kia chỉ có đối phương, Thẩm Lan phía sau hoàn toàn trở thành vô hình.

Buông Vân Thiên ra, tùy ý nàng thưởng thức đại điện tầng hai.

“Người làm như thế nào?” Vân Thiên khiếp sợ quay đầu, không thể tin nổi, Cô Độc Úy này cấp cho nàng thật nhiều kinh hi, hơn nữa đối với nàng cũng rất tốt.

Nghĩ đến chính mình còn phải giấu giếm hắn thêm nửa năm, trong lòng có chút không thoải mái ngồi trên ghế quý phi, nâng mắt nhìn Cô Độc Úy.

“Nếu trình độ này cũng làm không được, làm sao có tư cách có được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân như người đây!” Nói xong ngồi xuống bên cạnh nàng, vươn tay ôn nhu vuốt vài sợi tóc mai, dễ dàng tìm được dây gút mặt nạ phía sau đầu nàng.

Toàn bộ không gian tuy chỉ có ba người bọn họ, nhưng trong không khí có một sự ảm áp lưu chuyển, gió tuyết bên ngoài nhẹ nhàng thổi lên, một cửa sổ bị gió thổi bung ra, Thẩm Lan xoay người khép cửa sổ lại, khi nàng quay người lại đã thấy mặt nạ mà vị đại nhân kia đeo hàng năm đã bị tháo xuống.

Dung nhan nhân thần phần lộ hiện ra trước mắt, trong mắt Thẩm Lan chính là hiện lên một đạo ánh sáng kinh diễm, về sau giống như không có cái gì tiếp tục hầu hạ bọn họ, đem ấm lò đưa lại gần để hai người không cảm thấy rét lạnh.

Vân Thiên đứng dậy, tùy ý để mặt nạ màu trắng kia rơi xuống, đi đến cửa sổ Thẩm Lan vừa khép lại, vươn tay mở ra, nghiêng đi sườn mặt hoàn mỹ đến đáng sợ, ngũ quan tinh mỹ, vô luận lúc nào thì nhìn cũng là một loại hưởng thụ.

“Còn nhớ lần trước ta đã nói ta có chuyện lên gạt ngươi...” Nhìn hoa tuyết ngoài cửa sổ, thật lâu sau Vân Thiên mới lên tiếng đánh vỡ yên lặng nơi đại điện.

Cô Độc Úy dựa thân mình, nhìn về phía Vân Thiên, thật sự là một bức tranh hoàn mỹ! “Lúc này Thiên nhi muốn nói?” Cô Độc Úy nhếch môi cười.

“Úy ca ca còn muốn biết không?” Vân Thiên hé mắt hỏi.

“Chỉ cần Thiên nhi nguyện ý nói ra, ta tự nhiên sẽ nguyện ý nghe!” Cô Độc Úy có chút mong chờ những điều nàng muốn nói, bởi vì hẳn không thừa nhận Vân Thiên còn có thể làm ra chuyện gì khiến hấn khiếp sợ.

Trầm tư, nghiêng đầu nhìn bầu trời đầy tuyết trắng, cắn cắn môi. Cô Độc Úy vì nàng đã làm được đến như vậy, mà nàng còn muốn nửa năm cái gì, không bằng thừa dịp hiện tại tâm tình Cô Độc Úy tốt, ngã bài cùng hấn.

Cô Độc Úy chăm chăm nhìn mỗi một động tác rất nhỏ của Vân Thiên, nhú mày, ngồi dậy nói, “Nếu Thiên nhi cảm thấy khó xử thì không cần nói! Ta nói rồi, ta tin ngươi!” Vô điều kiện.

Chính là cái loại tín nhiệm chết tiệt này làm cho nàng cảm thấy khó mở miệng, Vân Thiên vươn tay bắt lấy mảnh tuyết ngoài cửa sổ, bỗng nhiên ngoài đầu nhìn lại, dung nhan tuyệt thế rơi vào trong mắt hai người trong điện.

“Kỳ thật ta...”

“Hoàng thượng, toàn bộ tấu chương đã được đưa vào đại điện tầng một!” Âm thanh Lý công công truyền vào từ ngoài cửa điện, đánh gãy lời kế tiếp của Vân Thiên.

“Ừm, lui đi” Giương giọng cho người bên ngoài lui xuống, quay đầu nhìn Thẩm Lan vẫn đang bình tĩnh đứng thẳng một bên, “Ngươi cũng lui ra...”

“Dạ!” Thẩm Lan phúc phúc thân, rời khỏi điện, thay bọn họ đóng cửa lớn.

Cô Độc Úy di chuyển thân người, đi đến trước mặt Vân Thiên, “Hiện tại không có người quấy rầy chúng ta!” Nói xong lại giờ trò trên người Vân Thiên.

Gương mặt Vân Thiên hơi hơi hồng vươn tay ra bắt lấy bàn tay không yên phận của hấn, “Ngươi làm gì vậy!” Trừng mắt nhìn hấn.

“Thiên nhi đã đáp ứng nửa năm sau thành hôn cùng ta, hiện tại ngươi đã là vị hôn thê của ta! Có thể làm một chút chuyện không đứng đắn hay không? Thiên nhi không muốn thử xem Úy ca ca của ngươi được hay không được à!” Lúc này mặc kệ Vân Thiên phản kháng ra sao hấn trực tiếp ôm lấy nàng, lướt thật nhanh qua bình phong, đi vào trước giường hoa lệ.

Vân Thiên quá sợ hãi giãy dụa đi ra, “Chuyện gì không đứng đắn, trong đầu ngươi suốt ngày chỉ muốn việc này sao!” Không đợi nàng phản kháng thành công, người đã bị đặt lên giường.

Hơi thở nam tính phía trước, tiếng hít thở dồn dập trầm thấp truyền đến, Vân Thiên nghiêng mặt qua, không dám nhìn Cô Độc Úy lúc này.

“Úy ca ca, hiện tại là ban ngày ban mặt, ngươi không phải còn một đồng lớn tấu chương cần phê duyệt sao, không bằng...”

“Thiên nhi, Úy ca ca không phải muốn chữa khỏi tật xấu “không được” sớm chút xíu hay sao, đại nhân không phải mới rồi vừa đáp ứng sẽ chữa trị cho hoàng thượng à?” Âm thanh sớm khàn khàn truyền đến bên tai.

Vân Thiên khản trương, “Cái kia, ta chỉ là thuận miệng, thuận miệng nói!” Vân Thiên vội vàng quay đầu đi, ngượng ngùng giải thích sai lầm của mình.

“Hoàng đế Thánh Hoàng triều là một nam nhân “không được”, lời này sớm đã truyền khắp thiên hạ, chẳng lẽ Thiên nhi ngươi nhẫn tâm nhìn Úy ca ca...” Môi nhẹ nhàng dán trên gương mặt tinh xảo của nàng, cọ xát, làm cho Vân Thiên thân ngựa tâm nhộn nhạo, sắc mặt càng thêm hồng!

“Úy ca ca đừng tay!” Vân Thiên cuống quýt đè lại cái tay đang cời áo.

“Thiên nhi, Úy ca ca của ngươi chịu đựng thật vất vả!” Về mặt Cô Độc Úy cầu xin

“Không được! Hiện tại không được!” Vân Thiên từ trên giường đứng bật dậy, nói, “Úy ca ca có bằng lòng nghe ta nói câu chưa hoàn chỉnh vừa rồi không?” Vân Thiên cắn môi nâng mắt, cái loại ánh mắt gần như mềm mại này làm cho Cô Độc Úy chấn động cả người, buông tay đang kéo vạt áo của nàng.

“Thiên nhi đúng là giày vò người!” Ngồi trên giường, ôm Vân Thiên trong ngực, “Cứ như vậy nói đi!” Thân thể dựa vào phía sau, thờ dãi nói.

“Vân Thiển cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Kỳ thật...” Suy nghĩ lại tiếp tục nói, “Úy ca ca phải đáp ứng ta, sau khi nghe xong việc này, không được tức giận ta”

“Sẽ không! Nhưng trước khi Thiển nhi nói chuyện này, Thiển nhi có thể trả lời ta một vấn đề không!” Cô Úy Độc nói nhỏ.

“Ừm!” Vân Thiển dùng sức gật đầu, vì lát nữa không cho hấn tức giận, nên nàng hiện tại tận lực thỏa mãn hấn.

“Người kia có đi tìm người không?” Hàn mẫu Cô Độc Úy nhíu lại, hỏi tương nữ nhân đêm kia, tám phần là tới tìm Vân Thiển. Nhưng mà Cô Độc Úy hấn không biết, người hấn đang ôm trong lòng giờ phút này đúng là nữ nhân đêm hôm đó.

“Người kia?” Vân Thiển chưa phản ứng được người kia là chỉ người nào?”

“Chính là nữ nhân trong bức họa!” Ánh mắt người trong bức họa năm đó rất giống nàng kia, lúc này bức họa thể nhưng còn được treo bên trong Nhấ các, trong giọng nói Cô Độc Úy tràn ngập ghen tuông.

Vân Thiển đột nhiên cười thất thanh, nháy mắt hiểu được Cô Độc Úy muốn hỏi người nào, có lẽ lời của chính mình đêm hôm đó làm cho nam nhân này ghen tị! Trong lòng không biết cao hứng dường nào!

Sắc mặt Cô Độc Úy chuyển đen, “Thiển nhi cười cái gì, chẳng lẽ nàng thật sự tìm đến người rồi? Người không phải nói nàng đã chết, nhiều năm như vậy qua rồi sao lại đột nhiên nhảy ra? Thiển nhi có nên giải thích cho hoàng thượng một chút không?” Cô Độc Úy tức giận nheo nheo thất lung Vân Thiển.

“Được được được! Lập tức nói, lập tức nói!” Đây là điều ta muốn nói cùng người, câu này là Vân Thiển nói trong lòng, “Người kia xác thật đã chết, thân thể của nàng chết, nhưng linh hồn nàng vẫn còn tồn tại!” Chậm rãi, Vân Thiển yên lặng nói, lúc này nói ra không phải là đúng lúc sao.

Nghe cách nói như vậy, Cô Độc Úy đột nhiên thấp mầu nhìn biểu tình Vân Thiển, quả nhiên là cùng ánh mắt năm đó, Cô Độc Úy khó chịu nhíu mày, “Thân thể không tồn tại, linh hồn lại tồn tại, trên đời còn có kỳ sự bậc này sao?”

Vân Thiển động thân thể, đối mặt Cô Độc Úy, “Nếu ta nói, ta chính là người kia, người có thấy đáng sợ không?” Gắt gao nhìn chăm chăm biểu tình biến hóa của Cô Độc Úy, không dám bỏ qua dù chỉ một chút.

Cô Độc Úy sừng sốt, không nghĩ tới Vân Thiển đột nhiên nói như vậy.

“Thiển nhi là nói, nữ nhân đêm hôm đó là người?” Thật lâu sau, Cô Độc Úy mới tìm lại được âm thanh của mình, khó khăn nhìn biểu tình của Vân Thiển, muốn tìm trên người nàng ý đùa giỡn nhưng hoàn toàn không thấy.

Cô Độc Úy lần này thật sự ngăn người, đầu có chút không chịu tiếp nhận, đột nhiên nói “Thiển nhi, người, người đang nói giỡn cùng ta sao, người đường đường là nam tử hán, như thế nào lại...” là một nữ tử như vậy. (nhảm111: ài... ta nói Úy ca trong phương diện này hết sức chậm tiêu!!!)

“Thì đúng là ta! Đêm hôm đó ta có ý biến ảo chiêu thức, các chiêu thức dùng với các người căn bản là chiêu thức các người chưa xem tới...” Vân Thiển nhắm mắt nói ra sự thật chân tướng.

“Nhưng mà, hương vị trên người người kia căn bản không phải của người...” Đối mặt với Vân Thiển như vậy, trong nháy mắt Cô Độc Úy liền trở nên mai một.

“Muốn thay đổi mùi hương của một người không khó! Ta muốn nói, chính là điểm này, Úy ca ca có cảm thấy ta quá mức hay không, lừa người nhiều năm như vậy...” Vân Thiển cúi đầu, không dám nhìn đôi mắt gần ngay trước mặt này.

Cô Độc Úy đã hoàn toàn bị bất ngờ, nữ nhân kia vậy mà là Thiển nhi của hấn? Nhưng mà, Thiển nhi làm sao có thể là nữ nhân kia được? Cô Độc Úy bị loạn thành một đoàn, đột nhiên phải tiếp thu chuyện tình quái dị như vậy, nên chưa kịp ứng phó.

“Đợi chút... Người mặc nữ phục kia là Thiển nhi? Mà chúng ta lại hiểu lầm người mặc nữ phục thành vị kia trong bức họa, nhưng khí chất không giống nhau, không có khả năng là cùng một người” Bọn họ rất quen thuộc Vân Thiển, cho dù có cải trang như thế nào cũng không có khả năng cải trang giống như thế, mà lại là nữ phục.

Cái gì nữ phục! Kia căn bản chính là nàng. Vốn nghĩ Cô Độc Úy sẽ hiểu được, không nghĩ tới vẫn bị hiểu lầm, chẳng lẽ bề ngoài của nàng lại giống nam nhân đến như vậy?

“Ta chính là người trong bức họa, người trong bức họa chính là ta! Chúng ta là cùng một người, Úy ca ca có hiểu không?” Vân Thiển tận lực nói trắng ra.

Cô Độc Úy đột nhiên khiếp sợ nhìn thân hình Vân Thiển, đôi hắc đồng thâm thúy sáng quắc thăm dò, “Thiển nhi, người vừa mới nói cái gì...”

Vân Thiển nâng mắt, cắn răng, “Ta là nữ nhân!” Cái này dường như rất hài lòng.

Nói ra chuyện đã bị che giấu hơn mười năm, Vân Thiển chợt cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không nháy mắt nhìn phản ứng Cô Độc Úy.

Một sự thật ảm ảm chạy đến làm cho Cô Độc Úy trong nhất thời không tiếp nhận kịp, mà càng kinh ngạc hơn. Thiển nhi của hấn là nữ nhân Hơn nữa lại che giấu hấn hơn mười năm, nghĩ đến chính hấn cùng Vân Thiển ở chung lâu như vậy mà đến nay không phát hiện ra, nếu không phải nàng nói ra, chỉ sợ hấn sẽ tiếp tục bị giấu giếm. Vốn tưởng Vân Thiển sẽ không có chuyện gì làm hấn cảm thấy khiếp sợ, nhưng lần này, ngay cả phản ứng hấn cũng chưa

làm được.

“Thiên nhi là nữ nhân?” Trầm mặc hồi lâu, Cô Độc Úy mới bị kéo hoàn hồn, lẳng lặng nhìn Vân Thiên trước mắt (nhảm! 11: tội cho e nóa thiệt...aiz!)

Vân Thiên dĩ nhiên là nữ nhân?

Người đã nói không giận, như thế nào hiện tại...”

“Ha ha ha... Thiên nhi của ta là nữ nhân!” Cô Độc Úy đột nhiên lớn tiếng cười, cũng không biết bị cái gì kích thích đến ầm đầu, gất gao đem Vân Thiên chôn vào trong ngực.

Nghe âm thanh như vậy, Vân Thiên biết Cô Độc Úy không sinh khí với nàng, hại nàng lo lắng nhiều như vậy, quả nhiên đáng chết, biết vậy nàng nói ra sớm một chút.

“Úy ca ca, đau...” Vân Thiên bị người ôm đến hô hấp không thông, vội vàng lên tiếng.

Cô Độc Úy hoàn hồn buông Vân Thiên ra, trên mặt tươi cười như hoa, Cô Độc Úy lúc này thật thoải mái, nở nụ cười sung sướng!

“Thiên nhi...” Hắn cho tới bây giờ vốn cũng không nghĩ tới chuyện Vân Thiên là nữ nhân. Chính hắn cũng thật ngốc mà, ở chung cùng Vân Thiên nhiều năm như vậy, thế nhưng không nhận ra dù chỉ một chút, nhưng mà, vì sao đến bây giờ nàng mới bằng lòng nói sự thật với hắn? Sắc mặt Cô Độc Úy tự nhiên âm trầm.

Vân Thiên thấy thế, sợ hãi rút lui thân mình, không dám đối mặt với một Cô Độc Úy như muốn đem nàng nuốt trọn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 102: Chương 78. Say Rượu (Phần 1)

Biết Vân Thiên muốn chạy trốn, Cô Độc Úy vội vàng đem nàng cuốn vào trong ngực hắn, “Thiên nhi, vì sao không cho ta biết sớm hơn một chút?” Hiện tại Cô Độc Úy hẳn thật muốn bức hỏi cái tên Vân công tử vô lương tâm kia.

Vân Thiên không dám tránh hắn, chỉ nhẹ nhàng thở dài, “Người không phải đã nói không tức giận ta sao? Ta cũng do bất đắc dĩ, hoảng hốt, ta lúc nào đã thích mang thân phận nam tử này không? Nếu người muốn trách ta thì có thể tùy ý, nhưng đáp ứng ta là không được tức giận...” Vân Thiên sợ hắn bị dă kích, vội vàng giải thích. Thậm chí là chuyện của Lạc Song cũng nói ra, đem tất cả tiền căn hậu quả đều đưa ra hết.

Cô Độc Úy nghe xong mặt không có chút thay đổi nào, nhìn không ra trong lòng hắn có ý gì.

Cuối cùng, Vân Thiên quay đầu nhìn hắn, “Trong nửa năm, chuyện này còn xin Hoàng thượng của chúng ta hảo hảo cất giữ, đừng tiết lộ ra ngoài...” Vân Thiên cũng không muốn bị lão nương thu thập đâu.

Aiz, đều nói con người là động vật ích kỷ, quả nhiên không sai.

“Nhưng ta muốn xem Thiên nhi mặt nữ phục...” Ánh mắt sáng hoắc nhìn chăm chăm Vân Thiên hồi lâu, giống như đang đánh chủ ý cái gì, “Thiên nhi đem sự thật đã ẩn nhẫn lâu như vậy nói ra thật không dễ, không bằng hôm nay chúng ta thống khoái uống rượu, như thế nào?” Nhớ tới tình cảnh năm ấy bọn họ uống rượu bên hồ, nếu Vân Thiên mặt nữ phục, có phải sẽ có một quang cảnh khác hay không, hắn thật muốn nhìn Vân Thiên như vậy.

Vân Thiên ngưng mắt nhìn hắn, “Người không giận?” Kỳ quái, nàng giấu hắn lâu như vậy, thế mà bây giờ hắn có thể bình tĩnh tiếp nhận rồi sao? Có điểm gì không thích hợp! Vân Thiên hoài nghi đánh giá Cô Độc Úy từ trên xuống dưới.

“Mặc kệ Thiên nhi là nam hay nữ, đều là Thiên nhi của ta, không phải sao! Chẳng lẽ nam thì phải còn nữ thì không phải?” Ánh mắt nóng cháy của Cô Độc Úy nhìn chăm chăm dung nhan hoàn mỹ của Vân Thiên.

Điều này thì Cô Độc Úy đã từng nói qua, nhưng mà, sự thật cùng tưởng tượng không giống nhau, “Úy ca thật sự không giận Thiên nhi? Ta lừa gạt người lâu như vậy, chẳng lẽ một chút cảm giác khổ sợ người đều không có?” Không nên a.

“Vì sao khổ sở? Thiên nhi không phải nói người có nỗi khổ sao, Chuyện Thiên nhi là nữ nhi chẳng lẽ càng không đáng cao hứng! Người đâu...” Cô Độc Úy cười vui mừng, hướng về phía ngoài điện hô.

Vẫn đứng bên ngoài cửa điện Thẩm Lan nghe được âm thanh Cô Độc Úy, lập tức mở cửa đi vào, “Hoàng thượng!” phúc thân chờ đợi Cô Độc Úy phân phó.

“Hôm nay trẫm muốn uống một ly với đại nhân, đem rượu tốt và trong cung và thức ăn đến Từ Kim điện!” Tâm tính Cô Độc Úy dường như rất tốt, nói

chuyện không hề giống một hoàng đế chút nào.

Dung nhan tuyệt mỹ của Thẩm Lan không hề có nửa điểm biểu tình gât đầu, “Dạ! Nô tỳ lập tức phân phó xuống dưới!” Thẩm Lan nhận phận sự lui xuống.

Phía sau, Vân Thiên mới chú ý tới Thẩm Lan này hoàng toàn không giống người thường, bộ dạng thập phần xuất sắc, khí chất lại không giống với các cung nữ khác, nữ tử tuyệt sắc như thế lại xuất hiện bên người nàng, mắt không tự giác nheo lại.

“Ta nhớ cung nữ mới vừa rồi tên Thẩm Lan...” Đường như khi nào thì chính nàng nghe nàng ta mở miệng nói qua tên này, lúc ấy nàng cũng không chú ý bao nhiêu.

“Là người Thái hậu đưa tới, như thế nào, Thiên nhi thích...” Cô Độc Úy nghịch tóc Vân Thiên, chậm rãi nói.

“Người thái hậu?” Vân Thiên thật không nhìn ra nữ tử như vậy là người của thái hậu, thật đúng là ngoài ý muốn, “Nàng này không đơn giản, không chỉ có bộ dáng xuất chúng, hơn nữa, võ công cũng không tệ, càng đáng quý là...” Nhìn đến bộ dáng của nàng như thế nhưng lại không có lộ ra biểu tình khiếp sợ như những người khác, lại càng không có biểu tình đình trệ, thật giống như máy móc, người như vậy....

“Đây là người đặc lực nhất của thái hậu, chính thức đưa cho Thiên nhi, nếu Thiên nhi thích thì giữ lại, nếu không thích, sợ phiền toái thì ta có thể đưa nàng...”

“Không cần! Ta thích như vậy...” Có một người như vậy bên cạnh cũng không tồi, cho dù là người Thái hậu. Trên người của nữ tử này mặc dù có hơn thớ giết chóc, nhưng khi đối mặt với nàng thì không có một chút điểm sát khí nào, cho nên, nàng mới có thể yên tâm như vậy.

“Thiên nhi thích là tốt rồi...” Không khỏi phần trần, hần đội nhiên xoay người đem Vân Thiên đặt trên tháp thượng, không hề băn khoăn tìm kiếm phiền mỗi đồ mọng, sau khi biết Vân Thiên là nữ, Cô Độc Úy liền không còn một chút do dự nào.

“Ngô!”

“Hoàng thượng, đại nhân, nô tỳ đã đem rượu lên...” Thẩm Lan hợp thời xuất hiện, nhìn hai người đang quán nhau trên tháp thượng nhưng lại không có nửa điểm phản ứng, trực tiếp hướng về phía sau vẫy tay.

Tay rơi xuống, lập tức có cung nữ thái giám đem đồ nóng hôi hổi cùng rượu đặt trên chỗ trước tháp.

Vân Thiên bất đắc dĩ đẩy tên Cô Độc Úy không biết tiết tháo kia ra, đứng dậy, đi đến bàn đồ ăn, nhìn đồ ăn này, bụng nàng cũng bắt đầu có chút đói, ánh mắt còn ngắm Thẩm Lan làm việc nhanh đến mức không bình thường.

Đội tất cả mọi người bài trí tốt trong phòng, Thẩm Lan mới phúc thân nói với hai người, “Thỉnh hoàng thượng, đại nhân dùng chậm! Nô tỳ cáo lui!”

Cô Độc Úy vung tay áo, ý bảo nàng có thể lui xuống.

Lúc này Thẩm Lan mới xoay người chạy đi.

Cô Độc Úy cũng không thêm để ý cung nữ này xuất sắc như thế nào, không làm sao được, trong mắt hần chỉ có Thiên nhi của hần, những người khác đều là vật vô hình. Cô Độc Úy rót rượu cho bọn họ, trực tiếp kéo Vân Thiên vào trong lòng, cảm ly rượu ngon trong tay lên, “Rượu ngon tất nhiên là để mỹ nhân uống trước!”

Vân Thiên ngốc lăng, cuối cùng vẫn tiếp nhận ly rượu này trực tiếp uống

Nhìn động tác của Vân Thiên, mắt Cô Độc Úy hơi nheo lại, nhìn như có ý đồ, nhưng Vân Thiên ngửa đầu uống rượu nên tự nhiên là không phát hiện.

“Thiên nhi cảm thấy rượu này như thế nào?” Cô Độc Úy cười gian hỏi, trong lòng thầm khen Thẩm Lan này làm việc thật đúng ý hần, vậy mà rất hiểu ý của hần, đem đúng rượu lạt Dã Tàn tửu này ra, không khỏi hài lòng gât đầu.

(nhamy111: theo bản convert thì ghi là ‘vô cùng tàn nhẫn rượu’, ta thì dờ ba cái dụ tìm được từ Hán Việt lém nên để là Dã Tàn tửu; ‘dã’ là vô cùng; ‘tàn’ trong tàn nhẫn, bạn nào có ý hay thì cho ta biết nhen)

“Ừm, so với các loại rượu trước thì có cay hơn một chút!” Một ly rượu uống vào chỉ có một cảm giác này, nhạt!

“Rượu ngon như vậy Thiên nhi tất nhiên phải uống nhiều một ít, rượu này rất có lợi với thân thể!” Thời điểm vào đông này uống rượu như vậy thì rất dễ say, mà hần muốn ở đây chính là, say!

(nhamy111: Úy ca, mất hình tượng quá nha, muốn chuốc say Thiên tử, hừ hừ!!!)

Vân Thiên trề môi, “Úy ca muốn Thiên nhi uống rượu? Cái này có thể xem như trừng phạt Thiên nhi giấu điểm không?” Nàng dư biết Cô Độc Úy muốn làm gì.

Cô Độc Úy cũng không sợ bóc trần, cười càng tà ác, “Xem như vậy đi, cho nên, Thiên nhi nỗ lực làm mình say đi...” Hần giờ trò.



Vân Thiên lại uống một ly, nghiền mặt đánh giá về mặt tinh tế cười gian của Cô Độc Úy, sắc mặt đỏ ửng, dường như đã hiểu được ý đồ Cô Độc Úy.

Nhưng mà, như thế thì có sao đâu, nếu nàng nhất định là hấn thì so đo làm gì, chính nàng cũng thường lừa gạt hấn mà. Nghĩ thông suốt, Vân Thiên một ly uống cạn, Cô Độc Úy lại rót một ly.

Cô Độc Úy nghiêng đầu nhìn tuyết bao phủ đầy màn đêm, quay đầu nhìn về mặt sạm đỏ ửng của Vân Thiên, Thiên nhi quả nhiên là thiên hạ tuyệt thế vô song!” Nói xong, hóp một ngụm rượu nhạt đề ép lên môi Vân Thiên, hung hấn hôn xuống.

Một cổ hương rượu chảy xuôi xuống, con người mặc ngọc của Vân Thiên trong nháy mắt nhiễm sắc thái mê ly.

Tuyết trắng phiêu phiêu, ánh trăng âm đạm lẳng lẳng chiếu vào Từ Kim điện, sa mạn phiêu phiêu trong điện có chút không quá chân thật.

Ánh nến trong Từ Kim điện dấy lên hai ly rượu bạch ngọc, hai tuyệt thế nam tử cùng nhau đối chén.

Tình cảnh này, thật sao như thơ như họa

Một thân bạch y trắng hơn tuyết, vẻ đẹp của bông tuyết rơi xuống còn kém xa hào quang điểm lệ của bạch y, dung nhan quý thần điêu khắc, giờ phút này lẳng lẳng nâng đôi môi, nhìn như đã có men say nên hết sức tuyệt mỹ, sóng mắt như động sương mù...

Trái tim Cô Độc Úy dường như bùng nổ, đập vô cùng lợi hại!

Vân Thiên như vậy là cho người ta ý loạn tình mê.

Ấn nhẫn mấy năm, Cô Độc Úy vẫn luôn bận tâm thân phận nam tử của người trước mắt, mỗi một vẻ mặt của Vân Thiên, mỗi một động tác, mỗi một lời nói, đối với hấn đều là tra tấn, sự tra tấn kiểu diêm...

Vân Thiên căn bản không biết Cô Độc Úy rốt cuộc đã dùng bao nhiêu định lực mới có thể miễn cưỡng kiềm chế được các loại xúc động muốn có được nàng, mỗi ngày mỗi đêm đều xâm nhập vào tim hấn.

Nhưng mà, sau khi biết được nàng là nữ nhân, Cô Độc Úy còn có thể chịu được sao? Vân Thiên tự biết tới nay chính mình trốn không thoát, tận tâm làm mình say, nhưng mà, vô luận có uống bao nhiêu, nhưng người trước mặt vẫn cứ rõ ràng.

“Thiên nhi...” âm thanh khàn khàn cơ hồ không nghe thấy.

Giây tiếp theo, Cô Độc Úy đã cúi xuống ôm lấy nàng, đi nhanh vào phòng ngủ, đem nàng đặt trên giường.

Nhìn Vân Thiên khép hờ nửa mắt, Cô Độc Úy đem ngón tay nhẹ nhàng chạm vào lông mi thật dài kia, giống như trúng mê dược, lẳng lẳng nhìn Vân thiên.

Cô Độc Úy duy trì tia lý trí cuối cùng. Tiếng nói nhẩn nại mà gọi cảm khàn đục, “Thiên nhi, giờ khắc này, nàng có giao chính mình cho ta không?”

Con người mặc ngọc của Vân Thiên thâm tình dừng trên mặt hấn, “Khi Thiên nhi còn sống, chỉ là người của Úy ca ca!”

Không có áp lực, Cô Độc Úy trong nháy mắt như núi lửa bùng nổ!

Bạch ngọc quan rơi, mái tóc thật dài rơi xuống hai bên vai.

Ánh nến bập bùng, nhất thời chiếu rọi một cảnh xuân.

Ánh nến lay động “xích” một cái rồi tắt đi, luồng khói nhẹ lượn lơ bên trên, theo tuyết trắng ngoài cửa sổ đồng loạt tan trong gió.

Trong đại diện bỗng nhiên tối xuống làm cho nộ hôn càng trở nên kịch liệt, nóng rực, mang theo một chút chờ mong không thể nói rõ, bá đạo mà điên cuồng xâm chiếm.

Nộ hôn tinh tế tràn khắp thân thể nàng, một nửa là đàn áp, một nửa là dịu dàng, từng dấu hôn ngân hiện ra như hoa đào lạc giữa nền tuyết trắng xóa.

Cửa sổ bị gió tuyết làm mờ ra, từng bông tuyết tiến vào, dừng trên sa mạng, sa mạng bằng lụa mỏng tung bay trong gió.

Sau tầng tầng lớp lớp màn bằng châu sa màu vàng lượn lơ ngân lên từng tiếng cúi đầu thờ dục, tiếng nhẹ giọng nỉ non, tiếng rên rĩ nhỏ vụn.

Sau màn trướng xuân sắc kiều diễm.

Vân Thiên là người của Cô Độc Úy, chuyện này đã định thành kết cục, không ai có thể sửa đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 103: Chương 78. Say Rượu (Phần Cuối)

Bên ngoài tầng thứ hai Tử Kim điện, Thẩm Lan nâng tầm mắt tịch tịch, nhìn bầu trời đầy bông tuyết, trên khuôn mặt tuyết thể xẹt ngang từng mảnh cô đơn. Ngoái đầu nhìn lại, lẳng lặng nhìn về phía cửa điện, đã là buổi trưa ngày hôm sau rồi, cũng nên là lúc....

Nghĩ đến đây, Thẩm Lan vội vàng đạp bước nhỏ đi báo Lý công công cho người lên đây, ngay tại đêm qua, Thẩm Lan đã ngăn vị tâm phúc của hoàng thượng, Lý công công này bên ngoài điện không cho vào.

Lý công công cũng không giận, Thẩm Lan này chỉ là một cung nữ nhỏ bé, do đó hẳn có thể biết bên trong là tình huống gì, Lý công công vốn cũng không muốn trách tội Thẩm Lan lớn mật.

Vân Thiên mở đôi mắt ngọc, giây tiếp theo nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, giống như đây không phải là thân thể của nàng, cái này là hậu quả của miệt mài quá độ a! Trên người Vân Thiên vẫn là một thân quần áo hôm qua như cũ, chỉ là vài bó trước ngực đã bị ném xuống đất, nếu không phải thân thể của nàng nhắc chuyện đã xảy ra hôm qua, thật đúng là nàng nhìn không ra hôm qua đã không xảy ra chuyện tình như vậy.

“Đại nhân tình!” Thẩm Lan lướt qua bình phong, nhặt vài bó ngực của nàng lên, làm như đang xử lý rác thải, nhìn động tác tự nhiên của Thẩm Lan, Vân Thiên cố gắng khó khăn đứng dậy

Vân Thiên khiếp sợ phát hiện, Thẩm Lan này sớm đã biết chuyện nàng là nữ nhi, Thẩm Lan này quả nhiên không phải người đơn giản

“Hoàng thượng đâu!” Tên nam nhân chết tiệt kia đem nàng tra tấn thành như vậy, không phải nàng chỉ là gấu điểm hán mười mấy năm thôi sao, còn không phải do hắn quá ngốc, đến cả thân phận nữ nhi của nàng mà cũng không nhận ra. Giờ này còn "đầy vò" nàng.

“Hồi đại nhân, đang phê duyệt tấu chương ở phía dưới, Hoàng thượng dặn chúng nô tỳ không được quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi...” Thẩm Lan đang giải thích lý do vì sao Cô Độc Uy không ở bên cạnh nàng.

Vân Thiên gật gù đầu, đem ánh mắt đặt trên người Thẩm Lan, “Người gọi Thẩm Lan?”

Thẩm Lan nghe vậy vội vàng phúc thân, “Hồi đại nhân, nô tỳ đúng là Thẩm Lan!”

“Năm nay bao nhiêu?” Nâng mắt, nhìn ra cửa sổ đang mở, bên ngoài tuyết vẫn rơi lất phất, dường như mưa tuyết này đã rơi cả hai ngày không nghỉ.

“Nô tỳ mười bốn!”

“Mười bốn! Quả nhiên là một giai đoạn tuổi tốt!” Vân Thiên không khỏi cảm khái, “Thái hậu có nói gì không?” Nhớ tới Thẩm Lan này là người thái hậu, phái nàng ta đến đây tất nhiên sẽ có ích lợi gì, cho nên nàng mới hỏi như vậy

Thẩm Lan nghe câu hỏi này cũng hoàn toàn không giật mình, lại cung kính hồi đáp, “Nô tỳ đến là để hầu hạ đại nhân, thái hậu nói từ nay về sau đại nhân mới là chủ tử của nô tỳ!”

Đem Thẩm Lan đến cho mình dùng? Thái hậu đang có tâm tư gì?

“Thái hậu xuất cung?” Vân Thiên đột nhiên nghiêng đầu nói.

Thẩm Lan bình tĩnh, trong ánh mắt hiện lên tia tán thưởng, “Hồi chủ tử, đúng vậy!” Lúc này nàng đã hoàn toàn thay đổi xưng hô thành chủ tử.

“Ừm” Vân Thiên hoàn toàn không ngoài ý muốn. Thái hậu đem người chính mình một tay bồi dưỡng đến bên cạnh nàng, ý tứ này thập phần rõ ràng, bà đã không phản đối nàng cùng Cô Độc Uy nữa, việc này xem như đã kết thúc.

Nhưng mà, thái hậu rời cung có thể đi đến nơi nào? Thuật Quốc sao... Lại nâng mắt nhìn bông tuyết bay xuống ngoài cửa sổ.

“Sự đời thật sự hỗn loạn không chịu nổi a!” Nhớ tới người mà nàng dường như đã quen cả một đời, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài, quay đầu nhìn Thẩm Lan thật sâu, “Người là một sát thủ giỏi, nếu người nguyện ý trung thành với ta trong mọi tình huống thì đi theo ta...” Ánh mắt Vân Thiên bỗng bắn ra một mũi tên lãnh liệt.

Thẩm Lan cúi đầu, hoàn toàn không có ý sợ hãi, bình tĩnh nói, “Cả đời Thẩm Lan chỉ trung thành với chủ tử!” Nói xong cả người thẳng tắp quỳ xuống trước mặt Vân Thiên.

Vân Thiên thân nhiên thu hồi thần sắc, “Đứng lên đi...”

“Tạ chủ tử!” Thẩm Lan đã hoàn toàn xem Vân Thiên như chủ tử của mình, trên mặt tuy rằng không có một chút biểu tình nào, nhưng mà, trong nội tâm thật vô cùng kích động khi cô chủ tử như vậy

Nhìn về mặt bình tĩnh tự nhiên của Thẩm Lan, Vân Thiên không khỏi nhủ mảy, Thẩm Lan này tuy thập phần xuất chúng, nhưng biểu hiện tồn tại quá thấp,

vừa vặn cùng với khí thế cường đại của nàng quá chênh lệch.

Chính nàng bất luận ở nơi nào đều bị người người nhìn chăm chú, nhưng Thẩm Lan này, cho dù có một dung mạo tuyệt thế, nhưng chỉ cần nàng ta nhất nhất cúi đầu, đề thấp hơi thở thì có thể hoàn toàn mờ nhạt, trở thành một ám giả thành công, nói vậy thái hậu rất coi trọng nàng ta ở điểm này nên mới tự mình dạy dỗ.

Không hề nghĩ nhiều, Vân Thiên chống đỡ thân thể còn đau, ăn một bữa cơm cho đầy cái bụng rỗng tuếch.

Từ đó về sau, bên cạnh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử còn có thêm một nữ tử tuyệt thế đi theo.

Lấp đầy bụng, Vân Thiên lại nặng nề đi ngủ.

Thẩm Lan xem chủ tử đã ngủ say trên giường, vội vàng kéo chăn lại cho chủ tử, dọn dẹp các thứ trên bàn rồi lặng yên lui xuống.

Đợi đến khi Vân Thiên tỉnh lại, cảm giác đau đớn toàn thân đã tiêu tán rất nhiều, nhìn đại diện rỗng tuếch như cũ trước mặt, nhìn lại sắc trời đã ngả tối, không biết bây giờ là khi nào, tuyết rơi hai ngày rồi cuộc cũng đã ngừng, chính nàng lại bất giác ngủ thời gian dài như vậy. Vân Thiên vội vàng chỉnh tề trang phục, một lần nữa đeo mặt nạ lên, mở cửa điện đi ra.

Thẩm Lan đứng ngoài cửa nghe được âm thanh phía sau vội vàng quay đầu, “Chủ tử! Sao người lại dậy rồi?”

“Có chuyện gì xảy ra không?” Gần đây Vân Thiên trở nên thập phần miễn cảm. Theo lý thuyết, Cô Độc Úy lúc này chắc chắn phải ở bên cạnh nàng, tuy rằng nàng không cần, nhưng là theo cá tính kia của Cô Độc Úy thì hẳn sẽ đến xem nàng, trừ phi xảy ra chuyện gì.

“Do ba vị tướng quân đến đây! Còn có Trương quân sư!” Thẩm Lan lạnh nhạt trả lời.

Vân Thiên nghe được tứ tướng ở điện bên dưới, trong lòng không khỏi nhảy dựng, vội vàng xuống lầu. Thẩm Lan theo sát phía sau, nhìn Vân Thiên lo lắng, cũng không lên tiếng nữa.

Không khí trong điện âm trầm, ngay cả hô hấp cũng đều áp lực vô cùng, không có dù chỉ là một tiếng động nhỏ, nhưng là trong điện toàn là đầu người đang quỳ.

Vân Thiên từ đại điện tầng hai đến xuống, nhìn đến chính là cảnh tượng này, không khỏi nhú mày, nhóm lão đại thần bất tử này không phải là những người không muốn cho nàng trở thành hoàng hậu sao? Tuy nói hiện tại thân thể của nàng là nam tử, nhưng nàng quả thật là một nữ nhân hàng thật giá thật a.

Nhìn đầu người đầy điện, không khỏi quay đầu nhìn Thẩm Lan, nàng không phải nói chỉ có tứ tướng thôi sao, như thế nào lại còn có đám người này, hơn nữa giờ này khắc này còn ở đây làm khó Cô Độc Úy.

Thẩm Lan yên lặng lắc đầu, ý muốn nói cho Vân Thiên biết, đó là ý Hoàng thượng.

Cô Độc Úy đang ngồi ghế chủ vị, nhìn nhóm đại thần đang quỳ đầy đất, sắc mặt âm trầm.

Nghe tiếng vang, Cô Độc Úy ngó lại, nhìn thấy bóng dáng Vân Thiên đang đi xuống, tuần nhan có chút ý cười bất đắc dĩ, “Thiên nhi, sao không ngủ thêm chút nữa?” Thanh âm ôn nhu như nước.

Vân Thiên nhú mày, nàng đã ngủ một ngày rồi, làm sao còn có thể ngủ được, nếu không phải nam nhân trước mặt này giờ trở quỳ làm sao nàng lại thông khổ như thế, ngoan mắt trừng Cô Độc Úy, sau lại dời ánh mắt về đám đại thần đang quỳ.

“Các vị đại nhân thật đúng là phí công phí sức a!”

Các đại thần đang quỳ đồng loạt ngẩng đầu, nhìn đến Vân Thiên, sắc mặt người người đều thập phần khó coi, lại nhìn thấy bộ dạng đi của đại nhân, tất cả đều hiểu được đêm qua hoàng thượng đã sủng hạnh nàng, sắc mặt lại càng thêm khó coi.

Thấy sắc mặt Vân Thiên không tốt, Cô Độc Úy dựa thân người về phía sau, đem việc khó giải quyết này giao cho người mà hắn chọn làm hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 104: Chương 79. Xuất Chỉnh (Phần 1)

Nhìn đến đám lão thần này, trong lòng Vân Thiên rất sinh khí, không phải nàng lấy quyền thế của mình bức người, mà đám lão thần lấy uy đến áp chế bọn họ.

“Thân là nam tử mà người làm loạn hậu cung, phá hồng đại hôn của hoàng thượng, đuổi tân hoàng hậu ra khỏi hoàng cung, hiện tại còn lại mơ chiếm hậu vị, mê hoặc hoàng thượng...” Triệu thừa tướng thẳng sống lưng, dùng nét mặt già nua lạnh lùng chỉ trích nằng

Hắn vừa nói xong, các thần bắt đầu giận dữ phụ họa, các tiếng chỉ trích Vân Thiên hại nước hại dân, tiếng mắng lập tức vang vọng trong đại điện làm rối tai người.

Cô Độc Úy nhú mày, đang định phạt các tên loạn thần đó, nhưng Vân Thiên phía sau đã lên tiếng.

“Hừ!” Vân Thiên lạnh lùng hừ ra một tiếng, tiến lên trước vài bước, từ trên cao nhìn xuống, quét mắt một lượt qua các vị đại thần, “Triệu thừa tướng, bản quan nhớ rõ tân hoàng hậu kia đúng là nữ nhi của ngài phải không! Triệu thừa tướng bất bình vì nữ nhi, ta có thể hiểu được, nhưng mà, các người có từng nghĩ tới, hoàng hậu này cũng không phải do hoàng thượng nguyện ý cưới, đây đều là do Thái hậu của các người tự chủ trương làm ra, bản quan bắt quá vị bảo vệ cho chính mình mới ra hạ sách này, có tội gì?”

“Người thân là nam tử nhưng lại dùng nhan sắc của mình đoạt lấy sủng ái của hoàng thượng, chặt đứt dòng dõi của hoàng thượng, người cổ ý rắp tâm...”

“Rắp tâm tự nhiên vì thủ hộ người mình yêu...” Vân Thiên đột nhiên lạnh giọng nói.

“Người...”

Vân Thiên bỗng nhiên lãnh thị nhìn các đại thần, “Các vị đại nhân không thêm lo nghĩ giải quyết vấn đề biên quan, chạy đến Tử Kim điện gây chuyện là có ý gì đây? Chuyện quốc gia bị diệt vong kém quan trọng hơn chuyện Vân Thiên? Quốc gia sắp bị tiêu diệt, các người còn có tâm tư ở đây phân hơn thua những thứ này, các vị đại nhân thật đúng là ái quốc a!”

Vân Thiên vừa nói xong một câu, một đám lão đại thần mặt đều đỏ lên, chỉ chi ngô ngô, nói không ra một câu

“Muốn đuổi ta đi trước hết phải giải quyết khó khăn trước mắt của nước nhà, quốc gia bị hủy thì còn nói chi đến việc có hậu hay không hậu, một đám ngu xuẩn!”

Một câu “ngu xuẩn” của Vân Thiên thốt ra, mắng cho toàn bộ người trong đại điện đều sùng sốt.

Từ khi nào mà vị đại nhân ôn hòa lại đối xử với bọn họ lãnh liệt như vậy? Trước kia Vân Thiên đều dùng bộ dạng hảo tính tình đối xử với mọi người, đối với ai cũng vô cùng nhường nhịn, hôm nay không biết ăn nhầm thứ gì mà lại ăn nói lớn tiếng như vậy.

Cô Độc Úy thoải mái tựa vào ghế, tâm tình cực kỳ tốt, bên môi còn giương lên nụ cười tà mị, từ đầu đến cuối cũng không nói lấy một câu, giống như nơi này cũng chỉ có một mình Vân Thiên có thể nói chuyện mà thôi.

“Người...”

“Như thế nào, chẳng lẽ các vị đại nhân còn chưa giác ngộ được điều gì sao? Hay là muốn chờ đại quân của bọn họ tiến đánh vào mới biết điều mình đang lo lắng là dư thừa?” Vân Thiên phát tay áo trắng, dường như đang rất tức giận, đạm thanh nói.

Các vị đại thần, người xem ta, ta nhìn người, ai cũng không nói được điều gì.

Thái độ chuyển biến đột ngột như vậy của Vân Thiên thật đã hù dọa đến bọn họ.

“Các vị ái khanh đều lui xuống hết đi...” Lúc này, Cô Độc Úy mới hợp thời mở miệng, cho đám lão già đáng ghét đó lui xuống.

“Vâng!” Có lẽ bọn họ đã thực sự bị Vân Thiên đánh thức, mỗi người đều bốn mắt nhìn nhau, sau đó bất đắc dĩ yên lặng lui ra, Triệu thừa tướng thấy các vị đều lui xuống, sắc mặt tức giận chuyển thành màu đen, nhưng cũng bất đắc dĩ lui xuống, ai bảo người ta ăn nói có đạo lý, lại còn có hoàng thượng làm chỗ dựa, những người làm thân tử như bọn họ có thể thay đổi được cái gì.

Nhìn các vị đại thần lui xuống, tứ tướng vẫn đứng trong đại điện như cũ, chờ tiếp tục tiến hành vấn đề phía sau.

Thấy sự việc nháo nhào cũng kết thúc, tứ tướng rốt cuộc cũng có cơ hội mở miệng nói ra chuyện của mình, cũng không kịp nghĩ vì sao Vân Thiên đột nhiên lớn tiếng tàn khốc đến như vậy, cảm tin tức trong tay nhất nhất cấp báo lên Cô Độc Úy.

Sau khi nghe tin tức của bọn họ, Cô Độc Úy không khỏi nhú mày, khi nói đến điểm trọng yếu, mắt không khỏi hướng đến vẻ mặt lạnh lùng của Vân Thiên.

Vân Thiên cũng không lui xuống phía sau, mà là đứng ra giữa bọn họ nói, “Ta cũng chỉ có một câu kia, chủ chiến...” Bọn họ ra tay, chẳng lẽ chờ người ta đến đến điều kiện khiến mình khó xử. Mà Thuật quốc bên kia, ngay cả điều kiện cũng đều không có, chỉ muốn hủy diệt Thánh Hoàng triều, đó là tâm nguyện cuối cùng của Cô Nhật Quyết, nói vậy Thủy Thu Liên chắc chắn sẽ thực hiện lời hứa hẹn đó.

Mấy người nhìn nhau, không dám kết luận.

Nhớ tới năm năm trước đây, Thủy Thu Liên mang thi thể Cô Nhật Quyết đi, tổng làm cho bọn họ có một loại cảm giác bất an, cũng làm cho bọn họ đột nhiên cảm thấy mình đã làm ra sai lầm rất quan trọng gì rồi.

Bỗng nhiên, sắc mặt nàng phát lạnh, đáy mắt vừa chuyển thành một mảnh thị huyết, “Nếu hoàng thượng tin ta, cho ta tiếp quản một chi quân, như thế nào?” Nàng nghiêng mặt, thật sự nhìn Cô Độc Úy.

Lúc này đây, một thân sát khí của nàng không hề được che lấp, nếu đã đưa bọn họ bức đến mức này thì làm sao nàng có thể để cho một mình Cô Độc Úy đối mặt, đây cũng chính là thời điểm nàng ra giúp hắn một tay.

Lời Vân Thiên thốt ra, không riêng gì bọn họ chấn kinh, ngay cả Cô Độc Úy cũng kinh ngạc nhìn Vân Thiên, lời của nàng không giống như đùa giỡn, Cô Độc Úy không phải không tin Vân Thiên, nhưng hành quân đánh giặc luôn luôn là chuyện mà nam nhi bọn họ phải đảm nhận, mà Vân Thiên thì hắn không muốn làm nàng có nửa điểm tổn thương gì, cho nên, hắn do dự.

“Không phải Thiên nhi nói không thích giết chóc, vì sao hôm nay lại muốn...”

“Không thích, nhưng không có nghĩa là sẽ không làm, giết chóc, vĩnh viễn là việc thích hợp nhất của ta!” Mũi nhọn thị sát lóe lên, sát khí tản ra cả người, Vân Thiên như vậy làm cho người ta khiếp sợ, bọn họ có cảm giác không dám tới gần nàng, càng làm cho người ta cân nhắc không ra bên dưới cặp mắt thị sát kia rốt cuộc đang ẩn giấu tâm tư gì.

Cô Độc Úy lẳng lặng nhìn Vân Thiên, lại chung quy không dám đáp ứng yêu cầu của nàng.

“Thiên nhi, thực tế trận chiến này không thể không đánh, nhưng mà, lúc này để cho ta tự mình làm đi, có được không?” Hắn không muốn Vân Thiên vì hắn mà bị thương, như vậy, hắn tình nguyện Vân Thiên cái gì cũng không cần biết, chỉ cần ngoan ngoãn đứng sau lưng hắn để cho hắn vĩnh viễn bảo vệ nàng.

Vân Thiên biết Cô Độc Úy đang băn khoăn, nhưng vì Cô Độc Úy, nàng có thể không cần che giấu cái gì nữa, xuất ra thực lực chân chính của mình.

“Hoàng thượng, ngay tối nay đại quân xuất động, thỉnh hoàng thượng hạ chỉ thị!” Hạ Ký Phong nhìn hai người, chấp tay nói.

Nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài, Vân Thiên không khỏi nhíu mày, thời điểm này xuất chinh là vô cùng tối, gió tuyết đã dừng lại đúng lúc, nhưng mà...

“Hoàng thượng sẽ xuất phát đêm nay?” Đột nhiên, Vân Thiên nghĩ tới một vấn đề rất trọng yếu, lạnh lùng quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn bộ dạng ung dung bình thản của Cô Độc Úy.

Cô Độc Úy nghe vậy không khỏi cười khổ một tiếng, “Thật đúng là cái gì cũng không thể lừa gạt Thiên nhi người, đúng vậy, ta đã tiếp nhận ý kiến của Thiên nhi, nên tự nhiên là bắt bọn họ gấp rút thực hiện, ngăn chặn hậu hoạn...” Thân hình thon dài của Cô Độc Úy đứng lên, đi về hướng Vân Thiên.

Nghe được câu trả lời thành thực của người này, sắc mặt Vân Thiên trầm xuống, “Nếu lúc này ta bất tỉnh nhân sự, có phải người sẽ gạt ta đi biên quan hay không?”

“Thế gian này người hiểu ta nhất chính vẫn chính là Thiên nhi của ta, ngay cả tâm tư của ta cũng có thể đoán được, nhưng mà...” Thân hình Cô Độc Úy chợt lóe lên, đến trước mặt Vân Thiên, một tay không hề có dấu hiệu gì đánh xuống.

Vân Thiên chỉ cảm thấy trước mặt một màu đen, thân thể mềm nhũn ngã vào trong lòng Cô Độc Úy, ý thức cuối cùng của nàng chính là, nàng bị Cô Độc Úy đánh xỉu.

Thẩm Lan bên người thấy thế vội vàng ra tay, nhưng đã không kịp, lại bị Cô Độc Úy vung tay áo đánh lui ra ngoài, Thẩm Lan lạnh lùng nhíu mày, không uổng là một sát thủ, “Nàng là chủ tử của nô tỳ!” Cho nên, cho dù là Cô Độc Úy cũng không thể làm như vậy, cho dù là vì tốt cho Vân Thiên, nhưng Thẩm Lan biết, mặc dù như vậy nhưng ngày hôm sau Vân Thiên tỉnh lại, chắc chắn sẽ nhất định đuổi theo.

Cô Độc Úy ôm Vân Thiên, lạnh lùng nhìn Thẩm Lan, “Người trung thành, ta biết, nhưng mà đây cũng vì bảo vệ nàng” Hắn không thể mang theo nàng bên người, như vậy có thể làm nàng bị thương, hắn làm không được.

Thẩm Lan không khỏi hừ lạnh một tiếng, “Thật sự là ngu xuẩn, hoàng thượng nghĩ rằng chủ tử có thể ngồi chờ chết như vậy, chờ ngài trở về?”

Cô Độc Úy nhíu mày, nhìn thiên hạ trong lòng, “Nàng biết dụng tâm lương khổ của ta” Cho nên, Thiên nhi, người nhất định phải chờ ta trở về, đừng vọng động.

“Xin thứ lỗi cho nô tỳ nói thẳng, tính tình chủ tử, Hoàng thượng ngài là người hiểu rõ nhất, ngài cho rằng chủ tử sẽ mặc kệ ngài, ngoan ngoãn chờ ngài trở về?” Kia quả thực nằm mơ đi.

Cô Độc Úy đương nhiên hiểu rõ Vân Thiên sẽ không ngoan như vậy, nhưng mà, có thể lưu lại nhất thời thì chính là lưu, “Người chỉ cần chiếu cố chủ tử người cho tốt, cái khác, ta không hy vọng người nhúng tay vào...” Nói xong, lưu luyến không rời đem Vân Thiên đặt lên ghế dài, nhìn thiên hạ nhắm chặt hai mắt, loại tình cảm không xa rời ngày càng nồng đậm

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 105: Chương 79. Xuất Chinh (Phần Cuối)

“Hoàng thượng, đã đến giờ...” Phó Văn Tình ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, quay đầu nhắc nhở Cô Độc Úy.

Nguyên lai bọn họ đã sớm thương lượng xong, chính là bị những đại thần này làm dang dở, quyết định, bọn họ đã sớm đưa ra, ngay cả đại quân cũng đã chuẩn bị xong.

Cô Độc Úy quay lưng, đem long bào trên người kéo xuống, lộ ra một bộ khôi giáp! Đứng dậy, đưa lưng về phía Văn Thiển đang lẳng lặng nằm phía sau, lưng lạnh lũng cao ngạo như gió tuyết.

Đây là nam nhân xuất sắc nhất Thánh Hoàng triều, cả người hần toát lên đầy sức quyến rũ, trên gương mặt hần lại tràn đầy hàn băng.

Đây là lần đầu tiên Cô Độc Úy mặc khôi giáp như vậy, một thân sức quyến rũ tăng thêm một tầng dày đặc, đẹp không nói thành lời!

Thiên nhi, nhất định phải chờ ta. Nhìn Cô Độc Úy như vậy, bọn họ đột nhiên phát hiện hoàng đế trẻ tuổi trước mắt này đúng là đẹp đến kinh tâm động phách.

Cô Độc Úy đột nhiên vung tay ném một cái bình phù về phía Thẩm Lan, Thẩm Lan lạnh nhạt nhận trong tay, nâng mắt.

“Đây là mười vạn binh mã cấp cho Thiên nhi, đến thời điểm tất yếu nhất định giao cho nàng, tương lai, có lẽ sẽ không cần dùng đến...”

Dứt khoát xoay người, dẫn tứ tướng đi ra khỏi đại môn hoàng cung, người quyết tuyệt ra đi là như vậy, đầy lòng so với tiết đồng còn muốn lạnh hơn vài phần.

Không thể làm cho người mình yêu thương thay mình chịu khổ, bởi vì toàn bộ thiên hạ đều biết điều kiện hai quốc gia kia đưa ra là cái gì, muốn hần lấy Văn Thiển trao đổi, tuy nói không biết Thuật quốc bên kia muốn Văn Thiển là do nguyên nhân gì, nhưng đối với Cô Độc Úy mà nói, mục đích của đám người đó đều như nhau.

Bọn hần đều biết, lần xuất chinh này lành ít dữ nhiều.

Bọn hần không có nghi thức xuất chinh, lại càng không có cảnh tượng văn võ bá quan nghênh đưa.

Càng không có cáo thiên.

Suốt đêm yên lặng khởi hành đi biên quan, hoàng đế triệu tập đại quân rời đi, toàn bộ Thánh thành hoàn toàn không biết, mà người duy nhất biết được hiện đang lẳng lặng nằm nhắm mắt như trước.

Năm mươi vạn đại quân Cô Độc Úy dẫn dắt, hăng hái hướng về biên quan, vó ngựa bắn tung tóe từng cụm bông tuyết, tuyết ngừng, gió quất, thổi tung bay vạt áo của mỗi người. (namy111: Ủy ca ca cùng Thiên tỷ chít được, dẫn theo có năm mươi vạn đại quân, để lại cho Thiên tỷ cả mười vạn)

Bỗng nhiên tiếng vó ngựa mãnh liệt vang lên! Như kinh lôi, như sét đánh, như gió táp mưa sa, khí thế lôi đình của vạn quân đánh thật mạnh vào lòng mọi người.

Đây chính là khí khái nam nhi!

Là huyết tử sa trường!

Thiên hạ đại chiến chỉ tại một đêm đã định, do một ý niệm mà thành

Bọn họ có cái mà bọn họ cần bảo vệ, Thánh Hoàng triều là tất cả của bọn họ, Thánh Hoàng triều bị hủy, như vậy thì bọn họ sẽ không còn gì nữa.

Mà hai quốc gia lẳng lặng tiếp cận, bất luận như thế nào cũng không thể tưởng được Cô Độc Úy thực sự làm như vậy, nếu bọn họ biết Cô Độc Úy suốt đêm lặng yên mang đại quân xuất quan, liệu bọn họ còn có thể bình tâm chờ đợi không?

Trận chiến vì một hồng nhan!

Sắc trời dần sáng, trời đất bao la ôn hòa với ánh mặt trời nhẹ buổi sáng, nhưng chỉ vài giây tiếp theo, ánh nắng lại chậm rãi lui xuống, sắc trời từ từ âm u trở lại.

\*\*\*\*\*

Ý thức dần dần trở lại trong bóng tối, thời điểm Văn Thiển mở to mắt, cái gì cũng không nói, nhìn Từ Kim điện rồng tuếch, con người đen thẫm thẫm của Văn Thiển bình tĩnh đến nỗi làm cho người ta đoán không ra nàng thật sự bình tĩnh như thường hay là đang giận dữ.

Thẩm Lan thủ phía sau, lẳng lặng nhìn Vân Thiển lặng yên đi ra khỏi Tử Kim điện, nhìn Vân Thiển như vậy, Thẩm Lan có một loại cảm giác không nói nên lời, nhưng bước chân vẫn bám theo sát.

“Che mặt lại!” Dứt lời, không biết từ chỗ nào, Vân Thiển từ phía trước ném đến cho Thẩm Lan một cái khăn che mặt màu trắng, vừa nói vừa chậm rãi bước ra cửa cung.

Thẩm Lan cũng không hỏi vì sao, theo lời Vân Thiển lấy khăn bịt kín dung nhan tuyệt thế, theo sát phía sau.

“Chủ tử, đây là hoàng thượng muốn nô tỳ giao lại cho ngài!” Nói xong, Thẩm Lan đưa bình phù đến trước mặt Vân Thiển.

Vân Thiển không thèm liếc mắt một cái, lạnh nhạt tiếp nhận, không có nửa điểm biểu cảm, một đường đi ra cửa cung.

“Hắn còn nói gì thêm?” Ngữ khí Vân Thiển bình thản, căn bản như không phải vì nguyên nhân Cô Độc Úy đột nhiên rời đi mà khó chịu.

“Muốn ngài chờ hắn...” Mặt Thẩm Lan không chút thay đổi nói, nàng không biết tình cảm là cái gì, nàng là sát thủ không thể có tình cảm.

“Ừm” Chờ? Vân Thiển không khỏi ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn bầu trời.

“Chủ tử tính làm gì tiếp theo?” Nhìn Vân Thiển đi trên tuyết, Thẩm Lan không khỏi hạ mắt nhìn bình phù trên tay nàng.

Mười vạn bình mã, vậy là đủ rồi!

Con người đen của Vân Thiển dưới mặt nạ vòng vo một hồi, đột nhiên dừng bước, nhìn Thẩm Lan, nhìn không ra ý gì, “Người từng giết bao nhiêu người?” Đột nhiên lạnh nhạt hỏi một câu.

Thẩm Lan ngốc lẳng, vốn đang nghĩ Vân Thiển sẽ nói cái gì, lại không nghĩ rằng nàng hỏi lại là vấn đề này, “Nhớ không rõ...” Giết người cũng không cần nhớ rõ số lượng.

“Đi thôi, nếu đi theo ta sẽ không được hối hận, càng không được phản bội, thái hậu có thể bồi dưỡng ra người, nhưng ta có thể hủy diệt người, nếu người không tin cũng có thể thử xem...” Vân Thiển xoay người bước đi, không nhìn biểu tình trên mặt Thẩm Lan, lấy thông minh của Thẩm Lan sẽ có thể biết mình nên làm như thế nào.

Thẩm Lan thản nhiên nhìn theo bóng dáng gầy yếu, dứt khoát đi theo, không có nửa điểm do dự. Thân làm sát thủ, lại là người bị thái hậu tống xuất, Thẩm Lan làm gì có nửa điểm lựa chọn nào, chỉ có thể đi theo con đường phía trước.

Người ở độ tuổi của Thẩm Lan có một thân tuyệt thế võ học như vậy đúng là không dễ, Vân Thiển đã nhìn ra điểm này ở Thẩm Lan nên mới cho phép nàng đi theo mình, ngay cả Doanh Doanh cũng thua nàng một bậc, nhân tài như vậy rất thích hợp đi theo bên cạnh mình.

Vân Thiển đạp bước nhỏ, nắm bình phù thật chặt trong tay, nhìn trời, thở dài. Hắn muốn mình ngoan ngoãn chờ hắn trở về, chuyện như vậy có thể phát sinh với mình sao? Nghĩ đến chuyện vô vị Cô Độc Úy thực hiện, Vân Thiển không khỏi cảm thấy buồn cười, hắn như vậy làm sao có thể để nàng yên tâm chờ đợi, chẳng lẽ hắn quên, là hai quốc gia tiếp cận chứ không phải là một quốc gia...

Huống chi, những người bên trong đó, còn có người thiếu nợ nàng, làm sao nàng có thể không đi đòi được chứ. Hơn nữa, nàng vốn đã đáp ứng sẽ giúp hắn, sao có thể nuốt lời.

Nhã các

Vào những ngày đông Nhã các lại càng náo nhiệt, thương nhân từ các nơi đến đều nhát nhát đến Nhã các để thể hiện rõ thân phận của mình, địa phương như Nhã các chính là nơi thích hợp nhất cho những người thích thể hiện thân phận địa vị như bọn họ.

Vân Thiển mang theo Thẩm Lan đi vào, Thanh Y cùng Doanh Doanh liền chạy tới nghênh diện.

“Công tử!” Hai người trăm miệng một lời.

“Ừm” Nói xong lướt qua hai người bọn họ đi vào lầu các, hai người phía sau nhìn nhau, bóng dáng xuất hiện phía sau Vân Thiển thật ngoài ý muốn của bọn họ, bọn họ vội vàng theo phía sau vào lầu các.

Doanh Doanh cùng Thanh Y quét mắt nhìn Thẩm Lan một thân lạnh nhạt, Thẩm Lan che mặt nên tất nhiên bọn họ không thấy được diện mạo chân chính của nàng, nhưng mà hơi thở như vậy, nữ tử như vậy, liếc mắt một cái liền nhìn được ngay, đó không giống người bình thường. Người có thể đi theo bên cạnh Vân Thiển, nói như vậy năng lực nhất định cao hơn bọn họ, trong lòng hai người bọn họ có chút không thoải mái, tất cả là vì bọn họ theo Vân Thiển nhiều năm, đột nhiên có người xuất hiện chiếm đi vị trí của bọn họ, nói không khó chịu là giả.

“Công tử!” Doanh Doanh đang muốn dâng một ly trà, bị Thẩm Lan đang ở một bên giành lấy đồ trước một ly đưa đến trước mặt Vân Thiển, động tác trong tay Doanh Doanh hơi hơi cứng đờ.

“Đây là Thẩm Lan, hai người này không cần ta giới thiệu với người chứ, người nhất định là đã điều tra rõ ràng rồi!” Thái hậu muốn đưa nàng đến trước mặt nàng, tự nhiên là đã điều tra rõ ràng những người bên cạnh nàng.

Thẩm Lan im lặng gật đầu.

Nhìn thái độ này của Thẩm Lan, hai người không khỏi nhíu mày, nguyên lai công tử thích người như vậy đi theo? Khi nào thì bên cạnh công tử lại có nữ nhân như vậy tồn tại rồi? Vì sao ngay cả một chút tin tức bọn họ cũng không có thu được?

Thẩm Lan hướng về hai người bọn họ tháo khăn che mặt, nhẹ nhàng phúc thân, xem như lễ gặp mặt, tiếp theo lại đem khăn che mặt gắn lại lần nữa.

Nhìn dung nhan tuyệt thế, trong nháy mắt hai người bọn họ có chút sững sờ, không nghĩ tới nữ tử này thật đúng là không phải tầm thường, Doanh Doanh luôn cảm thấy dung mạo của mình đã là nhất trong đám nữ nhân, không nghĩ tới nữ tử còn nhỏ tuổi này mà lại có mỹ mạo như vậy, nếu không phải thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ngay trước mặt bọn họ, chỉ sợ bọn họ đã bị dung nhan này làm cho khiếp sợ.

Thu hồi ngây ngốc, bọn họ nhìn sắc mặt lạnh nhạt, thậm chí là có chút ngưng trọng của Vân Thiển, công tử đến tìm bọn họ, phía sau lại mang theo một nữ tử nhỏ tuổi như vậy, chắc chắn là đã xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 106: Chương 80. Trúng Bẫy (Phần 1)

“Công tử, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Doanh Doanh chưa từng thấy qua Vân Thiển như vậy, trong lòng thật lo lắng có phải đã xảy ra chuyện lớn gì trong hoàng cung hay không

“Phát lệnh khẩn cấp, triệu tập mọi người...” Vân Thiển ôn nhu, nghiêm túc thần nhiên lên tiếng, mang theo ý tứ không thể kháng lệnh.

Thanh Y cùng Doanh Doanh sững sờ, lệnh khẩn cấp này chưa bao giờ phát ra, rốt cuộc bây giờ chuyện gì đã xảy ra mà làm cho người luôn luôn không dễ dàng vận dụng lệnh khẩn cấp lại yêu cầu tập hợp tất cả mọi người? Cho dù năm năm trước cũng không có, cho nên sắc mặt của Doanh Doanh và Thanh Y trở nên ngưng trọng.

“Dạ” Thanh Y lập tức lên tiếng, phi nhanh bóng dáng ra khỏi lầu.

Vân Thiển đi đến phía trước cửa sổ, nhìn sắc trời âm u, tuyết cũng vừa rơi xuống...

Cho nên, nàng tại đây, dưới màn tuyết rơi đã rời Thánh hoàng triều đi đến biên cảnh, vòng qua một hướng khác thẳng tiến đến phía sau phía sau nơi Lô quốc cùng Thuật quốc đóng quân, từ sau lưng bọn họ thực hiện hành động xuất kỳ bất ý, nhiệm vụ khó khăn như vậy nàng tự nhiên muốn người của mình đảm nhận vì như vậy thì cơ hội thành công sẽ nhiều hơn.

Tiến vào phía sau nơi đen tối nhất, quân doanh.

Vân Thiển cầm binh phù trong tay, điều ra năm vạn binh mã, chỉ để lại mười lăm vạn binh mã thủ Thánh thành. Nơi quân doanh, một bóng áo trắng tung bay trong gió, phía sau là Thẩm Lan, Thanh Y cùng Doanh Doanh sóng vai đứng thẳng. Trước mặt bọn họ là Vân Thiển, nàng đang tự mình lựa ra năm vạn tinh binh, mỗi người bọn họ đều có một sở trường riêng, đương nhiên, Vân Thiển càng coi trọng khí thế cùng tinh thần của bọn họ, có đôi khi người có ý chí cao thường có thể thắng được các cao thủ võ công tuyệt đỉnh.

Mà bên trái, các hắc y vệ hòa vào cùng bóng đêm, đây là một ngàn người Vân Thiển tự mình huấn luyện, không nhiều cũng không ít, nhưng hơi thở phát ra trên mỗi người bọn họ thì các binh lính thông thường đều không thể so sánh được

Nâng mắt, nhìn bầu trời.

“Doanh Doanh, Thanh Y! Năm vạn người này trao trên tay hai người, hy vọng các người đừng làm ta thất vọng, nghe rõ, các người cùng năm vạn nhân mã này nhất định phải ẩn giấu hành tung của mình, đến thời điểm cuối cùng, năm vạn nhân mã này có tác dụng rất quan trọng, nếu ta chưa phát tín hiệu thì tuyệt đối không thể bại lộ hành tung, ý của ta các người hiểu rõ chứ...” Câu cuối cùng này, Vân Thiển là muốn nói với năm vạn nhân mã.

“Hồi đại nhân, hiểu rõ!” tất cả cùng kêu lên, khí thế như vậy làm Vân Thiển rất hài lòng.

“Công tử, chúng ta mang năm vạn nhân mã đi như vậy, bên người chỉ có một ngàn người có quá ít hay không?” Doanh Doanh nhíu mày nhìn năm ngàn hắc y nhân đứng thẳng trong gió.

“Một ngàn người đủ rồi!” Nếu có thể, nàng rất muốn hành động một mình, nhưng hiện tại phải ám sát người nàng muốn ám sát là những tên thủ lĩnh trọng yếu, nhân số cũng là vấn đề rất quan trọng.

“Công tử, người phải trăm ngàn cẩn thận...” Nhìn bóng dáng Vân Thiển, Doanh Doanh không nhịn được chảy nước mắt, mang theo nước nỡ nề nhẹ nói

Vân Thiển đi lúc này đây là đi làm một việc vô cùng mạo hiểm, có thể nói, một ngàn người bọn họ ra đi, nhưng thật sự rất có khả năng có đi không có



về.

“Đi!” Vân Thiển thân nhiên quét mắt liếc hai người một cái, thân nhiên hô to, thân hình nhỏ gầy vừa chuyển, năm ngàn người liền phi thân theo nàng vào trong bóng tối, đối với thân thủ của Vân Thiển, một ngàn hắc y nhân này tự nhiên không thấy kinh ngạc mà xem đó là một loại chuyện tình đương nhiên.

Nhìn bọn họ biến mất ở cửa quân doanh, mặt Thanh Y không chút thay đổi, xoay người, “Đừng làm vướng víu công tử, làm hết khả năng của chúng ta, đây là việc chúng ta phải làm vì công ty...”

Doanh Doanh đề nén lệ biệt ly xuống, ánh mắt lạnh lùng, nhìn Thanh Y, gật đầu thật mạnh

Năm vạn người, yên lặng không một tiếng động đi về hướng ngược chiều với Vân Thiển, đạp lên lớp tuyết trắng lưu lại từng dấu chân

Hoàng thượng mang theo năm mươi vạn binh mã rời đi, thái hậu lại không biết tung tích, đại nhân cũng không thấy bóng dáng. Thánh hoàng triều lập tức rơi vào lo âu thấp thỏm, tất cả đều không biết chuyện gì kế tiếp đang chờ đợi bọn hắn.

Một trận chiến này của thiên hạ là không thể tránh khỏi.

Lấy Thánh hoàng triều làm nguyên nhân, lấy tính mạng làm tiền cược, sát ý tung hoành, huyết khí tràn ngập.

Dung mạo ôn nhu được che dấu dưới mặt nạ là khí phách thị huyết đáng sợ.

Vân Thiển nâng, cho tới bây giờ cũng không phải là người lương thiện, vì chính mình, còn là vì Cô Độc Úy, nàng quyết muốn từ chiến đến cùng, dùng một ngàn người này của nàng đổi đầu cùng Thuật Quốc và Lô Quốc, có lẽ đối với người ngoài mà nói, nàng đây là đang si tâm vọng tưởng, nhưng chuyện nàng muốn làm, không có chuyện nào bất thành.

Ra đến biên cảnh, một ngàn người bọn họ tránh thoát vô số cặp mắt, thuận lợi đi vào bên trong biên thành Thuật quốc, một ngàn người yên lặng không tiếng động tiến đến sau lưng bọn họ.

Ngàn dặm bên ba, phong trần mệt mỏi, mười ngày sau, Vân Thiển rút cuộc đã như ý nguyện, mang theo người của nàng đứng nơi bãi cát vàng cách Thuật quốc cùng Lô quốc hơn mười dặm. Đối mặt với nhiệm vụ kích thích như vậy, Vân Thiển như tìm về với cảm xúc mê mông đáng sợ của nhiều năm về trước.

Thuật quốc cùng Lô quốc đều ra điều kiện với Thánh hoàng triều, cho nên bọn họ sẽ không dễ dàng động thủ, Vân Thiển lại thân không biết quý không hay đến sau lưng bọn họ, giấu mình trên núi cao, nhìn về hướng thành trì Thánh hoàng triều xa xôi, lại cuối đầu xuống dưới, phía dưới đúng là chỗ hạ trại của mấy trăm vạn đại quân, đầu người rậm rạp làm cho Vân Thiển không khỏi nhũn mảy.

Một ngàn người của mình có thể đánh được với mấy trăm vạn đại quân này không? Có phải có chút giống người si nói mộng? Đến lúc này, Vân Thiển vẫn hoàn toàn không có chút lòng tin nào.

“Chủ tử, xem ra bọn họ cũng không có hành động...” Đứng bên cạnh Vân Thiển, Thẩm Lan chậm rãi nói.

Vân Thiển gật đầu, bọn họ đều không mặc quân trang chính quy, đều là mặc quần áo nhẹ nhàng ra trận, tốc độ so với quân đội gì đó đều nhanh hơn, đối với tốc độ của bọn họ, Vân Thiển thật vô cùng tin tưởng.

Nhìn một ngàn người mệt nhọc quá độ vì cường chế đi nhanh, Vân Thiển quyết định nghỉ ngơi một lúc tại nơi này, đem dùng lương khô mang theo để bảo trì thể lực của mình

Lại là một đêm tối đen, một ngàn người bọn họ tỉnh táo lại từ trong bóng tối. Thân ảnh tuyết trắng của Vân Thiển đột nhiên nhảy dựng lên, Thẩm Lan đang ngủ trong liêu của Vân Thiển cũng đồng thời tỉnh lại, ngủ trên tuyết nếu không có nội công che chở căn bản không thể ngủ được, hành động nhảy lên của Vân Thiển làm cho không riêng gì Thẩm Lan bừng tỉnh mà mọi người cũng đều thức giấc, một ngàn hắc y nhân cũng đồng thời mở mắt đồng sắc bén ra.

“Chủ tử...” Thẩm Lan không biết Vân Thiển phát hiện cái gì, nhỏ giọng hỏi.

“Tôi nay phải đánh bắt ngay...” Nàng đột nhiên có một loại dự cảm không tốt, dường như ngọn núi cao này đã làm nàng đã bỏ qua cái gì đó, làm cho nàng thật không yên tâm, rất muốn xuống núi để tìm xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sao đột nhiên vậy?

Thẩm Lan không biết trong lòng Vân Thiển bất an, tuy rằng không tán thành, nhưng cũng không ngăn cản Vân Thiển, chỉ nhận lệnh phân phó một ngàn hắc y nhân vừa mới nghỉ ngơi.

Hành động vào đêm tối mùa đông đối với bọn họ mới là cơ hội tốt nhất.

Mười ngày, Cô Độc Úy bên kia cũng không có chút động tĩnh nào, chính là loại tình huống trầm tĩnh yên lặng này làm cho nàng cảm thấy bất an, trong lòng sợ suy đoán của mình trở thành sự thật.

“Chết tiệt...” Nhìn bầu trời vào đông dễ dàng tối đen, Vân Thiển hung hãn thấp giọng rủa một tiếng, có một loại phẫn nộ không tên tràn ngập trong lòng

nàng.

Trên người Vân Thiển tràn đầy băng lạnh, miệng cắn một thanh chủy thủ thân hình gầy yếu cùng quần áo trắng như tuyết nhìn xa xa căn bản không thể nhìn ra đây là một người.

Vân Thiển tính toán, tốt nhất là một ngàn người bọn họ yên lặng đánh tráo với quân đội của địch, xuống tay sẽ nhanh hơn.

Đương nhiên, dung mạo của Vân Thiển căn bản không thể tràn trộn vào địch doanh, Thẩm Lan là nữ tử, thân hình quá mức nhỏ gầy, thực dễ bị quân địch phát hiện sơ hở, cho nên, một ngàn người này đều phải đồng thời lẻ vào.

Trong bóng tối, bông tuyết như những đóa hoa lặng lẽ rơi xuống.

Một đêm này đây lại nghênh đón trận đại tuyết thứ hai của mùa đông, Vân Thiển rút cuộc vẫn bất chấp tuyết lớn bước lên phía trước đến đằng sau đại quân.

Lặng yên xuống núi, xuyên qua tuyết trắng, cho dù quần áo màu đen, nhưng trong bóng tối này bọn họ vẫn có thể ẩn nấp rất tốt, nếu không phải cao thủ giống Vân Thiển, căn bản đều bị nhìn thấy như những bóng đen di động.

Bông tuyết rơi, áo trắng cùng áo đen bí mật đi cùng nhau, tiếp cận bóng tối bên cạnh lính gác, bất động thanh sắc khóa cổ bọn họ, ngay sau đó hắc y nhân thay thế vị trí lính gác.

Vân Thiển làm một loạt hành động này quá mức thuận lợi, thuận lợi đến nỗi làm cho nàng ngày càng bất an, người của bọn họ càng ngày càng tiếp cận doanh bộ.

Vân Thiển cùng Thẩm Lan tách ra hành động ở hai bên, một người mang theo năm trăm người phân biệt hành động nơi trại quân Thuật quốc cùng Lô quốc, hai quốc gia này đồng thời hạ trại trên bình nguyên này nhưng không can thiệp vào chuyện của nhau, thật sự là chuyện đáng ngạc nhiên.

Vân Thiển dựa vào trực giác của mình, nàng biết hành động của mình đã bị đối phương nhìn thấu, nhưng vì sao lại không ngăn cản. Vân Thiển đánh vào sau gáy người phía trước, hắc đồng dưới mặt nạ đột nhiên nhìn lên bầu trời, một mảnh đen kịt, trừ bỏ bông tuyết rơi xuống thì cái gì cũng không nhìn thấy.

Mây liễu Vân Thiển chợt nhíu, mây đen trong lòng dày đặc.

Đáng giận!!!

“Mau đi thôi!” Liều lĩnh hét lớn một tiếng, năm trăm người phía sau đại kinh, biết rằng hành động bọn họ đang tiến hành đã bị người phát hiện, trong lòng hoảng hốt, xoay người liền phi ra ngoài.

Vân Thiển cắn răng thật chặt, tự trách mình quá sơ suất, vậy mà lại không phát hiện sắc trời quá tối, cả một vùng doanh trại thế mà không có một cây đuốc, tình huống như vậy nói rõ nàng đã rơi vào bẫy rồi, Tây Lâu Mạch, nàng cuối cùng lại xem thường hân.

Có lẽ là bất an trong lòng Vân Thiển làm cho nàng mất đi năng lực phán đoán vốn có mới trúng bẫy như vậy, Tây Lâu Mạch cố ý thiết kế bẫy vì bọn họ.

Lao ra tới bên ngoài, bên kia là chỗ hắc ám, sắc mặt Thẩm Lan âm trầm dẫn năm trăm người vội vàng rời đi.

Sắc mặt Vân Thiển lãnh khốc, lần này nàng đã đánh giá sai chính năng lực của mình, quả nhiên không chấp hành nhiệm vụ thường xuyên cũng làm cho trí lực giảm xuống.

Một ngàn người tập trung lại cùng nhau, không có lệnh Vân Thiển bọn họ cũng không dám lui trở về, bởi vì phía sau đã sớm bố trí đầy người, quân hai quốc gia đã vây kín một ngàn người bọn họ cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 107: Chương 80. Trúng Bẫy (Phần Cuối)

Editor: nhamy111

\*\*\*\*\*

Bầu trời tối đen đột nhiên xuất hiện đuốc, trước mắt bọn họ là một mảnh màu sắc.

Ánh lửa cháy, bọn họ đều có thể thấy rõ

Hai loại khôi giáp không giống nhau, đúng là người của hai quốc gia, bọn họ vậy mà đã hợp tác đến tình trạng này rồi.

Vân Thiên không khỏi nheo mắt, tuy nói nàng không sợ chết, nhưng mà cái gì cũng không làm được mà chết như vậy thật không đáng giá, cho dù là dưới tình huống như vậy, Vân Thiên cũng không cho phép mình chưa chiếm được tiện nghi gì mà đã chết rồi, ít nhất phải làm cho quân lính bọn họ tan rã thì nàng mới có thể cam tâm tình nguyện

Quân giáp vang lên thật mạnh, vài đạo bóng dáng xuất sắc đi ra.

Cặp máy hoa đào kia khi nhìn đến bóng trắng, không khỏi tràn đầy ánh sáng vui sướng, phía sau vẫn là hộ vệ của hắn, sắc mặt lạnh lùng nhìn Vân Thiên bị vây khốn thành đoàn như vậy.

“Linh~~!” Bên này Thuật quốc, trong gió tuyết lại nghe được âm thanh thanh thúy của chuông đồng, không cần nhìn cũng có thể biết là người của phương nào

“Thiên nhi, ngươi vẫn đến đây!” Đây thuộc về âm thanh của Cô Độc Hồng, Vân Thiên lạnh nhạt quay đầu, nhìn Cô Độc Hồng một thân áo gấm, có chút tư vị không nói nên lời.

Nam tử hắc y long bào bên cạnh lẳng lặng nhìn chăm chú Vân Thiên tại trung tâm, gương mặt tuấn dật không có nửa điểm biểu tình, nhưng khi cặp hắc đồng nhìn đến một chút bóng dáng màu trắng kia không khỏi toát lên kinh hi không thể gạt người.

“Là người...” Vân Thiên cũng không nhìn thái tử Thuật quốc kia, mà là đem ánh mắt nhìn về bóng dáng Cô Độc Hồng, có thể hiểu được người của mình, ngoài Cô Độc Ủy ra, thì chính là người trước mắt này.

Tuyết rơi, khuôn mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra góc cạnh lãnh tuấn rõ ràng, đôi mắt đen thâm thúy si ngốc dừng tại người Vân Thiên, lãnh môi vừa động vậy mà không thể nói nên lời. Hồng vương gia cao quý lãnh khốc trước kia vốn đã không còn tồn tại, Cô Độc Hồng như vậy làm cho trái tim người ta cảm giác vô cùng băng giá, cho dù biết đôi mắt một lần nữa liền thành địch nhân, nhưng trong lòng hai người, không ai muốn tổn thương ai

“Chỉ có như vậy, ta mới có thể đến được bên ngươi...” Cách bông tuyết, ngôn ngữ Cô Độc Hồng lãnh khốc vô tình, đó chính là ý chiếm giữ bá đạo.

Lời nói của hắn vừa rơi xuống, hai nam nhân ở đây bất động thanh sắc lướt qua Cô Độc Hồng một thân vô tình lãnh khốc.

Ở đây, đều đoán được người này.

“Thật không!” Vân Thiên đột nhiên lạnh nhạt, khoanh tay đứng trong trăm vạn đại quân, dùng ánh mắt khinh miệt quét người toàn trường, đối mặt với đại binh dày đặc như vậy, thế nhưng Vân Thiên dường như bất vi sở động, giống như đang ở một mình trong một đám người bình thường.

Nàng đang cười, cười tự nhiên như thế, cười thanh nhã như thế, cười đến lòng người như si như say! Bông tuyết rơi xuống dừng trên bạch y đơn thuần, nổi lên ánh sáng mềm mại!

Đứng phía sau nàng là một nữ tử che mặt một thân hoàng y đậm nhạt, một thân khí thế lạnh nhạt làm cho người ta cơ hồ bỏ qua, nữ tử như vậy đứng bên người Vân Thiên, con người hàn băng lạnh lùng đảo qua mọi người.

Một ngàn người này, không ai tồn tại nỗi sợ hãi trong lòng

“Ngươi cho là vậy khốn như vậy có thể có được ta? Cô Độc Hồng, ngươi có bị mê sáng không?” Trên người Vân Thiên xuất hiện khí thế đại tướng, mâu quang tăng tăng hàn băng, đâm vào tâm cốt.

Hắc đồng lạnh lẽo nhíu lại, nhíu mày nhìn Vân Thiên đột nhiên biến ảo, một thân sát khí kia, cho dù năm năm trước cũng không đáng sợ như vậy, nhưng hiện tại, đối mặt với quân đội khổng lồ vây khốn, nàng vậy mà có thể cười ra tiếng như thế, còn có thể tràn đầy tự tin đứng trước mặt mình.

Đột nhiên trong nháy mắt, Cô Độc Hồng cảm thấy mình thật sự không hiểu người ở trước mặt này.

“Cuồng vọng!” Thích Uẩn Cẩm thu tay lại trong hắc bào, bước lên trước từng bước, môi nhếch lên, thần sắc khinh miệt nhìn người một thân trắng như tuyết, cười nhạo nàng không biết tự lượng sức, cười nhạo nàng sắp chết đến nơi còn có thể nói mạnh miệng như thế

Không nghĩ tới, Vân Thiên lãnh khốc nhìn lại, âm thanh lạnh lùng nói, “Ta là như thế!”

Lần này ai cũng không nói ra lời, lẳng lặng nhìn tiểu nam tử gầy gò mang mặt nạ trước mắt.

“Hừ! Một ngàn người của ngươi có thể địch lại trăm vạn đại quân của ta? Thiên nhi, nếu ngươi ngoan ngoãn buông tay, đầu hàng bản cung, bản cung liền tha cho ngươi...” Ngón tay Tây Lâu Mạch đưa lên môi, đối mặt hoa đào tràn đầy thán ý, xem ra hắn đoán chắc một ngàn người này cùng Vân Thiên là trốn không thoát rồi.

“Chẳng lẽ thái tử Thuật quốc không biết, làm một sát thủ, binh khí trong tay chỉ có thể buông ra khi chính mình đã ngã xuống?” Vân Thiên vẫn chưa mở miệng thì Thẩm Lan ở phía sau nàng bỗng hừ lạnh tiến lên từng bước, bảo hộ trước mặt Vân Thiên.

Vân Thiển là chủ tử của nàng, nàng tự nhiên phải thế chết hộ chủ, đây cũng là việc ám vệ như nàng nên làm

Vân Thiển cũng không bởi vì Thẩm Lan đột nhiên lẩn lòi mà hờn giận, ngược lại nàng còn thương thức Thẩm Lan đang trước mặt mình, ám vệ có thể chiến đấu đến hơi thở cuối cùng mới là người nàng muốn, đây là vì sao nàng nguyện ý mang theo Thẩm Lan cũng không muốn mang theo Thanh Y hoặc là Doanh Doanh.

Mấy nam nhân nguy hiểm nheo mắt lại nhìn nữ tử trước mặt đứng bên cạnh Vân Thiển, nữ nhân này vậy mà lại được Vân Thiển giữ bên người? Vậy mà nàng ta lại có thể đứng bảo hộ trước mặt Vân Thiển.

Tình hình này làm cho bọn họ nhớ tới bóng dáng Cô Độc Úy, người kia vẫn là người luôn đứng bên cạnh Vân Thiển. Nữ nhân này xuất hiện từ lúc nào? Chẳng lẽ năm năm thời gian qua cuối cùng Vân Thiển đã tìm được nữ nhân mình thích? Ba người cùng ý tưởng, cùng một ánh mắt nguy hiểm.

Mấy người bọn họ đều xem Thẩm Lan như tình địch của mình!!!

“Thẩm Lan, trở thành người của ta có hối hận không?” Cảnh môi Vân Thiển khẽ mở, cười hỏi Thẩm Lan trước mặt. Từ khi Thẩm Lan quyết định đi theo nàng, Thẩm Lan chỉ có trung thành với Vân Thiển nàng, mạng của Thẩm Lan không còn thuộc về chính nàng nữa, mà là thuộc về Vân Thiển.

Nghe được lời Vân Thiển nói ra, sắc mặt các nam nhân đều trở lạnh, những lời này có ý gì? Người của nàng? Quả nhiên, nữ tử trước mặt này quả nhiên là người trong lòng Vân Thiển, trong nháy mắt, ánh mắt ba nam nhân nhìn về phía Thẩm Lan đều thay đổi.

Không nhìn bọn họ, Thẩm Lan trịnh trọng lắc đầu, “Người là người xuất sắc nhất mà ta từng thấy, tại sao lại hối hận...”

“Nhưng hôm nay ngươi phải cùng ta chết tại đây với trăm vạn quân, sinh mạng của ngươi vừa mới bắt đầu, ngươi cam tâm sao?” Một cô nương mười bốn tuổi theo nàng đối mặt với việc sinh mạng bị uy hiếp như vậy, trong lòng có thể thật sự bình tĩnh tiếp nhận sao?

Đột nhiên, Thẩm Lan quay đầu, nhanh nhẹn tháo khăn che mặt, lộ ra dung nhan tuyệt thế, khóe môi lãnh khốc nhếch lên, “Có thể cùng người chết oanh oanh liệt liệt như vậy, là vinh hạnh của Thẩm Lan! Thẩm Lan tin tưởng người!”

Nhìn Thẩm Lan như vậy, giống như nhớ lại năm năm về trước, Cô Độc Úy dường như cũng từng nói qua lời này, Thẩm Lan làm cho nàng tràn ngập tự tin trong lòng.

“Thật không!” Vân Thiển nở nụ cười, từng bước tiến lên, bỏ đi sát khí đầy người, khí chất thanh nhã trở về trong nháy mắt, bình tĩnh như nước, trong đôi mắt lạnh lùng nhưng trong trẻo.

Vân Thiển cứ như vậy khoanh tay về phía sau, nghiêng mắt nhìn lại. Chậm rãi, lạnh lùng như một pho tượng điêu khắc không hề tức giận. Bên cạnh là một cô nương tuyệt thế đứng trong gió tuyết.

Tuyết rơi xuống trong màn đêm, chiếu ra hình dáng mặt nạ, áo trắng phiêu dật, khí thế anh tuấn ngông nghênh

Tướng sĩ hai phương nín thở tĩnh khí nhìn một ngàn người bị chính mình vây khốn, nhìn một nam một nữ tựa sát vào nhau trong trời nhưng lạnh lùng nhìn trăm vạn đại quân, không hề khủng hoảng do tình thế trước mắt. Bọn họ đều biết, đứng trước mặt bọn họ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử, lạnh lùng nhìn lại một nữ tử trước mặt, không chớp mắt nhìn dáng vẻ phong hoa tuyết đại.

Phản ứng của Vân Thiển đã sớm nêu rõ ý của nàng, cho dù đối mặt với trăm vạn đại quân, Vân Thiển vẫn không chịu vứt bỏ binh khí như cũ.

Từ trận... là điều không thể tránh khỏi

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 108: Chương 81. Thánh Nữ Thuật Quốc Chết (Phần 1)

Editor: nhamy111

\*\*\*\*\*

Quân kỳ đón gió bay phát phới, đao thương kiếm ảnh chói sáng.

Áo trắng như tuyết!

Không ai có thể đoán được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sẽ như thế nào, cho dù nàng có đối mặt với trường hợp lớn như vậy nhưng cũng bất sở vi động, bọn họ không thể đánh nàng, không thể làm nàng bị thương, cho nên ai cũng đừng suy nghĩ nàng sẽ làm gì.

Phốc phốc phốc...

Không chờ Vân Thiên động thủ, đột nhiên từ trong đại quân truyền ra vô số âm thanh đau đớn, hai quân quá sợ hãi, có quân dịch ần núp bên trong bọn họ.

Rầm... Đột nhiên khôỉ giáp binh chừng vừa còn trên người đồng loạt được cời xuống, lộ ra khôỉ giáp của đại quân Thánh Hoàng triều, hồng rồi!!!

Vân Thiên không thấy có gì ngoài ý muốn, đây chính là nguyên nhân nàng bất an, Cô Độc Úy ẩn thân bên trong quân doanh hai nước, Vân Thiên không nghĩ nhiều, kéo nhuyễn kiếm bên hông ra, lập tức phi thân ra ngoài, kiếm vừa tung, đầu rơi xuống đất.

Ai cũng không ngờ một trận chiến cứ như vậy mà bắt đầu, ai có thể dự đoán được Cô Độc Úy vậy mà ẩn thân vào bên trong bọn họ, làm cho bọn họ ngay cả một chút chuẩn bị cũng đều không có, cho dù bọn họ có trăm vạn đại quân, nhưng dưới tình huống xuất kỳ bất ý như vậy, bọn họ đã thua một bậc, trong khoảnh khắc binh lực hai quốc gia tổn thất nghiêm trọng.

Mấy người bọn họ giao đầu lẫn nhau, trước tiên Vân Thiên tiến thẳng đến linh đan của thánh nữ, linh đan của nàng ta là uy hiếp lớn nhất đối với bọn họ, chỉ cần hủy đi Vu thuật kia thì hành động của bọn họ liền không còn trôi buộc gì.

Dường nhi nhìn thấu ý đồ của Vân Thiên, Lâm Bích Nhi đột nhiên lui gấp về phía sau, linh đan động một tiếng thật lớn, trước đó, Vân Thiên đã cho một ngàn người của mình bịt kín lỗ tai, tất nhiên sẽ không bị ma âm của Lâm Bích Nhi không chế

Nhưng đại quân của Thánh Hoàng triều thì không giống vậy, bọn họ hoàn toàn không có chuẩn bị, nên chết là điều không thể tránh khỏi

Lâm Bích Nhi lui về sau, đột nhiên phía sau nhảy ra bạch y hai tiểu đồng. Năm năm qua đi, hai tiểu đồng này đã không còn là hai tiểu khả ái như lúc trước nữa, so với năm năm trước phần sắc bén đã được tăng lên.

Năm năm sau, hai tiểu đồng bọn họ lại phải đối mặt với Vân Thiên càng khủng bố, phi thân đi ra nhưng thân hình vẫn nhịn không được nhẹ nhàng run lên, Vân Thiên như vậy làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi hơn năm năm về trước.

Đứng trước địch nhân nhưng tâm người lại tỏ ra sợ hãi e ngại, như vậy chính người chỉ có thể chờ chết.

Vân Thiên nhíu mắt lạnh, hừ một tiếng, “Muốn chết!” Đến nay, bọn họ còn có thể cho rằng nàng vẫn hạ thủ lưu tình sao, quả thực đang nằm mơ, bọn họ vĩnh viễn cũng đừng nghĩ có thể lấy được gì từ bên cạnh nàng nữa.

Thị khí bằng bạc như núi cao áp hải, phía sau Vân Thiên như có thêm một đôi mắt, nhuyễn kiếm từ phía sau vung đi, mưa tên bay nhanh đến hướng này bị chém thành từng mảnh vụn, kiếm pháp cao siêu như vậy làm cho người ta hoa cả mắt.

Hai tiểu đồng không tiến lên, đôi tay biến ảo vô cùng, cần răng chống lại kiếm chiêu Vân Thiên đang tiến thẳng tới. Bộ pháp của Vân Thiên không có một tia do dự, thu kiếm, cước lực đảo qua

Hai tiểu đồng đột nhiên bị biến chiêu này dọa cho lùi một bước, “Bang...bang!” Hai tiếng nổ lớn vang lên, hai tiểu đồng bị đánh thật mạnh, ngay cả một chút vạt áo trắng tay hai tiểu đồng vẫn không đụng đến được mà đã bị đối phương đập bay ra ngoài.

Đến khi bọn họ định trụ lại thân hình, chỉ cảm thấy phía sau lưng ớn lạnh, toàn thân hai tiểu đồng run lên, kiếm quang nhoáng lên một cái trước mặt, máu vẩy ra ngoài, dung mạo hòa cùng máu loãng.

Hai bóng dáng đáng yêu lùi vào trên tuyết, bị hàng vạn bước chân đạp qua! Hai sinh mệnh cứ như vậy mà bị chôn vùi dưới nhuyễn kiếm.

Vân Thiên sắc bén quá quyết như vậy bọn họ cũng mới nhìn thấy lần đầu tiên, lúc này bọn họ mới chân chính nhận biết được Vân Thiên với sát khí bức người, không ai có thể kháng cự được.

Ngay cả tướng sĩ đang nhắm tên vào nàng, cũng bị bạch y nam tử toàn thân nhiễm đầy máu đang quay đầu lại làm ngậy đại ra không biết phải làm như thế nào, sát khí như vậy, như Tu La nơi địa ngục đang tra tấn tâm của các tướng sĩ.

Linh... Lâm Bích Nhi lấy khăn che mặt, linh đan trong tay càng rung càng gấp, Vân Thiên giẫm chân tại chỗ phi thân lên, lúc này đây, đối với bất kỳ người nào nàng cũng không lưu tình nữa.

Lâm Bích Nhi cảm nhận được sát khí nồng hậu, biết Vân Thiên đã động sát tâm với mình, ánh mắt hạ thấp chống lại ánh mắt của Vân Thiên.

“Lần trước là cơ hội cuối cùng của ngươi, đây chính là ngươi không biết quý trọng tính mạng của mình...” Vân Thiên vừa đánh vừa giết, mở một đường máu đi qua, đánh thẳng vào thân Lâm Bích Nhi

Đạp từng cỗ thi thể đi lên, khi Vân Thiên đã quyết định muốn giết người, bọn họ sẽ không thể đào thoát, cho dù là Lâm Bích Nhi

Binh lính mặc thiết giáp cười ngửa, phá tan bông tuyết đầy trời theo bên kia tường thành mà đến, tiếng vó ngựa như sấm, chấn động cả đại địa.

Đầu người đông nghìn nghịt, binh cuồng mã loạn, đao quang kiếm ánh, tử khí tràn ngập.

Huyết nhiễm cả thiên địa làm lu mờ mắt người.

Vân Thiên quả nhiên nói được làm được, bọn họ căn bản không chuẩn bị cái gì, cho dù đối mặt với vấn đề số lượng, cho dù với số lượng đại quân như vậy, hai quân gia đã thắng một bậc, nhưng đối mặt với việc xuất kỳ bất ý làm cho tướng sĩ hai quốc gia không kịp chuẩn bị, dẫn đến việc thương vong vô số.

Sau bóng áo trắng, một mỹ nhân tuyệt thế lạnh lùng bảo vệ bên cạnh, giảm đi một phần lớn áp lực của Vân Thiên, làm cho nàng không cần phân tâm để ý đến sự uy hiếp sau lưng, Vân Thiên nói không sai, Thẩm Lan là một sát thủ rất tốt!

Nơi nào nhuyển kiếm đi qua đều bị nhắc lên một màn mưa máu gió tanh.

Quả nhiên con người là động vật ích kỷ nhất, Vân Thiên cũng không ngoại lệ, đối mặt với cảm tình của mình, nàng làm ra tình huống như vậy, nàng lựa chọn Cô Độc Úy, nên đây cũng coi như là thiên tính.

Tiến lên, nhanh như điện chớp, nhân mã mấy phương va chạm nhau! Gắt gao tranh đấu với nhau cùng một chỗ.

Một thân khô giáp, trường mâu dài, đánh thẳng về phía người đứng trên tường. Thế như bão táp, làm tan tác hết thầy, hủy diệt hết thầy, không có bất luận kẻ nào, bất kỳ mệnh lệnh gì hay bất kỳ kẻ thống soái nào có thể ngăn chặn!

Hỗn loạn không chịu nổi mang theo huyết vũ cuộn cuộn liều chết xông tới, bầu trời tối đặng đặng nổi lên từng cụm mây đen đầy sát khí, bông tuyết rơi xuống càng nhiều.

Kiếm quang khai hoa trên bề mặt tuyết, kiếm khí chấn động, tuyết cùng máu đều rơi xuống, sau khi Vân Thiên cùng Lâm Bích Nhi chiến đấu đến mấy chục hiệp, Lâm Bích Nhi rõ ràng đã không thể chịu nổi áp lực như vậy.

Mỗi một chiêu thức của Vân Thiên đều làm cho nàng ta không thể đỡ nổi, hơn nữa sở trường của Lâm Bích Nhi là dùng Vu thuật khống chế, nhưng đối mặt với Vân Thiên hoàn toàn miễn dịch, Lâm Bích Nhi liền trở nên thúc thủ vô sách.

“Phốc!” Máu bay ra, nhiễm hồng ngực áo trắng của Vân Thiên như từng cụm hồng mai nở trên mặt tuyết.

Vân Thiên dường như không thèm để ý, lại ra chiêu ngoan độc hơn, âm khí dày đặc hướng đến Lâm Bích Nhi. Lâm Bích Nhi bất chấp vết thương do nhuyển kiếm gây ra trên người, đánh linh đan ra ngoài, vòng vạt áo đi lên.

Mấy trăm vạn nhân mã chém giết hỗn loạn, đao tâu, tử vong, đổ máu, tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết, vó ngựa, tiếng bước chân hỗn tạp, huyền não ảm ỉ một mảnh, từng tiếng vang hỗn loạn không chịu nổi truyền vào tai Vân Thiên lại giống như không nghe thấy, nhuyển kiếm đại chấn, phá nát vạt áo Lâm Bích Nhi cùng linh đan đang tiến đến.

“Ngô...” Lâm Bích Nhi bị chấn động lùi về sau, lùi cả mấy bước mới trụ được thân mình, máu từ khóe môi chảy xuống dưới, nâng mắt lên.

Vân Thiên cắn môi, bước dài lên trước, kiếm đưa ngay chỗ trái tim nàng.

Thích Uẩn Cầm bỗng nhiên bước lên từ vũng máu, lấy cung tên từ trên người tướng sĩ bên cạnh...

Hít một hơi thật sâu. Lấp tên, kéo công, híp mắt, nhắm...

Bóng dáng gầy yếu giữa đại quân đông nghìn nghịt lại vô cùng rõ ràng, tuyết cùng huyết kết hợp, ánh mắt hẩn nhìn bóng trắng kia thật sâu, nhắm mắt lại, buông tay.... (nhảm 111: thiên a, tức chết ta, yêu kiều gì thể lấy, muốn bắn là bắn á????)

Nhìn thẳng về phía trước, Lâm Bích Nhi đột nhiên nở nụ cười.

Bỗng nhiên, thân thể Lâm Bích Nhi nhắm về phía Vân Thiên.

Nhuyển kiếm đâm vào giữa tim nàng, Lâm Bích Nhi không hề có dấu hiệu gì mà xông tới, làm cho Vân Thiên không khỏi hoảng hốt, muốn thu kiếm nhưng đã không kịp, nhuyển kiếm đã đâm vào giữa tim.

Tay Lâm Bích Nhi đột nhiên đỡ lấy Vân Thiên, dùng hết sức lực cuối cùng cuốn thân thể Vân Thiên xoay trong không trung.

Sét đánh âm vang, gió đổi theo trăng! Ngoài năm trăm bước phát tiễn, cư nhiên lại chính xác như vậy! Ngô...

Thân hình Vân Thiên đột nhiên chấn động, cả người ngã ra, không biết nên làm sao.

Thân mình Vân Thiên rơi xuống, vội vàng đỡ lấy Lâm Bích Nhi đang trúng cả tên lẫn kiếm.

Nhìn Vân Thiên mang theo Lâm Bích Nhi rơi vào đám người đông nghìn nghịt, Thích Uẩn Cầm nhú mày, đột nhiên từ phía sau truyền đến một trận gió, bỗng quay đầu lại.

Một đôi hàn đồng đỏ tia máu đột nhiên chạm vào mắt hấn, Thích Uẩn Cảm hoảng hốt, hấn vậy mà không có chú ý tới người xuất hiện phía sau mình, vì vậy chân chân thực thực hững tròn một quỳ, lui về phía sau vài bước, ổn định thân mình.

“Cô Độc Úy...” Không nghĩ tới người này lại lớn mật như vậy, dám lấn vào trong đại quân nguy hiểm như vậy, thân hấn là hoàng đế vì sao không biết, nếu hấn chết ở nơi này thì Thánh Hoàng triều liền thật sự tiêu đời.

“Ngươi dám có ý đồ đã thương nàng?” Ngôn ngữ lạnh như băng đều nồng đậm sát khí

“Tuy rằng bản cung thật sự hi vọng có được người như vậy, nhưng mà, thánh nữ Thuật quốc đầu phải để hấn muốn giết cứ giết, Cô Độc Úy, ngươi đã chuẩn bị chết ở nơi này rồi, do đó, hấn chết cũng là chuyện đương nhiên...” Quyền lợi trước mặt, lại là mỹ nhân, còn là người trong lòng, nhưng đều là hoa trong thoáng chốc sẽ tàn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thân* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 109: Chương 81. Thánh Nữ Thuật Quốc Chết (Phần Cuối)

Editor: nhamy111

\*\*\*\*\*

“Ngươi không xứng nói như vậy...” Hàn kiếm của Cô Độc Úy nhanh bay đến.

Trong chiến đấu không cho phép ngươi nói nhiều thêm một câu, ngươi chỉ có thể dựa vào thực lực của mình để quyết định ngươi có được quyền lên tiếng hay không

“Bảo vệ nàng...” Thân ảnh thon dài của Cô Độc Úy nhảy lên, quát to một tiếng.

Ở phía sau, tứ tướng vừa mới ẩn giấu thân phận của mình lập tức hiện thân, lo lắng nhìn Cô Độc Úy, Phó Văn Tĩnh cùng Văn Đan Hàn cả người đầy máu nhắm hướng Văn Thiên chạy qua.

Hạ Ký Phong cùng Trương Trọng bảo vệ bên cạnh Cô Độc Úy, mệnh lệnh của hoàng đế tất nhiên không thể làm trái, nhưng bọn hấn cũng sẽ không ngốc đến nỗi đều tiến lên bảo vệ Văn Thiên mà bỏ trống hoàng đế ở bên này.

“Bích nhi tỷ tỷ?” Nhìn về mặt đầy máu của Lâm Bích Nhi, tâm của Văn Thiên không chỉ là rung động.

“Rốt cuộc ta vẫn chết trong tay Thiên nhi...” Âm thanh nhẹ nhàng bị tiếng chém giết lấn át, nhưng từ khẩu hình trên miệng nàng mà Văn Thiên có thể biết được nàng muốn nói gì.

“Vì sao...” Văn Thiên ngăn chặn khiếp sợ từ nội tâm, cúi đầu nhìn người trong lòng.

“Ta...mạng của ta...là do....Thiên...nhi cứu...” Cho nên, nàng còn trở về cũng là chuyện đương nhiên.

Mâu quang trong tròng lạnh lùng của Văn Thiên dừng trên khuôn mặt này, không nói gì, không roi lệ, trên mặt cũng không quá lạnh nhạt nhưng cũng không có chút cảm tình nào pha lẫn, giống như nàng đã chết lặng.

“Thiên nhi...trên đời này, chỉ có ngươi...quan tâm đến ta...như vậy, thật tốt...” Những năm này Văn Thiên tìm kiếm nàng, không phải nàng không hay biết, nhưng nàng chung quy vẫn không có xuất hiện, bởi vì, nàng biết nàng sẽ có kết cục như vậy... Phải để mình đối mặt với trách nhiệm của mình cùng với tình cảm của Văn Thiên thật khó để nàng lựa chọn, nhưng hiện tại... không cần phải chọn nữa rồi, thấy Thiên nhi có thể sống sót, nàng cũng đã an tâm..

Một thế hệ thánh nữ Thuật quốc, cứ như vậy mà chết đi trong lòng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, hai mắt bình tĩnh nhắm lại, môi vẫn nở nụ cười, ánh mắt hạnh phúc như vậy vĩnh viễn khắc sâu nơi đáy mắt Văn Thiên.

Cho đến lúc nàng chết, Văn Thiên cũng không nói cho nàng biết thân phận nữ nhi thần bí của mình, bí mật này, Lâm Bích Nhi vĩnh viễn đều không nghe được, vĩnh viễn...

Nhìn người trong lòng đã nhắm mắt thật chặt, mặt Văn Thiên không chút thay đổi, rút nhuyễn kiếm cùng mũi tên trên người nàng ra, “Bích nhi tỷ tỷ, cảm ơn ngươi...”

Ôm lấy nữ tử đã từng được mình cứu sống, tâm tình Vân Thiển trở nên trầm trọng, trước kia, Lâm Bích Nhi vì La Sát môn mà sống, hiện nay nàng vẫn vì La Sát môn mà chết, cả đời nàng vẫn không thể nào thay đổi được.

Nàng nên tự trách sao? Vân Thiển nhìn kiếm trong tay, có một loại cảm giác hoảng hốt. Kỳ thật, nàng vẫn thường nhớ lại điệu múa của Lâm Bích Nhi, tựa như nhiều năm trước đây nàng thường hay chạy đến thanh lâu chỉ vì để nhìn thấy điệu múa kia mỗi ngày.

“Thực xin lỗi...” Nàng mắt nhìn bông tuyết rơi trong bóng tối, rơi xuống xiêm y của hai người, vô cùng thê mị! Vừa rồi nàng không nên chém ra kiếm kia, chính nàng đã từng để nàng trong lòng, nhưng không ngờ, nữ tử như vậy mà chết dưới kiếm của nàng, quả nhiên, lỗi đều do nàng tạo ra.

Nếu Lâm Bích Nhi không quen biết nàng, không nhận nàng làm người nhà, không đối xử tốt với nàng cũng sẽ không lựa chọn kết cục như vậy, nàng (Lâm Bích Nhi) có thể tránh né.

“Đại nhân, mời ngài nhanh chóng rời khỏi nơi này...” Phó Văn Tinh nhảy tới, bức lui quân địch đi lên, một bên vội vàng mở miệng thúc giục Vân Thiển vẫn đứng yên một chỗ rời đi.

“Đây là chi thị của Hoàng thượng!” Văn Đan Hàn còn bỏ thêm một câu ở cuối cùng, hẳn cho rằng chỉ cần đưa Cô Độc Úy ra, Vân Thiển sẽ nghe lời một ít.

“Hắn muốn đẩy ta ra ngoài, một mình gánh vác mọi việc sao?” Lạnh lùng, Vân Thiển đột nhiên nâng mắt, nâng cao giọng.

Thân hình hai người cứng một chút, ý tứ của hoàng thượng tất nhiên là như vậy, nếu không như vậy, Cô Độc Úy căn bản không thể chuyên tâm xử lý. Xung quanh toàn là người có thể gây nguy hiểm cho Vân Thiển thì làm sao hắn có thể an tâm, chỉ có để nàng rời đi, Cô Độc Úy mới có thể phát huy được năng lực.

Không thể nghĩ tới Vân Thiển vậy mà thật sự đến đây, nhưng lại vô cùng to gan chạy tấn công sau lưng quân địch, Cô Độc Úy cũng không thể không hiện thân cứu giúp.

Nhưng nếu không phải hai quân bọn họ chỉ chú ý đến hướng đi của Vân Thiển nên Cô Độc Úy mới có thể thay người thành công, đừng quên, mấy người bọn họ cũng không phải là hạng người hời hợt.

Thẩm Lan bảo vệ bên người nàng, mắt như hàn băng, vì bảo vệ Vân Thiển nên trên người đã tăng thêm không ít vết thương.

Vân Thiển đem hết thảy mọi việc của Thẩm Lan thu vào trong đáy mắt, lạnh nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói, “Người chỉ cần bảo vệ chính mình, không cần như thế...” Nàng có khả năng đề bảo vệ chính mình.

“Ngài là chủ tử của Thẩm Lan...” Mặt Thẩm Lan không chút thay đổi nói.

“Hừ!” Vân Thiển chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không nói gì nữa, đem thi thể Lâm Bích Nhi giao lên tay Thẩm Lan, “Nếu như vậy, bảo vệ thật tốt thi thể nàng, không để nửa điểm thương tổn, thay ta mang nàng về kinh thành...” Nói ra mệnh lệnh biểu lộ ý tứ của mình.

Thẩm Lan tiếp nhận thi thể Lâm Bích Nhi, không khỏi cảm thấy ngốc lãng, nhìn thật sâu vào mắt Vân Thiển, “Dạ!” Vân Thiển vẫn không tin nhiệm lòng trung thành của Vân Thiển như cũ.

“Nhớ kỹ...” Vân Thiển rút kiếm xoay người, hai người bên cạnh nhíu mày, nhưng vừa nghe đến âm thanh thanh nhã của Vân Thiển cũng nghiêng đầu ngo qua.

“Trong giới sát thủ, cho dù là người thân cận nhất của mình cũng không dễ dàng tin tưởng, người sẽ chết vô cùng thảm...” Lạnh lùng xoay người nhìn sâu vào đôi mắt người đối diện.

Hai người cả kinh, thả người lên trước bảo vệ.

Tây Lâu Mạch cùng Cô Độc Hồng nhìn thẳng bóng dáng Cô Độc Úy, từ cuộc chiến một đôi một biến thành ba đấu một, cho dù võ công Cô Độc Úy cao đến đâu đi nữa thì cũng không phải là đối thủ của ba người này, ba người hình như có sự phối hợp ăn ý làm cho Cô Độc Úy có chút ăn không tiêu.

Hạ Ký Phong cùng Trương Trọng cho dù cực lực cố gắng đi đến hỗ trợ, nhưng với loại vây khốn mạnh mẽ này căn bản không thể dựa vào cận chiến mà xoay chuyển, có loại quân giáp mạnh mẽ này áp chế, bọn họ không thể nào phân thân được...

Cô Độc Úy cách ra xa tầm mắt của bọn họ, đến cả bóng dáng của Vân Thiển cũng ở nơi rất xa

Vân Thiển không phải thần, nhiều người như vậy, bọn họ người tới ta tới, đại quân đông nghìn nghịt làm cho người ta không thờ nổi.

\*\*\*\*\*

Tường thành cao cao, hai phu thê một bên chỉ quân giết địch, một mặt lo lắng cho tình huống phía dưới, mấy người bọn họ cứ như vậy mà xâm nhập vào lòng địch, xem ra dữ nhiều lành ít.

“Vân ca, ta lo lắng Thiển nhi...” Trên tường thành, Lạc Song mặc một thân thường phục đứng bên cạnh Vân Phi, lo lắng nhìn bầu trời đen tối, thấy không rõ tình huống phía dưới, bông tuyết rơi xuống chỉ có thể nhìn thấy hàn quang lóe lên cùng mùi màu tươi nồng nặc.



Chủ động xuất kích, kế hoạch như vậy hẳn vốn không tán thành, nhưng không ngờ được lúc này Cô Độc Úy lại kiên trì như thế, làm cho bọn họ không thể tự hỏi quyết định như vậy có đúng hay không, nhưng bọn họ mơ hồ hiểu được, quyết định như vậy của Cô Độc Úy cùng “con trai” bọn họ không thoát khỏi quan hệ.

“Yên tâm đi, phải tin tưởng năng lực của Thiên nhi...” Tuy rằng trong lòng an ủi thế tử như vậy, nhưng trong lòng Vân Phi còn gấp hơn so với Lạc Song, nhưng thành không thể không thủ.

“Không được, ta lo lắng...” Nghe âm thanh giết chóc đầy trời, trong lòng Lạc Song thấp phần bất an, muốn xoay người đi

“Song nhi, năng bình tĩnh một chút, năng đi thì có thể làm được gì, bằng năng lực của một mình năng có thể đưa Vân Thiên đi?” Vân Phi giữ chặt thân mình Lạc song, có ý muốn làm Lạc Song tỉnh táo lại.

“Chẳng lẽ chàng có thể tro mắt nhìn Thiên nhi bị vây hãm trong đó, sau đó nhìn năng chết sao...” Lạc Song lạnh giọng nói.

“Không, thành này năng thủ đi, ta đi...” Hẳn sao có thể để Lạc Song đi mạo hiểm một mình.

Lạc Song nhú mày, lại càng không tán thành ý kiến của Vân Phi.

“Vẫn là để ta đi, chuyện thủ thành này ta không thể đảm nhiệm, nơi này, Vân ca chàng thủ đi, chờ chúng ta trở về...” Nói xong không đợi Vân Phi hoàn hồn, thân mình đã tung cao nhảy ra khỏi tường thành.

Vân Phi căn bản không kịp giữ chặt tay năng, nhìn thân thể Lạc Song hòa nhập vào trong bóng tối, tay hung hãn nắm chặt tường dày.

Vân Thiên vô lực nhìn đám đầu đông nghìn nghịt, lấy một trăm năm mươi vạn đại quân của bọn họ đối kháng với mấy trăm vạn đại quân kia đơn giản chỉ như đối đầu với số mệnh, đúng là một ý nghĩ kỳ lạ.

Cho dù đối mặt với binh lính bình thường, nhưng năng đều cảm thấy phải cố hết sức, hiện tại, năng đang hoài nghi quyết định của mình là đúng hay sai, nhưng sai thì cũng đã sai rồi, đã phóng lao thì phải theo lao, không giết đến cuối cùng cũng sẽ không bỏ qua.

Thị thể chồng chất như núi, vây khốn mọi người các năng là quân đội hai phương, liếc mắt một vòng căn bản không thể nhìn thấy người mình quen thuộc, ngay cả một ngàn người năng mang đến cũng bị bao vây tại nơi này.

Biển máu chảy xuôi, cho dù cả người bọn họ đầy máu, cho dù bọn họ cảm thấy mệt, cho dù không nhìn thấy đối phương, bọn họ vẫn lấy thân sát tướng như cũ.

Từ trong vũng máu đứng lên, ánh mắt đầy tia máu lạnh lùng quét nhanh qua bóng người chớp hạ trong bóng tối.

Hai trái tim, đều bắt đầu hoảng hốt tìm kiếm bóng dáng của nhau...

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 110: Chương 82. Cô Độc Úy Ngã Xuống (Phần 1)

Editor: nhamy111

\*\*\*\*\*

Thân ảnh đối phương không nằm trong tầm mắt, tâm của người còn lại không bao giờ có thể bình yên.

“Cô Độc Úy...” Vân Thiên nóng giận chém nát thân một người, hét lên một tiếng, thả người đập lên đầu người khác, kêu to tên Cô Độc Úy, đầu người mệnh mệnh vô bờ, chỉ không có duy nhất bóng dáng của hắn, rõ ràng mới vừa rồi còn ở chỗ kia.

Máu gia tăng trên nền trắng, trên mặt nạ Vân Thiên cũng bị nhiễm một tầng máu, bộ mặt vốn có đã không còn thấy rõ, người nhìn kinh hãi. Sự khủng hoảng đánh sâu vào đầu óc Vân Thiên, không có bóng dáng của hắn, không có hắn.

“Thiên nhi...” Lạc Song từ tường thành lao xuống dưới, vốn nghĩ tìm Vân Thiên sẽ hết sức khó khăn, nhưng không nghĩ tới vô tình nghe thấy âm thanh Vân Thiên đưa tới.

Hoa máu nở rộ trên từng miếng vết thương, nhìn đến bóng dáng lão nương, Vân Thiên không chút do dự xoay người theo một hướng khác, thử lại dò tìm

bóng dáng của hắn.

Lạc Song nhíu mày, ánh mắt kia...

Từng kiện khôi giáp bong ra từng mảng, dòng người nhập vào cùng một chỗ, khôi giáp trên người Cô Độc Úy là vỡ vụn nhiều nhất, bị chính hắn đâm nát dưới chân, trong ngực tích tụ vết thương đang chảy máu, cho dù đối với cuộc đấu ba đấu một, Cô Độc Úy vẫn cường hãn như cũ.

Đối lập với một thân đầy vết thương của Cô Độc Úy, ba người kia đối phó với Cô Độc Úy cường hãn như thế đều có vẻ vô cùng hết sức, trên người cũng có nhiều chỗ kiếm thương do Cô Độc Úy gây ra.

Bông tuyết vội vàng bay xuống, đọng lại trên vết thương xuôi theo máu chảy xuống, nếu nhìn kỹ sẽ thấy trên lưng áo của Cô Độc Úy có một vết thương thật lớn, sâu hoắm vắt ngang, lúc này đã bị hắn dùng mảnh vải gút gao buộc chặt lại, ngăn cản máu chảy ra.

“Thật là huynh đệ tốt của ta....” Cô Độc Hồng lạnh lùng nhìn Cô Độc Úy đang cứng rắn chống lại, hai huynh đệ hắn lúc này đây chỉ sợ là lần gặp gỡ cuối cùng.

“Hừ, muốn động đến Thiên nhi phải bước qua thi thể của trẫm, nếu không, các ngươi ai cũng đừng mơ tưởng động đến nàng dù chỉ một chút...”  
(nhảm111: \*chăm nước mắt\* đây, ừ là phải như dz!!)

“Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn đem hắn giao cho bản cung đi mới là thỏa đáng, như vậy ngươi cũng có thể chết được thống khoái...” Mắt hoa đào nhíu lại, khóe môi lãnh huyết nâng lên.

Giao Thiên nhi ra? Cho dù hắn có chết ở nơi này cũng sẽ không cho bọn họ như ý nguyện, Thiên nhi vẫn phải do hắn bảo hộ, ai cũng không được động đến dù chỉ một phần.

“Bản cung muốn nhìn ngươi có thể chống đỡ được đến khi nào...” Thích Uẩn Cẩm không giống bọn họ, hắn sẽ không cùng Cô Độc Úy nói nhiều hơn một câu, khôi động huyết kiếm dưới chân, nắm chặt tay, đâm thẳng lên.

Cô Độc Úy dùng kiếm chống đỡ thân thể, vũ lực vĩnh viễn là minh chứng tốt nhất.

Âm thanh binh khí va chạm lẫn nhau, lồng ngực của bọn họ đều như có lửa thiêu đốt, vội vã phát tiết phần hận trong lòng bọn họ.

“Cô Độc Úy...” Các rất xa, thanh âm Văn Thiên so với tiếng trống còn kích động lòng người hơn, cái loại âm thanh thấp thòm lo âu này truyền rất xa ra ngoài, nhuyễn kiếm sắc bén xẹt qua bông tuyết, đánh bay đầu người.

Lạc Song nhìn bóng dáng nữ nhi đầm máu chiến đấu hăng say, không khỏi trào nước mắt.

Vẫn không thấy bóng dáng của hắn, chẳng lẽ cho đến khi chém hết đầu người mới có thể thấy bóng dáng Cô Độc Úy sao? Tâm Văn Thiên càng hoảng loạn....

“Chết tiệt, Cô Độc Úy, ngươi ở nơi nào...” Hung hăng vung nhuyễn kiếm trên tay.

“Thiên nhi, bình tĩnh lại...” Nhìn Văn Thiên cơ hồ đã phát cuồng, trong lòng Lạc Song không ngừng nổi lên hoảng ý, bước lên phía trước cản trở Văn Thiên đang chém giết đến vô lý.

Gặp được chuyện tình có liên quan đến Cô Độc Úy, Văn Thiên liền trở nên điên cuồng.

“Ngươi biết cái gì, đều là ta, đều do ta hại hắn...” Văn Thiên hung hăng chém một kiếm xuống lão nương nhà mình, hiện tại nàng đã mặc kệ người đang đứng trước mặt mình là ai, người chần chừ, chỉ có chữ chết...

Lạc Song đại kinh, vội vàng phi người, nhưng vẫn chậm một bước, trên tay vẫn bị Văn Thiên chém một kiếm. Văn Thiên căn bản không quay lại nhìn Lạc Song, xoay người liền chui đầu vào đại quân, mù quáng chém giết.

Chỉ cần có thể chém hết đám người phiền phức kia là có thể nhìn thấy hắn, nàng một lòng suy nghĩ như vậy.

Lạc Song cũng bất chấp vết thương do Văn Thiên gây ra trên cánh tay, hiện tại nếu nàng không ngăn cản Văn Thiên đang giết chóc đến mù quáng, sớm hay muộn gì Văn Thiên cũng sẽ bị một chết ở nơi này.

Nhưng mà Văn Thiên không quan tâm, chỉ cần có thể nhìn thấy bóng dáng của hắn, chỉ cần hắn bình an là tốt rồi, quân chi lo lẫn nhiều chuyện.

“Đại nhân, hoàng thượng mời ngài trở về thành...” Phó Văn Tinh chém giết lại đây, nhìn bóng dáng Văn Thiên, mừng rỡ kêu to một tiếng.

Văn Đan Hàn không nói mà tiến lên ngăn cản bước chân Văn Thiên.

“Đừng cử động, nàng...” Lạc Song thấy hai người cực lực tiến đến ngăn cản Văn Thiên, thăm nghĩ không tốt. Văn Thiên ngay cả lão nương nhà mình mà còn không biết, huống chi là hai gã võ tướng.

“Đại nhân?”

Vân Thiên giống như có mắt sau lưng, hai người về phi thân qua, nhuyễn kiếm đã chém lên. Hoa huyết vẩy ra, hai người cả thân mình đều bị thương nên vội vàng lui về phía sau.

“Che chở nàng, ta đến...” Lạc Song quát to một tiếng, vừa nói kiếm trong tay liền hướng đến phương hướng Vân Thiên vừa nhập vào, hai người liếc nhau, buông lỏng tâm, mạnh mẽ bức lui binh ở phía sau, vội vàng hỗ trợ.

“Thiên nhi về đi, đừng làm cho cho mọi người chết vô ích vì ngươi nữa, nếu ngươi muốn cứu hần trở về thành, để ta đem hần về đưa đến trước mặt ngươi, Thiên nhi...” Lạc Song kêu to như muốn vỡ cổ họng, Vân Thiên đang bị vây trong sát trận nên căn bản như không nghe thấy, chỉ biết vùi đầu vào giết, giết và giết...

Không ai có thể ngăn trở nàng.

Tựa hồ như Cô Độc Úy không thể ngăn cản mấy người bọn họ hợp lực vây công, cho dù bên người hần có hai đại tướng hộ vệ. Cho dù ba đối ba cũng không có phần thắng, chỉ có thể ngăn cản.

Đại quân Thánh hoàng triều càng đánh càng hăng, cũng không biết dừng khi này là đến từ đâu, có lẽ bọn họ đã vô tình nhìn thấy bóng dáng bạch y cùng máu tương giao, có lẽ vì bọn họ xuất kỳ bất ý làm cho đại quân hai nước không kịp trở tay, cho dù là nhân số địch đông, Thánh hoàng triều bị thua một bậc, nhưng tại đây tình thế đã xoay chuyển, Thánh hoàng triều cũng có thể chuyển bại thành thắng.

“Hoàng thượng, ngài nhất định phải chống đỡ...” Thân hình đầy vết thương của Hạ Ký Phong cùng Trương Trọng lung lay, nhưng vẫn bảo vệ Cô Độc Úy đang trong thương phía sau như cũ.

“Không thấy nàng, ta quyết sẽ không ngã xuống, để trẫm giết...” Tiếng “giết” vừa rơi ra, huyền kiếm trong tay Cô Độc Úy đã gạt bỏ binh lính phía trước, trở lại so tài cùng ba người kia.

Các tướng sĩ Thánh Hoàng triều gất gao bảo hộ quanh Cô Độc Úy, bọn họ không thể đối mặt cùng cao thủ, chỉ có thể chắn bên người đấu với quân đội địch.

Thẩm Lan vẫn đứng thẳng ở chỗ cũ, y theo mệnh lệnh Vân Thiên, gất gao bảo vệ thân thể Lâm Bích Nhi, cho dù trên người có vô số vết thương nhưng thi thể Lâm Bích Nhi vẫn hoàn hảo.

Nhìn dung nhan người chết đang lẳng lẳng nằm đó, Thẩm Lan không khỏi bật cười, có lẽ chết mới có thể chân chính an tâm, không cần phải tận mắt chứng kiến trần diện tàn nhẫn như vậy.

Máu loãng tràn ngập, theo từng giọt mồ hôi chảy xuống, cho dù là phần chiến đến cuối cùng, nàng cũng muốn mang thi thể Lâm Bích Nhi bình an trở về thành, ngẩng đầu nhìn đầu người khôn cùng, có một loại cảm giác suy sụp này nằm trong lòng nàng.

Thẩm Lan cho tới bây giờ cũng không sợ chết, nàng chỉ sợ mình không được Vân Thiên tín nhiệm. Một câu kia của Vân Thiên đã nói sai rồi. Cũng không phải mỗi người đều có thể lãnh tình giống như nàng (Vân Thiên), chính mình là một ví dụ sống rõ ràng, cho dù mặt ngoài của mình có thể bình tĩnh cứng rắn đến cỡ nào, có thể sống mạnh mẽ như thế nào nhưng khi đối mặt với sự thật tàn khốc này, Thẩm Lan chỉ muốn khi mình còn sống có thể sống vì một người, và người đó phải là Vân Thiên, người nàng nhận định là chủ tử.

Tuyệt rơi.

Hoàng cung Thuật quốc.

Hồng y đứng trên tuyết, chậm rãi nâng mắt, im lặng là biểu tình của thương cảm vô tận.

“Ai!” Không biết cảm khái cái gì, nữ tử vờn tay cầm thụ hoa tuyết băng lãnh rơi vào lòng bàn tay nàng, rồi tan ra...

Trận đại chiến tam quốc này không ai có thể cho rằng mình thắng, trừ phi ngươi có thể đủ cường đại, tam quốc đồng thế, sao có thể đoạt được thiên hạ, có... chính là tận lực bình ổn trận chết tam quốc gian nan này.

Có cung nữ cầm theo đèn cung đình mà đi đến, một góc long bào lộ ra, hé ra gương mặt uy nghiêm vẫn còn đẹp trong đêm tuyết, nhìn hồng y nữ tử từ bên ngoài hành lang, giây phút hoàng không khỏi dừng lại.

“Cám ơn ngươi đã làm việc này cho ta...” Đột nhiên, hồng y nữ tử mở miệng, nhưng đầu chung quy vẫn không chịu quay lại.

Mà người phía sau kia cũng nghe ra được hồng y nữ tử đang nói với chính mình, ánh mắt lạnh lùng thoáng nhìn, “Trẫm có thể giúp ngươi cũng chỉ có thể nhiều như vậy, nhưng nếu hoàng nhi của trẫm có gì xảy ra, ân tình của ngươi cùng hoàng hậu không bao giờ có thể tồn tại...” Lạnh khốc, không mang theo bất kỳ tình cảm nào.

“Yên tâm, người của ta sẽ không để hần xảy ra chuyện, chỉ cần hần không sao, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi Thuật quốc, từ nay về sau không qua lại, vĩnh viễn...” Sau khi nói xong lời cuối cùng, hồng y nữ tử xoay người, hàn khí trên người phân tán, hần mâu thẳng tắp tiến đến một thân long bào lạnh lùng kia.

Hoàng đế Thuật quốc cũng không để ý đến bất kính của hồng y nữ tử, chỉ là ánh mắt thâm hàn liếc nhìn hồng y nữ tử, tiếp tục đi về tẩm cung hoàng hậu...

Nhìn hoàng đế Thuật quốc đi xa, Thủy Thu Liên hạ mắt hừ một tiếng, tay nhanh chóng bắt lấy một bông tuyết đang hạ xuống, hung hãn làm cho một đoàn bông tuyết bắn vào góc tối.

“Ba!” đoàn bông tuyết không biết đánh vào nơi nào, chỉ nghe phát ra một tiếng gãy vang vọng.

Ngay sau đó, một bóng dáng đỏ tươi chậm rãi đi ra.

“Người vậy mà làm cho Hồng nhi đi chịu chết...” Thân ảnh Thủy Thu Tích vừa chuyển, lạnh lùng nói ra. Để Cô Độc Hồng đi vào trong đó, nếu gặp Vân Thiên hán căn bản không thể sống sót, nếu làm Cô Độc Úy bị thương, Vân Thiên tuyệt đối sẽ không để Cô Độc Hồng sống, Vân Thiên là điểm yếu chí mạng của Cô Độc Hồng.

“Có thể chết trong tay người mình yêu, cũng là một chuyện tốt, cùng với sống thống khổ, không bằng chết thống khoái! Ít nhất, đáy lòng xú tiểu từ kia vĩnh viễn sẽ nhớ rõ có một người tên Cô Độc Hồng! Muội muội, người nói đúng không...”

“Cả đời này của chúng ta đã sai lầm, xin người không cần để bọn nhỏ gánh vác thêm nữa, như vậy, đối với ai đều không có lợi...” Thủy Thu Tích thống khổ nhắm mắt, mặt cho bông tuyết lạnh như băng xẹt qua mặt mình.

“Nếu không phải do người, chúng ta có biến thành như thế này không? Hết thầy đều là lỗi của người, như thế nào, hiện tay buông tay đi tìm cái chết sao? Năm năm, muội muội, ta chờ người năm năm rồi...”

“Vậy thì sao, nhân bất do kỷ, người có thể giết ta, ta không cần các người tha thứ, ta chỉ cầu các người buông tha cho hai đứa nhỏ đang yêu đi, để bọn chúng có thể sống tốt, tỷ tỷ, dừng tay đi...” Đỉnh chỉ trận chiến này, nếu còn như vậy nữa thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Hừ! Dừng tay sao, mơ tưởng...” Thủy Thu Liên chưa bao giờ nghĩ đến, cho tới bây giờ nàng cũng không muốn dừng tay, trừ phi người có thực lực còn ở trên nàng.

“Dừng mạng của ta để đổi cho bọn chúng, như vậy, có thể không...” Sai lầm nên để Thủy Thu Tích nàng gánh vác, không cần để bọn chúng phải đau khổ cả đời.

Thủy Thu Liên phát tay áo hồng y, “Muội muội người có nhớ người từng nói với ta...”

Thủy Thu Tích nhìn một bên mặt Thủy Thu Liên, không nói gì...

Hai người có gương mặt giống nhau như đúc cùng nhau đứng trong đêm tuyết rơi, cũng cùng một màu hồng y.

“Khi ta coi hồng y, khi đó là thời điểm một trong hai tỷ muội chúng ta phải có một kẻ toi mạng...” Hồng y là thứ giống nhau của hai người các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 111: Chương 82. Cô Độc Úy Ngã Xuống (Phần Cuối)

Editor: nhamy111

\*\*\*\*\*

Thanh âm khinh mạn, lạnh đến tận xương

Thủy Thu Tích nhắm mắt, bình yên vươn tay, bỏ đi hồng y bên ngoài, lộ ra một tầng hắc y, quần áo rơi vào tuyết, hồng kinh điểm! “Như vậy sao...” Bình tĩnh ngẩng đầu nhìn Thủy Thu Liên.

Hôm nay Thủy Thu Tích là một lòng muốn chết, chỉ cần chết trong tay Thủy Thu Liên, đây là kết cục của Thủy Thu Tích, nàng vẫn thường nói tương lai nàng sẽ không phải chết trong tay Cô Nhật Quyết, mà là chết trong tay Thủy Thu Liên.

Giờ phút này, xem như chính là báo ứng của nàng, báo ứng cho sự ích kỷ của nàng.

Lúc trước là tỷ muội tình thâm, chưa từng nghĩ tới, hôm nay lại có tình thế như vậy. Nhiều năm qua các nàng cũng chưa từng nghĩ tới, vì một nam nhân, hai tỷ muội các nàng sẽ biến thành thù địch, phải có một người nằm xuống mới cam tâm.

“Người cho như vậy có thể bồi thường cho sai lầm nhiều năm qua sao, người có phải quá ngây thơ không, thời gian của chúng ta có thể lấy lại được

không? Thủy Thu Tích, ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng tưởng có thể chết dễ dàng như vậy, ta muốn ngươi sống trong hối hận...” Ngay khi đối mặt với Thủy Thu Tích, Thủy Thu Liên đã trở nên mơ hồ.

“Nếu như vậy có thể làm ngươi dễ chịu hơn một chút, ta cũng cam tâm tình nguyện...” Chỉ có thể ngươi phát tiết được hận ý trong lòng, thống khổ này đối với ta cũng không là gì cả.

“Hừ, Thủy Thu Tích, vì sao ngươi dễ cho chúng ta đau khổ như vậy, biết rõ sự tình sẽ tiến triển đến tình trạng này, vì sao còn cố ý muốn làm...” Thủy Thu Liên nhìn không được rơi lệ.

Thủy Thu Tích chưa bao giờ dễ dàng rơi lệ, cho dù đối mặt với Thủy Thu Liên như vậy, nàng cũng mang một thân lãnh khốc như khi còn trẻ.

“Ta yêu hán không ít hơn so với ngươi” Cho nên, sáng sáng tối tối phải đối mặt với người mình yêu thương, sự ích kỷ của con người không thể làm cho nàng ân hận được.

“A! Yêu?” Thủy Thu Liên nhìn nàng, nước mắt rơi xuống.

“Đừng!” Thủy Thu Tích trịnh trọng trả lời, “Cho dù giao tánh mạng của ta ra, cho dù một ngày nào đó, người giết ta không phải là ngươi, hết thảy cũng không thể thay đổi được...” Nếu vào một thời điểm nào đó Thủy Thu Liên muốn mạng của nàng, nàng cũng sẽ không có gì phản kháng.

“Ta không phải ngươi...” Cho dù biết ngươi làm sai, trong tâm người làm tử tử như nàng vẫn tồn tại một chút tình tử muội, nàng không đành lòng xuống tay giết chết muội muội ruột của mình.

“Cho nên đây là hậu quả do ngươi không nhẫn tâm, hiện tại, tâm của ngươi đã đủ ngoan độc hay chưa, ngươi có thể ra tay?” Dứt lời, trong tay hắc y đưa ra chủy thủ, đưa đến trước mặt Thủy Thu Liên.

Thủy Thu Liên tiếp nhận, nhìn chủy thủ trong tay, đôi mắt lãnh tình nâng lên.

“Ngươi muốn cho ta một đao chấm dứt ngươi, sau đó thì ngươi sẽ không thấy những thống khổ này nữa? Bao gồm gặp mặt con trai của ngươi...” Thủy Thu Liên bật cười tàn nhẫn.

Trong lòng Thủy Thu Tích chấn động, nghĩ đến mấy trăm vạn nhân mã vây công Thánh hoàng triều, đáy lòng lạnh băng, “Trước khi chết, ta không cầu gặp mặt con trai ta, chỉ cầu tử tử tha hán con đường sống...” Đau đớn nói ra lời chua xót.

“Ta thích chuyện giày vò, hán thì tối nay nhất định phải chết...” Thủy Thu Liên thị huyết cười lạnh, “Ngươi hết là chuyện sớm hay muộn, nhưng mà trước hết phải để cho ngươi xem con trai ngươi chết trước mặt ngươi, thời điểm đó nhất định là rất thống khổ!” Nói xong điểm trụ huyết đạo Thủy Thu Tích, giờ tay lên, hai hắc y nhân trong bóng tối nhảy ra, mạng Thủy Thu Tích không có năng lực phản kháng đi.

“Muội muội, tận hưởng buổi biểu diễn tử tử đặc biệt chuẩn bị cho ngươi đi! Ha ha ha...” Âm thanh rơi, Thủy Thu Liên phi thân đi cùng hắc y nhân

Tuyệt... vẫn rơi như cũ.

Cuộc chiến... vẫn tiếp tục như cũ.

“Hoàng thượng...” Hạ Ký Phong khó khăn quay đầu, một phen xả kiếm cắm trên người hán ra, hét lớn một tiếng.

Cô Độc Úy một thân đầy máu, rơi xuống vào vũng máu, lại gất gao chống đỡ thân thể của mình, ánh mắt ngày càng mờ hồ, vẫn nhìn ba người đứng như cũ.

Tuy nói ba người bọn họ đánh cho Cô Độc Úy rơi vào thế chật vật như vậy, nhưng bọn họ cũng không thể may mắn tránh thoát, dưới tình huống như vậy, Cô Độc Úy còn có thể làm bọn họ bị thương thành như thế, nếu một người đối kháng căn bản không phải đối thủ của Cô Độc Úy, bọn họ thắng do số đông, mặc kệ là bọn hán có ba người, nhưng phía sau vẫn còn đại quân, vẫn còn Vân Thiên...

Ba người bọn họ đã sớm thua hoàn toàn.

“Cô Độc Úy, ngươi cái hồn đản này...” Là âm thanh của Vân Thiên.

Màu hồng cùng màu trắng đập vào mắt Cô Độc Úy, bông tuyết rơi vào người trong lòng làm cho hán mừng rỡ như điên. Cho dù một thân nhiễm đầy vết máu, nhưng Thiên nhi của hán vẫn đẹp như thiên thần!

Thiên nhi của hán! Rốt cuộc cuối cùng vẫn được như ý nguyện. Có thể thấy được nàng, như vậy... hán đã an tâm rồi!

Có lẽ... hán đã quá mệt mỏi, có lẽ... hán đã chống đỡ lâu lắm rồi, thân thể Cô Độc Úy chậm rãi rơi vào vũng máu.

Phanh....

Máu rơi, ngươi đỏ!

Liều lĩnh nhắm về phía bóng dáng đầy máu đột nhiên dừng lại, thân thể nàng chưa bao giờ run lợi hại như vậy.

“Hoàng thượng...” Thiên thiên vạn vạn tiếng kêu thống thiết vang lên, một hơi thở bị thống chậm rãi bốc lên trong trái tim mỗi người.

Bông tuyết rơi, nam tử đeo mặt nạ kia làm cho người ta có cảm giác đau thương bi tuyệt, làm cho người nhìn thấy đau lòng.

Bầu trời tối đen, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi đến, từ trên cao có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình chiến đấu bên dưới, xe ngựa dừng, phía sau, có người nhấc mình vọt lên, hồng y nhảy xuống, đem người đặt lên nền tuyết, chính tầm mắt của nàng về phía trước để nàng có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Thấy được chứ, người ngã xuống phía kia là con của ngươi! Như thế nào! Tư vị dễ chịu chứ!” Thủy Thu Liên tàn nhẫn cười một tiếng bên tai Thủy Thu Tích.

Thủy Thu Tích không thể nói, không thể cử động, chỉ có thể hình thấu qua màn đêm hắc ám nhìn về phía người đang nằm ngã trong vũng máu, cái loại đau xuyên tim tập kích nàng, bông tuyết bay xuống làm tầm mắt nàng mờ hồ, không bao giờ nhìn thấy rõ người nào mới chính là con mình nữa.

Chung quy.. chính nàng đã hại bọn chúng

“Nhìn một màn kịch bên dưới, có phải ngươi đang có cảm giác muốn chết hay không? Nói cho ngươi biết, cảm giác bị chính muội muội ruột thịt của mình phản bội cũng chính là như vậy, muội muội thân ái của ta, tư vị này...” Lời nói giãy vò luôn luôn vang bên tai.

Thủy Thu Tích đau đến chết lặng, hiện tại, nàng tình nguyện người nằm trong vũng máu kia là chính nàng chứ không phải Cô Độc Úy. Cô Độc Úy không nên chịu tội như vậy, tất cả lỗi là do chính nàng gây ra.

“Ta chỉ xin ngươi buông tha hần, điều kiện gì ta cũng đều đáp ứng ngươi, chỉ cần hần còn sống...” Thủy Thu Tích sao lại có thể lãnh tình như vậy, nàng không muốn con trai của nàng chịu nhiều cực khổ như vậy.

“Ngươi không rõ sao, hần gần như đã chết ....” Lời nói lãnh khốc của Thủy Thu Liên từ bên cạnh truyền đến, Thủy Thu Liên đứng bên cạnh nàng giữ nàng nhìn xuống tràng huyết vũ bên dưới.

Hai tỷ muội các nàng không bao giờ có thể đứng chung một chỗ, chỉ là lúc này đây, các nàng đều mang theo cảm giác đau đớn không giống nhau mà đứng nhìn trận chiến đang diễn ra.

Vân Thiên rốt cuộc cũng tìm lại được tri giác của mình, vọt đi lên, nâng Cô Độc Úy từ trong vũng máu dậy, quỳ gối dưới thân hần, gất gao nâng đầu hần, trên khuôn mặt bình tĩnh không gọn lên tia bi thống nào, ôn nhu ôm thân hình đầy máu của Cô Độc Úy, như là gặp lại hần lúc bình thường.

Vân Thiên nhìn vết thương đầy người Cô Độc Úy, tay không tự giác run lên, ngay cả thân thể cũng chậm rãi lung lay, nhưng trên mặt lại không nhìn ra cảm xúc gì.

“Úy ca ca...” Nhưng mà, thanh âm của nàng rất run rẩy.

Có lẽ nghe được tiếng kêu của Vân Thiên, Cô Độc Úy khó khăn mở mắt, đập vào mắt hần, là mặt nạ mờ hồ, môi không khỏi hơi lên nụ cười thoải mái, tiếp theo là lâm vào bóng tối khôn cùng, nặng nề chìm vào hôn mê.

Tay ngọc của Vân Thiên cứng đờ giữa không trung, nhìn Cô Độc Úy từ từ gất gao nhắm hai mắt, tay kia khó khăn dời đi xuống. Nàng muốn tìm kiếm hơi thở của hần, nhưng nàng sợ, sợ mạch của hần sẽ không còn đập, sợ hần vĩnh viễn nhắm mắt lại mà không thèm nhìn nàng nữa...

“Thiên nhi...” Mọi người vây quanh bọn họ không tự giác dừng giết chóc, lặng lẽ nhìn về phía nàng đang ngồi trong vũng máu ôm người đầy huyết.

“Thiên nhi, hần...” Lạc Song khó khăn mở miệng, hy vọng mình có thể nói điều gì đó an ủi nữ nhi, nhưng lời vừa ra lại phải nuốt trở vào.

Chẳng lẽ một thế hệ đế vương cứ như vậy mà chiến tử sa trường? Có người không thể tin vào hai mắt mình, Cô Độc Úy cường hãn như vậy mà nằm trong vũng máu không thể đứng dậy.

Trong nháy mắt toàn thân nàng lạnh như băng, vрон tay đỡ lấy vai hần, làm cho hần thoải mái tựa vào người nàng, trái tim Vân Thiên cảm thấy mệt mỏi, nhìn Cô Độc Úy thoải mái nhắm hai mắt, lệ không khỏi tuôn rơi.

Đây là lần thứ nhất trong cả hai kiếp người, Vân Thiên rơi lệ, trên mặt nạ toàn là máu, không người nào có thể thấy rõ đâu là lệ, đâu là máu, đâu là bông tuyết...

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 112: Chương 83. Có Một Loại Yêu Tên Là Buông Tay

# (Phần 1)

Editor: nhamy111

\*\*\*\*\*

Vân Thiên nhẹ nhàng buông nam nhân đang ngủ say, đứng dậy, ôn nhu đã không còn tồn tại, chỉ còn lại vẻ mặt thị huyết đầy sát khí, “Các người dám làm tổn thương hắn...” Cho dù nàng chết, nàng cũng không thừa nhận nam nhân dưới chân này đã chết đi.

Tuyết tung bay, đáy lòng còn lạnh hơn tuyết

Cô Độc Úy ngã xuống làm cho chiến trường này càng thêm băng hàn, giống như bông tuyết đẹp đẽ kia trực tiếp rơi vào lòng bọn họ, hóa hư không

“Thiên nhi, hắn đã sắp chết rồi, theo ta đi...” Cô Độc Hồng không để ý đến vết thương trên người mình, thật cẩn thận đến gần Vân Thiên.

Về mặt bình tĩnh, cũng là một thân sát khí, làm cho người ta tự dung cảm thấy sợ hãi vô cùng. Khi hắn nhìn thấy Vân Thiên, cái loại cảm giác Vân Thiên gần như hồng mắt làm cho người ta thấy đau lòng không thôi.

“Hắn không chết!!!” Lời nói thanh nhã nhưng mang theo nồng đậm sát khí.

Cô Độc Hồng biết Cô Độc Úy chết sẽ làm nàng rất khó chịu, nhưng mà, hắn cũng không muốn nhìn bộ dạng thương tâm đến khổ sở này của nàng, hắn tình nguyện mình không sống sót trên chiến trường này, như vậy sẽ không nhìn thấy Vân Thiên đáng sợ như vậy, so với năm năm trước nàng còn muốn đáng sợ hơn.

“Nếu hắn chết, người trên trận này đừng nghĩ sẽ đào thoát...” Bao gồm cả chính nàng trong đó. Âm thanh không nhanh không chậm của Vân Thiên tràn ra bên môi, không có mùi vị gì nhưng lại làm cho người ta phát lạnh.

“Hắn đã chết, trong ba người chúng ta, người có thể lựa chọn...” Thích Uẩn Cẩm bỏ qua vẻ mặt bi thống của Vân Thiên, lãnh khốc nói.

Lạc Song nén bi thương trong lòng, vượt qua tầng tầng thi thể đi đến bên cạnh Cô Độc Úy, nàng không có chạm vào người hắn, bởi vì nàng biết, nếu nàng chạm vào, nhất định nữ nhi của nàng sẽ nổi điên, ngay cả nàng cũng sẽ giết chết.

Hô hấp dồn dập, trong bóng tối không thể nhìn rõ, nhưng chỗ nơi ngực hơi hơi di động đã chứng minh Cô Độc Úy đang bị trọng thương, nhưng vẫn chưa mất đi tính mạng.

“Khi các người làm hắn bị thương thì cũng nên biết chính mình cũng sẽ không sống bao lâu...” Hung hãn giương tay, tháo nút thắt mặt nạ, hung hãn ném mặt nạ vào vũng máu.

Thiên nhan do quỷ thần điêu khắc, làn da trắng trong suốt như tuyết trong bóng tối không thể nhìn rõ, hơn nữa trên mặt còn vết máu, làm cho da mặt nàng thập phần không đúng.

Nhưng mà một thân phần nộ, khí thế phát cuồng làm cho người ta không thể bỏ qua, Vân Thiên một phen lau đi vết máu trên mặt, lộ ra dung nhan chân chính, đây là lần đầu tiên Vân Thiên chân chân chính chính để lộ thiên nhan của mình.

Thiên nhan của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, người nhìn người si, bông tuyết rơi, bọn họ đều có một loại hoảng hốt, người trước mắt như thần tiên giáng thế!

Thế gian này còn có người tuyệt thế như vậy, lớn lên xinh đẹp như vậy, quả nhiên là nghịch thiên.

Bọn họ đều bị khuôn mặt kia hấp dẫn thật sâu, hoàn toàn bỏ qua cặp mắt nổi lên thị huyết, cùng ý cười khó bỏ qua trên cánh môi kia.

Đây là Vân Thiên chân chính.

Vân Thiên vùng vẫy kiếm, thẳng tiến đến trước mặt Thích Uẩn Cẩm đứng gần nhất, âm phong dày đặc, làm cho khi Thích Uẩn Cẩm phản ứng lại thì kiếm Vân Thiên đã ở trước mặt, mũi nhọn lạnh giá đã ngay phía trước.

Thích Uẩn Cẩm hoảng hốt, chỉ thấy trên ngực vô cùng đau đớn, thân hình di chuyển rất nhanh, nhưng mũi kiếm đã đâm vào ngực của hắn, huyết nhục vẩy ra...

Vốn là đang chịu nhiều vết thương nhưng lại bị người tiếp tục đâm trúng một kiếm, sắc mặt Thích Uẩn Cẩm lập tức trở nên tái nhợt. Sắc mặt Vân Thiên ngoan độc, lại đâm xuống.

“Phốc!” Ngón tay đánh lên nhuyễn kiếm Vân Thiên, thân hình lao đảo một cái té thật mạnh trên mặt đất, trước ngực không chỉ mang vết thương này, nhưng đây là vết thương nặng nhất, hắn không nghĩ Vân Thiên sẽ ra tay.

Thiên nhan vừa chuyển, kiếm trong tay không chút do dự chống lại Tây Lâu Mạch.

Tây Lâu Mạch từ trong mờ mịt hồi tỉnh lại, thân hình đột nhiên nhảy lên tránh được kiếm thứ nhất của Vân Thiển. Mà Vân Thiển cũng không như ý của hắn, nhuyển kiếm hướng về phía trước, sử dụng lại kiếm chiêu đã sử dụng đêm hôm đó.

Hiện đại kết hợp cùng cổ đại, hiển nhiên sẽ càng tốt hơn.

Vân Thiển sắc bén công kích làm cho Tây Lâu Mạch muốn tránh cũng không thể tránh, bên chân vẫn bị nhuyển kiếm của nàng làm bị thương.

Thân thủ kết hợp cùng thiên nhan, cho dù mấy người bọn họ đồng loạt kết hợp tấn công cũng là chuyện tình không có khả năng, huống chi mới vừa rồi bọn họ còn bị Cô Độc Úy đánh trọng thương, hiện tại lại đối mặt với người bọn họ không muốn tổn thương, tự nhiên một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Trong vòng vài giây, Vân Thiển đã làm bị thương thủ lĩnh của hai quốc gia, thấy chủ nhân bị người khác đã thương, tất nhiên binh lính sẽ cảm thấy bối rối, nhìn chủ soái bị đã thương thành như vậy, đại quân bắt đầu trở nên phân tán.

Bông tuyết rơi xuống chiến trường, tất cả đều dừng lại, nhìn chủ soái của bọn họ.

Đã không có chủ soái, tướng sĩ bọn họ làm sao có thể làm ra phản ứng gì.

Tây Lâu Mạch lui về phía sau vài bước, trên người lại trúng thêm vài chưởng của Vân Thiển, thân thể chống đỡ không được quỳ một gối xuống trong máu loãng, một kiếm của Vân Thiển vô cùng chuẩn xác đánh thẳng vào gân chân của hắn, nếu hắn mạnh mẽ dùng võ công, chân này của hắn xem như có thể phế bỏ.

Vân Thiển cũng sẽ không cho kẻ làm Cô Độc Úy bị thương có cơ hội thở dốc, tuyệt thế thiên nhan hoành chuyển, ánh mắt sắc bén bắn thẳng vào Cô Độc Hồn ở một bên.

Cô Độc Hồn cười thâm một tiếng, nhìn Vân Thiển hoàn toàn mất đi lý trí, hắn biết chính mình đã thua hoàn toàn, “Cho dù ta lại cố gắng như thế nào cũng vĩnh viễn không chiếm được tâm của ngươi, hiện ta cuối cùng xem như ta đã hiểu được. Nếu có thể chết dưới kiếm Thiển nhi cũng là một chuyện tốt...” Cô Độc Hồn nở nụ cười, người băng lãnh kia lần đầu tiên nở nụ cười trước mặt Vân Thiển, chân thành như vậy, mê người như vậy.

Con người lạnh lùng chợt lóe qua tia không đành lòng, “Ngươi đáng chết...”

“Đúng vậy, ta đáng chết” Không ngờ Cô Độc Hồn lại trả lời như thế, hắn thật là đáng chết, không nên sống để chịu thống khổ như vậy.

“Hừ” tiếng hừ lạnh vừa lên, Vân Thiển đã muốn gần ngay trước mắt, nhuyển kiếm sửa lại vị trí, nàng vẫn như cũ không nhả tâm hạ sát hắn, Vân Thiển thật hận chính mình yếu đuối.

Tro mắt nhìn kiếm đâm thẳng chính mình, Cô Độc Hồn bất động không hề né tránh, tùy ý để kiếm của nàng đi lên. Vết thương bị đâm còn chưa kịp đau thì lòng đã đau như cắt, nhưng mà Cô Độc Hồn lại càng cười đến tâm người cũng thấy đau.

Tối thiểu Vân Thiển vẫn không nhả tâm lấy mạng của hắn, có phải đại biểu cho việc hắn cũng có một vị trí nhất định trong lòng nàng? Cô Độc Hồn an ủi chính mình, như vậy là đủ rồi, chỉ cần làm cho Vân Thiển trọn đời đều nhớ đến hắn là đủ rồi.

Nhìn một màn này, động tác trong tay bọn họ đều đình chỉ.

Nghe tiếng cười bên tai, Vân Thiển cắn môi, ngoan độc nhấn mạnh kiếm vào, máu nóng bỗng chảy xuôi thân kiếm đến ngón tay nàng, như lửa...

Vân Thiển rút mạnh kiếm ra, máu, bắn tung tóe trên mặt nàng, có chút dữ tợn, “Cô Độc Hồn, ngươi sắp chết...” trong lòng ta ngươi đã được xem như người đã chết, cho nên, từ nay về sau trong lòng Vân Thiển không hề có bóng dáng Cô Độc Hồn.

Cô Độc Hồn lại khụ, vừa cười vừa đơn độc quỳ gối trong vũng máu, bông tuyết vẫn như cũ nở rộ đầy xinh đẹp, phiêu đảng tại đây, cười cho chuyện buồn thế gian.

Các ngươi không nên làm như vậy, lực lượng tam quốc hợp lại cùng một chỗ, không có thắng bại, chỉ có thiên hạ đại loạn.

Trên sườn núi...

Thủy Thu Tích nở nụ cười.

“Ta nói rồi, con ta đã chết, con của ngươi cũng không sống được bao lâu...” Bởi vì Cô Độc Hồn sẽ không đối phó Vân Thiển, Vân Thiển đều là điểm yếu của bọn hắn, mấy nam nhân xuất sắc này không một tên nào có thể chống cự được.

“Xú tiểu tử...” Thủy Thu Liên không biết vì sao thân nam tử như Vân Thiển có thể làm cho các nam nhân xuất sắc mê muội vì nàng, ngay cả tánh mạng cũng không cần.

Hồng y của Thủy Thu Liên xoay tròn, dẫm lên đầu người phía dưới đi quan, dừng bên cạnh Cô Độc Hồn, “Hồng nhi!” Thủy Thu Liên đau lòng muốn đỡ Cô Độc Hồn



Cô Độc Hồng bỏ tay Thủy Thu Liên ra, lạnh giọng nói: “Ta không có người thân, xin đừng gọi ta như vậy...” Từ lúc hấn sinh ra đến bây giờ, đều chưa cảm thụ được tình yêu của cha mẹ, trong trí nhớ của hấn chỉ có tòa Chính Hoa cung lạnh lẽo cùng Trương Vĩnh không nở được nụ cười.

Cô Độc Hồng như vậy có bao nhiêu cô độc a...

Thủy Thu Liên tự biết mình thiếu đứa con trai này nhiều lắm, nàng cũng không cầu hấn nhận mình, chỉ cầu hấn sống tốt. Nhưng hấn hiện nay lại bị một nam nhân hành hạ thành như vậy, nàng làm sao có thể không lo tới.

Khụ... Cô Độc Hồng cường ngạnh đứng dậy, xuyên thấu qua bông tuyết đứng nhìn người đang cầm kiếm trước mặt hấn.

Đáy mắt hai người truyền đến một tia bi thương, nhưng không có ai mở miệng, bọn họ đều biết, bây giờ nói cái gì cũng đều phí công vô ích, bọn họ đã chặt đứt tia nín kéo cuối cùng rồi.

“Hồng nhi, ngươi làm vậy, không đáng...” Thủy Thu Liên chưa bao giờ biết con mình lại si tình như vậy, mắt nàng ứa lệ nhìn nam tử thiên nhan toàn thân đầy máu

Thì ra là vậy, khó trách nam nhân trong thiên hạ đều yêu thích lam nhan (nam nhi đó mà) mà không thích hồng nhan. Thủy Thu Liên tự giễu nở nụ cười, nam tử như vậy, nếu mình sinh trẻ chắc cũng sẽ yêu thương người này như vậy.

“Song nhi, ngươi sinh con thật tốt...”

Lạc Song nhìn sư tỷ ngày xưa cũng không có gì ngoài ý muốn, chính là lúc này đây, nàng không hề nói xen vào, chỉ là thản nhiên nhìn Thủy Thu Liên.

“Thiên nhi, hy vọng có một ngày chúng ta có thể gặp lại...” Gương mặt kiên cường của Cô Độc Hồng xệt qua giọt lệ, xoay người, đây là lần đầu tiên Cô Độc Hồng thương tâm rơi lệ.

Bởi vì, hấn kiên trì từ rất lâu rồi, lần đầu tiên hấn buông tay, loại tâm tình này như căn nát thân thể hấn, loại cảm giác thống khổ hung hăng dày xéo tâm hấn.

Vân Thiên lạnh lùng lau đi vết máu trên kiếm, không liếc mắt nhìn Cô Độc Hồng dù chỉ một cái

Cô độc, bi thương, thống khổ... càng có sự buông tay quyết liệt...

Cô Độc Hồng như vậy làm cho Vân Thiên không thể liếc mắt dù chỉ một cái, huống chi một cái liếc mắt này có thể làm cho nàng mềm lòng, đối với nàng, đối với Cô Độc Ủy cũng không phải một chuyện tốt.

Nhìn Vân Thiên nhẫn tâm, tâm Thủy Thu Liên gát gao siết chặt, người này vậy mà tuyệt tình làm con trai nàng bị thương như thế.

“Hồng nhi...”

Nếu yêu, vì sao không buông tay.

Khuyên tấn thiên hạ chỉ vì một người, vì sao kết quả vẫn là phải lựa chọn buông tay

Cô Độc Hồng luôn luôn bá đạo, thế nhưng lúc này chấp nhận buông tay cho tình yêu của mình, có chút làm cho người ta không thể tiếp nhận được.

“Hồng nhi, nếu ngươi muốn, nương sẽ hết sức giúp ngươi, ngươi không cần phải như thế...” nếu muốn người nam nhân trước mắt, nàng sẽ không tiếc hết thảy đại giới để giúp Cô Độc Hồng đạt được.

Màn đêm bao trùm, chỉ nghe được tiếng hít thở

Huyết nhiễm thiên hạ, nguyên lai chỉ vì một người...

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 113: Có Một Loại Yêu Tên Là Buông Tay (Phần Cuối)

“Từ khi ta được sinh ra cho đến bây giờ, người không phải là người thân của Cô Độc Hồng ta, người thân duy nhất của ta, chỉ có hân...” Nếu không phải Vân Thiên, hân căn bản cũng không biết sống vì ai, nếu không phải lúc hân còn trẻ gặp được nàng trong cái ngày tuyết rơi đó, có lẽ khi đó tính mạng của hân đã không xong rồi.

Cho nên, mạng của Cô Độc Hồng hân là của Vân Thiên.

Thân thể Thủy Thu Liên cứng đờ, nghẹn ngào không nói nên lời.

Nghe vậy, toàn thân Vân Thiên chấn động, nhớ tới ngày tuyết năm đó, sau lưng người thiếu niên nhỏ nhoi đó cất giấu một thanh chủy thủ cũ, cho dù là chủy thủ cũ nhưng vẫn có thể dễ dàng kết thúc sinh mạng của một người. Nàng không biết lúc đó Cô Độc Hồng suy nghĩ những gì, nhưng mà lòng của nàng thật đau, làm cho nàng nhìn không được mà nắm tay hân một lần...

“Thiên nhi, cảm ơn ngươi...” Nếu không có ngươi, vốn không có Cô Độc Hồng của ngày hôm nay

Nếu Vân Thiên không xuất hiện, thứ nằm trong Chính Hoa cung đã có thể là thi thể của Cô Độc Hồng.

Ngón tay nắm kiếm dùng lực nắm chặt hơn nữa, nghiêng người... nhưng hân không thể nào nhìn người phía sau nữa, cắt đứt cũng tốt.

“Buông tay cũng là một loại yêu...” Nâng mắt, nhìn bầu trời đêm đầy bông tuyết, tâm như bị vật gì đó chà nhẹ, nàng cũng đau.

Cô Độc Hồng ngửa mặt nhìn lên trời, đồng tử tối đen lẳng lẳng nhìn về phía chân trời, nhớ lại rất nhiều chuyện đã qua. Bên tai không ngừng vang lên lời Vân Thiên vừa mới nói, “Buông tay cũng là một loại yêu...”

Không đạt được, cũng có thể lẳng lẳng thủ hộ, nhìn người mình yêu hạnh phúc cũng là một chuyện thú vị. Hiện tại Cô Độc Hồng mới biết được trên thế gian này còn có một loại tình yêu vĩ đại như vậy.

Buông tay... cũng là yêu.

Câu nói này cũng đồng thời đánh vào tâm của những người khác, bọn họ đều nghĩ phải có được mới là tình yêu thật sự nên bọn họ luôn liều lĩnh muốn một người. Nhưng bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của người kia, chỉ làm theo suy nghĩ của chính mình.

Yêu như vậy... cũng là yêu sao?

“Ta biết rồi, chỉ cần thấy Thiên nhi hạnh phúc... như vậy là đủ rồi...” Thiên nhi vui vẻ, Cô Độc Hồng hân cũng vui vẻ.

Cô Độc Hồng bước từng bước nhỏ, đại quân chủ động tách ra thành một đường lớn, nhìn bóng dáng thê lương dần xa khuất, nếu có thể chân chính nhìn vào gương mặt Cô Độc Hồng, thì có thể thấy được rõ ràng trong đêm đầy tuyết này, khi một nam nhân cường hân, mạnh mẽ ép buộc bản thân bước đi thì mặt hân đã rơi lệ...

Từ nay về sau, La Sát Môn tồn tại chỉ vì bảo vệ một người.

Nhìn bóng dáng con mình lao đảo rồi đi, Thủy Thu Liên tự biết mình những năm qua mình đã làm quá đáng, nàng không nên để Cô Độc Hồng lại. Nếu lúc ấy nàng dẫn hân rời khỏi hoàng cung, có lẽ đến giờ phút này Cô Độc Hồng sẽ không gặp gỡ Vân Thiên, cũng không bị thương nghiêm trọng như vậy, lại càng không phải quyết tuyệt rồi đi như thế...

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Cô Độc Hồng, Vân Thiên mới khó khăn xoay thân mình, hơi thở lạnh lùng nhưng trong trẻo trên người nàng lại phát ra.

“Hiện tại... nên đến lượt các ngươi...” Kiếm chỉ hướng Thủy Thu Liên, nữ nhân này năm lần bảy lượt đào thoát trước mặt nàng, mà lần này còn dám can đảm xuất hiện.

“Hừ, ngươi cho rằng ngươi giết được ta?” Thủy Thu Liên nàng là người phương nào chứ? Là môn chủ tiền nhiệm của La Sát Môn, nàng làm sao có thể khinh định để cho một tiểu bối lấy mạng tại địa phương này chứ?

“Thử xem” Mũi kiếm vừa rung lên, người đã bay lên trước, chỉ trong một khoảnh khắc

“Leng keng~~~!” Hai tiếng vang lên.

Hai tay đồng thời chế trụ kiếm Vân Thiên, đồng thời ngăn trở kiếm của nàng.

“Như thế nào, ngươi cũng muốn ta giết ngươi sao?” Vô tình, cho dù là đối mặt với lão nương của mình cũng đối xử không khác, lúc này đây Vân Thiên đã hoàn toàn mất lý trí vốn có, không thể chấp nhận có người chấn kiếm mình.

Ngón tay chế trụ kiếm của Lạc Song nhẹ nhàng run lên, Vân Thiên như vậy, hơi thở như vậy, ngay cả lão nương thân sinh của Vân Thiên là nàng cũng có thể cảm nhận được một cỗ sát khí dày đặc.

Ngay cả mẫu thân của mình cũng hạ sát chiêu? Loại tâm tình đáng sợ này làm cho tâm của Lạc Song đột nhiên hoảng hốt, người này vẫn là nữ nhi của

nàng sao, vì sao lại xa lạ đến như vậy? Chẳng lẽ người làm nương như nàng ngay cả Cô Độc Hồng cũng không bằng hay sao?

(nhany111: Lạc Song nghĩ vậy vì Vân Thiên có thể tha cho Cô Độc Hồng, có thể nói với hán lời yêu là buông tay... đại loại thế, nhưng đối với mẹ mình thì lại muốn động thủ... Aiz, chương này ta thấy hơi kỳ kỳ... tự nhiên mất cảm tình với Thiên tỷ à nha... vì “giai” mà nên nổi thế à???)

“Hừ, không hổ là con của người, ngay cả mẹ mình cũng muốn giết...” Thủy Thu Liên không ngờ tới ngay cả Lạc Song mà Vân Thiên cũng không tha, quả nhiên là vô tình.

“Hừ” Vân Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, một kiếm xẹt qua, một tia máu bắn ra như hoa nở trên tuyết. Ngón tay của Lạc Song cùng Thủy Thu Liên đều bị kiếm này làm bị thương, “Người chấn ta, chết”

Vân Thiên lúc này đã hoàn toàn điên cuồng

(nhany111: \*đập bàn\* không được, lý do này ta hông chấp nhận...)

“Thiên nhi, hán không chết...” Lạc Song quát to một tiếng, sợ Vân Thiên không nghe được.

“Hán tất nhiên không chết” Mũi kiếm nhọn chỉ thẳng hướng Lạc Song, ánh mắt thị huyết đáng sợ.

Cô Độc Úy làm sao chết được khi nàng chưa cho phép, hán chỉ là quá mệt mỏi thôi, chỉ nằm trong chốc lát mà thôi.

Lạc Song nhú mày.

“Các người làm sao ngừng hết rồi, đến đây...” Nhuyễn kiếm của Vân Thiên chỉ về hướng đại quân đông nghìn nghịt bên cạnh, quát to một tiếng, tâm người chấn động run bắn bật từng trận.

Vì Cô Độc Úy mà Vân Thiên có thể hóa thành Tu La nơi địa ngục, càng có thể hóa thành ma quỷ lấy mạng người. Vân Thiên nàng cho tới bây giờ cũng không phải là dạng người lương thiện gì, vì chính mình, nàng có thể ích kỷ một lần.

Nàng chỉ là một người bình thường, vì sao bọn họ đều muốn tranh nàng. Vân Thiên phản hận, nội tâm đã bốc lửa giận đến cực điểm, chỉ cần có người tới gần là nàng sẽ động thủ.

“Tuy người là sư tỷ ta vô cùng kính trọng, nhưng nếu người dám làm tổn thương Thiên nhi, người làm mẹ như ta, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho người...” Lạc Song đứng trong đám thi thể, lãnh khốc vô tình nhìn Thủy Thu Liên.

Vì Vân Thiên, cho dù đối mặt với sư tỷ của mình cũng không bỏ qua, cho dù kết quả chỉ có một chữ chết. Những việc nàng đã làm cho Vân Thiên thật sự rất ít, lúc này đây quyết không thể để cho Vân Thiên xảy ra chuyện gì.

Thủy Thu Liên nhìn chằm chằm gương mặt Lạc Song thật lâu, rồi cười bi thương, “Thật không ngờ chúng ta cũng có lúc đối nghịch với nhau, từ lúc ta biết Song nhi cho đến bây giờ, thật đúng là chưa từng đánh với người lần nào, hôm nay làm cho những đau khổ cả đời của chúng ta biến mất hết đi...” Nhớ tới Cô Độc Hồng, Thủy Thu Liên kỳ thật rất mệt mỏi, nhiều năm qua như vậy, bọn họ cũng đều mệt mỏi hết rồi.

Thế hệ trước từng quen biết, nhưng giờ khắc này bọn họ vì thế hệ sau của mình mà nhắc kiếm trong tay, dù cho có quan hệ, nhưng vì một điều gì đó cũng có thể trở thành địch nhân...

Đây là sự ích kỷ của con người, bọn họ không phải thần thánh nên không thể nào hoàn mỹ được

Vân Thiên lạnh lùng như trước nhìn Cô Độc Úy đang nằm nơi đó, nhìn dung nhan ngủ say của hán, tâm Vân Thiên như bị ngàn vạn mũi kim châm đốt.

Vì Cô Độc Úy, nàng tái chiến một lần.

Bông tuyết trong đêm rơi xuống càng nhiều, tâm người càng lạnh, thi thể chồng chất lên càng nhiều, có một số người không biết mình chiến đấu vì cái gì...

Khuynh tấn tất cả mọi thứ, chỉ vì một người...

Vân Thiên nhất định là ảnh hưởng đến trận chiến nơi này

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 114: Chương 84. Bọn Họ Không Cam Lòng (Phần 1)

\*\*\*\*\*

Tuy danh tính của Ô Kim quân vang dội, nhưng đối mặt với sự phẫn hận của Thánh Hoàng triều, cho dù nhân số của bọn hán có nhiều gấp đôi đi chăng nữa, nhưng khí thế kia vẫn còn kém xa sự phẫn nộ của quân Thánh hoàng triều, vốn hoàng đế của bọn họ đã ngã xuống thì bọn họ nên lạnh tâm, nhưng khi nhìn đến huyết y kia, tâm bọn họ lại sôi trào trở lại.

Đại nhân luôn ôn hòa nhu nhược kia đã làm trên người mình tràn đầy máu như thế kia đã châm lên cho bọn họ một lòng nhiệt huyết, không ai có thể ngăn trở.

Lúc này đây Vân Thiên đã ngoan tâm, đem lực lượng toàn thân bộc phát ra ngoài.

“Muốn lui binh!” Vân Thiên hừ lạnh một tiếng, nhìn Tây Lâu Mạch cùng Thích Uẩn Cẩm đều tự đi trở lại trước mặt đại quân của mình, nghe âm thanh bọn họ kêu lui binh, ông tay áo bị nhiễm máu vung lên, đại quân Thánh Hoàng triều vội vàng tiến đến, áp đảo bọn họ không thể lui được, chỉ có thể nghênh chiến.

“Bảo vệ hán.” Vân Thiên hướng đến tứ tướng đang sừng sốt đến sớm ngóc hết lên một tiếng, bọn hán chưa kịp phản ứng, người đã kích động vọt lên, tiếp tục cuộc trình diễn.

Hạ Ký Phong dường như lại thấy được huyết y nhân của năm năm về trước, chính lúc này đây, nàng đã nổi điên, không có chút gì lưu thủ, từ “giết người không chớp mắt” lúc này đây dùng trên người nàng thật vô cùng thích hợp

Nhìn nàng dẫn đại quân xung phong liều chết, trống trận vang lên từng tiếng đinh tai nhức óc, bóng dáng kia vĩnh viễn khắc trong lòng bọn họ, không thể phai mờ được.

Đây là Vân Thiên ngoan cường, không tiếc hết thảy truy kích, thề truy cùng giết tận địch nhân mới bằng lòng bỏ qua. Nếu hạ thủ, địch nhân của nàng cũng không còn đạo lý có thể chạy trốn.

Vân Thiên dẫn đầu chạy vội tới đại quân Thuật quốc ở phía trước, thân mình nhỏ nhắn nhưng dường như tràn ngập năng lượng, thẳng tay lấy đi đầu người, đầu của tên tướng gần nhất đã rơi xuống, đại quân Thánh Hoàng triều phía sau mãnh liệt xông lên!

Nhìn Vân Thiên thẳng hướng mình mà đến, Thích Uẩn Cẩm hít một ngụm khí lạnh, lúc này đây hán mới chính thức biết đến một Vân Thiên lợi hại, một Vân Thiên tàn nhẫn, một Vân Thiên thị huyết...

Chỉ có một mình nàng đơn độc cũng có thể làm cho đại quân địch khủng hoảng, càng đừng nói đến đại quân ở phía sau đang tiến tới không ngừng. Một cỗ khí thế mãnh liệt mãnh mẽ ngăn chặn quân địch, hiện thời đã không còn người nào có thể quyết định cái gì gọi là thắng bại.

Sĩ khí... quyết định hết thảy!

Khi nào phát sinh, nhưng Vân Thiên thật không biết trong lòng mình lại cảm thấy như vậy, nàng muốn biết cảm giác kích thích khi giết chết một người. Con người mặc ngọc chăm chăm nhìn thẳng vào nam tử mặc Hắc long bào được đại quân bảo vệ cách đó không xa. Chỉ cần giết được hán, Thuật quốc này xem như xong đời một nửa, như vậy nàng liền thắng một bậc.

Thủy Thu Liên nhìn Vân Thiên mang theo đại quân của nàng thẳng theo phương hướng Thuật Quốc, nàng không khỏi hoảng hốt, lập tức đoán ra ý muốn của Vân Thiên, vội vàng thả người nhảy lên, đập đầu người bay về phía phương hướng kia.

Bản thân Thích Uẩn Cẩm đã bị trọng thương, chắc chắn không chịu nổi ép buộc như vậy, nhớ tới hoàng đế Thuật Quốc, cả người Thủy Thu Liên đại phát thị khí.

“Suy nghĩ xong rồi chứ, sư tỷ, đối thủ của ngươi là ta...” Thân ảnh Lạc Song rơi xuống trước mặt Thủy Thu Liên, ngăn cản bước chân Thủy Thu Liên, mâu quang lạnh lùng của hai người lập tức đối diện.

Không người nào bỏ qua cho người nào, khí thế trên người đủ để chứng minh trong hôm nay không thể không có người nằm xuống.

“Tránh ra, ngươi không ngăn cản được ta đâu!” Đối với võ công của mình, Thủy Thu Liên nhất định có lòng tin, đối mặt với chính vị tiểu sư muội mình yêu thương, nàng không thể nào nhẫn tâm giết chết.

“Thật không, chẳng lẽ sư tỷ không muốn thử?” Lạc Song nhếch miệng, bản thân kiếm ra, máu loãng dính trên kiếm vẩy ra trên bông tuyết, thân thể tung bay ra ngoài.

Hai đại cao thủ quyết đấu, ân oán của hai thế thật sự có thể phân rõ lúc này sao?

Bọn họ cũng không biết, bọn họ chỉ biết mình có người cần phải bảo vệ, không ai có thể thấy người trước mắt mình bị giết đi, chán ta chỉ có chết...

Hạ Ký Phong cùng Phó Văn Tĩnh bảo vệ Cô Độc Úy trở về thành, bản thân Cô Độc Úy bị trọng thương, nếu xử lý trễ sợ rằng tánh mạng sẽ nguy hiểm, Văn Đan Hàn cùng Trương Trọng tất nhiên sẽ chạy về hướng Vân Thiên, nếu Cô Độc Úy còn sống mà Vân Thiên lại chết trên chiến trường, cho dù Cô

Độc Úy có sống lại nhưng chắc chắn cũng sẽ đi theo, tứ tướng bọn họ phi thường hiểu được nên cho dù đánh cược tánh mạng nhưng bọn họ cũng phải bảo vệ Vân Thiên an toàn.

Vân Thiên không biết mình đã giết được bao nhiêu người, không biết trên người mình đã bị bao nhiêu vết thương, nhưng mà, mắt của nàng vẫn tập trung vào hắc long bào nam tử đứng cách đó không xa.

Nơi đó, chính là mục tiêu nàng muốn giết.

Thích Uẩn Cẩm cũng cảm nhận được sát khí dày đặc của Vân Thiên, nàng là hướng về phía hắc mà đến, che máu chảy xuôi từ ngực, một kiếm này là do Vân Thiên tự mình đâm xuống, là con dao trước nay chưa từng có... Vì sao hắc lại có loại cảm giác này?

Giữa ngàn vạn binh mã, hắc nâng con ngói băng hàn, thẳng tắp nhìn về phía Vân Thiên, người này không quan tâm sống chết nhằm về phía hắc để giết hắc vì hắc đã đã thương Cô Độc Úy.

Cô Độc Úy, ngói thật may mắn đến đường nào khi có thể có một ngói như vậy đối tốt với ngói, Thích Uẩn Cẩm nở nụ cười, vị thái tử băng sơn kia vậy mà tại đây lại nở một nụ cười khi đối diện với tử thần như vậy, thật thê lương.

Con ngói lạnh lẽo của Thích Uẩn Cẩm giương lên, kiên trì đứng dậy, chống thiết kiếm xông lên, bất chấp đại quân phía sau kêu to, mang theo một thân trọng thương đón nhận kiếm của Vân Thiên.

Cho tới bây giờ hắc cũng không tin trên thế gian này có chân ái, nhưng mà không biết vì sao Vân Thiên trước mắt này lại khiến cho hắc tin trong thế giới lạnh lẽo này lại có tình yêu ôn nhu như vậy, cho dù đối mặt với nàng hắc là địch nhân, nhưng không hiểu sao trái tim hắc lại nhảy lên mãnh liệt như vậy, đây có phải là thứ gọi là yêu không?

“Đừng lúc lăm!” Vân Thiên bước qua, vung nhuyễn kiếm lên, hướng nàng bay qua hàng loạt mũi tên đen bị đánh ngược lại, rơi vào đại quân làm vang lên từng mảnh tiếng kêu thảm thiết

Đối mặt với sự cuồng hắc như vậy bọn hắc cho một loại cảm giác vô lực

“Leng keng...” Tuyết rơi trong đêm, hai kiếm chạm vào nhau sinh ra vài điểm hỏa quang chói mắt.

Gắn gũi với Vân Thiên gần trong gang tấc nhưng trên vị trí địch nhân của nàng, tay hắc run, ngay cả thân thể cũng không nghe theo sai khiến, còn tim... chỉ có đau.

Vân Thiên, Thích Uẩn Cẩm ta vậy mà lại yêu thương ngói.

Hắc thật bất lực chống lại kiếm của nàng. Không biết phát sinh từ khi nào, nhưng Thích Uẩn Cẩm hắc đã đem bóng dáng tựa thiên thần kia khắc thật sâu vào tâm trí, là lần đầu tiên giao thủ trong đêm tối, là hình ảnh bạch y thiếu niên trong đại yến sáu nước, nhưng vẫn là một thoáng kinh hồng...

Chỉ tại nửa khắc xuất thần, trên người Thích Uẩn Cẩm đã có thêm nhiều đạo vết thương, đối mặt với Vân Thiên tựa như bão táp tiến đến, Thích Uẩn Cẩm hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

“Phanh!” Không chịu nổi lực lượng tiến đến nên thân thể hắc văng thật mạnh vào vũng máu.

“Thái tử điện hạ!” Chúng tướng vội vàng đem vị thái tử chỉ còn lại nửa mạng rời khỏi tầm mắt Vân Thiên, đôi mắt đỏ ngầu kia cùng với thiên nhan tùy thời có thể mê hoặc người, nhưng đối với bọn họ mà nói thì một loại ma quỷ trừng phạt người.

“Bảo vệ thái tử điện hạ, lui về phía sau, nhanh! Lui về phía sau...” Phản ứng đầu tiên của Thuật quốc chính là đưa thái tử của bọn họ về nước, lui binh xuống, tạm thời bình ổn trận chiến vô vị này.

Vân Thiên chỉ có thể trở mắt nhìn Thích Uẩn Cẩm được tướng sĩ Thuật quốc bảo vệ ngày một rời xa, không thể giết chết hắc chính là thất bại của nàng, nhưng chung quy vẫn có một ngày, nàng sẽ đến Thuật quốc, chính tay lấy đầu hắc.

Vân Thiên cũng không truy đuổi, quay đầu hướng về phía Lô Quốc, trong bóng tối không thể thấy màu đỏ thị sát trong mắt nàng, chỉ có thể cảm nhận được sát khí âm trầm nồng đậm trên người nàng.

Đại quân Thánh Hoàng triều cũng bị bám một cổ sát khí như chủ soái của mình, quét ngang quân địch, anh dũng không lùi, làm cho quân địch muốn chặn cũng không thể chặn.

Binh tốt không ở chỗ nhiều mà ở chỗ tinh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 115: Chương 84. Bọn Họ Không Cam Lòng (Phần Cuối)

Thánh Hoàng triều chỉ bằng nhiều đây binh đã đánh lui cả mấy trăm vạn quân, trận chiến này đã làm cho Vân Thiên vang danh thiên hạ, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân không bao giờ chỉ được thiên hạ tán thưởng nhờ vào bộ da mặt kia nữa, một trận chiến này của nàng đã làm cho cả thiên hạ kinh ngạc, lam nhan giận dữ, đồ sát thiên hạ...

Vân Thiên chỉ biết thương tổn người của nàng nhất định phải làm cho bọn họ trả giá đại giới, ai cũng không thể tránh được việc nàng đòi nợ, máu loãng tích trên bông tuyết, yêu điểm, bi thương...

“Thái tử điện hạ, đại quân Thuật quốc đã lui, chúng ta...” Lời nói của Sở Hồ chưa dứt đã bị ánh mắt của chủ tử nhà mình liếc một cái, cho nên hần vội vàng bảo vệ Tây Lâu Mạch đang không tiện hành động

Tây Lâu Mạch thừa nhận, trận chiến này quả thật là trận chiến thất bại nhất của hần, một trận vô cùng chật vật.

Mắt hoa đào lạnh lẽo nhú lại, nhìn theo Vân Thiên đang từ hướng Thuật quốc chạy vội về phía mình, hần đoán không ra liệu thái tử Thuật quốc có bị Vân Thiên kết liễu hay không, đồng tử co rút lại, tay áo vung lên, “Lui!”

Bại dưới tay Vân Thiên bọn họ cam tâm tình nguyện, nhưng bọn họ đều biết, Vân Thiên chiến đấu vì Cô Độc Uy. Nghĩ như vậy, trong lòng Tây Lâu Mạch không rõ tư vị gì.

Vì sao Vân Thiên chỉ đối với một mình nam tử kia trung thành như vậy, chẳng lẽ hần kém Cô Độc Uy?

“Lui!” Nghe được mệnh lệnh, tam tướng vội vàng truyền lệnh xuống, bảo vệ Tây Lâu Mạch lui về Lô quốc.

“Còn muốn chạy? Tây Lâu Mạch nguoi cho ta là quả hồng mềm tùy ý các nguoi giết sao...” Lời nói hàn băng của Vân Thiên truyền đi rất xa, bóng người nhanh chóng đập trên đầu người phi thân qua.

Từ trong hỗn loạn, nghe được âm thanh này, sắc mặt mọi người bên phía Lô quốc đều đại biến. Xem ra Vân Thiên không giết được thái tử của bọn họ quyết không bỏ qua, tất khắc tất cả mọi người đều nhìn về phía Vân Thiên, nâng cung tên trong tay lên.

“Đại nhân, cẩn thận!” Hai bóng người khác vội vàng tiến đến, đập đầu người đi về phía trước mặt Vân Thiên.

Nhìn mưa tên, Vân Thiên không hề có chút lo lắng, thân nhảy qua, trực tiếp đón nhận mưa tên. Thân thể trong không trung xoay tròn, nhuyễn kiếm trong tay mở ra, toàn bộ tên đều bị bắn ngược trở về, đánh vào quân Lô quốc, làm cho người bên kia muốn tránh cũng không thể tránh được tên do chính mình bắn ra.

Khi rơi xuống, Vân Thiên đã đi tới trước mặt Tây Lâu Mạch, nhuyễn kiếm không chút do dự phóng đi ra ngoài.

Tây Lâu Mạch nhìn đau, đoạt lấy bảo đao định đón nhận kiếm của Vân Thiên.

“Thái tử điện hạ, không thể...” Sở Hồ vội vàng ngăn cản Tây Lâu Mạch, hần biết hiện tại thái tử điện hạ đang rất phẫn nộ, nhưng mà, bọn họ làm sao có thể để cho Tây Lâu Mạch đi mạo hiểm

“Tây Lâu Mạch, nguoi có can đảm đã thương hần, nên biết chính mình phải trả giá đại giới...” Đánh lui đại quân đang che trước mặt Tây Lâu Mạch, nhuyễn kiếm vòng khai một đường, nhắm đến nơi trước tim Tây Lâu Mạch, nơi đó mới chính là đích đến.

Tây Lâu Mạch bị người của mình vội vàng kéo thoái lui về phía sau, mà Vân Thiên cũng có hai tướng hộ hai bên nên không ai dám tiến đến gần Vân Thiên, bọn họ chỉ có thể lui ra ngoài.

Muốn cho Tây Lâu Mạch sống, bọn họ cũng chỉ có thể lui về, buông tha cho trận chiến này.

Tây Lâu Mạch cắn răng, không cam lòng nhìn thẳng về phía Vân Thiên.

Trong trăm vạn đại quân đang vây quanh Tây Lâu Mạch, lấy thủ cấp của hần là chuyện không có khả năng, nhưng nếu làm cho hần khiếp sợ đến cả nửa đời sau là chuyện tuyệt đối có thể làm được, Vân Thiên chưa bao giờ để địch nhân của mình còn sống hoàn hảo mà không có bất kỳ tổn thương nào.

Nàng muốn làm cho trong lòng bọn họ lưu lại một nỗi đau không bao giờ phai, mang theo cả đời, làm cho bọn họ vĩnh viễn phải nhớ kỹ, chọc giận vào nàng thì đừng mong có kết cục tốt đẹp.

Keng... Đao kiếm chạm vào nhau tạo nên âm thanh.

Khí thế của Vân Thiên như thủy triều áp chế lên, làm cho Tây Lâu Mạch phía trước cũng không thể tránh, càng làm cho tam tướng bảo vệ hần cũng không thể chắn được, Vân Thiên sau hai ba kiếm đã đẩy ba người bọn họ ra, Vân Thiên sử dụng nhuyễn kiếm nên tự nhiên biến ảo một cách dễ dàng.

Đầu kiếm kia tuy rằng đã bị Tây Lâu Mạch bắt được, nhưng vẫn ở chính giữa tim, huyết động trên mũi kiếm, nhiễm đỏ cả tay, trong nháy mắt sắt mặt hần tái nhợt vô sắc, gương mặt tuần mỹ cũng trở nên vụn vẹo.

Một kiếm này đâm xuống, đau không phải ở vết thương, mà là tâm. Đồ máu không phải ở da thịt, mà là ở trái tim..

“Rốt cuộc bản cung kếm hần ở điểm nào, để ngươi có thể đối đãi với ta như vậy...” Hần không cam lòng thua bởi Cô Độc Úy, mắt đỏ đậm màu máu nhìn thẳng vào mắt Vân Thiên như muốn lấy được đáp án từ nơi đó.

Nhưng mà nơi đó ngoại trừ phần hận cùng sát ý ra, hần không còn thấy được gì cả. Thì ra... Vân Thiên lại hận hần như vậy.

“Các ngươi ngay cả một ngón tay của hần cũng không bằng, như vậy, ngươi vừa lòng chưa, thái tử Lô quốc...” Kiếm hung hăng rút ra...

“Thái tử điện hạ...”

Hỗn loạn và bi thương xuất hiện cùng nhau, lần đầu tiên Tây Lâu Mạch vô lực ngã xuống, cả người đầy vết thương làm cho hần vĩnh viễn ghi khắc thật sâu đôi mắt phần hận kia nhìn mình.

Đôi mắt ấy xâm nhập vào tận đáy lòng hần không còn cách nào lau đi, đó là kết cục của Tây Lâu Mạch hần sao. Rồi một khắc kia ngã xuống, Tây Lâu Mạch nở nụ cười, cười đến bi thương, cười đến không cam tâm..

Đại quân Lô quốc kinh hoàng, gắt gao bảo vệ thái tử lui về sau

Vân Thiên nhìn đại quân Lô quốc đi xa, chỉ cảm thấy lực lượng toàn thân mình như đã dùng hết, dùng nhuyễn kiếm chống đỡ thân thể của mình, nhìn bình mình từ từ ló dạng trên bầu trời đêm.

Bông tuyết vội vàng bay xuống, bao phủ lên thi thể cùng máu loãng trên mặt đất, một lần nữa trên mặt đất lại bị nhiễm một tầng trắng.

“Úy ca ca...” ta đã báo thù cho ngươi

Đại quân Thánh Hoàng triều không hề đuổi theo, có thể đánh đuổi được đại quân hai nước, bọn họ đã tránh thoát một trận huyết nhục, trăm vạn đại quân vội vàng thờ hồn hể, lặng lẽ nhìn tuyết thể nam tử đang nhìn lên bầu trời, một khắc kia, bọn họ như đã nhìn thấy thiên thần giáng thế...

Nhìn đại quân hai nước lui, Thủy Thu Liên tất nhiên thấy được quá trình thái tử Thuật quốc bị thương, không khỏi quát to một tiếng. Trong lòng rất lo lắng sinh tử của thái tử Thuật quốc nên xuống tay với Lạc Song mạnh hơn một chút.

Lạc Song cũng không hề yếu thế, những năm gần đây, võ công của nàng cũng không hề tệ, ngược lại có chút tiến bộ.

Chiến trường vừa mới qua hỗn loạn, giờ này chỉ còn lại hai người quyết đấu, ai cũng không quay đầu nhìn về hai người các nàng, mà mắt bọn họ đã dừng trên người Vân Thiên

Thủy Thu Liên xoay người muốn đi theo hướng Thuật quốc, Lạc Song cản rằng đuổi theo, dường như có một loại tư thế không muốn buông tha của nàng, nên đã ngăn trở phía trước Thủy Thu Liên.

Thủy Thu Liên nhíu mày, khi nào thì tiểu sư muội này của nàng lại ương ngạnh như vậy.

“Tiểu sư muội, đừng ép ta...” Xoay người ngăn cản kiếm chiêu sắc bén của Lạc Song, lạnh giọng quát.

“Ngươi sai lầm rồi, đây đều là ngươi ép ta...” Nếu không phải ngươi một lòng muốn trả thù, nếu không phải ngươi một mực muốn đi tới bước này, hôm nay sẽ không xảy ra những chuyện như vậy.

“Ngươi đây là muốn đối địch cùng ta sao, tiểu sư muội?” Cuối cùng gắt gao cắn răng nói ra một câu, đó là sự ảm nhẫn con tức cực lực.

“Không kịp nữa rồi, sư tỷ, chúng ta đã thành địch nhân rồi...” Lạc Song không chút do dự hạ chiêu, làm cho Thủy Thu Liên không dám cho rằng nàng đang nói đùa.

Hành động này của Lạc Song đã chứng minh được lời nói của nàng là thật hay giả, Thủy Thu Liên lo lắng thái tử Thuật quốc sẽ chết trong tay Vân Thiên, nên trong lòng nóng như lửa đốt.

Mà Cô Độc Hồng có người La Sát Môn chiếu cố, lấy một thân nội công của Cô Độc Hồng sẽ không bị kiếm của Vân Thiên sát hại.

Chỉ là Thủy Thu Liên không biết, một kiếm kia đi xuống, Cô Độc Hồng cũng đã chết rồi.

Thánh Hoàng triều đại thắng, nhưng chung quy cũng không ai dám đứng ra hô to, im lặng nhìn người kia đang lau kiếm trong tay. Không có một tia vui sướng, không khí càng phát ra thâm trầm, càng không ai dám thở mạnh.

Không cam lòng.

Vân Thiên từ trong mắt hai người bọn họ thấy được sự không cam lòng, chính mình cứ như vậy mà để bọn họ đào thoát trước mắt mình, và sau này bọn

họ lại có cơ hội xâm phạm Thánh Hoàng triều, nên nàng cảm thấy đây chính là nhiệm vụ thất bại nhất của mình.

Cô Độc Úy sớm đã được người mang trở về thành, thái y sớm đã vận dụng rất nhiều dược vật cực phẩm.

Đại quân Thánh Hoàng triều toàn thắng trở về, nhưng binh mình này lên, không ai dám bước đến gần phòng Cô Độc Úy, mọi người đều thật cẩn thận bước đi, sợ âm ỷ đến vị bên trong kia.

Vân Thiên đã thay đổi quần áo, trên mặt cũng không còn đeo mặt nạ, mặt nạ kia đã sớm bị nàng quăng vào trong vũng máu, mà hiện tại nàng cũng không muốn đeo mặt nạ gì nữa.

Nhìn người nằm an tĩnh trên giường, nếu không phải lồng ngực do hô hấp nên có chút động đậy nhỏ thì người ta đều cho rằng người nằm trên giường kia đã sớm chết rồi.

“Thiên nhi...” Cũng không biết đó là lời nói mơ trong mộng hay là người đã thật sự tỉnh lại.

Nhưng một tiếng này đã làm cho Vân Thiên vội vàng ngồi trước giường, cầm tay hắn, “Úy ca ca...”

“Thiên nhi...” Giọng khàn khàn trầm thấp, nhưng mang theo một loại thống khổ.

Lòng Vân Thiên đau xót, nàng càng hận mình không thể giết được mấy người kia, “Úy ca, ta trong này, ngươi tỉnh rồi...” Bàn tay cầm tay hắn càng dùng sức.

“Thiên nhi?” Nam âm khàn khàn lại càng kêu to một tiếng.

“Úy ca ca, rốt cuộc ngươi tỉnh rồi!” Vân Thiên kích động cầm chặt tay hắn.

Khung cảnh trước mặt mơ hồ không rõ, Cô Độc Úy chỉ cảm thấy toàn thân đều là đau đớn, “Thiên nhi?”

“Là ta!”

“Thực xin lỗi... ta, không thể...” Bảo vệ được người

“Là ta phải xin lỗi ngươi mới đúng, ta không nên để ngươi chủ động lộ diện, không nên không nghe lời ngươi nói mà chạy tới quấy rối nơi đó, làm cho ngươi bị thương nặng như vậy, lại càng không nên để cho bọn họ chạy thoát dễ dàng như vậy...”

“Thiên nhi, thương thế của ngươi...” Trong mơ hồ, Cô Độc Úy vẫn có thể nhìn thấy vết đao thâm đen trên chiết cổ bạch ngọc kia, lòng hắn đau từng đợt.

Vân Thiên vội vàng kéo cao cổ áo, dưới tình huống như vậy thì làm sao có thể không bị thương. “Không sao, chỉ cần Úy ca ca tỉnh lại là tốt rồi!”

Cho dù Vân Thiên dùng lời an ủi, nhưng tâm của hắn lại càng vô cùng đau đớn, đau hơn cả vết thương trên người kia.

Cô Độc Úy có thể tỉnh lại nhanh như vậy là một sự kiện đáng mừng, không khí âm trầm bên ngoài rốt cuộc đã trở về vui sướng sau khi Cô Độc Úy tỉnh lại, nhưng bông tuyết bên ngoài vẫn lẳng lặng bay xuống như cũ.

Tuyết lớn rơi, Thẩm Lan vẫn ôm một cổ thi thể, lẳng lặng đứng đó, vẫn không nhúc nhích mà chờ đợi, bất luận ai khuyên bảo nàng cũng đều không nghe, nàng vẫn kiên trì đứng đó, không rên một tiếng.

Mà Thanh Y cùng Doanh Doanh sau khi dẫn năm vạn binh mã đi trước cũng nghe được tin tức, lúc này bọn họ cũng đã đứng ở ngoài cửa phòng, không tiến thêm một bước.

Còn Vân Phi nghe nói về thân phận của mình vì truy kích Thủy Thu Liên liền hướng về phía Thuật quốc mà đi, nhìn thấy “con trai” của mình đã trở về bình an trở về hắn liền lập tức phóng người đuổi theo.

Vì vậy khi Vân Thiên cùng Cô Độc Úy đi ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Thẩm Lan lẳng lặng đứng dưới mưa tuyết chờ nàng. Nàng lạnh nhạt tiêu sái tiến lên, cũng không nói thêm một câu, trầm mặc tiếp nhận thi thể Lâm Bích Nhi trên tay Thẩm Lan.

Hướng về phía xa xa đi đến, phía sau là mọi người gất gao chờ lệnh, ở một nơi nào đó, nàng để Lâm Bích Nhi yên nghỉ

Hôm nay, tuyệt thế thiên nhan của Vân Thiên đã làm cho bọn hắn vô cùng kinh ngạc, có người còn không dám tới gần, chỉ đứng xa xa nhìn bạch y nam tử mai táng thi thể trong tay...

Hết thấy nơi này đều bị bông tuyết che lấp, nhưng bọn hắn vĩnh viễn đều sẽ nhớ rõ ngày này, bạch y nam tử đứng trước mộ bia thật lâu, thật lâu sau bỗng nhiên xoay người rời đi. Nàng thật sự thương tâm, nhưng cũng không chảy xuống một giọt nước mắt nào, chỉ như vậy đứng trên mặt mọi người để bông tuyết tùy ý đánh vào người mình, mỹ nhân tuyệt thế như vậy khiến quỷ thần khiếp sợ kinh động thiên địa...

Bản thân Cô Độc Úy bị trọng thương, tuy rằng những vết thương trên người đã được trị liệu đúng lúc, nhưng bệnh tật vẫn quán trên người Cô Độc Úy như cũ, không thể trị tận gốc, ngay cả đi vài bước cũng ho khan rất lợi hại...



Từng vết thương là do ba đại cao thù gây ra nên nếu một trị tận gốc, bọn họ chỉ có thể đi tìm thần y...

Sau khi Vân Phi cùng Lạc Song truy kích đến Thuật quốc liền không còn bóng dáng, thật giống như tất cả tin tức đều bị chôn vùi, Vân Thiên vô cùng lo lắng, nên cùng Cô Độc Úy lên đường tìm y đường!

Một đường tìm kiếm, chung quy cũng có một ngày, bọn họ sẽ có cơ hội gặp lại nhau!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sủng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 116: Chương 85 (Phần 1)

Ba ngày sau...

Vân Thiên vẫn một thân bạch y như cũ và trên mặt thì có thêm mặt nạ, mặt nạ này giống như cái mặt nạ trước như đúc, tuy nói rằng nàng không cần mang mặt nạ cứng ngắt này nữa, nhưng dung nhan lại quá mức dọa người nên không thể không che đậy nó lại.

Cô Độc Úy đứng bên cạnh Vân Thiên, bỏ đi một thân hoàng y, cả người như có một sắc thái khác, sắc mặt cũng không tái nhợt vô sắc như ba ngày trước, nếu không phải nhẹ nhàng ho khan khi gặp gió thì cũng không ai có thể nhìn ra người này một thân bệnh tật quần thân.

Ngoài hai người bọn họ còn có vài bóng dáng xuất sắc khác, tứ tượng sau khi bỏ đi một thân quan phục, mặc thường phục đứng phía sau Cô Độc Úy, còn Doanh Doanh, Thanh Y và Thẩm Lan đứng phía sau Vân Thiên.

Đoàn người tổng cộng có chín người, nhân số cũng không coi là quá nhiều.

Thái y trong cung cấm bản không thể chữa được trọng thương như vậy, cho nên giờ phút này bọn họ phải chậm rãi đi về hướng Lô quốc tìm kiếm thần y thường vân du không ở một chỗ cố định, mỗi hần giúp đỡ chữa trị trọng thương cho Cô Độc Úy.

Vị thần y trong truyền thuyết này, không ai biết hần đến từ nơi nào, càng không ai biết hần là người của nước nào, chỉ biết hiện nay hần đang vân du theo phương hướng đến Lô quốc, về phần vị trí cụ thể thì cũng không ai biết.

Bọn họ muốn tìm kiếm vị thần y như thần long thấy đầu không thấy đuôi này chỉ sợ là một hành trình vô cùng khó khăn. Dù sao thì hoàng đế một nước cùng các đại tướng lĩnh đều tụ tập nơi này, ngay cả quốc đô cũng không trở về mà trực tiếp từ biên cảnh đi ra ngoài thì làm sao gọi là sự kiện nhỏ được.

Tuyết rơi đến hôm nay đã dừng lại.

“Thiên nhi, kỳ thật nàng không cần làm như thế, thương thế của ta chỉ cần điều dưỡng một thời gian sẽ tốt lên thôi, trong cung còn có thái y...” Cô Độc Úy bất đắc dĩ ngồi trong cỗ xe ngựa to chậm chạp đi đến trước, thời dãi nói lời thăm thía.

(nhamy111: do Úy ca và Thiên tỷ đã là "của nhau" rồi và Úy ca cũng biết thân phận của Thiên tỷ, nên ta đổi các xưng hô của hai người nhé... Mọi người thấy không phù hợp thì cho ý kiến nha)

Giờ phút này sắc mặt Cô Độc Úy nếu nhìn kỹ vẫn nhìn ra tia nhợt nhạt, Vân Thiên vô cùng lo lắng, hần bị thương thành như vậy, nàng làm sao có thể an tâm để hần trở về nước như vậy.

“Lão thái y trong cung thần không tin được, Hoàng thượng vẫn nên ngoan ngoãn đi tìm thần y kia với thần...” Vân Thiên phong đạm nói.

“Cũng được, nhân dịp này xem như đang cùng Thiên nhi du sơn ngoạn thủy vậy! Hoàn thành giấc mộng tiêu dao giang hồ của Thiên nhi!” Nhớ tới chính mình từ khi ngồi lên vị trí hoàng đế kia liền không có chiếu cố nhiều đến Vân Thiên nên trong lòng hần cũng có chút thẹn.

Thấy Cô Độc Úy bày ra bộ dạng kia, trong lòng Vân Thiên cũng không đành, dời thân hình qua ngồi gần hần một ít.

Trong chín người, người đánh xe ngựa chính là Thanh Y, có lẽ do trình độ kỹ thuật đánh xe của hần không tệ nên Vân Thiên mới có thể chọn hần làm xa phu, nhưng chỉ là một câu nói của Vân Thiên thiếu chút nữa làm Thanh Y tức giận học máu.

Vân Thiên nói Thanh Y có phong phạm xa phu, cho nên dọc đường đi này Thanh Y phải kiêm chức xa phu vậy!!!

Còn những vị khác giả làm hộ vệ, mỗi người cưỡi một con ngựa theo sát phía sau xe ngựa, mà Thẩm Lan cùng Doanh Doanh tự nhiên giả dạng thành thân phận nha hoàn, nhưng có lẽ vì dung nhan tuyệt thế của Thẩm Lan nên nàng bị bắt phải đeo sa mạng trên mặt. Nhìn bọn họ như một gia đình đại phú đại quý, nên một đường đi tới, mỗi nơi bọn họ đi qua đều bị nhóm dân chúng nghị luận sau lưng.

Qua biên cảnh, bọn họ chính thức vào lãnh thổ Lô quốc.

Nói đến cũng kỳ quái, bọn họ mới vừa cùng Lô quốc, Thuật quốc đánh xong một trận đại chiến, nay bọn họ lại nhàn nhã bước vào lãnh thổ địch quốc, nhưng lại là đi tìm thần y.

“Thiên nhi, lại đây...” Mấy ngày nay Cô Độc Úy lợi dụng nguyên nhân thân thể suy yếu nên luôn chiếm tiện nghi của Vân Thiên, lúc này lại đang bắt đầu hướng về phía Vân Thiên ngoắc ngoắc.

Hắn cứ như vậy dựa vào vách xe, thật giống như người ngủ gà ngủ gật, cho dù thời điểm hắn bị trọng thương nhưng khí phách vương giả kia vẫn làm cho người ta không dám khinh thường như cũ.

Vân Thiên “ngoan ngoãn” dời về vị trí bên cạnh Cô Độc Úy, tóc đen buông thả nhẹ nhàng đảo qua thân thể Cô Độc Úy, hai người tức thì dựa vào cùng một chỗ.

“Nơi này có chút đau, Thiên nhi giúp ta xoa xoa...” Cô Độc Úy nhắm mắt, ngón tay thon dài chỉ vào nơi ngứa, chậm rãi nói.

Vân Thiên đương nhiên biết nam nhân này biết làm gì, rất may hai người đang bên trong xe ngựa, nếu không Vân Thiên thật muốn một cước đá văng tên vô lại háo sất này ra khỏi xe ngựa.

Giữa núi rừng, chỉ nghe thấy tiếng kéo kẹt của trục bánh xe ngựa truyền đến, ngoài ra còn có âm thanh câu có câu không của hai vị trong xe ngựa truyền ra ngoài.

“Ta là người bị thương, đại nhân không cần hầu hạ chút sao?” Thanh âm trầm thấp của Cô Độc Úy căn bản không giống một người bị trọng thương làm Vân Thiên không khỏi tự hỏi, có một người bị trọng thương mà sắc mặt lại tốt như thế này à? Vân Thiên tức giận đến muốn cắn lưỡi, nhưng ngoài mặt vẫn thanh nhã không nhìn thấy điều gì, đối với ngôn ngữ ái muội của Cô Độc Úy làm như không nghe thấy.

“Hoàng thượng, ngài là người bị thương, xin thứ tội cho thần không thể hầu hạ ngài!” Vân Thiên đạm thanh nói, theo mỗi một câu nói của Vân Thiên, âm thanh của nàng từ đầu đến cuối vẫn thanh nhã như thế, cho dù là lời nói sát phong cảnh nhưng vẫn mê người đến chết tiệt.

Môi Cô Độc Úy chu chu hướng về phía trước, hiện tại Vân Thiên cũng học được nói giỡn với hắn, không có ngôi vị hoàng đế vương thân, bọn họ sống thật tiêu dao khoái hoạt!

Đây là cuộc sống mà Vân Thiên muốn sống, bây giờ có thể làm cho Vân Thiên ra ngoài hưởng thụ cuộc sống khoái hoạt này, một thân trọng thương này của hắn bị thương cũng thật đáng giá.

Hai người nghiêm trang ngồi đối diện, nhưng lời nói vừa ra lại đồng loạt rơi vào lỗ tai của người bên ngoài và cảm nhận của bọn họ lại không giống nhau và tâm tình của mỗi người đều thay đổi. Phó Văn Tinh cải trang một thân nữ võ sĩ, đang thần nhiên ngồi trên lưng ngựa, đột nhiên nghe được lời đối thoại của hai người trong xe, sắc mặt trở nên đỏ như máu!

Nghe âm thanh tinh tế bên trong truyền đến, bọn họ có thể tự tưởng tượng ra nhiều loại tình huống bên trong.

Hai mỹ nam ôm nhau ở cùng một chỗ, hình ảnh hương diễm kia có thể làm cho người ta cảm thấy phun huyết.

Cùng với cuộc đối thoại đầy kích thích, trong xe ngựa còn thường xuyên truyền đến tiếng vang lên nhẹ nhàng còn có tiếng “Ngô!”, lâu lâu còn có tiếng thờ dốc truyền vào lỗ tai, ai mà có thể chịu được!

Về mặt của mấy người đều mất tự nhiên, nhưng trên gương mặt Thẩm Lan vẫn gió êm sóng lặng, nghe đến âm thanh kích thích này, giống như một người không có chuyện gì, trong trẻo nhưng lạnh lùng giá ngựa đến gần xe ngựa, tựa như có một loại ý tưởng càng lại gần xe ngựa càng có cảm giác thực tế, mấy người đều không khỏi bội phục dũng khí của Thẩm Lan.

Châm dứt nụ hôn dài, Cô Độc Úy xoay người chặn Vân Thiên, thấp mắt nhìn trước mặt nàng, “Thật muốn nhìn lại bộ dạng nữ nhi của Thiên nhi!” Toàn bộ sức nặng của Cô Độc Úy đều đặt trên người Vân Thiên, làm cho nàng không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Nam nhân hữu lực như vậy làm cho nàng cảm thấy trọng thương trên người là giả, căn bản chính hắn chính là một người hoàn hảo không tổn thương, nếu không phải Vân Thiên đã từng bắt qua mạch của hắn, nàng thật đúng là không tin tưởng người đang đè nặng trên người mình chính là người có thân thể bị trọng thương.

“Úy ca ca, đứng lên, vớ miệng vết thương...” Vân Thiên cũng không muốn lại nhìn thấy một người đầy máu nằm trước mặt mình, cho nên nàng rất lo lắng.

“Chỉ là vết thương da thịt thôi, Thiên nhi quá mức khẩn trương rồi!” Cô Độc Úy giương môi cười nói.

Thật không đó?

Vân Thiên ngưng thần nhìn hắn một cái, đột nhiên vươn tay ngọc “nhẹ nhàng” đặt trước ngực của hắn.

Mặt Cô Độc Úy đột nhiên vặn vẹo đáng sợ, thoạt nhìn hết sức thống khổ.

“Người còn nói không có việc gì?” Sắc mặt Vân Thiên lạnh lùng, Cô Độc Úy bắt đầu đi, đành phải an phận ngồi dậy, bằng không Vân Thiên lại tức giận chạy ra ngoài cưỡi ngựa, đem Hạ Kỳ Phong đẩy vào trong xe ngựa.

“Chủ tử!” Thanh âm Thẩm Lan đột nhiên truyền đến từ bên ngoài

“Chuyện gì?” Vân Thiên đỡ Cô Độc Úy dậy, liền nhô đầu ra ngoài hỏi.

Thấy toàn thân trên dưới của Vân Thiên đều gọn gàng, bọn họ liền biết vừa rồi mình đã hiểu sai Hoàng thượng cùng đại nhân.

“Phía trước có một đội nhân mã cấp tốc đi về hướng chúng ta, là quân đội chính quy!” Thẩm Lan ngưng trọng nói, nghe âm thanh chấn động, Thẩm Lan đoán nói.

Tuy nói chỉ là đoán mà thôi, nhưng giọng điệu của Thẩm Lan căn bản không giống như đoán, mà là khẳng định!

Sắc mặt Vân Thiên nhất ngưng, vội vàng mệnh cho bọn họ dừng cước bộ.

Vân Thiên nhảy xuống xe ngựa, đứng trước xe, nhìn tuyết đang mỏng dần, sau khi tiến vào biên cảnh Lô quốc vốn không có lạnh, tuyết cũng đã bắt đầu có nhiều chỗ tan dần.

“Là quân đội Lô quốc!” Vân Thiên nhíu mày.

“Đại nhân, chúng ta...”

“Chờ đợi thôi!” Vân Thiên đạm thanh đưa ra mệnh lệnh, cái loại khí thế này không giống như những người kia đến không phải vì mạng của bọn họ, mà ngược lại như là đón tiếp bọn họ

Cô Độc Úy ngồi trong xe cũng vén một góc rèm lên, lãnh mâu lạnh lùng nhìn một đội nhân mã tới gần bọn họ. Bọn họ vốn định bên ngoài du sơn ngoạn thủy, sống vài ngày thân tiên, không nghĩ tới lại phải vướng vào những chuyện này, tâm tình Cô Độc Úy tự nhiên kém đi rất nhiều.

“Giá!” Đầu lĩnh lại là một nữ tử!

Nhìn nhóm quân mã vội vàng lao đến hướng bọn họ, mấy người bọn họ bình tĩnh chờ đợi, nhìn xem ai có thể tài tình như vậy, có thể chiếm được tin tức bọn họ bước vào nội cảnh Lô quốc.

“Vân công tử!” Nữ tử thủ lĩnh hô lên một tiếng.

Âm thanh này dường như rất quen thuộc! Vân Thiên nhướn mày, dường như đã nghe qua âm thanh này ở nơi nào đó rồi.

“Là nhân mã của Lô quốc công chúa!” Hạ Kỳ Phong lạnh giọng nói, tuy rằng không biết vì sao Lô Quốc công chúa lại biết được tin tức bọn họ bước vào nội cảnh Lô quốc, nhưng người trước mặt này đúng là công chúa Lô quốc.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 117: Chương 85

Ba ngày sau...

Vân Thiên vẫn một thân bạch y như cũ và trên mặt thì có thêm mặt nạ, mặt nạ này giống như cái mặt nạ trước như đúc, tuy nói rằng nàng không cần mặt nạ cứng ngắt này nữa, nhưng dung nhan lại quá mức dọa người nên không thể không che đậy nó lại.

Cô Độc Úy đứng bên cạnh Vân Thiên, bỏ đi một thân hoàng y, cả người như có một sắc thái khác, sắc mặt cũng không tái nhợt vô sắc như ba ngày trước, nếu không phải nhẹ nhàng ho khan khi gặp gió thì cũng không ai có thể nhìn ra người này một thân bệnh tật quần thân.

Ngoài hai người bọn họ còn có vài bóng dáng xuất sắc khác, tứ tướng sau khi bỏ đi một thân quan phục, mặc thường phục đứng phía sau Cô Độc Úy, còn Doanh Doanh, Thanh Y và Thẩm Lan đứng phía sau Vân Thiên.

Đoàn người tổng cộng có chín người, nhân số cũng không coi là quá nhiều.

Thái y trong cung căn bản không thể chữa được trọng thương như vậy, cho nên giờ phút này bọn họ phải chậm rãi đi về hướng Lô quốc tìm kiếm thần y thường vân du không ở một chỗ cố định, mời hắn giúp đỡ chữa trị trọng thương cho Cô Độc Úy.

Vị thần y trong truyền thuyết này, không ai biết hắn đến từ nơi nào, càng không ai biết hắn là người của nước nào, chỉ biết hiện nay hắn đang vân du theo

phương hướng đến Lô quốc, về phần vị trí cụ thể thì cũng không ai biết

Bọn họ muốn tìm kiếm vị thần y như thần long thấy đầu không thấy đuôi này chỉ sợ là một hành trình vô cùng khó khăn. Dù sao thì hoàng đế một nước cùng các đại tướng lĩnh đều tụ tập nơi này, ngay cả quốc đô cũng không trở về mà trực tiếp từ biên cảnh đi ra ngoài thì làm sao gọi là sự kiện nhỏ được.

Tuyết rơi đến hôm nay đã dừng lại.

“Thiên nhi, kỳ thật nàng không cần làm như thế, thương thế của ta chỉ cần điều dưỡng một thời gian sẽ tốt lên thôi, trong cung còn có thái y...” Cô Độc Úy bắt đầu đi ngồi trong cỗ xe ngựa to chậm chạp đi đến trước, thời dài nói lời thăm thía.

(nhamy111: do Úy ca và Thiên tỷ đã là "của nhau" rồi và Úy ca cũng biết thân phận của Thiên tỷ, nên ta đổi các xưng hô của hai người nhé... Mọi người thấy không phù hợp thì cho ý kiến nha)

Giờ phút này sắc mặt Cô Độc Úy nếu nhìn kỹ vẫn nhìn ra tia nhợt nhạt, Vân Thiên vô cùng lo lắng, hấn bị thương thành như vậy, nàng làm sao có thể an tâm để hấn trở về nước như vậy

“Lão thái y trong cung thần không tin được, Hoàng thượng vẫn nên ngoan ngoãn đi tìm thần y kia với thần...” Vân Thiên phong đạm nói

“Cũng được, nhân dịp này xem như đang cùng Thiên nhi du sơn ngoạn thủy vậy! Hoàn thành giấc mộng tiêu dao giang hồ của Thiên nhi!” Nhớ tới chính mình từ khi ngồi lên vị trí hoàng đế kia liền không có chiều cố nhiều đến Vân Thiên nên trong lòng hấn cũng có chút thẹn.

Thấy Cô Độc Úy bày ra bộ dạng kia, trong lòng Vân Thiên cũng không đành, dời thân hình qua ngồi gần hấn một ít.

Trong chín người, người đánh xe ngựa chính là Thanh Y, có lẽ do trình độ kỹ thuật đánh xe của hấn không tệ nên Vân Thiên mới có thể chọn hấn làm xa phu, nhưng chỉ là một câu nói của Vân Thiên thiếu chút nữa làm Thanh Y tức giận học máu.

Vân Thiên nói Thanh Y có phong phạm xa phu, cho nên dọc đường đi này Thanh Y phải kiêm chức xa phu vậy!!!

Còn những vị khác giả làm hộ vệ, mỗi người cưỡi một con ngựa theo sát phía sau xe ngựa, mà Thẩm Lan cùng Doanh Doanh tự nhiên giả dạng thành thân phận nha hoàn, nhưng có lẽ vì dung nhan tuyệt thế của Thẩm Lan nên nàng bị bắt phải đeo sa mạng trên mặt. Nhìn bọn họ như một gia đình đại phú đại quý, nên một đường đi tới, mỗi nơi bọn họ đi qua đều bị nhóm dân chúng nghị luận sau lưng.

Qua biên cảnh, bọn họ chính thức vào lãnh thổ Lô quốc.

Nói đến cũng kỳ quái, bọn họ mới vừa cùng Lô quốc, Thuật quốc đánh xong một trận đại chiến, nay bọn họ lại nhân nhả bước vào lãnh thổ địch quốc, nhưng lại là đi tìm thần y.

“Thiên nhi, lại đây...” Mấy ngày nay Cô Độc Úy lợi dụng nguyên nhân thân thể suy yếu nên luôn chiếm tiện nghi của Vân Thiên, lúc này lại đang bắt đầu hướng về phía Vân Thiên ngoắc ngoắc.

Hấn cứ như vậy dựa vào vách xe, thật giống như người ngủ gà ngủ gật, cho dù thời điểm hấn bị trọng thương nhưng khí phách vương giả kia vẫn làm cho người ta không dám khinh thường như cũ.

Vân Thiên “ngoan ngoãn” dời về vị trí bên cạnh Cô Độc Úy, tóc đen buông thả nhẹ nhàng đảo qua thân thể Cô Độc Úy, hai người tức thì dựa vào cùng một chỗ.

“Nơi này có chút đau, Thiên nhi giúp ta xoa xoa...” Cô Độc Úy nhắm mắt, ngón tay thon dài chỉ vào nơi ngựa, chậm rãi nói.

Vân Thiên đương nhiên biết nam nhân này biết làm gì, rất may hai người đang bên trong xe ngựa, nếu không Vân Thiên thật muốn một cước đá văng tên vô lại háo sất này ra khỏi xe ngựa.

Giữa núi rừng, chỉ nghe thấy tiếng kẽo kẹt của trục bánh xe ngựa truyền đến, ngoài ra còn có âm thanh câu có câu không của hai vị trong xe ngựa truyền ra ngoài.

“Ta là người bị thương, đại nhân không cần hầu hạ chút sao?” Thanh âm trầm thấp của Cô Độc Úy căn bản không giống một người bị trọng thương làm Vân Thiên không khỏi tự hỏi, có một người bị trọng thương mà sắc mặt lại tốt như thế này à? Vân Thiên tức giận đến muốn cắn lưỡi, nhưng ngoài mặt vẫn thanh nhã không nhìn thấy điều gì, đối với ngôn ngữ ái muội của Cô Độc Úy làm như không nghe thấy.

“Hoàng thượng, ngài là người bị thương, xin thứ tội cho thần không thể hầu hạ ngài!” Vân Thiên đạm thanh nói, theo mỗi một câu nói của Vân Thiên, âm thanh của nàng từ đầu đến cuối vẫn thanh nhã như thế, cho dù là lời nói sát phong cảnh nhưng vẫn mê người đến chết tiết.

Môi Cô Độc Úy chu chu hướng về phía trước, hiện tại Vân Thiên cũng học được nói giỡn với hấn, không có ngôi vị hoàng đế đến vương thân, bọn họ sống thật tiêu dao khoái hoạt!

Đây là cuộc sống mà Vân Thiên muốn sống, bây giờ có thể làm cho Vân Thiên ra ngoài hưởng thụ cuộc sống khoái hoạt này, một thân trọng thương này của hấn bị thương cũng thật đáng giá.

Hai người nghiêm trang ngồi đối diện, nhưng lời nói vừa ra lại đồng loạt rơi vào lỗ tai của người bên ngoài và cảm nhận của bọn họ lại không giống nhau

và tâm tình của mỗi người đều thay đổi. Phó Văn Tĩnh cải trang một thân nữ võ sĩ, đang thản nhiên ngồi trên lưng ngựa, đột nhiên nghe được lời đối thoại của hai người trong xe, sắc mặt trở nên đỏ như máu!

Nghe âm thanh tinh tế bên trong truyền đến, bọn họ có thể tự tưởng tượng ra nhiều loại tình huống bên trong.

Hai mỹ nam ôm nhau ở cùng một chỗ, hình ảnh hương diễm kia có thể làm cho người ta cảm thấy phun huyết.

Cùng với cuộc đối thoại đầy kích thích, trong xe ngựa còn thường xuyên truyền đến tiếng vang lên nhẹ nhàng còn có tiếng “Ngô!”, lâu lâu còn có tiếng thờ đóc truyền vào lỗ tai, ai mà có thể chịu được!

Về mặt của mấy người đều mất tự nhiên, nhưng trên gương mặt Thẩm Lan vẫn gió êm sóng lặng, nghe đến âm thanh kích thích này, giống như một người không có chuyện gì, trong trẻo nhưng lạnh lùng giá ngựa đến gần xe ngựa, tựa như có một loại ý tưởng càng lại gần xe ngựa càng có cảm giác thực tế, mấy người đều không khỏi bội phục dũng khí của Thẩm Lan.

Châm dứt nụ hôn dài, Cô Độc Úy xoay người chặn Vân Thiển, thấp mắt nhìn trước mặt nàng, “Thật muốn nhìn lại bộ dạng nữ nhi của Thiển nhi!” Toàn bộ sức nặng của Cô Độc Úy đều đặt trên người Vân Thiển, làm cho nàng không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Nam nhân hữu lực như vậy làm cho nàng cảm thấy trọng thương trên người là giả, căn bản chính hấn chính là một người hoàn hảo không tổn thương, nếu không phải Vân Thiển đã từng bắt qua mạch của hấn, nàng thật đúng là không tin tưởng người đang đè nặng trên người mình chính là người có thân thể bị trọng thương.

“Úy ca ca, đứng lên, vỡ miệng vết thương...” Vân Thiển cũng không muốn lại nhìn thấy một người đầy máu nằm trước mặt mình, cho nên nàng rất lo lắng.

“Chỉ là vết thương da thịt thôi, Thiển nhi quá mức khẩn trương rồi!” Cô Độc Úy giương môi cười nói.

Thật không đó?

Vân Thiển ngưng thần nhìn hấn một cái, đột nhiên vươn tay ngọc “nhẹ nhàng” đặt trước ngực của hấn.

Mặt Cô Độc Úy đột nhiên vặn vẹo đáng sợ, thoạt nhìn hết sức thống khổ.

“Người còn nói không có việc gì?” Sắc mặt Vân Thiển lạnh lùng, Cô Độc Úy bất đắc dĩ, đành phải an phận ngồi dậy, bằng không Vân Thiển lại tức giận chạy ra ngoài cưỡi ngựa, đem Hạ Ký Phong đẩy vào trong xe ngựa.

“Chủ tử!” Thanh âm Thẩm Lan đột nhiên truyền đến từ bên ngoài

“Chuyện gì?” Vân Thiển đỡ Cô Độc Úy dậy, liền nhô đầu ra ngoài hỏi.

Thấy toàn thân trên dưới của Vân Thiển đều gọn gàng, bọn họ liền biết vừa rồi mình đã hiểu sai Hoàng thượng cùng đại nhân.

“Phía trước có một đội nhân mã cấp tốc đi về hướng chúng ta, là quân đội chính quy!” Thẩm Lan ngưng trọng nói, nghe âm thanh chấn động, Thẩm Lan đoán nói.

Tuy nói chỉ là đoán mà thôi, nhưng giọng điệu của Thẩm Lan căn bản không giống như đoán, mà là khẳng định!

Sắc mặt Vân Thiển nhất ngưng, vội vàng mệnh cho bọn hấn dừng cước bộ.

Vân Thiển nhảy xuống xe ngựa, đứng trước xe, nhìn tuyết đang mỏng dần, sau khi tiến vào biên cảnh Lô quốc vốn không có lạnh, tuyết cũng đã bắt đầu có nhiều chỗ tan dần.

“Là quân đội Lô quốc!” Vân Thiển nhíu mày.

“Đại nhân, chúng ta...”

“Chờ đợi thôi!” Vân Thiển đạm thanh đưa ra mệnh lệnh, cái loại khí thế này không giống như những người kia đến không phải vì mạng của bọn họ, mà ngược lại như là đón tiếp bọn họ

Cô Độc Úy ngồi trong xe cũng vén một góc rèm lên, lạnh máu lạnh lùng nhìn một đội nhân mã tới gần bọn họ. Bọn họ vốn định bên ngoài du sơn ngoạn thủy, sống vài ngày thảnh thơi, không nghĩ tới lại phải vướng vào những chuyện này, tâm tình Cô Độc Úy tự nhiên kém đi rất nhiều.

“Giá!” Đầu lĩnh lại là một nữ tử!

Nhìn nhóm quân mã vội vàng lao đến hướng bọn họ, mấy người bọn họ bình tĩnh chờ đợi, nhìn xem ai có thể tài tình như vậy, có thể chiếm được tin tức bọn họ bước vào nội cảnh Lô quốc.

“Vân công tử!” Nữ tử thủ lĩnh hô lên một tiếng.

Âm thanh này dường như rất quen thuộc! Vân Thiên nhướn mày, dường như đã nghe qua âm thanh này ở nơi nào đó rồi.

“Là nhân mã của Lô quốc công chúa!” Hạ Ký Phong lạnh giọng nói, tuy rằng không biết vì sao Lô Quốc công chúa lại biết được tin tức bọn họ bước vào nội cảnh Lô quốc, nhưng người trước mặt này đúng là công chúa Lô quốc.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 118: Chương 85. (Phần Cuối)

Lúc này Vân Thiên mới hoảng hốt nhớ tới, đây là công chúa Lô quốc mà năm năm trước mình đã gặp qua, Tây Lâu Thiên.

Nhưng mà tại sao nàng ấy lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đây? Vân Thiên không nghĩ ra, chẳng lẽ tiểu nữ nhân này đã quên mất mình rồi? Vân Thiên không khỏi thất kinh một chút, lúc này chẳng lẽ lại đã thương cô nương người ta.

Người và ngựa đều đứng trước mặt, thờ hồn hèn.

“Rốt cuộc vẫn vượt qua!” Tây Lâu Thiên vẫn như năm năm về trước, không có thay đổi nhiều, chỉ là so với năm năm trước có vẻ thành thực hơn rất nhiều, khuôn mặt kia vẫn như lúc mười bốn tuổi.

“Công chúa Lô quốc?” Vân Thiên giống như kinh ngạc ra tiếng, “Ngài đây là?”

“Nghe nói Vân công tử đến Lô quốc, Thiên nhi đây là tới đây là để đón đường ngài! Hi vọng Vân công tử không cho là Thiên nhi mạo muội!” Tây Lâu Thiên so với năm năm trước rốt cuộc cũng có chút thay đổi, tỷ như là tính cách, không hề giống như một tiểu cô nương, khi nhìn thấy người lại thẹn thùng không thôi, hiện tại dù đang nói chuyện với Vân Thiên, cũng cảm thấy sáng khoái hơn rất nhiều, không hề có chút khó chịu bên trong.

“Đề Lô quốc công chúa tự mình ra đón đường, thật sự là vinh hạnh của Vân mỗ! Chỉ là, chẳng lẽ công chúa không sợ...” Nàng vừa mới đã thương Tây Lâu Mạch thành ra như vậy, hiện tại muội muội hẳn lại tự mình đến đón nàng, việc này chẳng phải là quá hồ nháo sao?

Thấy Vân Thiên có ý cự tuyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tây Lâu Thiên xụ xuống, “Chẳng lẽ Vân công tử ngài không muốn thấy Thiên nhi?” Lớn mật, trực tiếp

Vân Thiên dở khóc dở cười.

“Cũng không phải, công chúa ngài đừng hiểu lầm! Lần này Vân mỗ đến đây không phải vì du ngoạn, mà là đến tìm người!” Vân Thiên thấy tiểu mỹ nhân sắp rơi nước mắt trước mặt mình, nhịn không được đành giải thích.

“Việc này ta biết, các người muốn tìm vị thần y kia...” Xem ra Tây Lâu Thiên đã hỏi thăm hết sức rõ ràng, lực lượng ám bộ của Lô quốc thật đúng là kinh người!

Vân Thiên cùng liếc mắt với mấy người phía sau, sắc mặt đều ngưng trọng.

“Ý của công chúa là các người cũng đi tìm vị thần y kia?”

“Vết thương của hoàng huynh quá mức nghiêm trọng, thái y trong cung đã thúc thủ vô sách, cho nên...” Sắc mặt Tây Lâu Thiên chưa sót liếc mắt nhìn Vân Thiên, kế tiếp cũng không nói thêm câu gì.

Tây Lâu Mạch bị chính nàng đã thương, sự thật tự nhiên đã quá rõ ràng, bất quá vết thương như vậy ngay cả thái y trong cung cũng thất thủ vô sách, như vậy vết thương của Tây Lâu Mạch cũng không kém gì Cô Độc Uy.

Vân Thiên nâng mắt nhìn về phía Tây Lâu Thiên, “Vẫn nên mời công chúa về đi thôi, phụ hoàng ngài cùng hoàng huynh ngài nếu biết ngài tới đây gặp ta, chắc chắn sẽ thêm giận ngài!” Vân Thiên không nghĩ cũng không muốn cùng với những người này dây dưa không rõ ràng.

Nhìn đến sự lạnh nhạt của Vân Thiên, cái miệng nhỏ nhắn của Tây Lâu Thiên không khỏi chu lên, không cam lòng liếc mắt về phía Thẩm Lan, cũng vẫn che mặt, khí chất vẫn tuyệt hảo, nữ tử như vậy đứng bên cạnh Vân Thiên làm cho Thẩm Lan đỏ mặt.

Nguyên lai thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử cũng không phải không có người trong lòng.

Nhìn thấy thần sắc Tây Lâu Thiên, cũng biết nàng đang hiểu lầm Thẩm Lan, Vân Thiên cũng lười giải thích, lạnh nhạt xoay người bước lên xe ngựa.

“Vân công tử, chẳng lẽ ngài vốn không có chút nào thích ta hay sao?” Tây Lâu Thiên đã bị Tây Lâu Mạch nhốt trong hoàng cung không phép ra ngoài

trong năm năm, rất khó có cơ hội gặp được nàng (Vân Thiên đó nhá), không nghĩ tới nàng lại lạnh nhạt như vậy, Tây Lâu Thiên đau lòng không thôi.

Bước chân dừng nhảy lên xe ngựa của Vân Thiên dừng một chút, “Không có” Lãnh đạm quả quyết trả lời, hoàn toàn không có đối phương chút tương niệm gì.

“Ngươi...” Lần này Tây Lâu Thiên cảm thụ được thương tâm, cho dù không thích nàng, cũng không cần phải trực tiếp trả lời như vậy, chẳng lẽ ngay cả một chút lừa gạt cũng không thể cho nàng hay sao? Hai hàng nước mắt của Tây Lâu Thiên rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà rơi xuống, nàng ngàn dặm xa xôi đuổi theo, chỉ vì để gặp Vân Thiên, không nghĩ tới người ta một chút mặt mũi cũng không cấp cho nàng, trực tiếp quay đầu liền cự tuyệt.

“Công chúa xinh đẹp như hoa, nhất định sẽ tìm được nam nhân tốt yêu thương ngươi, Vân mô là người bạc tình, trong tâm ta không có thứ gọi là tình yêu...” Trừ bỏ đối với người ngồi trong xe ngựa kia

Nói xong, Vân Thiên không hề lưu luyến, trực tiếp chui vào trong xe ngựa, “Đi”

Mấy người liếc nhìn nhau, không nhìn đến cô nương hai mắt đã đầm lệ đầy mặt kia

“Bọn họ đều đang tìm nơi của thần y, ngươi nhất định phải cẩn thận!” Lướt qua bọn họ, âm thanh lo lắng của Tây Lâu Thiên ở phía sau truyền đến.

Aiz..

Trong xe ngựa Vân Thiên lần lượt thờ dài.

Nữ tử như vậy, nếu mình là nam nhân nhất định sẽ thích, nhưng hết cách rồi, mình vừa có thể văn vừa có thể võ, cũng có bộ dạng tuyệt thế, cho dù chính mình cự tuyệt nàng, nàng tuy vẫn khóc như cũ nhưng vẫn muốn mình cẩn thận, nữ tử như vậy, thật tốt!

Nếu nàng không phải muội muội Tây Lâu Mạch, chính mình còn có thể trở thành bạn tốt của nàng, nhưng mà, hai người từ nhỏ đã nhất định trở thành địch nhân rồi, sao có thể kết thành bằng hữu được.

Cô Độc Úy ngồi ở đối diện nhắm mắt lại, “Không nghĩ tới sức quyến rũ của đại nhân thật không đỡ nổi, thật muốn sớm đem tin tức kia thả ra ngoài, làm cho người trong thiên hạ không cần phải đánh chú ý lên đại nhân nữa!”

Vân Thiên liếc hắt một cái, người này lại không đứng đắn rồi.

“Bọn họ đã hành động, xem ra Thuật quốc bên kia cũng giống tình huống của hai người các ngươi...” Có lẽ quá nặng, bằng không bọn họ cũng sẽ không tìm như vậy.

“Ừm” Cô Độc Úy nổi lên nụ cười tà mị.

“Chúng ta phải tìm được thần y trước bọn họ...” Nhưng điều chết tiệt nhất là, các vị gọi là thần y kia ngay cả tên và bộ dạng đều không có, cho dù sau mỗi lần trị bệnh cho người khác cũng chỉ tự xưng là thần y, hơn nữa vị thần y này mỗi lần đến một nơi khác đều thay đổi mặt mũi, cái này cũng chính là thuật dịch dung.

Thật là một thần y làm cho người ta đau đầu.

“Không cần sốt ruột, Thiên nhi, không phải chúng ta đã nói ra ngoài du sơn ngoạn thủy sao?” Cô Độc Úy cười tự nhiên.

“Không được...” Vân Thiên nhìn Cô Độc Úy dựa vào người nàng, nhũ mây không đồng ý mong muốn tiêu dao của hân.

Roi vào đường cùng, Cô Độc Úy thở dài nhẹ nhàng ôm Vân Thiên vào lòng, xem như đồng tình với ý của nàng.

Vân Thiên dời sức nặng của thân thể ra bên ngoài, không cho mình đè ép lên miệng vết thương của hân.

“Có Thiên nhi bên cạnh là vinh hạnh cả đời của Cô Độc Úy ta!” Cô Độc Úy cảm khái nói.

Có ngươi ở bên cạnh ta mới là vinh hạnh lớn nhất của ta! Vân Thiên thầm nói trong lòng.

Bọn họ thuận lợi vào đô thành Lô quốc, bọn họ từ nơi núi non hoang vắng tới nơi đô thành tràn ngập nhân khí và không khí náo nhiệt. Vân Thiên yên lặng nhấc một mảnh mảnh cửa, nhìn người bên ngoài náo nhiệt đi lại, không khỏi nhớ tới cuộc sống tại Nhã các.

Khi đó ngày nào nàng cũng cùng Cô Độc Úy ở một chỗ, hưởng thụ không khí náo nhiệt đầy tiếng người!

“Công tử, phía trước có một khách điểm, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây, ngày mai sẽ hỏi thăm chỗ của thần y kia...” Thẩm Lan cúi đầu bên xe ngựa nói.

“Ừm” Vân Thiên gật đầu đồng ý.

Cô Độc Úy bất đắc nhĩ bữu môi, Vân Thiên cho dù như thế nào cũng sẽ không tìm thấy vị thần y kia, ngay cả người Lô quốc cũng không tìm thấy, huống chi bọn hân chỉ là người ngoại quốc, xem ra Vân Thiên là do lo lắng nên đầu óc cũng loạn rồi.

Vân Thiển vừa buông mình, đột nhiên ánh mắt tối sầm lại rồi bỗng nhảy ra khỏi xe ngựa.

“Ta sẽ trở về sau!” Nói xong, bóng dáng Vân Thiển đã sớm biến mất trong biển người, mấy người ngốc lẳng nhìn Vân Thiển rời đi, không biết đại nhân đã nhìn thấy gì, sao lại chạy đi gấp như vậy.

Cô Độc Úy ngồi dậy, nhẹ nhàng ho, “Thẩm Lan, người theo sau đi...” Cô Độc Úy khó khăn ngồi dậy, lập tức gọi Thẩm Lan đuổi theo sau.

“Đạ” Cho dù Cô Độc Úy không nói, Thẩm Lan cũng chuẩn bị theo sau.

“Chủ tử, đại nhân đây là?” Phó Văn Tinh chậm chạp nhìn theo phía Thẩm Lan truy kích phía sau. Vừa đến nơi liền khẩn cấp bỏ đi như vậy? Cho dù là nhìn đến cái gì thú vị cũng không cần phải nóng vội như vậy a!

Cô Độc Úy mím môi, lạnh lùng nheo mắt lại, “Đến khách điểm chờ...” Tuy nói chính mình lo lắng Vân Thiển lao đi như vậy, nhưng một thân đầy thương tích, miễn cưỡng đi lại còn có thể, đuổi theo cũng chỉ có thể tăng gánh nặng cho Vân Thiển, nên bọn họ cũng chỉ có thể chờ ở khách điểm thôi.

Vài vị hai mắt nhìn nhau, nhớ tới biểu tình khi Vân Thiển chạy vội ra ngoài, đó là.... sát khí!

Ngày đầu tiên bước vào bên trong Lô quốc, liền gặp phải người bọn họ không muốn gặp mặt, thật là không cho người ta một khắc yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 119: Tình Yêu Của Công Chúa Lô Quốc

“Là người...” Vân Thiển thật không ngờ người đến lại là Thủy Thu Liên, nàng đang nghĩ rằng người đến là người đã mất tích trong hoàng cung, Thủy Thu Tích

Thủy Thu Liên vẫn một thân hồng y như trước, chỉ là lúc này trên đỉnh đầu còn có thêm đầu lạp, ngay cả như vậy, Vân Thiển chỉ cần liếc mắt liền có thể nhận ra

“Không nghĩ tới người vẫn nhận ra” Thủy Thu Liên nhắc nhở sa trên đầu lạp ra, cười lạnh nhìn nàng thật lâu, cái loại ánh mắt tự giễu này làm cho Vân Thiển nhũn mảy

“Rốt cuộc hai người bọn họ đã đi đâu” Vân Thiển không nói thẳng là cha mẹ mình, mà là nói hai người

Thủy Thu Liên giương môi cười

Từ sau khi Vân Phi cùng Lạc Song đuổi theo nàng rồi đi liền không có chút tin tức gì, nhưng vì sao nữ nhân này lại bình yên vô sự đứng trước mặt mình, đến cùng chuyện gì đã xảy ra? Vì sao chỉ không nhìn thấy hai người bọn họ.

“Người lo lắng thừa rồi, hai người bọn họ, một là sư muội ta, một là sư huynh của ta, mệnh của bọn họ sẽ không nhanh...” Thủy Thu Liên buông mình sa trên đầu lạp ra, xoay người muốn rời đi, “Có lẽ bọn họ bọn họ cũng giống như các người thôi, muốn sống tiêu dao khoáng đạt như thần tiên...” Cuối cùng, Thủy Thu Liên còn bỏ thêm một câu phía sau.

“Hắn không chết? Cho nên người tìm thần y là vì người kia, còn là vì Thái tử Thuật quốc?” Vân Thiển lạnh lùng nói tiếp.

Thân mình Thủy Thu Liên sững sốt, quay đầu, “Quả nhiên không thể giấu giếm được người, sư muội sinh được con giỏi thật!” Có lẽ lo lắng cho Cô Độc Hồng, nên nàng không thể nào ngăn được chua xót.

Phía sau mặt nạ, Vân Thiển nheo mắt, “Người... đã nghĩ thông suốt?”

“Chỉ cần hắn có thể sống lại, chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại, các người cũng sẽ được bình an, cho nên, người vẫn là nên cầu nguyện ta có thể tìm được vị thần y trong truyền thuyết kia đi, nếu không, cũng sẽ có ngày ta ngóc đầu trở lại...” Dứt lời, bóng người liền nhoáng một, biến mất trước mặt Vân Thiển

Khóe môi Vân Thiển rút rút, nói gì vậy?

“Chủ tử” Mãi cho đến khi Thủy Thu Liên rời đi, Thẩm Lan mới đi ra khỏi chỗ ẩn núp

“Trở về đi” Chỉ cần thiên hạ không loạn, lòng nàng liền an tĩnh, về phần hai người kia đã bị mình trừng phạt, tam quốc có thể bình an vô sự chính là kết cục tốt nhất.



Thắm Lan gật đầu, hướng về phía khách điểm bọn họ đã định đi đến.

Ngay tại lúc Vân Thiển cùng Thắm Lan rời đi, một bóng dáng có chút cao đi ra khỏi đám người, khoe môi nhếch lên, “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, quả nhiên khí chất bức người...”

Vân Thiển biết Cô Độc Úy muốn cho mình du sơn ngoạn thủy, nhưng mà bọn họ đã ở Lô Quốc du dãng gần hai tháng, còn không có chút động tĩnh gì sao?

Vân Thiển nhìn nam nhân ngồi trên thuyền hoa, nhin không được muốn dùng chân đá hấn, thẳng nhai này căn bản không muốn tìm thân y nào đó, mà mục đích chính của hấn là muốn mang mình đi đến dân gian chơi đùa.

“Thiên nhi, như vậy không phải rất tốt sao, vết thương trên người ta cũng đã dưỡng tốt hơn, kỳ thật không cần nhọc tâm đi tìm thân y gì đó... khụ....Càng có thể làm cái chuyện kia, ngươi đừng cho ta...”

“Cô Độc Úy” Vân Thiển ngồi trở lại vào ghế dựa lớn, nhìn bên cạnh giống như không thấy người, sắc mặt âm trầm đáng sợ, đầu đầu xoa xoa thái dương

Hiện tại Vân Thiển cũng không muốn nghĩ đến mộng giang hồ gì đó, nàng chỉ hi vọng người kia có thể ngoạn ngoạn đi tìm thân y chữa khỏi vết thương trên người, nếu cứ như vậy bỏ qua, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện, tuy nói không nghiêm trọng như vậy, nhưng Vân Thiển vẫn mong Cô Độc Úy có thể khôi phục bình thường nhanh một chút

Biết Vân Thiển lo lắng cho mình, “Thiên nhi, ta thật sự không sao, nàng xem xem, hai tháng nay không phải chúng ta đều tốt hết hay sao! Vì sao lại phải đeo phiền toái vào lưng chứ” Cô Độc Úy trang trọng khuyên bảo Vân Thiển không cần phải chuốt khổ cho mình, trừ bỏ nội thương, ngoại thương của hấn đã gần như bình phục rồi.

“Chủ tử!” Thắm Lan bước vào, trên tay cầm một phong thư, “Đây là thư của Vân đại nhân cùng phu nhân”

Vân Thiển đột nhiên nâng mắt, lập tức nhận thư trên tay Thắm Lan, mở ra nhìn, không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm, bọn họ bây giờ cũng giống mình, cũng chính là đang du sơn ngoạn thủy. Đến bây giờ mới gọi thư cho nàng, còn không phải hại nàng lo lắng muốn chết sao, hai người này đúng là không phải ích kỷ theo dạng bình thường.

“Sao vậy?” Cô Độc Úy nhìn sắc mặt Vân Thiển, từ ghế đứng lên, đưa mặt mình tựa vào bả vai Vân Thiển, lấy thư từ trong tay nàng, nam âm dễ nghe vang lên, “Xem ra nhạc phụ nhạc mẫu đã tiến lên trước Thiên nhi một bước rồi!”

“Hai lão nhân gia này....” Vân Thiển cực kỳ tức giận, chính nàng còn đang vô cùng lo lắng an nguy của hai người bọn họ, không ngờ rằng kết quả cuối cùng lại như vậy

Thắm Lan rời khỏi nội thuyền, đứng trước mũi thuyền, ánh mắt sát bén nhìn ngó xung quanh, đề phòng người đánh lén

Bỗng nhiên, cảm thấy thuyền hoa trầm xuống, một tên nam tử anh tuấn trẻ tuổi từ trên không liền rơi xuống đỉnh thuyền hoa, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Thắm Lan

Thanh Y cùng Thắm Lan đồng thời quay đầu, nhìn thấy trên thuyền hoa đột nhiên xuất hiện thêm một nam tử mà không khỏi hoảng hốt, tung người bay lên, trên mặt sông đột nhiên dậy sóng, ba người cùng nhau quần một chỗ, chiêu thức đưa ra, nước văng tung tóe.

Ba người đánh nhau khiến cho những người bên trong thuyền chú ý, lập tức chui ra ngoài, nhìn đến ba người đang hợp chiêu giữa sông, bọt nước mãnh liệt, mặt hồ rộng lớn như vậy, người kia là từ đâu tới chứ!

Vân Thiển không khỏi nhìn về Cô Độc Úy bên cạnh, Cô Độc Úy cười bí hiểm, “Yên tĩnh hai tháng, rốt cuộc cũng có cái náo nhiệt để xem!” Nói xong ý bảo Vân Thiển ngồi xuống

Phía sau lập tức có thuộc hạ chuyển đến phía trước thuyền một ghế con đến để bọn họ đón gió xem kịch vui!

Vân Thiển nhìn đoàn đoàn đánh nhau trước mắt chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, thân thể mềm nhũn, liền quay trở lại ghế dài, nhẹ nhàng ản thái dương, hơi hơi nhắm mắt.

“Nàng sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Tay Cô Độc Úy đặt lên trán nàng, rồi tự mình vươn tay đỡ nàng đi

Vân Thiển chỉ cảm thấy trận choáng váng này càng ngày càng nặng, tựa vào khuỷu tay Cô Độc Úy, gió lạnh thổi vào đầu càng nặng, từ khi nào mà nàng cũng trở thành yếu như vậy rồi?

Vân Thiển cảm thấy thân thể này tựa hồ như không còn là của chính mình, như thể sức khỏe của mình đang bị chậm rãi xói mòn, ngay cả khẩu vị ăn đều không còn, xem ra là bệnh rồi..

“Tại hạ vì dung nhan thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà đến đây, vì sao nhị vị lại đối xử với ta thô bạo như vậy, ngay cả một câu ta còn chưa nói đã xuống tay...” Trên mặt nước, tên nam tử kia cười không dứt, liền tiếp vươn tay muốn lấy đi khăn che mặt của Thắm Lan

Người này như thế nào lại biết Vân Thiển có mặt trên thuyền này, Thanh Y nhanh tay ngăn tên nam tử kia, không cho hấn chạm đến khăn che mặt của Thắm Lan

Mấy chục chiều đã xuất ra, nhưng Thanh Y cùng Thẩm Lan không thể bức lui được tên này, có thể thấy được võ công người này còn cao hơn hai người bọn họ

“Làm càn!” Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là người người muốn xem là có thể xem sao, sắc mặt Thẩm Lan trầm xuống, chiêu thức ngoan tuyệt, làm cho đối phương liên tục lui xuống.

“Trong thiên hạ ai lại không yêu mỹ nhân, huống chi tại hạ vì mộ danh mà đến, sao có thể lại bị cự tuyệt như vậy!” Lời nói nam tử kia ngả ngón, tuyệt không chú ý đến xung quanh, nhưng lại rơi hết vào tai Cô Độc Úy

“Thiên nhi, xem ra ta có nhiều tình địch thật...” Một bên nhu thái dương cho Vân Thiên, một bên trêu ghẹo

Vân Thiên liếc mắt nhìn hấn.

“Chàng nói bậy bạ gì đó, nam nhân rõ ràng có ý tứ với Thẩm Lan, lại cố tình nói mộ danh ta mà đến, nam nhân đều có chung một dạng...” Vân Thiên lạnh giọng nói, ác liệt trừng mắt với Cô Độc Úy

Cô Độc Úy sững sốt, không ngờ một lời trêu ghẹo của mình cũng có thể làm người bình tĩnh như Vân Thiên tức giận, có chút khó hiểu. Máy người phía sau cũng ngạc nhiên nhìn Vân Thiên.

Rõ ràng chính mình cũng là nam nhân, lại còn nói ra như vậy, Tử tướng không biết nói gì, nhưng Doanh Doanh không từ nói, “Công tử, ngài đừng quên, người cũng là danh nam tử!”. Lời này vừa ra, Cô Độc Úy liền vui vẻ.

Vân Thiên nghe xong, trừng mắt nhìn Doanh Doanh một, Doanh Doanh thề lười, vội vàng lùi về sau

Tĩnh tĩnh công tử gần đây ngày càng tệ, làm hại Doanh Doanh cũng không dám đến gần, sợ đụng phải rủi ro a

Vân Thiên ngồi dậy, đột nhiên chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, thân thể mềm nhũn, thẳng tắp ngã về phía sau

“Thiên nhi?” Cô Độc Úy nhanh tay nhanh mắt đỡ Vân Thiên, trên mặt xuất hiện một tia bất an, “Thiên nhi...” Đặt Vân Thiên xuống, lo lắng gọi nàng.

Mấy người phía sau kinh hãi, sức khỏe Vân Thiên đột nhiên suy yếu, thực là dọa bọn họ.

“Hoàng thượng, thân thể đại nhân có thể do nhiễm gió, mau chóng diu đại nhân vào trong nghỉ ngơi...” Phó Văn Tĩnh thận trọng, nhìn khỏe môi Vân Thiên có chút phát run, hiển nhiên là vô lực mà tạo thành

Cánh tay Cô Độc Úy khẽ run, nâng thân thể yếu đuối vô lực của Vân Thiên dậy, đây là vì sao chứ?

“Không có việc gì...” Chính là màn đen kia chỉ trong nháy mắt, hiện tại lại có một chút cảm giác bình thường, Vân Thiên nắm tay Cô Độc Úy, ổn định thân mình

“Đề tại hạ xem xem!” Tên nam tử kia xuyên qua hai người đang công về phía hấn, xông lên thuyền

Vài vị phía sau thấy thế, vội vàng rút vũ khí trong tay ra, chỉ cần nam tử kia lại gần đây thì vũ khí sẽ hướng về phía hấn

“Đề hấn lại đây...” Trong lòng Cô Độc Úy lo lắng cho cơ thể Vân Thiên, hơn nữa, trên người hấn còn có vị thuốc, chắc chắn là thầy thuốc vô danh

Mấy người phía sau đều im lặng thu hồi binh khí, định trụ thân hình nhìn tên nam tử xa lạ kia phòng bị

Chỉ thấy tên nam tử kia đưa ở cạnh thuyền, nhanh tay bắt mạch cho Vân Thiên, sắc mặt ngưng trọng...

“Hoàng...” Máy người phía sau đồng thời lo lắng.

Cô Độc Úy đưa tay ngăn lại

Thẩm Lan cùng Thanh Y trở lại trên thuyền, ngưng mắt nhìn tên nam tử kia

Dưới mặt nạ, Vân Thiên nhũn mảy, nếu thân thể của nàng có tình trạng gì không hay, nhất định sẽ khiến Cô Độc Úy lo lắng..

Vân Thiên hạ quyết tâm, chỉ cần tên này nói gì đó lung tung, nàng trước tiên sẽ chế trụ cổ hấn, trực tiếp chấm dứt sinh mạng của hấn (nhamy111: ta thấy đoạn này Thiên tỷ quá tàn nhẫn gửi nha!!!)

Tên nam tử kia trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn Vân Thiên...

Tìm mọi người đều bị nhắc lên tới cổ họng

Trong lòng Cô Độc Úy có tiếng roi nhẹ, dường như có sự tình gì đó không rõ đang phát sinh trên người Vân Thiên, trong nháy mắt sắc mặt hấn trầm xuống

“Rốt cuộc là sao?” Vân Thiên đậm thanh hỏi

“Ngươi... là hi mạch...”

“Cái gì ? ! ?”

“Cái gì ? ! ?”

“Cái gì ? ! ?”

“Cái gì ? ! ?”

“Cái gì ? ! ?”

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 120: Vị Hôn Thê Của Thần Y

“Đại... đại nhân, ngươi, mang thai?” Tử tướng chỉ vào Vân Thiên, khiếp sợ không thể tin, quả thật tin này như ngũ lôi oanh đình.

Mang thai là chuyện bình thường, nhưng nam nhân mang thai lại là chuyện thiên hạ đệ nhất kỳ chuyện nên cũng khó trách những người này khiếp sợ trùng to mắt nhìn vào Vân Thiên

Vân Thiên cũng không có bao nhiêu phản ứng, chỉ là chuyển ánh mắt đến người bên cạnh đã sớm cười tới phát ngọc, Cô Độc Úy.

“Thiên nhi, chúng ta lập tức quay về chuẩn bị đại hôn!” Cô Độc Úy không có hưng phấn đem cả người Vân Thiên quay vài vòng trên không như lệ thường, mà là hân hoan nhanh chóng cho nàng một danh phận, sau đó đem thân phận của Vân Thiên công bố thiên hạ, trong tương lai, Vân Thiên chỉ thuộc về một mình hắn, ai cũng không thể đoạt đi, chỉ của riêng hắn

Sắc mặt Vân Thiên trầm xuống, không đồng ý với lời Cô Độc Úy, hiện nay vết thương trên người Cô Độc Úy chưa khỏi hẳn, nàng không phải chỉ là mang thai đứa nhỏ thôi sao, không cần khẩn trương như vậy

“Không được, một ngày thương thế của ngươi chưa khỏi hẳn, chúng ta một ngày không trở về...” Vân Thiên cực lực phản đối, không thể bởi vì nàng mang thai mà sẽ làm cho mọi thứ thay đổi

Cô Độc Úy lo lắng với cá tính kiên trì của Vân Thiên, hoàn toàn không để ý đến phản ứng của bất kỳ ai khác, ôm lấy thân thể Vân Thiên, ôn nhu nói, “Thiên nhi, Ủy ca của ngươi thân thể cường tráng, căn bản không cần tìm thân y gì đó, chỉ cần bên cạnh Thiên nhi như vậy là cách chữa thương tốt nhất của ta rồi!”

Vân Thiên không giãy khỏi cái ôm của hắn cũng không nói gì, mà là đem đôi con ngươi mặc ngọc đặt lên người đối diện, giống như nơi đó có gì đó hấp dẫn ánh mắt nàng

“Khụ!” Rốt cuộc, tên nam tử kia ho nhẹ một tiếng, “Kỳ thật, tại hạ lại là người mà các người muốn tìm!” Tuần mỹ công tử giương môi cười, tự giới thiệu

Hắn chính là thần y trong truyền thuyết? Tiểu tử này so với nàng không lớn hơn bao nhiêu, vậy mà hiện tại hắn lại nói hắn là thần y kia, ai tin được?

Dường như biết bọn họ không tin, tuần mỹ công tử phát tay áo dài, dời ánh mắt qua một bên, phóng đến bên người Thẩm Lan, “Nhưng mà, hiện tại, tại hạ muốn nhìn dung nhan vị cô nương này”

Xem ra trong lòng Vân Thiên đoán không sai, tuần mỹ công tử này là vì Thẩm Lan mà tới

“Ngươi biết Thẩm Lan?” Vân Thiên vẫn đậm phong khinh hỏi trước mặt nam tử, nàng tuyệt đối không ngoài ý muốn vì hắn đến tìm Thẩm Lan, nhưng mà Thẩm Lan lại chưa từng rời khỏi bọn họ, nam tử này vì sao một mình đi tìm Thẩm Lan, trừ phi... Vân Thiên đặt tầm mắt lên người Thẩm Lan

Thấy Vân Thiên dùng ánh mắt nghiên cứu để nhìn mình, Thẩm Lan lạnh nhạt lắc đầu, ý bảo tên này nàng không quen biết, nếu không nàng sẽ không đánh nhau cùng hắn ta

Nhìn bọn họ mất đi mây lại, Hoa Huyền Lãnh nhắc môi, “Nàng không biết tại hạ, nhưng tại hạ lại biết nàng!” Hoa Huyền Lãnh tuyệt không để ý ánh mắt sáng quắc của mình lại đặt lên người Thẩm Lan

Lời hán vừa ra liền chọc Thẩm Lan lạnh lùng nhìn lại, hán khi nào thì lại biết nàng. Thẩm Lan thường ngày trong treo nhưng lạnh lùng, gương mặt lúc nào cũng vô cảm, nhưng rốt cuộc hôm nay lại xuất hiện cái nhũ mày nhẹ nhàng, dường như nàng không thích việc lời nam tử này nói ra lại cuống hút mình đến vậy

“Mời nói rõ” Thấy được Vân Thiên không kiên nhẫn, sắc mặt nâng lên, hiển hiện rõ khí thế đế vương, Hoa Huyền Lãnh không khỏi hơi sùng sốt, lập tức bật cười

“Quả nhiên là bậc đế vương, khí thế khí thế!” Miệng nói ra lời bội phục Cô Độc Úy, nhưng giọng điệu lại không mang theo chút sợ hãi nào, nam nhân như vậy làm cho mấy người kia đồng loạt nhũ mày, tạm thời bỏ qua chuyện tình Vân Thiên mang thai vừa rồi

“Nàng là hôn thê của tại hạ!” Lời Hoa Huyền Lãnh nói ra làm kinh không ít người

Lại một lần nữa, tất cả mọi người đều khiếp sợ há miệng

Nam nhân này cũng quá dính người đi, nhìn trúng cô nương người ta lại còn nói đây là hôn thê của mình, nghĩ bọn hán là kẻ ngốc sao?

“Ngươi nói bậy gì đó?” Thẩm Lan lạnh lùng quát

Nếu như vậy, tại sao mình lại không hề biết chuyện này? Nam nhân này thật đáng chết, không đợi Hoa Huyền Lãnh giải thích xong, kiếm trong tay Thẩm Lan đã chỉ vào thân hán.

Vân Thiên bên cạnh dùng hai ngón tay chế trụ kiếm Thẩm Lan, “Để hán nói xong hãy động thủ” Vân Thiên buông tay, đơn giản kéo Cô Độc Úy lại ngồi cùng mình, lắng nghe Hoa Huyền lãnh nói.

Nếu hán nói không đúng, nếu điều hán nói không phải là sự thật, Vân Thiên chính là người đầu tiên sẽ đuổi hán đi

Cô Độc Úy nhìn thiên hạ trong cánh tay mình, gương mặt tuấn tú và mị kia giương lên nụ cười đầy sùng ý, có lẽ là do nàng mang thai nên Cô Độc Úy phát hiện hiện tại Thiên nhi của hán đặc biệt dễ sinh khí, lời nói khó chịu sẽ bị nàng trừng mắt, Thiên nhi như vậy, thật đúng là đáng yêu, nghĩ đến đây, tay Cô Độc Úy không khỏi hướng về phía hông Vân Thiên sờ soạn, ôm cả người nàng vào trong ngực, không cho nàng cơ hội lại trốn

Hoa Huyền Lãnh lần lượt kể ra sự tình liên quan giữa hán và thân thể của Thẩm Lan

Chín năm trước, cũng chính là thời điểm Thẩm Lan mới năm tuổi không hiểu vì sao lại mất tích, mà tại thời điểm đó Hoa Huyền Lãnh cũng vừa chín tuổi, từ nhỏ hán đã cùng tiểu Thẩm Lan có tình cảm đặc biệt tốt, mà bọn họ đã được đính hôn từ khi còn nhỏ, sau khi lớn lên tất nhiên là cả hai đều gán bó, tuy hai mà một

Sau khi Thẩm Lan năm tuổi đột nhiên mất tích không thấy, Hoa Huyền Lãnh trao đổi một thân y thuật tuyệt thế, rồi lại ngao du bốn phương tìm kiếm Thẩm Lan

Tên thật của Thẩm Lan là Mộ Dung Khuynh Thành, danh xưng này đích thực rất thích hợp với tuyệt thế mỹ nhân như Thẩm Lan

Không đợi Hoa Huyền Lãnh nói xong, Thẩm Lan một lần nữa chỉ kiếm vào hán, “Chuyện xưa chỉ có một mình ngươi kia, ta không phải Mộ Dung Khuynh Thành, ta chỉ là Thẩm Lan của chủ tử, vĩnh viễn đều như vậy...” Từ lúc nàng thề đến nay đều là như vậy

Nhìn quyết ý trong mắt Thẩm Lan, Hoa Huyền Lãnh không khỏi cau mày, “Lúc ấy nàng còn nhỏ, không nhớ chuyện cũng không sao, nhưng mà Khuynh Thành, cho dù bộ dạng nàng thay đổi như thế nào cũng không thay đổi được phía sau cổ nàng có vết bớt Nguyệt Nha”

Thẩm Lan sờ mạnh vào hướng sau lưng mình, cái bớt Nguyệt Nha kia vẫn theo nàng, nàng nghĩ rằng do Thái Hậu cho mỗi ám sĩ một dấu vết không giống nhau, nhưng nàng không nghĩ tới đó lại là vết bớt của mình, Thẩm Lan từ từ lui về phía sau từng bước, có chút không tin nhìn Hoa Huyền Lãnh

“Như thế nào, hiện tại nàng tin ta rồi chứ! Nàng thật sự là Mộ Dung Khuynh Thành, còn ta, ta là hôn phu của nàng Hoa Huyền Lãnh.” Hoa Huyền Lãnh nói tới

Thẩm Lan cắn chặt răng, quay mặt đi, “Cho dù như vậy thì hiện tại ta cũng không phải, ta vẫn là Thẩm Lan của chủ tử, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi” Nói xong câu đó, Thẩm Lan liền trầm mặc không nói

“Khuynh Thành...” Hoa Huyền Lãnh mắt nhắm nói

“Tốt lắm, hiện tại chúng ta đã nghe xong chuyện xưa của ngươi, bây giờ ngươi nên chữa thương cho người bên cạnh ta không phải sao?” Vân Thiên mặc kệ hán có phải hôn phu của Thẩm Lan hay không, nàng chỉ muốn làm cho vết thương Cô Độc Úy mau khỏi.

Hoa Huyền Lãnh nhìn mấy người vô tình, vậy mà tuyệt nhiên không nói giúp hán, nhất thời cười khổ, “Muốn trị cũng được, tại hạ có điều kiện...” Nói xong ánh mắt dời lên phía Thẩm Lan

Vân Thiên tự nhiên hiểu ý tứ Hoa Huyền Lãnh, trong treo nhưng lạnh lùng quét mắt liếc hán một, một chút ý giúp hán cũng không có, “Có bản lĩnh liền tự mình cầu về, không cần đến yêu cầu hay không yêu cầu, người... trị hay không trị?” Vân Thiên đã dùng hết kiên nhẫn, hiện tại không khách khí đứng lên

Hoa Huyền Lãnh khóc không ra nước mắt, mình làm sao lại gặp người như vậy, không phải thiên hạ đồn đãi, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ôn nhuận như nước, giống sao? Như thế nào mình lại gặp được đệ nhất mỹ nhân mang thai đây?

“Chẳng lẽ đây là thái độ của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?” Hoa Huyền Lãnh thấy Vân Thiển một chút thật tâm đều không có, không khỏi oán thầm nhìn nàng

“Bớt nói nhảm đi, đại nhân chúng ta bảo người trị liền trị ngay!” Văn Đan Hàn nói chính là ý Vân Thiển muốn nói

Khuôn mặt tuấn tú của Hoa Thiên Lãnh chuyển hướng sang vị hôn thê bên cạnh, Thẩm Lan bình tĩnh vô ba lẳng lẳng liếc hắn một, hoàn toàn không nói gì đến ý tứ của Vân Thiển

Mấy người này là người nào đây.

Hoa Huyền Lãnh vì tìm hôn thê của mình về mà không khỏi cúi đầu trước bọn họ

“Khụ! Để tại hạ thử xem! Phiên các vị đi về khách điểm, hoa thuyền này không tốt để Hoa mỗ thi châm...” Một thần y lại bị một đám người đè đầu, đó là lần đầu tiên

Hoa Huyền Lãnh nhìn Thẩm Lan, không khỏi thở dài một tiếng, chỉ có thể nhận mệnh

“Thiên nhi, sau khi thương thế của ta tốt, chúng ta trở về cử hành đại hôn, như thế nào?” Cuối cùng, Cô Độc Úy cũng dụ dỗ một chút đại nhân của bọn họ, sợ Vân Thiển sau khi chữa thương cho mình xong thì lại đổi ý

Vân Thiển nhũn mày nhìn người phía trước, chính nàng đang mang con của hắn, còn có thể chạy sao, “Ừm”, thanh nhả ừ một tiếng, liền không quấy rầy Hoa Huyền Lãnh thi châm

Độc lưu hai người bọn họ trị thương trong phòng, tất cả bọn họ đều lui ra ngoài

“Chủ tử” Thẩm Lan đặt ấm trà đang cầm trong tay xuống, thật cẩn thận đỡ Vân Thiển ngồi xuống

“Viết phong thư nói với hai người kia, kể rõ tình huống nơi đây, quyết định là nằm trong tay hai người bọn họ” Một khi nàng đem thân phận nói ra, lão cha kia liền không có biện pháp, loại chuyện này chỉ khiến lão nương ích kỷ kia đau đầu mà thôi, nàng sẽ không giấu nữa, nghĩ tới bộ dạng lão nương bị lão cha giáo huấn, Vân Thiển không khỏi nhếch miệng khẽ cười

“Dạ” Thẩm Lan lập tức cho bò câu đưa tình huống Vân Thiển đưa đến tay Văn Phi

Có người trong nhà lập tức đặt ánh mắt trên mình Vân Thiển, trong ánh mắt không che giấu khiếp sợ, vừa rồi trên thuyền hoa bọn họ không hỏi tới, nhưng hiện tại có cơ hội, nhưng mấy người bọn họ đều ló mắt cuồng

Vân Thiển nhấp một ngụm trà

“Muốn hỏi gì liền hỏi đi” Thanh âm Vân Thiển vẫn thanh nhả như cũ, cũng không nghe ra chút gì buồn bực như trên thuyền

“Công...” Doanh Doanh cùng Thanh Y bên cạnh Vân Thiển lâu nhất, nhưng mà bọn họ vẫn không thể biết, người bọn họ đi theo vẫn là một nữ tử, một tuyệt thế nữ tử

Vân Thiển biết uy khuất nhất là hai người này, nhưng mà nàng cũng có nỗi khổ, cũng không phải có ý giấu giếm bọn họ

“Ta không có ý giấu các người, cũng không kỳ vọng được các người tha thứ...” Vân Thiển đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, đẩy ra, nhìn bên ngoài náo nhiệt, thanh nhả mở miệng

Thanh Y cùng Doanh Doanh nghe vậy, vội vàng cúi đầu, “Doanh Doanh / Thanh Y không dám”

Vân Thiển cũng không cần bọn họ dám hay không dám, nghiêng người dùng ánh mắt mê hoặc nhân sinh nhìn về phía đám người đó

“Ta là nữ tử! Trừ trước đến giờ đều như vậy!” Đây là lời giải thích cuối cùng của Vân Thiển

“Mặc kệ ngài là nam tử hay nữ tử, đều vẫn là công tử tốt của Doanh Doanh, không, tiểu thư tốt...” Doanh Doanh lập tức sửa lời, bọn họ cũng không quá lời nói Vân Thiển, chỉ là nhất thời chưa kịp chấp nhận

Thanh Y đứng bên cạnh Doanh Doanh, trịnh trọng gật đầu

“Cám ơn các người...” Vân Thiển cười

Mặc kệ Vân Thiển là nam hay là nữ, đều là chủ nhân tốt của bọn hắn, vĩnh viễn không thay đổi

Từ tướng phía sau đều đặt ánh mắt lên bóng dáng Vân Thiển, thật lâu đều chưa di chuyển, giống như lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử bạch y phong hoa tuyệt thế

Một thân nam trang kia, lại là một nữ nhân khuynh thành

Tin tức này nếu sau khi truyền ra khỏi đây, thiên hạ sẽ chấn động tới cỡ nào, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Vân công tử lại lại một vị nữ tử, chân tướng này kinh bạo cỡ nào...

Vừa là một nữ tử yếu đuối, tại chiến trường kia, mỹ danh của nàng lại vang khắp thiên hạ, vị đại nhân với hơi thở giết chóc tràn ngập toàn thân kia lại là danh nữ tử

Bọn họ cho tới bây giờ vốn không nghĩ tới, người đối diện với họ lại là nữ nhân

Vân Thiên không quay đầu qua hỏi tứ tướng, mà là đem ánh mắt đặt trên bóng người đứng thẳng xa xa ngoài cửa sổ... Hàn khí trên người đột nhiên tăng lên, lại nháy mắt bị chính mình áp chế xuống.

“Ta đi ra ngoài xem, bất kỳ ai cũng không cho theo...” Không chờ bọn hắn đáp trả, Vân Thiên đã phóng ra ngoài cửa sổ, biến mất trước mặt bọn hắn.

“Đại nhân”

“Đại nhân”

“Đại nhân”

“....” Vài tiếng hô đồng thời vang lên, nhắm về phía cửa sổ nơi Vân Thiên vừa đứng, ra bên ngoài nhìn lại, làm sao còn bóng dáng Vân Thiên

Nhìn đến tình hình này, ai nấy đều khẩn trương

Hiện tại đại nhân đang mang thai, chạy loạn như vậy có khả năng xảy ra chuyện tình gì thì sao, “Ta đi” Thẩm Lan không nói nhiều, bóng người vừa nhoáng lên đã đi ra phía xa

“Vân Tình, người lưu lại...” Hạ Ký Phong hạ lệnh cho Phó Văn Tình lưu lại báo cáo tình huống nơi này, bằng không lấy tính khí của hoàng thượng, chắc chắn thiên hạ sẽ đại loạn.

Phó Văn Tình gật đầu, biết có người cần chờ Cô Độc Úy đi ra

Mấy bóng người nhanh chóng đuổi theo vài phương hướng

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 121: Xin Vân Đại Nhân Gả Cho Thuật Quốc

Vân Thiên theo sau họ, nhưng phương hướng hoàn toàn ngược lại.

Nàng cố gắng áp chế cảm giác choáng váng trong người xuống, chạy tới rừng cây nhỏ đã mất dấu người, Vân Thiên nheo mắt lại, nhìn mảnh rừng xung quanh yên tĩnh.

“Ngươi quả nhiên vẫn đuổi theo.... khụ....” Thanh âm của một nam nhân vang lên sau lưng Vân Thiên.

Nàng cau mày, xoay người nhìn về phía người kia.

“Là ngươi....” Giọng nói của Vân Thiên vẫn thanh nhã dễ nghe như vậy, nhưng bên trong ẩn chứa chút lạnh lẽo.

Trải qua một lần đại chiến, ở trong lòng nàng, những người này giống như kẻ thù không đội trời chung.

Vân Thiên lạnh lùng nhíu mày, giọng nói không mang một tia tình cảm, “Lá gan của ngươi cũng lớn, còn dám đến trước mặt ta.”

Thích Uẩn Cầm một thân trường bào đen, đứng ở trước mặt Vân Thiên, nhìn nàng qua mặt nạ, đôi mắt nàng lạnh lẽo khiến tim hắn đau nhói, trên chiến trường người kia đã từng cầm kiếm đâm kiếm, không chút do dự mà đâm về phía hắn.

Có lẽ vết thương kia không làm hắn đau đớn như vết thương trong lòng, gương mặt tuấn tú lạnh lẽo khề tái nhợt.

Hắn tươi cười đáng ghét, “Bản cung tới mời Vân đại nhân đến Thuật quốc làm khách....” Hắn trực tiếp nói rõ ý định.

“Cái gì?” Vân Thiên sững sờ, nhìn nam nhân tà ác lãnh khốc trước mặt, trong lòng có thêm một tầng phòng bị, có lẽ do nàng mang thai, thể nhưng không cảm thấy trong bóng tối có người ẩn nấp.

Đây là tình huống chưa bao giờ có, xem ra, Thích Uẩn Cẩm đã sớm có chuẩn bị mà đến.

“Chẳng lẽ Vân đại nhân còn chờ bản cung cho kiểu lớn tám người khiêng đến đón hay sao?” Giọng nói của hắn lạnh lùng, trừng mắt nhìn về phía Vân Thiên cũng co lại.

“Hừ, nếu bản đại nhân không muốn đi, chẳng lẽ thái tử Thuật quốc muốn ép buộc hay sao?”

Vân Thiên không đoán ra ý tứ đối phương cho nên nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, như vậy sẽ bất lợi với mình.

Nàng nghiêng người khoanh tay, lạnh lẽo nhìn vào khuôn mặt tươi cười của Thích Uẩn Cẩm, hận không thể lấy khuôn mặt kia xuống.

Chính nam nhân này, chính hắn liên thủ cùng người khác, ở trên chiến trường làm Cô Độc Úy bị thương thành như vậy, sự thanh nhã của nàng bỗng chốc trở nên đầy sát khí.

Người ta nói nữ nhân mang thai tính tình không tốt, quả nhiên không sai.

Nếu là Vân Thiên lúc bình thường, khi đối mặt với kẻ thù như thế này nhất định sẽ không để lộ sự tức giận của bản thân, nhưng bây giờ, vừa nhìn thấy người nam nhân này, nàng lại không khống chế được tâm tình của mình.

“Nếu Vân đại nhân nhất định như thế, bản cung tới một lần làm sao phòng bị đây?” Hắn mỉm cười, ho khan một tiếng.

Nghe tiếng ho khan của người đối diện, Vân Thiên khẽ phì cười, thu hồi sự tức giận của mình, tức giận rất dễ làm người ta mất đi năng lực suy nghĩ, “Nguyên nhân?”

Dùng từ dễ nghe, muốn nàng đi Thuật Quốc làm khách, chỉ sợ thực chất lấy nàng để uy hiếp Cô Độc Úy, những người này tự cho mình là gì, nghĩ rằng Cô Độc Úy nhu nhược vậy sao?

Vân Thiên không nói chuyện nữa, lẳng lặng chờ đối phương nói ra mục đích chính.

Trong rừng yên tĩnh khác thường, một cơn gió lạnh thổi tới làm bay vạt áo của cả hai người, làm rối loạn vài sợi tóc của Vân Thiên.

Thích Uẩn Cẩm nhìn Vân Thiên hồi lâu.....

“Bản cung xin Vân đại nhân gả sang Thuật quốc.....”

Vân Thiên hoàn toàn ngu người..... Cái này.....tình huống thế nào? Không phải muốn đánh nhau sao, tại sao lại trở thành mình gả cho Thuật quốc?

“Nhưng, nhưng mà, người không biết ta là nam nhân hay sao?”

Người biết nàng là nữ nhân không nhiều, tin tức hắn không truyền đi nhanh như vậy mới phải, Vân Thiên khiếp sợ nhìn người nam nhân mình vừa giận giữ muốn đánh chết.

Sự giận dữ của nàng bởi vì một câu nói của hắn mà tan thành mây khói, nhất thời chưa tiêu hóa hết chuyện này.

“Bản cung thích ngươi, coi như ngươi là nam nhân thì thế nào.....” Thích Uẩn Cẩm nghiêm túc nói, nhìn về mặt hắn không giống nói đùa.

Vân Thiên dở khóc dở cười, mình cũng đã già nam rồi, không ngờ còn có thể bị nhiều nam nhân nhìn trúng như vậy, đáng sợ hơn là, còn bắt mình gả?

Cô Độc Úy và Cô Độc Hồng thích nàng thì thôi đi, nhưng người nam nhân trước mắt này mới tiếp xúc vài lần cũng bắt mình gả cho hắn, như vậy có phải quá buồn cười hay không?

Đột nhiên, Vân Thiên cười yếu ớt, rồi đến mê người.

Thích Uẩn Cẩm đối diện nhũn mỳ, “Ngươi cười cái gì, chẳng lẽ bản cung không thể thích ngươi? Ngươi cảm thấy buồn cười như thế sao? Cô Độc Úy có thể thích, tại sao bản cung không thể?”

“Khụ khụ.....” Vân Thiên chợt ho khan.

Thích Uẩn Cẩm thấy thế, theo bản năng muốn tiến lên vỗ lưng cho nàng Vân Thiên vờ tay dừng động tác của hắn.

Thích Uẩn Cẩm nhìn nàng, sắc mặt khẽ trầm xuống, “Đừng cười quá sức, sẽ làm tổn thương phổi...” Về mặt hắn phớt lờ nói.

Vân Thiên nghe hắn nói xong vẫn cười, nàng cảm thấy hắn không đáng yêu chút nào, rõ ràng là cố gắng làm ra bộ dạng lạnh lẽo, vì sao bảo nàng không nên cười.

Rốt cuộc Vân Thiên cũng ngưng cười, lạnh nhạt nhìn hắn, “Cho dù ta là người của Cô Độc Úy, ngươi vẫn muốn lấy ta?”

Thích Uẩn Cẩm không lên tiếng, mím môi suy nghĩ lúc lâu, sau đó nhìn thẳng vào nàng, “Ừ” Hắn nghiêm túc gật đầu.

Nam nhân cùng nam nhân thì tính là gì? Người hắn thích là Vân Thiên, không quan hệ đến nam hay nữ, đây chính là nguyên nhân.

“Nhưng ta không chấp nhận, sự trì hoãn của ngươi đã chứng tỏ ngươi không thật sự yêu thích ta, ngươi không hiểu yêu, giống như thái tử Lô Quốc không hiểu tình là gì, hai người các ngươi đều thuộc một loại người, ngươi là kẻ thù của Vân Thiên ta, ngươi nói, ta làm sao có thể gả cho một kẻ thù. ....”

Nghe xong lời của nàng, Thích Uẩn Cẩm căng thẳng.

Hắn chỉ là kẻ thù của nàng, gặp mặt nhất định sẽ trong tình trạng chém giết lẫn nhau. ... không có khả năng nói đến yêu.

“Đã như vậy....” Thích Uẩn Cẩm nhìn xung quanh, vung tay lên, mấy bóng đen không hẹn cùng xông ra.

Nhìn vòng bao vây xung quanh, Vân Thiên giận quá hóa cười.

Mình bây giờ tính là gì? Hắn muốn cướp thì cướp sao?

“Ngươi cho rằng có thể ngăn được ta sao?” Mối mong nàng khê phun ra một làn khói trắng mờ ảo, vạt áo trắng phát phơ trong gió.

“Vậy thì thử một chút....” Thích Uẩn Cẩm lạnh lùng nhìn nam tử trước mặt, cố gắng kìm nén kinh ngạc đối với dũng khí của nàng.

Vân Thiên nhìn hắn, “Thích Uẩn Cẩm, ngươi quá ngây thơ rồi....”

Cho dù nàng mang thai thì như thế nào, mình có lẽ sẽ xông ra khỏi sự bao vây, Thích Uẩn Cẩm đã bị thương nặng, không còn mạnh mẽ như trước.

Nơi này có khoảng mấy trăm người, muốn xông ra dễ dàng hơn so với khi trên chiến trường người vô số, ngoài ra, nàng còn có khả năng giết chết Thích Uẩn Cẩm.

“Thình đại nhân....” Thích Uẩn Cẩm không nhiều lời, bắt đầu vung tay.

Mấy bóng người lấy Thích Uẩn Cẩm làm thế, nhất loạt xông vào.

Vân Thiên phản ứng mau lẹ, giơ tay lên, nắm đầu một người, một phát xẹt qua, mạnh mẽ hạ, người kia bị một lực đạo bất thành linh hất ra xa, rơi xuống nền đất lạnh lẽo, suýt nữa không bò nổi.

Vân Thiên cố gắng đánh bay những người này, xông thẳng vào Thích Uẩn Cẩm.

Những người đó hiểu thấu ý đồ của nàng, liên tiếp xuất chiêu ngăn chặn, nhưng mỗi lần đều bị Vân Thiên đánh bay ra, nhìn người nam tử nhu nhược nhưng ra mỗi chiêu lại tàn nhẫn, nhanh, chính xác, khiến người ta khó lòng phòng bị....

Người của bọn họ nhiều hơn nữa cũng không ngăn được Vân Thiên, cũng chính lúc này, có một người đâm thẳng đến bụng của nàng, ánh mắt Vân Thiên ôn hòa bỗng chốc lạnh lẽo.

Nàng giữ tay đang đánh úp về phía bụng mình, “Rắc rắc!” Nàng người bẻ ngược tay người nọ, tay hắn thoáng chốc bị phé.

Như vậy còn chưa hả giận, ngay sau đó, Vân Thiên còn đá một cước lên người hắn ta, tay nàng vẫn chưa buông ra, “A!” Trong rừng vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Thân thể người nọ chia thành hai đoạn, ngay cả xương cũng lòi ra ngoài, có thể thấy vừa rồi Vân Thiên dùng bao nhiêu sức lực, dám có chủ ý đánh vào bụng nàng, quả thực tìm chết.

Nhìn người đang sống sờ sờ bỗng chốc bị bẻ gãy, Thích Uẩn Cẩm cau mày.

Đã sớm gặp qua lúc Vân Thiên này sinh ác độc, nhưng không ngờ tự nhiên bộc phát như vậy.

Nhìn kết quả người kia, những người còn lại nhắm mắt xông đến, nhưng cũng không dám khinh thường, người nam tử như thiên thần này hóa ra lại là ma quỷ!

“Hừ!” Vân Thiên khát máu hừ lạnh, giống như vừa giết chết một con kiến.

Vân Thiên thấy những người này còn tới, một cước đá bay thi thể, những người kia vội vàng tránh né rồi tiếp tục xông đến.

Vân Thiên đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, trên nền bùn đất, giày trắng như tuyết nhuộm màu đỏ tươi chói mắt khiến người khác kinh hãi, nàng như vậy, phụ nữ có thai quả thật không thích hợp thấy máu.

Lần đầu tiên Vân Thiên không hiểu những thứ này, chỉ biết là, phải giải quyết những người này trong thời gian nhanh nhất, nếu không nàng cũng không



bảo đảm mình có thể ra ngoài.

Đáng chết! Thân thể này suy yếu.

Vân Thiên một mực bảo vệ bụng mình, Thích Uẩn Cầm đứng một bên theo dõi thấy rõ ràng, hơn nữa hắn nhận ra môi nàng đã trắng bệch, suy đoán có phải nàng đã bị thương ở bụng hay không, hàng lông mày hắn nhíu lại thành đoàn.

Làm Vân Thiên bị thương không phải ý của hắn, mà phải là bất được nàng.

Vân Thiên nhìn Thích Uẩn Cầm đứng cách đó không xa, ý đồ hết sức rõ ràng, thật vất vả mới gặp được kẻ thù, sao có thể không đánh, hắn là thái tử nước Thuật, lại chết ở chỗ này, cũng là lỗi của Lỗ quốc, để cho bọn họ tự tàn sát lẫn nhau là hợp nhất....

Nghĩ như thế, động tác Vân Thiên hướng chính xác đến Thích Uẩn Cầm....

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 122: Tam Vương Chạm Nhau

Editor: Uyên Xum

-----

Thấy Vân Thiên xông về phía mình, Thích Uẩn Cầm bữu môi, không chút do dự chạy lại tiếp chiêu.

Hắn tự mình lên rất hợp ý Vân Thiên, nàng xuất chiêu, nháy mắt đã giao tranh cùng với Thích Uẩn Cầm, chiêu thức của nàng vô cùng độc ác, đối với kẻ địch, nàng chưa bao giờ buông tay, tựa như trên chiến trường, ngay cả mẹ ruột Vân Thiên cũng xuống tay không do dự, huống chi là một nam nhân không liên quan đến mình.

Thích Uẩn Cầm giống như không để ý sát khí nồng đậm của Vân Thiên, nhưng trong lòng khó tránh khỏi khó chịu, thì ra bị Vân Thiên xem như kẻ thù lại khó chịu như vậy.

“Hi!” Vân Thiên đột ngột chuyển hướng, tay đã rạch một đường trên áo của Thích Uẩn Cầm, khi xoay người lại, tay Vân Thiên đã dính chút máu, nàng đang đối diện với ngực hắn.

Nàng biết nếu còn như vậy thì người thiệt chính là mình, cho nên phải tốc chiến tốc thắng.

Đang lúc Vân Thiên xoay người thì vô số cao thủ áo đen xông đến sau lưng nàng, ta hắn còn chưa chạm được người Vân Thiên đã bị nàng xoay người đá bay.

Mà lúc này, Thích Uẩn Cầm thấy thế, tay đánh về sau lưng Vân Thiên.

Cảm thấy lực lượng phía sau mình, Vân Thiên xoay người lại, thỉnh thoảng ra tay trước, trong lúc đó, vô số bóng đen phóng lên từ bốn phương tám hướng.

La Sát Môn!

Một thân hắc long bào của Thích Uẩn Cầm đành phải xoay chuyển, chống lại sự tập kích về phía mình.

“Cô Độc Hồng....” Thanh âm lãnh khốc của Thích Uẩn Cầm, hai người ra chiêu không ai nhường ai.

Thấy Cô Độc Hồng dẫn người của La Sát Môn tới, Vân Thiên giật mình.

Nhớ tới bóng lưng ngày đó rời đi, Vân Thiên lại nhíu mày, nàng không hy vọng Cô Độc Hồng xuất hiện trước mặt mình lần nữa.

Nàng, Vân Thiên không cần Cô Độc Hồng bảo hộ, chính nàng có thể.....

Vân Thiên cắn răng, nhìn người La Sát Môn ngăn chặn những người áo đen, thân mình nàng xông về Thích Uẩn Cầm, nam nhân này là tính mạng của nàng, nên do nàng giải quyết, mà không phải hắn, Cô Độc Hồng.

Thích Uẩn Cầm đang giằng co cùng Cô Độc Hồng, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, hắn hoảng hốt thu chiêu, lùi sang một bên, Vân Thiên và Cô Độc Hồng đối chọi lại nhau.

Thích Uẩn Cầm phản ứng thật mau lẹ, Vân Thiên bỗng thu chiêu sắp đánh về Cô Độc Hồng, hai người nhìn nhau trong khoảng cách gần, không ai nói gì.

Cô Độc Hồng thể phải vĩnh viễn phải bảo hộ Vân Thiển, hấn nói được làm được, từ bỏ tình yêu không phải là từ bỏ bảo vệ.....

“Chuyện này không liên quan đến ngươi.” Vân Thiển đứng cạnh Cô Độc Hồng, xuất chiêu về Thích Uẩn Cẩm.

“Ta chỉ muốn bảo vệ ngươi.” Quả quyết, lãnh khốc.

Vân Thiển sững sờ, bóng dáng của hấn tiến lên đỡ chiêu thức của Thích Uẩn Cẩm, hai người tỉ thí, lá cây vang lên xào xạc.

Lúc này mảnh rừng nhỏ bỗng chốc trở thành chiến trường của bọn họ, không có nguyên nhân giao chiến.

“Cô Độc Hồng, ngươi thật sự muốn đối địch với bản cung?” Thích Uẩn Cẩm đỡ chiêu, lạnh giọng nói.

Ban đầu hai người vì một người mà hợp tác, bây giờ lại vì cùng một người mà trở mặt thành thù, một muốn cướp, một muốn bảo hộ.

Đáy mắt Vân Thiển thoáng lạnh lẽo, người khẽ lui về sau, dựa vào thân cây, tự nhiên thân thể trở nên yếu ớt, vừa nhìn thấy máu cảm giác như bị mộng du, sau đó cảm giác buồn nôn ập đến, Vân Thiển nôn hết ra ngoài.

Thân thể nàng rất bình thường, tại sao vừa đụng đến máu lại choáng váng, Vân Thiển không khống chế được cảm giác này.

“Thiển nhi!” Cô Độc Hồng chú ý đến tình trạng của Vân Thiển, lui lại, thận trọng khoác vai nàng.

Vân Thiển được Cô Độc Hồng đỡ cẩn thận, nàng xoay người lại, môi trắng bệch, lại không cẩn thận nhìn thấy vết máu trên mặt hấn, lại nôn thốc ra.

Thích Uẩn Cẩm dừng tay, nhìn nam nhân dựa vào gốc cây nôn kia, không biết chuyện gì xảy ra, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

“Thiển nhi, ngươi làm sao vậy?” Cô Độc Hồng cố gắng lại gần hơn.

Vân Thiển giơ tay ngăn Cô Độc Hồng, “Không sao!” Nàng khẽ thở hổn hển.

Vân Thiển không thấy máu một lúc sẽ đỡ, một lúc sẽ không sao.

Vừa rồi Thích Uẩn Cẩm thấy Vân Thiển gất gao bảo vệ bụng mình, không khỏi nhướn mày, “Ngươi bị thương?” Nhưng lời mới nói ra lại cảm thấy không ổn, nào có người bị thương lại nôn không ngừng, chẳng lẽ là trúng độc?

Vân Thiển nhìn Thích Uẩn Cẩm trước mắt, mắt lạnh lẽo, xuất chiêu, cố gắng nén cảm giác buồn nôn, dưới tình huống này, nàng không quên mình đã từng tuyên bố muốn giết chết người trước mắt này.

Thấy Vân Thiển ra chiêu, Cô Độc Hồng mơ hồ theo sát, liên tiếp bảo vệ Vân Thiển, chỉ sợ nàng chịu tổn thương, Thích Uẩn Cẩm không giống Cô Độc Hồng, hấn sẽ không vì thích một người mà dễ dàng bỏ qua cho người ấy.

Thích Uẩn Cẩm là người mạnh mẽ, dưới tình huống này tuyệt đối không lưu tình, kể cả Vân Thiển cũng vậy. Hấn ra chiêu độc, cố gắng giữ chặt tay Vân Thiển.

Vân Thiển đánh ra một cỗ lực lượng lớn về phía hấn, tay hấn tê rần, buông tay ra. Ngay sau đó bàn tay sắc bén của Cô Độc Hồng bổ xuống, khiến hấn không kịp tránh né, thân hình khẽ lóc, nghiêng người đỡ chiêu.

Hai bên công kích, tình trạng Vân Thiển lúc tốt lúc xấu, Cô Độc Hồng vì bảo hộ nàng, không đánh Thích Uẩn Cẩm, chiêu thức Vân Thiển mặc dù bén nhọn, nhưng đối với Thích Uẩn Cẩm mà nói, sức lực của nàng kém xa so với đại chiến hôm đó.

Cô Độc Hồng và Thích Uẩn Cẩm hấn là chưa khỏi, nhưng chiêu thức vẫn như cũ, vết thương trên người dường như không làm ảnh hưởng chút nào, xem ra, Cô Độc Uy không làm bọn họ bị thương nặng.

Đôi mắt lạnh lẽo của Vân Thiển khẽ chuyển, nhuyễn kiếm bên hông được rút ra, xuất kiếm tất thấy máu, Vân Thiển đã chuẩn bị kĩ càng, chỉ cần qua cửa ải này, giết được nam nhân trước mắt, tim của nàng sẽ khá hơn một chút.

Kiểm vừa xuất ra, Thích Uẩn Cẩm nhảy mất rơi vào thế hạ phong.

Hấn không ngờ Vân Thiển thật sự muốn giết mình, trong lòng không khỏi tức giận, ra tay hung ác, một chiêu đánh vào nhuyễn kiếm.

Nhuyễn kiếm khẽ cong, rồi lại bật ngược lại, Vân Thiển nghiêng người đánh bên hông Thích Uẩn Cẩm.

“Hi!” Tiếng quần áo rách vang lên.

Lần này vết thương nặng thêm một chút, máu chảy không ngừng, lần này Vân Thiển xuống tay bất ngờ, vốn hấn cho rằng chiêu này sẽ đánh bay kiếm của nàng, không ngờ kiếm bật ngược trở lại đã thương bản thân, là do hấn thất sách.

Mỗi một lần phải đã thương người mình thích, hấn không biết nên cười hay nên khóc.

Vân Thiên thấy máu chảy, nàng lại xoay người sang chỗ khác nôn một trận, “Đáng chết!”

Vân Thiên hung hăng nguyên rửa, nàng rất ít khi nổi giận, phiền não như thế, đây là lần đầu tiên Cô Độc Hồng nhìn thấy, có chút sững sờ.

“Thiên nhi!” Cô Độc Hồng đỡ chiêu thức bén nhọn của Thích Uẩn Cẩm, hai nam nhân lần nữa giằng co, còn Vân Thiên vẫn nôn không ngừng.

truyện được đăng tại ddan\_lquydon

Đưa bé đáng chết, đến lúc nào không đến, lại chọn đúng lúc này.

Trong lòng Vân Thiên không ngừng mắng Cô Độc Úy mấy trăm lần cũng không thể giảm cảm giác ghê tởm trong họng, “Cô Độc Úy đáng chết...”  
Trong lòng không bớt giận, nàng trực tiếp mắng thành tiếng.

“Náo nhiệt như thế, không có bản cung tham dự chẳng phải mất vui sao.....” Đợi mọi người phản ứng lại, bọn họ đã bị đoàn người bao vây.

Tây Lâu Mạch...

Vân Thiên nghe giọng nói của người này chột kinh hãi, người này đến rất đúng lúc, xem ra mình không thể thoát thân một mình được.

“Tây Lâu Mạch.” Nam tử dẫn đầu khẽ cười, bóng dáng thon dài ngả dài dưới ánh mặt trời.

Vân Thiên nhú mày.

Xem ra nàng xuống tay chưa đủ hung ác, hai người này đều đang bình yên vô sự.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vân Thiên càng thêm phát hỏa, nhìn lại dòng máu đang chảy, nàng lại nôn.

Cô Độc Hồng cau mày nhìn Vân Thiên, “Thiên nhi, có phải nguoi.....”

Triệu chứng cổ quái này xảy ra, cho dù Cô Độc Hồng thông minh thế nào cũng không nghĩ ra Vân Thiên mang thai, ai có thể nghĩ một người đàn ông lại mang thai.

“Không sao.....” Đối mặt với sự lo lắng của Cô Độc Hồng, Vân Thiên vẫn quan tâm hôm nay Thích Uẩn Cẩm và Tây Lâu Mạch có chết dưới kiếm của mình hay không.

Một tay Vân Thiên chống kiếm, một tay vịn vào cây.

Hai người mình muốn giết đang ở trước mắt, mà mình chỉ có thể dựa vào cây mà nôn, cái gì cũng không thể làm.

Chẳng lẽ mình cứ trơ mắt nhìn bọn họ nhón nhơ như vậy.

Cô Độc Hồng biết trong lòng Vân Thiên hận hai người kia, hận không thể chặn đường đánh ngay tại chỗ, nhưng hấn càng hận chính mình, hận mình không thể gánh chịu khổ sở thay nàng.

Vân Thiên không vui, coi như hấn tranh thủ được thì thế nào đây.

Cô Độc Hồng áy náy quay lưng đi, căn bản Vân Thiên không thấy được vẻ mặt của hấn, không đoán được tâm ý phiền loạn của Cô Độc Hồng lúc này.

“Là nguoi.....” Thích Uẩn Cẩm nhìn đoàn người xung quanh, mắt cũng chớp lấy một cái, đi thẳng đến trước mặt Tây Lâu Mạch, ba người đã từng hợp tác giết chết Cô Độc Úy, hôm nay lại ở đây đánh một trận.

Ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, Tây Lâu Mạch nhìn không ra có chỗ nào khác thường, đến gần, tầm mắt Tây Lâu Mạch rơi vào người đang đưa lưng về phía mọi người mà nôn, Vân Thiên.

Thấy nàng như vậy, Tây Lâu Mạch khẽ nhăn mày, cũng không biết trong lòng hấn nghĩ gì.

Sắc mặt Cô Độc Hồng âm trầm bảo hộ Vân Thiên sau lưng, lập tức, ba người không hẹn cùng xông lên, còn lại một người dựa thân cây nôn khan...

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 123: Bởi Vì Nàng Mà Sống

“Lô Quốc Thái tử, đây là ý gì?” Thích Uẩn Cầm lạnh lùng nhìn đoàn người vây xung quanh mình, nơi này là địa bàn của Lô Quốc, người của bọn họ căn bản không vào được, không giống như Thái tử Lô Quốc phách lối mang theo quân đội của mình xông đến.

Đôi mắt hoa đào của Tây Lâu Mạch khẽ nhướn, dời tầm mắt về phía Vân Thiển, “Ý của bản cung giống với Thái tử Thuật Quốc! Như thế, có được không?”

Thái tử Thuật Quốc lớn mật đuổi theo, vì sao mình không thể giành Vân Thiển lại bên người, để cho bọn họ biết hấn, Tây Lâu Mạch cũng có năng lực giữ được Vân Thiển, qua đó hạ thấp nam nhân Cô Độc Uy kia.

“Ai cũng đừng nghĩ đụng vào một sợi tóc của nàng!” Cô Độc Hồng né người sang một bên, thủ hộ bên cạnh Vân Thiển, đây là điều tốt nhất mà hấn có thể làm.

Chỉ tiếc, Vân Thiển không muốn thấy Cô Độc Hồng như vậy, hấn làm như vậy khiến nàng cảm giác như bản thân nợ hấn, loại gông xiềng đeo lưng này chèn ép nàng rất khó chịu, cho nên, dù nàng không thể bảo vệ mình, cũng không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

“Cô Độc Hồng, người đi...” Vân Thiển không muốn nhìn hấn bảo vệ mình.

“Thiên nhi!” Cô Độc Hồng nhìn sâu vào nàng, đôi mắt đen nhiễm chút ánh sáng khiến Vân Thiển không cách nào đối mặt, nàng quay mặt đi, cổ họng lại một trận ghê tởm.

“Ta không cần!” Trực tiếp cự tuyệt, nếu như hấn ở bên nàng, chỉ càng thêm khổ sở, cho dù buông tay thì cũng nên rời xa nàng.

Cô Độc Hồng không nói chuyện, vẫn đứng tại chỗ gắt gao nhìn nàng, ánh mắt giống như đêm hôm đó ngăn Vân Thiển lại.

Dưới mặt nạ, Vân Thiển nhìn nghiêng, khóa chặt trên người Tây Lâu Mạch, “Tây Lâu Mạch, người làm như vậy chỉ sợ chuyện kia lại tái diễn ngay tại đây.”

Thanh âm Vân Thiển rất nhẹ, chậm rãi, không nhìn ra cảm xúc, giống như người vừa rồi mới ới không biết trời đất không phải là nàng.

Ánh mắt Tây Lâu Mạch khẽ dừng, người trước mắt này so với khi hấn gặp ở Nhã Các còn hấp dẫn hơn, khiến hấn không thể dời mắt dù chỉ một khắc.

“Ở trên chiến trường người không giết được bản cung, ở chỗ này...cũng như vậy!” Tây Lâu Mạch khẽ nhướn mày, giọng điệu có phần uy hiếp.

Ở trên chiến trường, Vân Thiển cùng mấy chục vạn đại quân cũng không đánh chết được hấn, nhưng bây giờ, quân không có, muốn lấy được đầu hấn không khó cũng không dễ, bởi vì hấn không liên thủ cùng Thích Uẩn Cầm.

“Hừ, vậy thì nhìn thử một chút, kẻ ngăn ta....chết!” Chữ chết vừa nói ra, bóng dáng Vân Thiển đã bay nhanh ra ngoài, thẳng đến đỉnh đầu Tây Lâu Mạch.

Tây Lâu Mạch nhíu mày, khí thế này của nàng tuyệt không thua kém đêm hôm đó ở trên chiến trường, Vân Thiển bất chấp tất cả nâng kiếm xông lên, khiến cả đại quân trở tay không kịp, hấn còn chưa kịp phản ứng, bóng dáng nàng đã đến trước mặt rồi.

uyenxuwn....lequydonnnnn

Tây Lâu Mạch buộc phải xuất chiêu, hai người chạm mặt nhau, sau lưng đại quân phản ứng kịp, bảo hộ phía trước hấn.

“Ta nói rồi, ai ngăn ta thì phải chết!” Nhuyễn kiếm Vân Thiển vạch một đường, máu bắn tung tóe, một hàng người bay ra ngoài, máu nhuộm đỏ bạch y của nàng, mặt Vân Thiển không đổi sắc, giống hệt thần Tu La từ địa ngục trên chiến trường hôm đó.

Vân Thiển đánh một trận mà thành danh, trong đại quân đa số đã gặp qua bộ dạng Vân Thiển lúc giết người, tàn nhẫn, máu lạnh, nhìn trận chiến này, trong lòng bọn họ đã sợ hãi đến không chịu nổi.

Cho nên Vân Thiển vừa xuất chiêu, những người này căn bản không thể chống đỡ.

Sắc mặt Tây Lâu Mạch run lên, ba gã hộ vệ sau lưng rút kiếm chống đỡ.

Vân Thiển nhún chân, tung người lên không, kiếm trong tay đánh tan trận pháp của ba người.

Ba người kinh hãi, không ngờ trận pháp của bọn họ nháy mắt đã bị Vân Thiển đánh tan, phần lực này quá đáng sợ, sắc mặt họ chìm xuống, không dám kinh thường nàng.

Sau lưng Cô Độc Hồng và Thích Uẩn Cầm đánh nhau khó phân thắng bại, một người luôn xông về phía Vân Thiển, một người luôn chặn động tác, không ai dám xem thường đối phương.

Cô Độc Hồng là môn chủ La Sát Môn, võ công dĩ nhiên cao cường, nếu không thì Thủy Thu Hương đã không nhường vị trí môn chủ lại cho hấn.

“Hí, hí, hí....” Tiếng xé vải vang lên ba tiếng, ba người đều bị nhuyễn kiếm của Vân Thiển cắt một đường trước ngực, miệng phun ra một búng máu.

Ba người hoảng hốt, dưới tình huống này còn bị Vân Thiển đả thương, bản lĩnh đáng sợ như vậy không có bao nhiêu người, huống chi nàng đả thương ba người bọn hắn cùng lúc.

Giỏi cho một kẻ ai ngăn thì phải chết.

Nếu không phải ba người nhanh hơn một bước, kiểm kia không phải cắt ngực bọn hắn mà là cổ của bọn hắn rồi, nghĩ đến đây, ba người đồng thời rùng mình.

Bề ngoài Vân Thiển không khiến bất kì kẻ nào e ngại, chỉ khi rút kiếm mới trở thành Diêm La địa ngục, lấy mạng người không chớp mắt, giống như giờ phút này vậy.

Vân Thiển biết nếu nàng ở đây đánh chết thái tử hai nước, thiên hạ này nhất định đại loạn, khi đó, hai nước lại tấn công Thánh Hoàng triều một lần nữa.

Nhưng cho dù thiên hạ có đại loạn, Vân Thiển cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt trước mắt, dốc hết toàn lực hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Tây Lâu Mạch đã hai lần thấy Vân Thiển như vậy, đôi mắt hoa đào nheo lại, bỗng bay qua trước mặt ba người, giằng co cùng với Vân Thiển, ba người kia thấy thế cũng đồng thời hỗ trợ Tây Lâu Mạch.

Bốn đánh một.

Nhưng Vân Thiển vẫn như cũ, không hề rơi vào thế hạ phong, ngược lại bọn Tây Lâu Mạch còn bị bức phải lui về phía sau.

Nhuễn kiếm nhuộm máu trong tay Vân Thiển tung hoành, nàng cố gắng, cho dù sắc môi tái nhợt, nhưng chiêu thức trong tay vẫn vững vàng, một khe hở cũng không tạo cơ hội cho kẻ thù.

Ngươi tới ta lui, chiêu thức của nàng bị ba người kia ngăn trở, không cho phép tổn thương đến chủ tử của bọn họ.

Đôi mắt Vân Thiển nheo lại, muốn kết liễu Tây Lâu Mạch thì trước hết, phải giải quyết ba tên phiên toái này, không có lực bộc phát nên lực lượng của Vân Thiển vẫn không bằng đêm đó.

“Đây là ngươi ép bản cung!” Kiếm trong tay Tây Lâu Mạch xuất ra, thế tới như đại hồng thủy.

Vân Thiển cũng không lùi bước, nhuễn kiếm của nàng quán chặt lấy kiếm của hắn, chân chạm đất, tay dùng lực kéo xuống, cả người Tây Lâu Mạch rơi xuống đất theo,

“Hì!” Một nhát kiếm của Vân Thiển vạch một đường qua bụng Tây Lâu Mạch, máu chảy không ngừng.

Tây Lâu Mạch trúng chiêu, vội vàng lui về phía sau, kiếm chống lên mặt đất, ngược mắt nhìn kiếm trong tay Vân Thiển, khóe môi không ngăn được nụ cười khổ sở.

“Xem ra, vô luận chúng ta như thế nào, ngươi vẫn đứng bên người kia...” Ngay cả lúc này, nàng vẫn muốn lấy tính mạng hắn.

Hừ, Tây Lâu Mạch, từ ngày các ngươi quyết định động thủ thì nên biết, các ngươi rồi sẽ có ngày này, thế nào, bây giờ hối hận?” Cho dù hắn hối hận cũng vô dụng, kiếm của nàng đã xuất ra thì sẽ không rút lại.

Thấy chủ tử bị thương, các tướng sĩ đồng loạt xông lên vây lấy Vân Thiển.

Cô Độc Hồng nhìn đại quân ngày càng áp sát Vân Thiển, trong lòng khẩn trương, chỉ muốn thoát khỏi Thích Uẩn Cẩm để ngăn trở nhưng đã không kịp.

Nhuễn kiếm Vân Thiển một đường theo thế xoay tròn trên không của Vân Thiển, quét tới đám người kia, buộc chúng phải lui lại.

Nhuễn kiếm mang theo huyết sắc, chói mắt mà mê hoặc lòng người.

Vân Thiển còn chưa đáp xuống đất, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một cỗ khí tức sắc bén hướng về phía mình, Vân Thiển đang định xoay người, dưới eo đã bị một người giữ chặt.

Mùi hương quen thuộc truyền đến, thân thể Vân Thiển nháy mắt buông lỏng.

Lướt qua đại quân, bay xuống bãi đất trống, ngay sau đó, vài bóng dáng rơi xuống sau lưng bọn họ, tất cả lạnh lẽo nhìn tình hình trước mắt.

“Đám ròi khỏi ta, tối nay phạt nàng không xuống giường được...” Thanh âm của Cô Độc Úy truyền tới, lực đạo trên tay giảm bớt, chỉ sợ thương tổn đến Vân Thiển và đứa nhỏ trong bụng.

Sắc mặt Vân Thiển nháy mắt hồng lên, đầu chôn sâu vào ngực hắn hơn.

Nhìn hai người đàn ông gần bó mù quáng, Cô Độc Hồng chậm rãi đến bên người bọn họ, lạnh lùng nhìn.

Cô Độc Úy nhìn thẳng vào mắt Cô Độc Hồng, ngày xưa họ đã từng là anh em, nhưng hôm nay gặp nhau, cái gì cũng không thốt lên được, không có ai

chủ động phun ra nửa chữ.

Trầm mặc nhìn nhau, không khí có chút cổ quái.

Hoa Huyền Lãnh một bên, nhìn màn máu tanh trước mặt, rồi lại nhìn người đang tựa đầu vào ngực Cô Độc Úy, sắc mặt thu lại, tiến lên nâng cổ tay Vân Thiên, bắt mạch cho nàng.

Nhìn động tác của Hoa Huyền Lãnh, bọn họ không khỏi nheo mắt lại.

Nhìn cũng biết là bắt mạch cho Vân Thiên, mới đánh một trận mà cần đại phu đến tận nơi bắt mạch, trừ khi quá nghiêm trọng .....

Vân Thiên có chuyện gì xảy ra?

Tây Lâu Mạch che bụng máu chảy không ngừng, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Vân Thiên.

Mới vừa rồi Vân Thiên ói nhiều như thế, bọn họ đều thấy được, nhưng giờ phút này vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, nhất là Cô Độc Hồng, hấn lo lắng có phải Vân Thiên bị thương hay là trúng độc cổ quái gì hay không.

Ánh mắt của Cô Độc Úy lạnh lẽo, quét mắt về từng người ở đây, khí tức âm trầm phát ra, nội thương của hấn đã khỏi, tất nhiên không ngại những người ở đây, bây giờ bọn hấn còn dám cướp đoạt Thiên nhi, làm sao hấn dễ dàng bỏ qua cho được....

Cô Độc Úy gỡ kiếm từ tay Vân Thiên, thay nàng cầm nó, chân mày nhăn lại, mấy người sau lưng sắc mặt tối tăm nhìn Vân Thiên.

Bọn họ đều cho rằng Vân Thiên quá mức kích động, nếu như toàn quân Lô Quốc ở đây, nàng cho rằng có thể mang bầu mà chạy thoát được hay sao, ngộ nhờ đứ bé mất....

Nghĩ đến những thứ kia, bọn họ đều cảm thấy sợ hãi.

Sắc mặt mọi người âm trầm đáng sợ, thời gian ngưng lại trong nháy mắt.

“Như thế nào?” Rốt cuộc Cô Độc Úy không nhịn được nữa hỏi Hoa Huyền Lãnh.

Hoa Huyền lãnh ngẩng đầu, buông tay Vân Thiên ra, sắc mặt khẽ biến nhìn Cô Độc Úy, “Mạch tượng nhiễu loạn, có chút không ổn định, nếu như chân khí lộn xộn, sợ sẽ làm ảnh hưởng đến thai nhi, cũng ảnh hưởng chính nàng.”

Sắc mặt Cô Độc Úy càng thêm thâm trầm đáng sợ, đôi tay ôm lấy Vân Thiên càng dùng lực.

“Thai nhi?”

“Thai nhi?”

“Thai nhi?”

Ba người đồng thời hỏi, Cô Độc Hồng, Tây Lâu Mạch, Thích Uẩn Cẩm, khiếp sợ, sững sờ.

“Hừ, cái này không liên quan đến các ngươi.” Không đợi Cô Độc Úy lên tiếng, Vân Thiên đã quay mặt lại, lạnh giọng nói.

Bây giờ nàng là nam hay nữ đã không còn quan trọng, quan trọng là con của nàng không vấn đề gì.

“Thiên nhi. ....” Thanh âm thâm trầm truyền đến từ đỉnh đầu.

Vân Thiên sững sờ, hiểu Cô Độc Úy giận mình, nàng không nên tức giận vào thời điểm này, như vậy sẽ làm tổn thương mình và đứa bé của bọn họ, Vân Thiên ngoan ngoãn ngậm miệng, được rồi, hiện tại người tức giận là lớn nhất.

Cô Độc Úy nhíu mày nhìn về phía Hoa Huyền Lãnh, “Tình huống sẽ như thế nào nếu ổn định trở lại?”

Nếu Vân Thiên lộn xộn nữa, như vậy không chỉ đứa bé của bọn họ, mà cả Vân Thiên cũng sẽ..... Nghĩ đến đây, thân thể Cô Độc Úy khẽ run, hấn không thể tiếp nhận hiện thực tàn khốc khi nàng rời khỏi hấn.

Vân Thiên vừa nghe, chân mày cũng nảy lên.

Thân thể của mình nàng hiểu rất rõ, Hoa Huyền Lãnh rõ ràng có ý nói như vậy với Cô Độc Úy, Vân Thiên lạnh lùng trừng mắt về phía hấn.

Hoa Huyền Lãnh thấy thế, khóe miệng khẽ cong, coi như là thị uy với Vân Thiên, hấn chính là muốn nhìn thấy nàng bị Cô Độc Úy bảo hộ gắt gao, tránh cho nàng chạy loạn.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Cô Độc Hồng nhìn về mặt bọn họ khản trương, còn nói đến cái gì mà “Thai nhi”, không khỏi nhướn mày, thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ.

Cô Độc Úy ôm chặt Vân Thiển, lạnh nhạt nhìn Cô Độc Hồng, không có ý định giải thích, Vân Thiển là nam hay nữ đã không còn quan trọng, hơn nữa, Cô Độc Úy hy vọng thân phận của nàng công bố vào ngày đại hôn của bọn họ sẽ tốt hơn.

“Lô Quốc Thái tử, Thuật Quốc Thái tử, là gan của các người cũng thật lớn, lại dám công khai giành Thiển nhi với trẫm...” Ánh mắt hần lóe lên, hàn băng phóng về phía hai người.

Mấy nam nhân một lần nữa tụ hội ở chỗ này, vẫn là vì một người mà đến, bọn họ đều cường thế, giống như bất chấp tất cả để giành được Vân Thiển.

Vân Thiển bị Hoa Huyền Lãnh sắp xếp, trong lòng bình tĩnh, nhưng chỉ sợ về sau nàng phải nếm mùi đau khổ.

“Hừ, Cô Độc Úy, đứng ở trên đất Lô Quốc, ngươi cho rằng mấy người có thể xông ra ngoài được?”

Bỏ qua “Thai nhi” khiếp sợ, Tây Lâu Mạch môi có chút tái nhợt, cười lạnh nói.

Cô Độc Hồng lẳng lặng đứng cạnh hai người bọn họ, thái độ hết sức rõ ràng, hần muốn bảo vệ Thiển nhi cả đời bình an.

Thích Uẩn Cầm khế hừ với Cô Độc Úy, hần cũng không muốn nói những lời ngoan độc, hần muốn dùng thực lực để nói hơn.

Ba nam nhân xuất sắc như nhau, hơi thở dần đè nén, xung quanh không ngừng thổi qua mùi tanh tươi, sát khí nhất thời...

“Vậy thì thử nhìn một chút...” Giọng nói Cô Độc Úy lạnh lẽo, khí phách hùng hồn từ trên người, đây mới là vương giả thật sự.

Bảo vệ người yêu, cùng thái tử hai nước giằng co.

Gió mát thổi qua xiêm y, vạt áo phất phơ, gió khẽ mon man mặt bọn họ...

Một cuộc huyết chiến hết sức căng thẳng!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 124: Hần Quả Nhiên Không Chết

Khi bọn hần không có bất kì chuẩn bị gì, một bóng dáng màu đỏ từ không trung bay xuống, sau lưng là mười nữ tử áo trắng che mặt phi thân tới, nâng một cổ kiệu màn tơ màu trắng.

Đó là thập đại thị nữ của La Sát Môn, Thủy Thu Hương mặc dù nhường chức trưởng môn cho Cô Độc Hồng, nhưng thập đại thị nữ vẫn thuộc về nàng, trung thành suốt đời với nàng, chỉ nghe lệnh nàng.

Nhìn những người này, tất cả đều bất động.

Vân Thiển từ trong ngực Cô Độc Úy xoay người lại, nhìn nữ tử áo đỏ trước mặt, tim đập mạnh.

Nữ nhân này xuất hiện vào lúc này khiến người ta không khỏi hoài nghi động cơ của nàng ta, bởi vì chỉ cần nữ nhân này xuất hiện, chắc chắn có chuyện phát sinh.

Vân Thiển nhướn mày, môi mím chặt, im lặng nhìn đoàn người chạm đất.

Bản lĩnh như vậy, sử dụng kinh công khiêng kiệu, phải có nội lực thâm hậu như thế nào mới làm được, mười nữ tử này không hề kém so với Thẩm Lan, thật khiến người ta kinh hãi.

Vân Thiển lần đầu tiên nhìn thấy một màn này, người khác lại càng chưa từng thấy qua, kể cả Cô Độc Hồng là môn chủ La Sát Môn cũng không biết những thị nữ này từ đâu mà có, cho tới bây giờ mới chỉ nghe nói La Sát Môn có thập đại thị nữ, nhưng đây là lần đầu tiên mà hần nhìn thấy.

Trận thức như vậy khiến người ta không thể không phòng bị, đặc biệt là người của Vân Thiển cách một biên giới, không có nguồn chi viện, cho dù võ công cao cường đến đâu, cũng không thể đồng thời đối phó những người này.

Hồng Y vừa rơi xuống, hướng Hoa Huyền Lãnh mà đến.

Tầm mắt của bọn họ đồng nhất nhìn vào mười thị nữ nâng kiệu, nói chính xác là muốn biết nhân tài bên trong, diexn dần uyn-lequydon

Thần bí như thế, Vân Thiển nghĩ tới người mà Thủy Thu Hương nói qua, nhưng cũng chỉ là suy đoán, chỉ là, người kia thật....

Thủy Thu Hương dừng lại, ánh mắt giao nhau.

“Thỉnh thần y giúp đỡ tại hạ cứu một người!” Thủy Thu Hương mang theo thỉnh cầu, nhìn về phía Hoa Huyền Lãnh bên người Vân Thiển.

Nghe được hai chữ thần y, thân phận Hoa Huyền Lãnh khiến mọi người hít một ngụm khí lạnh, thần y trong truyền thuyết lại trẻ tuổi như vậy?

Thân phận Hoa Huyền Lãnh đích xác là nên hoài nghi, ai kêu người trước mắt trẻ tuổi như vậy, bọn họ có chết cũng không ngờ hắn là danh y đệ nhất thiên hạ, tiếng tăm của hắn cũng sánh ngang với Vân Thiển.

Vân Thiển đối với tuổi thực tế của Hoa Huyền Lãnh cũng không thấy kinh ngạc, người tài giỏi không quyết định bởi tuổi tác, mà là bằng kinh nghiệm để chứng minh.

Hoa Huyền Lãnh thấy nữ nhân áo đỏ vừa đưa ra lời thỉnh cầu, cũng không vui mừng, đừng thấy Hoa Huyền Lãnh như vậy, tính tình hắn tương đối cổ quái, không đặc biệt yêu thích thứ gì, chỉ là không thích bị người khác mời đi chữa trị như vậy.

Nghe thì như là thỉnh cầu, nhưng nếu ngươi không trị, thì chính là phải bỏ mạng tại đây, cảm giác không thích bị người khác ra lệnh, huống chi hắn đường đường là một thần y.

Hoa Huyền Lãnh khẽ cười, “Nếu tại hạ không trị thì sao?” Hắn cũng là nam nhân cao ngạo, không cho phép mình nhận lệnh của một nữ nhân không quen biết.

Thủy Thu Hương nghe vậy, hân khí trong mắt phóng ra, “A, thần y có yêu cầu gì cứ nói, ta sẽ tận lực thỏa mãn.” Vì người kia, bây giờ bảo Thủy Thu Hương làm gì nàng cũng nguyện ý.

“Thật sự cái gì ngươi cũng nguyện ý?” Hoa Huyền Lãnh tiến lên một bước, cười hỏi.

Thủy Thu Hương mím môi gật đầu.

Thủy Thu Hương làm người ta thật nghi ngờ, không biết trong kiêu là thần thánh phương nào, mọi người không tự chủ được nhìn xuyên qua màn lụa trắng, cố gắng thấy rõ người bên trong.

Tầm mắt Vân Thiển đặt vào cổ kiêu trắng, nàng muốn tiến gần hơn để xem lại bị Cô Độc Úy kéo vào trong ngực, “Thiên nhi!”

Có hắn ở đây thì để cho hắn giải quyết là tốt rồi, mọi chuyện không cần nàng ra mặt, nàng như vậy khiến hắn đau lòng.

Biết Cô Độc Úy sẽ kích động, nhưng bây giờ Vân Thiển đã bình tĩnh lại, không phải vạn bất đắc dĩ thì nàng sẽ không ra mặt vào thời điểm này.

“Chỉ cần ta làm được, thỉnh thần y ra điều kiện!” Thủy Thu Hương giữ lại ranh giới cuối cùng, nếu mình không làm được, cũng không còn người gượng ép, nàng là nữ nhân có thể nói chuyện không giữ lời, chỉ là nếu Hoa Huyền Lãnh không đồng ý, kết quả chỉ có một.

Hoa Huyền Lãnh mím môi cười lạnh: “Thấy vị phu nhân này một chút thành ý cũng không có.” Thông minh như hắn làm sao không biết suy nghĩ của Thủy Thu Hương.

Mình đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, kết quả vẫn như cũ.

“Thần y, bây giờ ta không có kiên nhẫn...” Thủy Thu Hương lạnh lùng trầm giọng.

Không có người nào nghe thấy vậy có thể bảo trì được bình tĩnh, Hoa Huyền Lãnh khẽ hừ một tiếng, khinh thường uy hiếp của nàng ta.

“Bản thần y muốn cứu thì sẽ cứu, không muốn cứu thì không ai có thể cưỡng cầu, nếu phu nhân muốn tại hạ cứu người, trước hết hãy lấy ra thành ý của mình đã...” Hoa Huyền Lãnh tiến lên phía trước một bước, nghiêng đầu nhìn về phía Thủy Thu Hương.

Nghe vậy, Thủy Thu Hương cau mày không nói.

“Ngươi cố ý làm khó ta?”

“Không dám!” Nhiều người trùng trùng lớp lớp trước mặt, Hoa Huyền Lãnh vẫn cười nhạt như cũ, không hề mất đi phong phạm, giống như người trước mặt là vật trong suốt.

“Hừ, nếu thần y không xem, vậy cũng chỉ có cách khiến thần y hiểu thế nào là thế lực ngang nhau...” Dứt lời, bóng màu đỏ khẽ động, một trận cuồng phong đánh tới.

Hoa Huyền Lãnh đứng bên người Vân Thiển, dĩ nhiên nàng có thể cảm nhận chiêu thức bén nhọn của Thủy Thu Hương.

Cô Độc Úy nhìn hướng mà Thủy Thu Hương đánh tới, chỉ chờ nàng ta thay đổi tới đây, hắn sẽ ra chiêu bảo vệ Vân Thiển.

Tất cả cũng không nhúc nhích, chỉ có bóng màu đỏ và nam tử kia cùng so chiêu.



Nhìn chiều thức của Hoa Huyền Lãnh, Vân Thiên biết, mặc dù y thuật hần cao minh, nhưng võ công không thể so được với Thủy Thu Hương.

Thủy Thu Hương là người phương nào, nàng ta trước đây là môn chủ La Sát Môn, hần há có thể tránh được, huống chi sau lưng còn có mười thị nữ coi chừng.

Lựa đồ phát lên, thế như cuồng phong bạo vũ, Hoa Huyền Lãnh chịu thua thiệt không ít, chỉ có thể thủ, không thể công, quyền chủ động tất cả nằm trong tay Thủy Thu Hương.

Thấm Lan bên người thấy thế, rút thanh kiếm Phó Văn Tinh trong tay, gia nhập trận chiến của hai người.

Vân Thiên sửng sốt, không ngờ Thấm Lan sẽ ra tay, ngoài miệng thì cứng rắn, trong lòng không phải không có Hoa Huyền Lãnh.

Thấy Thấm Lan giúp mình, Hoa Huyền Lãnh vui vẻ, “Nàng như vậy là ta đã rất vui rồi, cẩn thận bị thương.” Hần đẩy Thấm Lan ra sau, đổi lại một cái trừng mắt.

Kiểm Thấm Lan khẽ chuyển, ngăn Hoa Huyền Lãnh ở phía sau, đâm về Thủy Thu Hương.

Lựa đồ của Thủy Thu Hương quần chặt lấy trường kiếm của Thấm Lan, Thấm Lan nhú mày, định xoay người thuận thế đả thương Thủy Thu Hương, nàng ta nhìn thấu tâm tư Thấm Lan, vung lựa.

“Ầm!” Kiếm gãy, Thấm Lan bị đánh ngược ra xa mấy chục bước chân, rơi xuống đất, bàn tay khẽ chống trên đất, đoạn kiếm bị gãy rơi xuống bên cạnh, ngẩng đầu nhìn hai người kia tiếp tục đấu, môi mím chặt, sắc mặt tái nhợt.

Cho dù hai người bọn họ liên thủ cũng không phải đối thủ của Thủy Thu Hương, Cô Độc Hồng, Vân Thiên, không biết trong lòng tính toán như thế nào mà vẫn còn lạnh nhạt đứng đó....

Thủy Thu Hương dùng hai ngón tay bóp chặt hầu kết của Hoa Huyền Lãnh, thắng bại đã phân.

“Thần y, bây giờ có phải nên cứu người hay không?” Thủy Thu Hương uy hiếp rõ ràng.

“Cứu người? Tại hạ khi nào nói sẽ cứu người rồi hả? Chẳng lẽ đây chính là thành ý của phu nhân? Không khỏi có chút gương gao đi....” Hần không để uy hiếp của Thủy Thu Hương vào mắt, tựa như chỉ đang nói giỡn.

Sắc mặt Thủy Thu Hương sa sầm, hai ngón tay bóp chặt hơn một chút, “Tiểu tử thôi, ta không có kiên nhẫn, ta không dám bảo đảm sẽ xuống tay lưu tình đâu.” Rất dễ thấy, nàng ta đang nổi giận.

“Hừ.” Khinh thường cười.

Mắt phượng nhú lại, động tác trong tay lúc mạnh lúc nhẹ, chỉ muốn vặn gãy cổ Hoa Huyền Lãnh.

“Đợi chút....” Lúc này Vân Thiên mới lên tiếng.

Ánh mắt của Thủy Thu Hương lập tức quét về phía nàng, mà Hoa Huyền Lãnh cười lạnh, tựa như đoán được Vân Thiên sẽ không để cho mình chết dễ như vậy.

Vân Thiên nhú mày nhìn về phía Hoa Huyền Lãnh, đây coi như nàng và hần thực hiện giao dịch, hần cứu Cô Độc Úy, giờ nàng cứu tính mạng của hần, coi như hòa.

“Hừ, thế nào, ngươi cũng muốn thay hần ra mặt sao?” Thủy Thu Hương cười lạnh, động tác trong tay vẫn không rời khỏi cổ Hoa Huyền Lãnh.

“Ngươi không động vào người của ta, mặc ngươi muốn giết người nào, nhưng mà, ta có một nghi vấn vẫn luôn muốn hỏi ngươi....”

Năm năm trước Thủy Thu Hương mang người kia đi Vân Thiên đã sớm rõ, hiện tại, nàng chỉ muốn chứng thực phỏng đoán của mình.

Nghe Vân Thiên nói, Hoa Huyền Lãnh lại nở nụ cười tươi tắn, thì ra nữ nhân này không phải vì cứu hần mà bởi vì cái khác.

Giống như dự đoán được vấn đề mà Vân Thiên muốn hỏi, Thủy Thu Hương nhìn nàng, sắc mặt trở nên nặng nề, Vân Thiên lại nhìn ra được, thật không đơn giản.

“Hỏi.” Một chữ, gọn gàng linh hoạt.

“Người ngươi muốn cứu không biết rốt cuộc là vị nào?” Vân Thiên nhạt nhẽo hỏi.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người ngưng tụ.

Sắc mặt Thủy Thu Hương biến hóa, tiếp theo là cười tự giễu, “Không phải ngươi đã đoán ra sao, vì sao còn phải hỏi.” Nàng ta hào phóng thừa nhận.

Quả nhiên.

Vân Thiên mỉm môi, thanh âm nhàn nhạt, “Hắn quả nhiên không chết!”

Câu nói của Vân Thiên khiến trong lòng mọi người trầm trọng, Cô Độc Úy nhíu mi, tựa như cũng hiểu ý Vân Thiên.

“A.” Thủy Thu Hương cười thầm một tiếng, ánh mắt chuyển một cái, hàn khí mãnh liệt, “Ta nói rồi, chỉ cần hắn chết, Thánh Hoàng triều tất vong. ...”

“Ngươi không làm được.” Giọng nói Vân Thiên nhạt nhẽo mà kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 125: Hiệp Ước Một Năm Hòa Bình

“Vậy thì thử một chút...” Thủy Thu Hương tăng sức lực trong tay, sắc mặt Hoa Huyền Lãnh biến đổi.

“Coi như bây giờ ngươi giết hắn, đối với chúng ta mà nói, cũng chẳng có tổn thất nào. ...” Cô Độc Úy nhìn ra, lần này Thủy Thu Hương thực sự nổi sát tâm, nếu Hoa Huyền Lãnh không đồng ý, có lẽ đầu của hắn sẽ thuận lợi rơi xuống đất.

“Vị phu nhân này, ngươi xuống tay có thể nhẹ hơn một chút hay không?” Hoa Huyền Lãnh ngượng ngùng cười, hoàn toàn không có giác ngộ rằng mình sắp chết trong tay người khác.

“Ừ...” Thủy Thu Hương lờ Hoa Huyền Lãnh về phía cổ kiệu, hắn bắt đầu nhìn hồng y nữ tử cự mạnh trước mặt mình, không hề có chút phản kháng.

Thủy Thu Hương ấn đầu hắn vào trong kiệu, hung tợn nói: “Cứu hắn, không cứu được hắn ngươi cũng phải chết. ...”

Đáng thương cho Hoa Huyền Lãnh chỉ có thể khoát tay, “Vị phu nhân này, ngươi buông phải tại hạ ra thì mới xác định kĩ có cứu hay không. ....”

“Ngươi dám!” Thủy Thu Hương lạnh lùng nói, ở La Sát Môn không có một ai dám phản kháng mệnh lệnh của nàng, mà thân y trước mặt này khiến cho nàng hầu như không còn kiên nhẫn.

“Ai!” Hoa Huyền Lãnh khề thở dài, “Vị phu nhân này, coi như tại hạ sợ ngươi, phiền ngươi buông tay, nếu người bên trong không kịp thời cứu có lẽ sẽ mất mạng, cho dù ngươi dùng thuốc cũng không khá hơn được.”

Thủy Thu Hương nghe vậy vội vàng buông ra, “Cứu người!”

Hoa Huyền Lãnh bắt đầu đi, chỉ đành vén rèm lên, Hoa Huyền Lãnh biến sắc, “Là hắn!”

Thủy Thu Hương lạnh lùng nhướn mày, “Cứu người, ai cho ngươi nhiều lời như vậy?”

Hắn từ trong con chăn kinh hoàn hồn, bắt đầu đi cười nói: “Nghe nói Thánh hoàng đế bị chính người mình yêu đâm chết, thì ra là thật.”

Thủy Thu Hương biến sắc, “Tiểu tử thôi!”

“Ta biết rõ nên làm thế nào, kính xin phu nhân dời kiệu đến nhà trọ, chỗ này không có cách nào làm vì đồ của tại hạ để ở đó.”

Thấy người này, Hoa Huyền Lãnh đã quyết định cứu hay không cứu, cứu giúp thiên hạ tránh được đại loạn, không cứu thiên hạ tất loạn, nữ nhân này là tiền hoàng hậu, nếu thật sự để nàng đánh Thánh Hoàng triều, thiên hạ sẽ không có ngày an bình.

“Được!” Thủy Thu Hương lập tức bảo thị nữ nâng kiệu trở về.

Hoa Huyền Lãnh quay đầu lại cười với Thẩm Lan, “Giải quyết xong chuyện ở đây, ta sẽ đi Thánh Hoàng tìm nàng, Hoàng đế Thánh Triều chắc không để ý việc có thêm một người nữa phải không?”

Về sau đứng là nói cho Cô Độc Úy nghe. Cô Độc Úy nhếch môi cười, “Trẫm không ngại có thêm một thần y!” Ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

Người đó là Cô Thiên Quyết, bọn họ cũng đoán được, người đó còn lưu lại một hơi thở, năm năm trước, Thủy Thu Hương không hạ tử chiêu, đâm lẹch kiếm một chút.

“Nhớ kĩ lời ngươi nói, nếu hắn tỉnh, các ngươi phải biến mất.” Vân Thiên nhắc nhở.

Thủy Thu Hương cẩn thận dò xét nam tử bạch y đứng bên cạnh Cô Độc Úy, hai người là một đôi trời sinh, không khỏi khiến nàng ta nhíu mày.

Con trai mình lại đứng bên cạnh bọn họ, nhớ ngày đại chiến đó, Cô Độc Hồng quyết tuyệt ra đi, khiến cho người mẫu thân như nàng hết sức đau lòng.

Cô Độc Hồng không đổi sắc nhìn Thủy Thu Hương, nó từng nói qua, nàng không phải mẹ nó, từ khi nó sinh ra, nàng chưa một lần làm hết chức trách của người mẫu thân, nàng không có tư cách.

“Chỉ cần hấn tỉnh lại, ta sẽ thực hiện lời hứa của mình!” Thủy Thu Hương nói được làm được.

“Như vậy thì tốt!” Vân Thiên cong môi mỉm cười, như vậy lúc Độc Cô Quyết tỉnh lại, Thủy Thu Hương sẽ biến mất khỏi thế giới của bọn họ, không lưu lại dấu vết, hấn vĩnh viễn cũng không nhớ lại.

“Vân đại nhân, mặc dù thân thể ngươi không đáng ngại, nhưng nếu ngươi lại sử dụng nội công, sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng.” Hoa Huyền Lãnh thật lòng nói, lần này cũng không phải lừa gạt.

Vân Thiên nhún mày, nàng tất nhiên biết, cho nên, đứa bé còn chưa ra đời, huyết chiến tốt nhất không nên xảy ra, nếu không sẽ một xác hai mạng.

“Đứa bé?”

Người không biết đều khiếp sợ nhìn bụng Vân Thiên. . .

“Ngươi là nữ nhân?” Vẫn là Thủy Thu Hương phản ứng nhanh, tầm mắt lạnh lẽo dừng trên người Vân Thiên.

Vân Thiên không nói, Cô Độc Úy càng mím chặt môi.

“Hừ, không ngờ tiểu sư muội vì để cho lão gia an tâm, lại dám che dấu chân tướng lâu như vậy, khá lắm tiểu sư muội.” Thủy Thu Hương nói lời này không biết khen hay là cười nhạo.

“Đây là ta tự nguyện, nếu ta không muốn, những năm gần đây không phải che giấu như thế!”

Vân Thiên biết nàng ta nghĩ gì, nàng một thân áo trắng đứng trong gió, tuyên bố sự thực với bọn họ, bí mật này sớm muộn cũng bị vạch trần, bây giờ nói ra cũng không sao.

“Ngươi là nữ nhân cũng được, nam nhân cũng chẳng sao, đều không liên quan đến ta.” Thủy Thu Hương vung tay lên, mười thị nữ nâng kiệu theo Hoa Huyền Lãnh. Vân Thiên nhìn bọn họ đi xa, trong lòng có gì đó lặng lẽ buông xuống.

Cô Độc Úy lặng lẽ đan chặt tay cùng nàng, Vân Thiên ngược mắt, dịu dàng như nước.

“Ngươi là nữ. . . .” Không biết qua bao lâu, Cô Độc Hồng mới tìm được thanh âm của chính mình, thân thể run rẩy nhìn vào đôi mắt dưới mặt nạ của Vân Thiên, hấn vẫn cho rằng mình hiểu nàng, nhưng không ngờ, đến cuối cùng, lại không phải.

Vân Thiên trịnh trọng gật đầu.

“A!” Cô Độc Hồng cười tự giễu.

Thấy nét mặt đau đớn của hấn, Vân Thiên không dám nhìn, có một số việc nàng thân bất do ki.

Tây Lâu Mạch và Thích Uẩn Cẩm cũng quên phản ứng, nam nhân mà bọn họ khổ sở theo đuổi thì ra là nữ tử, hơn nữa còn mang thai đứa bé của người khác, đây thật sự quá buồn cười, quá châm chọc.

Hoa Huyền Lãnh nói qua, Vân Thiên mang thai không được chém giết, nếu không sẽ một xác hai mạng, đây tuyệt đối không phải nói giỡn, Cô Độc Úy ôm nàng càng chặt hơn.

Dưới tình huống này, chỉ sợ bọn họ mất khống chế, không cần để ý mà cướp đoạt Vân Thiên.

Nàng biết Cô Độc Úy lo lắng cho mình, nàng khẽ nắm chặt tay an ủi hấn.

Vì Vân Thiên, hôm nay không thể đánh, Cô Độc Úy sẽ bảo vệ nàng, nhưng còn Tây Lâu Mạch và Thích Uẩn Cẩm thì sao đây? Bọn họ có như thế không, không ai biết được đáp án.

Ba người ở thế giằng co, không ai nhường ai, cũng không có ai ra tay trước.

Biết Vân Thiên là nữ nhân, bọn họ có thể buông tay sao, nàng thân là nam nhi đã khiến thiên hạ đại loạn, nếu là nữ nhi, không phải. . . .

Không người nào dám tưởng tượng khi tam quốc chân chính đối lập nhau như thế nào, có thể không ai chiếm được, mà tất cả đều mất mạng.

Tây Lâu Mạch và Thích Uẩn Cẩm nhíu mày, lời Hoa Huyền Lãnh nói không phải bọn hấn không nghe thấy, nếu lúc này bọn họ muốn giành nàng, chính là một cỗ thi thể, hơn nữa còn là hai mệnh.

Lấy tính tình của nàng, nếu họ đánh nhau, dưới áp chế của đại quân, Cô Độc Úy chết, nàng cũng chết theo.

Như thế khó có thể quyết định, hiện tại, sống hay chết là do bọn hán lực chọn, đánh chính là nàng chết, còn rút lui thì mất đi Vân Thiên.

Đột nhiên Vân Thiên tách khỏi người Cô Độc Úy. Hần biết nàng sẽ không làm loạn, chỉ lẳng lặng nhìn.

“Một năm...” Vân Thiên giơ một ngón tay, thanh âm ôn nhã nói.

Nghe thấy lời của Vân Thiên, mọi người ngưng bật.

“Một năm này, ta chỉ muốn một năm này, tam quốc kí hòa ước một năm, một năm sau chiến hay không do các ngươi quyết định.”

Một năm sau nàng thuận lợi sinh đứa bé, đến lúc đó không cần lo lắng nữa.

Lời nói của nàng vừa dứt, mấy người liếc mắt nhìn nhau.

Bọn họ đều hiểu ý Vân Thiên, mà nàng cũng không sợ bọn họ biết ý đồ của mình, cái nàng muốn chính là hiệu quả như vậy.

Một năm sau, có lẽ bọn họ sẽ nghĩ thông suốt, cho dù tam quốc đánh nhau, cũng sẽ bị nước nhỏ nhòm ngó, thiên hạ sẽ đại loạn, ai cũng nghĩ còn sống.

Tây Lâu Mạch khẽ cười, sắc môi tái nhợt, buồn bực họ nhẹ, “Được, một năm.” Chắc như đinh đóng cột, vô cùng sáng khoái, hẳn cũng không có ý định hại chết nàng.

Thấy Tây Lâu Mạch đáp ứng yêu cầu vô lý như vậy, Thích Uẩn Cẩm nhũn mày, hẳn có ý gì đây? Nhưng Thích Uẩn Cẩm cũng không thể làm gì khác, nhìn Vân Thiên, gật đầu.

Giấy và bút đưa lên, có người dùng lưng làm bàn, giấy tuyên thành trắng mà Thẩm Lan dùng bò câu đưa tin, không ngờ lúc này có đất dụng võ.

Nội dung Vân Thiên tự mình nói, sau đó Cô Độc Úy, Thích Uẩn Cẩm, Tây Lâu Mạch kí tên rồng bay phượng múa, không có ai nhìn nội dung bên trong, nhìn bọn họ kí tên, Vân Thiên khẽ cười.

Gió thổi khô vết mực, Vân Thiên thu giấy vào lòng.

Tây Lâu Mạch và Thích Uẩn Cẩm nhìn về phía Vân Thiên, Cô Độc Hồng yên lặng đứng một bên, nhìn bọn họ kí hòa ước, nhìn tà áo trắng của nàng, suy nghĩ bay xa.

“Như vậy, một năm sau gặp trên chiến trường.” Trước khi rời đi, Vân Thiên chấp tay với hai người, môi khẽ cười, rõ ràng tâm tình của nàng rất tốt.

Cô Độc Úy kéo nàng đi, nơi này không thích hợp để Vân Thiên ở lâu.

“Đợi chút!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 126: Thiên Nhi, Hy Vọng Nàng Có Thể Hạnh Phúc!

Vân Thiên nhìn về phía Tây Lâu Mạch vừa phát ra tiếng nói.

Hần nhìn nàng, hồi lâu, đôi môi tái nhợt mấp máy, “Nếu như, nếu như người người gặp trước là a, người có đối đãi với ta giống như hần hay không?”

Mùi máu tanh xông lên theo làn gió, không có một ai nói chuyện, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập, tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt vào bay y thiếu nữ, đôi mắt dưới mặt nạ không người nào có thể thấy rõ.

Gió thổi qua vạt áo, Cô Độc Úy nắm chặt tay nàng, hẳn có chút khấn trương.

“Không biết.....”

Vân Thiên phá vỡ sự yên lặng ngán ngùi.

Tây Lâu Mạch cười tự giễu, trong lòng đau đớn không nói ra được, nhưng vẫn muốn lấy đáp án, “Tại sao.....” Rất khó hỏi vấn đề đó.

Cô Độc Úy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt tay nàng.

Vân Thiên ngửa đầu nhìn vào mắt hấn, nàng biết, hấn yêu thương nàng, chỉ có hấn mới đi vào tim nàng. “Bởi vì, ngươi không phải người mà ta thích!” Thanh âm thanh nhã của Vân Thiên truyền đến.

Tây Lâu Mạch sững sờ, ngay sau đó cười tự giễu, vung tay, cho đại quân rút lui.

Thích Uẩn Cẩm phức tạp nhìn Vân Thiên một cái, xoay người đi theo phương hướng khác, hai nam nhân này, không biết mang theo tâm tình nặng nề như thế nào, nhưng nàng biết, một năm sau, có lẽ sẽ không gặp lại.

Một năm này rất ngắn, nhưng trong một năm này đủ để rất nhiều biến hóa xảy ra, lần này bọn họ buông tay đã định trước, cả đời này chỉ có thể đứng xa nhìn Vân Thiên hạnh phúc, chỉ có thể nhìn. ....

Vân Thiên lại nhìn sang Cô Độc Hồng, đôi môi dưới mặt nạ nhấp nháy, “Hi vọng ngươi có thể tìm được hạnh phúc của mình. ....”

Nàng cuối cùng không biết nên nói gì với hấn, đây là lời cuối cùng trước khi chia tay, sau đó, nàng nắm tay Cô Độc Úy, đưa lưng về phía Cô Độc Hồng.

Cô Độc Hồng nhìn hai bóng dáng kề cận nhau phía trước, xoay người, dứt khoát mang theo La Sát Môn thoái ẩn giang hồ, bên cạnh nàng đã có người bảo vệ, mình căn bản là dư thừa.

Thiên nhi, hy vọng nàng hạnh phúc!

Gió thổi từ bốn phương tám hướng, mỗi người có một lối đi riêng cho mình, kết thúc từ nơi này, thiên hạ sẽ không còn chiến tranh, tối thiểu hạ sẽ hòa bình trong một thời gian, không ai biết, hiệp ước đó đang nằm trong ngực Vân Thiên.

“Thiên nhi, chúng ta hồi triều thành thân có được không?” Cô Độc Úy ôm lấy Vân Thiên, nhẹ nhàng hỏi.

Vân Thiên ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, lấy giọng dịu dàng chắc chắn nói: “Được!”

Cô Độc Úy cong môi, cười vui vẻ.

Khi Vân Phi, Lạc Song nhận được tin tức bọn họ sắp đại hôn, không để ý đến thú vui tiêu ngao giang hồ mà vội vàng chạy về.

Tổ phụ, tổ mẫu của Vân Thiên đã biết nàng không phải nhi tử từ lâu, chấn kinh đến nỗi chạy từ quê lên, nhưng cuối cùng vẫn là Vân Thiên mất bao công sức khuyên nhủ mới không huyền ảo quá lớn.

Họ cũng già rồi, biết Vân Thiên vô hậu, nhưng nếu nàng là hoàng hậu không giống như vậy, lợi dụng việc này khống chế cả hai.

Cô Độc Úy vừa về tới triều đã công bố chuyện đại hôn của hai người với cả thiên hạ, thiên hạ lập tức xôn xao.

Vân công tử, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân lại là nữ tử, hơn nữa sắp trở thành hoàng hậu.

Tin tức này thật khiến lòng người kinh ngạc.

Hoàng đế Thánh triều đại hôn, khắp chốn vui mừng.

Những đại thần từng cực lực phản đối Vân Thiên nay cũng biết điều ngậm miệng, nữ nhi người ta cũng mang long thai rồi, bọn họ còn có thể nói cái gì. ... Cũng không ai biết chuyện sẽ phát triển đến bước này.

Ngày đại hôn, mười dặm phố dài trải thảm đỏ, còn có vô số chủng loại hoa hồng rải đường đón kiệu.

Hoàng đế tự mình đón kiệu, tự mình đón thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, hôm nay là một ngày đáng nhớ.

Lô Quốc.

Tây Lâu Thiên nghe tin đại hôn, vẻ mặt roi lệ, ông trời thật biết hành hạ người, thì ra người trong lòng nàng lại là một nữ nhi.

“Công chúa!” Sau lưng mấy nha hoàn đặc biệt khó chịu.

“Khó trách nàng ấy lại cự tuyệt ta, khó trách hoàng huynh đối với nàng ấy nhớ mãi không quên, vì nàng mà nguyện tranh đoạt giang sơn, chỉ có nàng ấy mới là người xứng để tam quốc tranh giành.”

Tây Lâu Thiên đứng trước cửa sổ, lặng lẽ lau nước mắt, bên ngoài gió thổi, lá rơi đầy đất, trong lòng bi thương.

“Thay ta gửi một phần quà đến Thánh Hoàng Triều, nói với bọn họ, ta chúc họ tân hôn hạnh phúc!” Sau khi nói xong với cung nữ, nàng bước ra khỏi điện.

“Vâng!” Cung nữ cung kính cúi đầu, theo phân phó của công chúa mà làm.

Tây Lâu Thiên đi từ Thiên điện đến điện Thái tử, mùa đông đã qua, nhưng mà trong hoàng cung Lô quốc là một mảnh yên lặng, cả tòa thành vây trong bị thương, lạnh lẽo đến mất cảm giác.

Tây Lâu Thiên không biết hoàng huynh nghĩ như thế nào, khi nàng nhận được tin này, trong lòng, ở một góc nào đó có thứ gì dần sụp đổ, không cách nào bù đắp.

Nàng hy vọng hoàng huynh của mình thành toàn cho người mình yêu, nàng không hề đồng ý với cách làm cướp đoạt của hắn, phải giống như Hồng Vương gia, hành động phóng khoáng.

Bóng dáng Tây Lâu Thiên đi trên hành lang dài trống trải của hoàng cung, sau lưng tà váy phượng hòa kéo lê, không có bất kì cung nữ nào theo sau, bởi họ đã bị nàng cho lui xuống hết.

Tây Lâu Thiên tìm được người kia dưới gốc cây khô, chỉ có một mình hắn, lẳng lặng đứng chấp tay, mắt nhìn chăm chú, mắt hờn vào nụ hoa héo úa.

Tây Lâu Thiên nhấc tà váy dài, bước lên từng bậc thang nhỏ, đi về phía Tây Lâu Mạch đang quay lưng về phía mình.

“Hoàng huynh....”

Dưới cây khô, gương mặt đó vẫn tuần mĩ tuyệt sắc như vậy, ngũ quan như điêu khắc rõ ràng, chỉ là ít đi một phần phóng khoáng không câu nệ.

Hôm nay hắn không mặc triều phục Thái tử, mà khoác lên mình trang phục như lần đầu tiên đến Nhã Các, áo trắng, tóc đen, dưới đôi mày kiếm là ánh mắt tràn ngập ưu thương.

Hắn không quay đầu nhìn Tây Lâu Thiên, chỉ đứng im như một pho tượng.

Hốc mắt nàng đỏ lên, không ngờ huynh muội bọn họ lại cùng yêu một người, nhưng quay đầu lại, trời cao như trên đầu người, không ai có lỗi. “Hoàng huynh....anh cũng nhận được tin tức, có một số việc, không nên cưỡng cầu.... Huống chi hai người họ đúng là yêu nhau....” Tây Lâu Thiên thiện lương, nàng hy vọng hai người kia thực sự hạnh phúc.

Tây Lâu Mạch vẫn đứng im như cũ, không có một chút phản ứng.

“Thật ra thì, như Hồng Vương gia mới thật sự là yêu, hoàng huynh, thật ra thì huynh chưa thật sự hiểu yêu là gì, huynh chỉ muốn cướp đoạt, chưa từng nghĩ tới dùng phương thức khác để cảm động người ta. Cô Độc Úy cũng bởi vì hy sinh cho người kia rất yêu, nên mới có được tình yêu....”

Ai cũng biết Cô Độc Úy đã từng bỏ qua ngôi vị hoàng đế, nếu không phải chuyện sau này có Hồng Vương gia tham gia, có lẽ mọi chuyện sẽ không thay đổi như vậy.

Tây Lâu Thiên không để ý tới Tây Lâu Mạch có nghe lời mình hay không, nàng ngửa đầu đè nén nước mắt, thật ra thì thanh âm của nàng đã có chút nghẹn ngào, nhưng ngược lại bản thân lại muốn an ủi hoàng huynh, cố gắng thuyết phục mình không cần bị thương, kết quả như thế này không phải rất tốt sao?

“Hoàng huynh, cho nên, xin huynh hãy buông tay thôi. Đừng tự đè nén bản thân, anh cũng không hiểu rõ người kia, có những thứ không phải huynh lấy được thì có thể có được, lòng của nàng ấy, các huynh vĩnh viễn cũng không có được....”

Tây Lâu Thiên hít mũi, tiếp tục nói: “Bởi vì các huynh từ đầu tới cuối không chịu tự đối diện, yêu, cũng không phải cướp lấy, kính xin hoàng huynh hiểu rõ, chớ làm chuyện khiến bản thân hối hận, lại càng không muốn bức chết người mình yêu, như vậy lòng sẽ đau hơn so với lúc này....” Sau câu này, Tây Lâu Thiên cũng không nói thêm gì nữa.

“Yêu?” Hồi lâu, tầm lưng thẳng của Tây Lâu Mạch chậm rãi xoay lại, đôi mắt hoa đào là một mảnh sương mù, hình như có thứ gì đó vậy khốn không xua đi được.

Nàng gạt đầu với hoàng huynh mình, “Hoàng huynh không biết yêu là gì....”

“Yêu sao?” Đã từng có một người nói những lời như vậy, nói hắn không hiểu thế nào là yêu. Chẳng lẽ hắn thật sự không hiểu, vậy thì vì nguyên nhân gì, người kia không chọn hắn?

Tây Lâu Mạch ngẩng đầu thê lương nhìn bầu trời, gió thổi tung tà áo trắng, “Thì ra là vậy.” Hắn không khỏi bật cười, giống như đang cười nhạo bản thân, mà cũng không giống.

Thật ra thì hòa ước hôm đó hắn vô cùng rõ ràng, ở đó ghi không phải một năm, mà là cả đời.

Nhưng hắn đã kí không chút do dự, coi như là bồi thường một thứ gì đó, có lẽ làm như vậy chưa chắc đã được người kia tha thứ, nhưng mà hắn lại vẫn làm.

“Nàng nói đúng, chúng ta không hiểu yêu là gì.”

Không biết qua bao lâu, Tây Lâu Mạch mới khẽ thở dài, bước từng bước nhỏ xuống bậc thang dài hướng vào thâm cung.

“Hoàng huynh?” Tây Lâu Thiên yếu ớt gọi.

“Hoàng huynh của muội đã kí hòa ước cả đời không xâm phạm, thiên hạ muốn loạn, phải chờ ta chết già mới có thể xảy ra.” Giọng nói du dương của hắn truyền từ xa lại.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tây Lâu Thiên phát ra ánh sáng lạ, “Là thật? Hoàng huynh. ...chờ muội với!”

Nàng nhấc váy đuổi theo hắn, hai huynh muội sóng vai đi bên nhau, hết sức nhẹ nhàng, hình như sau cơn mưa trời lại sáng.

Thuật quốc.

Thích Uẩn Cầm một thân hắc bào đứng trước lan can cung điện Ngọc Thạch, phía sau là hai người áo đen đang quỳ một chân, “Đều đã đưa rồi?” Thanh âm lạnh lẽo không nhìn ra tâm tình lúc này của hắn.

“Bẩm Thái tử điện hạ, đã đưa rồi!” Dứt khoát trả lời.

“Đi xuống đi.” Thích Uẩn Cầm khẽ phát tay.

“Vâng!” Hai người khom lưng, lùi về phía sau, còn lại một người mặc hắc bào đứng yên đó.

Hai người kia sắp đại hôn, nhưng tâm tình hắn lúc này lại bình tĩnh lạ thường, giống như chuyện này chưa bao giờ phát sinh, sự xuất hiện của hắn chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, sẽ không ai biết có một người như hắn.

Chắc hẳn người có hai má lúm đồng tiền đó đang hạnh phúc cũng sẽ không nhớ đến mình, nghĩ đến nụ cười hạnh phúc của nàng, Thích Uẩn Cầm nhận ra nàng chưa từng có nụ cười thật lòng.

“Như thế, chính là cách tốt nhất, coi như hòa ước đó bản cung làm sinh lễ cho các ngươi.” Hòa ước cả đời.

Nam tử hắc bào xoay người vào hành cung dài, ở đó sớm đã có cung nữ chờ hầu hạ.

Thánh Hoàng triều, pháo nổ đầy trời, cả bầu trời đêm sáng như ban ngày.

Cô Thiên Quyết và Thủy Thu Hương đã quay lại với nhau, thời khắc này đang rời Lô Quốc, ngẩng đầu nhìn bầu trời phía xa, thấy Thánh Hoàng triều một mảnh vui mừng.

Thủy Thu Tích không tiếp tục trở về Thánh Hoàng triều, chỉ có Thủy Thu Hương biết người kia đi đâu, không người nào biết Thủy Thu Tích sống hay là chết, nàng ấy chỉ báo nơi của mình để mọi người khỏi phải đi tìm.

Chỉ là nơi đó cũng biết là đâu.

Cô Độc Hồng cũng không biết đi đâu, cũng không xuất hiện nữa, nhưng mà, cái bóng lưng lạnh lùng vô tình đó lại nhiều hơn một cô gái trẻ bên người.

Về phần Hoa Huyền Lãnh có đã động được nữ nhân tên Thẩm Lan không, không ai biết được, thần y mỹ danh có lẽ đang chìm nổi trên còn đường tìm thê.

Vân gia từ đó cũng ít đi một nhi tử, lại nhiều thêm một nữ nhi.

Mà giờ phút này, nữ nhi của bọn họ đang ngồi cùng Thánh hoàng đế trên mái ngói, tựa vai vào nhau, lặng lẽ nhìn pháo hoa.

Vân Thiển và Cô Độc Úy bỏ đi giá y trên người, mặc trang phục bình thường, giống như lúc ở Nhĩ Các.

“Thiển nhi. ...đêm đã khuya. ....” Nam nhân nhắc nhở.

“Ừ, pháo hoa này không tệ, ngắm thêm một chút, ngày mai không còn nữa.” Vân Thiển tựa đầu vào bả vai rắn chắc, nhìn bầu trời, môi mím khẽ nở nụ cười hạnh phúc.

“Thiển nhi, nên làm chuyện chính rồi. ...” Giọng nói trầm thấp mang theo hấp dẫn vang lên tai, ý đồ rõ ràng như thế, Vân Thiển còn không biết mới lạ.

“Ta mệt rồi, để cho ta yên tĩnh một lát thôi. ...” Nàng tìm vị trí thoải mái trong lòng ngực hắn mà dựa, nhắm mắt lại, bên tai là tiếng pháo hoa nổ.

Cô Độc Úy thấy nữ nhân chủ động tựa vào người, khóe môi tà ác nhếch lên, bệ ngang cô gái mặc tuyết y, “Thiển nhi, đây chính là nàng tự đưa đầu vào lưỡi.”

Vân Thiển cả kinh, đôi mắt mở to, “Úy ca ca, ta đan mạng bầu, ngươi không thể làm cái kia. ...”

Độc Cô Úy cúi đầu xuống, cắn nhẹ vào tai nàng, mang theo giọng nói có lực, “Thiển nhi, ta sẽ cẩn thận không làm nó bị thương, tối nay hãy ngoan ngoãn ở cùng ta. ...” Phía sau lời nói dần biến mất khỏi tiếng nổ vang vọng.

Độc Cô Úy ôm ngang Vân Thiên vào lòng, không kịp chờ đợi đi về hướng Tử Kim điện.

Thiên nhi, giờ này nàng hẳn là hạnh phúc!

Mấy người đàn ông đồng thời nhìn về bầu trời đen đặc, nơi đó có pháo hoa nổ rộ.

-----

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Sùng Thần* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.